

Τα Κρυφά Όπλα της Πόλης

Βιβλίο 1

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής

και οι Νομάδες των Δρόμων

Μια ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN(set): 978-618-5031-57-2

ISBN: 978-618-5031-58-9

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – **<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>**

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Περισσότερες ιστορίες από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν
δωρεάν στο
**[www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/
thrymmatismeno_sympan](http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan)**

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Τα Κρυφά Όπλα της Πόλης
BIBΛΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής και οι Νομάδες των Δρόμων

*Μια Ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν*

[Θυγατέρες της Πόλης]

/1\

Ενώ οι πλουτοκράτες πλουτίζουν και οι φτωχοί φτωχαίνουν, τα λόγια ενός ποιητή δίνουν αφορμή ο Τροχός του Βασάνου να γυρίσει, και οι Μικροί Γίγαντες ετοιμάζουν τα όπλα τους.

Η οικονομία στη Β' Ανωρίγια Συνοικία είχε, εδώ και αρκετά χρόνια, πάρει τα πάνω της για κάποιους. Αυτοί συνεχώς πλούτιζαν. Οι τραπεζικοί τους λογαριασμοί μεγάλωναν· τα σπίτια τους γίνονταν ολοένα και πιο ευρύχωρα, ολοένα και πιο στολισμένα· τα οχήματά τους πιο φανταχτερά και θωρακισμένα. Γύρω τους συγκέντρωναν σωματοφύλακες. Ορισμένοι είχαν ακόμα και δικούς τους μικρούς ιδιωτικούς στρατούς. Η Πολιτάρχης Φενίλδα Καρντέρω ήταν ανάμεσα στους πλουσίους· τους υποστήριζε και την υποστήριζαν. Έτσι γίνονταν οι καλές δουλειές.

Για κάποιους άλλους, η οικονομία στη Β' Ανωρίγια Συνοικία, εδώ και αρκετά χρόνια, χειροτέρευε. Συνεχώς φτώχαιναν. Οι τραπεζικοί τους λογαριασμοί συρρικνωνόνταν, ή εξαφανίζονταν τελείως – αν είχαν καν τραπεζικούς λογαριασμούς. Τα σπίτια τους μίκραιναν και έχαναν κάθε γούστο και αισθητική. Τα οχήματά τους τα εγκατέλειπαν, μη μπορώντας να πληρώνουν για επισκευές, ανταλλακτικά, ή καύσιμα. Και διαρκώς όλοι τους φοβόνταν ότι θα έπεφταν θύματα κακοποιών και εκμεταλλευτών. Εργάζονταν για πέντε δεκάδια στις βιομηχανίες των ευπόρων. Ζητιάνευαν για ένα κομμάτι ψωμί στις γωνίες των δρόμων.

Η πρώτη μερίδα πολιτών της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας – οι πλούσιοι – ήταν πολύ μικρότερη από τη δεύτερη μερίδα – τους φτωχούς. Οι αναλυτές που το είχαν ψάξει το πράγμα, για λογαριασμό της Πολιτάρχης και άλλων ευπόρων που ήθελαν να ξέρουν, υπολόγιζαν πως οι εννιά στους δέκα περίπου βρίσκονταν επί του παρόντος στην από κάτω μεριά του τροχού της οικονομίας. Πολλοί προειδοποιούσαν ότι αυτό μπορεί να είχε βίαιες εξάρσεις ως επακόλουθο· έτσι, οι πλούσιοι φρόντιζαν να έχουν καλή φύλαξη με βαριά οπλισμένους μισθοφόρους. Και

η Πολιτάρχης έλεγε στον Φρούραρχο της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας να έχει τους φρουρούς σε συνεχή επιφυλακή, μέχρι που να βελτιωθούν λιγάκι τα πράγματα.

Η Φενίλδα Καρντέρω ήθελε να βελτιωθούν τα πράγματα – τουλάχιστον, αρκετά ώστε να μην υπάρχει κίνδυνος βίαιων εξάρσεων. Ωστόσο, η πλουτοκρατία της περιοχής δεν τη βοηθούσε και πολύ σ' αυτή της την ιδέα. Ασχολιόνταν μανιωδώς με το εμπόριο και τη βιομηχανία, έχοντας ως μοναδικό στόχο τη μεγιστοποίηση των κερδών τους. Εκτός των άλλων, χρησιμοποιούσαν τον Ριγοπόταμο ως βασικό μέσο πλουτισμού, καθώς και το Εμπορικό Κέντρο στα δυτικά της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας. Είχαν πάψει πλέον να μπορούν εύκολα να μετρήσουν τα δεκάδια στους τραπεζικούς λογαριασμούς και στα θησαυροφυλάκιά τους.

Εν τω μεταξύ, οι φτωχοί της Β' Ανωρίγιας αναστέναζαν κάτω από το βάρος της ένδειας που πλάκωνε τους ώμους τους απειλώντας να τους λιώσει.

Και η κατάσταση είχε χειροτερέψει μες στην τελευταία πενταετία. Πολύ. Μπορούσες να δεις ανθρώπους νεκρούς στις γωνίες των δρόμων, βαδίζοντας στις κρύες νύχτες του χειμώνα. Είχαν πεθάνει από την παγωνιά, σκεπασμένοι με μια κουβέρτα που δεν ήταν αρκετή για να τους προστατέψει.

Γύπες του Κρόνου φτεροκοπούσαν στον αέρα, έχοντας κατεβεί από τις φωλιές που έκαναν στις ψηλές ταράτσες πολυκατοικιών, αναζητώντας λεία. Αυτά τα αιμοβόρα πουλιά ακόμα και σε ανθρώπους επιτίθονταν. Και τώρα μυρίζονταν θάνατο.

Το Ιερατείο του Κρόνου ήταν η μόνη επίσημη οργάνωση που βοηθούσε όσους ήταν άστεγοι και πένητες. Αλλά όχι τους υπόλοιπους· δεν είχε τα μέσα. Και ούτε όλους τους άστεγους και τους πένητες μπορούσε να βοηθήσει. Γύρω από τις μεγάλες πυραμίδες, τους ναούς του Κρόνου, συγκέντρωνε κάποιους και τους τάζε και τους έδινε καταφύγιο. Παρότι οι ιερείς και οι ιέρειες του Κρόνου ανήκαν, κυρίως, στο πλούσιο τμήμα της κοινωνίας της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, έδειχναν περισσότερο ενδιαφέρον από οποιονδήποτε άλλο για τους δύσμοιρους συμπολίτες τους. Η υπόλοιπη πλουτοκρατία, ωστόσο, δεν αναγνώριζε τις προσπάθειές τους, ούτε έδινε σημασία στις προειδοποιήσεις τους· αντιθέ-

τως, μάλιστα, τους χλεύαζαν κατά περίσταση. Είχαν ανεβάσει ακόμα και θεατρικές παραστάσεις στο Υψηλό Θέατρο του Ποταμού με τους ιερείς του Κρόνου ως κωμικές φιγούρες, ελαφρώς παράφρονες.

Ο Κάδμος Ανθοτέχνης δεν ήταν πένητας, ούτε άστεγος· αλλά ούτε και πλούσιος ήταν, και έβλεπε ότι όσο ο καιρός περνούσε τόσο πιο εύκολα μπορούσε να μετρήσει τα δεκάδια στις οικονομίες του. Σε λίγο δεν θα του χρειαζόταν καν να έχει τραπεζικό λογαριασμό, υποψιαζόταν. Οι τράπεζες, άλλωστε, είχαν τελευταία αρχίσει να χρεώνουν για τους τραπεζικούς λογαριασμούς ανθρώπων της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας. Σου έπαιρναν κάθε μήνα ένα μικρό ποσοστό των χρημάτων ως «τέλος φύλαξης», ώστε, όπως ισχυρίζονταν, να μην έχουν λογαριασμό όσοι δεν τον χρειάζονταν πραγματικά. Ο Κάδμος νόμιζε πως η φαυλότητα τους είχε αρχίσει να φτάνει σε καινούργια ύψη.

Όχι μόνο των τραπεζιτών, αλλά και όλων των πλουτοκρατών της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας. Δεν έδιναν καμία σημασία σε όσους τους προειδοποιούσαν· συστηματικά, τους χλεύαζαν· και κατά περίσταση τούς είχαν φυλακίσει κιόλας. Η Φρουρά, ασφαλώς, έκανε δίχως αντιρρήσεις το θέλημα των πλουτοκρατών. Η Πολιτάρχης ήταν πλούσια. Κανείς δεν υπήρχε για να υπερασπιστεί το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας, που με κάθε μήνα που περνούσε φτώχαινε περισσότερο. Και όσοι ήταν ήδη χωρίς δεκάδια και χωρίς σπίτι πέθαιναν, συνήθως με πολύ άσχημους τρόπους.

Δεν φαινόταν τίποτα να μπορεί να δώσει τέλος σ' αυτή την καταστροφική πορεία.

Ο Κάδμος Ανθοτέχνης οργιζόταν με όλα όσα έβλεπε γύρω του· οργιζόταν, επίσης, όταν αναρωτιόταν ποια μπορεί να ήταν στο τέλος η δική του μοίρα. Και έγραφε. Έγραφε πολύ. Ήταν ποιητής. Και η κατάσταση στην πατρίδα του – διεστραμμένα ίσως, όφειλε κι ο ίδιος να παραδεχτεί – του πρόσφερε έμπνευση. Το ένα ποίημα ακολουθούσε το άλλο, και όλα τους ήταν δεικτικά. Κατέκριναν την πλουτοκρατία, ζητούσαν αλλαγή, ζητούσαν επανάσταση.

Ο Ανθοτέχνης δεν ήταν ποτέ κανένας σημαντικός άνθρωπος. Τον ήξεραν μόνο οι είκοσι, τριάντα αναγνώστες που τύχαινε να διαβάζουν την περίεργη ποίησή του, η οποία και παλιότερα ήταν επικριτική και σκωπτική αλλά όχι όπως ετούτες τις ημέρες. Τώρα, όμως, ο Ανθοτέ-

χνης γινόταν γνωστότερος, ξεκινώντας, αναμενόμενα, από τα χαμηλά στρώματα της κοινωνίας. Οι φτωχοί διάβαζαν τα ποιήματά του στα φύλλα του *Βιβλίου των Χαμηλών Δρόμων* (όπως ονομαζόταν το περιοδικό που τύπωνε ένα υποψιασμένο τυπογραφείο και διένειμε δωρεάν στους δρόμους της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας. Κάποιοι πλούσιοι ήθελαν να το κλείσουν, αλλά η Πολιτάρχης τούς απέτρεπε, λέγοντας πως κάτι χρειαζόταν ο κόσμος που δεν είχε λεφτά για να μην εξεγερθεί). Τα διάβαζαν και τους άρεσαν. Γέμιζαν τα μυαλά τους με την ελπίδα ότι τα πράγματα θα μπορούσαν να καλυτερεύσουν. Τα ποιήματα τούς φόρτιζαν με την επιθυμία της επανάστασης – να αποτινάξουν τους τυράννους τους, να σπρώξουν τον «Μυσαρό Τροχό του Βασάνου» (όπως αποκαλούσε την οικονομία σ'ένα του ποίημα ο Ανθοτέχνης) ώσπου αυτοί που είναι κάτω να βρεθούνε πάνω κι αυτοί που είναι πάνω να βρεθούνε κάτω!

Ο κόσμος μιλούσε με μίσος για την πλουτοκρατία και με θαυμασμό για τον «ποιητή της επανάστασης», τον Κάδμο Ανθοτέχνη. Η επιρροή του εξαπλώθηκε στους δρόμους της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας χωρίς ούτε ο ίδιος να το έχει, καλά-καλά, καταλάβει. Έγραφε ποιήματα για το *Βιβλίο των Χαμηλών Δρόμων* κυρίως επειδή χρειαζόταν ακόμα και τα δύο δεκάδια που έδινε ο εκδότης για το καθένα.

Το όνομά του δεν άργησε να τραβήξει την προσοχή κατασκόπων της πλουτοκρατίας. *Κάποιος Κάδμος Ανθοτέχνης – ένας ξεπεσμένος ποιητής του Σκοτοδαίμονος – προσπαθεί να εξεγείρει τον κόσμο*, ψιθύρισαν οι σπιούννοι στ'αφεντικά τους. *Είναι πιθανώς επικίνδυνος*.

Να συλληφθεί, ήταν η προσταγή των αφεντικών.

Ο Κάδμος, επιστρέφοντας ένα απόγευμα στο σπίτι του, διασχίζοντας τη γέφυρα που οδηγούσε στον πέμπτο όροφο της πολυκατοικίας όπου βρισκόταν το διαμέρισμά του, αντίκρισε πέντε φρουρούς να τον περιμένουν. Ήταν ντυμένοι με κράνη και πανοπλίες αλεξίσφαιρες και επενδυμένες με αλυσιδωτή θωράκιση, και είχαν κοντόσπαθα και πιστόλια στις ζώνες.

«Ο κύριος Κάδμος Ανθοτέχνης;» τον ρώτησε η γυναίκα που φαινόταν για αρχηγός τους και είχε επάνω στον ώμο της το σήμα που την αναγνώριζε ως Λοχία της Φρουράς.

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο ποιητής, παραξενεμένος. Το ήξερε ότι έγραφε ποιήματα που κάποιοι θα μπορούσαν να χαρακτηρίσουν επικίνδυνα, αλλά δεν περίμενε ποτέ ότι θα του έδιναν σημασία. Ήταν, άλλωστε, ο κανένας.

Η λοχίας τον γρονθοκόπησε στην κοιλιά με το γαντοφορεμένο χέρι της που κάτω από το γάντι σίδερα πρέπει να κρύβονταν. Ο Κάδμος διπλώθηκε, ξέπνοος, ξαφνιασμένος. «Συλλαμβάνεσαι, κάθαρμα!» είπε ένθερμα η λοχίας ενώ ένας άλλος φρουρός άρπαζε τα χέρια του ποιητή και τα τραβούσε πίσω από την πλάτη του για να τους περάσει χειροπέδες. «Μην προσπαθήσεις να διαφύγεις. Αν αντισταθείς, η κατάσταση σου θα χειροτερεύσει.»

«Ωωωω...» κατάφερε μόνο να αρθρώσει ο Κάδμος. Τα μάτια του ήταν θολωμένα από ξαφνικά δάκρυα, και δεν μπορούσε να ορθωθεί, αλλά ένας φρουρός τον τράβηξε πίσω ώστε να σταθεί ευθυτενής.

Τον ανάγκασαν να βαδίσει πάνω στη γέφυρα, πηγαίνοντάς τον προς ένα όχημα της Φρουράς το οποίο ήταν σταματημένο σε μια άλλη γέφυρα, κάθετη προς αυτήν.

Ο Κάδμος Ανθοτέχνης ήταν άνθρωπος ξερακιανός, νευρώδης. Είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ και μια ελαφριά χροιά χρυσού, την οποία πρέπει να είχε πάρει από τον πατέρα του. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα και σπαστά· τα έκοβε κοντά πάντα, γιατί μια φορά που τα είχε αφήσει να μακρύνουν είχε διαπιστώσει ότι ήταν σαν γελωτοποιός από την Πλατεία Γέρικων Τροχών. Είχε μουστάκι κάτω από τη μύτη, αρκετά πλούσιο· το υπόλοιπο πρόσωπό του το διατηρούσε επιμελώς ξυρισμένο. Τα ρούχα του ήταν, συνήθως, τα καλύτερα που του επέτρεπαν τα χρήματά του να αγοράσει. Παλιότερα είχε ένα κλειστό τρίκυκλο με μπλε γυάλινο σκέπαστρο, εν μέρει θολό, αλλά το είχε πλέον εγκαταλείψει γιατί πιεζόταν οικονομικά. Ο μπροστινός τροχός είχε αποκτήσει ένα επικίνδυνο πρόβλημα και ο Κάδμος δίσταζε να δώσει λεφτά για να τον επισκευάσει. Επιπλέον, οι τιμές των ενεργειακών φιαλών τού φαίνονταν σταδιακά ολοένα και πιο υψηλές για το εισόδημά του.

Οι φρουροί τον έσπρωξαν μέσα στο όχημά τους και μπήκαν κι οι ίδιοι κλείνοντας τις πόρτες. Τον ανάγκασαν να καθίσει σ'ένα από τα μα-

κριά πίσω καθίσματα, και ο οδηγός ξεκίνησε τη μηχανή και τους τροχούς.

«Πού...;» προσπάθησε να μιλήσει ο Κάδμος. «Γιατί;» Ακόμα η αναπνοή του ήταν κομμένη· μετά δυσκολίας ανέπνεε.

«Θες να μάθεις γιατί συλλαμβάνεσαι;» είπε η λοχίας. «Δεν ξέρεις;»

«Γιατί;» ρώτησε πάλι ο Κάδμος.

Η λοχίας άνοιξε το στόμα της για ν'απαντήσει, αλλά ήχος δεν πρόλαβε να βγει. Μεταλλικοί τροχοί τσύριξαν πάνω στο οδόστρωμα καθώς το όχημα της Φρουράς απότομα σταματούσε.

Ένα μεγάλο φορτηγό είχε βρεθεί μπροστά του μόλις κατέβηκε τη γέφυρα φτάνοντας στους επίγειους δρόμους της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας. «Τι κάνει, ρε, αυτός ο τρελός!» φώναξε ο φρουρός που οδηγούσε.

«Θα φάει πρόστιμο αυτός ο μαλάκας για παρακώληση εργασιών της Φρουράς,» είπε η λοχίας· κι ανοίγοντας μια από τις πόρτες του οχήματος βγήκε.

Οι άλλοι φρουροί την ακολούθησαν, εκτός από έναν που έμεινε πλάι στον Κάδμο, με το χέρι του βαριά πάνω στον ώμο του ποιητή σαν να φοβόταν ότι αυτός θα έβρισκε τώρα την ευκαιρία να δραπετεύσει. Από το μυαλό του Κάδμου τέτοιο εγχείρημα δεν είχε περάσει· ήταν ακόμα πολύ ξαφνιασμένος, πολύ τρομαγμένος, και πονούσε από το χτύπημα της σιδεροντυμένης γροθιάς της λοχίας.

–Πυροβολισμοί!

Ο Κάδμος ξαφνιάστηκε για δεύτερη φορά. Από μια από τις ανοιχτές πόρτες του οχήματος είδε τους φρουρούς να πέφτουν καθώς πυροβόλα όπλα τούς χτυπούσαν. Πολλά πυροβόλα όπλα. Και άνθρωποι έρχονταν από τις σκιές των δρόμων οι οποίοι δεν έμοιαζε να αστειεύονται.

Ο άντρας που είχε το χέρι του στον ώμο του Κάδμου το πήρε τώρα από εκεί και τράβηξε το πιστόλι του· πήγε προς την ανοιχτή πόρτα–

–και έπεσε κι αυτός, με το πρόσωπό του γεμάτο αίματα μέσα στο κράνος του. Σωριάστηκε στα πόδια του Κάδμου.

(Και στο μυαλό του ποιητή άνθισε απρόσμενα, απροσδόκητα, ένα ποίημα για την αιματηρή πτώση της εξουσίας στα κακοπαθημένα πόδια των φυλακισμένων: ...Ένα κράνος, αίματα πλημμυρισμένο, το πρόσωπο των Τυράννων πάντα ήταν...)

Γύρω από το όχημα της Φρουράς οι φρουροί δεν φαινόταν να έχουν πιθανότητες νίκης· δεν φαινόταν καν να προλαβαίνουν να επιβιβαστούν ξανά για να φύγουν. Επάνω στις μαυροπράσινες πανοπλίες τους σκούρες κηλίδες εξαπλώνονταν, καθώς η αλεξίσφαιρη θωράκιση ήταν ανίκανη να σταματήσει τέτοιο καταιγισμό από σφαίρες.

Οι φρουροί βρέθηκαν, σύντομα, όλοι ξαπλωμένοι στο οδόστρωμα, με λίμνες και ρυάκια αίματος ολόγυρά τους. Οι άνθρωποι που τους είχαν επιτεθεί πλησίασαν· οι μορφές τους έγιναν λιγότερο σκιερές για τα μάτια του Κάδμου. Μισθοφόρους τού θύμιζαν. Ήταν, αναμφίβολα, καλά οπλισμένοι και θωρακισμένοι.

Η λοχίας της Φρουράς, όμως, δεν ήταν ακόμα νεκρή. Προσπάθησε να σηκωθεί από κάτω, να υψώσει το πιστόλι της– Ένας από τους μισθοφόρους την κάρφωσε στον λαιμό με το πέρας ενός αιχμηρού δόρατος, ενώ οι υπόλοιποι μισθοφόροι κάρφωναν τους άλλους φρουρούς, μήπως κάποιος ζούσε παρότι ακίνητος. Η λεπίδα του δόρατος βγήκε από τον αυχένα της λοχιά· το πιστόλι έπεσε από τα παράλυτα δάχτυλά της· το δόρυ αποτραβήχτηκε και το σώμα της ξάπλωσε σαν σπασμένη κούκλα στο οδόστρωμα.

Ο Κάδμος φοβόταν ότι μπορεί να τον σκότωναν κι εκείνον. Όποιοι κι αν ήταν αυτοί οι μισθοφόροι, όποιον κι αν υπηρετούσαν, προφανώς δεν ήθελαν ν'αφήσουν κανέναν ζωντανό. Ποιος μπορεί να ήταν ο σκοπός τους; Γιατί είχαν επιτεθεί; Ο εργοδότης τους είχε κάτι εναντίον της Φρουράς; Ή ήθελε τίποτα που κρυβόταν μέσα σε τούτο το όχημα;

(Κι άξαφνα! σωτήρες πανταχόθεν... Σωτήρες του θανάτου, λες κι από τον ίδιο τον Ανόφθαλμο σταλμένοι, ή τον ύπουλο πατέρα του τον Σκοτοδαίμονα που με γυναικεία μορφή τον είχε γεννήσει!)

Ένας από τους μισθοφόρους μπήκε στο όχημα της Φρουράς, κοιτάζοντας δεξιά κι αριστερά, σαν να περίμενε ότι μπορεί κάποιος φρουρός να παραφυλούσε, κρυμμένος. Μη βλέποντας κανέναν εχθρό, έβγαλε το κράνος του–

–και ο Κάδμος τον αναγνώρισε.

Ναι, δεν μπορεί να ήταν άλλος παρά αυτός. Ο Άλβερακ, ένας από τους ανθρώπους της Καρζένθα-Σολ.

Πώς ήταν δυνατόν;... Η Καρζένθα;... Πώς ήξερε η Καρζένθα ότι οι φρουροί...;

Ο Άλβερακ χαμογέλασε. «Δε φαίνεται να χαίρεσαι που με βλέπεις, ποιητή. Είσαι καλά;» Ήταν ψηλός και κατάμαυρος στο δέρμα, σαν μελάνι, με μαλλιά πράσινα και μακριά, δεμένα κότσο τώρα πίσω από το κεφάλι του. Το πρόσωπό του φρεσκοξυρισμένο. Τα μάτια του γυάλιζαν. Πάντοτε γυάλιζαν ύστερα από μια σύγκρουση που θεωρούσε καλή – ο Κάδμος το είχε παρατηρήσει. (...Τα μάτια του πολέμου πάνω στο πρόσωπό του σκοταδιού ήρθαν να με λυτρώσουν...)

«...Ναι. Λιγάκι μελανιασμένος από μια γροθιά, ίσως... Τι κάνετε εδώ;»

Ο Άλβερακ γέλασε και, πιάνοντάς τον από τη μασχάλη, τον βοήθησε να σηκωθεί. «Εσύ τι λες να κάνουμε, ποιητή;» είπε κοιτάζοντας πίσω από την πλάτη του Κάδμου, τα δεμένα χέρια του. «Ήρθαμε να σε σώσουμε. Ο κόσμος θα αναστατωθεί άμα σε χάσει.» Ο Άλβερακ τράβηξε ένα πλατυλέπιδο ξιφίδιο από τη ζώνη του· πάτησε ένα κουμπί πάνω στη λαβή και ενέργεια άρχισε να διατρέχει τη λεπίδα, τρίζοντας, στραφταλίζοντας. «Και δε θα το θέλαμε αυτό, έτσι δεν είναι;

»Κράτα μου τώρα τα χέρια σου όσο πιο τεντωμένα μπορείς.»

Ο Κάδμος τα κράτησε τεντωμένα, όσο τού επέτρεπαν οι αλυσίδες, και ο Άλβερακ μ'ένα δυνατό χτύπημα του ενεργειακού ξιφιδίου τις έκοψε.

(...Οι μαχητές της λευτεριάς από τις σκιές ξεπηδώντας!)

Η Καρζένθα-Σολ ήταν από Οίκο ευγενών αλλά δεν ήταν πλούσια. Όλα τα λεφτά της τα χρησιμοποιούσε για να εξοπλίζει, να προσλαμβάνει, και να εκπαιδεύει μισθοφόρους. Ωστόσο, δεν είχε τόσους ώστε να έχουν ζήτηση από την πλουτοκρατία της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας. Παλιότερα πουλούσαν τις υπηρεσίες τους σε εμπόρους μέτριας στάθμης, και έτσι ζούσαν. Τώρα οι έμποροι μέτριας στάθμης εξαφανίζονταν ο ένας κατόπιν του άλλου: χρεοκοπούσαν ή αυτοκτονούσαν. Οι δουλειές των Μικρών Γιγάντων – της μισθοφορικής ομάδας της Καρζένθα-Σολ – δεν πήγαιναν καλά. Οι πλουτοκράτες δεν τους ήθελαν, και ούτε είχαν αρκετά χρήματα ώστε να φύγουν από τη Β' Ανωρίγια Συνοικία και να πουλήσουν τις υπηρεσίες τους αλλού. Λειτουργούσαν, λοιπόν, ως συμμορία περισσότερο πλέον παρά ως μισθοφορική ομάδα. Δεν τους είχε απομείνει άλλη επιλογή, αν ήθελαν να επιβιώσουν. Και συνεργάζονταν και με διάφορες άλλες συμμορίες του

υπόκοσμου της Β' Ανωρίγιας για αμοιβαίο όφελος – για να μην πεινάσουν, δηλαδή, ούτε οι μεν ούτε οι δε.

Η Καρζένθα είχε γνωρίσει τον Κάδμο Ανθοτέχνη σ'ένα υπόγειο μπαρ – κυριολεκτικά υπόγειο, στις σήραγγες της Β' Ανωρίγιας, στους κάτω δρόμους της – ονόματι «Ο Σκοτεινός Φίλος» και είχαν γρήγορα γίνει εραστές. Δεν ήταν συνέχεια μαζί, αλλά συναντιόνταν αρκετά συχνά. Είχαν τα ίδια βίτσια. Και η ποίησή του της άρεσε.

Τώρα, οι Μικροί Γίγαντες συνόδεψαν τον Κάδμο μέσα στο φορτηγό που είχε μπει στον δρόμο του οχήματος της Φρουράς. «Ξεκινάμε!» φώναξε ο Άλβερακ στον οδηγό, και το ψηλό τροχοφόρο έφυγε αμέσως. Οι μηχανές του ήδη μούγκριζαν, δυνατές, κάνοντάς το να τραντάζεται.

«Επιτεθήκατε στη Φρουρά...» είπε ο Κάδμος, καθισμένος πάνω σ'ένα κιβώτιο στην κλειστή καρότσα του φορτηγού, στρίβοντας νευρικά τις χειροπέδες που ακόμα περιτύλιγαν τους καρπούς του παρότι οι αλυσίδες είχαν σπάσει. «Επιτεθήκαμε στη Φρουρά, Άλβερακ! Νομίζεις ότι κανείς δεν σας είδε; Κανείς που θα μπορεί να το-;»

«Εδώ πέρα; Μεσ στο σούρουπο; Ναι, μάλλον κανείς δεν μας είδε. Ή, τουλάχιστον, δεν μας αναγνώρισε – κι αυτό έχει σημασία.»

«Αν σας αναγνώρισαν, όμως....»

«Η Καρζένθα έχει άλλες ιδέες στο μυαλό της τώρα.»

Ο Κάδμος συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς; –Και πώς βρεθήκατε εδώ; Πώς ξέρατε ότι η Φρουρά θα ερχόταν για μένα;»

«Η Καρζένθα μάς είχε προστάξει να σε προσέχουμε–»

«Τι;»

Ο Άλβερακ γέλασε με την έκφραση στο πρόσωπο του ποιητή. «Σε ξαφνιάζει;»

«Δεν της ζήτησα ποτέ να με...»

«Μην είσαι αφελής, ποιητή,» είπε ο μισθοφόρος. «Δεν το έκανε μόνο επειδή σε γουστάρει. Αν και είναι κι αυτός ένας από τους λόγους.»

«Ποιοι είναι οι άλλοι λόγοι; Και πώς ήξερε ότι η Φρουρά θα ερχόταν να με συλλάβει απόψε;»

«Τελικά είσαι αφελής, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» μούγκρισε ο Άλβερακ. «Δεν καταλαβαίνεις πόσο πολύ έχεις επηρεάσει τον κόσμο με τα ποιήματά σου;»

«Τα παραλές–»

«Δεν τα παραλέω καθόλου. Οι πλουτοκράτες είχαν ανησυχήσει· φήμες κυκλοφορούσαν πως αργά ή γρήγορα θα έστελναν τη Φρουρά για να σε συλλάβει. Επειδή, δήθεν, διαταράσσεις την ομαλή ροή της κοινωνίας προσπαθώντας να προκαλέσεις ταραχές, και κάτι τέτοιες μαλακίες. Η Καρζένθα το φοβόταν ότι σύντομα θα έρχονταν φρουροί για να σε πιάσουν, και μας είχε ζητήσει να σε προστατεύουμε. Αν κάνουν να σε πάρουν μαζί τους να τους επιτεθούμε ανελέητα· αυτές ήταν οι διαταγές της – και όπως είδες τις εκτελέσαμε στο ακέραιο.» Ακουγόταν ικανοποιημένος, και φαινόταν ικανοποιημένος. Ο Άλβερακ ήταν άνθρωπος που του άρεσε η μάχη. Ορισμένοι έλεγαν, είχε ακούσει ο Κάδμος, ότι έπινε αίμα. Ανοησίες, προφανώς.

«Και τώρα... τι;»

«Τα υπόλοιπα θα τα συζητήσεις μαζί της,» αποκρίθηκε ο Άλβερακ. «Εκείνη τα λέει καλύτερα αυτά.»

Οδήγησαν το όχημά τους πάνω σε μια ράμπα, κατεβαίνοντας το στους υπόγειους δρόμους της Β' Ανωρίγας Συνοικίας, και από εκεί έφτασαν τελικά σ'ένα μέρος που δεν ήταν άγνωστο για τον Κάδμο.

Ήταν το άντρο των Μικρών Γιγάντων. Είχε ξανάρθει εδώ, παλιότερα.

Το φορτηγό σταμάτησε μπροστά στη μεγάλη, βαριά, δίφυλλη μεταλλική πόρτα, η οποία δεν άργησε ν'ανοίξει, μάλλον ύστερα από κάποιο τηλεπικοινωνιακό σήμα που δόθηκε από τον οδηγό. Τα φύλλα της πελώριας θύρας έκαναν πίσω, τρίζοντας επάνω σε γιγάντιους μεντεσέδες. Το όχημα, έχοντας ήδη σβήσει τους προβολείς του, μπήκε σε μια ευρύχωρη αίθουσα στάθμευσης, όπου βρίσκονταν κι άλλα οχήματα, μεγάλα σαν αυτό αλλά και μικρότερα. Μέλη των Μικρών Γιγάντων στέκονταν από δω κι από κει, περιμένοντας. Η Καρζένθα ήταν ανάμεσά τους: μια γυναίκα μετρίου αναστήματος, με καταγάλανο δέρμα και καταξανθα μαλλιά που έπεφταν πρόχειρα χτενισμένα στους ώμους της, συγκρατημένα πίσω με μια κοκάλινη χτένα. Ήταν ντυμένη με μαύρο, πέτσινο παντελόνι και λευκή, φαρδιά μπλούζα που έπεφτε ως τους μηρούς. Γύρω από τη μπλούζα δενόταν μια πλατιά, καφετιά ζώνη, μ'ένα ξιφίδιο κι ένα πιστόλι θηκαρωμένα εκεί. Στα πόδια της φορούσε ένα ζευγάρι ψηλές μπότες χωρίς τακούνι.

Πλησίασε πρώτη το φορτηγό ενώ οι υπόλοιποι Μικροί Γίγαντες έμεναν στις θέσεις τους, ακίνητοι αλλά μιλώντας αναμεταξύ τους. Ορισμένοι κρατούσαν τσιγάρα στα χέρια, καπνίζοντας. Ο Σολάμνης'μορ, ο Τεχνομαθής μάγος τους, φούμαρε ένα μεγάλο πούρο, καθισμένος πάνω σ'ένα βαρέλι.

Ο Άλβερακ άνοιξε την πόρτα μπροστά στον Κάδμο, κι εκείνος κατέβηκε από το φορτηγό. Η Καρζένθα, χαμογελώντας, ήρθε κοντά του, τον αγκάλιασε, τον φίλησε στο ένα μάγουλο, στα χείλη. «Είσαι καλά;»

Ο Κάδμος μειδίασε, σφίγγοντας τη ζώνη της μέσα στα χέρια του. «Οι άνθρωποί σου φρόντισαν γι'αυτό. Αλλά δεν ήξερα ότι βρισκόμουν... υπό φρουρήση.»

Η Καρζένθα τον άφησε από την αγκαλιά της, γλιστρώντας τα χέρια της επάνω στα ρούχα του. «Νόμιζες ότι θα σ'άφηνα έτσι, ύστερα απ'όσα ακούγονταν για σένα; Ούτως ή άλλως, τι καλύτερο έχουμε να κάνουμε; Κανείς δεν πληρώνει για μισθοφορικές υπηρεσίες όταν κανείς δεν έχει λεφτά!» Τα μάτια της στραφτάλισαν από θυμό.

Ο Κάδμος μειδίασε ξανά. Τα λάτρευε αυτά τα μάτια. Την τράβηξε ξανά κοντά του, απότομα, και τη φίλησε δυνατά.

Η Καρζένθα τού ψιθύρισε καθώς οι ανάσες τους ήταν μπερδεμένες: «Θα σε πειθαρχήσω, κάθαρμα, που φέρεσαι έτσι μπροστά στους μαχητές μου!»

«Ανυπομονώ,» της είπε. Και ύστερα, σοβαρά: «Τι ακουγόταν, δηλαδή, για μένα;»

«Ότι από στιγμή σε στιγμή μπορεί να σε συλλάβουν, φυσικά. Εσύ δεν το είχες ακούσει;»

Ο Κάδμος συνοφρυώθηκε. «Όχι.»

«Οι πράκτορες της Πολιτάρχη και της πλουτοκρατίας σε παρακολουθούν εδώ και καιρό, και έχουν ανησυχήσει—»

Ο Κάδμος ρουθούνισε γελώντας. «Εξαιτίας μου;»

«Δεν καταλαβαίνεις πόσο πολύ επηρεάζεις τον κόσμο, Κάδμε; Μια μεγάλη μερίδα των καταπιεσμένων πολιτών της Β' Ανωρίγιας θα ήταν έτοιμη να εξεγερθεί αν τους το ζητούσες.»

«Μη λες ανοησίες,» είπε ο Κάδμος αυθόρμητα, αν και μέσα του αισθάνθηκε μια φλόγα να ανθίζει. Ήταν πραγματικά αυτά που έλεγε η Καρζένθα; Ήταν αλήθεια; Τόσο πολύ εκτιμούσαν τη γνώμη του; Προς

στιγμή, μεγαλεπήβολες ιδέες πέρασαν απ'τον νου του: ένας Πολιτάρχης-ποιητής – κάποιος που μπορούσε να φέρει δικαιοσύνη στη συνεισφορά – κάποιος που μπορούσε να γυρίσει τον τροχό της οικονομίας – που μπορούσε να λυτρώσει τους καταπιεσμένους...

Εγώ;

Παραλίγο να μην ακούσει την απάντηση της Καρζένθα: «Δε λέω καθόλου ανοησίες. Είναι γνωστό.» Γέλασε. «Μόνο εσύ φαίνεται να μην τόχεις καταλάβει, αγάπη μου! Και εσύ είσαι το κεντρικό πρόσωπο της υπόθεσης. Η πλουτοκρατία σε φοβάται, αλλιώς δεν θα πρόσταζε τη Φρουρά να σε συλλάβει. Θέλει να σε σταματήσει απ'το να συνεχίσεις να γράφεις ποιήματα στο *Βιβλίο των Χαμηλών Δρόμων*.»

Ο Κάδμος δεν φανταζόταν ποτέ ότι η ποίησή του μπορούσε να προκαλέσει τέτοια αποτελέσματα. Κι ακόμα και τώρα που το άκουγε του έμοιαζε παράξενο. «Γιατί;» είπε. «Γιατί;»

«Σου εξήγησα γιατί θέλει να σε σταματήσει. Μη με κοιτάς σαν χαζός!»

«Όχι αυτό,» είπε ο Κάδμος. «Εννοώ, γιατί η ποίησή μου τους επηρεάζει έτσι; Γιατί επηρεάζει έτσι τον κόσμο;»

«Εσύ είσαι ποιητής. Εμένα ρωτάς;»

«Ο εαυτός μου δεν έχει την απάντηση.»

Η Καρζένθα τού είπε: «Έλα μαζί μου,» πιάνοντάς τον από το χέρι: «πρέπει να συζητήσουμε.»

Τον οδήγησε στα προσωπικά της δωμάτια μέσα στο άντρο των Μικρών Γιγάντων. Τον μισό χώρο του σαλονιού έπινε μια μικρή πισίνα, το ένα τέταρτο ένα τραπέζι: σε μια γωνία ήταν ένα ηχοσύστημα και λίγο παραδίπλα ένας τηλεοπτικός δέκτης: τα ράφια γύρω τους ήταν γεμάτα πλακέτες μουσικής, κινηματογραφικών ταινιών, και τηλεοπτικών εκπομπών. Το υπνοδωμάτιο ήταν μικρότερο από το σαλόνι και οι τοίχοι του όλο αφίσες μουσικών συγκροτημάτων – η μία κολλημένη πάνω στην άλλη: κυριολεκτικά. Ένας μεγάλος καθρέφτης κρεμόταν σε μια γωνία. Τα ρούχα της Καρζένθα, συνήθως, βρίσκονταν ριγμένα από δω κι από κει. Το κρεβάτι δεν ήταν και τόσο μεγάλο, αλλά εκείνη κι ο Κάδμος είχαν αρκετές φορές διαπιστώσει ότι τους χωρούσε άνετα. Το γραφείο της ήταν σε άλλο δωμάτιο, και εκεί τον οδήγησε τώρα. Μέσα υπήρχαν δύο έπιπλα: το ένα είχε επάνω του χαρτιά, μια αρχειοθήκη,

μια μικρή υπολογιστική μηχανή, στιλογράφους, μια βαλσαμωμένη εξωδιαστασιακή σαύρα· πίσω του ήταν μια μαλακή δερμάτινη πολυθρόνα. Το άλλο έπιπλο ήταν μεγαλύτερο και κάθετο ως προς το πρώτο, ακουμπώντας στον τοίχο. Ήταν γεμάτο με μηχανικά συστήματα, τηλεπικοινωνιακά και πληροφοριακά. Η μία οθόνη εκεί ήταν επί του παρόντος αναμμένη, προβάλλοντας μια στήλη από δεδομένα· η δεύτερη οθόνη ήταν κλειστή. Μερικά φωτάκια αναβόσβηναν.

Η Καρζένθα-Σολ κάθισε στη μαλακή πολυθρόνα πίσω απ'το γραφείο κι έστρεψε μια ταμπακιέρα προς τον Κάδμο.

Εκείνος πήρε ένα τσιγάρο και παρατήρησε ότι ήταν *Σηματοδότες* – η αγαπημένη του μάρκα. Η Καρζένθα τού το άναψε μ'έναν ενεργειακό αναπτήρα καθώς ο Κάδμος καθόταν αντικρύ της· ύστερα, άναψε κι ένα για τον εαυτό της.

«Ο κόσμος είναι έτοιμος να εξεγερθεί, αγάπη μου,» του είπε. «Ξέρεις τι χρειάζεται μόνο;»

Ο Κάδμος μόρφασε. «Και τι δεν χρειάζεται; Τίποτα απ'αυτά που χρειάζεται δεν έχει. Εξοπλισμούς. Οργάνωση. Οι εξεγέρσεις δεν γίνονται με τα λόγια... ούτε με τα ποιήματα.»

«Σωστά,» είπε η Καρζένθα-Σολ. «Αλλά τα έχουμε όλα, ουσιαστικά.» Φύσηξε καπνό απ'την άκρη του στόματός της, και τεντώθηκε προς το μέρος του πάνω από το γραφείο. «Κατά πρώτον, ο κόσμος θέλει κάποιον να του μιλήσει για να τον εμπνεύσει· γιατί τώρα είναι πολύ φοβισμένος για να κινηθεί.»

Από το μυαλό του Κάδμου πέρασε ότι αυτός ο κάποιος ήταν εκείνος φυσικά. Μα δεν μπορούσε να το πιστέψει. Σίγουρα δεν ήταν σημαντικό. «Και ποιος θα το κάνει αυτό;» ρώτησε καθώς τεντωνόταν προς το μέρος της.

«Ο άνθρωπος που κοιτάζω.» Μπορούσε να νιώσει την αναπνοή της πάνω στο πρόσωπό του, να μυρίσει τον καπνό του τσιγάρου της.

«Λες μαλακίες, αγάπη μου.»

Η Καρζένθα τον άρπαξε, με το ένα χέρι, από τον γιακά και τον τράβηξε κοντά της φιλώντας τα χείλη του. «Όχι,» είπε· «μπορείς να το κάνεις. Και, βασικά, αυτό είναι το μόνο που χρειαζόμαστε.»

Ο Κάδμος γέλασε καθώς αποτραβιόταν. «Αν δεν σε ήξερα, Καρζένθα, θα υποπτευόμουν ότι είσαι προβοκατόρισσα της πλουτοκρατίας, με

σκοπό να με βάλεις να κάνω κάτι ηλίθιο και η Φρουρά να με συλλάβει.»

«Όπως είδες, ανόητε, η Φρουρά δεν χρειάζεται στις μέρες μας αιτιολογία για να συλλάβει έναν ποιητή.»

Η όψη του Κάδμου σκοτείνιασε. «Πράγματι,» δεν μπόρεσε παρά να παραδεχτεί. Κι αυτό δεν του άρεσε καθόλου. Οι πλουτοκράτες και η Πολιτάρχης είχαν υπερβεί κάθε όριο λογικής. Τα πράγματα στη Β' Ανωρίγια Συνοικία δεν θα έπρεπε να είναι έτσι. Ούτε η Συμπαντική Παντοκρατορία να είχε επιστρέψει ξανά! Όχι πως ο Κάδμος ζούσε τον καιρό της Συμπαντικής Παντοκρατορίας – η οποία είχε ξεκινήσει από τη Ρελκάμνια και είχε καταδυναστεύσει όλο το Γνωστό Σύμπαν – αλλά είχε ακούσει γι' αυτήν. Είχε ακούσει για την τυραννία της Παντοκρατειρας και των διαβολικών πρακτόρων της.

«Ο κόσμος,» του είπε η Καρζένθα, «χρειάζεται έναν ηγέτη. Κάποιον που μπορεί να τον εμπνεύσει ώστε να δράσει. Κι αυτή τη στιγμή εγώ, τουλάχιστον, μπορώ να δω μόνο έναν τέτοιο άνθρωπο στη Β' Ανωρίγια Συνοικία – και όχι μόνο εγώ, αλλά και άλλοι.»

Ο Κάδμος έμεινε σιωπηλός, αν και ήξερε πως δεν υπήρχε αμφιβολία ότι αναφερόταν σ' εκείνον. Τράβηξε μια τζούρα απ' το τσιγάρο του. Φύσηξε καπνό απ' τα ρουθούνια. «Είμαι κυνηγημένος τώρα από τις Αρχές.»

Η Καρζένθα γέλασε. «Τόσο το καλύτερο! Γίνεσαι ολοένα και πιο ήρωας με κάθε ώρα που περνά.»

«Οι ήρωες πεθαίνουν από σφαίρες και λεπίδες.»

«Όχι οι ήρωες που τους προστατεύουν Μικροί Γίγαντες, αγάπη μου. Όχι οι ηγέτες που οδηγούν τον κόσμο σ' ένα καλύτερο αύριο.»

«Δεν είμαι ηγέτης!» είπε απότομα ο Κάδμος· αλλά εντός του αισθανόταν πάλι εκείνη τη φλόγα να έχει φουντώσει· αισθανόταν όλα του τα τρελά ποιητικά όνειρα να βρυχιούνται μες στην ψυχή του σαν δαίμονες στα πρόθυρα να σπάσουν τις αλυσίδες τους. *Θα φέρουμε δικαιοσύνη στη Β' Ανωρίγια Συνοικία! Θα τσακίσουμε τους τυράννους! Θ' αλλάξουμε τα πάντα! Τα πάντα! Θα κάνουμε τη Ρελκάμνια καλύτερη!*

«Μπορείς όμως να γίνεις,» αποκρίθηκε η Καρζένθα. «Θα σε ακολουθήσουν. Είναι βέβαιο. Πολύς κόσμος θεωρεί πως είσαι κάποιο φωτι-

σμένο πρόσωπο: κάποιος που ξέρει ακριβώς τι να κάνει για να διορθώσει όλα τα κακά στη συνοικία–»

«Μα δεν γνωρίζουν τίποτα για μένα! Δεν ήμουν ποτέ πολιτική φιγούρα!»

«Κι αυτό είναι το πλεονέκτημά σου. Δεν είσαι πολιτική φιγούρα – όχι ακόμα – αλλά είσαι μυθική φιγούρα. Και οι μυθικές φιγούρες παρακινούν τον κόσμο πολύ περισσότερο. Γιατί ο κόσμος φαντάζεται γι'αυτές ό,τι θέλει. Τις κάνει σημαντικότερες απ'ό,τι είναι.

»Αν ζητήσεις εξέγερση, μια μεγάλη μερίδα θα σε ακολουθήσει. Θα εξεγερθεί.»

«Και θα υποφέρουν,» είπε ο Κάδμος. «Η πλουτοκρατία δεν θα διστάσει να τους θερίσει. Θα τους κάνει παράδειγμα προς αποφυγή. Ο ενθουσιασμός δεν φτάνει, Καρζένθα, για να ανατρέψουμε το καθεστώς – το ξέρεις, δεν είσαι ανόητη. Δεν έχουμε όπλα, δεν έχουμε εξοπλισμούς. Εντάξει, κάποιοι από τους καταπιεσμένους πολίτες της Β' Ανωρίγιας μπορεί νάχουν κανένα μαχαίρι, κανένα ρόπαλο, κανένα πιστόλι· αλλά αυτά δεν επαρκούν για να κάνεις επανάσταση. Όχι ενάντια στις δυνάμεις της πλουτοκρατίας.»

Η Καρζένθα τον άκουγε γνέφοντας καταφατικά, καπνίζοντας και υπομειδιώντας. «Ναι,» έλεγε, «ναι» και τελικά: «Αλλά τώρα, αγάπη μου, έχουμε εξοπλισμούς.»

Ο Κάδμος συνοφρυώθηκε. «Πού τους έχουμε; Εσύ δεν έχεις αρκετά λεφτά για να εξοπλίσεις–»

«Κάποιος μάς έκανε δώρο.»

«Τι...;»

«Προ ημερών,» εξήγησε η Καρζένθα, «μιλούσα μ'έναν έμπορο που έρχεται από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Μου φέρνει όπλα. Τον ξέρω από παλιά. Αυτή τη φορά μού είπε ότι υπάρχει κάποιος ο οποίος είναι πρόθυμος να μας προσφέρει αρκετούς εξοπλισμούς ώστε να εξεγερθούμε εναντίον της πλουτοκρατίας αν είμαστε πρόθυμοι.»

«Ποιος;»

«Την ίδια ερώτηση έκανα κι εγώ, αλλά ο έμπορος μού αποκρίθηκε ότι επιθυμεί να μείνει ανώνυμος. Ωστόσο υποπτεύομαι ότι πρέπει να πρόκειται για κάποιον πολιτικό της Β' Κατωρίγιας.»

«Έχεις καμία συγκεκριμένη υποψία;» ρώτησε ο Κάδμος.

Η Καρζένθα κάπνιζε σιωπηλά το τσιγάρο της για λίγο. Μετά είπε: «Ο Όρπεκαλ-Λάντι, ίσως.»

«Ο αντίπαλος του τωρινού Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας;»

Η Καρζένθα ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας. «Από καιρό κατηγορεί τον Πολιτάρχη για τη φιλική συνεργασία του με την πλουτοκρατία της Β' Ανωρίγιας.»

«Για πολιτικούς λόγους το κάνει.»

«Φυσικά και το κάνει για πολιτικούς λόγους, αγάπη μου! Πολιτικός είναι.» Η Καρζένθα-Σολ έσβησε το τσιγάρο της στο τασάκι πλάι στη βαλσαμωμένη εξωδιαστασιακή σαύρα. «Αλλά δεν έχει σημασία αυτό. Δεν έχει καν σημασία ποιος είναι ο υποστηρικτής μας. Αν μπορεί να μας δώσει τα όπλα και τους εξοπλισμούς που χρειαζόμαστε, μπορούμε να εξεγερθούμε. Μπορούμε να ελευθερώσουμε τη Β' Ανωρίγια Συνοικία από την πλουτοκρατία που τώρα την καταδυναστεύει. Το μόνο που απομένει είναι η βοήθειά σου.» Και το βλέμμα της ρωτούσε: *θα την προσφέρεις;*

«Θα την προσφέρω,» αποκρίθηκαν τα χείλη του Κάδμου, «αν πρώτα βεβαιωθώ ότι τα όπλα θα είναι αρκετά. Δε θέλω να ξεσηκώσω άδικα μια μερίδα του κόσμου, μόνο και μόνο για να τους σφάξουν τα καθάρματα της πλουτοκρατίας.»

Η Καρζένθα μειδίασε. «Αυτό ήλπιζα ν'ακούσω.»

Ο Κάδμος τράβηξε μια τζούρα από το σχεδόν τελειωμένο τσιγάρο του. «Δεν ήσουν βέβαιη ότι θα συμφωνούσα;»

«Το περίμενα, εν μέρει. Τι άλλο θα μπορούσες, εξάλλου, να κάνεις τώρα; Δε μπορείς να επιστρέψεις στο σπίτι σου. Δε μπορείς να βγεις ανοιχτά στους δρόμους της Β' Ανωρίγιας.»

Ο Κάδμος ένευσε. Το καταλάβαινε. Φυσικά και το καταλάβαινε. Αν και – για κάποιο λόγο – δεν το είχε σκεφτεί συνειδητά ως τώρα. *Ναι, συλλογίστηκε, είμαι... είμαι επικηρυγμένος. Δραπέτης. Μα τον Κρόνο! Πώς φτάσαμε εδώ;* Είχαν όλα γίνει τόσο ξαφνικά... Ή μήπως όχι; Μήπως υποσυνείδητα τα προετοίμαζε με την ποίησή του; Μήπως υποσυνείδητα ήξερε ότι εκείνος ήταν ο ηγέτης που ο λαός της Β' Ανωρίγιας χρειαζόταν προκειμένου να αποτινάξει τα δεσμά του, να γυρίσει τον Τροχό του Βασάνου ώστε αυτοί που είναι από κάτω να έρθουν επάνω κι αυτοί που είναι επάνω να γκρεμιστούν κάτω;

Μεγαλεπήβολα οράματα φούντωσαν ξανά μέσα στο μυαλό του. Ίσως ο ίδιος ο Κρόνος να τον καθοδηγούσε.

Ο Κάδμος είπε: «Πρέπει να μιλήσουμε πάλι μ'αυτόν τον έμπορο. Πρέπει να μάθουμε τι ακριβώς έχει να προσφέρει ο άγνωστος φίλος μας.»

Η Καρζένθα ένευσε. «Θα του μιλήσουμε.

»Αλλά τώρα,» είπε, «πάμε να βγάλουμε αυτά τα πράγματα απ'τα χέρια σου.» Έδειξε με το βλέμμα της τις χειροπέδες που ήταν ακόμα γύρω απ'τους καρπούς του Κάδμου. «Δεν πρέπει νάναι δύσκολο για τον Σολάμνη'μορ. Ένα απλό Ξόρκι Ξεκλειδώματος.»

Ο Κάδμος Ανθοτέχνης έστρεψε τη ματιά του στα μεταλλικά δεσμά πάνω στα χέρια του, κοιτάζοντάς τα σκεπτικά. «Όχι,» είπε, «θα τα κρατήσω εκεί. Θα τα κρατήσω. Για να θυμάμαι.»

Κι όταν ύψωσε τα μάτια του στο πρόσωπο της Καρζένθα-Σολ, εκείνη είδε μέσα τους κάτι που δεν είχε δει ποτέ ξανά. Δύο σκοτεινές φλόγες που έκαναν το αίμα της να βράζει με ερωτική επιθυμία. *Ναι, σκέφτηκε, η Β' Ανωρίγια βρήκε τον ηγέτη της. Οι μέρες των πλουτοκρατών είναι μετρημένες!*

/2\

Όταν το κάλεσμα μιας Θυγατέρας φέρνει τον Μάγο κοντά της, εκείνη και η Αδελφή της διασχίζουν φωτεινούς διαδρόμους πίσω από τη Ρελκάμνια, για να συζητήσουν σχετικά μ'ένα επικίνδυνο κόσμημα που αναδύθηκε μέσα από τους αιώνες και βρέθηκε στα λάθος χέρια...

(Πριν από πέντε χρόνια.)

«Νόμιζα ότι θα πηγαίναμε σε κανένα σπίτι,» είπε η Νορέλτα-Βορ, καθώς πλησίαζαν την πίσω μεριά ενός πελώριου θόλου καλλιέργειας.

Η Μιράντα δεν στράφηκε να την κοιτάξει. «Γιατί;»

«Είπες ότι θα συναντήσουμε έναν φίλο σου, μα τον Κρόνο!»

«Γι'αυτό έβαλες τα καλά σου;» την πείραξε η Μιράντα, υπομειδώντας.

Η Νορέλτα-Βορ φορούσε ένα μακρύ φόρεμα με τιράντες, πράσινο με μαύρους ρόμβους, το οποίο είχε σκίσιμο στο δεξί πόδι, από τον μηρό και κάτω. Στους ώμους της έπεφτε μια γαλανή κάπα με κεντητό σκούρο-μπλε σιρίτι. Οι ψηλές κάλτσες της ήταν μαύρες κι έμοιαζαν με πολύ λεπτό παντελόνι· τα γοβάκια της είχαν ψηλό τακούνι και αργυρά διακοσμητικά. Από τον λαιμό της κρεμόταν ένα κρικωτό περιδέραιο από ασήμι και μπρούντζο. Το κατάλευκο πρόσωπό της ήταν προσεχτικά βαμμένο· μικρά σκουλαρίκια γυάλιζαν στ'άφτιά της σαν άστρα που φαίνονται απόμακρα. Τα καστανά μαλλιά της απλώνονταν στους ώμους της, καλοχτενισμένα.

«Τα καλά μου τα βάζω για να αρέσω σ'εμένα, κυρίως,» αποκρίθηκε στη Μιράντα, λιγάκι ενοχλημένη.

Η Μιράντα ήταν ντυμένη με γαλανό παντελόνι, καφετιά μποτάκια, πέτσινο μπεζ πανωφόρι, και άσπρη μπλούζα από μέσα. Το λευκό-ροζ δέρμα του προσώπου της δεν ήταν βαμμένο· τα μαύρα μαλλιά της ήταν πιασμένα αλογοουρά πίσω απ'το κεφάλι της.

«Τι είναι ο φίλος σου;» ρώτησε η Νορέλτα-Βορ. «Φύλακας του θόλου καλλιέργειας;»

«Όχι,» γέλασε κοφτά η Μιράντα καθώς έφταναν πλάι στη γυάλινη επιφάνεια του γιγάντιου θόλου, «δεν είναι φύλακας.»

«Τι είναι, τότε; Καλλιεργητής; Και δουλεύει τέτοια ώρα;» Ήταν μεσάνυχτα, κι ετούτη η περιφέρεια του Επιλογέα – η Οδοντωτή, όπως την έλεγαν – ήταν ήσυχη. Κανέναν δεν έβλεπες στους δρόμους.

«Δεν είναι καλλιεργητής.»

«Θα μου πεις ποιος είναι, ή θα συνεχίσεις να το κρατάς κρυφό;»

Η Μιράντα σταμάτησε να βαδίζει. Βρίσκονταν τώρα σ'ένα σκοτεινό μέρος ανάμεσα στον θόλο καλλιέργειας και σε μια πολυκατοικία που πρέπει να είχε τουλάχιστον τριάντα ορόφους. Η Νορέλτα-Βορ δεν διέκρινε κανένα σημαντικό πολεοσημάδι εδώ, αλλά η Αδελφή της έμοιαζε να πιστεύει ότι είχαν φτάσει στον προορισμό τους. Η Μιράντα, βέβαια, ήταν πολύ μεγαλύτερη από εκείνη· είχε αναπτύξει τις ικανότητές της ως Θυγατέρα της Πόλης σε βαθμό που η Νορέλτα ήξερε πως δεν μπορούσε ακόμα να διανοηθεί. Αλλά, και πάλι, ετούτο το μέρος δεν νόμιζε ότι είχε κάτι το ιδιαίτερο. Η Πόλη ήταν σιωπηλή για τη Νορέλτα-Βορ· δεν της έδινε καμια πληροφορία. Τα σκοτάδια ήταν απλά σκοτάδια· τα φωτεινά παράθυρα στους πάνω ορόφους της πολυκατοικίας, απλά φωτεινά παράθυρα· μια γάτα που πέρασε παραδίπλα δεν ήταν τίποτα περισσότερο από το πέρασμα μιας γάτας.

Η Μιράντα είπε: «Δε θες να σου κάνω έκπληξη;» καθώς έβγαζε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό απ'το πανωφόρι της.

«Θα τον καλέσεις νάρθει εδώ; Γιατί να μη μας συναντήσει σε κανένα μπαρ, καλύτερα; Τόσο περίεργος είναι;»

Η Μιράντα πάτησε μερικά κουμπιά πάνω στη συσκευή. «Είναι, όντως, αρκετά περίεργος.»

«Τη βρίσκει στα σκιερά μέρη πίσω από θόλους καλλιέργειας;»

Η Μιράντα γέλασε, συνεχίζοντας να κρατά τον πομπό της στο χέρι, εκπέμποντας κάποιο σήμα. «Όχι πάντα.»

«Ποιος είναι, Μιράντα; Πες μου!»

Η Μιράντα χαμογελούσε αχνά. «Δε μπορείς να περιμένεις, ε; Υπομονή, Αδελφή μου... Υπομονή.»

Η Νορέλτα-Βορ αναποδογύρισε τα μάτια. Συνέχεια οι ίδιες σαχλαμάρες με τη Μιράντα! Πάντοτε έπρεπε να το παίζει σοφή! Όχι, βέβαια,

πως δεν ήξερε πολλά. *Ήξερε*. Αλλά, εντάξει, τα υπόλοιπα ήταν για φτηνό εντυπωσιασμό. Καθαρά.

Τώρα, απλά στεκόταν κρατώντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μπροστά της, εξακολουθώντας να εκπέμπει κάποιο σήμα.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε η Νορέλτα, ύστερα από μερικά λεπτά. «Δεν απαντά; Τι κάνουμε εδώ, Μιράντα;»

«Υπομονή.»

«Σε μισώ, Μιράντα.»

Η Μιράντα γέλασε.

«Ελπίζω – για το καλό σου – αυτή να μην είναι μια από τις ανόητες φάρσες σου!» είπε η Νορέλτα-Βορ.

Η Μιράντα ύψωσε ένα φρύδι. «Κάνω και ανόητες φάρσες;»

«Τέλος πάντων. Ελπίζω αυτή να μην είναι η πρώτη!»

«Αν σου έλεγα ότι θα συναντήσουμε ένα πολύ ξεχωριστό πρόσωπο, θα είχες μεγαλύτερη υπομονή;»

Η Νορέλτα την περίμενε να συνεχίσει.

«Τον Μάγο,» είπε η Μιράντα. «Περιμένουμε τον Μάγο.»

«Ποιον μάγο;»

«Τον *Μάγο*,» τόνισε η Μιράντα. «Τον Μάγο της Ρελκάμνια.»

Η Νορέλτα συνοφρυώθηκε. Τον είχε ακουστά, φυσικά. «Μου είχες πει κάποτε ότι τον είχες συναντήσει...»

«Τον γνωρίζω,» τη διαβεβαίωσε η Μιράντα.

«Ορισμένοι πιστεύουν ότι είναι μύθος.»

«Ορισμένοι πιστεύουν ότι κι *εμείς* είμαστε μύθος. Λογικά, οι αστικοί μύθοι συναντιούνται μεταξύ τους.» Και πρόσθεσε: «Το όνομά του είναι Κλαρκ.»

«Κλαρκ;»

«Δε σ'αρέσει;»

Η Νορέλτα ανασήκωσε τους ώμους κάτω απ'την κάπα της. «Δεν ξέρω... Περίμενα κάτι πιο... εντυπωσιακό, ίσως... Κι επιπλέον, αν ο Μάγος είναι όντως μάγος, δεν θάπρεπε το όνομά του να ακολουθείται από μια ακόμα κατάληξη; Σε ποιο τάγμα ανήκει;»

«Παλιότερα ανήκε στο τάγμα των Τεχνομαθών. Πολύ παλιότερα, όμως.»

«Μπορείς να *φύγεις* από ένα μαγικό τάγμα;»

«Ο Κλαρκ έχει κάνει ανακαλύψεις για τη φύση της μαγείας που δεν τον αφήνουν να βρίσκεται περιχαρακωμένος στα πλαίσια των ταγμάτων.»

«Τι εννοείς;»

«Μπορεί να κάνει πράγματα που άλλοι μάγοι θεωρούν αδιανόητα. Όταν τον δεις, μάλλον θα καταλάβεις. Παρεμπιπτόντως, αυτός μου έμαθε σχεδόν όλη τη μαγεία που γνωρίζω.»

«Τι; Δεν μου το είχες πει αυτό, Μιράντα!»

«Όλα θέλεις να τα ξέρεις για μένα, Νορέλτα;»

Η Νορέλτα-Βορ μειδίασε. «Είστε... κοντά... με τον Μάγο;»

«Όχι.»

«Ψέματα μου λες, το καταλαβαίνω,» είπε, αν και δεν το καταλάβαινε.

Η Μιράντα γέλασε. «Νόμιζε ό,τι θες!»

«Γιατί δεν απαντά ακόμα; Προσπαθεί να σε αποφύγει;» την πείραξε η Νορέλτα.

«Περιμένουμε το σήμα να τον φτάσει.»

«Πόσο μακριά είναι; Δεν είναι στον Επιλογέα;»

«Όχι.»

«Τότε γιατί είμαστε εδώ;»

«Θα έρθει, Νορέλτα. Υπομονή.»

Είχε περάσει καμια ώρα πλέον. Η Νορέλτα-Βορ κάπνιζε ένα μακρύ λευκό τσιγάρο, έχοντας την πλάτη και το δεξί της τακούνι ακουμπισμένα στο κρυστάλλινο τοίχωμα του θόλου καλλιέργειας. Το γόνατό της ξεπρόβαλλε θελκτικά μέσα από το φόρεμά της, τυλιγμένο με τη μαύρη κάλτσα. Η πόζα της ήταν τέτοια που η Νορέλτα ήξερε ότι θα τραβούσε την προσοχή οποιουδήποτε άντρα – αν και τώρα δεν υπήρχε κανένας άντρας εδώ.

Η Μιράντα ακόμα κρατούσε τον πομπό στο χέρι της, εκπέμποντας το ίδιο τηλεπικοινωνιακό σήμα, στεκόμενη λίγο παραδίπλα.

Ξαφνικά, η Νορέλτα είδε τα πολεοσημάδια γύρω τους ν'αλλάζουν, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει αν ήθελαν να την προειδοποιήσουν για κάτι ακριβώς. Ήταν σαν... σαν μια απρόσμενη μεταβολή να είχε γίνει στην ίδια τη διάσταση της Ρελκάνια. Η Νορέλτα δεν το διάβαζε

μόνο στα σημάδια της Πόλης· το αισθανόταν επίσης. Λες και κάτι να είχε *σκουντήσει* την ψυχή της.

Μετά, ένα υπόκωφο βουητό ακούστηκε· η Νορέλτα δεν μπορούσε να καταλάβει από πού προερχόταν – πίσω από την πραγματικότητα, ίσως – αλλά μπορούσε να καταλάβει ότι είχε σχέση με την αλλόκοτη αλλαγή στα πολεοσημάδια.

«Μιράντα...» είπε καθώς κατέβαζε το πόδι της από το κρυστάλλινο τοίχωμα του θόλου, καθώς έπαιρνε την πλάτη της από εκεί. Ήταν έτοιμη να πετάξει το τσιγάρο της και να τραβήξει το μικρό πιστόλι που κρυβόταν στην πίσω μεριά του φορέματός της.

«Αυτός είναι,» είπε η Μιράντα στρέφοντας το βλέμμα της προς τα δεξιά.

Η Νορέλτα-Βορ ακολούθησε τη ματιά της Αδελφής της και είδε μια πόρτα στον τοίχο της πολυκατοικίας, πίσω από τις σκιές. Μια μεταλλική πόρτα. Η οποία δεν ήταν εκεί πριν. Η Νορέλτα ήταν *σίγουρη* πως δεν ήταν εκεί πριν.

Είχε παρουσιαστεί από το πουθενά!

«Μιράντα...»

«Αυτός είναι, Νορέλτα.»

Η μεταλλική πόρτα άνοιξε κι ένας άντρας βγήκε, ντυμένος με γκριζα καπαρντίνα. Είχε δέρμα κατάλευκο, όπως η Νορέλτα-Βορ, μαύρα μούσια, και μακριά μαλλιά. Τίποτα το αξιοσημείωτο, κατά τα άλλα. Θα τον περνούσες για έναν ασήμαντο περαστικό, αν τύχαινε να τον δεις στον δρόμο. Ούτε τα πολεοσημάδια γύρω του δεν φανέρωναν κάτι συγκεκριμένο, νόμιζε η Νορέλτα.

«Καλησπέρα, Μιράντα,» είπε ο Κλαρκ, πλησιάζοντάς την και δίνοντάς της το χέρι του.

«Κλαρκ,» αποκρίθηκε εκείνη χαμογελώντας. «Πώς είσαι;»

«Πολύ φοβάμαι ότι γερνάω, φίλη μου,» αποκρίθηκε ο Μάγος.

«Δε σου φαίνεται, πάντως!» γέλασε η Μιράντα.

«Δε μ'έχεις ακόμα δει προσεχτικά.»

«Νόμιζα ότι ήσουν αθάνατος.»

«Όχι,» είπε ο Κλαρκ, «εσύ είσαι αθάνατη. Εγώ απλά διατηρούμαι με... κόλπα.»

«Πολύ αποτελεσματικά κόλπα, όμως.» Η Μιράντα τον αγκάλιασε.

«Ακόμα εκτιμάς τη μαγεία που σου έμαθα, ε;»

Η Μιράντα τον άφησε από την αγκαλιά της. «Από εδώ η Νορέλτα-Βορ,» είπε στρέφοντας το βλέμμα της στην Αδελφή της, «η οποία είναι σαν εμένα.»

«Θυγατέρα της Πόλης;»

«Ναι.»

Η Νορέλτα έριξε κάτω το τσιγάρο της, το έσβησε με το δεξί της γοβάκι. «Μπορώ να σου δείξω ακόμα και το σημάδι μου, αν δεν την πιστεύεις,» είπε, υπομειδώντας θελκτικά, πλησιάζοντας για να του δώσει το χέρι της.

Ο Κλαρκ το έσφιξε κοιτάζοντάς την με περιέργεια, χαμογελώντας μέσα από τα μούσια του σαν να καταλάβαινε ότι η Νορέλτα μπορούσε να ασκήσει κάποια υπερφυσική επιρροή επάνω του, όπως επάνω σε κάθε άντρα, μέσω της ανάγνωσης των πολεοσημαδιών. «Γοητευμένος,» είπε ο Μάγος.

«Θέλουμε να σου μιλήσουμε για ένα θέμα,» του είπε η Μιράντα. «Πολύ σημαντικό.»

Το βλέμμα του στράφηκε ξανά σ'εκείνη. «Σε κάποιο πιο βολικό μέρος, καλύτερα.»

Η Μιράντα ένευσε. «Ναι.»

«Ακολουθήστε με.»

Ο Κλαρκ βάδισε προς την πόρτα από την οποία είχε βγει. Πέρα απ'το κατώφλι της η Νορέλτα μπορούσε να δει μεταλλικά τοιχώματα που έμοιαζαν να εκπέμπουν ακτινοβολία.

Η Μιράντα ακολούθησε πρώτη τον Μάγο, και η Νορέλτα-Βορ ακολούθησε τη μεγάλη Αδελφή της.

Μετά την πόρτα, στάθηκε προς στιγμή απορημένη. Εμπρός της απλωνόταν ένας διάδρομος από κάποιου είδους μέταλλο, τόσο άριστα φτιαγμένος, από άποψη γεωμετρίας, που φάνταζε εξωπραγματικός, *ανέφικτος*. Από τους τοίχους, το ταβάνι, και το πάτωμα ερχόταν καθαρό λευκό φως. Από τα ίδια τα μέταλλα του διαδρόμου. Και η Νορέλτα μπορούσε να δει ότι το πέρασμα τελείωνε καμια δεκαριά μέτρα στο βάθος, χωρίς εκεί να υπάρχει πόρτα ή κάποιο άλλο άνοιγμα. Ήταν δυνατόν τέτοιο πράγμα να ήταν μέσα σε τούτη την πολυκατοικία; Δεν της φαινόταν λογικό. Και η διαίσθησή της...

Μια στιγμή! Η Νορέλτα ένωθε ξεκομμένη από τη Ρελκάμνια!

«Πού είμαστε;» ρώτησε αμέσως. «Πού...; Τι – τι είναι εδώ; Ενδοδιάσταση;»

Ταυτόχρονα, από τους τοίχους – σαν οι τοίχοι να ήταν ρευστοί, όχι μεταλλικοί! – ξεπρόβαλλαν γιγάντια μηχανικά έντομα τα οποία άρχισαν αμέσως να εργάζονται πυρετωδώς επάνω στο τέλος του διαδρόμου, μοιάζοντας να προσπαθούν να τον επεκτείνουν, χρησιμοποιώντας τρυπάνια που στροβιλίζονταν, σφυριά που κοπανούσαν επαναλαμβανόμενα, και διάφορα άλλα παράξενα εργαλεία. Ουρές κύρτωναν κι έκαναν δώθε-κείθε στον αέρα. Πολλά μικρά στρογγυλά μάτια αναβόσβηναν σαν λαμπάκια. Εσωτερικοί μηχανισμοί ακούγονταν να βουίζουν.

«Κρόνε!...» αναφώνησε ξέπνοα η Νορέλτα-Βορ, κοιτάζοντας με μάτια γουρλωμένα.

Ο Κλαρκ ρώτησε τη Μιράντα: «Δεν της έχεις πει για το Φαντασκεύασμα;»

«Όχι.»

Ο Μάγος στράφηκε στη Νορέλτα-Βορ. «Μην τρομάξεις. Βρισκόμαστε μέσα στο Φαντασκεύασμα, μια ενδοδιάσταση που κινείται παράλληλα στη Ρελκάμνια-»

«Τι εννοείς κινείται; Οι ενδοδιαστάσεις δεν κινούνται!»

«Αυτή κινείται,» τη διαβεβαίωσε ο Κλαρκ. «Αλλάζει διαστασιακές συντεταγμένες. Και πηγαίνει πολύ γρήγορα, μάλιστα.» Καθώς μιλούσε άρχισε να βαδίζει, και οι δύο θυγατέρες της Πόλης βάδισαν μαζί του. Τα μεταλλικά έντομα επέκτειναν τον διάδρομο μπροστά τους, και η Νορέλτα απόρησε με το πόσο γεωμετρικά τέλειο τον έφτιαχναν σε τόσο λίγο χρόνο. Τι σκατά δαίμονες ήταν αυτά τα πλάσματα; Από άλλη διάσταση, σίγουρα, όχι από τη Ρελκάμνια!

«Δεν έχω ποτέ ξανακούσει για ενδοδιάσταση που κινείται... και δε μ'αρέσει να βρίσκομαι μέσα σε ενδοδιαστάσεις. Εμείς, οι Θυγατέρες, χάνουμε-»

«-την επαφή σας με τη Ρελκάμνια όταν πηγαίνετε σε άλλες διαστάσεις – ακόμα και σε ενδοδιαστάσεις. Το ξέρω. Αλλά μην ανησυχείς· δε θα μείνουμε για πολύ εδώ. Το Φαντασκεύασμα είναι δικό μου δη-

μιούργημα. Εγώ το έφτιαξα. Με βοηθά να ταξιδεύω γρήγορα απ'το ένα σημείο της Ρελκάμνια στο άλλο.»

«Το έφτιαξες;» έκανε η Νορέλτα-Βορ. «Έφτιαξες... έφτιαξες κι αυτό;» Έδειξε τα μηχανικά έντομα που εξακολουθούσαν να επεκτείνουν τον μεταλλικό διάδρομο καθώς οι τρεις τους βάδιζαν εντός του χωρίς βιάση.

«Ναι, φυσικά. 'Τεχνίτες' ονομάζονται. Είναι μέρος του Φαντασκειάσματος. Διαρκώς το κατασκευάζουν, διαρκώς το διαλύουν.» Έδειξε πίσω τους, με τον αντίχειρα, χωρίς να στραφεί να κοιτάξει.

Η Νορέλτα κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της και είδε ότι η πόρτα απ'την οποία είχαν μπει είχε πλέον εξαφανιστεί· ο διάδρομος τελείωνε πέντ' έξι μέτρα πίσω τους, και κάτι μεγάλα μεταλλικά έντομα φαίνονταν να εργάζονται στο πέρας του. Ένα ρίγος τη διέτρεξε. Δε νόμιζε ότι της άρεσε τούτο το μέρος. Καθόλου. Σαν από εφιάλτη έμοιαζε βγαλμένο.

Έστρεψε πάλι το βλέμμα της μπροστά. «Και... πόσο γρήγορα κινούμαστε ακριβώς; Δε μου φαίνεται σαν να κινούμαστε και πολύ γρήγορα...»

Ο Κλαρκ γέλασε. «Ναι, όντως, δεν σου φαίνεται· αλλά πηγαίνουμε αρκετά γρήγορα.»

«Πόσο;»

«Φαντάσου πόσο γρήγορα πετά ένα αεροπλάνο.»

«Σοβαρολογείς;»

«Ναι. Μάλιστα, πηγαίνουμε λίγο πιο γρήγορα από ορισμένα αεροπλάνα.»

Η Νορέλτα-Βορ κοίταξε τη Μιράντα, η οποία χαμογελούσε. «Ήξερες ότι υπάρχει τέτοιο πράγμα στη Ρελκάμνια και δεν μου είχες πει τίποτα;»

«Δεν σου λέω τα πάντα που ξέρω, Νορέλτα.»

Ο Κλαρκ ρώτησε: «Να πάμε να καθίσουμε κάπου στην Πλωτή, ή προτιμάτε οι Τεχνίτες να μας φτιάξουν έναν χώρο μέσα στο Φαντασκεύασμα;»

«Πάμε στην Πλωτή,» είπε αμέσως η Νορέλτα.

Η Μιράντα ένευσε. «Πάμε.»

Ο Κλαρκ μίλησε σε μια παράξενη γλώσσα, έχοντας το βλέμμα του στραμμένο στα μεταλλικά έντομα, και η Νορέλτα είχε την εντύπωση

πως κάτι άλλαξε στις κινήσεις τους, μα δεν ήταν και σίγουρη. Ίσως να ήταν μόνο η ιδέα της.

«Τι συμβαίνει, Μιράντα;» ρώτησε ο Κλαρκ. «Είναι πολύ σημαντικό;»

«Ναι, αρκετά,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ψάχνουμε ένα αρχαίο κόσμημα. Ψάχνουμε να μάθουμε, κυρίως, από πού ίσως να προήλθε. Πώς ίσως να δημιουργήθηκε. Οποιαδήποτε πληροφορία μπορούμε να ανακαλύψουμε. Διότι βρίσκεται στα χέρια μιας Αδελφής μας που είναι επικίνδυνη.»

«Να υποθέσω πως δεν τη γνωρίζω;»

«Σου έχω πει γι'αυτήν. Κορίνα είναι το όνομά της.»

«Θυμάμαι,» είπε ο Κλαρκ. «Αλλά μέχρι στιγμής δεν την έχω συναντήσει.»

Μετά από κανένα τέταρτο της ώρας, οι Τεχνίτες δημιούργησαν μια μεταλλική πόρτα στο πέρας του διαδρόμου, και ο Μάγος είπε:

«Φτάσαμε.»

«Μπορείς να βγεις οπουδήποτε στη Ρελκάμνια μ'αυτό το πράγμα;» ρώτησε η Νορέλτα-Βορ.

«Αρκεί κάποιος να μην κοιτάζει το συγκεκριμένο σημείο.»

Η Νορέλτα συνοφρυώθηκε. «Τι;»

Ο Κλαρκ άνοιξε τη μεταλλική πόρτα και βγήκε. Οι δύο θυγατέρες τον ακολούθησαν μέσα σ'ένα σκιερό σοκάκι. Στο βάθος του φαινόταν ένα κανάλι και μια βάρκα που περνούσε. Βρίσκονταν στην Πλωτή, μια από τις συνοικίες της Ατέρμονης Πολιτείας που έλεγαν ότι παλιά – πολύ παλιά, προτού ολοκληρη η διάσταση οικοδομηθεί μάλλον – ήταν λίμνη.

Η Νορέλτα-Βορ κοίταξε πίσω τους ξανά, ψάχνοντας για την πόρτα απ'την οποία είχαν βγει, μα δεν μπορούσε να τη βρει μες στα σκοτάδια. «Εξαφανίστηκε;»

«Το Φαντασκέυασμα μετακινήθηκε,» εξήγησε ο Κλαρκ.

«Δεν καταλαβαίνω γιατί πριν είπες ότι μπορεί να εμφανιστεί οπουδήποτε αρκεί κάποιος να μην κοιτάζει εκεί.»

«Όταν κοιτάζεις την πραγματικότητα, την κάνεις να ντρέπεται.»

Η Νορέλτα τον αγριοκοίταξε, νομίζοντας ότι την κορόιδευε.

Ο Κλαρκ μειδίασε μέσα από τα μούσια του. «Όταν υπάρχει παρατηρητής, η πραγματικότητα είναι σταθερή,» είπε.

«Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω.»

«Όταν υπάρχει παρατηρητής, η πραγματικότητα ενισχύεται,» εξήγησε ο Κλαρκ. «Αυτός είναι ο λόγος που η είσοδος του Φαντασκειάσματος δεν μπορεί να εμφανιστεί σ'ένα σημείο όπου κάποιος κοιτάζει. Το βλέμμα του, το μυαλό του, κρατά την πραγματικότητα σταθερή.»

Η Νορέλτα δεν ήξερε αν έπρεπε να το πιστέψει τούτο. Κοίταξε τη Μιράντα ερωτηματικά. Εκείνη είπε: «Πάμε να καθίσουμε κάπου, καλύτερα.»

Η Ξεχασμένη Λίμνη ήταν ένα μπαρ στον τρίτο όροφο μιας πολυκατοικίας της Πλωτής, κι από τα μεγάλα, τζαμένια παράθυρά του φαινόταν ένα πλατύ κανάλι από κάτω. Η μουσική που έπαιζε επί του παρόντος ήταν του ιστορικού συγκροτήματος Μεταμεσονύκτιες Διαδρομές, *Ταξίδι Μέσα από την Πιο Σκοτεινή Νύχτα*. Αρκετός κόσμος ήταν στην αίθουσα· και στο κέντρο της, στην πίστα, τρία ζευγάρια χόρευαν. Παραπάνω από μια ντουζίνα άνθρωποι κάθονταν στο μακρύ γυαλιστερό μπαρ. Ο φωτισμός ήταν χαμηλός.

Ο Κλαρκ, η Μιράντα, και η Νορέλτα-Βορ έπιασαν ένα τραπέζι σε μια γωνία του μπαρ, για να έχουν σχετική ησυχία. Μια σερβιτόρα πλησίασε για να ρωτήσει τι θα έπαιρναν. Ο Μάγος ζήτησε Σεργήλιο οίνο, η Μιράντα μια Αφρισμένη Κυρά, η Νορέλτα μια Ανάμικτη Αρχόντισσα με πάγο. Η σερβιτόρα επέστρεψε σε λίγο και τους τα έφερε. «Στην υγεία σας,» είπε φεύγοντας.

Ο Κλαρκ ήπια μια γουλιά από το κρασί του. «Λοιπόν;»

«Μια ιστορία, πρώτα,» είπε η Μιράντα.

Ο Κλαρκ ακούμπησε την πλάτη του στο μαλακό μαξιλάρι της καρέκλας. «Ξέρεις πόσο μ'αρέσουν οι ιστορίες.» Άναψε τσιγάρο.

Η Μιράντα, αφού δοκίμασε την Αφρισμένη Κυρά της, είπε: «Πριν από κάποιο καιρό, η Νορέλτα οδηγήθηκε στην Κατακόμβη της Σταχτόχρωμης μέσω διάφορων συμπτώσεων που, όπως γνωρίζεις, εμείς αποκαλούμε 'πολεοτύχη'. Σ'έναν από τους θαλάμους της Κατακόμβης ήταν θαμμένο το σκέλεθρο μιας αρχαίας Αδελφής μας, και η ψυχική της ενέργεια ήταν εν μέρει παγιδευμένη εκεί από ένα στοιχειακό που τη χρησιμοποιούσε προς όφελός του – για προσωπική του ενδυνάμωση. Η Πόλη οδήγησε τη Νορέλτα στην Κατακόμβη ώστε να λυτρώσει την ψυχή της Αδελφής μας. Και η Νορέλτα τα κατάφερε· ξέθαψε τα απο-

μεινάρια της παλιάς Θυγατέρας και τα διέλυσε, κι έτσι, περνώντας μέσα από το σώμα της Νορέλτα, η ψυχική ενέργεια της αρχαίας Αδελφής μας απελευθερώθηκε ξεγλιστρώντας από τον έλεγχο του μοχθηρού πνεύματος.

»Επάνω στο σκέλεθρο της παλιάς Θυγατέρας, όμως, υπήρχε ένα αργυρό φυλαχτό, το οποίο η Νορέλτα-Βορ πήρε μαζί της, αν και καλύτερα μάλλον θα ήταν να το είχε αφήσει στη θέση του.»

Δε μπορεί να μην κάνει και τα σχόλιά της, η παλιόγρια... σκέφτηκε η Νορέλτα, πίνοντας μια γουλιά Ανάμικτη Αρχόντισσα και βάζοντας ένα παγάκι στο στόμα της, δαγκώνοντάς το και νιώθοντάς το να τρίζει ευχάριστα ανάμεσα στα δόντια της, να μουδιάζει γαργαλιστικά τη γλώσσα της.

«Το φυλαχτό,» είπε η Μιράντα, «είναι ένας δίσκος. Από τη μια μεριά έχει λαξεμένο ένα ομοίωμα του σημαδιού των Θυγατέρων – αυτού που έχουμε στο πόδι μας. Από την άλλη μεριά έχει ένα άλλο λάξευμα: ομόκεντροι κύκλοι ενωμένοι με τεθλασμένες γραμμές. Οποιοσδήποτε συνηθισμένος άνθρωπος κοιτάζει αυτό το σύμβολο, υποθέτω, δεν θα μπορεί να δει τίποτα το πολύ ιδιαίτερο. Για μια Θυγατέρα, όμως, το εν λόγω σύμβολο είναι ένας ολόκληρος χάρτης. Είναι γεμάτο πολεοσημάδια, Κλαρκ. Τα οποία αντανακλώνται και στην Πόλη ολόγυρά μας. Ή ίσως τα σημάδια της Πόλης να αντανακλώνται επάνω στο φυλαχτό.»

Η Μιράντα ήπιε μια μεγαλύτερη γουλιά Αφρισμένης από πριν, ενώ ο Κλαρκ την παρατηρούσε και την άκουγε καπνίζοντας σιωπηλά. Η Θυγατέρα συνέχισε: «Το λάξευμα επάνω στο φυλαχτό δείχνει έναν κρυφό δρόμο – μια *διαδρομή* – που σχηματίζεται μέσα στην Πόλη αν ακολουθήσεις τα σωστά πολεοσημάδια. Αυτή η *διαδρομή* δεν είναι ποτέ σταθερή, όπως και τα πολεοσημάδια δεν είναι σταθερά πουθενά στη Ρελκάμνια. Κάθε τόσο αλλάζει, αλλά είναι μια *διαδρομή* την οποία μπορείτε – μπορούμε ν'ακολουθήσουμε *οπουδήποτε* στη διάστασή μας. Δεν έχει σημασία πού βρίσκεται μια Θυγατέρα· αν ψάξει για τα πολεοσημάδια του φυλαχτού, κάποια στιγμή θα τα βρει γύρω της και το ένα θ'αρχίσει να την οδηγεί στο άλλο. Όσπου να φτάσει στο τέλος.»

«Και τι γίνεται τότε;»

«Έρχεται σε επαφή με την ενεργειακή φύση της Ρελκάμνια, Κλαρκ. Και μπορεί να κάνει πράγματα... σαν αυτά που λένε οι ψεύτικες ιστορίες για εμάς.»

Ο Κλαρκ την περίμενε να συνεχίσει, κοιτάζοντάς την πίσω απ'τον καπνό του τσιγάρου του, ενώ τώρα το ηχοσύστημα του μπαρ έπαιζε *Τα Κιάλια*, Έγχρωμοι Γεφυρίτες.

(Τα κιάλια, με τα κιάλια σε κοιτάζω
καρδιά μου με τα κιάλια σε κοιτάζω
από του έκτου ορόφου το μπαλκόνι
σε κοιτάζω με τα κιάλια
ξημέρωμα, δύση, μεσημέρι
σε κοιτάζω
με τα κιάλια σε κοιτάζω)

«Όταν μια Θυγατέρα έχει φτάσει στο τέλος της *διαδρομής* του φυλαχτού μπορεί να... Κοίτα, δεν είμαστε ακόμα σίγουρες για όλα τα πράγματα που πιθανώς να μπορεί να κάνει, άλλα-»

Η Νορέλτα τη διέκοψε: «Μπορούσα να ταξιδέψω μέσα στον χρόνο. Με το μυαλό μου, κατά πρώτον. Μπορούσα να δω το παρελθόν και το μέλλον και το παρόν. Μπορούσα, επίσης, να εισβάλω στα όνειρα άλλων Θυγατέρων και να τους μιλήσω. Και, μια φορά που... *γλίστρησα* πάνω στα ενεργειακά ρεύματα της Ρελκάμνια, κατέληξα σε άλλο χρόνο και σε άλλο τόπο. Βρέθηκα έξι χρόνια στο παρελθόν, σε διαφορετική συνοικία. Με το σώμα μου, κανονικά, όχι με το μυαλό μου. Και δυσκολεύτηκα να επιστρέψω στη σωστή μου θέση.»

Τώρα ο Κλαρκ την κοίταζε όπως εκείνη κοίταζε, πριν από λίγη ώρα, το Φαντασκέυασμα. «Μου λες ότι αυτό το φυλαχτό επηρεάζει κάπως τον χώρο και τον χρόνο της Ρελκάμνια;»

Η Νορέλτα-Βορ ανασήκωσε τους ώμους. «Υποθέτω. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση.»

«Η το φυλαχτό,» είπε η Μιράντα, «ή η *διαδρομή*. Και μάλλον είναι το δεύτερο, Κλαρκ.»

Ο Μάγος ένευσε, συλλογισμένα. «Πού είναι τώρα το φυλαχτό;» θέλησε να μάθει.

«Σου είπα καθώς ερχόμασταν: Η Κορίνα το έχει.»

Ο Κλαρκ ρώτησε τη Νορέλτα: «Της το έδωσες;»

«Δεν της το έδωσα· μου το έκλεψε, η σκύλα. Είχα δει, μέσω του φυλαχτού, κάτι... απαράδεκτο – αποτρόπαιο – που έκανε σε κάποιους ηθοποιούς. Τους είχε βάλει να αλληλοσκοτωθούν, θέλοντας να πειραματιστεί μαζί τους. Δεν την ήξερα τότε· δεν την είχα ξανασυναντήσει. Αλλά, με το φυλαχτό, κατάλαβα πολλά γι' αυτήν. Πήγα να τη σταματήσω, να δώσω τέλος στο παιχνίδι της, αλλά... με περίμενε. Με χτύπησε, με έδεσε, και βρήκε το φυλαχτό, το οποίο είχα επάνω μου φυσικά. Με ρώτησε τι είναι· αρνήθηκα να της πω, όμως νομίζω πως τελικά πρέπει να το ανακάλυψε από μόνη της.»

«Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το ανακάλυψε από μόνη της,» είπε η Μιράντα. «Και φοβάμαι πολύ τι μπορεί να κάνει μ' αυτό η Κορίνα, Κλαρκ. Είναι η χειρότερη Θυγατέρα για να το έχει στα χέρια της. Πρέπει να τη βρούμε και να της το πάρουμε. Αλλά, μέχρι στιγμής, δεν έχουμε καταφέρει να την εντοπίσουμε – πράγμα αναμενόμενο, ίσως, αφού έχει το φυλαχτό στην κατοχή της.»

»Και ούτε, δυστυχώς, έχουμε κατορθώσει να ανακαλύψουμε καμία χρήσιμη πληροφορία για το φυλαχτό ή για την αρχαία Θυγατέρα που το είχε προτού η Νορέλτα το πάρει από το σκέλεθρό της.»

«Και τι θέλεις να κάνω εγώ για σένα, Μιράντα;» ρώτησε ο Κλαρκ. «Να βρω την Κορίνα; Θα προτιμούσα να μη μπλεχτώ σε μια τέτοια υπόθεση η οποία αφορά άμεσα τις Θυγατέρες της Πόλης.»

«Γιατί;» απόρησε η Νορέλτα-Βορ. «Τι πρόβλημα έχεις;»

«Η φύση σας είναι άμεσα συνδεδεμένη με τη Ρελκάμνια. Είστε, ουσιαστικά, στοιχεία της. Δεν είστε σαν τους άλλους ανθρώπους. Και με τέτοιες στοιχειακές δυνάμεις προτιμώ να μην παίζω ασύνετα.»

«Το λέει αυτό ο ίδιος άνθρωπος που έφτιαξε κάτι σαν το Φαντασκέυσμα;»

«Το Φαντασκέυσμα είναι άλλη υπόθεση. Δεν είναι άμεσα συνδεδεμένο με τη φύση της Ρελκάμνια. Είναι απλώς μια ενδοδιάσταση που περιφέρεται μέσα και παράλληλα ως προς τη Ρελκάμνια. Δεν ανατρέπω καμία φυσική ροή.»

«Σοβαρολογείς;»

«Ναι. Οι Θυγατέρες της Πόλης, Νορέλτα, είναι για τη Ρελκάμνια ό,τι είναι για το Φαντασκέυσμα οι Τεχνίτες. Αν οι Τεχνίτες πάψουν να

λειτουργούν – ή αν έχουν κάποια δυσλειτουργία – τότε ολόκληρο το Φαντασμάσμα θα έχει πρόβλημα.»

«Δε με κολακεύει να με συγκρίνουν με γιγάντιο μαμούνι,» είπε η Νορέλτα-Βορ.

Ο Κλαρκ μειδίασε. «Μην το παίρνεις προσωπικά.»

«Τέλος πάντων,» παρενέβη η Μιράντα. «Δε θέλουμε να βρεις την Κορίνα για εμάς, Κλαρκ. Η Πόλη θα μας οδηγήσει σ' αυτήν, αργά ή γρήγορα.»

«Τι θέλετε, τότε;»

«Πληροφορίες για το φυλαχτό. Γνωρίζεις τι θα μπορούσε να είναι; Πώς μπορεί να φτιαχτεί; Τι αδυναμίες μπορεί να έχει; Οτιδήποτε μάς ενδιαφέρει.»

Ο Μάγος ήταν συλλογισμένος για μερικές στιγμές, πίνοντας το κρασί του σιωπηλά. Ύστερα ρώτησε τη Νορέλτα: «Μπορείς ν' ακολουθήσεις τη διαδρομή χωρίς το φυλαχτό;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Δεν είναι πάντα ίδια. Αλλάζει συνεχώς. Πρέπει οπωσδήποτε να έχεις το φυλαχτό για να την ακολουθήσεις.»

Ο Κλαρκ είπε, σβήνοντας το τσιγάρο του στο τασάκι: «Νομίζω πως κάπου έχω διαβάσει για 'μυστικούς δρόμους' που διαγράφονται μέσα στην Ατέρμονη Πολιτεία. Δρόμους που υποτίθεται πως αν τους ακολουθήσεις ως το τέλος μπορείς να κάνεις θαύματα. Δεν πίστεψα, όμως, ποτέ ότι ήταν τίποτα περισσότερο από ακόμα ένας από τους χιλιάδες αστικούς μύθους της Ρελκάμνια.»

«Κι εμείς μύθος είμαστε,» του θύμισε η Μιράντα.

«Ναι,» είπε μόνο ο Κλαρκ, νεύοντας σκεπτικά.

«Πού έχεις διαβάσει γι' αυτούς τους μυστικούς δρόμους; Είναι σε κάποιο βιβλίο;»

«Μάλλον. Αλλά δεν θυμάμαι τώρα ακριβώς. Πρέπει να το ψάξω. Πού θέλεις να ξανασυναντηθούμε, Μιράντα;»

«Στην Ανοιχτόφραγη;»

«Εντάξει.»

«Θα μένουμε στο ξενοδοχείο 'Το Κόκκινο Άστρο'.»

Ο Κλαρκ ένευσε ξανά. «Σε καμια μέρα θα έρθω να σας συναντήσω. Αλλά δεν ξέρω αν αυτοί οι μυστικοί δρόμοι μπορεί να έχουν σχέση με

το φυλαχτό σας. Ωστόσο... ωστόσο είναι αρκετά πιθανό. Γιατί μου λέτε ότι και το φυλαχτό, ουσιαστικά, σας δείχνει έναν κρυφό δρόμο, έτσι δεν είναι; Έναν δρόμο που, φτάνοντας στο τέλος του, μπορείς να κάνεις θαύματα.»

«Ακριβώς,» είπε η Μιράντα.

«Στην Ανοιχτόφραγη, λοιπόν. Σε μια μέρα. Το πολύ σε δύο.»

Η Ανοιχτόφραγη ήταν νότια της Πλωτής – μια συνοικία με ανέκαθεν αρκετά χαλαρούς νόμους, όπου συγκεντρώνονταν διάφοροι οι οποίοι θεωρούσαν τα πράγματα πολύ ασφυκτικά αλλού. Ο Κλαρκ τις πέταξε ως εκεί μέσω του Φαντασκευάσματος και μετά έφυγε. Η Νορέλτα-Βορ και η Μιράντα βάδισαν μέχρι το *Κόκκινο Άστρο*, έκλεισαν ένα δίκλινο δωμάτιο, και ανέβηκαν για να ξεκουραστούν.

«Νομίζεις ότι, επιτέλους, ίσως να οδηγηθούμε κάπου;» είπε η Νορέλτα, βγάζοντας τα γοβάκια της και καθίζοντας στο ένα κρεβάτι.

«Ο Κλαρκ είναι η καλύτερη πηγή πληροφοριών μέχρι στιγμής.» Η Μιράντα έβγαλε το πανωφόρι της και το κρέμασε στην κρεμάστρα.

«Κι αν τελικά οι μυστικοί δρόμοι του είναι σαχλαμάρες;»

«Ίσως να ψάξει κι άλλο για εμάς. Κι αν όχι...» ανασήκωσε τους ώμους, «τίποτα δεν χάσαμε.»

Η Νορέλτα αναστέναξε. «Είμαι ανόητη, Μιράντα,» είπε αποφεύγοντας το βλέμμα της Αδελφής της. «Δεν έπρεπε να το είχα μαζί μου όταν πήγα να συναντήσω την Κορίνα.»

«Δεν την ήξερες τόσο καλά όσο εγώ.»

«Την είχα δει, όμως! Την είχα δει, μέσω του φυλαχτού. Καταλάβαινα ότι ήταν επικίνδυνη. Δεν έπρεπε να το είχα μαζί μου, Μιράντα!» Χτύπησε την παλάμη της πάνω στο γόνατό της, νευρικά. «Το θέλω πίσω.» Ύψωσε το βλέμμα της για ν'αντικρίσει ευθέως την Αδελφή της. «Οποιαδήποτε Θυγατέρα θα το ήθελε πίσω.» Το φυλαχτό ήταν εθιστικό, όπως είχε διαπιστώσει. Και όσο το είχες στην κατοχή σου σ'έκανε να φοβάσαι να το δώσεις σ'άλλες Θυγατέρες, έστω και για λίγο· σ'έκανε να φοβάσαι ότι θα σ'το κλέψουν. Αλλά, δυστυχώς, δεν είχε κάνει τη Νορέλτα αρκετά προσεχτική ώστε ν'αποφύγει να συναντήσει την Κορίνα ενώ το είχε επάνω της.

«Μην είσαι τόσο σκληρή με τον εαυτό σου, μικρή,» της είπε η Μιράντα, πλησιάζοντας για ν'αγγίξει τον ώμο της.

Η Νορέλτα απομάκρυνε το χέρι της. «Μην αρχίζεις να μου λες τέτοια, σαν νάσαι η γιαγιά μου!»

Η Μιράντα γέλασε. «Θα μπορούσα να είμαι η γιαγιά σου.»

Η Νορέλτα-Βορ δεν αποκρίθηκε, κοιτάζοντας πάλι αλλού. *Όταν ξαναβρώ την Κορίνα θα την πνίξω, την καταραμένη, είτε είναι Αδελφή μας είτε όχι!* σκεφτόταν οργισμένα.

Η Μιράντα, καταλαβαίνοντας ότι για την ώρα δεν μπορούσε να πει τίποτα ώστε να καταπραΰνει τη Νορέλτα, έβγαλε τα περισσότερα ρούχα της και πήγε στο μπάνιο.

Νερό ακούστηκε να τρέχει πίσω από την κλειστή πόρτα, ενώ η Νορέλτα-Βορ έλυνε την κάπα της και ξάπλωνε ανάσκελα στο κρεβάτι.

/3\

Οι Νομάδες των Δρόμων έρχονται στην Αμφίνομη, και οι συχνότητες ψιθυρίζουν σ'έναν σαμάνο για τον ερχομό τους, ώστε να ξεκινήσει για να τους βρει, διασχίζοντας την πόλη, κινδυνεύοντας καθοδόν από τους Πορφυρούς Δικαστές, προσφέροντας βοήθεια σε μια χαλασμένη μηχανή...

Ο Θόρινταλ κάθισε οκλαδόν στην ταρατσα της πολυκατοικίας, έκλεισε τα μάτια, χτύπησε τις χάντρες του κομπολογιού του επαναλαμβανόμενα, με συγκεκριμένο ρυθμό, και το μυαλό του ήρθε σε επαφή με τα εκατοντάδες τηλεπικοινωνιακά σήματα που απλώνονταν ολόγυρά του. Οι συχνότητες ήταν τώρα ένα ολόκληρο πλέγμα γι'αυτόν, και μέσα από το πλέγμα διέκρινε πράγματα. Ανάλογα με το τι, κάθε φορά, αναζητούσε.

Τώρα έψαχνε για ένα συγκεκριμένο πλήθος. Είχε μάθει πρόσφατα ότι βρισκόταν κοντά στην Αμφίνομη, και ήθελε να πληροφορηθεί αν είχε περάσει τα σύνορά της, αν είχε μπει στους δρόμους της.

Το πλέγμα των τηλεπικοινωνιακών συχνοτήτων τού απάντησε όπως τα τηλεπικοινωνιακά πλέγματα συχνοτήτων απαντούν, και το μυαλό του Θόρινταλ κατάλαβε: Το πλήθος που έψαχνε είχε έρθει. Οι Νομάδες των Δρόμων ήταν εδώ!

Ο Θόρινταλ άνοιξε τα μάτια, διακόπτοντας την επαφή του με τις τηλεπικοινωνιακές συχνότητες· είχε πάρει την πληροφορία που χρειαζόταν. Σηκώθηκε όρθιος, κρύβοντας το κομπολόι μέσα στη ζεστή καπαρντίνα του που ήταν φτιαγμένη από το δέρμα κάποιου εξωδιαστασιακού θηρίου – κάποιου ζώου από τη διάσταση της Φεινάρκια. Ο Θόρινταλ νόμιζε ότι μπορούσε, ορισμένες φορές, να ανιχνεύσει απομεινάρια της ζωής του πλάσματος μέσα στο ένδυμα· αλλά ποτέ τίποτα περισσότερο από αυτό.

Άρχισε να κατεβαίνει την ψηλή πολυκατοικία από μια εξωτερική σκάλα της, κατευθυνόμενος προς μια γέφυρα που περνούσε δίπλα από

τον όγδοο όροφό της. Ο φθινοπωρινός άνεμος τίνιζε τα μακριά κόκκινα μαλλιά του, κάνοντάς τα να στροβιλίζονται γύρω από το χρυσόδερμο πρόσωπό του.

«Γιατί φεύγεις, ρε φίλε; Τι περιμένεις να βρεις μ'αυτούς;» τον ρώτησε ο Σκοτ, όταν μπήκε στο διαμέρισμα που νοίκιαζαν όλοι μαζί και άρχισε να ετοιμάζεται για αναχώρηση.

«Μη φύγεις, Θόρινταλ,» είπε η Σμαράγδα, η γκόμενα του Σκοτ. «Μείνε. Δε θα μπορούμε να το πληρώνουμε το σπίτι μόνοι μας.»

«Ναι, ρε φίλε,» είπε ο Σκοτ. «Εσύ παίρνεις τόσα λεφτά κάθε λίγο απ'τις περίεργες δουλειές που πας και κάνεις. Τι θα βρεις μ'αυτούς τους παλαβούς;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ, συνεχίζοντας να ετοιμάζει τα πράγματά του, μη σταματώντας ούτε στιγμή να τα βάζει στις τσέπες της καπαρντίνας του και στους δύο μεγάλους σάκους. Δεν ήταν και τόσα πολλά, και αρκετά από αυτά σχετιζόνταν με τις ικανότητές του. Τις ικανότητες ενός μάγου των δρόμων, όπως ήθελε να σκέφτεται τον εαυτό του· αν και πλέον είχε μάθει, προ πολλού, ότι τέτοιου είδους μάγους, που δεν είχαν μαθητεύσει στη Σ.Α.Μ.Τ. και δεν ανήκαν σε κανένα μαγικό τάγμα, τους έλεγαν σαμάνους, και σπάνιζαν στη Ρελκάμνια. «Αλλά κάτι θα ανακαλύψω· είμαι σίγουρος.»

«Έλα, ρε φίλε, τώρα! Τόσο καιρό είμαστε κολλητοί. Την κάνεις έτσι και φεύγεις, για να πας με κάτι τρελούς που τριγυρίζουν από δω κι από κει; Τι νόημα έχει, ρε φίλε;»

Ο Θόρινταλ στράφηκε ν'αντικρίσει τον Σκοτ και τη Σμαράγδα – εκείνος κοκκινόδερμος με γαλανά μαλλιά κουρεμένα τόσο κοντά που ίσα που φαίνονταν πάνω στο κρανίο του· εκείνη με δέρμα λευκό-ροζ και μαλλιά μακριά και ξανθά, ως την πλάτη, δεμένα τρεις κοτσίδες. Κι οι δυο τους ήταν πρόχειρα ντυμένοι. Ήταν πρωί ακόμα, και δούλευαν απόγευμα. Ο Θόρινταλ είχε βγει προτού χαράξει για να πάει να ανιχνεύσει.

«Αυτό ακριβώς θέλω να μάθω, Σκοτ: Τι νόημα έχει.»

«Έλα τώρα, ρε φίλε!» είπε πάλι ο Σκοτ, γελώντας. «Κάτι παλαβοί είσαι!»

«Πολλοί παλαβοί, όμως. Θέλω να μάθω τι τους κάνει να περιφέρονται έτσι μες στην Ατέρμονη Πολιτεία.»

«Αυτή που τους οδηγεί το κάνει,» είπε η Σμαράγδα. «Η Νομαδάρχισσα, που λένε. Τους υπόσχεται σαχλαμάρες. Κάποια απάτη γίνεται, Θόρινταλ – σίγουρα.»

«Μπορεί,» παραδέχτηκε εκείνος. «Αλλά μπορεί και όχι. Όπως και νάχει, θα ξανασυναντηθούμε· δε σας αποχαιρετώ για πάντα.»

«Μας εγκαταλείπεις, όμως, ρε φίλε,» είπε ο Σκοτ.

«Θα ξανασυναντηθούμε, Σκοτ,» επανέλαβε ο Θόρινταλ, χαμογελώντας.

Η όψη του Σκοτ ήταν κατεβασμένη. «Και μέχρι τότε ποιος θα πληρώνει το νοίκι;»

«Είμαι βέβαιος ότι θα βρείτε τρόπο.»

«Μας έχεις αφήσει καμία μαγική έκπληξη;» ρώτησε η Σμαράγδα.

«Δεν υπάρχουν μαγικές εκπλήξεις που πληρώνουν το νοίκι. Αλλά έχω δέσει ένα πνεύμα εδώ» – έδειξε, πέρα από την πόρτα του δωματίου του, το ταβάνι του σαλονιού, όπου ήταν ζωγραφισμένο ένα περίπλοκο σύμβολο το οποίο ο ίδιος είχε φτιάξει για να δέσει το πνεύμα – «για καλοτυχία. Θα σας βοηθήσει όσο μπορεί. Αλλά δεν θα μείνει για πάντα. Για κανένα μήνα, ίσως. Μετά, είστε μόνοι.»

«Δεν ξέρω, ρε φίλε,» είπε ο Σκοτ. «Δε μου μοιάζει σωστό αυτό που κάνεις. Κι εγώ δεν έχω δει ποτέ πνεύματα και τέτοια – ούτε να με βοηθάνε ούτε τίποτα.»

Ο Θόρινταλ γέλασε και συνέχισε να βάζει τα πράγματά του στους σάκους. «Τα έχω δει εγώ.»

«Τι να πω, ρε φίλε· εσύ ξέρεις καλύτερα...»

Έφυγε από την πολυκατοικία έχοντας τους δύο μεγάλους σάκους στους ώμους του, τυλιγμένος στην καπαρντίνα του και με το καπέλο του στο κεφάλι και τα σκούρα γυαλιά του στα μάτια – τα γυαλιά με τα οποία μπορούσε να ανιχνεύσει στοιχειακά πνεύματα όταν θόλωνε τα κρύσταλλά τους με την αναπνοή του και κοίταζε μετά από μέσα τους.

Οι πληροφορίες που του είχε δώσει το πλέγμα των τηλεπικοινωνιακών συχνοτήτων τού μαρτυρούσαν πως οι Νομάδες των Δρόμων βρί-

σκονταν κάπου προς τα ανατολικά της Αμφίνομης επί του παρόντος – έχοντας μάλλον έρθει από την Καλόπραγη, υπέθετε ο Θόρινταλ. Δεν ήταν κοντά του· τουλάχιστον πενήντα χιλιόμετρα απόσταση. Και δεν είχε όχημα, ούτε καν νοικιασμένο. Αλλά δεν σκόπευε να πάει βαδίζοντας.

Κατευθύνθηκε προς τον σιδηροδρομικό σταθμό, έκοψε εισιτήριο, και περίμενε την αμαξοστοιχία να έρθει, βγάζοντας τους σάκους του από τους ώμους κι αφήνοντάς τους σε μια γωνία, ακουμπώντας την πλάτη του στον τοίχο. Έβγαλε τα γυαλιά του και τα έκρυψε σε μια εσωτερική τσέπη της καπαρντίνας του. Μια γυναίκα ντυμένη με ταγέρ, κουβαλώντας γυαλιστερή μαύρη τσάντα, τον λοξοκοίταξε με περιέργεια, παρατήρησε ο Θόρινταλ. Την αγνόησε. Πολλοί άνθρωποι τον κοίταζαν περίεργα, και ποτέ δεν είχε καταλάβει γιατί. Για κάποιο λόγο τούς φαινόταν παράξενος, ακόμα κι όταν δεν είχε κάνει τίποτα απολύτως για να δείξει ότι ήταν σαμάνος – ένας όρος που, ούτως ή άλλως, οι περισσότεροι στη Ρελκάμνια δεν ήξεραν καν. Σε άλλες διαστάσεις είχε ακούσει ότι οι σαμάνοι ήταν πιο συνηθισμένοι. Ίσως επειδή εκεί δεν υπήρχε η Σ.Α.Μ.Τ., η Συγκεντρωτική Ακαδημία Μαγικών Τεχνών. Ή ίσως για άλλους λόγους. Ο Θόρινταλ αρκετές φορές αναρωτιόταν πώς θα ήταν να ταξιδέψει σε άλλες διαστάσεις...

Η αμαξοστοιχία ήρθε βροντώνοντας επάνω στις ράγες. Τα μαύρα βαγόνια της στραφτάλιζαν κάτω από το φως του πρωινού ήλιου. Δύο απ'αυτά ήταν γεμάτα με γκράφιτι. Ο Θόρινταλ χαμογέλασε, γιατί ήξερε ποια είχε γεμίσει εν μέρει το ένα από τα δύο. Μια φίλη του.

Οι πόρτες του τρένου άνοιξαν: κάποιοι αποβιβάστηκαν και, ύστερα, κάποιοι επιβιβάστηκαν. Ο Θόρινταλ ακολούθησε τους τελευταίους, παίρνοντας τους σάκους του στους ώμους ξανά. Οι πόρτες έκλεισαν, ένα καμπανάκι ακούστηκε να χτυπά, και ο συρμός ξεκίνησε. Το βαγόνι όπου βρισκόταν ο Θόρινταλ ήταν κοσμοπλημμυρισμένο. Ένας ελεγκτής με το ζόρι προσπαθούσε να περάσει για να ελέγξει τα εισιτήρια. Ένας φύλακας του τρένου στεκόταν σε μια γωνία, με τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του, μοιάζοντας απειλητικός.

Ο Θόρινταλ έδειξε το εισιτήριό του στον ελεγκτή, όταν εκείνος τον πλησίασε. Ο ελεγκτής ένευσε και συνέχισε τη δουλειά του. Δεν άργησε να πιάσει μια λαθρεπιβάτισσα και ν'αρχίσει να διαφωνεί μαζί της, κα-

θώς εκείνη αρνιόταν να πληρώσει το πρόστιμο. Ο φρουρός έφυγε από τη θέση του, ζυγώνοντάς την. Στον επόμενο σταθμό την έβγαλαν από το τρένο.

Κάποιοι αποβιβάστηκαν, κάποιοι επιβιβάστηκαν. Οι πόρτες έκλεισαν και ο συρμός ξεκίνησε πάλι. Έφτασε σ'ακόμα έναν σταθμό και η όλη διαδικασία επαναλήφτηκε. Αυτή τη φορά δεν είχε περάσει ελεγκτής και κανένας λαθρεπιβάτης δεν είχε εντοπιστεί.

Το τρένο γλίστρησε κάτω από τη γη, σαν γιγάντιο μεταλλικό ερπετό, τρέχοντας δίπλα από υπόγειους δρόμους της Αμφίνομης-ένας κρότος!

ο συρμός τραντάχτηκε ολόκληρος

άνθρωποι ούρλιαζαν, έπεφταν ο ένας πάνω στον άλλο· ο Θόρινταλ βρέθηκε κολλημένος σ'έναν τοίχο, προσπαθώντας να μη χάσει τους σάκους του· οι ρόδες της αμαξοστοιχίας ακούγονταν να τρίζουν δυνατά, και ήταν φανερό πως η ταχύτητα του τρένου ελαττωνόταν...

...σύντομα σταμάτησε.

Κραυγές παντού. Σαματάς.

«Ησυχάστε!» φώναζε ο φρουρός του βαγονιού. «Ησυχάστε, παρακαλώ! Ένα τεχνικό πρόβλημα είναι· θα λυθεί. Ησυχάστε!»

Ο Θόρινταλ κοίταξε έξω απ'τα παράθυρα. Το τρένο είχε σταματήσει κοντά σ'έναν υπόγειο δρόμο χωρίς καταστήματα. Το μέρος ήταν αρκετά ερημικό.

Αλλά, ξαφνικά, άνθρωποι ξεπρόβαλαν ανάμεσα από τα οικοδομήματα. Ένα μικρό πλήθος. Όλοι τους κουκουλοφόροι – κάποιοι με κουκούλες που τις τραβάς πάνω στο κεφάλι ώστε να κρατάνε το πρόσωπό σου στη σκιά· κάποιοι με κουκούλες που τυλίγουν κεφάλι και πρόσωπο μαζί, έχοντας ανοίγματα μόνο για τα μάτια. Αρχισαν να πετάνε πέτρες καταπάνω στα βαγόνια του τρένου, να πυροβολούν με πιστόλια και καραμπίνες. Τζάμια έσπαγαν, κρότοι αντηχούσαν.

Οι επιβάτες πανικοβλήθηκαν· ούρλιαζαν ξανά, φώναζαν. «Ανοίξτε τις πόρτες να φύγουμε! Ανοίξτε τις πόρτες!» απαίτησε κάποιος.

«Πέστε κάτω!» κραύγασε ο φρουρός. «ΟΛΟΙ ΠΕΣΤΕ ΚΑΤΩ! ΚΑΤΩ, ΣΤΟ ΠΑΤΩΜΑ!» Και είχε κι ο ίδιος γονατίσει.

Ο Θόρινταλ θεώρησε τη συμβουλή του λογική, και υπάκουσε, κρυμμένος πίσω από ένα κάθισμα, όπου μια γυναίκα ήταν διπλωμένη, κρα-

τώντας έναν μεγάλο φάκελο στην αγκαλιά της, έχοντας τα μάτια κλειστά.

«ΠΕΣΤΕ ΚΑΤΩ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΠΕΣΤΕ ΚΑΤΩ!»

Τζάμια εξακολουθούσαν να σπάνε, κρότοι εξακολουθούσαν ν'ακούγονται.

Ο Θόρινταλ είδε, με τις άκριες των ματιών του, τον φρουρό να τραβά το πιστόλι του και να ρίχνει μέσα από ένα σπασμένο παράθυρο – όχι με σφαίρες, όμως· σίγουρα όχι με σφαίρες. Το όπλο ήταν ρυθμισμένο, μάλλον, σε ηχητική λειτουργία. Πρέπει να εκτόξευε ηχητικές ριπές.

Αλλά τι μπορούσε να κάνει ένας άνθρωπος ενάντια σε τόσους από έξω;

«Τρομοκράτες,» άκουσε ο Θόρινταλ κάποιον να λέει. Και κάποια άλλη: «Οι Πορφυροί Δικαστές.» (Μια τρομοκρατική οργάνωση που, τελευταία, είχε μεγάλη δράση μέσα στην Αμφίνομη.)

«Γιατί το τρένο σταμάτησε;» ρώτησε ένας άντρας τον φρουρό. «Γιατί σταμάτησε;»

«Μου είπαν ότι η μηχανή μας χτυπήθηκε από βόμβα, κύριε. Μείνετε κάτω τώρα· σε λίγο θα ξεκινήσουμε.» Κι έριξε ακόμα μια ηχητική ριπή από το παράθυρο.

Οι τρομοκράτες συνέχιζαν να χτυπάνε το τρένο με πέτρες και σφαίρες, και τώρα φώναζαν και συνθήματα: *Τέλος στη Σιδηροδρομική Αμφίνομη! Τέλος στους κλεμμένους συρμούς! Τέλος! Τέλος! Δικαιοσύνη!*

«Οι Δικαστές είναι. Οι Δικαστές,» μουρμούριζε κάποιος ξανά. «Θα μας σκοτώσουν όλους!»

«Γιατί δεν ξεκινά το τρένο;» ούρλιαξε μια γυναίκα.

«ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΗΡΕΜΗΣΤΕ!» φώναξε ο φρουρός. «ΚΑΙ ΜΕΙΝΕΤΕ ΚΑΤΩ! ΚΑΤΩ!»

Ο Θόρινταλ σκέφτηκε ότι, για να μην έχει ξεκινήσει ακόμα ο συρμός, το πρόβλημα δεν μπορεί να ήταν μικρό. Αφήνοντας τους σάκους του πίσω, πλησίασε, σκυμμένος, τον φρουρό. «Ο μάγος έχει χτυπηθεί;» τον ρώτησε. Τα τρένα χρειάζονταν μάγο για να ελέγχει την ενεργειακή ροή των μηχανών τους, αλλιώς δεν μπορούσαν να κινηθούν· ήταν πολύ μεγάλα οχήματα. Μαγανεία Κινήσεως το έλεγαν αυτό που έκαναν οι μάγοι στη συγκεκριμένη περίπτωση. Ο Θόρινταλ δεν ήξερε πώς να το κάνει. Τέτοια πράγματα τα μάθαιναν μόνο όσοι είχαν μαθητεύσει κα-

νονικά και ανήκαν σε κάποιο τάγμα. Ο Θόρινταλ δεν καταλάβαινε τίποτα από τα ξόρκια και τις μαγανείες που χρησιμοποιούσαν οι εκπαιδευμένοι μάγοι. Η δική του μαγεία ήταν τελείως δική του. Αλλά δούλευε – κι αυτό είχε σημασία.

«Όχι, κύριε,» αποκρίθηκε ο φρουρός. «Ο μάγος δεν έχει χτυπηθεί. Σε λίγο θα ξεκινά»

«Μη μας δουλεύεις. Αφού δεν έχουμε ξεκινήσει ως τώρα, η ζημιά είναι σοβαρή προφανώς.»

«Δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα, κύριε, με το να πανικοβάλλεστε. Μείνετε κάτω και–»

«Με βλέπεις να πανικοβάλλομαι;» τον ρώτησε σταθερά ο Θόρινταλ.

Ο φρουρός τον ατένισε βλεφαρίζοντας, αμίλητος προς στιγμή.

«Ο μάγος είναι καλά, έτσι;» θέλησε να σιγουρευτεί ο Θόρινταλ.

«Ναι, κύριε, είναι βέβαιο. Με ενημέρωσαν τηλεπικοινωνιακά.»

«Οι μηχανές έχουν μόνο χτυπηθεί;»

«Μάλιστα–»

«Και ποιος προσπαθεί τώρα να τις επιδιορθώσει;»

Ο φρουρός αναστέναξε. «Ο μάγος. Έτσι μου είπαν. Αλλά...» Κόμπιασε.

«Αλλά;»

«Δεν είναι Τεχνομαθής, κύριε, δυστυχώς. Του τάγματος των Ερευνητών είναι.»

«Και δεν μπορεί να φτιάξει τη μηχανή; Δεν υπάρχει απλός μηχανικός εδώ;»

«Μες στο τρένο, κύριε; Όχι. Έχουμε, όμως, καλέσει βοήθεια, και σύντομα θα–»

«Θα έρθει προτού αυτοί μάς σκοτώσουν όλους;» Ο Θόρινταλ έδειξε έξω απ'το παράθυρο. Κρότοι και φωνές εξακολουθούσαν ν'ακούγονται: σφαίρες και πέτρες έπεφταν τυχαία από δω κι από κει. Ένας επιβάτης είχε ήδη τραυματιστεί μες στο βαγόνι. Πιθανώς και περισσότεροι.

«Τι θέλετε, κύριε, τέλος πάντων;» ρώτησε εκνευρισμένα ο φρουρός. «Δε μπορώ να κάνω κάτι!»

«Ίσως εγώ να μπορώ.»

Ο φρουρός συνοφρυώθηκε. «Είστε μηχανικός;»

«Ρωτήστε τους τι πρόβλημα έχει η μηχανή. Ρωτήστε τους.»

Ο φρουρός έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και πάτησε ένα κουμπί.

«Ναι;» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

«Ο Άλφρεντ είμαι, Μαρίσσα. Τι πρόβλημα έχει μηχανή; Έχω τραυματίες εδώ μες στο βαγόνι-»

«Τραυματίες έχουμε σ'ολόκληρο το τρένο, Άλφρεντ!»

«Τι πρόβλημα έχει η μηχανή;»

«Τι σημασία έχει; Ο μάγος προσπαθεί να κάνει ό,τι μπορεί-»

«Γιατί τότε δεν την έχει φτιάξει ακόμα;»

«Έγινες μηχανικός τώρα, Άλφρεντ;»

«Ίσως να μπορώ να βοηθήσω εγώ, κυρία,» παρενέβη ο Θόρινταλ.

«Ποιος είστε;»

«Τι πρόβλημα έχει η μηχανή; Είναι τελείως κατεστραμμένη;»

«Ο μάγος μας θα μπορούσε να τη βάλει σε λειτουργία αν είχαμε ακόμα έναν μάγο για να κάθεται στο κέντρο ισχύος και να κάνει Μαγγανεία Κινήσεως.»

Ο Θόρινταλ δεν μπορούσε να κάνει Μαγγανεία Κινήσεως – ήταν βέβαιος γι'αυτό – αλλά ίσως να μπορούσε να βάλει σε λειτουργία τη μηχανή· είχε ξαναδουλέψει με χαλασμένες μηχανές. Είχε τρόπους για να συνεννοείται μαζί τους.

«Έρχομαι εκεί για να βοηθήσω,» είπε στη γυναίκα, μέσω του πομπού, κι απομακρύνθηκε από τον Άλφρεντ, διασχίζοντας σκυφτός το βαγόνι, κατευθυνόμενος προς την πόρτα στο βάθος.

Την άνοιξε και μπήκε στο επόμενο βαγόνι, όπου αν μη τι άλλο η κατάσταση ήταν χειρότερη. Οι τραυματίες σίγουρα περισσότεροι. Αίματα στο πάτωμα. Κόσμος φώναζε, οργισμένα, φοβισμένα· κόσμος έκλαιγε· κόσμος μιλούσε πανικόβλητα. Μια φύλακας του τρένου πυροβολούσε από ένα παράθυρο, με καραμπίνα· η στολή της ήταν μουλιασμένη με αίμα στον αριστερό ώμο.

Ο Θόρινταλ διέσχισε κι αυτό το βαγόνι και μπήκε στο επόμενο, και στο επόμενο, και στο επόμενο, περνώντας από πόρτες που εύκολα άνοιγαν ή ήταν ήδη ανοιχτές. Η κατάσταση ήταν παντού άσχημη. Τελικά, έφτασε μπροστά σε μια πόρτα που ήταν αμπαρωμένη. Τη χτύπησε δυνατά, φωνάζοντας να του ανοίξουν. «Είμαι ο κύριος που σας μίλησε μέσω του πομπού! Μπορώ να βοηθήσω με τη μηχανή! Ανοίξτε μου!»

Μια αμπάρα ακούστηκε να τραβιέται από μέσα· η πόρτα παραμέρισε και μια γυναίκα φάνηκε, σαρανταπεντάρα τουλάχιστον, ντυμένη με στολή φύλακα του τρένου. «Εσύ... Έλα μέσα. Τι είσαι, μηχανικός;»

«Πού είναι η μηχανή; Δείξτε μου.»

Η γυναίκα τον άφησε να μπει και έκλεισε την πόρτα, τραβώντας ξανά την αμπάρα. Η μηχανή καταλάμβανε το μεγαλύτερο μέρος του βαγονιού, και οι ζημιές επάνω της ήταν φανερές, αλλά όχι και τόσο μεγάλες, νόμιζε ο Θόρινταλ. Δίπλα της στεκόταν ένας άντρας αγγίζοντάς την και με τα δύο χέρια κι ατενίζοντάς την σαν να μπορούσε να δει στο εσωτερικό της με γυμνά μάτια. Ο μάγος, αναμφίβολα.

«Τι έγινε εδώ;» ρώτησε ο Θόρινταλ. «Είχαν βάλει εκρηκτικό μηχανισμό;»

«Ναι,» είπε η γυναίκα. «Και πρέπει να τον ενεργοποίησαν τηλεπικοινωνιακά. Δεν ήταν μεγάλος, αλλά η έκρηξη που έγινε ήταν αρκετή για να σταματήσει το τρένο. Είστε μηχανικός, κύριε; Είστε μάγος;»

Ο Θόρινταλ ένευσε και πλησίασε τον μάγο, πιάνοντας τον ώμο του, διακόπτοντας τη δουλειά του. «Τι συμβαίνει, φίλε μου;»

Εκείνος βλεφάρισε, ξαφνιασμένος, σαν να μην είχε αντιληφτεί ως τώρα την παρουσία του σαμάνου. «Ποιος...;»

«Μπορώ να βοηθήσω, ίσως. Τι συμβαίνει με τη μηχανή;»

«Χρειαζόμαστε άλλον έναν μάγο. Κάποιον για να κάνει τη Μαγγανεία Κινήσεως ενώ εγώ θα διατηρώ τα κυκλώματα σε καλή λειτουργία εδώ. Η έκρηξη προκάλεσε ζημιές, κυρίως, σε μικρούς αλλά σημαντικούς μηχανισμούς.»

«Πού; Δείξε μου.»

Ο μάγος τού έδειξε με το χέρι. «Εδώ μέσα.»

Ο Θόρινταλ έβγαλε ένα σύρμα από την τσέπη του το οποίο είχε δύο βρόχους στη μια άκρη ενώ η άλλη άκρη ήταν μυτερή. Πέρασε τον έναν βρόχο στον αντίχειρα του δεξιού του χεριού και τον άλλο στον δείκτη, κι ακούμπησε τη μύτη του σύρματος στο μηχανήμα, αρχίζοντας να ψαχουλεύει μ' αυτό μέσα στα κυκλώματα ενώ έφερνε το μυαλό του στη «μηχανική κατάσταση», όπως την αποκαλούσε.

«...Τι κάνεις;» άκουσε, απόμακρα, τον μάγο να ρωτά.

Δεν του απάντησε· άφησε το μυαλό του να συνηθίσει τη μηχανική κατάσταση, και σύντομα τα νεύρα του χεριού του που έρχονταν σε

επαφή με το σύρμα έφεραν τον νου του σε επαφή με τα κυκλώματα της μηχανής. Ήταν πράγματι χτυπημένα, δεν υπήρχε αμφιβολία. Ο Θόρινταλ αντιλαμβανόταν εγκεφαλικά τις ασυνέχειες. Η ροή των μηχανικών πληροφοριών είχε απορρυθμιστεί, είχε χάσει τον δρόμο της. Αλλά υπήρχαν κι άλλοι, εναλλακτικοί δρόμοι μέσα στα κυκλώματα, μπορούσε να καταλάβει ο Θόρινταλ. Οι πληροφορίες χρειάζονταν απλώς την καθοδήγησή του και μπορούσε να τους την προσφέρει.

«Πήγαινε στο κέντρο ισχύος,» είπε στον μάγο χωρίς να τον κοιτάζει, έχοντας τα βλέφαρα κλειστά, επικεντρωμένος στην επαφή του με τα κυκλώματα. «Κάνε τη Μαγγανεία Κινήσεως.» Συγχρόνως, οδηγούσε με το μυαλό του τις μηχανικές πληροφορίες μέσα από τους εναλλακτικούς δρόμους.

Δεν άκουσε τον μάγο να φεύγει από δίπλα του – ίσως επειδή ήταν προσηλωμένος στη δουλειά του.

Ή ίσως όχι.

«Πήγαινε!» είπε η γυναίκα. «Μην κάθεται να κοιτάς! Αφού σου λέει ότι μπορεί να βοηθήσει. Δεν έχουμε χρόνο!»

Τώρα ο μάγος ακούστηκε να φεύγει.

Ο Θόρινταλ συνέχισε να οδηγεί τις μηχανικές πληροφορίες μέσα από τους εναλλακτικούς δρόμους των κυκλωμάτων. Και σύντομα αισθάνθηκε το τρένο να κινείται πάνω στις ράγες. Δεν διέκοψε καθόλου τη δουλειά του, νιώθοντας ιδρώτα να κυλά πάνω στο πρόσωπό του, νιώθοντας το δεξί του χέρι, που κρατούσε το σύρμα, να τρέμει, όχι επειδή ήταν τεντωμένο αλλά επειδή τα νεύρα του κλονίζονταν από την επαφή με τη μηχανή. Ο Θόρινταλ μπορούσε να κάνει διάφορα κόλπα – δικά του κόλπα – με το Χάρισμα, αλλά δεν ήταν κανονικός μάγος. Πολλές φορές είχε, μάλιστα, κινδυνέψει από την ίδια του τη μαγεία.

Όταν ο συρμός σταμάτησε στον επόμενο σταθμό, ήταν εξουθενωμένος. Απέσυρε το σύρμα από τα κυκλώματα και το έκρυψε πάλι μες στην καπαρντίνα του. Ανοίγοντας τα μάτια αισθάνθηκε να ζαλίζεται. Παραπάτησε μες στο βαγόνι, και η φύλακας τον συγκράτησε για να μην πέσει.

«Είσαι καλά;»

Ο Θόρινταλ ξεροκατάπιε. «Ναι.»

«Έλα,» του είπε, «πάμε έξω. Είμαστε σε ασφαλές μέρος τώρα.»

Ο Θόρινταλ την ακολούθησε, παραπατώντας. Πήγαν σ'ένα οίκημα στον σταθμό και μίλησαν στον σταθμάρχη μέσω μιας μεγάλης οθόνης στον τοίχο. Ήταν ένας άντρας λιγνός και καραφλός με μεγάλο μαύρο μουστάκι και λευκό-ροζ δέρμα. Η φύλακας τού είπε πώς ο Θόρινταλ είχε βοηθήσει το τρένο. «Χωρίς τη βοήθειά του, οι ζημιές από την επίθεση των Πορφυρών Δικαστών θα ήταν χειρότερες. Πιθανώς να βρισκόμασταν ακόμα παγιδευμένοι στις υπόγειες σιδηροδρομικές γραμμές.»

«Να ανταμειφθεί ο κύριος, φυσικά,» είπε ο σταθμάρχης.

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ, «αλλά δεν υπάρχει λόγος. Ήμουν κι εγώ κλεισμένος εκεί, άλλωστε.» Καθόταν σε μια καρέκλα, παραδίπλα, μ'ένα ποτήρι καφέ στα χέρια. Είχε αρχίσει να συνέρχεται κάπως, αν και το μυαλό του εν μέρει ακόμα νόμιζε ότι θα έπρεπε να βρίσκεται σε επαφή με κάποιου είδους μηχανικά κυκλώματα. Αισθανόταν όπως αυτός που έχει χάσει ένα μέλος του αλλά εξακολουθεί να νομίζει ότι το μέλος υπάρχει.

«Ούτε να το συζητάτε, κύριε,» είπε ο σταθμάρχης. «Δεν θα δεχτούμε τις υπηρεσίες ενός μάγου απλήρωτα.» Και προς τη φύλακα: «Πενήντα δεκάδια να αποδοθούν στον κύριο.»

«Μάλιστα, κύριε Σταθμάρχη,» αποκρίθηκε εκείνη, κι έκανε νόημα σ'έναν υπάλληλο του σταθμού, ο οποίος μπήκε σ'ένα άλλο δωμάτιο από μια μικρή πόρτα.

«Δεν είμαι μάγος,» είπε ο Θόρινταλ, «αλλά αν επιμένετε...»

«Τι εννοείτε, δεν είστε μάγος;» Ο σταθμάρχης τον ατένισε με περιέργεια μέσα από την οθόνη.

«Δεν ανήκω σε κανένα μαγικό τάγμα. Αυτό που έκανα με τη μηχανή του τρένου ίσως να ήταν, μάλιστα, επικίνδυνο.»

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε ο σταθμάρχης. «Προφανώς είστε μάγος. Γιατί δεν ανήκετε σε κάποιο τάγμα;» Τον κοίταζε με καχυποψία τώρα.

«Μεγάλωσα αρκετά χωρίς να έχω πάει να μαθητεύσω, και μετά μου άρεσε όπως ήμουν.» Ο Θόρινταλ ανασήκωσε τους ώμους. Δεν είχε διάθεση να μιλά για το παρελθόν του στον κάθε τυχαίο, σταθμάρχη ή όχι. «Αν επιμένετε να λάβω αμοιβή, εντάξει. Αν όχι, πάλι εντάξει. Απλώς σας το λέω για να το ξέρετε.»

Ο σταθμάρχης ήταν διστακτικός προς στιγμή· ύστερα είπε: «Φυσικά και θα λάβετε αμοιβή, κύριε. Δε μ' ενδιαφέρει πώς ακριβώς σώσατε τον συρμό και τους επιβάτες. Σημασία έχει ότι τους σώσατε.»

Σχεδόν σαν να ήταν προγραμματισμένο, ο υπάλληλος του σταθμού που πριν από λίγο είχε φύγει επέστρεψε στο δωμάτιο έχοντας στο χέρι του ένα ρολό χαρτονομίσματα. Κοίταξε τη φύλακα ερωτηματικά κι εκείνη κατένευσε, οπότε ο υπάλληλος έδωσε τα τυλιγμένα δεκάδια στον Θόρινταλ.

Ο σαμάνος τούς ευχαρίστησε και, πίνοντας μια τελευταία γουλιά καφέ, σηκώθηκε όρθιος. Βάδισε προς την έξοδο.

Η φύλακας τον ακολούθησε έξω από το οίκημα, κι εκείνος τής είπε: «Πηγαίνω απλώς να πάρω τα πράγματά μου απ' το βαγόνι.»

Η γυναίκα ένευσε, κοιτάζοντάς τον με κάποια περιέργεια. Πρέπει να την είχε εντυπωσιάσει.

Ο Θόρινταλ επέστρεψε στο βαγόνι απ' όπου είχε φύγει και βρήκε το μέρος εγκαταλειμμένο, γεμάτο θραύσματα, σκορπισμένα μικροαντικείμενα, σφαίρες, και πέτρες, ενώ λεκέδες από αίματα υπήρχαν σε μερικά σημεία, καθώς και παρατημένες τσάντες. Εντόπισε εύκολα τους δύο σάκους του (ποιος να τους έκλεβε τώρα;), τους πήρε στον ώμο, και βγήκε. Τράβηξε τα σκούρα γυαλιά του απ' το εσωτερικό της καπαρντίνας του και τα φόρεσε.

Η φύλακας τον πλησίασε πάλι. «Φεύγεις;»

«Δε μπορώ να κάνω τίποτ' άλλο για τη μηχανή σας. Τα υπόλοιπα θα πρέπει να τ' αναλάβουν οι μηχανικοί.»

«Δεν εννοούσα αυτό. Νόμιζα ότι θα περίμενες μέχρι να ξεκινήσει ο συρμός...»

Ο Θόρινταλ κούνησε το κεφάλι. «Θα βρω άλλο μέσο. Ευχαριστώ.»

Βγήκε απ' τον σταθμό και βάδισε στους δρόμους γύρω του. Ήταν σε μια περιφέρεια της Αμφίνομης που ονομαζόταν Αλαφρόπατη. Δεν άργησε να βρει μια στάση δημόσιων επιβατηγών οχημάτων, και περίμενε εκεί μαζί με μερικούς άλλους μέχρι που ένα μακρύ εξάτροχο όχημα σταμάτησε μπροστά τους. Οι πόρτες του άνοιξαν και οι επιβάτες μπήκαν. Ο Θόρινταλ ακούμπησε το εισιτήριό του πάνω στον αισθητήρα του μηχανήματος είσπραξης, και στη μικρή οθόνη παρουσιάστηκαν οι λέξεις:

ΔΕΚΤΟ
ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ!

Το επιβατηγό ξεκίνησε, διασχίζοντας τους δρόμους της Αμφίνομης, περνώντας από διάφορες στάσεις για να επιβιβάσει και να αποβιβάσει κόσμο. Ο Θόρινταλ στην αρχή δεν είχε βρει θέση αλλά, ύστερα από δύο στάσεις, κατάφερε να πιάσει ένα από τα καθίσματα. Δίπλα του ήταν καθισμένη μια κοπέλα σκέτος πειρασμός, και ντυμένη σαν να το ήξερε. Κοίταζε συνεχώς έξω απ'το παράθυρο της. Ο Θόρινταλ έβγαλε τα γυαλιά του προς στιγμή, φύσηξε πάνω στα κρύσταλλα θολώνοντάς τα, και τα ξανάβαλε στα μάτια του, ενώ έσβηνε κάθε σκέψη και αίσθηση από το μυαλό του. Μέσα από τα θολωμένα γυαλιά είδε ένα στοιχειακό πνεύμα τυλιγμένο σπειροειδώς γύρω από το στομάχι και την κοιλιά της κοπέλας, το οποίο μάλλον τρεφόταν από το άγχος της. Ο Θόρινταλ έστρεψε το βλέμμα του αλλού. Τα γυαλιά του, σιγά-σιγά, ξεθόλωσαν.

Η κοπέλα έφυγε από δίπλα του δυο στάσεις προτού φτάσει στον προορισμό του και τη θέση της πήρε ένας άντρας που έμοιαζε ύποπτος.

Στην περιφέρεια που λεγόταν Διχαλωτή, ο Θόρινταλ κατέβηκε απ'το επιβατηγό όχημα και βάδισε στους πεζόδρομους. Πλησίαζε μεσημέρι πλέον. Αν οι Νομάδες των Δρόμων βρίσκονταν εδώ, όπως είχε υπολογίσει με τη μαγεία του, τότε δεν μπορεί να δυσκολευόταν να τους εντοπίσει. Είχε ακούσει ότι καταυλίζονταν πάντα σε πεζόδρομους, σε γωνίες δρόμων, ή σε πλατείες. Και δεν ήταν λίγοι. Σύμφωνα με τις φήμες, πρέπει να ήταν καμια πεντακοσαριά άνθρωποι πλέον: και ο αριθμός τους αυξανόταν καθώς περιπλανιόνταν. Μια κινούμενη συνοικία.

Οι φήμες, βέβαια, έλεγαν επίσης ότι η αρχηγός τους – η «Νομαδάρχισσα», όπως κάποιοι την αποκαλούσαν, ψιλοειρωνικά – ήταν θυγατέρα της Πόλης. Μια από τις μυθικές γυναίκες-στοιχειακά, που ίσως να ήταν ακόμα και κόρες του Κρόνου, ή κόρες που οι νύμφες του Κρόνου είχαν κάνει με ημίθεους ή στοιχειακά της Ρελκάμνια. Ο Θόρινταλ είχε διαβάσει γι'αυτές σ'ένα βιβλίο με τίτλο *Μυθογραφίες των Δρόμων*, καθώς και στο *Μεγάλο Μυστήριο*, ένα περιοδικό όλο παραδοξότητες και αινίγματα το οποίο κυκλοφορούσε σε πολλές συνοικίες της Ατέρμονης Πολιτείας. Αποκλείεται να αλήθευαν τα πάντα: ήταν εξωφρενικά. Ακό-

μα και για τον Θόρινταλ, που θεωρούσε ότι είχε δει κάμποσα αλλόκοτα πράγματα στα είκοσι-οκτώ χρόνια της ζωής του.

Οι Θυγατέρες της Πόλης, προφανώς, δεν υπήρχαν. Ήταν παραμύθι. Αλλά στον κόσμο αρέσει να μεγαλοποιεί τα πράγματα, γι' αυτό κιόλας έλεγε ότι η Νομαδάρχισσα ήταν Θυγατέρα της Πόλης. Μονάχα μια γυναίκα-στοιχειακό θα μπορούσε να συγκεντρώσει τέτοιο πλήθος και να το βάλει να περιπλανιέται, φαινομενικά άσκοπα, μέσα στην Ατέρμονη Πολιτεία.

Ο Θόρινταλ αισθανόταν γοητευμένος από την όλη ιδέα. Ήθελε να τους γνωρίσει τους Νομάδες από κοντά, να μάθει τι συνέβαινε μ' αυτούς. Σκόπευε, βασικά, να γίνει ένας απ' αυτούς. Για κάποιον καιρό, τουλάχιστον. Μετά μπορούσε πάντα να φύγει. Δεν είχε ακούσει να λένε ότι δεν σε άφηναν να φύγεις, αν ήθελες.

Εκείνο που είχε ακούσει ήταν ότι η Νομαδάρχισσα κάπως «μάγευε» τους Νομάδες ώστε να θέλουν να παραμείνουν Νομάδες. Ο Θόρινταλ αναρωτιόταν αν τα θολωμένα γυαλιά του θα του φανέρωναν κανένα πνεύμα κοντά της ή γύρω της...

Είχε δίκιο· δεν ήταν δύσκολο να βρει τους Νομάδες των Δρόμων. Είχαν σταματήσει, όπως το περίμενε, στη γνωστή Πλατεία Διχαλωτής, η οποία βρισκόταν ανάμεσα στις δύο μεγάλες λεωφόρους που είχαν δώσει στη Διχαλωτή το όνομά της.

Οι Νομάδες είχαν γεμίσει την πλατεία με τις σκηνές τους, αλλά οι περισσότεροι φαινόταν να κάθονται έξω τώρα, κάποιοι κοντά σε μαγκάλια. Είχαν μαζί τους αρκετά σκυλιά και γάτες – και τα δύο αυτά ζώα έμοιαζε να τα πηγαίνουν καλά μεταξύ τους, πράγμα ασυνήθιστο. Τα οχήματα των Νομάδων ήταν σταθμευμένα ανάμεσα στις σκηνές: ο Θόρινταλ διέκρινε ένα μακρύ όχημα με ερπύστριες και δύο πατώματα· ένα μικρότερο όχημα με τέσσερις τροχούς που ήταν ψηλοί όσο ο Θόρινταλ· δύο κλειστά τρίκυκλα με καρότσες, περίπου στο μέγεθος του τετράκυκλου· και κάμποσα δίκυκλα από δω κι από κει. Αν υπήρχαν άλλα οχήματα δεν τα έβλεπε τώρα, αλλά αυτά που έβλεπε αποκλείεται να επαρκούσαν για να χωρέσουν όλους τους Νομάδες. Οι φήμες, λοιπόν, αλήθευαν: οι Νομάδες των Δρόμων βιάδιζαν κυρίως· τα οχήματα

τα είχαν για μεταφορά πραγμάτων, ή για όσους είχαν προσωρινά κουραστεί ή, ίσως, τραυματιστεί ή αρρωστήσει.

Μουσική ερχόταν από ένα μεγάλο ηχοσύστημα στημένο πάνω στην οροφή του ψηλού τετράκυκλου. Ο Θόρινταλ αναγνώριζε το τραγούδι: *Διαλαλούν οι Φωνές της Πόλης*, Ακάθιστοι Κράχτες. Καμια ντουζίνα Νομάδες χόρευαν γύρω από το ψηλό τετράκυκλο, στον ρυθμό της μουσικής: και δεν φαίνονταν για καθόλου κακοί χορευτές. Κάποιοι άλλοι Νομάδες έκαναν κόλπα με την τράπουλα μπροστά σ'ένα μικρό κοινό που είχε συγκεντρωθεί στην πλατεία. Ένας Νομάδας περιέστρεφε στον αέρα πέντε γυάλινες μπάλες με φωτιές αναμμένες στο εσωτερικό τους: ο κόσμος που τον παρακολουθούσε χειροκροτούσε και έριχνε νομίσματα μέσα σ'ένα μεγάλο καπέλο αφημένο στο έδαφος. Μια Νομάδας καβαλούσε μια πελώρια γάτα, που πρέπει σίγουρα να ήταν εξωδιαστασιακή – *τίγρης* – και την έβαζε να γρυλίζει και να πηδά, εντυπωσιάζοντας ένα μικρό πλήθος περαστικών.

Οι Νομάδες των Δρόμων, ωστόσο, δεν ήταν περιπλανώμενος θίασος: απλώς έκαναν και μερικά τέτοια κόλπα. Δεν ήταν τσίρκο.

Ο Θόρινταλ θόλωσε, με την αναπνοή του, τα γυαλιά του και τα ξαναφόρεσε, αδειάζοντας το μυαλό του και κοιτάζοντας για πνεύματα. Δεν άργησε να εντοπίσει κάποια, αλλά του φαίνονταν όλα φιλικά. Του φαινόταν σαν να ήταν εκεί για να προστατεύουν τους Νομάδες και να τους κάνουν να αισθάνονται καλά και να έχουν καλή τύχη.

Τα κρύσταλλα ξεθόλωσαν καθώς ζύγωνε την πλατεία και έφτανε, τελικά, επάνω της. Έβγαλε τα γυαλιά και τα έκρυψε μες στην καπαρντίνα του.

«Γεια χαρά, φίλε!» τον χαιρέτησε ένας ψηλός, ευρύτερνος άντρας με σγουρά μαύρα μαλλιά, γαλανό δέρμα, και μαύρη μπλούζα που είχε ένα άσπρο κρανίο τυπωμένο πάνω σ'όλη τη μπροστινή της μεριά. «Θέλεις κάτι;»

«Σα να μου φαίνεται ότι δικός μας είν' αυτός, Ρίμναλ,» είπε μια γυναίκα στον γαλανόδερμο άντρα. Ήταν μετρίου αναστήματος, λευκόδερμη, και είχε ξανθά μαλλιά κομμένα σαν κράνος γύρω απ'το κεφάλι της, με μια λωρίδα βαμμένη μαύρη, ξεκινώντας από το μέτωπό της και φτάνοντας, μάλλον, ως τον αυχένα (ο Θόρινταλ δεν μπορούσε τώρα να δει πίσω της).

Ένας άλλος άντρας, που στεκόταν εκεί κοντά, απλώς χαμογελούσε, με τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του. Είχε δέρμα κατάλευκο σαν πανί, όχι σαν το δέρμα της γυναίκας που είχε απόχρωση του ροζ. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα και κοντά· τα μάτια του γκρίζα και ψυχρά. Φορούσε φαρδιά ρούχα· ένα παντελόνι που θύμιζε φούστα.

«Είστε οι Νομάδες των Δρόμων, έτσι;» Ο Θόρινταλ δεν ήξερε τι άλλο να πει.

Ο άντρας με το κατάλευκο δέρμα γέλασε. «Τι άλλο πιο φανερό;»

«Ήρθες να ταξιδέψεις μαζί μας;» ρώτησε η ξανθιά γυναίκα με τη μαύρη τούφα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ, «αν επιτρέπεται.»

«Οι πάντες είναι ευπρόσδεκτοι, φίλε,» είπε ο άντρας με τη μπλούζα με το κρανίο. «Αλλά φρόντισε να μην είσαι κατάσκοπος για κανέναν πολιτικό απατεώνα, γιατί η Κυρά των Δρόμων θα το καταλάβει. Όλους τους κατασκόπους τούς καταλαβαίνει.» *Η Νομαδάρχισσα...* σκέφτηκε ο Θόρινταλ.

Η ξανθιά γυναίκα γέλασε. «Εντάξει, Ρίμναλ αγόρι μου, μην είσαι τόσο φιλικός με τον άνθρωπο!» Και στρεφόμενη στον Θόρινταλ, χαμογελώντας πλατιά: «Είσαι όντως ευπρόσδεκτος. Κάθισε όπου θέλεις.»

«Ευχαριστώ.» Ο σαμάνος άφησε τους σάκους του στο μαλακό χώμα της Πλατείας Διχαλωτής.

«Πώς σε λένε;» ρώτησε ο άντρας με το κατάλευκο δέρμα. «Εγώ είμαι ο Εύθυμος. Αυτός είναι ο Ρίμναλ. Και τη συμπαθητική κοπέλα τη λένε Μαρίνα.»

«Θόρινταλ.»

Ο Εύθυμος αντάλλαξε μια χειραψία μαζί του· το ίδιο κι οι άλλοι δύο.

«Καλωσόρισες στους Νομάδες, Θόρινταλ αδελφέ μας,» είπε ο Εύθυμος. «Να προσφέρουμε τσιγάρο;»

«Γιατί όχι;»

Ο Εύθυμος έστριψε ένα τσιγάρο και του το έδωσε. Του το άναψε κιόλας.

«Τι επαγγέλλεσαι, φίλε;» ρώτησε ο Ρίμναλ, έχοντας κι αυτός ανάψει τσιγάρο (όχι στριφτό).

Ο Θόρινταλ αναρωτήθηκε αν θα ήταν φρόνιμο να τους κρύψει το γεγονός ότι ήταν ανεκπαίδευτος μάγος. Όχι, μάλλον δεν θα ήταν φρόνι-

μο. «Θα νομίσεις ότι προσπαθώ να σας δουλέψω,» είπε, «αλλά ζω ως σαμάνος.»

Η Μαρίνα συνοφρυώθηκε, χαμογελώντας συγχρόνως – μια όψη που έμοιαζε να θέλει, την ίδια στιγμή, να φανερώσει καχυποψία και ευχάριστη έκπληξη. «Σαμάνος; Είσαι μάγος που δεν έχει εκπαιδευτεί; Που δεν ανήκει στα τάγματα;»

«Ναι.»

«Έχουμε άλλους δυο τέτοιους εδώ,» του είπε ο Ρίμναλ. «Αν δεν μας λες αλήθεια, θα το–»

«Αλήθεια σάς λέω.»

Οι τρεις Νομάδες αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Πρέπει να τον πάμε αμέσως στην Κυρά των Δρόμων, ε;» είπε ο Εύθυμος.

Η Μαρίνα εξακολουθούσε να χαμογελά. «Οπωσδήποτε.» Και προς τον Θόρινταλ: «Έλα μαζί μας.»

Ο Εύθυμος πήρε τον έναν σάκο του από κάτω, και ο Ρίμναλ τον άλλο.

«Δε χρειάζεται...» τους είπε ο Θόρινταλ.

«Όχι, εντάξει,» αποκρίθηκε ο Ρίμναλ, «δεν υπάρχει πρόβλημα, και φαίνεσαι κουρασμένος. Από πού έρχεσαι;»

«Απ' την Τροχιόστρωτη.»

«Πού είν' αυτή;» είπε ο Ρίμναλ, καθώς είχαν αρχίσει να βαδίζουν μες στον καταυλισμό των Νομάδων και η μουσική ακουγόταν πολύ δυνατά, προερχόμενη από τα μεγάλα ηχεία στην οροφή του ψηλού τετράκυκλου με τους γιγάντιους τροχούς.

«Στα κεντρικά της Αμφίνομης,» απάντησε ο Εύθυμος. «Έκανες κάμποσο δρόμο, φίλε, για να μας φτάσεις,» είπε στον Θόρινταλ.

Εκείνος ένευσε. «Το τηλεπικοινωνιακό πλέγμα της Αμφίνομης μού μαρτύρησε τον ερχομό σας.»

«Τι εννοείς, ρε μάστορα;» έκανε ο Ρίμναλ.

Ο Θόρινταλ γέλασε. «Σας το είπα πως είμαι σαμάνος, δεν σας το είπα;»

Καθόταν επάνω στη μια από τις σταματημένες ερπύστριες του μακρύ οχήματος. Είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, και μαλλιά ξανθά, μακριά ως τη μέση, τα οποία έπεφταν σαν μανδύας γύρω

της, με τουλάχιστον τρεις πλεξίδες μέσα στη χρυσαφένια μάζα τους. Τα μάτια της στραφτάλιζαν καταπράσινα. Η μύτη της ήταν μικρή και συγχρόνως αιχμηρή. Το πρόσωπό της γωνιώδες αλλά όχι άγριο. Ήταν ντυμένη μ'έναν μακρύ χιτώνα, πράσινο και πορφυρό, και στα πόδια της φορούσε μικρά δερμάτινα παπούτσια.

Το βλέμμα της ήταν ήδη στραμμένο στον Θόρινταλ, καθώς εκείνος την πλησίαζε βαδίζοντας ανάμεσα στον Ρίμναλ, τη Μαρίνα, και τον Εύθυμο. Το βλέμμα της ήταν στραμμένο επάνω του σαν να ήξερε εκ των προτέρων ότι θα τον έβλεπε. Εκείνον. Ακριβώς εκείνον. Και κανέναν άλλο.

Τα χείλη της χαμογέλασαν, και τα μάτια της φωτίστηκαν. Κι αυτό τον έκανε να αισθανθεί τόσο καλά – *Με περίμενε! Με περίμενε!* – που το θεώρησε ύποπτο. *Πώς είναι δυνατόν να με περίμενε; Και γιατί μ'ενδιαφέρει τόσο;*

Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι αυτή ήταν η Κυρά των Δρόμων. Οι άλλοι Νομάδες που στέκονταν και κάθονταν γύρω της έμοιαζαν, για κάποιο λόγο, με ασθενικές σκιές κοντά της. Να λοιπόν γιατί είχε κυκλοφορήσει η φήμη πως ήταν θυγατέρα της Πόλης. Αυτή η γυναίκα δημιουργούσε μια... μια εντύπωση...

Πήδησε αεράτα από την ερπύστρια και βάδισε προς το μέρος του, με τα μαλλιά της να αναδεύονται σαν χρυσός μανδύας γύρω της.

«Μόλις ήρθε, Εύνοια,» είπε ο Εύθυμος στην Κυρά των Δρόμων.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, «το καταλαβαίνω.» Το χαμόγελό της ήταν μόνο για τον Θόρινταλ – ο Θόρινταλ ήταν βέβαιος γι'αυτό. «Ήρθες να ταξιδέψεις μαζί μας,» του είπε η Κυρά των Δρόμων, «αλλά έχεις ακόμα αμφιβολίες για εμάς.»

«Έχω ακούσει μόνο φήμες. Έχω δει και μια καταγεγραμμένη τηλεοπτική εκπομπή. Δεν δέχτηκες να μιλήσεις στους δημοσιογράφους...»

«Φυσικά και όχι. Τα λόγια μου δεν είναι γι'αυτούς. Ούτε η καθοδήγησή μου. Είναι μόνο για τους ανθρώπους που θέλουν όντως να ταξιδέψουν μαζί μας. Το όνομά μου είναι Εύνοια.»

«Θόρινταλ.»

«Είναι σαμάνος,» είπε ο Ρίμναλ. «Ή, τουλάχιστον, έτσι λέει. Λέει πως μας βρήκε με τη μαγεία του.»

Η Εύνοια κοίταξε τον Θόρινταλ ερωτηματικά.

«Αληθεύει,» αποκρίθηκε εκείνος. «Κατάλαβα πού είσαστε μέσω του πλέγματος των τηλεπικοινωνιακών συχνοτήτων της Αμφίνομης.»

Το χαμόγελο της Εύνοιας πλάτυνε. «Οι σαμάνοι είναι ακόμα πιο ευπρόσδεκτοι ανάμεσά μας, Θόρινταλ. Χαίρομαι πολύ που είσαι εδώ. Καλωσόρισες στους Νομάδες των Δρόμων!» Και τον αγκάλιασε σαν να ήταν παλιοί γνωστοί, ή ίσως παλιοί, απομακρυσμένοι πλέον εραστές. Η αίσθηση του σώματός της επάνω στο σώμα του ήταν τόσο... οικεία... τόσο καλή... ζεστή... φιλική...

Τον άφησε από την αγκαλιά της σχεδόν προτού προλάβει καλά-καλά να συνειδητοποιήσει τι είχε συμβεί. «Χαίρομαι κι εγώ που βρίσκομαι εδώ,» είπε ο Θόρινταλ. Και ρώτησε, αυθόρμητα: «Είναι αλήθεια πως είσαι θυγατέρα της Πόλης;»

Η Κυρά των Δρόμων γέλασε. «Ίσως και να είμαι!»

/4\

Ο μύθος του επαναστάτη ποιητή μεγαλώνει, όταν η πλουτοκρατία τον επικηρύσσει και τον καταδιώκει, και οι άνθρωποί της αναζητούν τους γνωστούς του, ενώ ο ίδιος και οι Μικροί Γίγαντες συναντούν έναν έμπορο που έχει να προσφέρει δώρα από έναν μυστηριώδη αρωγό.

Οι Αρχές της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας επικήρυξαν τον ποιητή Κάδμο Ανθοτέχνη, και η Φρουρά τον αναζητούσε ως δραπέτη από τη δικαιοσύνη της πολιτείας. Αυτό είχε αρνητικά αποτελέσματα για την πλουτοκρατία της περιοχής, η οποία όμως τότε δεν το καταλάβαινε ακόμα. Ο κόσμος άρχισε να βλέπει τον Ανθοτέχνη ακόμα περισσότερο ως ήρωα, και πολλοί, μάλιστα, ψιθύριζαν ότι ο ποιητής δεν ήταν καθόλου τυχαίος: το γεγονός ότι είχε αντιμετωπίσει τους φρουρούς που είχαν προσπαθήσει να τον συλλάβουν – ότι είχε σκοτώσει τους φρουρούς που είχαν προσπαθήσει να τον συλλάβουν – το αποδείκνυε: ο Ανθοτέχνης ετοιμάζε επανάσταση· και δεν ήταν μόνος – είχε βοήθεια, αναμφίβολα. Ο Ανθοτέχνης θα απελευθέρωνε τη Β' Ανωρίγια από τον ζυγό της πλουτοκρατίας. Τα ποιήματά του δεν ήταν λόγια μονάχα· υπήρχε σχέδιο. Υπήρχε σχέδιο. Και ορισμένοι γελούσαν και έλεγαν: *Καλά το λέγαμε εμείς από την αρχή· κάποιος μυστηριώδης και καπάτσος τύπος είναι αυτός ο Ανθοτέχνης!*

«Ο μύθος σου ολοένα και μεγαλώνει,» παρατήρησε η Καρζένθα-Σολ, χαμογελώντας σαν ληστής πριν από μια μεγάλη και προσοδοφόρα ληστεία.

«Αναρωτιέμαι αν μπορώ να ανταποκριθώ στο... μέγεθός του,» αποκρίθηκε προβληματισμένα ο Κάδμος, καθισμένος στην κεντρική αίθουσα του άντρου των Μικρών Γιγάντων, το οποίο είχε πλέον γίνει σπίτι του. Δεν μπορούσε να επιστρέψει στο παλιό του σπίτι, ούτε και πουθενά αλλού. Ήταν καλύτερα, για την ώρα, να βρίσκεται εδώ, και μόνο εδώ. Ήταν το μοναδικό μέρος όπου δεν υπήρχε περίπτωση κανείς να τον προδώσει. «Τόσο μεγάλοι ήρωες, κανονικά, δεν κρύβονται.»

Η Καρζένθα ακόμα χαμογελούσε. «Φυσικά και κρύβονται. Μέχρι που η στιγμή να είναι κατάλληλη.»

«Ο έμπορος πότε θα έρθει;»

«Στα τέλη του μήνα τον περιμένω.» Και τα τέλη του μήνα δεν ήταν μακριά.

«Σου απάντησε, δηλαδή;»

«Ναι.»

«Και θα είναι τότε η ‘κατάλληλη στιγμή’ για να κινηθούμε; – δεδομένου πάντα ότι τα όπλα θα είναι όντως αρκετά.»

«Οι φήμες που κυκλοφορούν για σένα είναι ευνοϊκές,» είπε η Καρζένθα. «Κάθε φορά που βγαίνουμε στους δρόμους, ακούμε ολοένα και περισσότερα πράγματα για τον αινιγματικό ποιητή-επαναστάτη Κάδμο Ανθοτέχνη.»

Ο Κάδμος κοίταξε τις κομμένες χειροπέδες στα χέρια του, τις οποίες ακόμα δεν είχε βγάλει. Θα τις κρατούσε εκεί. Θα τις κρατούσε μέχρι... μέχρι που να νόμιζε ότι έπρεπε να τις ξεφορτωθεί.

(Ποιητικά λόγια ακούσια στο μυαλό του: *...Τα δεσμά της τυραννίας θα θραύσουμε – μα, για να μη λησμονήσουμε ποτέ, επάνω μας θα τα βασιτάμε!*)

Το άντρο των Μικρών Γιγάντων δεν ήταν πολύ μεγάλο, αλλά ούτε και μικρό. Είχε χώρους για να κοιμούνται οι μισθοφόροι-συμμορίτες· είχε ιδιαίτερα δωμάτια για την αρχηγό τους· είχε μια αίθουσα για γκαράζ· είχε αποθήκες τροφίμων και όπλων· είχε μια κεντρική αίθουσα για φαγητό και συγκεντρώσεις, και είχε και μια αίθουσα αναψυχής, με μπιλιάρδο, τρεις κονσόλες με μηχανικά παιχνίδια, ένα γωνιακό μπαρ, τηλεοπτικό δέκτη, και ηχοσύστημα.

Ο Κάδμος, ωστόσο, αισθανόταν φυλακισμένος. Γιατί βρισκόταν εδώ επειδή έπρεπε. Δεν μπορούσε να πάει πουθενά αλλού στη Β' Ανωρίγια Συνοικία· οι δρόμοι ήταν επικίνδυνοι, γεμάτοι καταδότες και κατασκόπους, σπιούνους της πλουτοκρατίας και της Πολιτάρχης. Ο μύθος του κυκλοφορούσε ελεύθερα παντού· εκείνος δεν πήγαινε πουθενά. Δεν είμαι αυτό που νομίζουν, σκεφτόταν ορισμένες φορές. Αλλά, πάλι, άλλες φορές: *Η ώρα να πέσει η πλουτοκρατία δεν είναι μακριά! Θα οδηγήσω τον κόσμο της Β' Ανωρίγιας στην ελευθερία! Εγώ. Εγώ. Γιατί όχι;*

Ποιος καλύτερος υπάρχει; Από το μυαλό του δεν περνούσε κανένας. Όλοι οι πολιτικοί ήταν διεφθαρμένοι· σκυλιά της πλουτοκρατίας.

Ο Κάδμος καθόταν και έγραφε ποιήματα, όσο περίμενε· η έμπνευσή του είχε, αν μη τι άλλο, φουντώσει με τον αποκλεισμό του. Τον στεναχωρούσε μόνο το ότι δεν μπορούσε να δημοσιεύσει τώρα τα ποιήματά του στο *Βιβλίο των Χαμηλών Δρόμων*.

«Γίνεται, αγάπη μου,» του είπε η Καρζένθα, ένα απόγευμα, αφού είχαν κάνει έρωτα επάνω στο κρεβάτι της. «Θα τα στείλουμε ανώνυμα στον εκδότη.»

«Και θα τα δημοσιεύσει; Τώρα που είμαι επικηρυγμένος;»

«Επικηρυγμένος είσαι εσύ, αγόρι μου, όχι η ποίησή σου.» Ύστερα, τον καβάλησε ξανά.

Λίγο πριν από το επόμενο μεσημέρι, ο Άλβερακ μπήκε στην αίθουσα αναψυχής και είπε, ανήσυχα: «Η Φρουρά! Έρχεται προς τα εδώ. Την είδαν.»

Η Καρζένθα, που ήταν λυγισμένη και έτοιμη να χτυπήσει μια από τις μπάλες του μπιλιάρδου με τη στέκα της, ορθώθηκε. «Τι θέλουν;» ρώτησε, ενώ από το μυαλό της πέρασε φευγαλέα η υποψία ότι ίσως να την είχε προδώσει κάποιος από τους ανθρώπους της, κάποιος από τους Μικρούς Γίγαντες. Αλλά, όχι, δεν μπορεί! Τους εμπιστευόταν όλους. Και δεν νόμιζε ότι ήταν τόσοι πολλοί ώστε να κρύβονται προδότες ανάμεσά τους.

«Υποθέτω πως υποπτεύεσαι αυτό που υποπτεύομαι κι εγώ, Καρζένθα,» ήταν η απάντηση του Άλβερακ, και το βλέμμα του πήγε στον Κάδμο, ο οποίος καθόταν πάνω σε μια άκρη του μπιλιάρδου με τη στέκα του στα χέρια.

«Για εμένα είναι εδώ,» είπε.

«Αποκλείεται!» διαφώνησε η Καρζένθα. «Δεν υπάρχουν προδότες ανάμεσά μας, Κάδμε.»

«Ούτε εγώ νομίζω πως έχουμε προδότες,» είπε ο Άλβερακ, «αλλά δεν είναι δύσκολο οι πράκτορες της πλουτοκρατίας να έμαθαν ότι εσύ κι ο Κάδμος τα πηγαίνετε καλά, Καρζένθα.»

Ένας άλλος Μικρός Γίγαντας μπήκε στην αίθουσα. «Χτυπάνε την πόρτα, Άλβερακ. Η Φρουρά!»

«Το στόμα του Σκοτοδαίμονος να τους καταπιεί!» καταράστηκε η Καρζένθα. «Μάγε!» φώναξε. «Μάγε!» Και προς τον Μικρό Γίγαντα που είχε μόλις έρθει: «Ειδοποίησε τον Σολάμνη'μορ.»

Ο μισθοφόρος ένευσε αλλά, καθώς έκανε να βγει, ο μάγος μπήκε. «Τι είναι, αρχηγέ; Η Φρουρά μάς χτ-»

«Μου είχες πει ότι έχεις στήσει μαγγανείες που προφυλάσσουν από ανιχνευτικά ξόρκια-»

«Φυσικά. Ολόκληρο το άντρο μας είναι προστατευμένο, και όλες οι καλωδιώσεις δουλεύουν στην εντέλεια' τις ελέγχω καθημερινά. Δεν μπορεί να εντόπισαν τον ποιητή με μαγεία, Καρζένθα.»

«Φρόντισε να τον κρύψεις και τώρα που θα μπουν.»

«Κανένα πρόβλημα.»

«Εσύ,» είπε η Καρζένθα-Σολ στον Κάδμο, «ακολουθήσέ με. Γρήγορα.»

Ο ποιητής δεν διαφώνησε· είχε ήδη αφήσει τη στέκα του πάνω στο πιπιλιάρδο. Είχε εμπιστοσύνη στους Μικρούς Γίγαντες αλλά, συγχρόνως, είχε μάθει να φοβάται την πλουτοκρατία και τις δυνάμεις της. Αυτά τα καθάρματα είχαν αναμφίβολα περισσότερα λεφτά απ'ό,τι χρειαζόνταν: κι όταν έχεις αρκετά δεκάδια μπορείς να βάλεις τον ο-ποιονδήποτε να δουλέψει για σένα, μπορείς να προμηθευτείς το οτιδήποτε. Δε θα το θεωρούσε απίθανο να είχαν βρει κάποιον τρόπο να διαπεράσουν τις προστατευτικές μαγγανείες του Σολάμνη'μορ. Αλλά τώρα τι άλλο μπορούσε να κάνει ο Κάδμος απ'το να ακολουθήσει τις οδηγίες των Μικρών Γιγάντων;

Η Καρζένθα τον οδήγησε σε μια αποθήκη όπλων και, αφού δύο συμμορίτες της τράβηξαν κάτι κιβώτια από μια γωνία, άνοιξε μια καταπακτή από κάτω η οποία, όσο ήταν κλειστή, δεν φαινόταν καθόλου – τελείως αόρατη. Μέσα ήταν μια αρκετά ευρύχωρη κρυψώνα.

«Κατέβα,» είπε η Καρζένθα στον Κάδμο. «Μην ανάψεις φως-»

«Δεν έχω φακό μαζί μου.»

«-και μη βγάζεις άχνα.» Και προς τον Σολάμνη'μορ: «Προστάτεψέ τον.»

Ο μάγος κατένευσε και, υψώνοντας τα χέρια του προς τον ποιητή, διέγραψε παράξενα σύμβολα ενώ υποτονθόρυζε λόγια στη μυστηριακή γλώσσα της μαγείας.

Ο Κάδμος έμεινε ακίνητος, φοβούμενος ότι αν κινιόταν μπορεί να χαλούσε κάπως το ξόρκι του Σολάμνη'μορ. Ο ίδιος δεν γνώριζε τίποτα από μαγεία· ούτε καν θεωρητικά.

Μια Μικρή Γίγαντας μπήκε στην αποθήκη. «Αρχηγέ! Ζητάνε να τους ανοίξουμε για να κάνουν έρευνα.»

«Έρχομαι,» της είπε η Καρζένθα. Και προς τους δύο που είχαν τραβήξει τα κιβώτια: «Φροντίστε να τον κρύψετε καλά, αλλιώς θα σας κόψω τα κεφάλια.»

Βγήκε από την αποθήκη, αφήνοντας τον Κάδμο πίσω της να περιμένει τον μάγο να ολοκληρώσει το ξόρκι του. Πήγε στην είσοδο του άντρου: τη μεγάλη, βαριά, δίφυλλη μεταλλική πόρτα. Αν η Φρουρά επιχειρούσε να τη σπάσει, η Καρζένθα-Σολ ήξερε ότι θα δυσκολευόταν πολύ. Αυτή η πόρτα μπορούσε ν'αντέξει δυνατές εκρήξεις· ήταν θωρακισμένη.

Παραδίπλα υπήρχε ένας τηλεπικοινωνιακός δίαυλος. Η Καρζένθα τον πλησίασε και πάτησε ένα κουμπί. «Ποιοι είστε και τι θέλετε;» απαίτησε.

«Σας το είπαμε ήδη,» αποκρίθηκε μια φωνή από το megάφωνο του διαύλου. «Είμαστε από τη Φρουρά. Ανοίξτε μας για να γίνει έρευνα. Με διαταγή της Πολιτάρχης.»

Η Καρζένθα πάτησε ένα άλλο κουμπί και τώρα τους έβλεπε μέσω της οθόνης του διαύλου: Τρία τετράκυκλα οχήματα της Φρουράς ήταν σταματημένα έξω από το άντρο της, τα δύο θωρακισμένα αλλά χωρίς φανερά όπλα, το τρίτο με πυροβόλο στην οροφή. Γύρω τους φρουροί ήταν συγκεντρωμένοι, με τις μαυροπράσινες πανοπλίες τους, κρανοφόροι, όλοι με όπλα στα χέρια, αγχέμαχα και πυροβόλα. Προφανώς δεν αστειεύονταν. Και ίσως να υποπτεύονταν, μάλιστα, νόμιζε η Καρζένθα, ότι οι δικοί της μισθοφόροι-συμμορίτες ήταν που είχαν σκοτώσει τους συναδέλφους τους εκείνη τη βραδιά προκειμένου να σωθεί ο Κάδμος.

«Ποιος ο λόγος γι'αυτή την έρευνα;» ρώτησε.

«Δεν χρειάζεται να σας δώσουμε λόγο,» απάντησε ο αρχηγός των φρουρών – λοχαγός, απ'ό,τι έδειχναν τα αναγνωριστικά επάνω του. «Είναι με διαταγή της Πολιτάρχης.»

«Πώς το ξέρω ότι όντως η Πολιτάρχης σάς έδωσε τέτοια διαταγή;»

«Έχω μαζί μου το χαρτί με τη σφραγίδα της. Ανοίξτε μας την πόρτα και θα σας το δείξουμε.» Μάλλον δεν ήξερε αν τον παρακολουθούν τηλεοπτικά.

«Βγάλ' το τώρα να το δω.» Η Καρζένθα ήθελε να κερδίσει χρόνο για τον Κάδμο και τον Σολάμνη'μορ. «Στρέψ' το προς την πόρτα.»

Ο λοχαγός, μοιάζοντας ενοχλημένος (αν και η όψη του δεν φαινόταν καθαρά μέσα από το κράνος του), έβγαλε το χαρτί, το ξεδίπλωσε, και το έστρεψε προς την πόρτα. Ήταν πράγματι διαταγή της Πολιτάρχη Φενίλδα Καρντέρω. Όχι πως η Καρζένθα είχε καμία αμφιβολία, βέβαια.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε. «Θα σας ανοίξουμε.» Και έκλεισε τον δίαυλο. Στους μισθοφόρους της είπε: «Περιμένετε δυο-τρία λεπτά και μετά ανοίξτε τους.» Ήθελε να κερδίσει κι άλλο χρόνο.

Μετά από κανένα λεπτό περίπου, οι φρουροί άρχισαν πάλι να χτυπάνε την πόρτα, πατώντας το κουδούνι πλάι της, κοπανώντας την με τα όπλα τους.

«Ανοίξτε τους,» πρόσταξε η Καρζένθα-Σολ, και τα δύο φύλλα της μεγάλης θύρας άνοιξαν, μουγκρίζοντας και τρίζοντας.

Οι φρουροί μπήκαν, με τα όπλα τους σε ετοιμότητα.

«Τι συμβαίνει εδώ;» απαίτησε η Καρζένθα, αντικρίζοντάς τους με τα χέρια της στη μέση, αναγκάζοντας το πρόσωπό της να πάρει μια θυμωμένη έκφραση, μη θέλοντας να τους δείξει ότι ανησυχούσε από την παρουσία τους. «Με ποιο δικαίωμα εισβάλλετε έτσι στη βάση μας; Είμαστε μισθοφόροι νόμιμα. Υπάρχουν τα σχετικά—»

«Δεν βρισκόμαστε εδώ γι' αυτό, κυρία,» αποκρίθηκε ο λοχαγός. «Αναζητάμε έναν επικηρυγμένο, και έχουμε πληροφορίες ότι είναι γνωστός σας. Το όνομά του είναι Κάδμος Ανθοτέχνης.»

«Τον γνωρίζω, πράγματι,» είπε η Καρζένθα. «αλλά άκουσα ότι έχει εξαφανιστεί.»

«Πού έχει πάει;»

«Δεν έχω ιδέα, δυστυχώς.»

«Δεν είναι εδώ;»

«Φυσικά και όχι.»

«Θα ερευνήσουμε τη βάση σας, σας προειδοποιώ.»

«Δεν κρύβουμε επικηρυγμένους στη βάση των Μικρών Γιγάντων!» είπε η Καρζένθα-Σολ, συνοφρυωμένη, αγριοκοιτάζοντας τον φρουρό.

«Δεν μας απασχολεί τι κάνετε,» αποκρίθηκε ψύχραιμα ο λοχαγός της Φρουράς. «Αυτή είναι η διαταγή της Πολιτάρχης. Διαβάστε την.» Της έδωσε το χαρτί.

Η Καρζένθα το πήρε απότομα από τα χέρια του. Το κοίταξε διεξοδικά, ενώ με τις άκριες των ματιών της έβλεπε τους φρουρούς να περιφέρονται μες στην αίθουσα στάθμευσης οχημάτων του άντρου της. Οι Μικροί Γίγαντες στέκονταν και τους παρατηρούσαν, μοιάζοντας έτοιμοι να τους χιμήσουν.

Η Καρζένθα κατέβασε το έγγραφο από μπροστά της. «Εντάξει,» είπε. «Ερευνήστε. Αλλά μην κάνετε τα πάντα άνω-κάτω. Με καταλαβαίνεις, Λοχαγέ;»

«Θα κάνουμε ό,τι νομίζουμε για να γίνει σωστά η δουλειά μας,» αποκρίθηκε εκείνος, και της πήρε το χαρτί απ'το χέρι. Έγνεψε στους ανθρώπους του να ξεκινήσουν, και απλώθηκαν μες στο άντρο. Μία απ'αυτούς ήταν, αναμφίβολα, μάγισσα· η Καρζένθα την είδε να μουρμουρίζει παράξενα λόγια ενώ κρατούσε έναν μικρό καθρέφτη μπροστά της. Ξόρκι Ανιχνεύσεως. Έψαχνε για τον Κάδμο. Η Καρζένθα-Σολ δεν ήταν μάγισσα αλλά είχε αρκετές θεωρητικές γνώσεις μαγείας. Της χρησίμευαν στη δουλειά της.

Ελπίζω νάχεις κάνει καλά τη δική σου δουλειά, Σολάμνη, σκέφτηκε, κι άρχισε να βαδίζει κι εκείνη μες στο άντρο της, αγριοκοιτάζοντας όλους τους φρουρούς, προειδοποιώντας τους κάθε τόσο να προσέχουν, να μην της κάνουν το μέρος αχούρι, λέγοντάς τους πως αυτό που γινόταν ήταν απαράδεκτο, δεν είχαν κανένα στοιχείο ότι έκρυβε τον Ανθοτέχνη, η διαταγή της Πολιτάρχης ήταν αυθαίρετη–

«Μην παρενοχλείτε τους φρουρούς μου!» τη διέκοψε ο λοχαγός. «Αφήστε τους να διεξάγουν την έρευνα. Αν έχετε παράπονα με την Πολιτάρχη, μπορείτε να της στείλετε επιστολή, ή να ζητήσετε προσωπική ακρόαση από εκείνη.»

Ναι, λες και πρόκειται ν'απαντήσει σε οποιαδήποτε από αυτές τις περιπτώσεις... σκέφτηκε η Καρζένθα χωρίς να του αποκριθεί αλλά δείχνοντας με τον μορφασμό της ότι τον θεωρούσε μαλάκα.

Οι φρουροί ερεύνησαν ολόκληρο το άντρο των Μικρών Γιγάντων – το ερεύνησαν αρκετά διεξοδικά – τράβηξαν και πολλά κιβώτια από τις αποθήκες – τράβηξαν και τα κιβώτια κάτω απ'τα οποία ήταν η κρυ-

ψώνα του Κάδμου – αλλά τον ποιητή που αναζητούσαν δεν τον βρήκαν. Ούτε η μάγισσά τους φάνηκε να μπορεί να τον εντοπίσει.

Όταν τελείωσαν, ο λοχαγός τους είπε στην Καρζένθα-Σολ: «Σας ευχαριστούμε για τη συνεργασία σας, κυρία. Τώρα θα αναχωρήσουμε.»

«Στο καλό και προσοχή στις στροφές...» αποκρίθηκε η αρχηγός των μισθοφόρων.

Όσο η Φρουρά ερευνούσε το άντρο των Μικρών Γιγάντων, ο Κάδμος Ανθοτέχνης ήταν καθισμένος μέσα στην κατασκότεινη κρυψώνα της αποθήκης όπλων. Μπορούσε να ήταν όρθιος, αν ήθελε (η κρυψώνα ήταν περίπου δυο μέτρα στο ύψος), αλλά μες στο σκοτάδι προτιμούσε να κάθεται· δεν αισθανόταν καλά να στέκεται. Προετοίμαζε, συγχρόνως, τον εαυτό του για την περίπτωση που οι φρουροί τον έβρισκαν. Προετοίμαζε τον εαυτό του να πεθάνει. Δε θα τους άφηνε να τον πιάσουν. Είχε ένα πιστόλι μαζί του· θα τους πυροβολούσε και μετά θα αυτοκτονούσε. Δε θα τους άφηνε να τον πιάσουν!

(Τα σκοτάδια προστάτες μας από των εχθρών τους υπηρέτες, και τ'όπλο μας ο μοναδικός μας σύντροφος – εισιτήριο θανάτου κι απόδρασης συνάμα!)

Σε κάποια στιγμή, ο Κάδμος άκουσε απόμακρα θορύβους από πάνω του. Τραβούσαν τα κιβώτια; Έπιασε τη λαβή του πιστολιού του, κατέβασε την ασφάλεια. Κοίταξε προς τα πάνω (σίγουρα, δεν μπορεί να είχε μπερδέψει πού ήταν το επάνω, παρά το σκοτάδι), περιμένοντας, νιώθοντας το στόμα του ξερό, την αναπνοή του γρήγορη. Θα έβλεπε φως τώρα; Θα έβλεπε μια χαραμάδα να μεγαλώνει και τα κράνη των φρουρών να τον ατενίζουν;

Τίποτα, όμως, δεν έγινε. Οι απόμακροι θόρυβοι συνεχίστηκαν (Γιατί απόμακροι; Τόσο πολύ η καταπακτή σταματούσε τον ήχο;) προτού παύσουν και ησυχία επικρατήσει. Ο Κάδμος ασφάλισε πάλι το πιστόλι του, αλλά εξακολούθησε να βρίσκεται σε εγρήγορση.

Μετά από κάποια ώρα, άκουσε γι'ακόμα μια φορά θορύβους. Και τώρα η καταπακτή άνοιξε ενώ η φωνή της Καρζένθα ηχούσε σαν μουσική στ'αφτιά του: «Εγώ είμαι, Κάδμε. Έφυγαν.»

Την είδε γονατισμένη στο ένα γόνατο από πάνω του, καθώς και μερικούς άλλους Μικρούς Γίγαντες. Ο Άλβερακ τού έδωσε το χέρι του· ο Κάδμος το έπιασε και βγήκε από την κρυψώνα.

«Χλωμός μού φαίνεσαι, ποιητή,» είπε ο μαυρόδερμος μισθοφόρος, χαμογελώντας. «Δεν έπρεπε νάχες ανησυχήσει τόσο. Θα τους είχαμε φάει ζωντανούς άμα σ'έβρισκαν.»

Ο Κάδμος αναρωτήθηκε αν αυτό ήταν αλήθεια. Αν θα τον υπερασπίζονταν ή αν, απλά, θα τον παρέδιδαν στη Φρουρά.

Η Καρζένθα, καθώς σηκωνόταν όρθια, έβλεπε τον ιδρώτα να γυαλίζει πάνω στο λευκόδερμο πρόσωπό του. *Φοβήθηκε, σκέφτηκε. Φοβήθηκε ότι θα τον έβρισκαν. Δεν μπορεί να φοβήθηκε ότι θα τον προδίδαμε. Ποτέ δεν θα τον προδίδαμε!* «Ούτε που πλησίασαν να σε βρουν,» του είπε.

Όταν συνήλθε από το σοκ, άρχισε ν'ανησυχεί και για τους άλλους γνωστούς του. Αν και γενικά μοναχικός άνθρωπος, δεν ήταν απομονωμένος στη Β' Ανωρίγια Συνοικία.

«Αφού αυτά τα καθάρματα ήρθαν εδώ,» είπε στην Καρζένθα, «μπορεί να πάνε κι αλλού να ψάξουν για μένα. Μπορεί να πάνε στους συγγενείς μου, μπορεί να πάνε στον Ερκάνη, με τον οποίο ήμουν μαζί προτού με συλλάβουν και αποδράσω.»

«Είναι πολύ πιθανό,» συμφώνησε η Καρζένθα-Σολ, καθώς κάθονταν πάλι στην αίθουσα αναψυχής του άντρου των Μικρών Γιγάντων. «Αλλά δεν έχεις τη δύναμη να τους αποτρέψεις, Κάδμε. Και δεν νομίζω να τους κάνουν κακό. Ούτε εδώ έκαναν τίποτα, πέρα απ'το να ψάξουν το μέρος.»

«Ίσως να συλλάβουν κάποιους...»

«Με τι κατηγορίες; Πρέπει, τουλάχιστον, να υπάρχουν κάποιες στοιχειώδεις κατηγορίες. Δε μπορούν να τους κατηγορήσουν ότι σε κρύβουν χωρίς κανένα στοιχείο, καμια ένδειξη...»

«Θα τους τρομάξουν, όμως.»

Η Καρζένθα ανασήκωσε τους ώμους. «Όλοι είμαστε λιγάκι τρομαγμένοι αυτό τον καιρό. Αλλά,» πρόσθεσε, «θα πω στους ανθρώπους μου να έχουν τ'αφτιά τους ανοιχτά για τους γνωστούς σου. Αν κάτι άσχημο τούς συμβεί, θα το μάθουμε.»

«Και τι θα κάνουμε τότε;»

Η Καρζένθα-Σολ δεν είχε απάντηση να δώσει σ'αυτό. Είπε: «Ο δρόμος που ακολουθούμε τώρα μόνο προς έναν προορισμό οδηγεί, Κάδμε.»

«Επανάσταση.» Το πρόσωπο του ποιητή ήταν ανέκφραστο, σαν σάρκινη μάσκα, τα μάτια του προβληματισμένα σαν συννεφιασμένος ουρανός.

«Επανάσταση,» συμφώνησε η Καρζένθα-Σολ.

Οι Μικροί Γίγαντες, τριγυρίζοντας στα συνηθισμένα τους στέκια στη Β' Ανωρίγια Συνοικία, άκουσαν σύντομα ό,τι περίμενε ο Κάδμος ν' ακούσουν: πως η Φρουρά είχε πάει να ψάξει τα σπίτια γνωστών, φίλων, και συγγενών του· και πως είχε πάρει κάποιους απ' αυτούς για ανάκριση – ανάμεσα στους οποίους και τον Ερκάνη Ανάντη, που ήταν καλός φίλος του Κάδμου – μα κανέναν δεν είχε κρατήσει. Η Καρζένθα είχε δίκιο: δεν μπορούσαν να τους κατηγορήσουν για τίποτα χωρίς κάποιο στοιχείο. Και δεν υπήρχε καμία ένδειξη ότι έκρυβαν τον Κάδμο, ή ότι τον είχαν βοηθήσει να δραπετεύσει· γιατί, όντως, ούτε τον έκρυβαν ούτε τον είχαν βοηθήσει να δραπετεύσει.

Η οργή των πλουτοκρατών πρέπει να ήταν μεγάλη, υπέθετε ο Κάδμος, και νόμιζε πως αυτό τού άρεσε. Το έβλεπε ως μια κάποια δικαίωση. Αλλά η μεγαλύτερη δικαίωση θα ερχόταν όταν το παλιό καθεστώς της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας θα γκρεμιζόταν και ο Τροχός του Βασάνου θα γύριζε. Μια καινούργια εποχή θα ξημέρωνε! Μια εποχή φωτεινή για όλους! Ο Κάδμος θα έκανε το όραμά του πραγματικότητα· το ήξερε ότι μπορούσε. Ο κόσμος πίστευε σ' αυτόν – τον έβλεπε ως ήρωά του, που θα ερχόταν να τον σώσει – η Καρζένθα μιλούσε σωστά.

Ή, τουλάχιστον, έτσι σκεφτόταν ο Κάδμος όταν βρισκόταν σε μια κατάσταση οραματικής έκστασης και αισιοδοξίας. Άλλες φορές ήταν πολύ προβληματισμένος. Αναρωτιόταν μήπως ο κόσμος, τελικά, έκανε τραγικό λάθος που τον θεωρούσε τόσο σπουδαία μυθική φιγούρα. Δεν είμαι μυθική φιγούρα. Ένας ασήμαντος ποιητής είμαι.

Ύστερα πάλι άλλαζε γνώμη. Αν κάποιος δεν έκανε κάτι, τίποτα δεν θα άλλαζε! έλεγε στον εαυτό του. Και ποιος ήταν καλύτερος από εκείνον στη Β' Ανωρίγια ετούτη τη στιγμή; *Κανείς*. Και αυτή η φωνή ήταν πολύ πιο επίμονη μέσα του απ' τη φωνή της αμφιβολίας.

Ρώτησε την Καρζένθα αν όντως θα μπορούσαν, ανώνυμα, να στείλουν μερικά ποιήματά του στον εκδότη του *Βιβλίου των Χαμηλών Δρόμων*, κι εκείνη αποκρίθηκε: «Φυσικά και μπορούμε. Θα το κανονίσω.»

Ο Κάδμος δακτυλογράφησε κάποια ποιήματα σε καθαρά χαρτιά και της τα έδωσε. Μετά από λίγες μέρες, βρίσκονταν τυπωμένα στο τελευταίο τεύχος του *Βιβλίου των Χαμηλών Δρόμων*, και σύντομα ο Κάδμος έμαθε, μέσω των Μικρών Γιγάντων, ότι αναβρασμός γινόταν γύρω από το όνομά του. Ο κόσμος περίμενε τον ποιητή της επανάστασης να δράσει για να τον σώσει από την πλουτοκρατία. Διάφορες υποθέσεις γίνονταν – από το αρκετά ευφάνταστο μέχρι το τελείως τρελό – σχετικά με ποιοι μπορεί να ήταν οι κρυφοί σύμμαχοι του Κάδμου Ανθοτέχνη. Ορισμένοι μιλούσαν για πολιτικούς άλλων συνοικιών – όπως τον Όρπεκαλ-Λάντι της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας – ορισμένοι μιλούσαν για σκιώδεις οργανώσεις, ορισμένοι για εξωδιαστασιακούς πράκτορες, ορισμένοι για διαβολικούς υπηρέτες του Σκοτοδαίμονος, ορισμένοι για στοιχειακές δυνάμεις της Ρελκάμνια σταλμένες από τον ίδιο τον Κρόνο...

Ο Κάδμος εμπνεόταν απ'όλα όσα άκουγε από τους Μικρούς Γίγαντες για να γράφει περισσότερα ποιήματα.

Μετά, η Καρζένθα τού είπε: «Αύριο το απόγευμα θα πάμε να συναντήσουμε τον Μάρκο Ροδόχρωμο.» Τον έμπορο που της είχε μιλήσει για τα δωρεάν όπλα.

«Είναι εδώ;» είπε ο Κάδμος.

«Ναι. Πριν από λίγο επικοινωνήσα μαζί του.» Ήταν βράδυ, και η Καρζένθα είχε μόλις επιστρέψει στο άντρο και είχε ξυπνήσει, με τα βήματά της, τον Κάδμο που κοιμόταν στο κρεβάτι της. Τώρα έβγαλε τις μπότες της και τη μπλούζα της, και έλυσε τη ζώνη με τα όπλα από τη μέση της, ρίχνοντάς την στην καρέκλα. Είχε εκείνη τη γυαλάδα στα μάτια που μαρτυρούσε ότι είχε όρεξη για άγριο έρωτα.

Ο Κάδμος μειδίασε.

«Νόμιζα ότι έπρεπε, κανονικά, να με περιμένεις γυμνός,» του είπε η Καρζένθα, ζυγώνοντας, υπομειδιώντας. «*Τελείως* γυμνός.» Έβαλε το ένα γόνατο πάνω στο κρεβάτι και, σκύβοντας, φίλησε τον Κάδμο δυνατά, πιέζοντας τα γαλανόδερμα δάχτυλά της στο λευκόδερμο στήθος του, κρατώντας τον κάτω. Ο Κάδμος μπορούσε να γευτεί τον Γλυκό Κρόνο στα χείλη της· πρέπει να ήταν ζαλισμένη.

«Δεν είμαι αρκετά γυμνός;»

«Όχι.» Η Καρζένθα τον καβάλησε· άπλωσε το χέρι της και τράβηξε τα λουριά που κρατούσε κρυμμένα πίσω από το κρεβάτι· τα πέρασε μέσα από τις χειροπέδες του Κάδμου και του έδωσε τα χέρια στα κάγκελα του κρεβατιού, όχι και τόσο χαλαρά. Έσκυψε ξανά και τον φίλησε. Το χέρι της γλίστρησε προς τα κάτω, πάνω στο στήθος του, στην κοιλιά του, άγγιξε το ορθωμένο όργανό του, τράβηξε την περισκελίδα του – το μοναδικό του ρούχο. Την τράβηξε πιο δυνατά· την έβγαλε από πάνω του σκίζοντάς την.

«Θα μ'αφήσεις χωρίς ρούχα...»

Τον χαστούκισε ελαφρά, παιχνιδιάρικα. «Μαζί μου δεν έχεις ανάγκη από ρούχα.»

«Φίλησέ με,» της είπε.

«Όχι,» του είπε. «Εσύ φίλησέ με.» Κι έφερε το ένα της στήθος μπροστά στο πρόσωπό του.

Ο Κάδμος δάγκωσε τον στηθόδεσμό της, τραβώντας τον με τα δόντια του, γρυλίζοντας επιτηδευμένα. Η Καρζένθα γέλασε και έκανε πίσω, ο Κάδμος επέμεινε να κρατά με τα δόντια τον στηθόδεσμο και μερικές ραφές έσπασαν, το εσώρουχο έφυγε απ'τη θέση του· η Καρζένθα τον ξαναχαστούκισε. Σηκώθηκε όρθια πάνω στο κρεβάτι, έβγαλε όσα ρούχα απέμεναν επάνω της, και γονάτισε πάλι, καβαλώντας τον Κάδμο αλλά χωρίς να τον πάρει μέσα της. Ανάμεσα στα χέρια της είχε τυλιγμένο τον στηθόδεσμο της· τον έκανε ένα κουβάρι και, ενώ κρατούσε τα μάγουλα του Κάδμου με το ένα χέρι, τον έχωσε στο στόμα του. Τότε κατέβηκε πάνω στο ορθωμένο όργανό του, παίρνοντάς το μέσα της, βγάζοντας μια άγρια φωνή, τινάζοντας τα ξανθά μαλλιά της. Ο Κάδμος τράβηξε τα δεσμά του, δαγκώνοντας τον στηθόδεσμο. Η Καρζένθα γέλασε, λύγισε από πάνω του, φίλησε τη μύτη του, ηχηρά· του ψιθύρισε: «Αν τελειώσεις γρήγορα, θα σε σκοτώσω με το μικρό στιλέτο στη μπότα μου,» και πιέστηκε προκλητικά επάνω του, ερεθίζοντάς τον κι άλλο.

Το επόμενο απόγευμα, ενόσω ετοιμάζονταν για να συναντήσουν τον Μάρκο Ροδόχρωμο, του είπε: «Δεν ξέρω αν θα ήταν ασφαλές να έρθεις μαζί μας...» Η όψη στο πρόσωπό της φανέρωνε μόνο ανησυχία καθώς έδενε τα όπλα της επάνω της.

«Δε θα είμαι ο πρωτεργάτης μιας επανάστασης χωρίς να έχω ασχοληθεί με κάθε λεπτομέρεια προτού την ξεκινήσω,» αποκρίθηκε ο Κάδμος, και θηκάρωσε το πιστόλι στη ζώνη του. Το πιστόλι που η Καρζένθα τού είχε δώσει.

«Η πλουτοκρατία έχει πράκτορές της παντού... Αυτό είναι που με ανησυχεί.»

«Θα φοράω κουκούλα, δεν είπαμε; Δεν πρόκειται να τη βγάλω, Καρζένθα· δεν είμαι ηλίθιος.» Ο Κάδμος έπιασε την κάπα του απ'την κρεμάστρα, τη φόρεσε, και σήκωσε την κουκούλα, κρύβοντας το πρόσωπό του στη σκιά της. «Θα υποπτευόσουν ποτέ ότι είμαι ο 'ποιητής της επανάστασης'; Επιπλέον, αυτός ο έμπορος δεν είναι από τη Β' Ανωρίγια, έτσι δεν είναι;»

«Πράγμα που δεν σημαίνει ότι αποκλείεται πράκτορες της πλουτοκρατίας να βρίσκονται κάπου κοντά του, ή πληροφοριοδότες τους.»

«Όπως και νάχει,» είπε ο Κάδμος, «θα έρθω, δεν μένω πίσω. Βαρέθηκα πλέον να κρύβομαι σαν ποντίκι. Αν είναι να ξεκινήσει από εμένα μια επανάσταση, θέλω να ξέρω τα πάντα, Καρζένθα. Τα πάντα.»

Η Καρζένθα-Σολ αναστέναξε, έχοντας τελειώσει με τον εξοπλισμό της. «Μάλλον έχεις δίκιο,» αποκρίθηκε. Δεν ήταν ότι δεν τον εμπιστευόταν· απλώς φοβόταν γι'αυτόν. Και ήξερε ότι η πλουτοκρατία συνέχιζε να παρακολουθεί εκείνη και τους Μικρούς Γίγαντες. Είχαν εντοπίσει πράκτορές των πλουτοκρατών κοντά τους, στα στέκια όπου συνήθως περιφέρονταν. Οι κατάσκοποι είχαν τα μάτια τους και τ'αφτιά τους στραμμένα επάνω στην Καρζένθα και τη μισθοφορική συμμορία της. Πολύ δύσκολα οι Μικροί Γίγαντες μπορούσαν να τους αποφύγουν. Μόνο με εσκεμμένη δράση, βασικά· αλλιώς οι κατάσκοποι παντού τούς παρακολουθούσαν.

Η Καρζένθα υποπτευόταν πως, παρότι η Φρουρά είχε ψάξει το άντρο της, την υποψιάζονταν για τη διάσωση του Κάδμου. Σε τελική ανάλυση, αυτή ήταν η μόνη γνωστή του που είχε τα μέσα να πραγματοποιήσει μια τέτοια ενέργεια. Ο Κάδμος δεν είχε επαφές με άλλους ενόπλους. Και αρκετοί άνθρωποι ήξεραν ότι η Καρζένθα ήταν ερωμένη του από καιρό· επομένως, το λογικό – το πιο ασφαλές – ήταν να υποθέσει κανείς πως και οι πράκτορες της πλουτοκρατίας το ήξεραν. Δε θα σταμα-

τήσουν να μας παρακολουθούν, εμένα και τους Μικρούς Γίγαντες, μέχρι που να έχουν βρει και πιάσει τον Κάδμο.

Αλλά αυτό δεν πρέπει να συμβεί. Δεν θα το αφήσω να συμβεί!

Ο Κάδμος μπορεί να ξεσηκώσει τον κόσμο και να φέρει μια καλύτερη εποχή στη Β' Ανωρίγια. Μια εποχή πιο προσοδοφόρα – για όλους μας. Η Καρζένθα-Σολ ήταν βέβαιη γι' αυτό.

«Πάμε,» του είπε.

Έφυγαν από τα προσωπικά της δωμάτια και συνάντησαν στο γκαράζ τους Μικρούς Γίγαντες που θα έρχονταν μαζί τους. Ο Άλβερακ ήταν ανάμεσά τους· το ίδιο κι ο Σολάμνης'μορ. Επιβιβάστηκαν όλοι σ'ένα φορτηγό και η είσοδος του άντρου άνοιξε, τρίζοντας και μουγκρίζοντας.

Η Καρζένθα καθόταν στο τιμόνι και, πατώντας το πετάλι, ξεκίνησε τους τροχούς του οχήματος, βγάζοντάς το στους υπόγειους δρόμους της Β' Ανωρίγιας. Δίπλα της καθόταν ο Άλβερακ. Ο Κάδμος και οι άλλοι ήταν πίσω· η Καρζένθα το είχε πει ήδη στον ποιητή: δεν θα καθόταν πλάι της, δεν θα βρισκόταν σε σημείο όπου μπορούσαν εύκολα να τον παρατηρήσουν· θα ήταν μπερδεμένος ανάμεσα στους υπόλοιπους, μοιάζοντας ασήμαντος, αδιάφορος. Αλλιώς θα μας βάλεις όλους σε κίνδυνο, του είχε τονίσει. Και ο Κάδμος δεν είχε διαφωνήσει. Καταλάβαινε ότι η Καρζένθα φοβόταν για εκείνον αλλά, συγχρόνως, και για τους Μικρούς Γίγαντες. Αν η πλουτοκρατία μάθαινε ότι τον έκρυβαν, θα τους αφάνιζε όλους· δεν υπήρχε αμφιβολία. Έβλεπε τον «ποιητή της επανάστασης» ως σοβαρή απειλή πλέον.

Ίσως και οι πλουτοκράτες να νόμιζαν ότι κάποιες κρυφές δυνάμεις τον υποστήριζαν, σκεφτόταν ο Κάδμος.

Και ίσως να είναι αλήθεια, συλλογίστηκε τώρα, καθισμένος πίσω από την Καρζένθα και κοιτάζοντας έξω από το μπροστινό τζάμι του φορτηγού. Ίσως, όντως, κρυφές δυνάμεις να με υποστηρίζουν. Γιατί, αλλιώς, ποιος ήταν αυτός ο άγνωστος αρωγός που ήταν πρόθυμος να τους προμηθεύσει με όπλα ώστε να εξεγερθούν εναντίον της πλουτοκρατίας; Αναμφίβολα, ήταν κάποιος που γνώριζε για τον Κάδμο. Μήπως κι αυτός έχει τρελές ιδέες για εμένα;

Η Καρζένθα-Σολ οδήγησε το φορτηγό έξω από τις σήραγγες της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, στους επίγειους δρόμους της, ενώ ο ουρανός σκοτεινίαζε και ήταν γεμάτος σύννεφα· πιθανώς να έβρεχε σε λίγο.

(Ποιητικά λόγια, ακούσια, στο μυαλό του Κάδμου: ...και κάτω απ'της σκοτεινιάς τα σύννεφα τα μαύρα, να συναντήσουμε τον κρυφό μας σύμμαχο ταξιδεύουμε, τη δύναμή του να μας δώσει, στους τυραννικούς δυνάστες ν'αντιταχθούμε, το φως της Μεγάλης Ημέρας να φέρουμε, που τα σύννεφα τα μαύρα για πάντα θα διαλύσει!)

Το φορτηγό δεν άργησε να φτάσει σ'ένα από τα λιμάνια της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας – το Λιμάνι του Κοντού – περνώντας γρήγορα μέσα από τους δρόμους της. Τα σύννεφα είχαν πυκνώσει στον ουρανό, πολλά φώτα είχαν ανάψει στα οικοδομήματα και σε δημόσιους χώρους. Δεν ήταν νύχτα ακόμα, αλλά με νύχτα έμοιαζε.

Ο Ριγοπόταμος ήταν φουσκωμένος, τα νερά του ανήσυχα. Τα σκάφη που έπλεαν επάνω του ανεβοκατέβαιναν· το ίδιο και τα αγκυροβολημένα στις προβλήτες. Ο Κάδμος έβλεπε, έξω από το μπροστινό τζάμι του φορτηγού, σκιερές φιγούρες να βαδίζουν γρήγορα στο λιμάνι και παρέες ναυτικών να στέκονται έξω από ταβέρνες, γύρω από στύλους φωτός, ή στις γωνίες των δρόμων.

Η Καρζένθα-Σολ σταμάτησε το όχημά της μπροστά σε μια αποθήκη και, στρεφόμενη πίσω, ρώτησε: «Μας παρακολουθούν;»

«Μας παρακολουθούν, αρχηγέ,» αποκρίθηκε μια Μικρή Γίγαντας. «Ένα δίκυκλο είναι στα νώτα μας εδώ κι αρκετή ώρα, και τώρα έχει κι αυτό σταματήσει, ο αναβάτης του έχει κατεβεί. Άντρας μάλλον.»

«Αγνοήστε τον,» είπε η Καρζένθα-Σολ, κι ανοίγοντας την πόρτα πλάι της πήδησε έξω από το φορτηγό.

Οι Μικροί Γίγαντες και ο Κάδμος την ακολούθησαν – ο τελευταίος έχοντας, φυσικά, την κουκούλα του σηκωμένη· και το ίδιο είχαν τις κουκούλες τους σηκωμένες και μερικοί από τους άλλους, ώστε να μη φαίνεται περιέργος ανάμεσά τους, να μην κάνει εντύπωση σε πιθανούς παρατηρητές.

Η Καρζένθα πλησίασε μια ξύλινη πόρτα της αποθήκης και χτύπησε με τη γροθιά της. «Η Καρζένθα-Σολ είμαι!» είπε δυνατά.

Η πόρτα άνοιξε από έναν άντρα που είπε: «Περάστε, κυρία.»

Η αρχηγός των μισθοφόρων μπήκε στην αποθήκη ακολουθούμενη από τους Μικρούς Γίγαντες και τον Κάδμο. Το μέρος ήταν ψηλοτάβανο και ευρύχωρο, όχι ασφυκτικά γεμάτο με εμπορεύματα αλλά ούτε άδειο. Κιβώτια, κασόνια, και πράγματα τυλιγμένα με χοντρά υφάσματα και πλαστικά ήταν τοποθετημένα τακτικά γύρω-γύρω, αφήνοντας κενό έναν αρκετά μεγάλο χώρο στο κέντρο. Αυτό το σημείο της αποθήκης ήταν και το πιο καλά φωτισμένο, ενώ η περιφέρεια ήταν πνιγμένη σε σκοτάδια και σκιές. Μια λάμπα που κρεμόταν από έναν κυρτό στύλο βρισκόταν πάνω από ένα μεγάλο γραφείο όπου υπήρχε ένα μηχανικό σύστημα με οθόνη και κονσόλα. Πίσω απ'το γραφείο στεκόταν ένας άντρας που ο Κάδμος δεν είχε δει ποτέ ξανά στη ζωή του, αλλά η Καρζένθα τον αναγνώριζε.

Ο Μάρκος Ροδόχρωμος. Μετρίου αναστήματος, γαλανόδερμος όπως εκείνη, με κοντοκουρεμένα μαύρα μαλλιά. Στρογγυλοπρόσωπος, με πονηρά μάτια και μικρό μουστάκι και μούσι γύρω από το στόμα του. Ντυμένος με γκριζο πουκάμισο και μαύρο παντελόνι με τιράντες. Στο αριστερό του χέρι φορούσε ένα μεγάλο δαχτυλίδι, ολόχρυσο. Πάνω απ'το δεξί μάτι είχε μια μικρή αλλά βαθιά ουλή – από μαχαιριά, πιθανώς η Καρζένθα δεν ήξερε λεπτομέρειες.

«Καλησπέρα, Μάρκο,» τον χαιρέτησε.

«Καρζένθα...» αποκρίθηκε εκείνος, χαμογελώντας, κλίνοντας το κεφάλι σε χαιρετισμό.

Γύρω του, στην περιφέρεια της φωτεινής περιοχής της αποθήκης, στέκονταν μισθοφόροι, σωματοφύλακές του. Ο Μάρκος Ροδόχρωμος δεν εμπιστευόταν κανέναν· πάντοτε έπαιρνε τα μέτρα του. Και πολύ καλά έκανε, νόμιζε η Καρζένθα. Σ'ετούτη τη διάσταση, πραγματικά, δεν ήταν κανέναν να εμπιστεύεσαι πέρα από τους πιο στενούς σου συμμάχους. Το είχε διδαχτεί αυτό πολλές φορές στη ζωή της. Επώδυνα. Τώρα πλέον, μόνο τους Μικρούς Γίγαντες εμπιστευόταν – επειδή δεν ήταν και τόσοι πολλοί· επειδή είχαν αποδείξει την πίστη τους σ'εκείνη· επειδή τη χρειάζονταν όπως κι αυτή τούς χρειαζόταν – και τον Κάδμο, φυσικά – επειδή τον αγαπούσε· δεν είχε ποτέ συναντήσει κανέναν άνθρωπο που να γουστάρει τόσο όσο τον Κάδμο.

«Έχεις έτοιμη την παραγγελία μου;» ρώτησε η Καρζένθα.

«Ασφαλώς. Τα όπλα σου σε περιμένουν.» Ο Μάρκος έδειξε προς μια από τις σκιερές μεριές της αποθήκης. «Τα θέλεις τώρα;» ρώτησε, σχεδόν σαν να ήξερε πως είχε κι άλλα να του πει.

«Θέλω να μιλήσουμε πρώτα.» Η Καρζένθα πλησίασε περισσότερο το γραφείο.

(Πίσω της, ο Κάδμος έκανε να την ακολουθήσει, αλλά ο Άλβερακ τον απέτρεψε βάζοντας το χέρι του στον ώμο του ποιητή. «Μη γίνεσαι στόχος,» του ψιθύρισε στ'αφτί· κι εκείνος έμεινε ακίνητος, καταλαβαίνοντας ότι είχε δίκιο. Επιπλέον, σίγουρα θα μπορούσε ν'ακούσει τα λόγια της Καρζένθα και του εμπόρου κι από εδώ όπου στεκόταν.)

«Για τι θέμα;» είπε ο Μάρκος. «Είναι κάτι το... ιδιαίτερο;»

«Την προηγούμενη φορά μού είπες ότι κάποιος είναι πρόθυμος να μας προμηθεύσει με όπλα – πολλά όπλα – αν σκοπεύουμε να εξεγερθούμε εναντίον της πλουτοκρατίας...»

«Ναι...»

«Αληθεύει;»

(Ο Κάδμος είδε ότι, όντως, μπορούσε να τους ακούσει, άνετα. Δεν μιλούσαν και τόσο σιγανά· απλώς όχι τόσο δυνατά όσο πριν.)

«Θα σου έλεγα κάτι τέτοιο χωρίς να είμαι απόλυτα βέβαιος ότι αληθεύει;»

«Ποιος είναι αυτός που θέλει να μας προσφέρει τα όπλα, Μάρκε;»

«Σου εξήγησα ότι προτιμά να μείνει ανώνυμος–»

«Γιατί;»

Ο έμπορος μόρφασε. «Έχει τους λόγους του.»

«Είναι πολιτικό πρόσωπο;»

«Δεν μπορώ να δώσω καμια πληροφορία για το συγκεκριμένο άτομο, Καρζένθα· λυπάμαι.»

«Γιατί να τον εμπιστευτώ, τότε;»

«Κανείς δεν σε αναγκάζει να κάνεις τίποτα. Μια προσφορά είναι, μόνο. Ή τη δέχεσαι ή» – ένας γρήγορος μορφασμός ξανά – «όχι. Και τίποτα δεν χαλάει μεταξύ μας.» Χαμογέλασε.

«Θα μπορούσα, τουλάχιστον, να μάθω τι όπλα και εξοπλισμούς ακριβώς είναι πρόθυμος να μας προσφέρει αυτός ο ανώνυμος φίλος μας;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Μάρκος. Άνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου του, πήρε από μέσα μια συσκευή αποθήκευσης πληροφοριών, και την έτεινε προς το μέρος της.

Η Καρζένθα συνοφρυώθηκε. «Το περίμενες ότι θα ζητούσα να μάθω...»

Ο Μάρκος γέλασε. «Σε ξέρω αρκετά καλά πλέον. Εξάλλου, ποιος έξυπνος άνθρωπος δεν θα ζητούσε να μάθει περισσότερα;»

Η Καρζένθα πήρε τη συσκευή από το χέρι του. Στο φάρδος δεν ήταν μεγαλύτερη από δύο δάχτυλά της πλάι-πλάι, και στο μήκος δεν ήταν μεγαλύτερη από ένα της δάχτυλο. «Εσύ τι έχεις να κερδίσεις απ'αυτή την ιστορία;» ρώτησε. «Ο κρυφός φίλος μας είναι πελάτης σου;»

«Ας πούμε ότι είναι... και δικός μου φίλος.

»Τώρα,» άλλαξε θέμα, «σχετικά με κάτι χρωστούμενα από την προηγούμενη μας συναλλαγή...»

Η Καρζένθα-Σολ είχε πρόβλημα, τον τελευταίο καιρό, με τα χρηματικά αποθέματα των Μικρών Γιγάντων. Τα δεκάδια λιγόστευαν, και οι Μικροί Γίγαντες έβρισκαν ολοένα και πιο δύσκολα δουλειά ως μισθοφόροι· έπρεπε ολοένα και περισσότερο να δρουν ως συμμορία – πράγμα επικίνδυνο.

Η Καρζένθα έκρυψε τη συσκευή αποθήκευσης πληροφοριών μέσα στη μπλούζα της κι έβγαλε το πορτοφόλι της από την κωλότσεπη του παντελονιού της. Τράβηξε μερικά χαρτονομίσματα και τα έδωσε στον Μάρκο.

Εκείνος τα πέρασε από μια συσκευή πλάι στην κονσόλα του γραφείου του, για να βεβαιωθεί για τη γνησιότητά τους – γιατί δεν ήταν νομίσματα των πέντε και των δέκα δεκάδιων, αλλά κατοστάρικα και διακοσάρικα. «Εντάξει,» είπε μετά, και τα έκρυψε μες στο συρτάρι απ'το οποίο είχε πάρει τη συσκευή αποθήκευσης πληροφοριών. «Για τα καινούργια, τώρα...» Πάτησε δυο πλήκτρα πάνω στην κονσόλα του, κοιτάζοντας την οθόνη, και σύντομα ένα κομμάτι χαρτί εκτυπώθηκε. Το τράβηξε έξω, σκίζοντας την άκρη του, και το έδωσε στην Καρζένθα.

Εκείνη το διάβασε, ενώ ο Μάρκος τής έγραφε μια απόδειξη για τα χρήματα που είχε μόλις παραλάβει.

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής και οι Νομάδες των Δρόμων

Η Καρζένθα είπε: «Δεν έχω όλα τα λεφτά τώρα επάνω μου.» Το χαρτί έγγραφε τη λίστα των καινούργιων εξοπλισμών, τις τιμές τους, και το συνολικό κόστος.

«Πόσα έχεις;»

«Το ένα τέταρτο.»

«Πραγματικά, μου φαίνεται ότι χρειάζεστε αλλαγή καθεστώτος σε τούτη τη συνοικία, Καρζένθα,» είπε ο Μάρκος Ροδόχρωμος. Παλιότερα, η Καρζένθα-Σολ δεν του χρωστούσε.

/5\

Όταν ο Μάγος επιστρέφει φέρνοντας ένα δώρο αμφίβολης χρησιμότητας από αρχαίους χρόνους, οι δύο θυγατέρες ταξιδεύουν βορειοδυτικά, μέσα από πολλές συνοικίες, προς τον Ερειπιώνα, για να συναντήσουν κάτι απροσδόκητο...

(Πριν από πέντε χρόνια.)

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός κουδούνιζε πάνω στο κομοδίνο.

Οι δυο τους κάθονταν οκλαδόν στο κρεβάτι, αντικριστά, ντυμένες με ελάχιστα ρούχα, παίζοντας χαρτιά.

«Θ' απαντήσεις;» είπε η Νορέλτα, κρατώντας το πρόσωπό της μισοκρυμμένο πίσω από τα φύλλα στο χέρι της. «Μπορεί νάναι ο φίλος σου ο Μάγος. Έχει ήδη αργήσει.»

«Ναι.» Η Μιράντα άφησε τα φύλλα της στο στρώμα, κλειστά. Άπλωσε το χέρι της και έπιασε τον πομπό από δίπλα. «Αυτός είναι,» παρατήρησε, και πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής της κλήσης.

«Μιράντα;» ακούστηκε η φωνή του Κλαρκ από το μεγάφωνο.

«Καλησπέρα, Κλαρκ,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Βρήκα αυτό που έψαχνα. Να έρθω να σας συναντήσω στο δωμάτιό σας;»

«Σε περιμένουμε.»

«Σε κανένα μισάωρο θα είμαι εκεί.»

«Εντάξει. Ελπίζω να μη σ' έβαλα σε κόπο.»

«Ούτε που να το συζητάς.»

Η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε και η Μιράντα έπιασε πάλι τα χαρτιά της από το στρώμα.

Η Νορέλτα, αφήνοντας κάτω τα δικά της χαρτιά, σηκώθηκε απ' το κρεβάτι. Άρχισε να ντύνεται, κοιτάζοντας τον εαυτό της στον καθρέφτη.

«Δε θέλεις να συνεχίσουμε;» είπε η Μιράντα.

«Δε βλέπω τον λόγο. Μάλλον θα νικούσες ξανά. Διαβάζεις πολεοσημάδια, ε;»

«Τα ίδια που μπορείς να διαβάσεις κι εσύ...»

«Δεν έχω προσέξει τίποτα ιδιαίτερα σημάδια όσο παίζουμε.»

«Ακριβώς.»

Η Νορέλτα, ωστόσο, δεν την πίστευε. Η Μιράντα ήταν γριά. Πραγματικά γριά. Πρέπει πλέον να πλησίαζε τα εκατό-πενήντα – αν δεν τα είχε ξεπεράσει. Σίγουρα μπορούσε να διακρίνει στην Πόλη δεκάδες περισσότερα πράγματα από τη Νορέλτα.

Η οποία συνέχισε να ντύνεται, να βάφεται, και να χτενίζεται, χωρίς άλλες κουβέντες. Αφού θα είχαν επισκέπτη, δεν υπήρχε λόγος να μην είναι καλοφτιαγμένη.

Η Μιράντα ανακάτεψε την τράπουλα και την άφησε πάνω στο κομοδίνο μαζί με τον πομπό της. Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και ντύθηκε γρήγορα, χωρίς να φορέσει υποδήματα. Ύστερα άνοιξε τη μπαλκονόπορτα και βγήκε για να καπνίσει ένα τσιγάρο.

Όταν η Νορέλτα-Βορ ετοιμάστηκε – φορώντας τώρα ένα γαλάζιο φόρεμα με εφαρμοστά μανίκια, μυτερό ντεκολτέ, και διχτυωτή φούστα – βγήκε κι εκείνη στο μπαλκόνι και άναψε τσιγάρο.

«Αν οι πληροφορίες του δεν μας βοηθήσουν, πού θα πάμε μετά, Μιράντα;»

Η Μιράντα πέταξε το τελειωμένο τσιγάρο της προς ένα δώμα που φαινόταν από κάτω, όπου δύο γάτες χουζούρευαν μες στο απόγευμα, πλάι σε μια καμινάδα. «Η Πόλη θα μας οδηγήσει.»

«Μέχρι στιγμής δεν μας οδηγεί και πολύ σωστά...»

«Δεν είναι εύκολο αυτό που ψάχνουμε, Νορέλτα.»

Ύστερα από μερικές στιγμές σιγής: «Δε μπορώ να καταλάβω πώς είναι δυνατόν κάποια από εμάς να κατασκεύασε ένα τέτοιο φυλαχτό,» είπε η Νορέλτα-Βορ παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης στα οικοδομήματα, στους δρόμους, στις γέφυρες, και στον ουρανό αντίκρυ της. «Πώς είναι δυνατόν να... να έκλεισε κάποια πολεοσημάδια μέσα σ'ένα κόσμημα – να τα αποτύπωσε εκεί...»

«Μα δεν είναι τα ίδια ακριβώς πολεοσημάδια κάθε φορά, έτσι δεν είπες;»

«Ναι, αλλά οδηγούν στο ίδιο μέρος πάντα. Σε βάζουν στην ίδια διαδρομή... Δεν καταλαβαίνω πώς είναι δυνατόν το μυαλό κάποιας Αδελφής μας να συνέλαβε κάτι τέτοιο και να το... να το αποτύπωσε κάπως στο φυλαχτό.»

«Πράγματι,» συμφώνησε η Μιράντα, «είναι αξιοπερίεργο. Εξωφρενικό, ίσως. Αλλά έγινε. Και δεν το ξέρουμε ότι το έκανε Αδελφή μας. Μπορεί κάπως αλλιώς να φτιάχτηκε το φυλαχτό.»

«Πώς αλλιώς;»

«Δεν έχω κατά νου καμία συγκεκριμένη υπόθεση αυτή τη στιγμή, αλλά... αλλά ακόμα και οι πολεοπλάστες ίσως να μπορούσαν να το φτιάξουν. Αν και έχω τις αμφιβολίες μου, βέβαια.»

«Τι είναι οι πολεοπλάστες;»

«Δεν έχεις ακούσει για τους πολεοπλάστες;»

«Όχι,» παραδέχτηκε η Νορέλτα. *Τι νομίζεις, σκέφτηκε, ότι είμαι τόσο γριά όσο εσύ;*

«Οι πολεοπλάστες είναι μικροσκοπικά πλάσματα της Ρελκάμνια, που σπάνια τα βλέπεις. Δεν είναι πάνω από τριάντα εκατοστά στο μέγεθος. Έχουν τρομερή ικανότητα να κρύβονται, και τη δύναμη να προξενούν πολλά μηχανολογικά προβλήματα—»

Η Νορέλτα είδε στα πολεοσημάδια αντίκρυ της ότι κάποιος εισβολέας ήταν πίσω τους, και στράφηκε ξαφνιασμένη. Πέρα από τη μπαλκονόπορτα, μέσα στο δωμάτιο, είδε τον Κλαρκ, ντυμένο με λευκό πουκάμισο και μαύρο γιλέκο και παντελόνι.

«Συγγνώμη,» είπε ο Μάγος, «αν σας τρόμαξα.»

Η Μιράντα μειδίασε. «Πώς να μας τρομάξεις αφού σε περιμέναμε;» Και μπήκε στο δωμάτιο.

Η Νορέλτα, πετώντας το τσιγάρο της από το μπαλκόνι, την ακολούθησε. «Διέρρηξες την κλειδαριά μας με τη μαγεία σου;»

Ο Κλαρκ γέλασε. «Δεν έχεις καταλάβει ακόμα ότι δεν μου χρειάζεται; Από το μπάνιο μπήκα.» Έδειξε με τον αντίχειρά του την ανοιχτή πόρτα του μπάνιου. «Με το Φαντασκέυασμα, φυσικά. Δεν ήταν δύσκολο να εντοπίσω τις διαστασιακές συντεταγμένες του δωματίου σας αφού μίλησα με τη Μιράντα.»

«Τι έχεις εκεί για εμάς, Κλαρκ;» ρώτησε η Μιράντα, κοιτάζοντας το ξύλινο κουτί που ο Μάγος κρατούσε στο χέρι.

«Ένα βιβλίο. Αρκετά παλιό.»

«Πιο παλιό απ'τη Μιράντα;» είπε η Νορέλτα.

«Σίγουρα.» Ο Κλαρκ κάθισε στην άκρη του κρεβατιού της Μιράντας και άνοιξε το κουτί πάνω στα γόνατά του. Μέσα ήταν ένα βιβλίο που, όντως, φαινόταν παλιό. Στο μαύρο εξώφυλλό του ο τίτλος έγραφε, με μεγάλα χρυσά γράμματα: Ο ΤΟΜΟΣ ΤΩΝ ΑΟΡΑΤΩΝ ΔΡΟΜΩΝ. Κι από κάτω, με χρυσαφίες γραμμές, ήταν σχηματισμένο ένα σύμβολο το οποίο έφερε αμέσως στο νου της Νορέλτα-Βορ το αρχαίο φυλαχτό.

Ήταν τρεις ομόκεντροι κύκλοι ενωμένοι μεταξύ τους με τεθλασμένες γραμμές.

Η Μιράντα το είδε επίσης, και στράφηκε στη Νορέλτα. «Αυτό είναι; Το ίδιο;»

Η Νορέλτα άπλωσε τα χέρια της προς το βιβλίο.

Ο Κλαρκ το έβγαλε απ'το κουτί και της το έδωσε, κι εκείνη κοίταξε το χρυσό σύμβολο συνοφρυωμένη. «Όχι,» είπε. «Δεν είναι το ίδιο. Είναι... Δηλαδή, θα μπορούσε να ήταν το ίδιο, αλλά δεν είναι. Όπως το σημάδι στο πόδι μας, Μιράντα. Μπορείς να το ζωγραφίσεις κάπου, αλλά, βέβαια, δεν θα είναι το ίδιο.»

Η Μιράντα ένευσε. «Δεν είναι εφικτό να γίνει το ίδιο.»

Το χέρι της Νορέλτα άγγιζε το σχήμα με τους ομόκεντρους κύκλους και τις τεθλασμένες γραμμές· δεν ήταν απλά ζωγραφισμένο, ήταν χαραγμένο κιόλας. «Αυτό, πάντως, δεν νομίζω ότι είναι καν ακριβώς το σωστό σύμβολο. Το κανονικό – εκείνο στο φυλαχτό – έχει περισσότερους από τρεις ομόκεντρους κύκλους, και περισσότερες τεθλασμένες γραμμές. Αλλά, ακόμα κι αν ήταν το ίδιο, πάλι αμφιβάλλω αν θα μπορούσα να διακρίνω σημάδια της Πόλης μέσα του.» Κοίταξε τον Μάγο. «Τι γράφει αυτό το βιβλίο, Κλαρκ;»

«Αναφέρει περιπτώσεις ανθρώπων που έχουν ακολουθήσει 'μυστικούς δρόμους' οι οποίοι διαγράφονται μέσα από τους κανονικούς δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας. Όμως οι αναφορές δεν είναι και πολύ συγκεκριμένες· είναι σαν να μη μπορούν να συμφωνήσουν μεταξύ τους. Υποτίθεται πως πρέπει να διακρίνεις κάποια 'σημάδια' στη Ρελκάμνια για να ακολουθήσεις σωστά τους αόρατους δρόμους. Αλλά, όταν έχεις μάθει να τα διακρίνεις και τους έχεις ακολουθήσει, μπορείς, φτάνοντας στο τέλος τους, να κάνεις θαύματα. Υπάρχουν δρόμοι που

στο πέρας τους αποκτάς τη δύναμη να ταξιδεύεις νοητικά στο παρελθόν, ή στο μέλλον. Υπάρχουν δρόμοι που στο πέρας τους αποκτάς τη δύναμη να θεραπεύεις συγκεκριμένες ασθένειες, ή να περιπλανιέσαι μέσα στα όνειρα άλλων ανθρώπων, ή να παίρνεις πληροφορίες που έρχονται ως άμεση γνώση στο μυαλό σου, ή να τηλεμεταφέρεσαι από το ένα σημείο της Ρελκάμνια στο άλλο.»

«Με το φυλαχτό μπορείς να τα κάνεις όλα αυτά μαζί...» είπε η Μιράντα, συλλογισμένα.

Ο Κλαρκ ένευσε. «Έτσι όπως μου τα είπατε, ναι, μάλλον.»

Η Νορέλτα-Βορ κάθισε δίπλα του, με το βιβλίο ακόμα στα χέρια της. Το εξώφυλλο δεν ανέφερε συγγραφέα. Το γύρισε, κοιτάζοντας τις πρώτες, κιτρινισμένες σελίδες. Ούτε εδώ υπήρχε συγγραφέας. Κάπου μόνο έλεγε *Συλλογικόν Έργον*. Η Νορέλτα λοξοκοίταξε τον Κλαρκ. «*Συλλογικόν Έργον*;»

«Συγκεντρωμένες αναφορές διάφορων ανθρώπων.»

«Ποιος τις συγκέντρωσε;»

«Λέει παρακάτω, Νορέλτα.»

Η Θυγατέρα της Πόλης κοίταξε. «Μόρντανελ-Σολ,» διάβασε. «Δεν τον έχω ξανακούσει,» είπε. Μετά κοίταξε τη χρονολογία τύπωσης του κειμένου. «Μα τον Κρόνο! Τυπώθηκε πριν από τριακόσια-τόσα χρόνια!»

Ο Κλαρκ ένευσε. «Ναι.»

«Σίγουρα πιο παλιό από εμένα...» σχολίασε η Μιράντα, καθίζοντας από την άλλη μεριά του Μάγου, με το ένα της πόδι διπλωμένο από κάτω της.

«Το έχεις διαβάσει όλο;» ρώτησε η Νορέλτα τον Κλαρκ, παρατηρώντας πως ο τόμος ήταν *μεγάλος*. Τουλάχιστον πεντακόσιες σελίδες. Τον γύρισε προς το τέλος και διαπίστωσε ότι ήταν οχτακόσιες-ογδόντα-οκτώ. Και με μικρά γράμματα, κακοτυπωμένα σε πολλά σημεία όπως φαινόταν.

«Όταν το ανακάλυψα,» είπε ο Κλαρκ, «μου είχε κινήσει την περιέργεια πολύ, και, ναι, το διάβασα όλο. Αλλά τελικά δεν μου έμοιαζε με τίποτα περισσότερο από άλλα βιβλία με αστικούς μύθους που ή υπερβάλλουν ή δεν αληθεύουν καθόλου. Σου λέει πως αυτοί που βαδίζουν στους αόρατους δρόμους ακολουθούν κάποια σημάδια, όμως πουθενά δεν σου εξηγεί τι σημάδια ακριβώς είναι αυτά. Θα το δείτε και μόνες

σας· θα σας το αφήσω. Γράφει, για παράδειγμα, ότι κάποιος ξεκίνησε να ακολουθεί τη σκιά μιας γάτας και μετά άκουσε μια κραυγή και πήγε προς τα εκεί, και μετά απλά συνέχισε ν'ακολουθεί τα 'σημάδια' και έφτασε στο τέλος του αόρατου δρόμου και έκανε το τάδε θαυμαστό πράγμα.

»Οι αναφορές, επιπλέον, δεν συμφωνούν μεταξύ τους, όπως σας είπα ήδη. Μπορεί δυο άνθρωποι να έχουν ακολουθήσει τον ίδιο αόρατο δρόμο αλλά με τελείως διαφορετικούς τρόπους, και σε συνοικίες της Ρελκάμνια που ήταν πολύ απομακρυσμένες η μία από την άλλη.»

«Ήταν'» έκανε η Νορέλτα.

«Το βιβλίο τυπώθηκε πριν από τριακόσια χρόνια,» της θύμισε ο Κλαρκ. «Νομίζεις ότι η Ρελκάμνια δεν έχει αλλάξει από τότε; Αναφέρονται εδώ μέσα συνοικίες που πλέον δεν υπάρχουν.»

«Έχει χάρτη;»

«Μέσα στο βιβλίο, όχι, δεν έχει χάρτη· τότε όλοι ήξεραν αυτά τα μέρη. Εγώ, όμως, σας έχω βάλει έναν χάρτη μέσα, διπλωμένο – δεξ στη μέση.»

Η Νορέλτα έψαξε στη μέση του μεγάλου τόμου, βρήκε τον χάρτη (που ήταν, καταφανώς, πρόσφατα τυπωμένος), τον τράβηξε έξω, και τον ξεδίπλωσε. Η Ατέρμονη Πολιτεία που είδε δεν της θύμιζε την Ατέρμονη Πολιτεία που ήξερε... «Πού τον βρήκες;»

«Τον βρήκα,» είπε μόνο Κλαρκ.

Η Μιράντα ρώτησε: «Οι αναφορές μέσα στο βιβλίο θα μπορούσαν, μήπως, να είναι όλες από θυγατέρες της Πόλης;»

«Δε νομίζω. Κατ'αρχήν, η ορολογία 'Θυγάτέρα της Πόλης', αν δεν κάνω λάθος, δεν εμφανίζεται πουθενά στον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων*. Και δεν είναι όλες οι αναφορές από γυναίκες. Υπάρχουν και άντρες που ακολούθησαν τους αόρατους δρόμους.»

Η Νορέλτα-Βορ συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντας τη Μιράντα πέρα από τον Κλαρκ. «Είναι δυνατόν άλλοι να δουν πολεοσημάδια εκτός από εμάς;»

«Πρώτη φορά το ακούω.»

Κι αυτό σήμαινε πολλά, σκέφτηκε η Νορέλτα, γιατί η Μιράντα ήξερε πολλά.

Ο Κλαρκ είπε: «Το βιβλίο είναι αρκετά πιθανό να γράφει απλώς ανοησίες. Εγώ δεν το είχα πάρει σοβαρά. Τώρα το ξαναθυμήθηκα επειδή μου είπατε όσα μου είπατε γι' αυτό το φυλαχτό.»

«Δε μπορεί νάναι σύμπτωση, Κλαρκ,» είπε η Μιράντα. «Το σύμβολο στο εξώφυλλο μοιάζει με το σύμβολο πάνω στο φυλαχτό. Και αυτό που κάνει το φυλαχτό είναι σαν ένας συνδυασμός των αόρατων δρόμων που γράφει το βιβλίο.»

«Επομένως,» είπε η Νορέλτα-Βορ. «Κάποια από εμάς ανακάλυψε την ύπαρξη των αόρατων δρόμων, πριν από αιώνες, και αποτύπωσε τις διαδρομές στο φυλαχτό;»

«Ή,» πρόσθεσε η Μιράντα, «έφτιαξε ένα φυλαχτό που σου δείχνει πώς να ακολουθήσεις τον Ύστατο Αόρατο Δρόμο, τον πιο ισχυρό απ' όλους – αυτόν που συνδυάζει τις ιδιότητες όλων των υπολοίπων – που σε φέρνει πιο κοντά στην ενεργειακή φύση της Ρελκάμνια απ' ό,τι όλοι οι υπόλοιποι.»

Η Νορέλτα συνοφρυώθηκε. «Και πώς έγινε κάτι τέτοιο;»

«Πού βρήκες το βιβλίο, Κλαρκ;» ρώτησε η Μιράντα. «Έχει κι άλλα παρόμοια κείμενα εκεί;»

«Μου το έδωσε ένας έμπορος παλαιών αντικειμένων στον Ερειπιώνα. Τον έλεγαν Γεράρδο Φολράμω. Δεν είναι πια ζωντανός. Το βιβλίο το πήρα πριν από την εποχή της Συμπαντικής Παντοκρατορίας. Το κατάστημα τώρα πρέπει να το έχει άλλος.» Και της είπε τη διεύθυνση.

«Θα πάμε να το βρούμε;» ρώτησε η Νορέλτα τη Μιράντα. Δεν είχε ποτέ ξανά επισκεφτεί τον Ερειπιώνα. Εκεί ήταν και η διαστασιακή διόδος για Απολλώνια. Πολλοί Απολλώνιοι τριγύριζαν στον Ερειπιώνα.

«Δεν ξέρω αν θα είχε νόημα,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Αλλά αξίζει τον κόπο.» Έτεινε τα χέρια της προς το βιβλίο, και η Νορέλτα τής το έδωσε. Η Μιράντα το ξεφύλλισε, με προσοχή μη σκίσει τις παλιές του σελίδες. Και η Νορέλτα αναρωτήθηκε αν διέκρινε πολεοσημάδια μέσα του που για εκείνη ήταν αόρατα.

«Μπορώ να σας πετάξω μέχρι εκεί,» προθυμοποιήθηκε ο Κλαρκ.

«Ευχαριστούμε,» είπε η Μιράντα, «αλλά δεν χρειάζεται. Θέλω να ρίξω μια επισταμένη ματιά σ' ετούτο το βιβλίο· δεν βιάζομαι. Ακόμα κι αν πάμε τώρα στο κατάστημα, δεν ξέρω για τι ακριβώς να ψάξω. Και νο-

μίζω πως η Πόλη θα με καθοδηγήσει καλύτερα αν έχω διαβάσει τουλάχιστον ένα μέρος αυτού του τόμου.»

«Όπως επιθυμείς. Εγώ, πάντως, είμαι στη διάθεσή σου.»

Η Νορέλτα τον ρώτησε: «Θα μπορούσες να βρεις την Κορίνα;»

«Σας εξήγησα και την άλλη φορά–»

«Ναι, δεν ανακατεύεσαι με ‘φυσικές διαστασιακές δυνάμεις’ όπως είναι οι θυγατέρες της Πόλης, και τα λοιπά. Αλλά *θα μπορούσες;*»

«Δεν τη γνωρίζω,» είπε ο Κλαρκ. «Όμως, αν μου δώσετε μια φωτογραφία της, ναι, θα μπορούσα να ψάξω.»

Η Νορέλτα κοίταξε τη Μιράντα. «Έχουμε φωτογραφία της, δεν έχουμε;»

«Όχι.»

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» καταράστηκε η Νορέλτα. Και προς τον Κλαρκ: «Είναι πορφυρόδερμη, και ξανθιά. Είχε μακριά μαλλιά όταν την είδα. Πράσινα μάτια. Και... μοιάζει *περίεργη.*»

«Μόλις περιέγραψες χιλιάδες – αν όχι εκατομμύρια – γυναίκες στη Ρελκάμνια, Νορέλτα,» είπε ο Μάγος μειδώντας μέσα από τα πυκνά μαύρα μούσια του.

Η Νορέλτα-Βορ αναστέναξε. «Τέλος πάντων. Αν τύχει να μάθεις πού βρίσκεται, έχει υπόψη σου ότι θέλω να την πνίξω. Κι αν μου δώσεις την ευκαιρία... θα ήμουν πολύ ευγνώμων. Πάρα πολύ.» Η φωνή της ήταν, εσκεμμένα, γεμάτη ερωτικά υπονοούμενα· είχε τέτοια χροιά και τέτοιο τόνο που ήξερε ότι θα διέγειρε οποιονδήποτε άντρα. Και ο Μάγος, παρότι μύθος όπως οι θυγατέρες, εξακολουθούσε να είναι άντρας· ο τρόπος που αναδύτηκε πλάι της τη διαβεβαίωσε γι’ αυτό.

Ωστόσο δεν ήταν ανόητος· καταλάβαινε ότι η Νορέλτα-Βορ προσπαθούσε να τον επηρεάσει, γιατί είπε: «Θα το έχω υπόψη μου, Νορέλτα. Αλλά νόμιζα ότι δεν σκοτώνετε η μια την άλλη...»

«Δεν σκοτώνουμε η μια την άλλη,» τον διαβεβαίωσε η Μιράντα. «Ποτέ.»

«Αλλά θα μπορούσα να κάνω μια εξαίρεση για την Κορίνα,» πρόσθεσε η Νορέλτα-Βορ με στενεμένα μάτια.

Πέρασαν μερικές μέρες στο *Κόκκινο Άστρο* μελετώντας τον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων*, προσπαθώντας να καταλάβουν τι πολεο-

σημάδια ακολουθούσαν αυτοί που έφταναν στο τέλος των μυστικών διαδρομών. Πίστευαν ότι η ίδια η Πόλη θα τις βοηθούσε. Κάθε τόσο, ύστερα από κάποιες ώρες ανάγνωσης, έβγαζαν στο μπαλκόνι και κοίταζαν έξω, μήπως μπορέσουν να διακρίνουν κάτι – την αρχή κανενός αόρατου δρόμου.

Αλλά μάταια.

Ο Κλαρκ έμοιαζε να έχει δίκιο, σκεφτόταν η Νορέλτα-Βορ: το βιβλίο περιείχε ασυναρτησίες· σαχλαμάρες που δεν έβγαζαν κανένα νόημα, ακόμα και για μια θυγατέρα της Πόλης.

«Τον χρόνο μας χάνουμε, Μιράντα, ενώ η Κορίνα συνεχίζει νάχει το φυλαχτό μου!»

«Το... φυλαχτό σου;» Η Μιράντα την κοίταξε ερευνητικά, καθώς ήταν νύχτα και οι δυο τους κάθονταν στο μπαλκόνι, καπνίζοντας και πίνοντας η καθεμία από ένα μπουκαλάκι Κρύο Ουρανό, για να χαλαρώσουν.

«Δικό μου ήταν προτού μου το κλέψει!» είπε απότομα η Νορέλτα. «Κι ακόμα δικό μου θα έπρεπε να είναι!»

«Δεν είναι η πρώτη φορά που γίνεσαι... τόσο κτητική μαζί του,» παρατήρησε η Μιράντα.

Η Νορέλτα βλεφάρισε. *Σωστά... σκέφτηκε. Σωστά... Πάλι τα ίδια. Πάλι τα ίδια, γαμώτο!...* Αναστέναξε. «Συγγνώμη. Σ'το είπα, Μιράντα, δεν σ'το είπα; Το φυλαχτό δεν έχει μόνο τη δύναμη να σε οδηγεί στο τέλος της διαδρομής. Έχει και... άλλες δυνάμεις επάνω μας.»

Η Μιράντα ένευσε. «Το βλέπω.» Η Νορέλτα-Βορ τής είχε πει πως το φυλαχτό την έκανε να υποπτεύεται ότι οι άλλες θυγατέρες σχεδίαζαν να της το κλέψουν· την έκανε να θέλει να το έχει εκείνη και μόνο εκείνη. Η Μιράντα αναρωτιόταν τι αποτελέσματα θα είχε επάνω στην Κορίνα. Η Κορίνα ήταν πολύ χειρότερη από τη Νορέλτα, δεν υπήρχε αμφιβολία γι' αυτό. *Από την άλλη, βέβαια, η Νορέλτα είναι μια σχετικά καινούργια θυγατέρα της Πόλης· η Κορίνα είναι λίγο πιο νέα από εμένα: πιθανώς να μπορεί να αντισταθεί στην επίδραση του φυλαχτού καλύτερα, αν θέλει.* Αλλά η Μιράντα αμφέβαλλε ότι θα ήθελε. Η Κορίνα μπορούσε να κάνει πολλά με το φυλαχτό. Και ανέκαθεν είχε πολύ επικίνδυνες ιδέες. Ακόμα κι αν το ίδιο το φυλαχτό δεν επηρέαζε το μυαλό της, πάλι εκείνη σίγουρα δεν θα ήθελε να το αποχωριστεί. *Θα έχουμε*

προβλήματα. Πολλά προβλήματα. Η Μιράντα ήταν σίγουρη γι' αυτό. Η Κορίνα δεν πρέπει να το κρατήσει στην κατοχή της.

Εγώ, άραγε, θα μπορούσα να αντισταθώ στην επιρροή του; Θα μπορούσα να-;

Η Νορέλτα διέκοψε τους συλλογισμούς της. «Ούτως ή άλλως, όμως, χάνουμε πολύτιμο χρόνο, Μιράντα. Το ζητούμενο είναι να πάρουμε το φυλαχτό από την Κορίνα και η μελέτη αυτού του βιβλίου δεν φαίνεται να μπορεί να μας βοηθήσει. Η έρευνά μας γενικά ίσως να μη μπορεί να μας βοηθήσει. Ακόμα κι αν ανακαλύψουμε πώς φτιάχτηκε, πιθανώς οι πληροφορίες να μας είναι τελείως άχρηστες.»

«Μπορεί όμως και να μας είναι χρήσιμες,» διαφώνησε η Μιράντα. «Δε θα είναι εύκολο να πάρουμε το φυλαχτό από την Κορίνα, Νορέλτα. Βλέπει κι αυτή τα πολεοσημάδια, όπως εμείς – και θα είναι πολύ προσεκτική τώρα. Επιπλέον, μέσω του φυλαχτού, ίσως να μπορεί να προδεί τον ερχομό μας – ίσως να μπορεί να βάλει εμπόδια στον δρόμο μας. Αν όμως μάθουμε πώς φτιάχτηκε το φυλαχτό, τότε πιθανώς να καταλάβουμε και κάποια αδυναμία του, κάποιο τρωτό του σημείο το οποίο μπορούμε να εκμεταλλευτούμε για να το κλέψουμε από την Κορίνα.»

Η Νορέλτα ήπια μια γουλιά Κρύο Ουρανό. Το αμφέβαλλε ότι θα κατάφερναν να ανακαλύψουν κάτι τέτοιο, αλλά δεν το είπε. Η Μιράντα, άλλωστε, ήξερε πολλά. Ήταν γιαγιά της. Ίσως να είχε δίκιο.

Αφού καμία δεκαριά μέρες ανάγνωσης του αρχαίου τόμου είχαν κυλήσει, η Μιράντα είπε:

«Πάμε στον Ερειπιώνα. Δε μπορούμε να κάνουμε τίποτ' άλλο έτσι. Εκεί, ίσως η πόλη να μας καθοδηγήσει κάπως, ύστερα από τόσες σελίδες που έχουμε διαβάσει ξανά και ξανά απ' αυτό το βιβλίο.»

Η Νορέλτα συμφώνησε: «Πάμε. Έχω βαρεθεί εδώ, ούτως ή αλλιώς.»

Έφυγαν από το δωμάτιό τους στο *Κόκκινο Άστρο*, πήραν επιβατηγό όχημα από τους δρόμους της Ανοιχτόφραγης, και έφτασαν στην Πλωτή, όπου επιβιβάστηκαν σε μια βάρκα για να τους πάει προς τα βορειοδυτικά, στον Χρηματιστή. Η απόσταση – εκατό χιλιόμετρα – δεν ήταν μικρή, οπότε εν τω μεταξύ ο βαρκάρης έπαιρνε κι άλλους επιβάτες, τους οποίους άφηνε σε διάφορα σημεία, και οι δύο θυγατέρες συζητούσαν χαμηλόφωνα, καθισμένες στην πίσω μεριά του σκάφους, η Μι-

ράντα τυλιγμένη στη γκρίζα καπαρντίνα της, η Νορέλτα-Βορ τυλιγμένη στη γαλανή κάπα της με το σκούρο-μπλε σιρίτι. Κι οι δύο φορούσαν γυαλιά ηλίου, η Μιράντα γαλανά, η Νορέλτα πράσινα. Ο καιρός ήταν καλός και η μηχανοκίνητη βάρκα δεν κλυδωνιζόταν πάνω στα κανάλια της Πλωτής· αλλά έκανε αρκετή ψύχρα παρά τον δυνατό ήλιο.

«Θα δω, επιτέλους, και τη διαστασιακή δίοδο για Απολλώνια,» είπε η Νορέλτα μειδιώντας. «Και ίσως να γνωρίσουμε και κανέναν Απολλώνιο τύπο στον Ερειπιώνα. Έχω ακούσει κάτι τρελές φήμες για τους άντρες της Απολλωνίας.» Το μειδιάμά της έγινε ζαβολιάρικο. «Και αναρωτιέμαι...»

Η Μιράντα γέλασε. «Μοιάζουν αρκετά με τους Ρελκάμνιους άντρες.»

«Πού το ξέρεις εσύ, γιαγιά;»

«Η γιαγιά σου ξέρει πιο πολλά από εσένα, μικρή· να την ακούς.»

Η Νορέλτα-Βορ έβγαλε ένα μακρύ τσιγάρο από την τσάντα της και το άναψε.

«Η διαστασιακή δίοδος, βέβαια,» πρόσθεσε η Μιράντα, «δεν βγάζει ακριβώς στην Απολλώνια πλέον.»

«Τι εννοείς;»

«Η Απολλώνια έχει διαιρεθεί εδώ και κάποια χρόνια.»

«Διαιρεθεί;» Η Νορέλτα φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια. «Θες να πεις ότι η διάσταση έχει κοπεί στα δύο;»

«Ναι. Κατά την περίοδο της Συμπαντικής Παντοκρατορίας, ενώ οι δυνάμεις της Επανάστασης συγκρούονταν με τις δυνάμεις της Παντοκράτειρας, ένας υπερδιαστασιακός στρόβιλος δημιουργήθηκε στην Απολλώνια ο οποίος άρχισε να εξαπλώνεται σαν γιγάντια κουρτίνα, κόβοντας τη διάσταση, σταδιακά, όπως θα την έκοβε ένα πελώριο ξίφος.»

Της Νορέλτα με ψέμα τής έμοιαζε. «Είναι δυνατόν;... Τι... τι είναι ο υπερδιαστασιακός στρόβιλος;»

«Ένα διαστασιακό φαινόμενο. Πολύ επικίνδυνο. Συνήθως δημιουργείται από μόνο του – είναι σαν τον σεισμό. Αλλά υπάρχουν και περιπτώσεις που δημιουργείται από διάφορες... παρενέργειες. Τον συγκεκριμένο, απ'ό,τι έχω ακούσει, τον δημιούργησαν οι επαναστάτες για να αντιμετωπίσουν τους στρατούς της Παντοκράτειρας.»

«Και δεν τους ενδιέφερε που θα διαιρούσαν την Απολλώνια;» απόρησε η Νορέλτα-Βορ.

«Μάλλον αυτό δεν ήταν μέσα στα σχέδιά τους. Μάλλον σκόπευαν να ελέγξουν κάπως τον στρόβιλο, αλλά απέτυχαν, και τώρα η Απολλώνια έχει χωριστεί στα δύο. Η διαστασιακή δίοδος που υπάρχει στον Ερειπιώνα οδηγεί στο ένα από τα τμήματά της, το οποίο έχω ακούσει πως το λένε Βορεάνη – αν και πολλοί εδώ στη Ρελκάμνια αναφέρονται σ’αυτό ως ‘Απολλώνια’ από συνήθειο, υποθέτω.»

«Και στο άλλο τμήμα δεν μπορείς να ταξιδέψεις; Έχει καταστραφεί;»

«Δεν έχει καταστραφεί· υπάρχει. Μπορείς να πας μέσω Αιθέρα.»

Η βάρκα τις άφησε, τελικά, κοντά στα σύνορα της Πλωτής με τον Χρηματιστή, και οι δυο τους βάδισαν ως τον δεύτερο και πήγαν σ’ένα πανδοχείο εκεί, για να φάνε και να ξεκουραστούν. Το απόγευμα διέσχισαν τον Χρηματιστή επάνω σε τρένο και έφτασαν στο πελώριο Εμπορικό Κέντρο στα δυτικά της Μεγάλης Θάλασσας, το οποίο ήταν μεγαλύτερο από τον Χρηματιστή. Εκεί επιβιβάστηκαν σ’έναν τροχιόδρομο και, διασχίζοντας δεκάδες χιλιόμετρα, βλέποντας γύρω τους όλο εμπορικά καταστήματα, αποθήκες, και κάποιες κατοικίες, κατέληξαν στα βόρεια του Εμπορικού Κέντρου. Κατέβηκαν από τον τροχιόδρομο ενώ ήταν νύχτα και αισθάνονταν κουρασμένες από το ταξίδι. Άφησαν πίσω τους το Εμπορικό Κέντρο και μπήκαν στην Κρανοφόρο, μια πλούσια συνοικία με πολλές μονοκατοικίες χτισμένες πάνω σε πλατφόρμες. Η Νορέλτα-Βορ και η Μιράντα έκλεισαν ένα δίκλινο δωμάτιο σ’ένα ξενοδοχείο και κοιμήθηκαν.

«Ονειρευόμουν αυτά που διαβάζαμε στον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων*,» είπε η Νορέλτα, το πρωί. «Και το σύμβολο με τους ομόκεντρους κύκλους και τις τεθλασμένες γραμμές...»

«Νομίζεις ότι σημαίνει κάτι; Κατάλαβες τίποτα που μας έχει διαφύγει ως τώρα;»

«Δυστυχώς όχι,» είπε η Νορέλτα πλένοντας το πρόσωπό της στον νιπτήρα.

Μίσθωσαν ένα επιβατηγό όχημα και έφυγαν από την Κρανοφόρο, περνώντας κάθετα την πελώρια Κυρτή Λεωφόρο και φτάνοντας στον Ήδιστο, δυτικά. Εκεί ο οδηγός τούς είπε ότι δεν μπορούσε να πάει παραπέρα. «Δεν οδηγώ πιο μακριά από τον Ήδιστο, κυρίες.»

«Θα σε πληρώσουμε καλά,» τον διαβεβαίωσε η Νορέλτα. «Και θα το εκτιμήσουμε πολύ,» πρόσθεσε, με τον πιο σαγηνευτικό της τρόπο.

Τον είδε να τη λοξοκοιτάζει κολακευτικά. Αλλά της αποκρίθηκε: «Δυστυχώς, κυρία, δεν μπορώ να απομακρυνθώ περισσότερο.»

Η Νορέλτα και η Μιράντα τον πλήρωσαν και κατέβηκαν από το όχημά του.

«Δεν είμαστε μακριά,» είπε η δεύτερη, βάζοντας τα σκούρα γυαλιά της. Ο Ερειπιώνας ήταν βορειοδυτικά του Ήδιστου.

Πήγαν σ'ένα σταθμό τρένου, έκοψαν εισιτήρια, και ταξίδεψαν πάλι με σιδηρόδρομο, δίπλα από δρόμους γεμάτους κίνηση, μέσα από υπόγειες σήραγγες, και πάνω σε ψηλές γέφυρες. Γύρω στα εκατό χιλιόμετρα τις χώριζαν από τα σύνορα του Ερειπιώνα, και ώς το μεσημέρι βρίσκονταν εκεί. Κατέβηκαν από το τρένο και σύντομα κατάλαβαν ότι συγκρούσεις γίνονταν στα όρια του Ερειπιώνα με τον Ήδιστο. Οι Πολιτάρχες τους είχαν κάποια διαφωνία, και τρία ολόκληρα τετράγωνα είχαν μετατραπεί σε πεδίο μάχης ανάμεσα στις δύο συνοικίες. Οι κάτοικοι είχαν εγκαταλείψει τα σπίτια τους και οι μαγαζάτορες τα καταστήματά τους. Η Μιράντα, όμως, δεν διέκρινε στα πολεοσημάδια μεγάλη ανησυχία από τη μεριά του Ήδιστου, σαν όλο αυτό που συνέβαινε να μην ήταν παρά αναμενόμενο. Η Νορέλτα-Βορ δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα το συγκεκριμένο· μόνο μια απειλή από τη μεριά των εμπόλεμων τετραγώνων: σημάδια που της έλεγαν να μην πλησιάσει εκεί.

Οι δύο θυγατέρες της Πόλης μπήκαν στον Ερειπιώνα από άλλη μεριά. Η επικοινωνία ανάμεσα στις δύο συνοικίες, ευτυχώς, δεν είχε διακοπεί παρά τον πόλεμο.

Η Νορέλτα-Βορ και η Μιράντα σταμάτησαν σ'ένα πανδοχείο όπου ήταν σταματημένοι και αρκετοί άλλοι ταξιδιώτες. Το γκαράζ ήταν γεμάτο με οχήματα. Σε δύο τραπέζια έντονης συζητήσεις διεξάγονταν σχετικά με την πολιτική κατάσταση στην περιοχή. Δύο άντρες έφτασαν στα όρια να παίξουν ξύλο, και η πανδοχέας, πλησιάζοντας μαζί με δύο μπράβους, τους προειδοποίησε πως θα τους πετούσε έξω αν συνέχιζαν, οπότε και ησύχασαν κάπως. Μετά όμως τους ρόλους τους πήραν ένας ιερέας και μια ιέρεια του Κρόνου. Ο πρώτος ήταν από τον Ερειπιώνα, η δεύτερη από τον Ήδιστο, και ο καθένας υπερασπιζόταν την

περιοχή του, κατηγορώντας τις πολιτικές κινήσεις του Πολιτάρχη της άλλης περιοχής. Έφτασαν κι αυτοί στα όρια να ξυλοκοπηθούν ενώ, συγχρόνως, έλεγαν ο ένας στον άλλο ότι δεν ήταν αρκετά πιστός ή σωστός στη θρησκεία του Κρόνου – πράγμα που δεν έμοιαζε να έχει και πολύ σχέση με το όλο θέμα. Ο ιερέας αποκάλεσε την ιέρεια «ψευτο-ϊέρεια», κι εκείνη τον κατηγορήσε ότι «κρυφοπροσευχόταν» στον Σκοτοδαίμονα. Τελικά σταμάτησαν να βρίζονται χωρίς να χρειαστεί να επέμβει η πανδοχέας, η οποία έμοιαζε διστακτική τώρα να δράσει, ίσως επειδή τους σεβόταν ως ιερωμένους.

Αφού οι δύο θυγατέρες έφαγαν και ξεκουράστηκαν μερικές ώρες, έφυγαν από το πανδοχείο και μίσθωσαν ένα ιδιωτικό επιβατηγό όχημα για να τις πάει στη διεύθυνση που τους είχε δώσει ο Κλαρκ.

Το κατάστημα που παλιά ανήκε στον Γεράρδο Φολράμω βρισκόταν στη γωνία δύο αρκετά μεγάλων δρόμων του Ερειπιώνα, κατά μήκος των οποίων ήταν κι άλλα καταστήματα. Έμοιαζε με τρύπα. Η πόρτα του ήταν μακρόστενη και δίπλα της υπήρχε μια μακρόστενη βιτρίνα, καλοφωτισμένη, μέσα στην οποία φαίνονταν διάφορα παλιά αντικείμενα: ένα ρολόι χειρός με σύμβολα άγνωστα ακόμα και για τη Μιράντα· ένα περιδέραιο φανερά αρχαίας τεχνοτροπίας που έβαζε τη Νορέλτα-Βορ σε πειρασμό· ένα αγαλματίδιο λαξεμένο σαν μεγάλο ερπετό (που η Μιράντα ήξερε ότι ήταν Σερπετό της Απολλώνιας· το είχε δει σε φωτογραφίες)· κάτι παμπάλαιες, κιτρινισμένες φωτογραφίες από δρόμους της Ρελκάμνια, όπως ήταν πριν από πολλά χρόνια...

Μέσα από τα παλιά αντικείμενα, η Μιράντα διάβασε τα σημάδια της Πόλης: *Απάτη*, της έλεγαν. *Απάτη... Κρυφές κινήσεις...* Και, συγχρόνως, η διαίσθησή της την προειδοποιούσε.

Δε μ'αρέσει αυτό, σκέφτηκε η Μιράντα. Είχε την αίσθηση ότι την περρίμεναν εδώ, όσο απίθανο κι αν έμοιαζε. *Η Κορίνα;*

Η Νορέλτα δεν είχε προσέξει τίποτα, έτσι ξαφνιάστηκε λίγο όταν η Μιράντα τής είπε: «Προσοχή τώρα.»

«Τι εννοείς;»

«Κάτι υπάρχει εδώ. Κάτι κρυμμένο. Κάτι που μας περιμένει.»

«Η Πόλη σε προειδοποιεί;»

Η Μιράντα ένευσε, και η Νορέλτα αισθάνθηκε να τη ζηλεύει. Εκείνη δεν είχε διακρίνει τίποτα. Ίσως να έφταιγε που είχε παρασυρθεί απ'αυτό το όμορφο περιδέραιο...

Η Μιράντα βάδισε πρώτη προς την είσοδο του παλαιοπωλείου, ενώ η Νορέλτα ψιθύριζε πίσω της: «Η Κορίνα;»

«Δεν ξέρω. Μπορεί.»

Η Μιράντα πέρασε το κατώφλι του καταστήματος, μπαίνοντας σ'έναν χώρο γεμάτο παλιά αντικείμενα – βιβλία, έπιπλα, ταπετσαρίες, πίνακες, σπαθιά, αγάλματα, ρούχα, υποδήματα, ρολόγια – που μύριζε κλεισούρα και χυμικές ουσίες για τη διατήρηση των αρχαίων πραγμάτων. Το μέρος έμοιαζε με λαβύρινθο και, αρχικά, κανείς δεν φαινόταν να βρίσκεται εδώ. Αλλά η Μιράντα καταλάβαινε πως δεν ήταν μόνες· η διαίσθησή της της το έλεγε.

Η Νορέλτα-Βορ ένιωθε τσιτωμένη. Προσπαθούσε να παρατηρήσει ό,τι ήταν δυνατόν να παρατηρηθεί στα πολεοσημάδια, αλλά δεν έβλεπε τίποτα. Το χέρι της είχε πάει μέσα στο φόρεμά της, στο μικρό πιστόλι.

«Είναι κανείς εδώ;» ρώτησε η Μιράντα, φωναχτά.

«Ναι, βέβαια. Συγνώμη, δεν σας άκουσα.» Ένας άντρας βγήκε πίσω από μια κουρτίνα η οποία έκρυβε έναν χώρο στο βάθος και στο πλάι. «Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;» Ο καταστηματάρχης ήταν μετρίου αναστήματος, γαλανόδερμος, με κεφάλι καραφλό κυρίως που στα πλάγια μονάχα είχε λίγα γκρίζα μαλλιά που πετούσαν. Φορούσε ένα ζευγάρι μικρά, μακρόστενα γυαλιά. Τα ρούχα του δεν έμοιαζαν και πολύ καθαρά. Ένα δόντι του γυάλιζε ασημένιο.

Η Μιράντα είπε: «Καλησπέρα. Έχουμε ένα βιβλίο που λέγεται *Ο Τόμος των Αόρατων Δρόμων*. Θα θέλαμε να μάθουμε αν υπάρχει τίποτ' άλλο που να... σχετίζεται μ'αυτό. Οτιδήποτε, όχι απαραίτητα βιβλίο. Μπορεί νάναι πίνακας ή... άγαλμα...» Συγχρόνως, είχε το νου της σε εγρήγορση για οποιαδήποτε καθοδήγηση από την Πόλη. Αν ήταν να της δοθεί κάποιο σημάδι, τώρα δεν ήταν μια πολύ καλή στιγμή;

Ο μαγαζάτορας συνοφρυώθηκε. «*Ο Τόμος των Αόρατων Δρόμων*, είπατε;»

«Μάλιστα. Έχετε κάτι που να σχετίζεται μ'αυτόν; Βιβλίο, περιοδικό, πίνακα – οτιδήποτε.»

Ο άντρας φάνηκε συλλογισμένος για λίγο. Ύστερα ρώτησε: «Τον πουλάτε;»

«Δυστυχώς όχι.»

Η Νορέλτα-Βορ σκέφτηκε: *Δε βλέπω τίποτα το περίεργο εδώ. Ούτε αυτός μοιάζει να μας περιμένει. Μήπως η Μιράντα είχε κάνει λάθος;*

Ο άντρας καθάρισε τον λαιμό του. «Δε νομίζω ότι έχω κάτι συγκεκριμένο,» είπε. «Δε θυμάμαι τίποτα, τουλάχιστον, που να έχει κάποια σχέση με τον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων*.»

Η διαίσθηση της Μιράντας τής έλεγε ότι κάτι ύποπτο συνέβαινε εδώ. Πώς ήταν δυνατόν αυτός ο τύπος να ήξερε αμέσως τι ήταν ο *Τόμος των Αόρατων Δρόμων*; Τον είχε διαβάσει κι ο ίδιος; «Τον έχετε διαβάσει τον *Τόμο*;» ρώτησε.

Ο άντρας βλεφάρισε, μπερδεμένος. «Συγγνώμη;»

«Τον έχετε διαβάσει κι εσείς τον *Τόμο*;»

«Ό-όχι, δεν τον έχω διαβάσει... αλλά έχω ακούσει γι'αυτόν. Ξέρω γενικά περί τίνος πρόκειται. Ένας αστικός μύθος.» Καθάρισε τον λαιμό του. «Τέλος πάντων. Γνωρίζω κάποια που θα μπορούσε να σας εξυπηρετήσει. Ονομάζεται Νικομάχη Μονόπτερη. Κατάγεται από την Απολλώνια, αλλά είναι πολλά χρόνια στη διάστασή μας. Έχει κατάστημα στη Γλυκοσμή, οδός Ταϊράνδου τριάντα-επτά, στον δεύτερο όροφο της πολυκατοικίας εκεί.»

«Και νομίζετε ότι θα έχει κάτι σχετικό με τον *Τόμο*;»

«Είναι... Υπάρχει μια πιθανότητα,» χαμογέλασε ο άντρας. «Δεν είμαι παντογνώστης.»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε η Μιράντα.

Καθώς εκείνη και η Νορέλτα-Βορ έβγαιναν απ'το κατάστημα, είπε: «Μας έλεγε ψέματα.»

«Είσαι σίγουρη;» Και η Νορέλτα είχε δει κάτι περίεργο στα πολεοσημάδια γύρω του – ειδικά προς το τέλος – ένα έντομο να φτερουγίζει προς στιγμή πλάι στο αριστερό αφτί του σαν για να του ψιθυρίσει κάποιο μυστικό· μια φευγαλέα σκιά καθώς ένα μεγάλο όχημα περνούσε έξω απ'το μικρό κατάστημα – αλλά δεν ήταν βέβαιη για τίποτα, πέρα απ'το ότι ίσως δεν θα έπρεπε να τον εμπιστευτούν.

«Ναι. Δε νομίζω καν ότι υπάρχει αυτή η Νικομάχη Μονόπτερη. Ή, τουλάχιστον, το αμφιβάλλω πολύ.»

Η νύχτα απλώθηκε στους δρόμους του Ερειπιώνα.

Ο γαλανόδερμος άντρας βγήκε από το παλαιοπωλείο, κατέβασε το ρολό της βιτρίνας, το ασφάλισε, έκλεισε την πόρτα, την κλείδωσε, και στράφηκε για να φύγει.

Η Νορέλτα-Βορ ήταν, ξαφνικά, μπροστά του. Χαμογελώντας σαγηνευτικά. «Συγνώμη που σας ενοχλούμε πάλι...»

Ο άντρας γέλασε κοφτά, σαν νευρική αντίδραση. «Όχι, τι λέτε, δεν πειράζει. Θέλετε κάτι να ψωνίσετε;»

«Θα ήθελα να σας μιλήσω, τώρα που λείπει η φίλη μου, για κάποια παλιά αντικείμενα που έχω. Ελάτε. Θα σας κεράσω κι ένα ποτό.» Η Νορέλτα, εξακολουθώντας να χαμογελά όμορφα, του έκανε νόημα να την ακολουθήσει.

Ο άντρας ήρθε πίσω της, στρίβοντας σ'έναν σκιερό δρόμο κοντά στο μαγαζί του. «Είστε από την Απολλώνια, μήπως, κυρία;»

Η Νορέλτα-Βορ στράφηκε ξανά να τον αντικρίσει, απότομα. «Όχι, δεν είμαι από την Απολλώνια.»

«Γιατί μας είπες ψέματα;» ρώτησε η Μιράντα ξεπροβάλλοντας από τις σκιές, πίσω από τον άντρα.

Ο μαγαζάτορας αναπήδησε, ξαφνιασμένος, τρομαγμένος. Γύρισε να την κοιτάξει. «Συγνώμη;»

«Γιατί μας είπες ψέματα; Μας ξέρεις από κάπου;»

«Όχι, κυρία, όχι... Για όνομα του Κρόνου!»

«Γιατί μας είπες ψέματα, τότε;» Η Μιράντα τράβηξε ένα στιλέτο απ'το μανίκι της, χωρίς να το στρέψει εναντίον του, μοιάζοντας να παίζει με τη λεπίδα. «Απλά ρωτάω. Είμαι περίεργη.»

«Αν είσαι καλός μαζί μας,» του ψιθύρισε η Νορέλτα πίσω από τον ώμο του, «θα είμαστε κι εμείς καλές μαζί σου. Δεν κρατάμε κακίες...»

Ο άντρας ξεροκατάπιε, εγκλωβισμένος ανάμεσα στα όρια ερωτικής διέγερσης και πέρα από τα όρια του καθημερινού άγχους. «Με συγχωρείτε,» είπε προσπαθώντας να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία του. «Δεν έχω τίποτα εναντίον σας. Μια κυρία ήρθε και μου είπε ότι θα ερχόσασταν. Μου έδωσε κάποια χρήματα και μου ζήτησε να σας καθοδηγήσω στη Γλυκοσμή, στην οδό Ταϊράνδου τριάντα-επτά, στον δεύτερο όροφο.»

«Πώς ήταν αυτή η κυρία;» ρώτησε η Μιράντα.

«Αρκετά... εμ, αριστοκρατική, ίσως. Ψηλή. Πορφυρόδερμη, με ξανθά μακριά μαλλιά. Φορούσε μαύρη καπαρντίνα και καφετιά γάντια με κρόσσια. Δε θυμάμαι κάτι άλλο. Λεπτή ήταν. Αρκετά όμορφη.»

«Μάλιστα,» είπε η Μιράντα ανταλλάσσοντας ένα βλέμμα με τη Νορέλτα. Ύστερα τον ρώτησε: «Πόσα λεφτά σου έδωσε;»

«Εκατό δεκάδια, κυρία.»

Και για εκατό δεκάδια θα πουλούσες τη μάνα σου, μάλλον, σκέφτηκε η Νορέλτα-Βορ. Όχι πως ήταν μικρό πόσο. Αν και για τις θυγατέρες της Πόλης κανένα ποσό δεν είχε μεγάλη αξία. Όταν η Πόλη σε αναγκάζει να είσαι για πάντα περιπλανώμενη, τα λεφτά αρχίζουν να χάνουν το νόημα τους.

Η Μιράντα έκρυψε το στιλέτο μες στο μανίκι της. «Τι άλλο μπορείς να μας πεις γι' αυτήν;»

«Τίποτα. Δε θυμάμαι τίποτ' άλλο.»

«Τι σου είπε για εμάς;»

«Τίποτα, κυρία. Απλώς ότι θα ερχόσασταν και θα ρωτούσατε να μάθετε αν έχω κάτι σχετικό με τον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων*. Δεν ήξερα καν τι ήταν αυτός ο *Τόμος* τότε, αλλά η πορφυρόδερμη κυρία μου είπε ότι γράφει για αστικούς μύθους με κρυφούς δρόμους...»

«Σου ανέφερε το όνομά της;»

«Όχι.»

«Εντάξει. Μπορείς να πηγαίνεις. Ίσως νάρθουμε καμια άλλη φορά στο μαγαζί σου να σου πουλήσουμε τίποτα, ή να αγοράσουμε κάτι. Να μας θυμάσαι.»

«Ασφαλώς, κυρία! Και θα σας κάνω πολύ καλές τιμές, το υπόσχομαι.»

Η Μιράντα ένευσε, υπομειδιώντας, φεύγοντας από μπροστά του, και ο άντρας βγήκε από τον σκιερό δρόμο κι απομακρύνθηκε βαδίζοντας γρήγορα, σαν να τον κυνηγούσαν.

«Η Κορίνα,» είπε η Νορέλτα-Βορ. «Το ήξερε ότι θα ερχόμασταν εδώ!»

«Μέσω του φυλαχτού, αναμφίβολα.»

«Τι κάνουμε τώρα; Μπορεί και προβλέπει όλες μας τις κινήσεις, Μιράντα!»

«Πάμε στην Ταϊράνδου τριάντα-επτά.»

«Τι; Μα είναι παγίδα!»

«Είναι δυνατόν να νομίζεις πως η Κορίνα νόμιζε ότι δεν θα καταλάβουμε πως αυτός ο τύπος έλεγε ψέματα;»

Η Νορέλτα συνοφρυώθηκε. «Εγώ δεν ήμουν σίγουρη ότι έλεγε ψέματα...»

«Είμαι, όμως, κι εγώ εδώ. Και η Κορίνα με ξέρει.»

«Αν ήξερε ότι θα το καταλάβαινες, γιατί να μπει στον κόπο να...;»

«Αυτό θέλω να μάθω.»

/6\

Αφού ο Θόρινταλ βρίσκει κατάλυμα ανάμεσα στους Νομάδες, και ακούει ιστορίες από αυτούς, και γνωρίζει τον Σκέλεθρο και τη Βιολέτα (και τον σαυροπρόσωπο Ανδρόνικο), και βλέπει πώς ο Δεινοχάρης, ένα από τα Πνεύματα των Δρόμων, αντιμετωπίζει τους δημοσιογράφους, η Εύνοια τον πλησιάζει για να του ζητήσει μια χάρη: και ο Θόρινταλ στήνει ένα κόλπο που φαίνεται, τελικά, ν'αρέσει πολύ στους Νομάδες των Δρόμων...

Αφού γνώρισε την Κυρά των Δρόμων – και είχε πια την αίσθηση ότι την ήξερε πάντα, ότι ήταν μια παλιά του γνωστή, μια χαμένη αδελφή του, μια ξεχασμένη φίλη του – του ζήτησαν να τους ακολουθήσει, και ο Θόρινταλ τούς ακολούθησε ανάμεσα στις σκηνές και στους Νομάδες που κάθονταν γύρω από μαγκάλια ή σε παρέες που δεν είχαν κοντά τους φωτιές. Ήταν μεσημέρι, και πολλοί έτρωγαν και έπιναν. Μιλούσαν άνετα μεταξύ τους, και γελούσαν πολύ. Τα μάτια τους γυάλιζαν. Έμοιαζαν ευτυχισμένοι. Ήταν δυνατόν αυτή η πλανόδια ζωή να τους κάνει ευτυχισμένους; αναρωτήθηκε ο Θόρινταλ.

«Πού πάμε τώρα;» ρώτησε τους τρεις ξεναγούς του.

«Να σου βρούμε μέρος για να μείνεις, κατά πρώτον,» αποκρίθηκε ο Εύθυμος. «Έχεις σκηνή μαζί σου;» Εκείνος και ο Ρίμναλ εξακολουθούσαν να κουβαλάνε τους σάκους του.

«Όχι. Αλλά μπορώ να προμηθευτώ από κάποιο κατάστημα, υποθέτω.»

«Δε χρειάζεται,» είπε η Μαρίνα. «Θα σου δώσουμε εμείς μία. Έχουμε κάμποσες που δεν χρησιμοποιούνται. Όμως θα πρέπει να την κουβαλήσεις.»

Ο Θόρινταλ ανασήκωσε τους ώμους. «Το λιγότερο...»

Εκείνη γέλασε.

Πλησίασαν ένα από τα τρίκυκλα με τις μεγάλες καρότσες, και η Μαρίνα είπε σ'έναν άντρα που καθόταν εκεί να τους δώσει μια σκηνή. «Έχουμε καινούργιο Νομάδα.»

Ο άντρας – μουσάτος και μαλλιάς – κοίταξε τον Θόρινταλ από πάνω ως κάτω. Του έκλεισε το μάτι. «Καλωσήρθες στους Νομάδες των Δρόμων,» είπε, και τράβηξε κάτι ανάμεσα από τα πράγματα που γέμιζαν την καρότσα, η οποία έκλεινε με ύφασμα γύρω-γύρω και η πόρτα της είχε μια κουρτίνα που τώρα ήταν παραμερισμένη. Ο άντρας έβγαλε μια τυλιγμένη σκηνή και την έριξε στα πόδια του Θόρινταλ.

Ο σαμάνος τη σήκωσε στον ώμο. «Ευχαριστώ.»

«Την Πόλη, μάστορα,» αποκρίθηκε ο Νομάδας. Μια έκφραση που παραξένεψε τον Θόρινταλ. *Την Πόλη; Τι εννοεί;* Οι τρεις ξεναγοί του δεν φάνηκαν να παραξενεύονται το ίδιο μ'εκείνον.

«Έλα,» του είπε η Μαρίνα.

Ο Θόρινταλ τούς ακολούθησε πάλι, κουβαλώντας τώρα την τυλιγμένη σκηνή στον ώμο. Πέρασαν ανάμεσα από καθισμένους Νομάδες των Δρόμων και, τελικά, σταμάτησαν στην άκρη ενός μέρους όπου βρίσκονταν κι άλλες στημένες σκηνές.

«Εδώ θα τη στήσεις κι εσύ,» είπε ο Ρίμναλ, ακουμπώντας τον έναν σάκο του σαμάνου στο έδαφος της Πλατείας Διχαλωτής.

Ο Εύθυμος ακούμπησε τον δεύτερο σάκο δίπλα στον πρώτο. «Θα σε βοηθήσουμε, βέβαια.»

«Καλό αυτό,» είπε ο Θόρινταλ, «γιατί δεν έχω μάθει να στήνω σκηνές.» Την έβγαλε από τον ώμο του και, σε λίγο, με τη βοήθεια του Εύθυμου και της Μαρίνας, την είχε στήσει. Δεν ήταν τόσο στενόχωρη όσο φανταζόταν, αλλά δεν χωρούσε και όρθιος μέσα.

Κάθισε μπροστά της, οκλαδόν, και ο Εύθυμος κι η Μαρίνα κάθισαν κοντά του. Ο Ρίμναλ πήγε να φέρει φαγητό, και δεν άργησε να επιστρέψει με τέσσερα χάρτινα πιάτα που είχαν μέσα πολλά λαχανικά και μερικά κομμάτια ψητό κρέας. Από έναν μικρό σάκο έβγαλε αναψυκτικά και μπουκαλάκια με νερό για όλους. Κάθισε κι αυτός κοντά τους κι άρχισαν να τρώνε.

Το φαγητό δεν ήταν καμιά σπεσιαλιτέ, παρατήρησε ο Θόρινταλ, αλλά ούτε και άσχημο ήταν. «Μέχρι τότε θα μείνουμε εδώ, στην Πλατεία Διχαλωτής;» ρώτησε.

«Μέχρι που η Κυρά των Δρόμων να μας πει ότι ήρθε ο καιρός να φύγουμε,» αποκρίθηκε η Μαρίνα.

«Και τότε συνήθως είναι ο καιρός; Περιμένει κάτι συγκεκριμένο;»

«Τα πράγματα που βλέπει εκείνη κανείς άλλος δεν μπορεί να τα δει,» του είπε ο Εύθυμος, μουλιαζοντας ένα κομμάτι ψωμί μέσα στην σάλτσα των λαχανικών του. «Παρατηρεί την Πόλη, και η Πόλη τής δείχνει πότε είναι ώρα να ταξιδέψουμε και πότε να μείνουμε κάπου.»

«Η Πόλη;...» Τι εννοούσαν μ'αυτή την Πόλη; Ο Θόρινταλ ήταν σίγουρος ότι το *πι* ήταν κεφαλαίο.

Ο Εύθυμος δάγκωσε το ψωμί του, το μάσησε. «Η Ρελκάμνια. Η Ατέρμονη Πολιτεία. Η *Πόλη*... Η Κυρά των Δρόμων μπορεί και βλέπει πράγματα εκεί που κανείς άλλος δεν τα βλέπει.»

«Η Πόλη είναι σαν τον καιρό, μας έχει πει,» πρόσθεσε η Μαρίνα. «Όπως εμείς βλέπουμε ότι μάλλον θα βρέξει, εκείνη βλέπει ότι μάλλον τώρα είναι η ώρα να αναχωρήσουμε. Όπως εμείς βλέπουμε ότι έχει λιακάδα, εκείνη βλέπει ότι τώρα είναι η ώρα να μείνουμε κάπου.»

«Παράξενο,» δεν μπόρεσε παρά να σχολιάσει ο Θόρινταλ.

«Ναι,» είπε ο Εύθυμος, «παράξενο, αλλά αληθινό. Δεν είναι συνηθισμένη γυναίκα.»

«Δεν το κατάλαβες και μόνος σου;» ρώτησε ο Ρίμναλ.

Ο Θόρινταλ ένευσε. «Το κατάλαβα.» *Σαν ανέκαθεν να την ήξερα. Σαν να ήταν παλιά γνωστή μου. Χαμένη συγγενής.* Η ανάμνησή της του ήταν πολύ ευχάριστη· τον έκανε να θέλει να την ξαναδεί, όσο το δυνατόν πιο σύντομα.

Η Μαρίνα είπε: «Είναι Θυγατέρα της Πόλης.»

«Αληθεύει;»

«Έχω ακούσει κάποιους από τους πιο κοντινούς της ανθρώπους να λένε πως έχουν δει το σημάδι που έχει στο δεξί της πέλμα. Το σημάδι που έχουν όλες οι Θυγατέρες της Πόλης.» Τράβηξε ένα μαχαίρι από τη μπότα της και, επάνω στο μαλακό χώμα της πλατείας, σχημάτισε ένα σύμβολο: δύο αλληλοσυνδεόμενες σπείρες που τα κέντρα τους ενώνονταν με μια γραμμή. «Το σημάδι των Θυγατέρων της Πόλης,» είπε.

«Το έχω διαβάσει κι εγώ αυτό,» παραδέχτηκε ο Θόρινταλ, «αλλά νόμιζα πως ήταν μύθος.»

Ο Ρίμναλ κούνησε το κεφάλι. «Δεν είναι μύθος, φίλε.»

«Ή, τουλάχιστον,» πρόσθεσε ο Εύθυμος, «δεν είναι τα πάντα μύθος. Αν και η Εύνοια ίσως να έχει δυνάμεις που ακόμα δεν μας έχει αποκαλύψει...»

«Ναι,» συμφώνησε η Μαρίνα, μασώντας ένα κομμάτι ψητό κρέας, «ίσως να έχει πολλές δυνάμεις.»

Ο Θόρινταλ ήπια μια γουλιά από το Διαυγές Νεύμα του. «Δηλαδή, πιστεύετε όλοι ότι είναι όντως Θυγατέρα της Πόλης...» Δεν ήταν ερώτηση· δεν υπήρχε αμφιβολία για το τι πίστευαν.

«Ναι,» είπε ο Εύθυμος, «το πιστεύουμε. Δεν χρειάζεται να το 'πιστέψουμε', βασικά· αυτή είναι η αλήθεια, Θόρινταλ. Καμία συνηθισμένη γυναίκα δεν θα μπορούσε να μας καθοδηγεί όπως μας καθοδηγεί εκείνη.»

«Τι ιδιαίτερο κάνει;»

«Θα καταλάβεις, σύντομα,» του είπε ο Ρίμναλ.

«Βλέπει την Πόλη με τρόπο που κανείς άλλος δεν μπορεί να τη δει,» επανέλαβε η Μαρίνα.

«Πιστεύουν κι οι υπόλοιποι Νομάδες ότι είναι Θυγατέρα της Πόλης;» ρώτησε ο Θόρινταλ.

«Κάποιοι το πιστεύουν, κάποιοι όχι,» αποκρίθηκε ο Εύθυμος. «Αλλά ακόμα και οι δύσπιστοι παραδέχονται ότι η καθοδήγησή της είναι... σαν θαύμα. Κανείς άλλος δεν θα μπορούσε να μας οδηγεί έτσι μες στην Ατέρμονη Πολιτεία.»

«Σίγουρα,» συμφώνησε ο Ρίμναλ. «Αν οποιοσδήποτε άλλος επιχειρούσε να οργανώσει κάτι σαν τους Νομάδες των Δρόμων, θα είχε διαλυθεί μέσα στους πρώτους δυο μήνες.»

«Αν είχε καταφέρει καν να διαμορφωθεί εξ αρχής,» πρόσθεσε η Μαρίνα, και ο Ρίμναλ ένευσε μουγκρίζοντας καταφατικά καθώς έπινε μια γουλιά από το Στοιχείο της Ατέρμονης Πολιτείας του και ρευόταν κόσμος.

«Πώς ξεκίνησε;» ρώτησε ο Θόρινταλ. «Από πού ξεκίνησε; Από ποια συνοικία;» Πιρούνιασε μερικά κομμάτια βραστό μανιτάρι και τα έβαλε στο στόμα του. Ήταν πολύ γλυκά – αναμφίβολα λόγω της σάλτσας, των καρυκευμάτων, και των υπόλοιπων χόρτων.

«Από τον Ωροβάτη ξεκίνησε,» είπε ο Εύθυμος. «Ξέρεις πού είναι ο Ωροβάτης;»

«Πρώτη φορά τον ακούω.»

«Ξέρεις πού είναι η Εύσχημη;»

«Ούτε.»

«Η Ανακτορική Συνοικία και το Συγκλητικό Ανάκτορο θα ξέρεις πού είναι, έτσι; Θα τάχεις δει στους χάρτες.»

«Ναι.»

«Νότια τους είναι η Μακριά Λεωφόρος...»

«Ναι.»

«Νότια της Μακριάς Λεωφόρου, αντίκρυ στην Ανακτορική Συνοικία, είναι η Εύσχημη. Και νότια της Εύσχημης, μετά την Οδό Ευσχήμων, είναι ο Ωροβάτης.»

«Από εκεί είσαι;» ρώτησε ο Θόρινταλ.

«Όχι. Εγώ μπήκα στους Νομάδες όταν βρίσκονταν στη Μαριονέτα, νότια του Ανατολικού Αερολιμένα.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Θόρινταλ. «Πώς ακριβώς ξεκίνησαν οι Νομάδες από τον Ωροβάτη;»

Η Μαρίνα πήρε τον λόγο: «Από μια συμμορία που αποφάσισε να ακολουθήσει την Εύνοια και να περιπλανηθεί μαζί της. Αυτοί είναι τώρα οι πιο κοντινοί της άνθρωποι.»

«Τα Πνεύματα των Δρόμων,» τους λένε,» είπε ο Ρίμναλ. «Αλλά παλιά, όταν ήταν στον Ωροβάτη, έχω ακούσει πως ονομάζονταν Μαντροχαλαστές.»

Ο Θόρινταλ γέλασε. «Μαντροχαλαστές;»

«Ναι, φίλε,» είπε ο Ρίμναλ μειδιώντας. Και ήπια μια μεγάλη γουλιά από το Στοιχείο της Ατέρμονης Πολιτείας του. «Αστείο όνομα, ε; Ίσως νάταν τίποτα λωποδύτες.»

Η Μαρίνα γέλασε, ο Εύθυμος χαμογελούσε καθώς δάγκωνε το κρέας του.

«Εσύ από πού είσαι;» ρώτησε ο Θόρινταλ τον Ρίμναλ.

«Από τη Χορδή. Είναι ανάμεσα στη Μακριά Λεωφόρο και στην Παράλληλη Οδό. Νότια της Λαμπροφόρου, νότια της Ιερής Συνοικίας.»

«Κατάλαβα.»

«Αριστοκράτης είναι, μην τον βλέπεις έτσι,» είπε η Μαρίνα, μορφάζοντας, αναποδογυρίζοντας τα μάτια.

Ο Θόρινταλ μειδίασε, κοίταξε τον Ρίμναλ ερωτηματικά.

«Ναι, είμαι,» παραδέχτηκε εκείνος, σκαλίζοντας τα χόρτα μες στο πιάτο του. «Από Καινό Οίκο. Αλλά όλοι οι αριστοκράτες είναι φτωχοί στη Χορδή, φίλε. Δέκα φορές καλύτερη η ζωή με τους Νομάδες, πίστεψέ με. Είχα κάνει μια δουλειά με τον ξάδελφό μου και είχαμε – πάλι, για τρίτη φορά – πέσει έξω. Αυτός ο καριόλης έφταιγε για όλα, τ'ορκίζομαι στ'όνομα του Κρόνου! Είπα 'Αρκετά πια, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος! Θα γίνω Νομάδας!' Το είπα για πλάκα. Αλλά πήγα να δω τους Νομάδες των Δρόμων που τότε περνούσαν απ'τη Χορδή. Δεν επέστρεψα ποτέ ξανά στο σπίτι μου – εντάξει, παρά μόνο για να μαζέψω κάτι πράγματα.» Γέλασε. «Η γυναίκα μου έγινε έξω φρενών.»

«Ήσουν παντρεμένος;»

«Πέντε χρόνια. Αλλά απ'τον τρίτο χρόνο δεν τα πηγαίναμε καλά ούτε ως ή άλλως. Η γυναίκα μου νόμιζε ότι κάτι ιδιαίτερο θα συνέβαινε επειδή ήμουν ευγενής – και της το είχα πει να μην περιμένει τίποτα επειδή είμαι ευγενής· μη νομίζεις ότι της πούλησα υψηλό πρόσωπο για να την τουμπάρω. Τέλος πάντων, ακόμα και τότε, που ήταν να φύγω με τους Νομάδες, της πρότεινα νάρθει μαζί μου. "Έλα," της είπα, "πάμε να ταξιδέψουμε" τι κάνουμε' εδώ, έτσι κι αλλιώς; Πάμε να δούμε τη Ρελκάμνια! Όταν ακούσεις την Κυρά των Δρόμων να μιλά θα σε μαγέψει," της είπα. Αλλά δεν ήθελε ούτε να το συζητήσει' με κατηγόρησε ότι βρήκα γκόμενα, λέει – άκου να δεις, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!... Τέλος πάντων, φίλε. Σηκώθηκα κι έφυγα' ακολούθησα τους Νομάδες των Δρόμων. Δεν το έχω μετανιώσει.» Συνέχισε το φαγητό του, μοιάζοντας κουρασμένος από τόσα που είχε πει.

Ο Θόρινταλ ακόμα δεν είχε καταλάβει τι ακριβώς έβρισκαν σ'αυτού του είδους την περιπλανώμενη ζωή. Αλλά, σίγουρα, καταλάβαινε πώς η Εύνοια τούς μάγευε. Όπως μάγεψε κι εμένα. Και η «μαγεία» της δεν έχει σχέση ούτε μ'αυτή των μαγικών ταγμάτων ούτε μ'αυτή των ανεκπαίδευτων σαμάνων. Τι κάνει; Ήταν, μήπως, απλώς τέτοια η προσωπικότητά της; Ή όλα τούτα συνέβαιναν επειδή ήταν θυγατέρα της Πόλης;

Ο Θόρινταλ δεν ήξερε αν έπρεπε να πιστέψει ακόμα ότι η Εύνοια ήταν όντως θυγατέρα της Πόλης. Ίσως να μην ήταν τίποτα πιο παράξενο από χαρισματική με κάποιον ιδιαίτερο τρόπο...

Στράφηκε στη Μαρίνα. «Εσύ από πού ακολούθησες τους Νομάδες;»

«Από τη Βυθιστή. Η οποία, υποθέτω, δεν θα ξέρεις πού είναι.»

«Κι όμως, νομίζω ότι την έχω ακούσει.»

Η Μαρίνα τον κοίταξε ερωτηματικά.

«Πέρα από τα Σταυροδρόμια. Ανατολικά τους.»

Η Μαρίνα ένευσε. «Την ξέρεις, πράγματι. Μπήκα στους Νομάδες των Δρόμων όταν περνούσαν από εκεί. Ήταν η καλύτερη απόφαση που έχω πάρει στη ζωή μου.»

«Σε βλέπω προβληματισμένο,» παρατήρησε ο Εύθυμος κοιτάζοντας τον Θόρινταλ.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Απλώς σκέφτομαι...»

«Θα καταλάβεις,» του είπε ο Εύθυμος. «Δεν είναι τυχαίο που οδηγήθηκες εδώ.»

Ο Θόρινταλ τον ατένισε ερωτηματικά.

Ο Εύθυμος χαμογέλασε. «Κανείς δεν έρχεται τυχαία στους Νομάδες των Δρόμων, μας λέει η Εύνοια. Και έχει δίκιο. Υπάρχει θέση για σένα μαζί μας, Θόρινταλ.»

«Γιατί αποφάσισες να έρθεις, αλήθεια;» τον ρώτησε ο Ρίμναλ.

Ο σαμάνος δίστασε προς στιγμή ν'απαντήσει· τελικά είπε: «Από περιέργεια, υποθέτω... Δεν ήμουν δυσαρεστημένος με τη ζωή μου.»

«Πολλοί έχουν έρθει από περιέργεια,» τον πληροφόρησε ο Εύθυμος, «και έχουν γίνει από τους πιο πιστούς και αφοσιωμένους Νομάδες των Δρόμων.»

Ο Ρίμναλ ένευσε. «Πράγματι.»

Μετά από μερικές στιγμές, που όλοι τους έτρωγαν σιωπηλά, ο Θόρινταλ μίλησε ξανά: «Είπατε ότι έχετε άλλους δυο σαμάνους μαζί σας...»

«Θα τους γνωρίσεις. Σύντομα,» τον διαβεβαίωσε ο Εύθυμος.

Ύστερα από το φαγητό, ο Εύθυμος, η Μαρίνα, και ο Ρίμναλ τον άφησαν μόνο, να ξεκουραστεί στη σκηνή του. Και ο Θόρινταλ αισθανόταν όντως κουρασμένος μετά από το ταξίδι του για να φτάσει ως εδώ. Έβγαλε τις μπότες του και χώθηκε μες στη σκηνή. Ο ύπνος δεν άργησε να τον πάρει, και ονειρεύτηκε δρόμους... δρόμους... δρόμους... και ανθρώπους να βαδίζουν επάνω τους... ασταμάτητα... αέναα... σαν στοιχειακά της Ατέρμονης Πολιτείας...

Γαβγίσματα τον ξύπνησαν.

Γαβγίσματα κοντά του.

Ο Θόρινταλ ανασηκώθηκε, παραμέρισε την κουρτίνα της σκηνής, και απέξω είδε έναν σκύλο της ράτσας των σαυροπρόσωπων – ή, όπως τους έλεγαν στην καθομιλουμένη, φιδομούρηδες. Ήταν μικρά ζώα, λίγο μεγαλύτερα από γάτες, και το κεφάλι τους θύμιζε κεφάλι σαύρας. Το τρίχωμά τους ήταν, συνήθως, γκριζο ή καφέ. Του συγκεκριμένου ήταν γκριζο με μια μαύρη λωρίδα ανάμεσα στ'αφτιά που έγερναν προς τα πίσω.

Βλέποντας τον Θόρινταλ, έβγαλε ακόμα ένα γάβγισμα και μετά ησύχασε. Κάθισε μπροστά του, παρατηρώντας τον. Πρέπει νάχε καταλάβει ότι ήταν καινούργιος, από τη μυρωδιά του, και να ήθελε να τον δει.

Ο σαμάνος τον χάιδεψε στο κεφάλι, και του σκύλου φάνηκε να του αρέσει αυτό. Δυο γάτες πλησίασαν αμέσως: μία κατάλευκη, μία καφετιά με μαύρες τούφες από δω κι από κει. Δεν έμοιαζαν να φοβούνται τον σκύλο, και τώρα είχαν πάρει θάρρος που ο φίλος τους είχε βγάλει τον καινούργιο Νομάδα απ'τη σκηνή του.

Παράξενα ζώα, σκέφτηκε ο Θόρινταλ. Τράβηξε τα σκούρα γυαλιά του από την καπαρντίνα του και τα θόλωσε με την αναπνοή του. Τα φόρεσε, παρότι ήταν σούρουπο, και έσβησε κάθε σκέψη και αίσθηση από το μυαλό του, προσπαθώντας να διακρίνει πνεύματα.

Αν και υπήρχαν διάφορες πνευματικές οντότητες τριγύρω (όλες φιλικές, νόμιζε), τα τρία ζώα δεν είχαν κανένα πνεύμα κοντά τους, ούτε έμοιαζε να επηρεάζονται από αυτά.

Ο σαμάνος έβγαλε πάλι τα γυαλιά του. «Είστε κι εσείς Νομάδες, ε;»

Ο σκύλος γάβγισε ξανά, δύο φορές, κοφτά, και χοροπήδησε. Οι γάτες κουνούσαν τις ουρές τους, ατενίζοντας τον Θόρινταλ με γυαλιστερά μάτια. Η μουσική των Νομάδων των Δρόμων αντηχούσε πιο χαμηλά τώρα από τα μεγάλα ηχεία επάνω στο ψηλό τετράκυκλο όχημα: ερχόταν σαν μουρμουρητό του ανέμου που χάιδευε την Πλατεία Διχαλωτής. Ποιο τραγούδι ήταν αυτό; Α, ναι: *Χρηματιστές και Διάβολοι*, του συγκροτήματος Κακοπροαίρετες Ιεραρχίες. Αρκετά παλιό άκουσμα. Την εποχή της Συμπαντικής Παντοκρατορίας το είχαν γράψει.

Ο Θόρινταλ έστρεψε το βλέμμα του προς το τετράκυκλο όχημα απ'όπου ερχόταν η μουσική – προς το όχημα που οι τροχοί του ήταν τόσο ψηλοί όσο εκείνος – και είδε τώρα μια σημαία να ανεμίζει εκεί

κοντά, κρεμασμένη από ένα μακρύ κοντάρι. Είχε επάνω της σχεδιασμένο ένα σύμβολο που θύμιζε δύο σταυρωτά σπαστά οχτάρια. Το σύμβολο των Νομάδων των Δρόμων· ο Θόρινταλ το είχε δει σε φωτογραφίες. Γιατί δεν είχαν υψώσει τη σημαία τους από πιο πριν; Μάλλον δεν βιάζονταν. Ή ίσως πριν να είχε λιγότερο αέρα και να μην κυμάτιζε, γι' αυτό ο Θόρινταλ δεν την είχε προσέξει.

Φόρεσε τις μπότες του και σηκώθηκε όρθιος.

Και τώρα το βλέμμα του στράφηκε σε μια γυναίκα που περνούσε μέσα από το πλήθος όπως μια φλόγα περνά μέσα απ' το σκοτάδι. Η Εύνοια. Ντυμένη πάλι με πρασινοκόκκινο χιτώνα, και με τα χρυσαφιά μαλλιά της ν' ανεμίζουν σαν μανδύας γύρω της. *Σ' έμένα έρχεται*, παρατήρησε ο Θόρινταλ. *Σ' έμένα!* Αισθάνθηκε μια ξαφνική χαρά εντός του.

Και παραξενεύτηκε πολύ.

Μα τον Κρόνο, αυτή η γυναίκα, οσοδήποτε φιλική κι αν ήταν, οσοδήποτε γοητευτική (αν και δεν την έβλεπε ερωτικά, όφειλε να ομολογήσει), εξακολουθούσε να είναι *άγνωστη* ουσιαστικά για εκείνον. Τι συνέβαινε εδώ;

Η Κυρά των Δρόμων τον πλησίασε χαμογελώντας.

«Πώς σου φαίνεται μαζί μας, Θόρινταλ;»

Εκείνος αισθάνθηκε για λίγο αμήχανος να απαντήσει. «Εντάξει, υποθέτω... Όλα εντάξει.» Χαμογέλασε.

«Αν υπάρχει κάτι που θέλεις και δεν το βρίσκεις, μπορείς πάντα να έρθεις να μου μιλήσεις γι' αυτό,» είπε η Εύνοια. «Όλοι οι Νομάδες είναι προσωπικοί μου φίλοι, και δεν ξεχωρίζω τον έναν από τον άλλο. Οι παλιοί και οι καινούργιοι είναι για εμένα το ίδιο.»

«Ευχαριστώ...» είπε ο Θόρινταλ. Τι άλλο να έλεγε; «Είναι... είναι λίγο παράξενα τα πάντα εδώ. Αλλά δεν νομίζω ότι μου λείπει τίποτα. Απλώς αναρωτιέμαι για διάφορα πράγματα...»

«Όπως;» Η ερώτησή της ήταν φιλική.

«Σου μίλησαν ο Ρίμναλ, ο Εύθυμος, και η Μαρίνα για εμένα;»

«Όχι. Γιατί να μου μιλήσουν αυτοί για εσένα όταν μπορώ να έρθω εγώ η ίδια να συζητήσουμε;»

«Ναι, σωστά...» είπε ο Θόρινταλ.

«Τι σε απασχολεί;» ρώτησε η Εύνοια. «Τι θέλεις να σου απαντήσω;»

«Πώς ζείτε, κατά πρώτον. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι...» κοίταξε γύρω του, «χρειάζονται να φάνε, να ντυθούν. Τα οχήματα χρειάζονται καύσιμα, ανταλλακτικά. Πού βρίσκετε τα χρήματα, Εύνοια;»

«Προσφέρουμε τις υπηρεσίες μας σε διάφορους. Πολλοί από εμάς είναι καλλιτέχνες, ή μηχανικοί, ή φτιάχνουν ρούχα, καπέλα, υποδήματα. Ή ψυχαγωγούν τον κόσμο. Ή δίνουν συμβουλές. Δεν κλέβουμε, αν αυτό σε απασχολεί. Για τα άλλα φροντίζει η Πόλη.»

«Η Πόλη...»

«Ναι,» είπε η Εύνοια σαν να ήταν το πιο φυσικό πράγμα στη Ρελκάμνια. «Μας δίνει ό,τι χρειαζόμαστε. Όσοι με ακολουθούν δεν στερούνται τίποτα, και μαθαίνουν τη γοητεία του ατέρμονου ταξιδιού.»

Είσαι πραγματικά θυγατέρα της Πόλης; ήταν έτοιμος να τη ρωτήσει, αλλά η Εύνοια τον πρόλαβε: «Έρχονται τώρα κάποιοι που θέλουν να σε γνωρίσουν.» Και στράφηκε προς τα δίπλα.

Ο Θόρινταλ ακολούθησε το βλέμμα της και είδε έναν άντρα και μια γυναίκα να πλησιάζουν. Ο πρώτος ήταν κατάμαυρος στο δέρμα, με μαλλιά ξανθά και μακριά. Πολύ λεπτός – πάρα πολύ λεπτός – σχεδόν σαν σκελετός που κινείται. Και στο χέρι του βαστούσε ένα παράξενο ραβδί καμωμένο από ξύλα, μέταλλα, πλαστικά, λάστιχα, χαρτιά· χάντρες, κλωστές, και υφάσματα ανέμιζαν γύρω του.

Η γυναίκα που βάδιζε πλάι στον άντρα είχε δέρμα χρυσό, όπως του Θόρινταλ, και μαλλιά μαύρα σαν τη νύχτα, μακριά ως τους ώμους, λυτά. Φορούσε δερμάτινα ρούχα, βαμμένα με μπογιές διάφορων χρωμάτων εδώ κι εκεί, και είχε κονκάρδες καρφίτσωμένες επάνω τους. Τα μάτια της ήταν στενά και διαπεραστικά, το πρόσωπό της στρογγυλωπό.

«Να σου γνωρίσω τους άλλους δύο σαμάνους μας,» είπε η Εύνοια. «Τον Ράνελακ, που τον λένε και Σκέλεθρο, και τη Βιολέτα. Ήθελαν να σε συναντήσουν από τότε που άκουσαν ότι ήρθες. Τους πρότεινα να περιμένουν λίγο, μέχρι να προσαρμοστείς.»

Ο Θόρινταλ έκλινε το κεφάλι προς τη μεριά τους. «Χαίρω πολύ.»

«Καλωσόρισες,» είπε ο Ράνελακ πλησιάζοντας· και ο σαυροπρόσωπος ήρθε γρήγορα κοντά του, σαν ο σαμάνος να ήταν αφέντης του. Ο Σκέλεθρος χάιδεψε το κεφάλι του σκύλου, κι εκείνος τού έγλειψε το

χέρι. «Αν και σε είχα δει μέσα από τα μάτια του φίλου μου, δεν μπορούσα να σου μιλήσω μέσα από το στόμα του.»

Ο Θόρινταλ συνοφρυώθηκε, μην καταλαβαίνοντας.

Ο Ράνελακ μειδίασε, και το χαμόγελό του έμοιαζε πραγματικά με χαμόγελο κρανίου. Το παρωνύμιο *Σκέλεθρος* ήταν πολύ ταιριαστό γι' αυτόν. «Ο σκύλος μου,» εξήγησε, «ο Ανδρόνικος. Μπορώ να δω μέσα από τα μάτια του, αν θέλω, ν' ακούσω μέσα από τ' αφτιά του. Αλλά όχι και να μιλήσω μέσα από το στόμα του.»

Ο Θόρινταλ εξακολουθούσε νάναι συνοφρυωμένος, αν και τώρα είχε καταλάβει τι εννοούσε πριν ο Σκέλεθρος. Ο ίδιος, όμως, δεν μπορούσε ούτε καν να φανταστεί πώς να χρησιμοποιήσει τις αισθήσεις ενός ζώου με τέτοιο τρόπο.

«Μην ξαφνιάζεσαι,» του είπε η Βιολέτα με αισθητά ένρινη φωνή. «Ο Σκέλεθρος βλέπει ακόμα και μέσα από τα φώτα οχημάτων. Υποθέτω κι εσύ θα ξέρεις να κάνεις πράγματα που θα μας φαίνονται παράξενα εμάς.»

«Εσύ βλέπεις μέσα από σκύλους;»

Η Βιολέτα γέλασε. «Όχι.»

Ο Ανδρόνικος γάβγισε δυο φορές και χοροπήδησε γύρω απ' τον αφέντη του.

Η Εύνοια χαμογελούσε. «Πολύ χαίρομαι που φαίνεται να συμπαθίστε μεταξύ σας. Το ήξερα ήδη. Σας αφήνω τώρα. Θα τα ξαναπούμε, Θόρινταλ. Και όποτε θέλεις μπορείς φυσικά να έρθεις εσύ να μου μιλήσεις.» Η φιλικότητά της τον έκανε να αισθάνεται σαν στο σπίτι του με τους Νομάδες των Δρόμων. Αλλά, γι' ακόμα μια φορά, δεν πρόλαβε να της πει τίποτα καθώς η Εύνοια στράφηκε και έφυγε, γλιστρώντας ανάμεσα στις σκηνές του καταυλισμού, ανάμεσα στα αναμμένα μαγκάλια και στις παρέες· οι σκιές του σούρουπου την έκρυψαν πίσω από τους μανδύες τους.

«Καθίστε,» είπε ο Θόρινταλ στους άλλους σαμάνους. «Καθίστε.» Και κάθισαν έξω απ' τη σκηνή του, με τον Ανδρόνικο και τις δύο γάτες από κοντά.

«Πώς αποφάσισες να έρθεις μαζί μας, Θόρινταλ;» ρώτησε η Βιολέτα.

«Από περιέργεια, είναι η αλήθεια. Ήθελα να γνωρίσω τους Νομάδες των Δρόμων.»

«Κι εγώ,» είπε η Βιολέτα, «κι από τότε δεν σκέφτηκα ποτέ να φύγω. Η Εύνοια μάς δείχνει πράγματα... αδιανόητα.»

«Τι πράγματα;»

«Όταν την ακολουθείς, είναι σαν να βαδίζεις μέσα σε άλλη πραγματικότητα, θόρινταλ. Δεν είναι όπως όταν βαδίζεις μόνος σου στους δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας, ή μαζί με κάποια συνηθισμένη παρέα. Όταν ακολουθείς την Εύνοια, η Πόλη... ανοίγεται μπροστά σου· γίνεται δική σου· γίνεσαι παιδί της· σε προστατεύει – το καταλαβαίνεις.»

Ο Θόρινταλ την κοίταζε δύσπιστα.

«Στην αρχή,» του είπε ο Ράνελακ, «κι εγώ έτσι δύσπιστος ήμουν. Είχα πάει μαζί με τους Νομάδες των Δρόμων για να κρυφτώ, επειδή με κυνηγούσαν. Σκεφτόμουν μετά να φύγω. Αλλά ποτέ δεν έφυγα. Ούτε και το σκοπεύω. Οι Νομάδες είναι το σπίτι μου τώρα.»

Γιατί σε κυνηγούσαν; μπήκε στον πειρασμό να ρωτήσει ο Θόρινταλ, μα δεν το έκανε· ίσως ο Ράνελακ να μην ήθελε να το πει σ'έναν άνθρωπο που είχε μόλις γνωρίσει. «Από πού είσαι;» ρώτησε μονάχα ο Θόρινταλ.

«Από την Παράλληλη Συνοικία.»

«Δεν την έχω ξανακούσει.»

«Νότια της Χορδής.»

«Μάλιστα, κατάλαβα. Ο Ρίμναλ μού είπε ότι είναι από τη Χορδή.»

Ο Σκέλεθρος ένευσε. Και ρώτησε: «Τι μπορείς να κάνεις με το Χάρισμα, Θόρινταλ;»

«Δεν είναι κάτι το συγκεκριμένο... Ανακαλύπτω πράγματα συνεχώς... Για παράδειγμα, εντόπισα πού βρίσκονταν οι Νομάδες των Δρόμων μέσω του πλέγματος των τηλεπικοινωνιακών συχνοτήτων της Αμφίνομης.»

Ο Ράνελακ και η Βιολέτα αντάλλαξαν ένα βλέμμα, υπομειδώντας. Προφανώς τους άρεσε να μαθαίνουν για τις ικανότητες άλλων σαμάνων. Ο Θόρινταλ δεν είχε τύχει να γνωρίσει άλλους σαμάνους, αλλά καταλάβαινε πως όλοι ήταν πολύ διαφορετικοί μεταξύ τους, αφού δεν είχαν εκπαιδευτεί με τον ίδιο τρόπο όπως οι μάγοι των μαγικών ταγμάτων.

Έβγαλε τα γυαλιά του από την καπαρντίνα του. «Όταν τα θολώσω με την αναπνοή μου,» είπε, «μπορώ να δω πνεύματα.»

Τον κοίταξαν σαν να μην τον πίστευαν.

«Εδώ πέρα, ανάμεσα στους Νομάδες, υπάρχουν πολλά πνεύματα. Φιλικά, απ'ό,τι καταλαβαίνω.»

«Η Εύνοια τα φέρνει,» είπε ο Σκέλεθρος, γυρίζοντας το παράξενο ραβδί του μέσα στα χέρια του καθώς ήταν ακουμπισμένο στα γόνατά του.

«Τα πνεύματα της Πόλης την ακολουθούν και τη βοηθάνε,» πρόσθεσε η Βιολέτα.

«Τα βλέπετε κι εσείς;» ρώτησε ο Θόρινταλ.

«Ο Σκέλεθρος δεν μπορεί να αντιληφτεί πνεύματα, αλλά εγώ μπορώ όταν έχω φτιάξει τα σωστά σχήματα με τις μπογιές μου.»

«Τις μπογιές σου;»

Η Βιολέτα τράβηξε ένα σπρέι από τη ζώνη της. «Ζωγραφίζω σχήματα,» είπε, «και μέσα από τα σχήματα μαθαίνω πολλά.»

«Μάλιστα... Κι εσύ πώς βλέπεις μέσα από τα ζώα;» ρώτησε ο Θόρινταλ τον Ράνελακ.

«Τα αγγίζω με τα χέρια μου και με το μυαλό μου. Και όχι μόνο τα ζώα. Πολλά άλλα πράγματα επίσης. Αν αγγίξω τα γυαλιά σου, μάλλον θα μπορώ μετά, για κάποια ώρα, να δω μέσα από τα κρύσταλλά τους. Μερικές φορές, αυτό με αποπροσανατολίζει· έχει τους κινδύνους του. Αλλά η Εύνοια βρίσκει τις ικανότητές μου εξαιρετικές.» Το είπε σαν να ήταν πολύ σημαντικό, σαν να τον έκανε πολύ περήφανο.

Όλοι τους βλέπουν την Εύνοια όπως εγώ, συμπέρανε ο Θόρινταλ. Όλοι τους είναι σαγηνεμένοι από την παρουσία της. Και πήγαινε στοίχημα πως όσο πιο πολύ έμενες μαζί με τους Νομάδες τόσο περισσότερο σαγηνεμένος αισθανόσουν από την Κυρά των Δρόμων...

Μήπως έπρεπε να φύγει τώρα, όσο είχε ακόμα καιρό;

Μα δεν αισθανόταν να θέλει να φύγει. Αισθανόταν να θέλει να μείνει. Του άρεσε μαζί με τους Νομάδες των Δρόμων. Του άρεσε ήδη, παρότι μόλις τους είχε γνωρίσει. Είχε την επιθυμία να μάθει περισσότερα γι'αυτούς. Να μάθει τα πάντα γι'αυτούς.

Συνέχισε να συζητά με τους δυο σαμάνους καθώς η νύχτα απλωνόταν πάνω από την Αμφίνομη και κόσμος συγκεντρωνόταν στην Πλα-

τεία Διχαλωτής για να δει τα κόλπα και τα τεχνάσματα που έκαναν ορισμένοι από τους Νομάδες. Ο Ρίμναλ, ο Εύθυμος, και η Μαρίνα ήρθαν να καθίσουν κοντά στον Θόρινταλ, τον Σκέλεθρο, και τη Βιολέτα, κι έμοιαζε να τους ενδιαφέρει πολύ τι έλεγαν οι σαμάνοι αναμεταξύ τους, λες κι επρόκειτο για κάποιο μυστήριο που εκτυλισσόταν ζωντανά μπροστά στα μάτια τους, λες και τ'άφτιά τους άκουγαν τίποτα σπουδαία μυστικά της Ατέρμονης Πολιτείας...

Κοιμήθηκε αργά αλλά ξύπνησε νωρίς. Λίγο αφότου ο ήλιος είχε υψωθεί, χτυπώντας τα μέταλλα και τα τζάμια ψηλών πολυκατοικιών, κάνοντάς τα να στραφταλίζουν, ο Θόρινταλ βγήκε απ'τη σκηνή του και κοίταξε ολόγυρα, τον καταυλισμό των Νομάδων στην Πλατεία Διχαλωτής. Οι περισσότεροι κοιμόνταν. Κάποιοι στέκονταν φρουροί, αλλά χωρίς να κρατούν όπλα. Η Εύνοια, λοιπόν, δεν ήταν τόσο σίγουρη για τον εαυτό της ώστε να θεωρεί πως δεν χρειάζονταν καμία φύλαξη...

Ο Θόρινταλ έψησε καφέ με μια ενεργειακή εστία, τον έβαλε σε μια κούπα, και τον κρατούσε στο χέρι του καθώς βημάτιζε μέσα στον καταυλισμό φορώντας τα σκούρα γυαλιά του.

«Ο καινούργιος είσαι συ, ε;» του είπε ένας απ'τους φρουρούς, που μασούσε μαστίχα. «Ο σαμάνος.»

Ο Θόρινταλ κατένευσε. «Καλημέρα, φίλε.»

Ο άντρας τού συστήθηκε και του έδωσε το χέρι του. Ύστερα ο σαμάνος συνέχισε τον περίπατό του. Η πλατεία είχε καταληφθεί πλήρως από τους Νομάδες των Δρόμων, αλλά αυτό δεν έμοιαζε να ενοχλεί τις Αρχές της Αμφίνομης· μάλλον ο Πολιτάρχης τούς έβλεπε σαν τσίρκο.

Το ηχοσύστημα επάνω στο τετράκυκλο όχημα με τους ψηλούς τροχούς έπαιζε ελαφριά μουσική τώρα, η οποία ίσα που ακουγόταν: ένα τραγούδι χωρίς στίχους.

Ο Θόρινταλ είδε, δίπλα σε μια σκηνή, τη γυναίκα που καβαλούσε χτες την πελώρια γάτα μπροστά στον κόσμο για να τον διασκεδάσει. Ήταν τώρα καθισμένη κοντά στην καφετιά τίγρη και της χαίδευε τη ράχη ενώ εκείνη έτρωγε από ένα μπολ. Παρατήρησε ότι ο Θόρινταλ την παρατηρούσε και χαμογέλασε προς το μέρος του. Ήταν μετρίου αναστήματος, πρασινόδερμη – σπάνιος δερματικός χρωματισμός – και γαλα-

νομάλλα, με κοντοκουρεμένα μαλλιά. Τα χέρια της ήταν αρκετά μυώδη καθώς ξεπρόβαλλαν μέσα από το αμάνικο πέτσινο πανωφόρι της.

«Ο καινούργιος σαμάνος;» τον ρώτησε.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, πλησιάζοντας. «Θόρινταλ.»

«Λάρνια.» Συνέχιζε να χαϊδεύει τη ράχη της μεγάλης γάτας της η οποία έπαιρνε νωχελικά το πρωινό της.

«Ο φίλος σου από ποια διάσταση είναι, Λάρνια;»

Η Λάρνια γέλασε. «Από αυτήν.»

Ο Θόρινταλ την κοίταξε απορημένος.

«Δεν έχεις πάει στη Νυχωτή, υποθέτω...»

«Όχι.»

«Τα Σταυροδρόμια, σίγουρα, ξέρεις πού είναι...»

Ο Θόρινταλ κατένευσε, πίνοντας μια γουλιά απ'τον καφέ του, καθίζοντας κοντά στη Λάρνια, πλάι στη σκηνή που έκοβε τον πρωινό αέρα.

«Ανατολικά των Σταυροδρομιών,» είπε η πρασινόδερμη γυναίκα, «είναι η Βυθιστή, και μετά ο Σταθμός, και μετά τα Τελειώματα. Έχεις ακούσει για τα Τελειώματα;»

«Νομίζω. Εκεί η Μακριά Λεωφόρος τελειώνει, λένε.»

«Ναι,» είπε η Λάρνια, «εκεί τελειώνει. Ανατολικά από τα Τελειώματα είναι η Νυχωτή, λίγο πριν από τις Σκοτεινές Συνοικίες και το Απώτερο Σκότος, όπου η Ρελκάμνια φτάνει σ'ένα από τα τέλη της. Στη Νυχωτή τέτοιες μεγάλες γάτες δεν είναι σπάνιες. Τις καθαλάει πολύς κόσμος.»

«Ναι αλλά είναι εσωδιαστασιακές;»

«Πιο πολύ απ'ότι εμείς, σε πληροφορώ. Αυτές οι τίγρεις υπήρχαν στη Ρελκάμνια προτού η διάστασή μας οικοδομηθεί απ'άκρη σ'άκρη. Στη Νυχωτή τις εκτρέφουν ακόμα. Αλλού έχουν ξεχάσει την ύπαρξή τους.»

Ο Θόρινταλ έβγαλε τα σκούρα γυαλιά του για να δει καλύτερα τη μεγάλη γάτα. Εκείνη, σαν να το κατάλαβε, πήρε το πρόσωπό της από το μπουλ όπου έτρωγε και το έστρεψε προς τη μεριά του. Τα μάτια της γυάλισαν.

«Γιατί αποφάσισες νάρθεις με τους Νομάδες, Λάρνια;»

«Ήθελα περιπέτειες μακριά από την πατρίδα μου. Και τις βρήκα.»

Η μέρα πέρασε νωχελικά στην Πλατεία Διχαλωτής, και ο Θόρινταλ γνώριζε ολοένα και περισσότερους Νομάδες των Δρόμων. Όλοι τους ήταν φιλικοί μαζί του, αλλά με κανέναν δεν αισθανόταν όπως με την Εύνοια, και άρχιζε να πιστεύει ότι οι φήμες πιθανώς να ήταν αληθινές τελικά. Πιθανώς, όντως, να ήταν θυγατέρα της Πόλης. Γιατί όχι, άλλωστε; Αν πραγματικά υπήρχαν οι θυγατέρες της Πόλης, δεν μπορεί να ήταν όπως έλεγαν οι μύθοι γι' αυτές.

Η λογική του διαμαρτυρόταν αλλά η ψυχή του του έλεγε ότι η Κυρά των Δρόμων ήταν, αναμφίβολα, κάτι το ξεχωριστό. Αποκλείεται να ήταν σαν τους συνηθισμένους ανθρώπους. Ο Θόρινταλ το *αισθανόταν*.

Σε κάποια στιγμή της ημέρας, πριν από το μεσημέρι, δημοσιογράφοι μαζεύτηκαν στην Πλατεία Διχαλωτής, ζητώντας να μιλήσουν στους Νομάδες για τη ζωή τους – για το πώς επιβίωναν ως περιπλανώμενοι – ζητώντας να συναντήσουν τη Νομαδάρχισσα. Η Εύνοια, φυσικά, δεν δέχτηκε να τους πλησιάσει, αλλά είπε στους άλλους ότι όσοι ήθελαν μπορούσαν να τους μιλήσουν· ο Θόρινταλ την άκουσε με τα ίδια του τ'αφτιά. Και είδε έναν από τους κοντινούς της ανθρώπους, έναν από τα Πνεύματα των Δρόμων – τους πρώην Μαντροχαλαστές – να ζυγώνει τους δημοσιογράφους. Ήταν άντρας ψηλός και ευρύτερνος, καφετόδερμος και μαυρομάλλης. Δεινοχάρης λεγόταν. Ο Θόρινταλ τον παρακολούθησε να μιλά αρκετά φιλικά με τους δημοσιογράφους. Επικοινωνιακά. Ευγενικός αλλά τυπικός μαζί τους. Ο Θόρινταλ τούς άκουσε να τον ρωτάνε γιατί η Νομαδάρχισσα δεν δεχόταν να τους συναντήσει, και ο Δεινοχάρης απάντησε μόνο ότι η *Κυρά των Δρόμων* (τόνισε ιδιαίτερα τον σωστό τίτλο της) δεν μιλούσε ποτέ σε δημοσιογράφους.

«Γιατί, όμως, κύριε Δεινοχάρη;»

«Αυτή είναι η τακτική που ακολουθεί.»

«Αληθεύουν οι φήμες ότι είναι θυγατέρα της Πόλης;»

Ο Δεινοχάρης γέλασε. «Τι ανοησίες!» είπε καλοπροαίρετα.

«Η ίδια, όμως, θεωρεί πως είναι θυγατέρα της Πόλης;»

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε.»

«Αληθεύει ότι δεν υπάρχει πραγματικά η Νομαδάρχισσα, γι' αυτό ποτέ δεν εμφανίζεται μπροστά σε δημοσιογράφους;»

Ο Δεινοχάρης γέλασε πιο δυνατά τώρα. «Σας παρακαλώ!»

Ήταν πολύ καλός στη λεκτική ξιφομαχία με τους δημοσιογράφους, όφειλε να παραδεχτεί ο Θόρινταλ. Έμοιαζε άγριος, ακόμα και *βάρβαρος* ίσως, αν τον έβλεπες από μακριά· αλλά μόλις τον άκουγες να μιλά δεν μπορούσες παρά ν'αλλάξεις γνώμη. Ο τύπος ήταν λες και είχε βγει από μυθιστόρημα με μυώδεις, πανίσχυρους ήρωες που μπορούν ωστόσο να συνδιαλέγονται σαν αριστοκράτες της καλής κοινωνίας, σαν επιδέξιοι πολιτικοί, ή σαν επιτήδεια πρόσωπα των μέσων μαζικής πληροφόρησης.

Το μεσημέρι, ενώ ο Θόρινταλ επέστρεφε στη σκηνή του για να ξεκουραστεί (έχοντας ήδη φάει μαζί με τη Μαρίνα, τον Εύθυμο, και μερικούς άλλους), η Εύνοια παρουσιάστηκε μπροστά του ξεπροβάλλοντας από το πλάι του υφασμάτινου καταλύματος σαν χρυσομαλλούσα οπτασία.

«Θόρινταλ. Να σε βάλω σε λίγο κόπο;» Το έλεγε σαν να είχε υπόψη της κάποιο παιχνίδι.

Κι εκείνος δεν μπόρεσε παρά ν'αποκριθεί: «Ναι, δεν... δεν υπάρχει πρόβλημα. Νομίζω, δηλαδή. Τι είναι;»

«Προηγουμένως, τρεις άντρες ήρθαν δηλώνοντας πως θέλουν να μας ακολουθήσουν στα ταξίδια μας. Πιστεύω πως τους είδες.»

Ο Θόρινταλ ένευσε. «Τους είδα.»

«Δεν είναι αυτό που λένε. Είναι δημοσιογράφοι, κατά πάσα πιθανότητα, που θέλουν να με πλησιάσουν, ίσως και να τραβήξουν φωτογραφίες μου από κοντά.»

«Δεν τους έχεις μιλήσει ακόμα;»

«Όχι, φυσικά.»

«Τότε, πώς... πώς ξέρεις...;»

«Το ξέρω,» είπε η Εύνοια με απόλυτη βεβαιότητα.

Ο Θόρινταλ έμεινε σιωπηλός, περιμένοντας τη συνέχεια.

«Θα μπορούσες να με βοηθήσεις να τους διώξουμε χωρίς να γίνει φασαρία;»

«Εννοείς να βοηθήσω ως *σαμάνος*;»

«Φυσικά.»

Θέλει να με δοκιμάσει; Γιατί να μη ζητήσει βοήθεια από τους άλλους δύο σαμάνους, που τους ξέρει περισσότερο καιρό; «Θα κάνω ό,τι μπορώ... Σε πειράζει να πειράξω λίγο τα πνεύματα του καταυλισμού;»

Η Εύνοια μειδίασε. «Τα στοιχειακά το έχουν καταλάβει ότι τα κρυφοκοιτάξεις, θόρινταλ.»

Είναι μάγισσα; Ή σαμάνος κι αυτή; «Και...» κόμπιασε ο Θόρινταλ, «αυτό σημαίνει... τι;»

«Απλώς σ'το λέω, για να το ξέρεις. Εμένα δεν με πειράζει ό,τι κι αν κάνεις μαζί τους. Αρκεί να μην προκληθεί γενικευμένο πρόβλημα στον καταυλισμό.»

«Δε νομίζω ότι θα μπορούσα να προκαλέσω γενικευμένο πρόβλημα στον καταυλισμό.»

Η Εύνοια ένευσε σαν, κάπως, να το γνώριζε ήδη. Σαν να γνώριζε το μέγεθος των δυνατοτήτων του. *Η ιδέα μου, μάλλον' τίποτα περισσότερο.*

«Βιάζεσαι να τους διώξεις;» τη ρώτησε.

«Πόσο χρόνο θα χρειαστείς;»

«Να πέσει η νύχτα, απλώς.»

Ο Θόρινταλ συγκέντρωσε τον Ρίμναλ, τον Εύθυμο, τη Μαρίνα, τον Σκέλεθρο, και τη Βιολέτα κοντά του. Τους είπε τι νόμιζε η Εύνοια για τους τρεις καινούργιους και τους ρώτησε αν η σκηνή των καινούργιων ήταν δική τους.

«Δική τους είναι,» είπε η Μαρίνα· «οι ίδιοι την έφεραν.»

«Εξαρχής δεν μου άρεσαν αυτοί...» μουρμούρισε ο Ρίμναλ κοιτάζοντας προς τη μεριά τους.

«Για πολλούς έχεις πει το ίδιο,» του θύμισε ο Εύθυμος.

«Και για πολλούς είχα δίκιο.»

Ο Θόρινταλ είπε: «Πρέπει να φροντίσουμε αυτή η σκηνή να καταστραφεί, σαν να επρόκειτο για ατύχημα, ώστε μετά να τους δώσουμε μια δική μας την οποία θα έχω προετοιμάσει προσωπικά.»

«Προετοιμάσει;» είπε ο Ράνελακ.

«Θα προσελκύει τα πνεύματα της νύχτας.»

«Η σκηνή τους άνετα καίγεται, θόρινταλ,» είπε η Μαρίνα. «Κατά τύχη, πάντα.»

«Εντάξει. Αλλά περιμένετε. Θέλω πρώτα να ετοιμάσω τη σκηνή που θα τους δώσουμε μετά.»

Πήγαν και πήραν ξανά μια σκηνή από την καρότσα του μεγάλου τρίκυκλου οχήματος. Την άνοιξαν και την έστησαν λίγο παραπέρα. Ο Θόρινταλ άρχισε να βηματίζει γύρω της χτυπώντας το κομπολόι του, και το μυαλό του ήρθε σε επαφή με το πλέγμα των τηλεπικοινωνιακών συχνοτήτων της Αμφίνομης. Έβγαλε τα γυαλιά του από την καπαρντίνα του, θόλωσε τα κρύσταλλά τους με την αναπνοή του, και τα φόρεσε. Συνδυάζοντας την αντίληψη του τηλεπικοινωνιακού πλέγματος με την πνευματική ματιά, και χρησιμοποιώντας κάτι μπογιές από έναν από τους σάκους του, ζωγράφισε σύμβολα επάνω στη σκηνή κωδικοποιημένα έτσι ώστε να δημιουργούν ασθενικά τηλεπικοινωνιακά σήματα τα οποία μπορούσαν να τα πιάσουν οι πνευματικές οντότητες, και τα οποία τις προσέλκυαν και τις ενοχλούσαν ταυτόχρονα – όπως το κόκκινο χρώμα προσελκύει και εξαγριώνει ορισμένα θηρία. Τα στοιχειακά που απεύθυνε το κάλεσμά του ο Θόρινταλ ήταν όλα νυκτοδραστικά: απ'αυτά που προξενούν εφιάλτες στο μυαλό ώστε να τρομάξουν τους ανθρώπους και να τραφούν από την ψυχική τους ενέργεια.

«Λοιπόν,» είπε ο Θόρινταλ όταν τελείωσε με τη δουλειά του. «Θα πάμε τώρα κοντά στους καινούργιους και θ'αρχίσουμε να τους λέμε διάφορες φανταστικές ιστορίες για δαιμονικά της νύχτας που, δήθεν, συναντάμε συχνά όσο περιπλανιόμαστε στη Ρελκάμνια – που, για κάποιο λόγο, *προσελκύονται* από όσους περιπλανιούνται στους δρόμους.»

Η Βιολέτα γελούσε. «Είσαι πιο καλός απ'ό,τι νόμιζα! Μ'αρέσει το σχέδιό σου, Θόρινταλ.»

«Είσαι πιο επικίνδυνος από εμένα,» παρατήρησε συλλογισμένα ο Σκέλεθρος, υπομειδιώντας. Ο Ανδρόνικος γάβγισε πλάι του.

Και δεν άρεσε μόνο στους δύο σαμάνους το σχέδιο του Θόρινταλ· άρεσε σε όλους.

Πολύ σύντομα φρόντισαν η σκηνή των δημοσιογράφων ν'αρπάξει φωτιά «κατά λάθος», κι αμέσως έτρεξαν να τους βοηθήσουν να βγάλουν τα πράγματά τους από εκεί και να τη σβήσουν. Φυσικά δεν έριξαν νερό επάνω της, αλλά λάδι, από τη μεριά όπου οι δημοσιογράφοι δεν κοίταζαν – ο Ρίμναλ είχε φροντίσει να τους απομακρύνει, «για την ασφάλειά τους». Η σκηνή καταστράφηκε τελείως, αλλά ο Εύθυμος

τούς είπε, φιλικά, να μην ανησυχούν: «Θα σας δώσουμε εμείς μια σκηνή· έχουμε πολλές. Ελάτε από δω, ελάτε από δω.»

Τους οδήγησαν κοντά σε μια από τις άκριες του καταυλισμού, και η Μαρίνα πήγε, συγχρόνως, να μιλήσει στους Νομάδες που θα φρουρούσαν απόψε από εκείνη τη μεριά ώστε να ξέρουν τι θα συνέβαινε. Εκείνοι ένευσαν, είδε ο Θόρινταλ, σαν να το ήξεραν *ήδη*. Ίσως η Εύνοια να τους είχε προειδοποιήσει. Μάλλον ήταν από τα Πνεύματα των Δρόμων, τους πρώην Μαντροχαλαστές.

Η σκηνή που είχε προετοιμαστεί για να προσελκύει στοιχειακά της νύχτας στήθηκε για τους τρεις δημοσιογράφους, και ο Θόρινταλ, η Μαρίνα, ο Εύθυμος, ο Ρίμναλ, και ο Σκέλεθρος κάθισαν κοντά τους για να συζητήσουν μαζί τους και να γνωριστούν. (Η Βιολέτα έφυγε, αλλά παρακολουθούσε από μακριά· ο Θόρινταλ την έβλεπε με τις άκριες των ματιών του.) Η Λάρνια πλησίασε επίσης μετά από λίγο, μαζί με την τίγρη της, την οποία αποκαλούσε Γιάαμκα (ένα όνομα που είχε φανεί παράξενο στον Θόρινταλ· ίσως να ήταν αποκλειστικά για μεγάλες γάτες της Νυχωτής – θα ρωτούσε κάποια στιγμή στο μέλλον τη Λάρνια).

Οι δημοσιογράφοι – που προσποιούνταν ότι δεν ήταν δημοσιογράφοι – συνεχώς ζητούσαν να μάθουν για την Κυρά των Δρόμων και πότε θα μπορούσαν να της μιλήσουν· είχαν ακούσει τόσα γι' αυτήν! Ήταν όντως πραγματική; Γιατί πάντα κρυβόταν;

«Δεν κρύβεται,» τους είπε ο Ρίμναλ· «μιλά με όλους μας. Είμαστε σαν οικογένειά της.»

«Απλώς δεν γουστάρει τους δημοσιογράφους, γιατί είναι ενοχλητικοί,» πρόσθεσε η Μαρίνα.

«Κανείς μας δεν γουστάρει τους δημοσιογράφους,» επιβεβαίωσε ο Σκέλεθρος, καπνίζοντας μια μακριά, στριφτή πίπα – πράγμα που τον έκανε ακόμα πιο εφιαλτικό. «Είναι ύπουλη φάρα.»

Και μετά, σταδιακά, για να μη φανούν επιτηδευμένοι, άρχισαν να τους λένε ιστορίες για νυχτερινά δαιμονικά που ακολουθούσαν τους Νομάδες των Δρόμων και παρουσιάζονταν κάθε τόσο. «Αλλά δεν μας πειράζουν κατά κανόνα,» είπε ο Θόρινταλ. «Όχι, δηλαδή, όσους θέλουν *πραγματικά* να είναι εδώ, όσους επιθυμούν πραγματικά να ταξιδέψουν, να ακολουθήσουν την Κυρά των Δρόμων. Πηγαίνουν μόνο και

τρώνε τις ψυχές όσων θα έφευγαν ούτως ή άλλως, όσων δεν τους αρέσει η ζωή της περιπλάνησης.»

«Κατά καιρούς, βέβαια, όλοι έχουμε δει αυτά τα στοιχειά,» είπε ο Ρίμναλ. «Τριγυρίζουν από δω κι από κει.»

«Κάποιες φορές,» πρόσθεσε ο Σκέλεθρος πίσω απ'τον καπνό του, «τα βλέπεις μονάχα με τις άκριες των ματιών σου – και πρέπει να τα ξορκίσεις αμέσως, άμα δε θες να σου συμβεί τίποτ' άσχημο στον ύπνο σου.»

Και ανέφεραν και διάφορα φανταστικά περιστατικά. Ο Θόρινταλ, παρατηρώντας τους δημοσιογράφους, θα έβαζε στοίχημα ότι είχαν καταφέρει να τους φρικόρουν. Έδειχναν κι οι τρεις ανήσυχοι: ο ένας γελούσε νευρικά κάθε τόσο, ακόμα και με πράγματα που καταφανώς δεν ήταν αστεία· ο άλλος έβγαζε τα γυαλιά του, τα σκούπιζε, και τα ξανάβαζε, χωρίς τα κρύσταλλα νάναι θολωμένα ή βρόμικα· κι ο τρίτος ήταν τόσο σιωπηλός που πρόδιδε φόβο και εκνευρισμό.

Όταν τους άφησαν, τελικά, μόνους ήταν νύχτα πλέον.

Ο Θόρινταλ και η Μαρίνα τούς παρακολούθησαν για λίγο από απόσταση, κρυμμένοι ανάμεσα στις σκηνές, και σύντομα τους είδαν να μπαίνουν στο κατάλυμα που ήταν σημαδεμένο ώστε να προσελκύει νυκτοβάτες.

Μετά από ώρα, μες στη βαθιά νύχτα, κάποιοι Νομάδες στους οποίους είχαν μιλήσει ο Σκέλεθρος και η Βιολέτα άρχισαν να περιφέρονται κοντά στη σκηνή των δημοσιογράφων τραβώντας σιδερικά πίσω από τα παπούτσια τους, βγάζοντας περίεργες κραυγές, ή τρέχοντας χωρίς λόγο.

Οι φωνές των δημοσιογράφων ακούστηκαν παραπάνω από μια φορά προτού χαράξει. Είχαν ξυπνήσει από εφιάλτες προερχόμενους από τα στοιχειακά της νύχτας. Σίγουρα δεν είχαν κλείσει μάτι όλο το βράδυ· ο Θόρινταλ ήξερε πως τα όνειρα που τέτοιου είδους πνεύματα προκαλούσαν ήταν πολύ αληθινά, και πολύ τρομαχτικά.

Κοιτάζοντας ξανά ανάμεσα από τις σκηνές μαζί με τη Μαρίνα, είδε τους δημοσιογράφους να βγαίνουν από το κατάλυμά τους, όταν είχε πια ξημερώσει, και να φεύγουν άρον-άρον από την Πλατεία Διχαλωτής.

Ένας από τους πρωινούς φύλακες – ένας από τα Πνεύματα των Δρόμων – χαμογελούσε.

Η Μαρίνα και ο Θόρινταλ τον πλησίασαν. «Είδες τίποτα παράξενο;» τον ρώτησε η πρώτη.

«Μόνο αυτούς να φεύγουν τρέχοντας,» αποκρίθηκε ο φύλακας, συνεχίζοντας να χαμογελά και κλείνοντάς τους το μάτι.

/7\

Κοιτάζοντας τη μεγάλη λίστα των όπλων, η μισθοφόρος αριστοκράτισσα και ο ποιητής ξαφνιάζονται και ικανοποιούνται, και αποφασίζουν να δοκιμάσουν την ειλικρίνεια της προσφοράς του εμπόρου όταν τον ξανασυναντήσουν· έπειτα, η πρώτη τους κίνηση έρχεται σαν θύελλα που φανερώνει συμμάχους και προδότες.

Όταν επέστρεψαν στο άντρο των Μικρών Γιγάντων μετά από τη συνάντηση με τον Μάρκο Ροδόχρωμο, η Καρζένθα και ο Κάδμος πήγαν στα προσωπικά της δωμάτια και εκείνη σύνδεσε τη συσκευή που της είχε δώσει ο έμπορος με το πληροφοριακό σύστημα στο γραφείο της. Πάτησε μερικά πλήκτρα και η μία από τις δύο οθόνες σύντομα άρχισε να δείχνει στοιχεία για τα όπλα και τους εξοπλισμούς που θα έφερνε ο μυστηριώδης αρωγός τους αν σχεδίαζαν να εξεγερθούν εναντίον της Πολιτάρχη Φενίλδα Καρντέρω και της πλουτοκρατίας που ήταν συγκεντρωμένη γύρω της.

«Μα τον Κρόνο...» είπε η Καρζένθα, ξέπνοη. «Όποιος κι αν είναι, δεν αστειεύεται καθόλου.» Κατ'αρχήν, η λίστα περιλάμβανε διαφόρων ειδών πυροβόλα: πιστόλια, τουφέκια και караμπίνες, κοντά τουφέκια, οπλοπολυβόλα, ακόμα και μερικά κανόνια· και πολλές σφαίρες, ταινίες, και γεμιστήρες μαζί μ'όλα αυτά. «Ετούτα είναι αρκετά για να οπλίσεις έναν μικρό στρατό. Να τον οπλίσεις πολύ καλά.» Αλλά η λίστα δεν τελείωνε εκεί (τα δεδομένα συνέχιζαν να κυλάνε στην οθόνη καθώς η Καρζένθα πατούσε ένα πλήκτρο): περιλάμβανε και πανοπλίες και κράνη, επίσης διαφόρων ειδών: απλούς αλεξίσφαιρους θώρακες· αλεξίσφαιρους θώρακες με ενισχυμένη αλυσιδωτή επένδυση· κράνη με άθραυστες γυάλινες προσωπίδες· κράνη χωρίς προσωπίδες· περικάρπια, περιβραχιόνια, και περικνημίδες από ισχυρά μέταλλα· γυαλιά που προστάτευαν τα μάτια από εκρήξεις· μεταλλικές και γυάλινες αλεξίσφαιρες ασπίδες· ακόμα και μερικές ενεργειακές πανοπλίες (!) αποτελούμενες από μέταλλα που φορτιζονταν με ενεργειακή φιάλη (την ο-

ποία ο μαχητής κουβαλούσε στην πλάτη) ώστε να εξοστρακίζουν εχθρικά βλήματα, από πέτρες μέχρι σφαίρες. «Δεν το πιστεύω...»

Αλλά ούτε εδώ τελείωνε η λίστα. Η Καρζένθα συνέχιζε να πατά το κουμπί που έκανε τα δεδομένα στην οθόνη να κυλάνε, και είδε χειροβομβίδες, ηχοβομβίδες, σκοτοβομβίδες, πυροβομβίδες, ακόμα και βομβίδες ηχητικής απορρόφησης – μια τελευταία τεχνολογία που η Καρζένθα δεν είχε χρησιμοποιήσει ποτέ· ήταν πολύ ακριβές για να τις αγοράσει. «Δεν είναι δυνατόν... Μας δουλεύει...» μουρμούρισε.

«Επαρκούν για να ξεσηκωθούμε εναντίον της πλουτοκρατίας;» ρώτησε ο Κάδμος, που δεν ήξερε και πολλά από όπλα. Τίποτα, βασικά, πέρα από όσα τού είχε πει η Καρζένθα.

Η μισθοφόρος αριστοκράτισσα γέλασε. «Περίμενε· η λίστα δεν τελειώνει εδώ... Δεν το πιστεύω...» Πατούσε πάλι το κουμπί που έκανε τα δεδομένα στην οθόνη να κυλάνε. «Μας προσφέρει και οχήματα μάχης! Βλέπεις; Μα τα παπάρια του Κρόνου... πρέπει να μας κάνει πλάκα...» Ο κατάλογος περιλάμβανε δύο ερπυστριοφόρα με διπλά πυροβόλα· δύο ερπυστριοφόρα με ένα πυροβόλο και ένα ρουκετοβόλο· ένα τετράκυκλο θωρακισμένο άρμα με δύο μικρά πυροβόλα και ένα ενεργειακό κανόνι (!), το οποίο, όπως ήξερε η Καρζένθα, χρειαζόταν μάγο για να λειτουργήσει – για να ελέγχει την ενεργειακή ροή του με Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως – αλλά ήταν τρομερά καταστροφικό όπλο. Και ούτε εδώ η λίστα τελείωνε: ο μυστηριώδης αρωγός πρόσφερε, ακόμα, κάμποσα θωρακισμένα δίκυκλα· δύο ελικόπτερα με τέσσερις ρουκέτες το καθένα και ένα πυροβόλο· και πέντε εξάτροχα μεταγωγικά.

Ο κατάλογος συνεχιζόταν–

«Ε όχι!» έκανε η Καρζένθα-Σολ. «Δεν είναι δυνατόν... Καταλαβαίνεις τι είν' αυτό;» Έδειξε την οθόνη.

«Μεταβαλλόμενα οχήματα...» είπε ο Κάδμος.

«Το ένα διπλής μορφής – θωρακισμένο άρμα με δύο πυροβόλα, και αεροπλάνο – το άλλο τριπλής μορφής – ερπυστριοφόρο με πυροβόλο και ρουκετοβόλο, τετράκυκλο όχημα για ταχύτερη κίνηση, και υποβρύχιο.» Χρειάζονταν, φυσικά, και τα δύο μάγο για να λειτουργήσουν: για να ελέγχει την ενεργειακή τους ροή με Μαγγανεία Κινήσεως και για να αλλάζει τις μορφές τους με Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας.

«Αυτά είναι πανάκριβα! Ο υποστηρικτής μας δεν μπορεί παρά να είναι πάμπλουτος, Κάδμε.» Στράφηκε να κοιτάξει τον εραστή της.

«Καλό αυτό, σωστά;» Ο Κάδμος αισθανόταν σαν να βρισκόταν μέσα σε ανέλπιστο όνειρο. Μια αίσθηση που δεν του ήταν καθόλου ξένη τις τελευταίες ημέρες. Η ζωή του έμοιαζε μια με όνειρο μια με εφιάλτη.

Η Καρζένθα-Σολ γέλασε, και πάτησε ξανά το πλήκτρο που πατούσε πριν, γιατί ο κατάλογος ακόμα δεν είχε τελειώσει. Ανέφερε τώρα πιο εξειδικευμένα όπλα, σε μικρότερες ποσότητες: ηχητικά και ενεργειακά τουφέκια και πιστόλια· ενεργειακά σπαθιά, τσεκούρια, και ξιφίδια· βόμβες αερίων διαφόρων ειδών (δηλητήρια, αναισθητικά, καπνούς)· και... στοιχειακές βόμβες!

«Μας δουλεύει, σίγουρα...» είπε η Καρζένθα κοιτάζοντας το τελευταίο.

«Τι είναι οι στοιχειακές βόμβες;» ρώτησε ο Κάδμος.

«Περιέχουν παγιδευμένες πνευματικές οντότητες. Όταν σκάσουν, αυτές ελευθερώνονται και προκαλούν χάος ανάμεσα στους εχθρούς. Είναι πανάκριβα όπλα, αγάπη μου. Για να φτιαχτούν χρειάζεται συνδυασμός γνώσεων από μάγους διάφορων ταγμάτων.»

Η λίστα συνεχιζόταν, περιλαμβάνοντας τώρα κάποια είδη πρώτης ανάγκης για περίθαλψη τραυματιών και τα λοιπά.

Μετά, η λίστα τελείωσε.

Η Καρζένθα-Σολ στράφηκε στον Κάδμο. «Τι λες, λοιπόν; Θα ξεκινήσουμε την εξέγερση, ή όχι;» Τα μάτια της έλεγαν, φυσικά, *Να την ξεκινήσουμε!* γυαλίζοντας άγρια.

Ο Κάδμος αισθάνθηκε, ξαφνικά, άσχημα. Αισθάνθηκε σαν ένα πολύ μεγάλο βάρος να είχε πέσει πάνω του. Αυτή ήταν η στιγμή που έπρεπε να πάρει μια απόφαση η οποία θα επηρέαζε τις ζωές χιλιάδων ανθρώπων... Αλλά, βέβαια, οι άνθρωποι της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας *πίστευαν* σ'εκείνον. Ήταν καταπιεσμένοι από την πλουτοκρατία εδώ και χρόνια, και πίστευαν *σ'εκείνον*, τον ποιητή επαναστάτη, για να τους οδηγήσει σ'ένα καλύτερο αύριο. Όστε να αποτινάξουν τον ζυγό από πάνω τους. Όστε να γυρίσουν τον Τροχό του Βασάνου.

Και ο Κάδμος μπορούσε να το κάνει. Ήξερε ότι μπορούσε να το κάνει. Άλλωστε, ποιος ήταν καλύτερος; Ανέκαθεν ήθελε να δει την πλουτοκρατία να γονατίζει και τον κόσμο να απελευθερώνεται.

«Είναι αρκετά τα όπλα;» ρώτησε.

Η Καρζένθα γέλασε. «Σοβαρολογείς; Φυσικά και είναι. Μόνο δύο προβλήματα υπάρχουν.»

Ο Κάδμος την περίμενε να συνεχίσει.

«Πρώτον: πώς θα τα φέρουμε όλα αυτά στη Β' Ανωρίγια χωρίς να κινήσουμε υποψίες. Δεύτερον: πρέπει να βεβαιωθούμε ότι ο μυστηριώδης αρωγός μας είναι ειλικρινής.»

Ο Κάδμος συνοφρυώθηκε. «Δηλαδή; Νομίζεις ότι μπορεί νάναι πράκτορας της πλουτοκρατίας;»

«Έτσι όπως είναι η κατάσταση, μου μοιάζει λιγάκι απίθανο, αλλά τίποτα δεν αποκλείεται.»

«Και πώς μπορούμε να βεβαιωθούμε για την ειλικρίνειά του;»

«Μόνο ένας τρόπος υπάρχει: Να πω, την επόμενη φορά, στον Μάρκο Ροδόχρωμο ότι δέχομαι την προσφορά του, και να δούμε τι θα γίνει.»

«Ρίσκο.»

«Φυσικά. Νόμιζες ότι γίνεται επανάσταση χωρίς ρίσκο, αγάπη μου;»

«Υποθέτοντας πάντα ότι δεν είναι ψεύτης – πράκτορας της πλουτοκρατίας μας – αναρωτιέμαι ποιος μπορεί να είναι,» είπε η Καρζένθα-Σολ, μιλώντας στους πιο έμπιστους από τους Μικρούς Γίγαντες και στον Κάδμο, το επόμενο μεσημέρι, στην αίθουσα αναψυχής, όταν οι άλλοι είχαν πάει να ξεκουραστούν και ο χώρος ήταν άδειος εκτός από αυτούς.

«Ο Όρπεκαλ-Λάντι πρέπει νάναι, Καρζένθα, της Β' Κατωρίγιας,» είπε ο Άλβερακ. «Ανέκαθεν ήταν εναντίον της Πολιτάρχη μας.»

«Ο Όρπεκαλ-Λάντι αμφιβάλλω ότι έχει τόσα πολλά χρήματα να διαθέσει.»

«Είναι πλούσιος, δεν είναι;»

«Όχι και τόσο πλούσιος, Άλβερακ. Εποφθαλμιά τη θέση του τωρινού Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας, αλλά ο ίδιος δεν ήταν ποτέ Πολιτάρχης. Απλώς μιλάει.»

«Ευγενής είναι, όμως.»

«Κι εγώ είμαι αριστοκράτισσα. Και λοιπόν; Βλέπεις νάχω λεφτά;»

«Η αρχηγός τα λέει σωστά,» είπε ο Σολάμνης'μορ. «Κάτι περίεργο συμβαίνει, δίχως αμφιβολία. Και μόνο από το γεγονός ότι προσφέρει, έτσι απλά, δύο μεταβαλλόμενα οχήματα αυτό αποδεικνύεται.»

«Σίγουρα,» ένευσε η Τζακλίν, η Αρχιμηχανικός των Μικρών Γιγάντων, πορφυρόδερμη και πρασινομάλλα, μικροκαμωμένη σαν ποντίκι: *ο Μηχανοπόντικας*, την έλεγαν πολλοί. «Το καθένα κοστίζει μια περιουσία. Τέτοια πράγματα τα έχουν μόνο οι πάμπλουτοι και κάτι οργανώσεις· δεν τάχει ο καθένας. Κι ακόμα κι αυτοί δεν τα μοιράζουν έτσι, στον πρώτο τυχόντα.»

«Δεν είμαστε ο πρώτος τυχόντας,» είπε ο Άλβερακ. «Αυτός που μας τα δίνει θέλει να μας ωθήσει να ανατρέψουμε ένα ολόκληρο καθεστώς. Όχι και μικρή δουλειά. Και προφανώς τον εξυπηρετούμε με κάποιο τρόπο. Ουσιαστικά, μας βάζει να εργαστούμε απλήρωτα.»

«Ακόμα κι έτσι,» επέμεινε η Τζακλίν. «Πιο φτηνά θα του ερχόταν αν μας πλήρωνε κανονικά, παρά αν μας έδινε τόσα όπλα.»

«Δε θα μπορούσαμε, όμως, να κάνουμε εξέγερση χωρίς τόσα όπλα.» Ο Άλβερακ ήταν επίμονος στις απόψεις του, και προς στιγμή αυτός και η Τζακλίν αγριοκοιτάχτηκαν.

«Δε φαίνεται, πάντως, να έχουμε τρόπο για να μάθουμε περισσότερα γι'αυτόν, όποιος κι αν είναι,» είπε ο Κάδμος, καπνίζοντας ένα τσιγάρο. «Έχουμε;»

«Ο Ροδόχρωμος δεν πρόκειται να μιλήσει· είμαι σίγουρη,» είπε η Καρζένθα. «Και ούτε μπορώ να τον δωροδοκήσω.» Ρουθούνισε μισογελώντας. «Του χρωστάω, μα την Καθμύρα!» Μετά συνοφρυώθηκε καθώς της ήρθε μια ιδέα. *Πώς δεν το είχα σκεφτεί πιο πριν;* αναρωτήθηκε. Και είπε στον Σολάμνη'μορ: «Αν σου δώσω την πληροφοριακή συσκευή που μου έδωσε ο έμπορος, μάγε, θα μπορούσες ίσως να βρεις κάποιο κρυφό στοιχείο μέσα από τα δεδομένα της;»

«Κάτι που θα μας αποκάλυπτε την ταυτότητα του μυστηριώδη αρωγού;»

«Ή θα μας κατεύθυνε προς κάπου, τουλάχιστον, για να ερευνήσουμε περισσότερο.»

«Μπορεί,» είπε ο Σολάμνης'μορ. «Φέρε μου τη συσκευή.»

Η Καρζένθα-Σολ έφυγε απ'την αίθουσα αναψυχής ενώ οι άλλοι τρεις Μικροί Γίγαντες συνέχιζαν να μιλάνε αναμεταξύ τους. Ο Κάδμος δεν

ήξερε τι να πει, τι να προσθέσει. Και υποτίθεται πως θα είμαι ο πρωτεργάτης ετούτης της επανάστασης. Ο εμπνευστής... Πρέπει ν'αρχίσω να κάνω περισσότερα. Πολύ περισσότερα. Αλλά για την ώρα έμεινε σιωπηλός.

(Ποιητικές φράσεις αυθόρμητα μες στο νου του: *Κρατώντας ο πρωτεργάτης τη σιωπή του, θύελλα ολάκερη παρασκευάζει κατά των δυναστών του πλούτου και της αδικίας!*)

Θα μιλούσε όταν χρειαζόταν να μιλήσει. Και τότε τα λόγια του θα έφερναν τη μεγαλύτερη αλλαγή που είχε γνωρίσει η Β' Ανωρίγια Συνοικία- Όχι! τη μεγαλύτερη αλλαγή που είχε γνωρίσει ολάκερη η Ρελκάμνια! Μπορεί η Συμπαντική Παντοκρατορία να είχε διαλυθεί, αλλά ακόμα εξακολουθούσε να υπάρχει κόσμος καταπιεσμένος στις συνεικίες της Ατέρμονης Πολιτείας. Ακόμα εξακολουθούσαν να υπάρχουν άνθρωποι που πεινούσαν και άνθρωποι που φοβόνταν όπως τότε που τους καταδίδωκαν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας. Ο Κάδμος μπορούσε να τ'αλλάξει όλ' αυτά! Γιατί όχι; Ποιος ήταν καλύτερος;

Η Καρζένθα-Σολ επέστρεψε μαζί με την πληροφοριακή συσκευή και την έδωσε στον Σολάμνη'μορ.

«Θα την ελέγξω,» είπε ο μάγος, «με τα μηχανήματά μου και με τη μαγεία μου»· κι έφυγε απ'την αίθουσα αναψυχής, ενώ η Καρζένθα καθόταν στο τραπέζι κι έπινε μια γουλιά απ'τη μπίρα της.

«Εγώ, πάντως, λέω ότι θα πρέπει νάμαστε πολύ προσεχτικοί μ'αυτό τον άνθρωπο,» προειδοποίησε η Τζακλίν. «Κανείς δεν δίνει τόσα λεφτά τόσο εύκολα.»

Μετά από καμια ώρα, ο Σολάμνης'μορ ήρθε πάλι στην αίθουσα αναψυχής με τη μικρή συσκευή στο χέρι.

«Βρήκες τίποτα;» ρώτησε η Καρζένθα-Σολ.

«Τίποτα. Μια ουδέτερη συσκευή είναι, και τα μόνα δεδομένα μέσα της είναι τα όπλα και οι εξοπλισμοί. Κατάφερα να καταλάβω σε ποια βιομηχανία φτιάχτηκε, μόνο.»

«Σε ποια;»

«*Εργοστάσια Τρικέφαλου* λέγεται. Στη Βαθμιδωτή είναι.»

«Στη Βαθμιδωτή;» απόρησε η Καρζένθα. Η Βαθμιδωτή ήταν μια συνοικία πέρα από τον Ριγοπόταμο, πέρα από την Α' Κατωρίγια Συνοικία,

πέρα από τη Ρόδα. Όχι και τόσο κοντά, όχι και τόσο μακριά από τη Β' Ανωρίγια.

Ο Σολάμνης' μορ μόρφασε αδιάφορα. «Ναι.»

Ο Κάδμος είπε: «Δηλαδή, ο μυστηριώδης φίλος μας είναι από εκεί;»

«Ή αγόρασε μια συσκευή που φτιάχτηκε εκεί,» αποκρίθηκε ο μάγος. «Η Βαθμιδωτή έχει πολύ ισχυρή βιομηχανία τεχνικών ειδών. Πουλάει σε πολλούς εμπόρους που ταξιδεύουν σε διάφορες συνοικίες. Εν ολίγοις, επειδή αυτή η συσκευή φτιάχτηκε εκεί, δεν σημαίνει πως και ο κρυφός φίλος μας είναι από το ίδιο μέρος.»

Ο Κάδμος κοίταξε την Καρζένθα.

«Ο μάγος έχει δίκιο,» είπε η αρχηγός των μισθοφόρων.

«Απλά θα περιμένουμε, λοιπόν, μέχρι να ξανάρθει ο έμπορος;» ρώτησε ο Κάδμος.

«Δε φαίνεται να μπορούμε να κάνουμε κάτι άλλο,» είπε η Καρζένθα-Σολ.

Οι Μικροί Γίγαντες άκουσαν, στους κύκλους του υπόκοσμου όπου σύχναζαν, ότι η Φρουρά είχε επισκεφτεί τα γραφεία του *Βιβλίου των Χαμηλών Δρόμων* και η Πολιτάρχης είχε μιλήσει με τον εκδότη. Κανείς δεν ήξερε τι ακριβώς είχαν πει οι δυο τους, μα όλοι υπέθεταν ότι το θέμα αφορούσε τα τελευταία ποιήματα του Ανθοτέχνη τα οποία είχαν δημοσιευτεί στο δωρεάν περιοδικό της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας.

«Σε ψάχνουν,» είπε ο Άλβερακ στον Κάδμο, «και πάνε όπου νομίζουν ότι ίσως μπορούν να βρουν κάποιο στοιχείο για το πού είσαι.»

«Ή αυτό,» πρόσθεσε η Καρζένθα, «ή η Πολιτάρχης ήθελε να προειδοποιήσει τον εκδότη να μην ξαναδημοσιεύσει ποιήματά σου.»

«Δε μπορεί να κάνει τέτοιο πράγμα!» είπε ο Κάδμος. «Αν σκόπευε να σταματήσει το *Βιβλίο των Χαμηλών Δρόμων*, θα το είχε σταματήσει εδώ και καιρό. Ακόμα και η Καρντέρω ξέρει πόσο σημαντικό είναι για τους πολίτες της Β' Ανωρίγιας. Είναι το αγαπημένο τους περιοδικό.»

Ο Άλβερακ ρουθούνισε. «Και νομίζεις ότι αυτό θα εμποδίσει την πλουτοκρατία απ' το να το διαλύσει, αν πιστεύει ότι την απειλεί;»

Ο Κάδμος πήρε προβληματισμένη έκφραση, καθώς στεκόταν αντίκρυ τους, έχοντας πάψει να παίζει μπιλιάρδο με τον Κλοντ και τη Ρία – δύο από τους Μικρούς Γίγαντες.

«Σειρά σου,» του είπε η Ρία, αλλά εκείνος δεν αποκρίθηκε.

Μετά από μια στιγμή είπε: «Να του ξαναστείλουμε ποιήματά μου, να δούμε τι θα γίνει.»

«Με προσοχή, όμως,» προειδοποίησε ο Άλβερακ. «Οι πράκτορες της πλουτοκρατίας τώρα θα τον παρακολουθούν σαν γύπες του Κρόνου.»

«Θα του τα στείλουμε όπως την προηγούμενη φορά,» είπε η Καρζένθα-Σολ ανασηκώνοντας τους ώμους. «Με το ταχυδρομείο. Ανώνυμα.»

Το έκαναν, το άλλο πρωί κιόλας, και οι φόβοι του Κάδμου δεν άργησαν να επιβεβαιωθούν. Στο επόμενο τεύχος το *Βιβλίο των Χαμηλών Δρόμων* δεν δημοσίευσε τα ποιήματά του – πράγμα που μπορούσε μονάχα να σημαίνει ένα πράγμα: ο εκδότης φοβόταν. Φοβόταν επειδή, μάλλον, η Πολιτάρχης τον είχε απειλήσει με κάποιο τρόπο.

«Δεν έχω πια φωνή!» είπε ο Κάδμος οργισμένα.

«Αντιθέτως,» διαφώνησε η Καρζένθα-Σολ, «η φωνή σου, αγάπη μου, μόλις δυνάμωσε. Σίγουρα δεν είμαστε οι μόνοι που υποπτευόμαστε ότι η Πολιτάρχης σταμάτησε τον εκδότη του *Βιβλίου* απ'το να δημοσιεύει τα ποιήματά σου.»

«Ίσως να νομίζουν ότι πιάστηκα, ή ότι είμαι νεκρός.»

«Αν είχες πιαστεί, η πλουτοκρατία δεν θα το κρατούσε κρυφό. Ούτε αν ήσουν νεκρός.»

«Οι άνθρωποι δεν σκοτώνονται μόνο από τα όπλα της Φρουράς και των μισθοφόρων της πλουτοκρατίας, Καρζένθα. Ίσως να νομίζουν ότι είμαι νεκρός!» επέμεινε.

«Ας περιμένουμε και βλέπουμε,» είπε εκείνη· και έβγαλε τα ρούχα της για να βουτήξει μέσα στη μικρή πισίνα που έπιανε τον μισό χώρο του σαλονιού των προσωπικών της δωμάτων.

Ο Κάδμος καθόταν στο τραπέζι. «Δε φαίνεται νάχεις ανησυχήσει,» παρατήρησε. «Πώς θα μιλήσω στον κόσμο όταν δεν έχω φωνή, Καρζένθα;»

Η μισθοφόρος αριστοκράτισσα μειδίασε. «Πραγματικά περίμενες να τους καλέσεις να εξεγερθούν μέσα από το *Βιβλίο των Χαμηλών Δρόμων*;»

Ο Κάδμος δεν μίλησε, αλλά η όψη του ήταν σκοτεινή.

«Αγόρι μου,» είπε η Καρζένθα, σταυρώνοντας τους πήχεις της στην άκρη της πισίνας, «ακόμα κι αν η Πολιτάρχης δεν είχε απειλήσει τον εκδότη του περιοδικού, αποκλείεται εκείνος να εξέδιδε τέτοιο 'κάλεσμα στα όπλα', και το ξέρεις. Θα φοβόταν, δικαιολογημένα.»

«Πώς, λοιπόν, θα...;»

«Θα τους μιλήσεις στους δρόμους, φυσικά. Από εκεί θα ξεκινήσουμε. Δε γίνεται αλλιώς.»

(Ποιητικά λόγια στο μυαλό του, σαν φωτιά που φουντώνει: *Κι από τους δρόμους η ανταρσία κατά του αδίκου αρχίνησε. Από τους δρόμους – για να φτάσει ως την κορφή!*)

«Πρέπει να σε δουν,» συνέχισε η Καρζένθα. «Πρέπει να δουν ότι ο μύθος τους έχει σάρκα και οστά· ότι *όντως* μπορεί να τους οδηγήσει σε καλύτερες ημέρες. Θα σε ακολουθήσουν, Κάδμε· είμαι σίγουρη. Είσαι ο μόνος που θα ακολουθήσουν.»

«Εσένα δεν θα σε ακολουθούσαν;»

Η Καρζένθα-Σολ κούνησε το κεφάλι. «Το όνομά μου δεν είναι τόσο γνωστό όσο το δικό σου, ούτε τόσο αγαπητό. Επιπλέον, κανείς δεν εμπιστεύεται τους μισθοφόρους. Και οι απλοί άνθρωποι δεν εμπιστεύονται τους ευγενείς – ειδικά των Παλαιών Οίκων, όπως εγώ – παρότι πολλές φορές μικρή διαφορά έχουμε από αυτούς. Στα χρήματα, τουλάχιστον.» Έβαλε το κεφάλι της κάτω από το νερό.

Συνάντησαν τον Μάρκο Ροδόχρωμο στην ίδια αποθήκη που τον είχαν συναντήσει και την προηγούμενη φορά, και ο Κάδμος επέμεινε να είναι πάλι μαζί τους, φορώντας κουκούλα φυσικά. *Αν είναι παγίδα, είπε στην Καρζένθα-Σολ, δε θα σας αφήσω να παγιδευτείτε μόνοι σας. Σας χρωστάω. Αν δεν ήσασταν εσείς, τώρα δεν θα ήμουν ελεύθερος. Δεν θα μπορούσα να πηγαίνω πουθενά. Σε κάποιο σκοτεινό κελί θα ήμουν κλεισμένος.* Η Καρζένθα, αν και θα προτιμούσε να μην τον έχει μαζί της (ανησυχούσε γι' αυτόν), έβλεπε ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τον μεταπείσει. Έτσι, ο Κάδμος ήταν τώρα εδώ, στην αποθήκη που χρησιμοποιούσε ο Ροδόχρωμος, ανάμεσα στους Μικρούς Γίγαντες, κάποιοι απ' τους οποίους είχαν επίσης τις κουκούλες τους σηκωμένες για να μη φαίνεται περίεργος ο κουκουλοφόρος ποιητής.

«Υποθέτω,» είπε ο έμπορος, καθισμένος πίσω από το γραφείο του, «πως δεν ήρθες για ν'αγοράσεις κι άλλα όπλα, Καρζένθα...» Τα δάχτυλά του ήταν πλεγμένα κάτω απ'το σαγόνι του, στηρίζοντάς το· το ολόχρυσο δαχτυλίδι του γυάλιζε πάνω στο αριστερό του χέρι.

«Καταλαβαίνεις γιατί είμαι εδώ. Μ'ενδιαφέρει η προσφορά του άγνωστου φίλου σου.»

«Έχεις, τουλάχιστον, να μου δώσεις κάποια από τα χρήματα που μου χρωστάς;»

«Είναι πολύ νωρίς ακόμα. Δε μπορεί να μου τα ζητάς από τόσο-!»

Ο Ροδόχρωμος ύψωσε το χέρι του, σταματώντας την. «Εντάξει,» είπε φιλικά αλλά σταθερά, «απλώς ρώτησα.»

«Ο μυστηριώδης φίλος σου εξακολουθεί να είναι πρόθυμος να μας οπλίσει;» θέλησε να μάθει η Καρζένθα-Σολ.

«Φυσικά και είναι. Κάθισε κατά πρώτον.» Έδειξε την καρέκλα αντίκρου του, στην άλλη μεριά του γραφείου.

Η Καρζένθα κάθισε. «Τα όπλα και οι εξοπλισμοί που δίνει... μ'έχουν εκπλήξει, Μάρκε. Πρέπει νάναι πολύ πλούσιος...»

«Έχει, αναμφίβολα... πολλούς πόρους,» αποκρίθηκε ο έμπορος.

«Συνεχίζει να θέλει να μείνει ανώνυμος;»

«Ασφαλώς.»

«Ακόμα και τώρα που δηλώνω πως δέχομαι την προσφορά του;»

Ο Μάρκος χαμογέλασε. «Θα μπορούσες να λες ψέματα, για να μάθεις το όνομά του.»

«Με ξέρεις πολλά χρόνια, Μάρκε...»

«Δεν έχει σημασία αυτό. Αλλά, τέλος πάντων, ούτως ή άλλως το συγκεκριμένο πρόσωπο θέλει να μείνει ανώνυμο· μην περιμένεις ν'ακούσεις το όνομά του από εμένα.» Και τη ρώτησε: «Είσαι όντως πρόθυμη να ξεκινήσεις εξέγερση εναντίον του καθεστώτος της Β' Ανωρίγιας;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Καρζένθα-Σολ, αν και εντός της αισθανόταν κάποιον φόβο. Φόβο ότι ίσως να την παρακολουθούσαν και να κατέγραφαν τα λόγια της με μηχανικά μέσα. Φόβο ότι ίσως να είχε μόλις καταδικάσει τον εαυτό της, ότι ίσως τώρα φρουροί να ξεπρόβαλαν από τα σκοτάδια της αποθήκης. Φρουροί και μισθοφόροι της πλουτοκρατίας.

Αλλά τίποτα τέτοιο δεν έγινε.

Ο Μάρκος απλώς χαμογέλασε. «Ωραία,» είπε. «Ο... ανώνυμος φίλος μου θα ευχαριστηθεί είμαι βέβαιος.»

Ποιος είναι αυτός ο δαίμονας, μα τον Κρόνο; αναρωτήθηκε η Καρζένθα για πολλοστή φορά. *Ποιος είναι που τον ενδιαφέρει τόσο η ανατροπή του καθεστώτος της πλουτοκρατίας στη Β' Ανωρίγια;* «Τα όπλα πώς θα μου παραδοθούν;» ρώτησε. «Δε μιλάμε για είκοσι, τριάντα τουφέκια και πιστόλια. Μιλάμε ακόμα και για άρματα μάχης. Ακόμα και για ελικόπτερα. Και για δύο μεταβαλλόμενα οχήματα!»

Ο Μάρκος συνέχιζε να χαμογελά, αν και πιο λεπτά τώρα. «Θα έχεις παραξενευτεί, σίγουρα...»

«Αυτό ξαναπές το. Αλλά πώς θα μου παραδοθούν όλ' αυτά χωρίς να τραβήξουμε την προσοχή της πλουτοκρατίας και της Φρουράς;»

«Σταδιακά,» αποκρίθηκε ο έμπορος. «Εξάλλου, δεν νομίζω να τα χρειάζεσαι όλα αμέσως, από την αρχή της εξέγερσης, έτσι δεν είναι; Πρώτα, θα σου φέρω κάποια πυροβόλα, πανοπλίες, βόμβες, και ειδικά όπλα· και μετά θ' αρχίσουμε να φέρνουμε περισσότερα πράγματα, καθώς και τα οχήματα.»

«Κι αυτά πώς θα παραδοθούν;»

«Θα βρούμε τρόπο,» τη διαβεβαίωσε ο Μάρκος. «Όταν θα έχεις ξεκινήσει να δημιουργείς αναταραχές μέσα στη Β' Ανωρίγια, τα πάντα θα είναι πιο εύκολα, δε νομίζεις; Επιπλέον, ο αόρατος φίλος σου... παρατηρεί πολλά. Ξέρει να βρίσκει τις κατάλληλες στιγμές και τους κατάλληλους τόπους· μην αμφιβάλλεις καθόλου γι' αυτό.»

Τι εννοεί; Ποιος είναι; Τι είναι; Κατάσκοπος; Ανήκει σε κάποια εξοπλωμένη οργάνωση με διάφορες προσβάσεις; Η Καρζένθα αυτή τη στιγμή δεν μπορούσε να σκεφτεί κανέναν. Τέλος πάντων... «Εντάξει,» είπε. «Και τότε θα γίνει η πρώτη παραλαβή;»

«Σε πέντε μέρες;» πρότεινε ο έμπορος.

«Τόσο σύντομα;»

«Υπάρχει λόγος να καθυστερήσουμε;»

«Κανένας,» αποκρίθηκε η Καρζένθα-Σολ.

Ο Μάρκος Ροδόχρωμος ένευσε σαν να το ήξερε.

Επιστρέφοντας στο άντρο των Μικρών Γιγάντων και για τις επόμενες πέντε ημέρες, ήταν όλοι τους σε επιφυλακή, γιατί ακόμα η Καρζένθα-Σολ φοβόνταν ότι ίσως τα πάντα να ήταν μια καλοστημένη παγίδα της πλουτοκρατίας ή της ίδιας της Πολιτάρχης. Κανείς, όμως, δεν τους πείραξε. Συνέχιζαν τις δραστηριότητές τους ανενόχλητοι στους υπόγειους και στους επίγειους δρόμους της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας. Κανένας δεν έμοιαζε να υποπτεύεται τους Μικρούς Γίγαντες για τίποτα συγκεκριμένο, αν και αυτοί παρατήρησαν πολλές φορές ότι κατάσκοποι τούς παρακολουθούσαν. Η πλουτοκρατία, μάλλον, εξακολουθούσε να πιστεύει ότι ίσως ο Κάδμος Ανθοτέχνης να ερχόταν σε επαφή με την ερωμένη του, την Καρζένθα-Σολ, την αρχηγό των μισθοφόρων...

Ο ποιητής, εν τω μεταξύ, καθόταν στα προσωπικά δωμάτια της αριστοκράτισσας μέσα στο άντρο και έγραφε ποιήματα. Αισθανόταν πως μεγάλες ώρες πλησίαζαν. Μεγάλες ώρες! Η απελευθέρωση του κόσμου και η τιμωρία των δυναστών δεν ήταν μακριά!

(...και από χέρια μυστικά έρχεται, στο τέλος, η δύναμη που μας ανοίγει τον δρόμο προς τη λευτεριά να κινήσουμε...)

Ολοένα και πιο μεγαλειώδεις ιδέες έμπαιναν στο μυαλό του Κάδμου Ανθοτέχνη.

Μετά, πήγαν πάλι να συναντήσουν τον Μάρκο Ροδόχρωμο στη συνηθισμένη αποθήκη, και ο Κάδμος ήταν φυσικά μαζί τους. Καθώς οδηγούσαν προς τα εκεί, οι Μικροί Γίγαντες παρατήρησαν πως δεν τους παρακολουθούσαν τούτη τη φορά. «Κανένας δεν φαίνεται πίσω μας, αρχηγέ,» είπε η Ρία στην Καρζένθα-Σολ που ήταν στο τιμόνι.

«Μας βαρέθηκαν, μάλλον,» σχολίασε ο Κλοντ.

«Αφήστε τις μαλακίες,» τους είπε ο Άλβερακ, «και νάχετε τα μάτια σας ανοιχτά. Ίσως νάναι ύποπτο το γεγονός ότι κανείς δεν είναι πίσω μας τώρα. Ίσως να σημαίνει ότι ο εχθρός είναι μπροστά μας.» Οι άλλοι Μικροί Γίγαντες δεν διαφώνησαν με την εμπειροπόλεμη σοφία του. Ετοίμασαν τα όπλα τους και τα μυαλά τους για πιθανή σύγκρουση με αριθμητικά περισσότερους μαχητές.

Στην αποθήκη του Ροδόχρωμου, όμως, καμία δυσάρεστη έκπληξη δεν τους περίμενε. Οι μόνοι που βρίσκονταν εκεί ήταν ο έμπορος, οι

μισθοφόροι του, και κάποιοι βοηθοί του. Και είχαν ετοιμοπαράδοτα τα κιβώτια με τα όπλα που πρόσφερε ο μυστηριώδης αρωγός.

«Ανοίξτε τα,» πρόσταξε ο Μάρκος, βηματίζοντας μπροστά από το γραφείο του, και οι βοηθοί άνοιξαν τα κιβώτια αποκαλύπτοντας τα περιεχόμενά τους.

Ήταν όλα όπως τα είχε υποσχεθεί ο έμπορος, παρατήρησε η Καρζένθα. Και δεν ήταν τίποτα παλιά όπλα, χρησιμοποιημένα· ήταν καινούργια. Το κατάλαβε με την πρώτη ματιά: γυάλιζαν στο φως της αποθήκης. Αλλά δεν αρκέστηκε σ' αυτό· τα έπιασε στα χέρια της κιόλας, για να βεβαιωθεί: και βεβαιώθηκε. Τα όπλα είχαν μόλις βγει από κάποιο εργοστάσιο. Κι έμοιαζαν άψογα. Ήταν, νόμιζε η Καρζένθα, καλύτερης κατασκευής απ' αυτά που της έφερνε συνήθως ο Μάρκος Ροδόχρωμος. *Ποιος είναι ο άγνωστος φίλος μας; Τι είναι;* αναρωτήθηκε – ξανά – η Καρζένθα-Σολ· αλλά δεν ρώτησε, γνωρίζοντας ότι δεν πρόκειται να λάμβανε απάντηση.

«Λοιπόν;» είπε ο Μάρκος, με τα χέρια σταυρωμένα πίσω από την πλάτη. «Τι νομίζεις;»

«Το ξέρεις ότι αυτά τα εργαλεία είναι άψογα,» αποκρίθηκε η Καρζένθα, επιστρέφοντας ένα πιστόλι στη θέση του και πιάνοντας ένα ενεργειακό ξιφίδιο.

«Ναι, το ξέρω,» ένευσε ο Μάρκος.

Η Καρζένθα ξεβίδωσε την κάτω μεριά της λαβής του ξιφιδίου, έβαλε μέσα μια από τις μπαταρίες, βίδωσε το καπάκι ξανά, πάτησε το κουμπί ανάμεσα στη λαβή και στη λεπίδα, και η λεπίδα τώρα στραφτάλιζε από παιχνιδίζουσα ενέργεια. Η αριστοκράτισσα πάτησε πάλι το κουμπί και η ενεργειακή ροή διακόπηκε.

«Μάλιστα,» είπε. «Χρειάζεται κάτι άλλο;»

«Όχι. Τα παίρνετε και φεύγετε. Και σύντομα θα ξαναμιλήσουμε. Αν και μάλλον όχι στο ίδιο μέρος.»

«Πού;»

«Θα επικοινωνήσω εγώ μαζί σου, Καρζένθα.»

Οι βοηθοί του Μάρκου Ροδόχρωμου και οι Μικροί Γίγαντες μετέφεραν τα κιβώτια με τα όπλα στο φορτηγό των Μικρών Γιγάντων, το οποίο γέμισε μέχρι πάνω. Η Καρζένθα-Σολ αντάλλαξε μια χειραψία με τον έμπορο και μετά ανέβηκε στη θέση του οδηγού, ενεργοποίησε τη

μηχανή, και πάτησε το πετάλι. Το όχημα κινιόταν μετά δυσκολίας, διαπίστωσε. Είχε βαρύνει πολύ. *Τώρα, σκέφτηκε, θα ήταν η χειρότερη στιγμή να δεχτούμε επίθεση από τη Φρουρά ή από μισθοφόρους της πλουτοκρατίας.* Και είπε στους ανθρώπους της να είναι πανέτοιμοι.

Ξανά, όμως, οι φόβοι της ήταν αβάσιμοι. Κανείς δεν τους επιτέθηκε. Έφεραν τα όπλα στο άντρο τους χωρίς πρόβλημα.

«Τώρα, δηλαδή, θα ξεκινήσουμε;» ρώτησε ο Κάδμος, καθώς οι Μικροί Γίγαντες μετέφεραν τα κιβώτια από το φορτηγό στις αποθήκες τους. Αισθανόταν πάλι σαν να βρισκόταν μέσα σε όνειρο. Όλα τούτα δεν του έμοιαζαν πραγματικά· όχι τελείως. Ήταν τόσο... *ποιητικά.* Ήταν ο ξεσηκωμός των καταπιεσμένων. Ήταν η αρχή του γυρίσματος του Τροχού του Βασάνου, ώστε οι πάνω να πέσουν κάτω και οι κάτω να έρθουν επάνω! Ήταν σαν ο ίδιος ο Κρόνος να ήταν ο μυστηριώδης αρωγός τους. *Κι εγώ είμαι η Φωνή του!*

«Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο,» αποκρίθηκε η Καρζένθα.

«Θα πρέπει να μιλήσω στον κόσμο; Να... Πού θα τους μιλήσω, ακριβώς; Πώς...;»

«Μη βιάζεσαι,» του είπε η Καρζένθα. «Το πρώτο πράγμα που πρέπει να γίνει δεν είναι να ξεσηκώσεις τους απλούς ανθρώπους με τα λόγια σου. Είναι να οπλίσουμε τα πιο απεγνωσμένα και σκληροτράχηλα άτομα που ξέρουμε.»

Ο Κάδμος συνοφρυώθηκε. «Κακοποιούς, εννοείς;»

«Ανθρώπους συμμοριών. Τους χρειαζόμαστε στο πλευρό μας. Πρέπει να διαμορφώσουμε έναν σκληρό πυρήνα της εξέγερσης, γύρω απ'τον οποίο, με το κάλεσμά σου, θα συγκεντρωθεί ο απλός κόσμος.»

Οι Μικροί Γίγαντες μίλησαν σε ανθρώπους άλλων συμμοριών των υπόγειων περασμάτων της Β' Ανωρίγιας τους οποίους θεωρούσαν ότι μπορούσαν να εμπιστευτούν. Μπορούσαν να τους εμπιστευτούν επειδή ήταν βέβαιο πως δεν είχαν *τίποτα* να κερδίσουν από την πλουτοκρατία – η πλουτοκρατία ήταν εναντίον τους, τους είχε στοχοποιήσει – και πολλά να κερδίσουν από μια επανάσταση. Θα ξέφυγαν, επιτέλους, από το οικονομικό αδιέξοδο στο οποίο βρίσκονταν, θα λεηλατούσαν τους έχοντες, και θα ζούσαν όλοι καλύτερα. Αν ήταν αρκετά τολμηροί ώστε να ξεσηκωθούν.

Ήταν;

Ήταν. Φυσικά και ήταν. Η Καρζένθα-Σολ το ήξερε. Αυτοί, άλλωστε, τις είχαν μιλήσει περισσότερες φορές για επανάσταση απ'ό,τι εκείνη τούς είχε μιλήσει για επανάσταση. *Αν μπορούσαμε να ξεσηκωθούμε και να τους σφάξουμε αυτούς τους γαμημένους...!* τις έλεγαν παλιά. – *Εξέγερση χρειάζεται! Ανατροπή, τώρα!* – Αυτός ο ποιητής, ο Ανθοτέχνης, τα λέει καλά· μακάρι να μπορούσε και να κάνει τίποτα... – Αν πάντως έχουν δίκιο όσοι μουνμουρίζουν ότι κάποια κρυφή δύναμη τον υποστηρίζει, ίσως όντως να κάνει κάτι. – Τις προάλλες άκουσα κάποιους λεχρίτες, λάτρεις του Σκοτοδαίμονος, να λένε πως ετοιμάζουν ξεσηκωμό. *Λες τελικά απ'αυτούς τους καριόληδες να ξεκινήσει τίποτα; Λες ο Ανθοτέχνης νάναι μαζί τους;* Και άλλα παρόμοια είχαν ακούσει η Καρζένθα και οι Μικροί Γίγαντες όλο αυτό τον καιρό.

Τώρα, λοιπόν, όταν πήγαν στις υπόγειες συμμορίες της Β' Ανωρίγιας και τους είπαν για τα όπλα που είχαν στη διάθεσή τους, και ότι κάποιος ανώνυμος φίλος τούς βοηθούσε, οι συμμορίτες αμέσως ήταν έτοιμοι να εξεγερθούν.

«Δώσε μας εσύ τα όπλα, Καρζένθα, και θα λιανίσουμε μέχρι και τον τελευταίο πλουτοκράτη!» δήλωσε ο Ζιλμόρος, ο αρχηγός των Σκοταδιστών, που συνήθιζε να φορά γυαλιά ηλίου μέσα στα υπόγεια – για να το παίζει κάποιος, νόμιζαν ορισμένοι· αλλά η Καρζένθα ήξερε ότι τα γυαλιά τα είχε κλέψει από μια Τεχνομαθή μάγισσα, παλιά ερωμένη του, και είχαν ιδιότητες που του φαίνονταν χρήσιμες, ανάμεσα στις οποίες, μάλλον, και να βλέπει στο σκοτάδι.

«Επιτέλους!» αναφώνησε ο Σκυφτός Στίβεν, ο αρχηγός των Ξεπεσμένων Ιερέων. «Τόσο καιρό ήσουν στο κόλπο, Καρζένθα, και μας το έκρυβες; Ξέρεις πού είναι τώρα κι ο ποιητής; Ξέρεις;» (Η Καρζένθα-Σολ τού απάντησε ότι δεν είχε ιδέα ακόμα, αλλά είχε ακούσει πως ήταν ασφαλής και σύντομα θα παρουσιαζόταν.)

«Αυτό ήταν που περιμέναμε εδώ και καιρό, Καρζένθα αδελφή μου!» είπε η Κλαρίσσα η Λεπιδοφόρος, η αρχηγός των Στριμωγμένων Αγριόγατων. «Δώσε μας τα όπλα σου και θα σου δώσουμε τα χέρια μας. Θα τους φάμε όλους ζωντανούς!»

«Δεν υπάρχει λόγος γι' άλλη κουβέντα,» είπε ο Ευτύχιος Νάρριλδης, ο αρχηγός των Απάνεμων Λεβεντών. «Είμαστε μαζί σου, Καρζένθα. Ξεκινάμε κι αύριο, άμα θες.»

Και οι απαντήσεις άλλων αρχηγών ήταν παρόμοιες. Ήταν όλοι τους τόσο απεγνωσμένοι που δεν δίσταζαν. Την *περίμεναν* την εξέγερση. Την ήθελαν. Τη ζητούσαν. Απλώς κανείς τους δεν μπορούσε να την ξεκινήσει.

Αλλά τώρα κάποιος είχε βρεθεί για να κάνει την πολυπόθητη αρχή.

Οι Μικροί Γίγαντες τούς έδωσαν τα όπλα από τις αποθήκες τους – τα όπλα που είχε φέρει ο Μάρκος Ροδόχρωμος – και οι συμμορίτες οπλίστηκαν καλύτερα απ'ό,τι είχαν οπλιστεί ποτέ τους. Καλύτερα απ'ό,τι είχαν *ονειρευτεί* ποτέ τους.

Η Φρουρά το πήρε είδηση – ίσως μέσω των κατασκόπων της πλουτοκρατίας – και συγκεντρώθηκε έξω απ'το λημέρι των Ξεπεσμένων Ιερέων, απαιτώντας να μάθει πού βρέθηκαν τα όπλα, ποιος τα έδινε, τι συνέβαινε. Αλλά ο Σκυφτός Στίβεν είχε ήδη ειδοποιήσει τηλεπικοινωνιακά την Καρζένθα-Σολ και άλλους αρχηγούς συμμοριών, και η απάντηση που η Φρουρά έλαβε δεν ήταν κόσμια, ούτε ευχάριστη. Ήταν το κροτάλισμα πυροβόλων όπλων, οι οργισμένες κραυγές απεγνωσμένων ανθρώπων, το γυάλισμα λεπίδων μέσα στους υπόγειους δρόμους. Και οι συμμορίτες ήταν πολύ καλύτερα οπλισμένοι απ'ό,τι οι φρουροί περίμεναν. Καλύτερα οπλισμένοι απ'ό,τι τους είχαν δει ποτέ να είναι. Δεν κουβαλούσαν αλυσίδες, ρόπαλα, κανένα παλιό σπαθί ή τσεκούρι, καμία καραμπίνα και μερικά πιστόλια της πλάκας. Ήταν ντυμένοι με αλεξίσφαιρες πανοπλίες, είχαν αλεξίσφαιρες ασπίδες και κράνη· χρησιμοποιούσαν γρήγορα τουφέκια και πιστόλια, και οπλοπολυβόλα. Τα αγχέμαχα όπλα τους ήταν από τα ισχυρότερα ατσάλια, κι ορισμένες λεπίδες στραφτάλιζαν καθώς ενέργεια τις τύλιγε. Ακόμα και ηχητικά όπλα χτύπησαν τους φρουρούς. Ακόμα και βόμβες έπεσαν ανάμεσά τους.

Οι συμμορίτες λιάνισαν τους περισσότερους· ελάχιστοι κατάφεραν να διαφύγουν μέσα στις σήραγγες της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, τραυματισμένοι και τρομοκρατημένοι, για να αναφέρουν στους ανώτερους τους ότι κάτι τρομερό συνέβαινε, κάτι που δεν είχε συμβεί ποτέ ξανά.

Οι συμμορίες πανηγύριζαν καθώς έπαιρναν τους εξοπλισμούς και τα οχήματα των ηττημένων φρουρών, με σκοπό να σβήσουν τα σήματα της Φρουράς από πάνω και να τα αναμορφώσουν. Και όλοι έβλεπαν την Καρζένθα-Σολ ως ηρωίδα, και τη ρωτούσαν ποιος τη βοηθούσε, ποιος ήταν ο κρυφός φίλος της. Είχε κι άλλα όπλα να τους δώσει; Η Καρζένθα αποκρίθηκε ότι, για την ώρα, ο σύμμαχός τους προτιμούσε να μείνει ανώνυμος. Αλλά αυτό δεν χρειαζόταν να τους απασχολεί· το μόνο που χρειαζόταν τώρα να τους απασχολεί ήταν η επανάσταση. Γιατί δεν υπήρχε πλέον επιστροφή, μετά απ'ό,τι είχε συμβεί με τη Φρουρά. Το αίμα που είχε χυθεί ήταν πολύ, και θα έπρεπε σύντομα να περιμένουν αντίποινα.

«Πρέπει να προετοιμαστούμε γι'αυτούς!» είπε η Καρζένθα-Σολ, μεγαλόφωνα, μες στην αίθουσα όπου βρίσκονταν συγκεντρωμένοι τώρα πολλοί αρχηγοί συμμοριών και κάμποσα απλά μέλη. «Πρέπει να δημιουργήσουμε παράδειγμα, σύντροφοί μου! Ένα παράδειγμα δύναμης, ώστε ο κόσμος της Β' Ανωρίγιας να έρθει στο πλευρό μας. Και σύντομα θα έχουμε και περισσότερα όπλα.

»Ήδη είναι μαζί μας ο ποιητής της επανάστασης! Ο Κάδμος Ανθοτέχνης! Που μεγάλες δυνάμεις τον υποστηρίζουν.»

«Πού είναι;» ρώτησε ο Ευτύχιος Νάρριλδηχ, ο αρχηγός των Απάνεμων Λεβεντών. «Είναι εδώ; Είναι μαζί σου, τελικά;»

Η Καρζένθα-Σολ έκανε νόημα στον Κάδμο να παρουσιαστεί, όπως είχαν σχεδιάσει. Ήταν καιρός πλέον. Ήταν καιρός να κάνει την πρώτη του εμφάνιση, όχι στον πολύ κόσμο, αλλά στους πρώτους οπλισμένους συμμορίτες, ώστε ο μύθος του να μεγαλώσει. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι πολλές φήμες θα εξαπλώνονταν από εδώ.

(...σαν πυρκαγιά που φλογίζει τα μυαλά και στρέφει τη σκέψη στη λευτεριά, το θάρρος των καταπιεσμένων να φουντώσει, τα χέρια τους όργανα οργισμένης εξέγερσης να γενούν, τραγουδούσε ποιητικά λόγια ο δαίμονας της έμπνευσης μες στο μυαλό του Κάδμου.)

Από μια γωνία της αίθουσας, ανάμεσα από Μικρούς Γίγαντες που βρίσκονταν γύρω του σαν ασπίδα, ο Ανθοτέχνης ξεπρόβαλε φορώντας κάπα και κουκούλα. Ύψωσε τα χέρια του και κατέβασε την κουκούλα, ρίχνοντάς την στους ώμους του, καθώς πήγαινε να σταθεί πλάι στην

Καρζένθα-Σολ. Οι συμμορίτες αντίκρυ του μουρμούριζαν έντονα τώρα αναμεταξύ τους, και τον κοίταζαν έκπληκτοι.

«Το ήξερες!» φώναξε η Κλαρίσσα η Λεπιδοφόρος. «Ήξερες εξαρχής πού ήταν ο ποιητής!»

«Ήξερα ότι ήταν καλά,» παραδέχτηκε η Καρζένθα-Σολ.

«Ο καιρός ήρθε!» είπε δυνατά ο Κάδμος, αντικρίζοντας τους συμμορίτες. «Ο Τροχός του Βασάνου θα γυρίσει, και η πλουτοκρατία θα πλακωθεί! Κι εσείς – εσείς που τώρα αγωνίζεστε για την απελευθέρωση της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας από τον ζυγό της – θα είστε οι πιο ευνοημένοι! Είστε οι Μαχητές της Ελευθερίας! Είστε το Χέρι της Εκδίκησης!» Δεν τα είχε προετοιμάσει τούτα τα λόγια· του ήρθαν αυθόρμητα, όπως του ερχόταν η ποίησή του. Αλλά ήξερε ότι ήταν ακριβώς τα σωστά λόγια. Αυτά που χρειαζόταν να πει. Δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία.

Και η αντίδραση των συμμοριτών το επιβεβαίωσε. Ζητωκραύγασαν, υψώνοντας γροθιές, λεπίδες, τουφέκια, και καραμπίνες στον ομιχλιασμένο απ'τους καπνούς τσιγάρων και πούρων αέρα της αίθουσας.

«Είστε η Αρχή!» φώναξε ο Κάδμος. «Μεγάλο βάρος βρίσκεται στους ώμους σας, αλλά και μεγάλη θα είναι η δόξα και οι ανταμοιβές για όλους!»

Η Καρζένθα-Σολ χαμογελούσε. *Μα τον Κρόνο*, σκεφτόταν, *η παρουσία και τα λόγια του Κάδμου έχουν μεγαλύτερη απήχηση στις συμμορίες απ'ό,τι περίμενα!* Βλέποντάς τους νόμιζε ότι τώρα ήταν άπαντες έτοιμοι να πολεμήσουν δύο φορές πιο σκληρά εναντίον της πλουτοκρατίας. Είχε ο Κάδμος τόσους φανατικούς θαυμαστές ανάμεσα στους συμμορίτες; *Είχα δίκιο γι'αυτόν*, συλλογίστηκε η Καρζένθα. *Είχα περισσότερο δίκιο απ'ό,τι νόμιζα.* Και η αγάπη της για τον Κάδμο μπορούσε μόνον να μεγαλώσει απ'όσα αντίκριζε.

Έπιασε το χέρι του, τα δάχτυλά τους μπλέχτηκαν, και η ενωμένη τους γροθιά υψώθηκε πάνω απ'τα κεφάλια τους, ενώ οι συμμορίτες εξακολουθούσαν να ζητωκραυγάζουν και να φωνάζουν συνθήματα κατά της πλουτοκρατίας και της Πολιτάρχης:

Κάτω τα βρομόσकुλα του πλούτου!

Θάνατος στην Πλούσια Καριόλα!

Σφαίρες και λεπίδες στο κεφάλι της πλουτοκρατίας!

Η Β' Ανωρίγια δεν ανήκει στους κλέφτες!

Και κάποιοι τράβηξαν φωτογραφίες της Καρζένθα-Σολ και του Κάδμου Ανθοτέχνη, καθώς αυτοί στέκονταν εκεί, με την ενωμένη γροθιά τους υψωμένη. Φωτογραφίες που, στο μέλλον, θα θεωρούνταν συλλεκτικές και πολλά δεκάδια θα δίνονταν για να αγοραστούν.

Αυτή ήταν η αρχή της εξέγερσης στη Β' Ανωρίγια Συνοικία. Σημαντικό ιστορικό ορόσημο.

Ειδικά αφού τότε έγινε η πρώτη προσπάθεια δολοφονίας του Κάδμου Ανθοτέχνη.

Ένας άντρας ύψωσε πιστόλι, στρέφοντας το προς τον ποιητή. Πάτησε τη σκανδάλη και δυνατός κρότος έσκισε τις κραυγές των συμμοριτών καθώς η κάννη άστραφτε θανατηφόρα-

Ο Άλβερακ τινάχτηκε μπροστά στην Καρζένθα και στον Κάδμο, με μια μεγάλη αλεξίσφαιρη ασπίδα σηκωμένη, ατσάλινη στην περιφέρεια και στο κέντρο, γυάλινη ανάμεσα στα μέταλλα. Η φονική σφαίρα χτύπησε εκεί, και εξοστρακίστηκε.

Οι Μικροί Γίγαντες κινήθηκαν αμέσως, ενώ αναβρασμός άρχιζε μες στην αίθουσα. Ο επίδοξος δολοφόνος προσπάθησε να ξεφύγει, αλλά τον έπιασαν, τον έριξαν κάτω και του έσπασαν τη μύτη, και τον τράβηξαν απ'τα μαλλιά και τα ρούχα μπροστά στην Καρζένθα-Σολ και στον Κάδμο Ανθοτέχνη, αιμόφυρτο.

«Ποιος διάολος είσαι συ;» γρύλισε η αρχηγός των Μικρών Γιγάντων, μην αναγνωρίζοντάς τον. Και προς τους άλλους αρχηγούς των συμμοριών: «Τον ξέρει κανείς σας αυτόν τον άνθρωπο; Πώς μπήκε εδώ μέσα;» Τους ατένιζε όλους καχύποπτα τώρα. Υπήρχαν προδότες ανάμεσά τους; Παρότι έμοιαζαν τόσο ενθουσιασμένοι, μεθυσμένοι από τον ξεσηκωμό εναντίον της πλουτοκρατίας, υπήρχαν προδότες ανάμεσά τους; *Θα πρέπει τώρα να προσέχουμε συνεχώς για σπιούνους και φονιάδες;*

«Των Σκοταδιστών είναι!» είπε ο Σκυφτός Στίβεν, ο αρχηγός των Ξεπεσμένων Ιερέων. «Δικός τους είναι!» Και στράφηκε στον Ζιλμόρο, τον αρχηγό τους. «Είσαι με τους πλουτοκράτες, σκύλε;»

«Ούτε που να σκέφτεται το σκατομυαλό σου να με κατηγορήσει για τέτοιο πράμα - η γλώσσα σου θα κοπεί και θα δοθεί χάρισμα στον Σκοτοδαίμονα!» (Φημολογείτο ότι οι Σκοταδιστές ήταν λάτρεις του Σκοτοδαίμονος, αλλά πολλοί το αμφέβαλλαν και κάποιοι δεν ήξεραν τι

να πιστέψουν.) Η όψη του Ζιλμόρου φανέρωνε μονάχα οργή. Και τώρα τα μάτια του, κρυμμένα πίσω από τα μαύρα του γυαλιά, στράφηκαν στον πεσμένο, αιμόφυρτο άντρα. «Γιατί το έκανες αυτό, Σαρλ; Γιατί, ρε ανώμαλε μαλάκα;»

«Συγχώρεσέ με, αρχηγέ!» είπε εκείνος, πνιχτά. «Σε ικετεύω, αρχηγέ, Ιερόσκοτε! Σε ικετεύω!» Ήταν πανικόβλητος. Αλλά από τα λόγια του έμοιαζε να διακρίνεται πως οι φήμες για τους Σκοταδιστές ήταν αληθινές, παρατήρησε η Καρζένθα: ίσως όντως να λάτρευαν τον Σκοτοδαίμονα. *Ιερόσκοτε* αποκαλούσες τους ιερείς του Σκοτοδαίμονος, αν δεν λάθευε.

«Γιατί το έκανες;» βρυχήθηκε ο Ζιλμόρος, πλησιάζοντας τον πεσμένο άντρα. «Τι σου υποσχέθηκαν;»

«Ήμουν... αδύναμος,» κόμπιασε ο Σαρλ. «Αρχηγέ, σε ικετεύω... Χρειάζομαι κάποια δεκάδια και—»

Ο Ζιλμόρος, σκύβοντας απότομα, τον ράπισε καταπρόσωπο, τινάζοντας κι άλλα αίματα από τη σπασμένη μύτη του κι από το στόμα του. «*Γαμημένο αρχίδι!*» φώναξε. «Ποιος σε πλήρωσε; Πόσο καιρό σε πλήρωνε;»

«...Ο Λεονάρδος... Ευστάθιος—»

Μουρμουρητά από παντού έπνιξαν τα σπαστά λόγια του Σαρλ. Ο Λεονάρδος Ευστάθιος ήταν ευγενής, και ένας από τους πιο γνωστούς πλουτοκράτες.

«Πόσο καιρό δούλευες γι' αυτό τον λεχρίτη;» ρώτησε ο Ζιλμόρος, αρπάζοντας τον Σαρλ απ' τα μαλλιά, στρέφοντας το κεφάλι του έτσι ώστε να τον αντικρίζει ευθέως. «*Πόσο καιρό;* Και τι έκανες γι' αυτόν;»

«Πληροφορίες μόνο, αρχηγέ. Σε ικετεύω, συγχώρεσέ με. Ήμουν αδύναμος... μου έδιναν δεκάδια που χρειαζόμουν... ήμουν αδύναμος... Σε ικετεύω. Κάτι βλακείες τούς έλεγαν, τις φήμες που κυκλοφορούν έτσι κι αλλιώς εδώ κάτω, αρχηγέ... Σε ικετεύω—»

«Και τώρα; Σε πλήρωσε για να σκοτώσεις τον ποιητή; Ή την Καρζένθα-Σολ;»

«Τον ποιητή. Μου το είχαν πει: αν τον δω να τον σκοτώσω – η ανταμοιβή θάναι μεγάλη.»

«Και θες να σε λυπηθώ, βρομόσκυλο;»

«Σε ικετεύω, αρχηγέ! Σε ικετεύω—»

«Ποιος άλλος είναι μαζί σου; Ποιος από τους συμμορίτες μου είναι πληρωμένος σαν εσένα; Πες μου – και ίσως να σε λυπηθώ.»

Ο Σαρλ ξεροκατάπιε. «Κανείς, αρχηγέ. Αλήθεια. Κανείς. Εκτός αν είναι κάποιος και δεν το ξέρω. Αλλά δεν ξέρω κανέναν, αρχηγέ. Κανείς.»

Ο Ζιλμόρος τράβηξε ένα ξιφίδιο απ'τη ζώνη του και έσκισε τον λαιμό του Σαρλ, αφήνοντας τα μαλλιά του, ρίχνοντάς τον στο πάτωμα ώστε να πεθάνει σπαρταρώντας, αναβλύζοντας αίμα από την κομμένη καρωτίδα.

«ΑΥΤΗ,» φώναξε ο Ζιλμόρος στρεφόμενος στους άλλους συμμορίτες του που βρίσκονταν στην αίθουσα, «είναι η μοίρα των προδοτών!» Και πρόσταξε: «Πάρτε τον... για προσφορά.»

Οι συμμορίτες υπάκουσαν, μαζεύοντας το κουφάρι του Σαρλ.

Η Καρζένθα-Σολ ατένιζε τον Ζιλμόρο με κάποια καχυποψία. Μήπως όλα τούτα ήταν παράσταση, αναρωτιόταν, ώστε να μην τον υποπτευθεί κανείς για προδοτή; Ο νεκρός, πάντως, όσο ζούσε και εκλιπαρούσε για τη ζωή του δεν είχε πει κάτι που να δείχνει ότι και ο Ζιλμόρος ήταν, κάπως, αναμιγμένος στην προδοσία.

Ο αρχηγός των Σκοταδιστών στράφηκε στην αρχηγό των Μικρών Γιγάντων. «Ελπίζω, Καρζένθα,» είπε σκουπίζοντας τη λάμα του ξιφιδίου του μ'ένα πανί, «αυτό να μη χαλάσει τίποτα μεταξύ μας.»

«Χρειαζόμαστε όλους όσους είναι πρόθυμοι να πολεμήσουν εναντίον της πλουτοκρατίας.» Δεν ήταν, όμως, η Καρζένθα που είχε μιλήσει, αλλά ο Κάδμος. Και όλων τα βλέμματα στράφηκαν επάνω του.

«Δε θα σε απογοητεύσουμε, ποιητή,» δήλωσε ο Ζιλμόρος, κλίνοντας το κεφάλι προς τη μεριά του Κάδμου σαν να τον αναγνώριζε ως άρχοντα και αφέντη του.

Ένας συμμορίτης ύψωσε το τουφέκι του στον αέρα. «Θάνατος στην πλουτοκρατία!» κραύγασε. «Θάνατος στην προδότρια Πολιτάρχη που την υποστηρίζει!»

«Μεγάλη αλλαγή έρχεται στη Β' Ανωρίγια!» είπε μεγάλωφωνα ο Κάδμος, νιώθοντας κάτι μέσα του να τον παρακινεί να μιλήσει ξανά. «Μεγάλη αλλαγή – με εσάς για πρωτεργάτες! Οι προδότες – αν ακόμα υπάρχουν τέτοια ερπετά ανάμεσά μας – θα πνιγούν μέσα σε λίμνες αίματος. Οι δυνάμεις που μας συντρέχουν θα τους ξετρυπώσουν όλους. Οι ίδιοι οι θεοί είναι, αόρατα, στο πλευρό μας!»

Ζητωκραυγές ξανά.

Η Καρζένθα-Σολ γέλασε. *Ναι, σκέφτηκε, ο Κάδμος είναι ακριβώς ο άνθρωπος που χρειαζόμαστε!*

/8\

Η συνάντηση με μια χαμένη Θυγατέρα φανερώνει ότι ακόμα και τα όνειρα μπορούν να κρύβουν κινδύνους, και η Μιράντα ανακαλεί παλιές, μισοξεχασμένες τεχνικές· αλλά μόνο αφού η Νορέλτα-Βορ αποφασίζει να ταξιδέψει κάνει τις πιο σημαντικές ανακαλύψεις εδώ και κάμποσο καιρό.

(Πριν από πέντε χρόνια.)

Την ίδια νύχτα κιόλας, η Μιράντα και η Νορέλτα-Βορ μίσθωσαν ξανά ιδιωτικό επιβατηγό όχημα και η οδηγός τις άφησε στην αρχή της οδού Ταϊράνδου, στη Γλυκοσμή. Δεν πήγαν κατευθείαν στον αριθμό 37, γιατί, φυσικά, ήθελαν να παρατηρήσουν τα πολεοσημάδια μέχρι να φτάσουν εκεί. Για να τους καλούσε η Κορίνα σε τούτο το μέρος δεν μπορεί ναχε τίποτα το καλό στο μυαλό της.

Ήταν πολύ προσεχτικές καθώς βάδιζαν βλέποντας τους αριθμούς των οικοδομημάτων να περνάνε από δίπλα τους, φωτισμένοι από ενεργειακές λάμπες ή στα όρια σκιερών περιοχών. Ο δρόμος ήταν ήσυχος· τα περισσότερα χτίρια εδώ φαινόταν να είναι κατοικίες. Δεν ήταν εμπορική περιοχή.

«Δε διακρίνω τίποτα ιδιαίτερο, Μιράντα...» είπε η Νορέλτα-Βορ, ανήσυχια, γιατί δεν μπορεί να μη συνέβαινε κάτι ύποπτο, νόμιζε. Τράβηξε το μικρό πιστόλι της μέσα από το φόρεμά της, αλλά το κράτησε κρυμμένο κάτω από τη γαλανή κάπα της με το σκούρο-μπλε σιρίτι.

«Ούτε εγώ,» αποκρίθηκε η Μιράντα, έχοντας τα χέρια της στις τσέπες της γκρίζας καπαρντίνας της.

«Παράξενο, ε;» Η Νορέλτα αισθανόταν φοβισμένη. Η Κορίνα την τρόμαζε, παρότι την είχε συναντήσει μόνο μία φορά στη ζωή της. Δεν χρειάζονταν και περισσότερες, μα τον Κρόνο.

«Ίσως.»

Οι αριθμοί περνούσαν από γύρω τους, ο ένας κατόπιν του άλλου: 8 ... 12 ... 17 ... 23 ... 29 ... 31 ... 35 ...

«Ακόμα δεν παρατηρώ τίποτα ασυνήθιστο, Μιράντα...»

«Ηρέμησε, μικρή.»

«Μην αρχίζεις τα ‘μικρή’ ξανά, γαμώτο! Είναι παγίδα εδώ!»

«Θα δούμε,» είπε ψύχραιμα η Μιράντα, εξακολουθώντας νάχει τα χέρια της στις τσέπες της καπαρντίνας.

37.

Οι δύο Θυγατέρες της Πόλης στάθηκαν μπροστά στην πολυκατοικία κοιτάζοντας τα πολεοσημάδια.

«Μιράντα...»

«Σου φαίνεται κάποια παγίδα νάναι εδώ;»

«Όχι. Εξακολουθώ να μη βλέπω τίποτα το ύποπτο.»

«Ναι...»

«Μα δεν μπορεί! Κάπως το έχει κρύψει.»

«Μη λες ανοησίες, Νορέλτα. Αν ήταν κάτι τόσο σοβαρό, θα το βλέπαμε.»

«Είναι δυνατόν η Κορίνα να θέλει να μας τραβήξει εδώ χωρίς λόγο;»

«Όχι,» είπε η Μιράντα, «δεν είναι δυνατόν.» Και πλησίασε την πέτρινη, εξωτερική σκάλα της πολυκατοικίας.

Η Νορέλτα-Βορ την ακολούθησε. «Τι νομίζεις ότι συμβαίνει, Μιράντα;»

«Λαμβάνοντας υπόψη μου τις παράξενες δυνάμεις του αρχαίου φυλαχτού... δεν ξέρω, Νορέλτα,» αποκρίθηκε η μεγαλύτερη Θυγατέρα ανεβαίνοντας τα σκαλοπάτια.

Η νεότερη συνέχιζε να την ακολουθεί, κρατώντας το πιστόλι της γερά μέσα στην κάπα της, απασφαλισμένο.

Η Μιράντα σύντομα έφτασε στον δεύτερο όροφο της πολυκατοικίας. Ένα πλατύ, μακρύ μπαλκόνι ήταν εδώ, και όλες οι πόρτες ήταν ανοιχτές ή μισάνοιχτες. Στα σημάδια της Πόλης η Μιράντα διάβαζε: *έρημο... ακατοίκητο... εγκαταλειμμένο... φτιάχνεται αργά...* Κοίταξε μέσα από μια από τις πόρτες και είδε έναν μεγάλο χώρο γεμάτο σκιές, κολόνες, σκουπίδια, θραύσματα, και μπάζα. Μόνο από τα παράθυρα και τις πόρτες του ερχόταν φως· αναμμένες λάμπες δεν υπήρχαν.

Η Μιράντα έπερασε το κατώφλι, ακούγοντας μικρά κομμάτια να τρίζουν κάτω από τις μπότες της. Μουρμούρισε ένα ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας, και το μυαλό της εξαπλώθηκε ολόγυρα, α-

ναζητώντας άλλα μυαλά. Το μόνο που ανίχνευσε, όμως, ήταν της Νορέλτα-Βορ πίσω της. Κανείς άλλος δεν βρισκόταν στο εγκαταλειμμένο δωμάτιο. Εκτός αν, κάπως, κατόρθωνε να μη σκέφτεται. Καθόλου. Να μην έχει καμία νοητική δραστηριότητα. Κι αυτό ήταν δύσκολο. Μονάχα κάποιοι μάγοι του τάγματος των Διαλογιστών μπορούσαν να το επιτύχουν, κι αυτοί όχι για πολλή ώρα.

Η Μιράντα διέλυσε το ξόρκι και βάδισε μέσα στον εγκαταλειμμένο χώρο. «Δε νομίζω ότι κανείς είναι κοντά, Νορέλτα,» είπε.

«Γιατί μας έφερε εδώ, τότε;» Η Νορέλτα είχε ακούσει τη Μιράντα να μουρμουρίζει παράξενα λόγια, και είχε καταλάβει ότι έκανε μάλλον κάποιο ανιχνευτικό ξόρκι. Η ίδια δεν ήξερε ούτε ξόρκια ούτε μαγανείες, αν και το μυαλό των θυγατέρων μπορούσε να τα μάθει παρότι δεν είχαν το Χάρισμα όπως οι κανονικοί μάγοι.

«Αυτό θέλω να καταλάβω,» αποκρίθηκε η Μιράντα, εξακολουθώντας να βαδίζει αργά μες στον άδειο χώρο, παρατηρώντας για σημάδια της Πόλης. Δεν διέκρινε, όμως, τίποτα το ενδιαφέρον.

Μετά, μια σκιά ξεπρόβαλε πίσω από μια κολόνα. Και στάθηκε μέσα σε μια δέσμη φωτός που ερχόταν από ένα παράθυρο.

Ξανθά μαλλιά γυάλιζαν, μακριά, πλαισιώνοντας ένα στρογγυλωπό κοκκινόδερμο πρόσωπο· μικρά, μαυροβαμμένα χείλη που χαμογελούσαν αχνά· στενεμένα πράσινα μάτια. Ντυμένη με μακρύ μαύρο φόρεμα και λευκά κροσσωτά γάντια.

«Μιράντα,» είπε εν είδει χαιρετισμού. «Νορέλτα.»

Αδύνατον! σκέφτηκε η Μιράντα. *Δεν μπορεί να ήταν κρυμμένη πίσω από εκείνη την κολόνα!* Μπορούσε η Κορίνα να σταματά τη νοητική της δραστηριότητα σε τέτοιο βαθμό; Ή μήπως χρησιμοποιούσε κάποιο προστατευτικό ξόρκι; Η Μιράντα δεν την είχε δει ποτέ να κάνει μαγεία. Αλλά, ό,τι απ'αυτά κι αν συνέβαινε, λογικά τα πολεοσημάδια θα έπρεπε να έχουν προειδοποιήσει τη Μιράντα *προτού* μπει στον εγκαταλειμμένο χώρο. Δεν υπήρχαν ξόρκια που να σβήνουν τα πολεοσημάδια. *Κανονικά, έπρεπε να είχα δει ότι μέσα κάποιος με περίμενε...*

Η Κορίνα γέλασε. «Γιατί φαίνεσαι τόσο ξαφνιασμένη, Μιράντα;»

«Πού είναι το φυλαχτό μου;» πετάχτηκε αμέσως η Νορέλτα-Βορ, και ύψωσε το πιστόλι της.

«Εννοείς... αυτό;» Η Κορίνα, μειδιώντας περιπαιχτικά, τράβηξε τον ασημένιο λαξευτό δίσκο μέσα από το φόρεμά της.

«Δος το μου πίσω, Κορίνα – τώρα – αλλιώς, μα τον Κρόνο, είτε είσαι Αδελφή μου είτε όχι, θα σε πυροβολήσω!»

Η Κορίνα ανασήκωσε τους ώμους αδιάφορα, μορφάζοντας χλευαστικά. «Θα αστοχήσεις, μικρή. Είσαι ανίδεη και αδέξια.»

«Όχι!» Η Μιράντα έπιασε το χέρι της Νορέλτα, κατεβάζοντας το πιστόλι. «Κάτι... άλλο συμβαίνει εδώ.» Παρατηρούσε την Κορίνα με στενεμένα μάτια και... δεν διέκρινε καθόλου πολεοσημάδια γύρω της! Ήταν σαν να μην υπήρχε για την Πόλη. Σαν η Πόλη να μην την έβλεπε! Πράγμα που η Μιράντα πρώτη φορά στη μακροχρόνια ζωή της είχε συναντήσει.

«Αναρωτιόμουν πόσο θ'αργούσες να το παρατηρήσεις, Μιράντα,» είπε η Κορίνα.

«Δεν είσαι πραγματικά εδώ...» Η Μιράντα βάδισε προς το μέρος της.

«Σας ονειρεύομαι, Αδελφή μου. Σας ονειρεύομαι.»

Η Νορέλτα πήρε μια ξαφνική ανάσα, καταλαβαίνοντας. Το είχε κάνει κι εκείνη αυτό. Με το φυλαχτό. Είχε κάποτε επισκεφτεί μια άλλη Αδελφή τους, για να της μιλήσει: την Αλβέρτα. Η Αλβέρτα νόμιζε πως η Νορέλτα-Βορ ήταν εκεί, αλλά η Νορέλτα-Βορ ονειρευόταν...

«Γιατί μας έφερες εδώ, Κορίνα;» ρώτησε η Μιράντα.

«Για να μιλήσουμε.» Βάδιζε ανάμεσα στις κολόνες, ανάμεσα στις πυκνές σκιές και στα φώτα που γλιστρούσαν από τα παράθυρα του εγκαταλειμμένου χώρου.

«Και δεν μπορούσες να μας συναντήσεις αλλού; Δεν μπορούσες να μας συναντήσεις οπουδήποτε, με το φυλαχτό;»

«Θα μπορούσα, ίσως, να σας συναντήσω σε πολλά μέρη. Αν και για το 'οπουδήποτε' δεν είμαι τόσο βέβαιη. Υπάρχουν περιορισμοί, ξέρεις, Μιράντα, ακόμα κι όταν έχεις αυτό το υπέροχο εργαλείο στην κατοχή σου.»

«Γιατί εδώ, τότε;»

«Για να καταλάβετε κι οι δυο σας ότι πρέπει να σταματήσετε τις ανοησίες. Το φυλαχτό είναι δικό μου· δεν μπορείτε να μου το κλέψετε. Είναι ανώφελο να προσπαθείτε. Θα βρίσκομαι πάντα ένα μήνα μπροστά σας. Κυριολεκτικά.»

«Δε μας ενδιαφέρει να σου το κλέψουμε, Κορίνα,» δήλωσε η Μιράντα. «Το φυλαχτό δεν πρέπει να το έχει καμία–»

Το γέλιο της Κορίνας τη διέκοψε. «Πάω στοίχημα ότι μιλάς μόνο για τον εαυτό σου. Γιατί η Αδελφή μας» – έριξε ένα κοφτό βλέμμα στη Νορέλτα-Βορ – «είμαι βέβαιη πως θα ήθελε πολύ να το έχει στα χέρια της.»

«Ήταν δικό μου!» φώναξε η Νορέλτα. «Εγώ το βρήκα! Μου το έκλεψες!» Και βάδισε γρήγορα προς την Κορίνα, αναρωτούμενη τι θα γινόταν αν την άγγιζε, αν προλάβαινε να την αγγίξει.

Αλλά, για κάποιο λόγο – σαν ο χώρος και ο χρόνος να διαστρεβλώθηκαν κάπως – δεν πρόλαβε. Η Κορίνα γλίστρησε μέσα σε μια σκιά, και πίσω από μια κολόνα· κι όταν η Νορέλτα κοίταξε εκεί, δεν μπορούσε να τη δει. Είχε εξαφανιστεί!

Υστερα όμως άκουσε πάλι τη φωνή της: «Βλέπεις τι σου λέω, Μιράντα;» Στράφηκε κι αντίκρισε την Κορίνα να στέκεται τώρα πλάι σε μια άλλη κολόνα. «Η Νορέλτα θα ήθελε πολύ να έχει το φυλαχτό. Και πολλές άλλες Αδελφές μας επίσης, δεν υπάρχει αμφιβολία. Ακόμα κι εσύ θα το ήθελες, αν το είχες ποτέ πάρει στα χέρια σου· πίστεψέ με, Μιράντα, *θα το ήθελες*.

»Καλύτερα, λοιπόν, δεν είναι να το έχει στην κατοχή της μια γυναίκα με *εμπειρία*, τουλάχιστον; Θα εμπιστευόσουν μια τόσο μικρή σαν τη Νορέλτα να το έχει; Ποιος ξέρει τι χαζομάρες μπορεί να έκανε...»

«Ποιος ξέρει τι μπορεί εσύ να κάνεις, Κορίνα,» είπε η Μιράντα.

«Θα το ανακαλύψεις σύντομα. Θα καταλαβαίνεις ότι επηρεάζω τα γεγονότα στην Ατέρμονη Πολιτεία, αλλά δεν θα καταφέρνεις ποτέ να με βρεις.»

«Θα σε βρω, Κορίνα. Αυτό πρέπει να σταματήσει.»

«Ποια το λέει; Εσύ; Τι νομίζεις ότι είσαι, Μιράντα; Αστυνομικός των Θυγατέρων της Πόλης; Ποια σε διόρισε αστυνομικό; Δεν είμαι η πρώτη Θυγατέρα που έχεις επανειλημμένως κυνηγήσει επειδή ‘δεν εγκρίνεις’ κάτι που κάνει! Ήρθε η ώρα να πληρώσεις, Μιράντα!... Αλλά δεν βιαζόμαστε. Δεν βιαζόμαστε καθόλου,» γέλασε η Κορίνα. «Όλα στον καιρό τους, Αδελφή μου!»

«Θα έπρεπε ήδη να έχεις μάθει ότι δεν με τρομάζουν οι απειλές – από τον οποιονδήποτε.»

«Δεν είμαι ο οποιοσδήποτε,» είπε η Κορίνα βαδίζοντας προς το μέρος της. «Είμαι η Κορίνα! Η Αρχόντισσα της Πόλης!»

«Τα μυαλά σου είναι πιο σαλεμένα απ'ό,τι συνήθως,» αποκρίθηκε ήρεμα η Μιράντα. «Το φυλαχτό σε χαλάει, Κορίνα. Θα πρότεινα να το ρίξεις σε τυχαίο μέρος της Μεγάλης Θάλασσας.»

«Ανέκαθεν δεν ήξερες πώς να χρησιμοποιείς τα πολύτιμα πράγματα σ'αυτή τη διάσταση, Αδελφή μου...»

Η Νορέλτα-Βορ, τότε, όρμησε καταπάνω στην Κορίνα, έχοντας κατά νου ν'αρπάξει το ασημένιο κόσμημα που κρεμόταν στραφταλίζοντας πάνω στο μαύρο φόρεμά της. Αλλά η Κορίνα, απρόσμενα, δεν ήταν σ'εκείνο το σημείο! Η Νορέλτα αισθάνθηκε σαν μια ανεπαίσθητη μετατόπιση να είχε γίνει στον χώρο, ή σαν να μην είχε υπολογίσει σωστά τα βήματά της, ή σαν ο χρόνος να ήταν κάπως *λάθος* τα χέρια της συνάντησαν μονάχα τον αέρα, έχασε την ισορροπία της και σωριάστηκε στο πάτωμα, γδέρνοντας τους αγκώνες και τα γόνατά της στις σαβούρες εκεί – τραύματα που γρήγορα θα θεραπεύονταν από τις ιδιότητες των θυγατέρων.

Η Κορίνα γέλασε. «Ακόμα νομίζεις, μικρή, ότι μπορείς να με φτάσεις; Πώς είναι δυνατόν, αφού σας ονειρεύομαι; Δεν είμαι εδώ!»

Η Νορέλτα σηκώθηκε στο ένα γόνατο, αγριοκοιτάζοντάς την με μάτια που γυάλιζαν από θυμό και απόγνωση. Ακόμα θυμόταν πώς ήταν να έχει το φυλαχτό στην κατοχή της. Ακόμα το *ήθελε*!

Η Κορίνα στράφηκε τώρα στη Μιράντα. «Πάψε να ψάχνεις για μένα. Και πες και σ'αυτή την ανόητη να πάψει. Δεν πρόκειται ποτέ να με βρείτε. Δεν πρόκειται ποτέ να μου πάρετε το φυλαχτό. Το μόνο βέβαιο είναι ότι, συνεχώς, κακά πράγματα θα σας συμβαίνουν, γιατί... μάντεψε ποια θα είναι πάντα δέκα βήματα μπροστά σας.» Βάδισε προς μια κολόνα, γλίστρησε πίσω της–

–και δεν βγήκε από την άλλη μεριά.

Η Μιράντα κοίταξε ολόγυρα. Δεν είδε πουθενά την Κορίνα. Μάλλον είχε φύγει.

Η Νορέλτα-Βορ σηκώθηκε όρθια. «Η σκύλα...» μούγκρισε. «Ακόμα δεν καταλαβαίνω γιατί μας έφερε εδώ, Μιράντα!»

«Δεν καταλαβαίνεις; Επίδειξη δύναμης, φυσικά.»

«Για να μας τρομάξει;»

«Δεν τρόμαξες εσύ; Εγώ, σίγουρα, τρόμαξα.»

Και τα λόγια της παραξένεψαν τη Νορέλτα-Βορ, γιατί η Μιράντα τής φαινόταν ήρεμη και συγκροτημένη όπως συνήθως.

Έκλεισαν δωμάτιο σ'ένα ξενοδοχείο του Ερειπιώνα το οποίο άκουγε στο όνομα «*Το Ξένο Κοχύλι*». Ήταν κι οι δυο τους κουρασμένες καθώς κάθισαν στα κρεβάτια τους αφού έβγαλαν τα υποδήματά τους και τα πιο βαριά τους ρούχα.

«Έχει δίκιο, Μιράντα,» είπε η Νορέλτα-Βορ, προβληματισμένη. «Έχει δίκιο... Δε μπορούμε να τη νικήσουμε όσο έχει το φυλαχτό. Με το φυλαχτό βλέπεις... τα πάντα. Μπορείς να δεις τα πάντα, αρκεί να μάθεις να πλοηγείσαι καλά επάνω στις ενεργειακές ροές της Ρελκάμνια. Το έκανα κι εγώ η ίδια... εγώ... και η Κορίνα δεν έχει άδικο για μένα, όχι τελείως: δεν είμαι και τόσο έμπειρη.»

«Η Κορίνα,» είπε η Μιράντα, «είναι αναμφίβολα πιο επικίνδυνη από εσένα.»

«Πώς μπορούμε να νικήσουμε κάποια η οποία έχει τη δυνατότητα να πετάγεται από δω κι από κει, κατά βούληση; Ακόμα και τώρα ίσως να μας παρακολουθεί.»

«Ναι... αλλά γιατί αυτή η επίδειξη δύναμης; Αν η Κορίνα δεν έχει τίποτα να φοβηθεί από εμάς, γιατί να θέλει να μας τρομάξει;»

Η Νορέλτα-Βορ συνοφρυώθηκε. Είχε καταλάβει κάτι η Μιράντα; Κάτι που σ'εκείνη είχε διαφύγει;

«Η Κορίνα μάς φοβάται,» τόνισε η μεγαλύτερη Θυγατέρα, παρατηρώντας την ερωτηματική έκφραση στο πρόσωπο της νεότερης. «Αν δεν είχε τίποτα να φοβηθεί από εμάς, δεν θα έμπαινε στον κόπο να μας τρομάξει.»

«Αν όντως ισχύει αυτό, Μιράντα, τότε, μα τον Κρόνο, αδυνατώ να σκεφτώ τι μπορεί νάχει να φοβηθεί από εμάς.»

«Ότι θα βρούμε, ίσως, κάποιον τρόπο για να την πολεμήσουμε. Αυτό το βιβλίο» – έβγαλε τον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων* από τον σάκο της – «μπορεί τελικά να μην είναι τόσο άχρηστο... Μπορεί να υπάρχει κάτι εδώ.»

«Τι; Το μελετούσαμε για μέρες. Δεν υπάρχει τίποτα, Μιράντα. Σαχλαμάρες είναι.»

«Δεν είμαι ακόμα βέβαιη· αλλά, αν ισχύει αυτό, κάπου αλλού θα ανακαλύψουμε εκείνο που ζητάμε,» είπε η Μιράντα. «Αν η Κορίνα δεν είχε τίποτα να φοβηθεί, δεν θα μας απειλούσε,» επανέλαβε.

«Νομίζεις ότι έχει δει πως, στο μέλλον, θα βρούμε τρόπο να τη νικήσουμε; Και προσπαθεί να το αποτρέψει;»

Η Μιράντα ένευσε. «Είναι το πιο πιθανό.»

«Πιστεύεις ότι θα επιχειρήσει να μας σκοτώσει;»

«Ούτε η Κορίνα δεν θα σκότωνε τις Αδελφές της. Αλλά ίσως να δημιουργήσει τέτοιες καταστάσεις στον δρόμο μας οι οποίες μπορεί ν'αποδειχτούν θανατηφόρες για εμάς.»

«Δε θα είναι εύκολο. Ακόμα και με το φυλαχτό δεν μπορείς να κάνεις τα πάντα,» είπε η Νορέλτα, εκ πείρας. «Και η Πόλη θα μας προειδοποιήσει, σίγουρα.»

«Και πάλι, όμως, οφείλουμε να είμαστε πολύ προσεχτικές από δω και στο εξής.»

Αργότερα, έχοντας πλυθεί, ξάπλωσαν να κοιμηθούν–

Ένας χτύπος στην πόρτα του δωματίου.

Τα μάτια της Μιράντας ανοίγουν, και καταλαβαίνει ότι ονειρεύεται. Ανασηκώνεται πάνω στο κρεβάτι της.

Η πόρτα βάλλεται από δυνατό αέρα, ανοίγει· η Κορίνα μπαίνει στο δωμάτιο, με τα ξανθά μαλλιά της ν'ανεμίζουν γύρω απ'το κεφάλι της. «ΣΤΑΜΑΤΑ ΝΑ ΨΑΧΝΕΙΣ, ΜΙΡΑΝΤΑ,» λέει, με τη φωνή της ν'αντηχεί απόκοσμα, σαν να προέρχεται από παντού. «ΣΤΑΜΑΤΑ ΝΑ ΣΚΑΛΙΖΕΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΘΑ ΣΕ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΟΥΝ!» Και, με μια εφιαλτική κραυγή, το κοκκινόδερμο σώμα της εκρήγνυται σε μυριάδες θραύσματα λες κι ήταν κρυστάλλινο δοχείο: το κάθε κομμάτι είναι ένα γυάλινο έντομο, και όλα πέφτουν καταπάνω στη Μιράντα, τσιμπώντας την, τρυπώντας την, προσπαθώντας να χωθούν κάτω απ'το δέρμα της, μέσα στη μύτη της, μέσα στο στόμα της, μέσα στα μάτια της–

Ουρλιάζοντας ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, τινάζοντας τα σκεπάσματα στο πάτωμα, τραβώντας τα ρούχα της.

Η Νορέλτα ξύπνησε τρομαγμένη στο άλλο κρεβάτι. Άναψε το φως του δωματίου με το πάτημα ενός κουμπιού στον τοίχο και είδε τον ιδρώτα που γυάλιζε στο πρόσωπο της Μιράντας. «Τι...;» ρώτησε.

Η Μιράντα, παύοντας να τραβά τα ρούχα της, ξεροκατάπие, βαριανασαίνοντας. *Μόνο ένα όνειρο*, σκέφτηκε. *Μόνο ένα όνειρο...* Είχε πολλά χρόνια να τρομάξει έτσι από όνειρο. *Πολλά χρόνια.*

«Η Κορίνα;» είπε η Νορέλτα.

«Η Κορίνα,» αποκρίθηκε η Μιράντα.

«Τι έκανε; Ήρθε μέσα στα όνειρά σου;»

«Ναι.» Η Μιράντα τής διηγήθηκε τον σύντομο εφιάλτη.

Η Νορέλτα-Βορ κούνησε το κεφάλι. «Εγώ δεν νομίζω ότι θα μπορούσα να κάνω κάτι τέτοιο, όταν είχα το φυλαχτό στην κατοχή μου.»

«Η ίδια είπες ότι η Κορίνα δεν είναι σαν εσένα, Νορέλτα.» Η Μιράντα σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και πήγε στο μπάνιο, στον νιπτήρα, για να ρίξει νερό στο πρόσωπό της.

Όταν επέστρεψε στο δωμάτιο, η μικρή Αδελφή της τη ρώτησε: «Νομίζεις ότι θα μπορούσε να... να μας σκοτώσει στον ύπνο μας;»

«Δεν έχω ακούσει ποτέ καμία Θυγατέρα να πεθαίνει από καρδιακή ανακοπή.» Η Μιράντα κάθισε πάλι στο κρεβάτι της. «Δε νομίζω ότι γίνεται.»

Μετά έπεσαν για ύπνο ξανά, και η Κορίνα δεν ενόχλησε ούτε τη μια ούτε την άλλη.

Το πρωί, καθώς κάθονταν κι έπιναν καφέ, η Μιράντα σκεφτόταν μια παλιά τεχνική ελέγχου των ονείρων που είχε μάθει, και το βλέμμα της ήταν απλανές ενώ έπινε μηχανικά κάθε τόσο το φλιτζάνι της και το έφερνε στα χείλη. Η καφετέρια όπου βρίσκονταν ονομαζόταν «*Το Απολλώνιο Χάραμα*» και ήταν κοντά στο *Ξένο Κοχύλι*, πενήντα μέτρα απόσταση.

Η Νορέλτα ρώτησε: «Τι σκέφτεσαι;»

«...Όνειρα.»

«Όταν σηκωθήκαμε είπες ότι δεν ονειρεύτηκες-»

«Δεν εννοώ αυτό.»

«Τι εννοείς;»

«Υπάρχει τρόπος, νομίζω, να προφυλαχτώ από τα όνειρα που στέλνει η Κορίνα.»

«Με μαγεία;»

«Δεν είναι μαγεία. Είναι μια νοητική τεχνική που σε βοηθά να ελέγχεις τα όνειρά σου.»

«Γίνεται να ελέγχεις τα όνειρά σου;»

«Φυσικά και γίνεται. Η συγκεκριμένη τεχνική ονομάζεται Ονειρική Θωράκιση, και είναι αρκετά παλιά. Την έχω χρησιμοποιήσει ελάχιστα. Μπορεί να σε προστατέψει και από τις νυχτερινές επιθέσεις στοιχειακών πνευμάτων. Αυτή είναι η συνηθισμένη χρήση της, βασικά. Ο άνθρωπος που την ανέπτυξε, ο Άρνιλεκ-Ράθωζ, ήθελε να βρει τρόπο να αντιμετωπίσει ένα πολύ επίμονο πνεύμα.»

«Νομίζεις ότι θα πιάνει και με την Κορίνα;»

«Δε βλέπω τον λόγο γιατί να μην πιάνει.»

«Τα όνειρα του φυλαχτού δεν είναι διαφορετικά;»

«Τα όνειρα δεν είναι 'του φυλαχτού', Νορέλτα. Απλά το φυλαχτό σ'αφήνει να μπαίνεις μες στα όνειρα των άλλων. Αυτό δεν μου είχες πει κι εσύ η ίδια;»

Η Νορέλτα-Βορ ένευσε. «Ναι, πράγματι, έτσι είναι.» Ήπια μια γουλιά καφέ. «Θα καθίσουμε κι άλλο στον Ερειπιώνα;» ρώτησε.

«Δεν έχουμε λόγο να φύγουμε αμέσως.»

«Ωραία.»

«Τι έχεις στο μυαλό σου;»

«Απολλώνιους,» μειδίασε η Νορέλτα.

Ενώ η Μιράντα μελετούσε πάλι τον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων* και ανακαλούσε στον νου της την τεχνική της Ονειρικής Θωράκισης, η Νορέλτα-Βορ τριγύριζε στα μπαρ και στα στέκια των Απολλώνιων στον Ερειπιώνα. Γνώρισε κάμποσους απ'αυτούς, και γυναίκες και άντρες· η Πόλη την καθοδήγησε, της έδειξε τους δρόμους για να τους πλησιάσει, για να πιάσει κουβέντα μαζί τους. Ήταν αρκετά φιλικοί. Και δεν άργησε να μάθει ότι η Μιράντα είχε δίκιο για τη διάστασή τους, την Απολλώνια: Είχε, πράγματι, διαιρεθεί. Οι Απολλώνιοι που έρχονταν από τη διαστασιακή δίοδο του Ερειπιώνα ήταν, ουσιαστικά, από τη Βορεάνη – το βόρειο κομμάτι της Απολλώνιας όταν η Απολλώνια κόπηκε στη μέση από τον υπερδιαστασιακό στρόβιλο. Ονομάζονταν Βορεάδες αυτοί οι άνθρωποι. Όχι μόνο τώρα, που η Απολλώνια είχε χωριστεί, αλλά από παλιά. Κατοικούσαν σε μια περιοχή που λεγόταν Παλιά Κάστρα, της είπαν· εκεί ήταν οι *αυθεντικοί* Βορεάδες. Οι άλλοι αποκαλούνταν τώρα Βορεάδες απλά και μόνο επειδή η διάσταση

είχε διαιρεθεί. Οι κάτοικοι των Παλιών Κάστρων – οι Παλιοκαστρήτες – λάτρευαν ανέκαθεν τον Βορέα, τον αδελφό του Απόλλωνα, τον πανίσχυρο Παγερό Άρχοντα, που είχε δημιουργήσει με την ανάσα του τον Μέγα Παγετό, ένα πέρας της Απολλώνιας, όπου τα πάντα ήταν παγωμένα.

Η Νορέλτα άκουσε ιστορίες για δούκες και δούκισσες, βαρόνους και βαρονέσες, βασιληάδες και βασίλισσες· άκουσε για θεούς και για μύθους, για πολέμους και για ήρωες· άκουσε για άγρια βουνά, για σκοτεινά δάση, και για παγερούς χειμώνες· άκουσε για τα Σερπετά – σκληροτράχηλα, μεγάλα ερπετά με κέρατο στη μουσούδα, που οι φολίδες τους γυάλιζαν με μυστηριακές γαλανόχρωμες ανταύγειες στο φως της Γλαυκής, του ενός από τα δύο φεγγάρια της Απολλώνιας – και άκουσε και για τους άρπαγες του Βορέα – πελώρια πτηνά, παιδιά του Βορέα υποτίθεται, λίγο πιο μικρά στο μέγεθος από ένα μαχητικό αεροσκάφος της Απολλώνιας, τα οποία μπορούσαν ν'αρπάξουν ολόκληρο άνθρωπο με τα νύχια τους και να τον σηκώσουν στον αέρα!

Η Νορέλτα, ακούγοντας τους Απολλώνιους – τους Βορεάδες – να μιλάνε έτσι, άρχισε να νομίζει ότι η Ατέρμονη Πολιτεία της Ρελκάμνια ωχριούσε μπροστά στο μεγαλείο και στον μυθολογικό πλούτο της διάστασής τους. Τους ζήλευε. Δυστυχώς, ως θυγατέρα της Πόλης δίσταζε να επισκεφτεί τη Βορεάνη. Οι θυγατέρες έχαναν όλες τους τις δυνάμεις όταν έβγαιναν από τη Ρελκάμνια· η φύση τους ήταν άμεσα συνδεδεμένη με τη διάστασή τους. Ίσως να μην είχαν άδικο όσοι τις θεωρούσαν στοιχειακά της Ατέρμονης Πολιτείας. Ίσως να μην είχε άδικο ο Κλαρκ που είχε πει στη Νορέλτα ότι ήταν κάτι σαν τους Τεχνίτες, εκείνα τα παράξενα μεταλλικά έντομα του Φαντασκεισμάτός του.

Η Νορέλτα δεν άργησε να βρεθεί στο κρεβάτι ενός δωματίου του πανδοχείου «Ο Άνεμος του Βορέα» μαζί μ'έναν από τους Απολλώνιους. Το όνομά του ήταν Κλέαρχος, και ήταν λευκόδερμος (με απόχρωση του ροζ, όχι κατάλευκος όπως η Νορέλτα) και καστανομάλλης, με μαλλιά που έπεφταν γυαλιστερά στους ώμους του όταν ήταν λυτά. Το πρόσωπό του ήταν φρεσκοξυρισμένο και τα φιλιά του πεινασμένα για τα χείλη και το υπόλοιπο σώμα της Νορέλτα. Κι εκείνη φρόντισε να τον κάνει, με τον τρόπο της, να τη θέλει πολύ. Ανέκαθεν ήταν καλή στο

να καταλαβαίνει τις αντιδράσεις του αντίθετου φύλου και να δίνει τα ανάλογα ερεθίσματα: ένα χάρισμα της Πόλης.

Όταν, αργότερα, οι δυο τους ήταν ξαπλωμένοι ήρεμα στο κρεβάτι, αγκαλιασμένοι, ο Κλέαρχος τής πρότεινε να έρθει στη Βορεάνη. «Πρέπει να δεις τα Παλιά Κάστρα, Νορέλτα! Πρέπει να δεις πόσο ανοιχτός είναι ο τόπος εκεί! Θα σου δείξω πράγματα που θα σε τρελάνουν. Θα επισκεφτούμε τη Βορεόπολη, και θα ιππεύσουμε άλογα του βορρά στους τόπους γύρω της! Θα σε πάω στους Δασότοπους του Βορέα, που μοιάζουν ποτέ να μην τελειώνουν.»

Η Νορέλτα-Βορ έμπαινε σε πειρασμό. «Θα το σκεφτώ...» είπε.

«Μη σκέφτεσαι! έλα!»

«Δεν ξέρω... έχω δουλειές εδώ.»

«Τι δουλειές; Τι κάνεις, Νορέλτα;»

«Ασχολούμαι με... αντίκες.» Η Πόλη καθοδήγησε τη γλώσσα της. «Πώς νομίζεις ότι άκουσα για σένα, αρχικά;» Ο Κλέαρχος ήταν έμπορος. Οι περισσότεροι που έρχονταν από τη Βορεάνη έμποροι ήταν. Έφερναν στη Ρελκάμνια πράγματα που δεν υπήρχαν εδώ, και έπαιρναν πράγματα που δεν μπορούσες εύκολα να προμηθευτείς στη διάστασή τους.

«Θα βρεις πολλές αντίκες στη Βορεόπολη, Νορέλτα.»

«Θα το σκεφτώ,» είπε ξανά εκείνη. «Φεύγεις σύντομα;»

«Όχι και τόσο σύντομα.»

«Ωραία, τότε. Δε θ'αργήσω να σου απαντήσω.» Διέτρεξε το χέρι της επάνω στον ώμο του, επάνω στους μύες του χεριού του, επάνω στα πλευρά και στον γοφό του. Αισθάνθηκε το όργάνό του να ορθώνεται κοντά στον δικό της γοφό... Μειδιώντας, φίλησε το πλάι του αφτιού του, και ο Κλέαρχος την άρπαξε στην αγκαλιά του γι'ακόμα μια φορά.

Μετά από δύο μέρες, η Νορέλτα-Βορ είπε στη Μιράντα ότι θα πήγαινε ένα ταξίδι στη Βορεάνη.

«Τι;» έκανε η μεγαλύτερη Θυγατέρα, που όλο αυτό τον καιρό καθόταν στο δωμάτιό τους στο *Ξένο Κοχύλι* παρέα με τον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων* και εξασκώντας την Ονειρική Θωράκιση. «Τι δουλειά έχεις στη Βορεάνη;»

«Συνάντησα κάποιον που θέλει να με ξεναγήσει για λίγο εκεί.»

«Και θα πας να μείνεις σε άλλη διάσταση...»

«Για λίγο, είπα, Μιράντα. Ένα ταξίδι. Θα επιβιώσω, νομίζω.» Δε νόμιζε ότι ο Κλέαρχος θα έπαυε να την επιθυμεί επειδή εκείνη δεν θα είχε πλέον τη βοήθεια της Πόλης στο πλευρό της. «Επιπλέον, δε μου φαίνεται να με χρειάζεσαι.»

Η Μιράντα ήταν σκεπτική για μερικές στιγμές, καθώς καθόταν οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι της. «Ναι,» είπε τελικά, αινιγματικά, «ίσως να ήταν καλύτερα...»

«Καλύτερα;»

Η Μιράντα σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, άναψε τσιγάρο. «Καλύτερα να ασχοληθώ μόνη μου με την υπόθεση της Κορίνας, γενικά.»

«Γιατί; –Το φυλαχτό ήταν δικό μου, Μιράντα!» έκανε απότομα η Νορέλτα, με μια έντονα κτητική γυαλάδα στα μάτια της.

«Δεν είχαμε συμφωνήσει πως το φυλαχτό είναι επικίνδυνο; Πως, όταν το πάρουμε από την Κορίνα, θα το βάλουμε σε κάποιο ασφαλές μέρος;»

«Δεν είπα το αντίθετο,» αποκρίθηκε αμυντικά η Νορέλτα.

Θα το ήθελες όμως για τον εαυτό σου, σκέφτηκε η Μιράντα παρατηρώντας την. Η Κορίνα είχε δίκιο. Θα το ήθελες, Νορέλτα. Από τη μια συμφωνείς μαζί μου, από την άλλη όχι... Φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια. «Η Κορίνα είναι επικίνδυνη όσο έχει το φυλαχτό στην κατοχή της. Εγώ μπορώ, ίσως, να την αντιμετωπίσω. Εσύ... δεν είμαι και τόσο σίγουρη–»

«Βλακείες!» τη διέκοψε η Νορέλτα-Βορ. «Γιατί θες να με διώξεις;»

«Δε θέλω να σε διώξω. Αλλά σκέψου: τι θα γίνει αν αρχίσει η Κορίνα να σου επιτίθεται μέσα από τα όνειρά σου;»

«Είχες πει ότι δεν μπορεί να μας σκοτώσει μέσα από–»

«Δεν είναι μόνο ο θάνατος που πρέπει να σ'ανησυχεί. Τι θα γίνει αν δεν σ'αφήνει να κοιμηθείς ήρεμα για μέρες; Θα μπορείς να το αντέξεις;»

«Θα το αντέξω,» είπε επίμονα η Νορέλτα-Βορ.

«Εγώ γνωρίζω την Ονειρική Θωράκιση, Νορέλτα· εσύ δεν τη γνωρίζεις.»

«Να μου τη μάθεις, τότε! Δε μπορείς να μου τη μάθεις; Ή δεν θέλεις;» Αντίκριζε άγρια τη Μιράντα.

Η Μιράντα αναστέναξε. «Κοίτα, δεν είναι κάτι που μαθαίνεται μέσα σε μερικές μέρες. Και την είχα ψιλοξεχάσει, τόσα χρόνια που είχα να τη χρησιμοποιήσω. Ίσως να μην είμαι η ιδανική δασκάλα για-»

«Άρχισες να μου λες τις σαχλές σοφίες σου πάλι! Δεν είμαι ηλίθια, Μιράντα, επειδή είμαι μερικά χρόνια μικρότερή σου-»

«Δεν είσαι μόνο 'μερικά χρόνια' μικρότερή μου-»

«Καταλαβαίνεις τι εννοώ!» φώναξε η Νορέλτα, οργισμένη. «Και μη νομίζεις ότι δεν ξέρω γιατί θες να με διώξεις. Θέλεις να κρατήσεις το φυλαχτό για τον εαυτό σου, όταν το πάρεις από την Κορίνα. Έχεις ήδη κάποιο σχέδιο-»

«Μη λες βλακείες. Δε μ'ενδιαφέρει το φυλαχτό. Δε μ'ενδιαφέρει να το κρατήσω. Είναι επικίνδυνο - όποια από εμάς κι αν το έχει.»

Η Νορέλτα-Βορ έμεινε σιωπηλή, παρατηρώντας την. Δε μπορούσε να είναι βέβαιη αν η Μιράντα τής έλεγε αλήθεια ή ψέματα· τα σημάδια της Πόλης δεν της αποκάλυπταν τίποτα. Η Πόλη ήταν σαν να προστάτευε τη Μιράντα! Σαν να ευνοούσε την παλιόγρια σε σχέση με άλλες, μικρότερες θυγατέρες της!

Η Μιράντα είπε: «Κάνε ό,τι νομίζεις, όμως. Δε θέλω να επέμβω στην απόφασή σου. Αν θες να πας στην Απολλώνια, πήγαινε· αν θες να μείνεις μαζί μου, μείνε. Απλώς σου είπα τους κινδύνους.» Ανασήκωσε τους ώμους και κάθισε πάλι οκλαδόν στο κρεβάτι της, καπνίζοντας. Ο *Τόμος των Αόρατων Δρόμων* ήταν ανοιχτός παραδίπλα, κοντά σε μερικά άλλα βιβλία και περιοδικά που είχε πρόσφατα αγοράσει η Μιράντα.

Η Νορέλτα-Βορ ακούμπησε την πλάτη της στον τοίχο, σταύρωσε τα χέρια της μπροστά της. Το σκέφτηκε. Να πήγαινε στη Βορεάνη ή να μην πήγαινε; *Κακώς υποπτεύομαι τη Μιράντα, ίσως*, κατέληξε ύστερα από λίγο. Και στο μυαλό της ήταν οι ιστορίες που είχε ακούσει για τη Βορεάνη, για τα Παλιά Κάστρα, για τον Βορέα, και για τον Απόλλωνα· για δούκες και βασιληάδες, για ήρωες και πολέμους· για πυκνά, άγρια δάση και για ψηλά, χιονοσκεπαστα βουνά... *Δε θ'αργήσω*, σκέφτηκε. *Δε θα μείνω για πολύ εκεί. Θα επιστρέψω σύντομα στη Ρελκάμνια. Κι αμφιβάλλω αν ως τότε η Μιράντα θα έχει ούτως ή άλλως ανακαλύψει τίποτα.*

Επιπλέον, αν μείνω εδώ, δε νομίζω ότι θα μπορέσω να τη βοηθήσω. Η γιαγιά της γνώριζε πιο πολλά απ'αυτήν για... για τα πάντα. Δεν υπήρχε αμφιβολία.

«Η αναλόγια χρόνου ανάμεσα στη Ρελκάμνια και στην Απολλώνια ποια είναι;» ρώτησε τη Μιράντα.

«Για κάθε μία μέρα που περνά στην Απολλώνια, στη Ρελκάμνια περνά περίπου μιάμιση μέρα.»

«Στη Ρελκάμνια ο χρόνος τρέχει πιο γρήγορα, δηλαδή...»

«Ναι.»

«Θα φροντίσω να μην αργήσω πολύ, λοιπόν,» δήλωσε η Νορέλτα-Βορ. «Πού να συναντηθούμε όταν επιστρέψω, Μιράντα; Θα είσαι ακόμα εδώ, στο *Ξένο Κοχύλι*;»

«Δε μπορώ να είμαι σίγουρη. Ίσως η Πόλη να μ'έχει οδηγήσει αλλού.»

«Δε θα με περιμένεις;»

«Θα προσπαθήσω να σου αφήσω κάποια σημάδια ή μηνύματα, εντάξει;»

«Εντάξει,» συμφώνησε η Νορέλτα.

«Ωστόσο οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά, Αδελφή μου,» είπε η Μιράντα, ως χαιρετισμό.

«Ωστόσο οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά,» αποκρίθηκε η Νορέλτα-Βορ. «Και με συγχωρείς γ'αυτό που σου είπα πιο πριν, σχετικά με το φυλαχτό – ότι ήθελες να με διώξεις για να το κρατήσεις για τον εαυτό σου. Μίλησα βιαστικά.»

«Δεν υπάρχει παρεξήγηση· το κατάλαβα.»

Την επομένη, η Νορέλτα πήγε να πει στον Κλέαρχο ότι θα ταξίδευε μαζί του στη Βορεάνη. Είχε στον ώμο της τα λιγοστά πράγματα που πίστευε ότι θα της χρειαζόνταν, καθώς και κάμποσα ζεστά ρούχα. Η Βορεάνη ήταν, γενικά, πιο κρύα διάσταση απ'τη Ρελκάμνια, της είχε πει ο Κλέαρχος.

Ένα από τα μεσημέρια που ακολούθησαν, ενώ η Μιράντα είχε αποκοιμηθεί επάνω στο κρεβάτι της, περιτριγυρισμένη από βιβλία και περιοδικά, βέβαιη ότι κανείς δεν μπορούσε να εισβάλει χωρίς να το αντιληφτεί (αφού είχε υφάνει Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως γύρω της), δέχτηκε ξανά επίθεση από την Κορίνα–

Το δωμάτιο τραντάζεται σαν από τρομερό σεισμό. Η Μιράντα τινάζεται πάνω στο κρεβάτι, τρομαγμένη, αλλά ντυμένη με την ονειρική πανοπλία της – ένα πλέγμα από φως και ύφασμα σαν κρυστάλλινο ατσάλι.

Κοιτάζει ολόγυρά της, χωρίς νάχει αμφιβολία ότι ονειρεύεται, και βλέπει τους τοίχους, σταδιακά, να καταρρέουν μέσα σε σκόνη και σε άνεμο, αποκαλύπτοντας πίσω τους ένα ατέρμονο ασημόχρωμο κενό που θυμίζει τον Αιθέρα, ο οποίος ενώνει πολλές διαστάσεις του σύμπαντος. Αλλά αυτός δεν είναι ο Αιθέρας· είναι κάτι πλασμένο από την ουσία των ονείρων. Και μέσα του κυριαρχεί μια γιγάντια μορφή. Ένα γιγάντιο πορφυρόδερμο πρόσωπο πλαισιωμένο από ξανθά μαλλιά, με τρομερά μάτια που θυμίζουν πράσινες φωτιές.

«ΜΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΣ, ΜΙΡΑΝΤΑ!» αντηχεί η φωνή της Κορίνας. «ΘΑ ΣΕ ΦΥΣΗΞΩ – ΘΑ ΣΕ ΦΥΣΗΞΩ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΣΕΙΣ! ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ...» Και το πελώριο πρόσωπο, σουφρώνοντας τα μαυροβαμμένα χείλη του, φυσά, και δυνατός άνεμος χτυπά τη Μιράντα με σκοπό να την παρσύρει απ'το κρεβάτι της, να τη ρίξει στο ασημόχρωμο κενό, όπου θα χαθεί για πάντα!

Αλλά τώρα η Μιράντα δεν είναι απροστάτευτη· η ονειρική πανοπλία της στέκεται εμπόδιο στον τρομερό άνεμο. Είναι σαν άγκυρα που την κρατά στη θέση της, αδύνατον να μετακινηθεί.

«ΘΑ ΠΕΣΕΙΣ!» ηχεί σαν βροντή η φωνή της Κορίνας. «ΘΑ ΠΕΣΕΙΣ!» Και τα μαυροβαμμένα χείλη της φυσάνε πιο δυνατά. Ο άνεμος διαλύει το κρεβάτι, διαλύει το πάτωμα του δωματίου, διαλύει τα πάντα.

Αλλά η Μιράντα δεν μετακινείται. Αιωρείται ακίνητη μες στο ασημόχρωμο κενό. Η ονειρική πανοπλία της την κρατά στη θέση που θέλει να είναι. «Φύγε, Κορίνα! Με ενοχλείς,» λέει η Μιράντα, γελώντας· και βάζει σε χρήση τη δραστική πλευρά της Ονειρικής Θωράκισης. Η πανοπλία της τώρα ακτινοβολεί δυνατά, εκτοξεύοντας μυριάδες φλογοειδείς λόγχες ολόγυρά της, βλήματα από φως, φωτιά, και κρυσταλλικό ατσάλι.

Η Κορίνα ουρλιάζει καθώς τα μάτια της καίγονταν. Υψώνει τα γιγάντια χέρια της για να προστατέψει το γιγάντιο πρόσωπό της. «ΜΙΡΑΝΤΑ!» κραυγάζει οργισμένα ενώ απομακρύνεται. «ΘΑ ΤΑ ΞΑΝΑΠΟΥΜΕ, Μιράντα... Δεν τελειώνει εδώ... Μιράντα...» Η μορφή της Κορίνας έχει πλέον ξεμακρύνει τόσο πολύ που χάνεται μες στο ασημόχρωμο κενό.

Το δωμάτιο αναδημιουργείται γύρω από τη Μιράντα, κι εκείνη ξαπλώνει στο κρεβάτι της, ήρεμα, τυλιγμένη με την ονειρική πανοπλία της. Δεν ξυπνά.

...Το απόγευμα άνοιξε τα βλέφαρά της και σηκώθηκε νιώθοντας λιγάκι πιασμένη. Το όνειρο το θυμόταν, με πολλές λεπτομέρειες, και ήταν ικανοποιημένη με τον εαυτό της. Η Ονειρική Θωράκιση δεν την είχε απογοητεύσει, παρότι νόμιζε ότι πια την είχε ψιλοξεχάσει ύστερα από τόσα χρόνια. Η Μιράντα είχε συγκεντρώσει στη μακροχρόνια ζωή της πολλές γνώσεις, αλλά δεν τις χρειαζόταν άμεσα όλες, και οι περισσότερες, δυστυχώς, βρίσκονταν σε κατάσταση μουδιασμένης αδράνειας μες στο μυαλό της.

Συνέχισε την ανάγνωση του *Τόμου των Αόρατων Δρόμων*, ρίχνοντας καμια ματιά κάπου-κάπου και στα άλλα κείμενα που είχε αγοράσει από διάφορα βιβλιοπωλεία, περίπτερα, και παλαιοβιβλιοπωλεία του Ερειπιώνα. Φοβόταν ότι ίσως να μην οδηγείτο πουθενά, ίσως να έχανε τον χρόνο της· αλλά, επίσης, είχε και μια άλλη αίσθηση: την αίσθηση ότι η Πόλη ήταν στο πλευρό της, ότι δεν ήταν τυχαίο που καθόταν εδώ, στο *Ξένο Κοχύλι*, και διάβαζε αυτά τα συγκεκριμένα κείμενα. Έτσι δεν τα παρατούσε... όχι ακόμα, τουλάχιστον. Όχι μέχρι να είναι απόλυτα σίγουρη ότι δεν μπορούσαν να τη βοηθήσουν σε τίποτα.

Και συνάντησε, τελικά, μια αναφορά στον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων* η οποία της φάνηκε ενδιαφέρουσα. Κάποιος από αυτούς που είχαν ακολουθήσει τους κρυφούς δρόμους της Ρελκάμνια είχε ξεκινήσει από ένα μέρος όπου η αρχιτεκτονική η ίδια τού έδινε τα σωστά σημάδια για να κάνει την αρχή. Ορισμένες ώρες της ημέρας, οι σκιές που δημιουργούσε αυτή η ιδιαίτερη αρχιτεκτονική αποτελούσαν αφετηρία για να μπορέσει το μυαλό του ν'αρχίσει να διακρίνει την ακολουθία των σημαδιών που τον έβαζε στον κρυφό δρόμο. Η περιοχή όπου βρισκόταν ο εν λόγω αναζητητής δεν υπήρχε πλέον στη Ρελκάμνια· ήταν σίγουρη η Μιράντα. Πρέπει να βρισκόταν κάπου στη σημερινή Ετερόχρονη, αν δεν έκανε λάθος, κοιτάζοντας τον χάρτη που της είχε δώσει ο Κλαρκ.

Δεν υπάρχει τέτοιο μέρος στην Ετερόχρονη, σκέφτηκε η Μιράντα. *Αν υπήρχε θα το ήξερα, δεν μπορεί να μην το ήξερα.* Η Ετερόχρονη δεν ήταν καμια μεγάλη συνοικία, και η Μιράντα είχε αρκετές φορές βαδίσει στους δρόμους της με την παλιά αρχιτεκτονική, τις αφίσες για παραστάσεις, συναυλίες, και καλλιτεχνικές συγκεντρώσεις, τις βιτρίνες με τα εκκεντρικά πράγματα και τις εκκεντρικές ενδυμασίες... *Δεν υπάρχει*

στην *Ετερόχρονη* κανένα μέρος όπου η αρχιτεκτονική να δημιουργεί σκιές που σχηματίζουν ιδιόμορφα σημάδια. Αλλά υπήρχε αλλού μια τέτοια περιοχή «ιδιαιτέρας» αρχιτεκτονικής. Ήταν στην Αμφίνομη, μακριά από εδώ: εκατοντάδες χιλιόμετρα απόσταση από τον Ερειπιώνα, προς τα ανατολικά.

Η Μιράντα αναρωτιόταν αν από εκεί θα μπορούσε, ίσως, να ξεκινήσει ν'ακολουθεί κάποιον από τους κρυφούς δρόμους. Ύστερα από τόση ανάγνωση του *Τόμου των Αόρατων Δρόμων*, νόμιζε ότι το μυαλό της είχε πλέον συνηθίσει αρκετά την ιδέα τους. Αν έβλεπε ένα – ένα – σημάδι που αποτελούσε αρχή για κάποιον δρόμο, ήταν βέβαιη ότι άνετα θα ακολουθούσε και τα υπόλοιπα ώστε να φτάσει στο τέλος του.

Ίσως άξιζε τον κόπο να ταξιδέψει ως την Αμφίνομη.

Κάτι ακόμα, όμως, είχε κεντρίσει το μυαλό της όλες τούτες τις ημέρες: τα ίδια τα άτομα που υποτίθεται πως είχαν βαδίσει πάνω στους κρυφούς δρόμους. Ήταν και άντρες και γυναίκες, και οι γυναίκες δεν νόμιζε ότι ήταν θυγατέρες της Πόλης. Αναρωτιόταν πώς οι συγκεκριμένοι άνθρωποι διέκριναν σημάδια που η Μιράντα θα μπορούσε να χαρακτηρίσει μόνο ως πολεοσημάδια. Κανονικά, αυτά δεν τα έβλεπε κανείς άλλος εκτός από τις θυγατέρες της Πόλης.

Ποιοι ήταν οι μυστηριώδεις αφηγητές;

Μέσα στον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων* δεν υπήρχαν βιογραφικές πληροφορίες γι'αυτούς, μονάχα οι αναφορές τους σχετικά με τους κρυφούς δρόμους, πολλές από τις οποίες έμοιαζαν και λίγο αναξιόπιστες. Και, δεδομένου ότι ο *Τόμος* είχε τυπωθεί πριν από τριακόσια χρόνια, ήταν εξαιρετικά δύσκολο να μάθει κανείς το οτιδήποτε γι'αυτούς τους ανθρώπους.

Αλλά όχι αδύνατο. Η Πόλη είχε βοηθήσει, γι'ακόμα μια φορά, τη Μιράντα. Η πολεοτύχη της δεν την είχε εγκαταλείψει. Είχε βρει, προ ημερών – δυο μέρες προτού αντιμετωπίσει με επιτυχία την Κορίνα στα όνειρά της – ένα παλιό βιβλίο γραμμένο από έναν από τους αναζητητές που αναφέρονταν στον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων*. Το είχε πάρει από το παλαιοπωλείο όπου την είχε καθοδηγήσει ο Κλαρκ – ο ιδιοκτήτης της έδωσε το βιβλίο δωρεάν, ζητώντας και πάλι συγνώμη για ό,τι είχε συμβεί την προηγούμενη φορά. Το σύγγραμμα ήταν ιερατικής φύσης, και ο συγγραφέας ήταν ιερέας της Τελλένειρας, της Κυράς των Πέ-

πλων, μιας από τις νύμφες του Κρόνου. Σπάνια περίπτωση, άντρας να είναι ιερέας της Τελλένειρας, πολύ σπάνια. Το βιβλίο μιλούσε για τα μυστήρια της Κυράς των Πέπλων και για μερικά άλλα θέματα που στη Μιράντα έμοιαζαν αρκετά απαρχαιωμένα για τη σημερινή εποχή. Το μόνο που την ενδιέφερε ήταν ότι ανέφερε πως ο συγγραφέας του – ένας από τους αναζητητές των κρυφών δρόμων – ήταν ιερέας της Τελλένειρας. Τα υπόλοιπα βιογραφικά στοιχεία γι' αυτόν ήταν λίγα, και της φαίνονταν αδιάφορα.

Αναρωτήθηκε αν και οι άλλοι που είχαν βαδίσει σε κρυφούς δρόμους ήταν ιερείς, ή μυστικιστές, ή κάτι παρόμοιο. Ίσως να ήταν χρήσιμο να ψάξει περισσότερο γι' αυτούς, γιατί απορούσε πώς ήταν δυνατόν συνηθισμένοι άνθρωποι – δηλαδή, όχι θυγατέρες της Πόλης – να βλέπουν σημάδια της Πόλης.

Τέλος πάντων· τώρα νόμιζε πως είχε έρθει ο καιρός να φύγει από τον Ερειπιώνα.

Και να ταξιδέψει στην Αμφίνομη.

/9\

Όταν ο Θόρινταλ έχει γνωρίσει πολλούς από τους Νομάδες των Δρόμων κι αρχίσει να νιώθει την επιθυμία να ξεκινήσει μαζί τους την ατέρμονη περιπλάνηση, να μάθει αν είναι όπως του λένε, η Εύνοια δίνει το σήμα να φύγουν από την Πλατεία Διχαλωτής και να ταξιδέψουν· στο δρόμο τους μέλλει να συναντήσουν μια παράξενη, κοκκινόδερμη γυναίκα· κι ύστερα, η Κυρά των Δρόμων καλεί τους σαμάνους της για να τους μιλήσει για κάτι που την ανησυχεί...

Οι Νομάδες των Δρόμων έμειναν καταυλισμένοι στην Πλατεία Διχαλωτής για αρκετές ημέρες, και ο Θόρινταλ έμεινε μαζί τους, συνηθίζοντας ολοένα και πιο πολύ την παρέα τους, νιώθοντας σχεδόν σαν πάντα να τους ήξερε. Είχε αρχίσει να τους αισθάνεται ως οικογένειά του. Και δεν έφταιγε μόνο η συμπεριφορά της Εύνοιας γι' αυτό, νόμιζε. Του ταίριαζε η ζωή των Νομάδων, δεν του ταίριαζε;

Κανένας δημοσιογράφος δεν ξανάρθε κοντά ζητώντας να μιλήσει στη «Νομαδάρχισσα» ή προσπαθώντας να γλιστρήσει απαρατήρητος μέσα στον καταυλισμό. Πρέπει να είχε διαρρεύσει η φήμη ότι παράξενα και διαβολικά στοιχεία καταλάβαιναν ποιοι ήθελαν πραγματικά να γίνουν Νομάδες και ποιοι όχι. Ο Θόρινταλ έβλεπε, όμως, κάμποσους δημοσιογράφους (δεν μπορεί να ήταν τίποτε άλλο) να στέκονται σε κάποια απόσταση από τον καταυλισμό, παρατηρώντας, ή βαστώντας μηχανικούς οφθαλμούς στον ώμο και αποθηκεύοντας κινούμενες εικόνες, ή τραβώντας φωτογραφίες με φωτογραφικές μηχανές. Την Εύνοια δεν έμοιαζε να την ενοχλεί αυτό· απλά δεν ήθελε η ίδια να μιλήσει στους δημοσιογράφους από κοντά, για κάποιο λόγο. Γιατί, άραγε; Σίγουρα δεν ήταν ντροπαλή γυναίκα! Ο Θόρινταλ αναρωτήθηκε αν είχε κάτι να κρύψει. Τι, όμως; Τέλος πάντων· παράξενο...

Οι Νομάδες των Δρόμων δεν κάθονταν απλά στην Πλατεία Διχαλωτής πιάνοντας χώρο όσο κατοικούσαν εδώ· πρόσφεραν διάφορες υπη-

ρεσίες και εμπορεύονταν, εκτός του ότι ορισμένοι απ'αυτούς διασκέδαζαν τον κόσμο με τα κόλπα τους. Ο Θόρινταλ τούς είδε να πουλάνε χειροποίητα ενδύματα και υποδήματα, παλιά και σπάνια βιβλία, καρπούς για φυτώρια, φίλτρα και μαντζούνια, διάφορα μηχανικά κομμάτια, πλακέτες ήχου και εικόνες· τους είδε να διαβάζουν τη μοίρα κάποιων με την Υπερχρόνια Τράπουλα του Κρόνου (αν και αμφέβαλλε πολύ ότι οι πληροφορίες που έδιναν ήταν σοβαρές), να φτιάχνουν χαλασμένα μηχανήματα, να δίνουν συμβουλές για την περιποίηση ζώων.

Ο Θόρινταλ διαπίστωσε πως ακόμα και μια ιέρεια του Κρόνου ήταν ανάμεσα στους Νομάδες των Δρόμων, καθώς τους γνώριζε τον έναν μετά τον άλλο. Ήταν η πιο περίεργη ιέρεια που είχε αντικρίσει ποτέ στη ζωή του. Αυτή ήταν που διάβαζε τη μοίρα με την Υπερχρόνια Τράπουλα. Προθυμοποιήθηκε να διαβάσει και τη δική του μοίρα, αλλά ο Θόρινταλ αρνήθηκε.

Με τους άλλους δύο σαμάνους, τον Ράνελακ και τη Βιολέτα, έκανε πολλές συζητήσεις περί μαγείας, και κατάλαβε ότι ποτέ δεν θα μπορούσε να τους καταλάβει απόλυτα, όπως ούτε αυτοί θα μπορούσαν ποτέ να καταλάβουν απόλυτα εκείνον. Ένα από τα προβλήματα των ανεκπαίδευτων μάγων των δρόμων: δυσκολεύονταν να μοιραστούν τις γνώσεις τους και τις ικανότητές τους. Πολλές φορές δεν είχαν κανένα κοινό σημείο αναφοράς· ήταν σαν το μυαλό του καθενός να λειτουργούσε με τελείως διαφορετικό τρόπο.

Με όλους τους υπόλοιπους Νομάδες ο Θόρινταλ συνεχώς αντάλλασσε διάφορες ιστορίες. Άκουσε πράγματα που του φαινονταν εξωφρενικά αλλά και θαυμαστά, και η ατέρμονη περιπλάνηση τού φάνταζε σαν όνειρο. Ανυπομονούσε η Εύνοια να πει ότι ήταν ώρα να διαλύσουν τον καταυλισμό τους και να φύγουν. Ήθελε κι εκείνος να δει πώς ήταν να ταξιδεύει μαζί τους, με την Κυρά των Δρόμων ως οδηγό.

Ήταν όντως θυγατέρα της Πόλης; ρωτούσε. Κάποιοι τού έλεγαν ότι, ναι, σίγουρα ήταν. Κάποιοι άλλοι τού έλεγαν πως μάλλον όχι, δεν ήταν, αλλά ό,τι κι αν ήταν, ήταν κάτι το ξεχωριστό. Κάποιοι άλλοι αποκρίνονταν ότι απλά δεν τους ενδιέφερε τι ήταν· ήταν η Κυρά των Δρόμων – τέλος. Δεν ήταν αυτό αρκετό; Η ίδια η Εύνοια ποτέ δεν του έδωσε μια ευθεία απάντηση σχετικά με το θέμα. Ήταν σαν να το έκρυβε· ή σαν να ήταν κάτι που αποκάλυπτε μόνο σε πολύ λίγους.

Όπως στα Πνεύματα των Δρόμων, πιθανώς τους πρώην Μαντροχαλαστές τη συμμορία απ'την οποία είχαν ξεκινήσει οι Νομάδες των Δρόμων. Αυτοί ήταν οι πιο έμπιστοι άνθρωποι της Εύνοιας. Οι άλλοι Νομάδες, παρότι τους ήξεραν, δεν είχαν και τόσο κοντινές σχέσεις μαζί τους. Οι περισσότεροι, τουλάχιστον. Ο Θόρινταλ, όμως, γνώρισε αρκετούς, κυρίως επειδή ήταν σαμάνος, υπέθεσε. Ήθελαν να τον μάθουν, γιατί είχε δυνάμεις που τους ενδιέφεραν.

Μίλησε με τον Δεινοχάρη, που έμοιαζε άγριος αλλά ήταν επικοινωνιακός, και, όπως αποδείχτηκε, ήταν ο αρχηγός της συμμορίας των Πνευμάτων. Ήταν, φυσικά, επικοινωνιακός και με τον Θόρινταλ κουβέντιαζε φιλικά μαζί του· ωστόσο, συνεχώς τον κοίταζε σαν να προσπαθούσε να διακρίνει κάποιες όχι και τόσο φανερές πτυχές του χαρακτήρα του. Ο Θόρινταλ φερόταν σαν να μην είχε τίποτα να κρύψει, γιατί, όντως, δεν είχε τίποτα να κρύψει. Ρώτησε τον Δεινοχάρη αν αλήθευε πως η Εύνοια ήταν θυγατέρα της Πόλης· όμως κι αυτός, όπως κι η ίδια, απέφυγε ν'απαντήσει ευθέως, λέγοντας πως πολλά ακούγονταν αλλά δεν ήταν όλα να τα παίρνεις τοις μετρητοίς.

Ο Θόρινταλ είχε αρχίσει να υποπτεύεται ότι η Εύνοια χρησιμοποιούσε τον μύθο των θυγατέρων της Πόλης για να δημιουργεί μια αίγλη κι ένα μυστήριο γύρω από το άτομό της. Αν και, μάλλον, δεν της χρειαζόταν. Ο χαρακτήρας της και μόνο έφτανε για να προσελκύσει κάποιον στους Νομάδες των Δρόμων, δεν έφτανε; Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ήταν ξεχωριστό άτομο...

Ο Θόρινταλ δεν ήταν ο μόνος που ήρθε με την επιθυμία να μπει στους Νομάδες, όσο βρίσκονταν καταυλισμένοι στην Πλατεία Διχαλωτής. Κι άλλοι ήρθαν, και ο σαμάνος μίλησε μαζί τους και θέλησε να τους γνωρίσει. Τρεις ήταν στο σύνολό τους. Ούτε πολλοί, σίγουρα, αλλά ούτε και λίγοι. Γιατί, ποιος ήταν πρόθυμος να εγκαταλείψει το σπίτι του και ν'αρχίσει να περιπλανιέται με αγνώστους; Ελάχιστοι άνθρωποι, μόνο. Άνθρωποι που ίσως, θα έλεγαν κάποιοι, δεν ήταν καλά στα μυαλά τους.

Οι τρεις καινούργιοι, όπως σύντομα έμαθε ο Θόρινταλ, ήταν δύο αλήτες που θεωρούσαν ότι πιθανώς να είχαν καλύτερη μοίρα με τους Νομάδες παρά μόνοι τους, και μια κοπέλα που προσπαθούσε να κρυ-

φτεί έχοντας ένα μωρό στην αγκαλιά. Έλεγε πως ήθελαν να της το κλέψουν και ζήτησε προστασία από τους Νομάδες των Δρόμων. Η Εύνοια τη δέχτηκε, αγκαλιάζοντας τους ώμους της και παίρνοντάς τη στη σκηνή της για να κουβεντιάσουν. Ο Θόρινταλ μίλησε μαζί της αργότερα, μα όχι για πολύ· η κοπέλα ήταν κλειστή, φοβισμένη ίσως, αν και προσπάθησε να είναι φιλική με τον σαμάνο.

Λίγο προτού φύγουν από την Πλατεία Διχαλωτής, ένας ακόμα άντρας ήρθε για να ταξιδέψει ανάμεσά τους. Ήταν μουσικός, και οι Νομάδες τον δέχτηκαν με ενθουσιασμό. Τους άρεσαν οι μουσικοί, είχε καταλάβει ο Θόρινταλ.

Τους δύο αλήτες, όμως, τους υποπτεύονταν. «Αυτοί να δεις που θα την κοπανήσουν σύντομα,» του είπε ο Ρίμναλ, λοξοκοιτάζοντάς τους.

«Το λέει η Εύνοια;»

«Δεν ξέρω τι λέει η Εύνοια, αλλά εγώ σου λέω ότι θα την κοπανήσουν σύντομα. Ρεμάλια φαίνονται.»

Ο Εύθυμος, που στεκόταν εκεί κοντά καπνίζοντας ένα στριψτό τσιγάρο, γέλασε. «Πάλι τα ίδια μ'έσένα, Ρίμναλ!... Κι εγώ αλήτης ήμουν. Όπως και πολλοί άλλοι.»

«Κάποιοι,» τους είπε η Λάρνια, που κι αυτή εκεί κοντά στεκόταν, χαϊδεύοντας τις καφετιές τρίχες της τίγρης της, «θα μας ονόμαζαν όλους 'αλήτες', νομίζω.»

Ο Ρίμναλ ρουθούνισε αποδοκιμαστικά.

«Ποιος είναι ο ορισμός του αλήτη, ρε, ξέρεις;» του είπε η Λάρνια.

«Λες να μην ξέρω; Αυτός που τριγυρίζει και δεν κάνει τίποτα.»

«Και οι Νομάδες των Δρόμων τριγυρίζουν και πουθενά δεν σταματούν.»

«Έλα τώρα· οι Νομάδες των Δρόμων δεν είναι αλήτες!»

«Και τι είναι;»

«Είναι οι Νομάδες των Δρόμων· είναι δική τους περίπτωση. Δική τους κατηγορία. Δεν έχει ξαναυπάρξει τέτοιο πράγμα στη Ρελκάμνια.»

Η Λάρνια γέλασε. «Μπορεί. Αλλά κάποιοι μάς λένε αλήτες.»

Ο Θόρινταλ είπε, διακόπτοντάς τους: «Αφού μιλάμε για χαρακτηρισμούς και ονόματα, έχω μια απορία, Λάρνια.»

Η πρασινόδερμη γυναίκα στράφηκε να τον κοιτάξει ερωτηματικά.

«Το όνομα της τίγρης σου γιατί είναι έτσι παράξενο; Δεν έχω ξανακούσει όνομα *Γιάαμκα* πουθενά. Δίνετε ειδικά ονόματα στις μεγάλες γάτες σας στη Νυχωτή;»

Η Λάρνια μειδίασε. «Το βρήκες, σαμάνε· και χωρίς να διαβάξεις το μυαλό μου, υποθέτω, ε;»

«Δε διαβάζω μυαλά,» τη διαβεβαίωσε ο Θόρινταλ. «Όντως έχετε ειδικά ονόματα για τις γάτες σας;»

«Ναι. Γιάαμκα, Χάεερκνα, Σάαθκαν· τέτοια. Είναι παλιά ονόματα. Για μεγάλες γάτες, μόνο.»

Μια μέρα, η Εύνοια είπε: «Ωρα να συνεχίσουμε την περιπλάνηση»· και κανείς, φυσικά, δεν το αμφισβήτησε.

Ο Θόρινταλ αναρωτιόταν τι είδε η Κυρά των Δρόμων που την έκανε να δώσει τώρα την εντολή να ξεκινήσουν. Τίποτα δεν του φαινόταν να έχει αλλάξει. Ούτε καν στον καιρό. Ούτε, σίγουρα, στις αντιδράσεις των κατοίκων της περιοχής. Η Εύνοια, όμως, υποτίθεται πως διέκρινε σημάδια που κανείς άλλος δεν μπορούσε να διακρίνει...

Ο Θόρινταλ θόλωσε τα γυαλιά του και προσπάθησε να δει πνεύματα, για να διαπιστώσει αν, ίσως, κάτι ασυνήθιστο συνέβαινε εκεί: αν είχαν, για παράδειγμα, συγκεντρωθεί πνεύματα εχθρικά προς τους Νομάδες. Τα στοιχειακά, όμως, που ατένισε ο σαμάνος ήταν τα ίδια που ατένιζε κάθε φορά που το επιχειρούσε: φιλικές πνευματικές παρουσίες.

Δεν μπορούσε, με τίποτα, να καταλάβει γιατί η Εύνοια είχε αποφασίσει τώρα να φύγουν, αλλά δεν τη ρώτησε. Όχι ακόμα. Βοήθησε τους Νομάδες να μαζέψουν τον καταυλισμό – σκηνές και διάφορα πράγματα – και να τα φορτώσουν όλα σε οχήματα με καρότσες.

Ύστερα, οι Νομάδες των Δρόμων εγκατέλειψαν την Πλατεία Διχαλωτής κατευθυνόμενοι προς τα δυτικά μέσα στην Αμφίνομη, όπως η Εύνοια τούς οδηγούσε. Οι περισσότεροι οδοιπορούσαν, ελάχιστοι κάθονταν μέσα ή επάνω σε οχήματα. Ήταν μέρος της φιλοσοφίας τους: να *βαδίζουν* στους δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας, να είναι *παιδιά της*. Δεν βιάζονταν, δεν υπήρχε λόγος να βιαστούν. Η Πόλη θα τους πήγαινε όπου η Πόλη επιθυμούσε· και η επιθυμία της θα εκδηλωνόταν μέσα από την Κυρά των Δρόμων.

«Κι άμα κανείς σάς επιτεθεί, ρε παιδιά, τι γίνεται;» ρώτησε ο ένας από τους δύο αλήτες που είχαν μπει πρόσφατα στους Νομάδες, ο οποίος λεγόταν Βίκτορας. «Ούτε όπλα δεν έχετε!»

«Έχουμε όπλα,» τον διαβεβαίωσε η Μαρίνα, που εξηγούσε σ'εκείνον και στον Μαυρογένη – τον άλλο αλήτη – τη φιλοσοφία των Νομάδων, «αλλά τα χρησιμοποιούμε μόνο σε μεγάλη ανάγκη. Σπάνια μάς χρειάζονται.»

«Γιατί, τότε, να μην έρθουνε να σας ληστέψουν;» είπε ο Μαυρογένης – που ο Θόρινταλ δεν είχε καταλάβει αν αυτό ήταν όνομα ή παρωνύμιο. Ίσως ο τύπος να μην είχε κανονικό όνομα. Και τα μούσια του ήταν, όντως, μαύρα σαν μαύρη λάσπη, παρότι το δέρμα του ήταν κατάλευκο αν και μουτζουρωμένο, πολύ μουτζουρωμένο· με γκριζο μπορεί να το περνούσες.

«Γιατί να μας ληστέψουν, φίλε,» του είπε ο Ρίμναλ, «όταν μπορούν να εμπορευτούν μαζί μας;»

Ο Μαυρογένης γέλασε. «Τι 'γιατί! Άμα μπορείς ν'αρπάξεις κάτι, τ'αρπάξεις, άμα ο άλλος δεν το φυλά καλά, ε; Ε;»

«Η Εύνοια φροντίζει να αποφεύγουμε τόσο... κακότροπους ανθρώπους,» εξήγησε ο Εύθυμος.

«Σιγά, ρ'αφεντικό! Κι άμα πεταχτούνε από γύρω σας; Από τα στενά και τα σκοτεινά; Τι γίνετε τότε, μου λες;»

«Η Εύνοια μάς καθοδηγεί αλάθητα, φίλε μου,» τον διαβεβαίωσε ο Εύθυμος.

Ο Μαυρογένης τον κοίταζε με στενεμένα μάτια.

«Δε με πιστεύεις, νομίζω,» παρατήρησε ο Εύθυμος.

«Εσύ θα με πίστευες άμα σου έλεγα τέτοια κουλά; Θα με είχες για αγύρτη ή παλαβό!» Μειδίασε μέσα από τα κατάμαυρα μούσια του.

«Βλέπε,» του είπε η Μαρίνα, «και μη μιλάς τόσο.»

«Λοιπόν,» σχολίασε ο Μαυρογένης, «μου φαίνεστε περίεργοι... πολύ περίεργοι...» Και λοξοκοίταξε τον Βίκτορα σαν να ήθελε να του πει: *Μήπως θάταν καλύτερα να την κάνουμε, προτού μπλέξουμε περισσότερο με δαύτους;*

Ο Θόρινταλ χαμογέλασε σιωπηλά. Ίσως ο Ρίμναλ να είχε δίκιο, τελικά. Ίσως αυτοί οι δύο να έφευγαν σύντομα. Θα δείξει... σκέφτηκε.

Γύρω απ'την Πλατεία Διχαλωτής, ειδοποιημένο από δημοσιογράφους και άλλους παρατηρητές, είχε γρήγορα συγκεντρωθεί ένα μικρό πλήθος για να δει τους Νομάδες των Δρόμων να αναχωρούν. Τους χαιρετούσαν, τώρα, σφυρίζοντας, φωνάζοντας, κουνώντας τα χέρια τους, ή υψώνοντας πανό που έγραφαν:

ANTIO NOMADES !!!

NA ΞΑΝΑΡΘΕΤΕ NOMADES

Η ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ NOMADES – ΚΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ!

Κ Α Λ Ο Τ Α Ξ Ι Δ Ι

Ο Θόρινταλ, όμως, δεν μπόρεσε παρά να προσέξει και ότι ορισμένοι ανάμεσα στο πλήθος κοίταζαν τους Νομάδες με καχυποψία: Αυτοί εκεί οι τρεις τύποι με τα μαύρα γυαλιά, για παράδειγμα, γύρω από το μαύρο όχημα. Εκείνη εκεί η γυναίκα πάνω στο δίκυκλο, με την κάπα και την κουκούλα. Αυτός ο μυστήριος άντρας στο μπαλκόνι, που τα γυαλιά του στραφτάλιζαν έντονα στο πρωινό φως και τα καστανά μαλλιά του ανέμιζαν γύρω απ'το κεφάλι του. Κρατούσε ένα ζευγάρι κιάλια μπροστά του. Ίσως να προσπαθούσε να διακρίνει τη «Νομαδάρχισσα»...

Όχι πως αυτό ήταν δύσκολο. Η Εύνοια προχωρούσε πρώτη, περιστοιχισμένη από τα Πνεύματα των Δρόμων, με τον Δεινοχάρη κοντά της. Όλα τα Πνεύματα είχαν όπλα επάνω τους – ο Θόρινταλ το ήξερε – αλλά κρυμμένα· δεν ήθελαν να τα δείχνουν. Οι Νομάδες των Δρόμων ήταν ειρηνικοί. Μόνο σε ύστατη ανάγκη αποκάλυπταν τα όπλα τους. Και ο Θόρινταλ υποψιαζόταν πως, σε μια τέτοια ανάγκη, τα Πνεύματα των Δρόμων, ειδικά, μπορούσαν να πολεμήσουν σαν άγρια εξωδιαστασιακά θηρία. Ή σαν τίγρεις της Νυχωτής.

Για ολόκληρη εκείνη την ημέρα οι Νομάδες βάδιζαν μέσα στους δρόμους της Αμφίνομης κατευθυνόμενοι δυτικά, και ο Θόρινταλ διαπίστωσε πως όσα τού έλεγαν οι άλλοι αλήθευαν. Είχε, όντως, μια παράξενη *αίσθηση* βρισκόμενος μαζί τους, υπό την καθοδήγηση της Εύνοιας. Ήταν σαν... σαν να βάδιζε μέσα σε άλλη πραγματικότητα – ακριβώς όπως του είχαν πει. Αυτά που έβλεπε γύρω του δεν ήταν αλλοιωμένα με κανέναν τρόπο, δεν ήταν σαν να είχε πάρει ψυχοτρόπους ουσίες ή σαν να έβλεπε παραισθήσεις· αλλά νόμιζε ότι η ίδια η Ρελκάμνια, η Πόλη, *ανοιγόταν* μπροστά σ'εκείνον και τους άλλους Νομάδες,

λες και δημιουργούσε ένα ιδιαίτερο μονοπάτι γι'αυτούς μέσα από την υπόλοιπη κίνηση των δρόμων της. Σαν τα πάντα να ήταν, κάπως, με κάποιον απίθανο, αδιανόητο τρόπο, στημένα προς όφελός τους. Όστε να έχουν ένα καλό ταξίδι, χωρίς βιασύνη, με όσο το δυνατόν λιγότερα προβλήματα. Από εκεί που περνούσαν ποτέ δεν φαινόταν να υπάρχει εμπόδιο. Ή, αν παρουσιαζόταν εμπόδιο, δεν ήταν παρά ένας οδοδείκτης, όπως έλεγαν οι άλλοι στον Θόρινταλ: ένα μέρος για να στρίψουν και να πάνε από αλλού, όπου ο δρόμος θα ήταν καλύτερος.

Η ίδια η έννοια του *δρόμου* έμοιαζε να είναι διαφορετική όταν ήσουν μαζί με τους Νομάδες. Ο *δρόμος* ήταν κάτι το ζωντανό! Ανταποκρινόταν στις κινήσεις σου. Ακόμα και στις σκέψεις σου, θα τολμούσε να υποθέσει ο Θόρινταλ.

Θολώνοντας τα γυαλιά του και αδειάζοντας το μυαλό του, ατένισε τα πνεύματα γύρω από τους Νομάδες: όχι εκείνα που τους ακολουθούσαν σαν φιλικά σκυλιά· τα άλλα, που βρίσκονταν σε τυχαία σημεία της πόλης. Και είδε ότι αυτά τα πνεύματα τούς κοίταζαν με... με δέος, νόμιζε ο Θόρινταλ· ή με θαυμασμό· ή με τρομερά έντονη περιέργεια. Ορισμένα γύριζαν κι έφευγαν λες κι είχαν τρομοκρατηθεί από το θέαμα τόσων ανθρώπων που οδοιπορούσαν μοιάζοντας ν'αψηφούν την ίδια την πραγματικότητα της Ατέρμονης Πολιτείας.

Οι αντιδράσεις των πολιτών της Αμφίνομης ήταν παρόμοιες. Αν και αυτοί, βέβαια, δεν τρομοκρατούνταν από την παρουσία των Νομάδων. Στέκονταν, όμως, ή γύριζαν και τους κοίταζαν με έκδηλη περιέργεια.

Παραδόξως, ποτέ δεν φαινόταν να μπορεί να δημιουργηθεί πρόβλημα στους δρόμους εξαιτίας του περάσματος των Νομάδων. Η Εύνοια πάντα τούς οδηγούσε έτσι ώστε να περάσουν όταν οι δρόμοι θα ήταν ανοιχτοί.

Επάνω στο ψηλό τετράκυκλο όχημα, το ηχοσύστημα έπαιζε συνεχώς μουσική. Τα συγκροτήματα της ημέρας έμοιαζαν να είναι, για τον μουσικορρυθμιστή, οι Ασταμάτητοι Τροχοί, οι Παλιομοδίτικες Ρυμοτομίες, και οι Ποικιλόχρωμες Βαβούρες. Το *Καπνοί στα Σύννεφα* (του τελευταίου συγκροτήματος) το έπαιξε έξι φορές σήμερα, μέχρι να νυχτώσει. (*Πάλι αυτό, ρε; του φώναζαν κάποιοι. Βάλε κάτι άλλο!* Αλλά εκείνος όλο αυτό έβαζε.) Ο Θόρινταλ είχε βαρεθεί να το ακούει.

Το μεσημέρι, οι Νομάδες των Δρόμων σταμάτησαν μέσα στη Διχαλωτή, μην έχοντας ακόμα περάσει τα όριά της. Η Εύνοια τούς βρήκε το ιδανικό μέρος: τρεις μεγάλους πεζόδρομους κοντά σ'ένα ερειπωμένο οικοδόμημα, το οποίο χρησιμοποίησαν για λίγο, και όχι μόνο δεν το βρόμισαν αλλά το σκούπισαν κιάλας. Κανείς δεν ήρθε να τους κάνει παράπονα. Μόνο ένα γέρικο, δύστροπο πνεύμα είδε ο Θόρινταλ – μέσα από τα θολωμένα γυαλιά του – να είναι τσαντισμένο από την παρουσία τους, καθώς είχε μάθει να μονάζει μες στο εγκαταλειμμένο οικοδόμημα. Χώθηκε σε μια βαθιά τρύπα, εξαφανίστηκε περιμένοντάς τους να φύγουν.

Το απόγευμα η πορεία των Νομάδων των Δρόμων συνεχίστηκε, και το βράδυ καταυλίστηκαν στην Αλαφρόπατη, έχοντας πλέον βγει από τη Διχαλωτή. Για να στήσουν τις σκηνές τους και να ξεκουραστούν η Εύνοια τούς οδήγησε σε μια πλατεία στους υπόγειους δρόμους της περιοχής, δύο επίπεδα κάτω από το έδαφος. Τέτοια ώρα η μόνη κίνηση στο συγκεκριμένο μέρος ήταν κάτι πρεζόνια που δεν φαινόταν να ξέρουν τι τους γινόταν. Η ιέρεια του Κρόνου, που ονομαζόταν Τζουλιάννα, αυτή που χρησιμοποιούσε την Υπερχρόνια Τράπουλα για να λέει τη μοίρα, πλησίασε τους ναρκομανείς και τους μίλησε. Ο Θόρινταλ δεν άκουσε τι τους είπε, αλλά την είδε να τους δίνει κάτι από την τσάντα της, και μετά αυτοί έφυγαν· χάθηκαν μες στις σήραγγες, ανάμεσα στις ανάποδες πολυκατοικίες, που εκτείνονταν προς τα κάτω όπως οι επίγειες πολυκατοικίες εκτείνονταν προς τα πάνω.

Κάποιοι Νομάδες ρώτησαν την Εύνοια αν θα έμεναν εδώ για μέρες· κι εκείνη απάντησε, φωναχτά, ανεβασμένη πάνω στο ερπυστριοφόρο όχημα, για να την ακούσουν όλοι: «Μόνο γι'απόψε κατασκηνώνουμε εδώ. Μόνο για απόψε. Αύριο θα βαδίσουμε πάλι.» Αυτό φάνηκε να ευχαριστεί τους Νομάδες. Μάλλον κανείς δεν ήθελε να μείνει σε τούτο το μέρος. Και ο Θόρινταλ δεν τους αδικούσε: την ήξερε αυτή την πλατεία. Λεγόταν Πλατεία Χωρονόμου, και ακόμα και λάτρεις του Σκοτοδαίμονος φημολογείτο πως παρουσιάζονταν εδώ. Η περιοχή ήταν *άσχημη*, για κάποιο λόγο, στην όψη και στην αίσθηση. Ο Θόρινταλ μπήκε στον πειρασμό να παρατηρήσει τα πνεύματα, αλλά το ξανασκέφτηκε. Είχε κουραστεί να παρατηρεί πνεύματα σήμερα· παράξενες κηλίδες πα-

ρουσιάζονταν μπροστά στα μάτια του. Και σίγουρα τα πράγματα που θα έβλεπε εδώ δεν θα ήταν ευχάριστα.

Ύστερα από ένα παιχνίδι *Πολεοδόμου* με τον Σκέλεθρο–

(το οποίο παιζόταν πάνω σε μηχανικό πίνακα με πλήκτρα, όπου πατώντας τα εμφανίζονταν ολογράμματα οικοδομημάτων, και ο κάθε παίκτης προσπαθούσε να φτιάξει όσο το δυνατόν πιο ψηλά και πιο πολλά οικοδομήματα, γεφυρώνοντας τα μεταξύ τους)

–αποφάσισε να αποσυρθεί στη σκηνή του. Ο Σκέλεθρος τον είχε νικήσει. Ήταν πολύ καλός στον *Πολεοδόμο*. «Τόχεις εξασκήσει το επάγγελμα,» τον ρώτησε ο Θόρινταλ καθώς χασμουριόταν, «ή χρησιμοποίησες τη μαγεία σου;»

Ο Ράνελακ γέλασε πίσω απ’τον καπνό της μακριάς, στριφτής πίπας του. «Εσύ παραείσαι κουρασμένος μού φαίνεται.»

«Μην τον ακούς,» είπε η Μαρίνα, που καθόταν οκλαδόν και τους παρακολουθούσε, «είναι επιτήδειος στον *Πολεοδόμο*.»

«Τέλος πάντων· σας καληνυχτίζω,» είπε ο Θόρινταλ.

«Καληνύχτα, Θόρινταλ,» χαιρέτησε η Μαρίνα.

«Όνειρα γλυκά,» πρόσθεσε ο Σκέλεθρος, καθώς κάπνιζε, πατώντας το πλήκτρο που απενεργοποιούσε τον πίνακα του *Πολεοδόμου*.

Ο Θόρινταλ έβγαλε τις μπότες του και ξάπλωσε μες στη σκηνή του. Έχοντας ένα μικρό φωτάκι αναμμένο, έβγαλε ένα μυθιστόρημα του Στίβεν Αλκάνερηχ – *Η Στάχτη των Τελευταίων Επικυρίαρχων*, με κατασκόπους, προδότες, και συνωμοσίες – και προσπάθησε να το διαβάσει για λίγο από εκεί όπου είχε μείνει την τελευταία φορά. Αλλά δεν μπορούσε: νύσταζε και παράξενες κηλίδες παρουσιάζονταν μπροστά στα μάτια του από την παρατήρηση των πνευμάτων όλη μέρα. Ύστερα από δυο σελίδες το παράτησε άθελά του καθώς τον πήρε ο ύπνος.

Το πρωί, τον ξύπνησε ο Ρίμναλ.

«Ε, μάγε! βγες έξω! Μαζεύουμε τις σκηνές και ξεκινάμε.»

Ο Θόρινταλ, μουγκρίζοντας, έτριψε τα μάτια του. Παραμέρισε την κουρτίνα της σκηνής και κοίταξε τον Ρίμναλ· ευτυχώς, δεν έβλεπε πλέον μαύρες κηλίδες μπροστά του. «Τι;...»

Ο Νομάδας μειδίασε. «Δεν ήσουν συνηθισμένος στο περπάτημα, ε;»

«Όχι, δεν είν’ αυτό. Απλώς χτες... έκανα κάποια πράγματα. Τέλος πάντων. Φεύγουμε, είπες, έτσι;»

«Ναι. Ετοιμάσου. Με την ησυχία σου. Ήρθα να σου φωνάξω γιατί δεν σ'έβλεπα να βγαίνεις.» Και ο Ρίμναλ απομακρύνθηκε, βαδίζοντας ανάμεσα στις σκηνές που ήταν στημένες πρόχειρα στην Πλατεία Χωρονόμου. Το μέρος ήταν υπόγειο και φωτισμένο με τεχνητά μέσα. Καθρέφτες, τοποθετημένοι στο εσωτερικό μεγάλων φρεατίων με μελετημένο τρόπο, έφερναν κάτω το ηλιακό φως από συγκεκριμένα σημεία τα οποία ονομάζονταν κατοπτρικά φανάρια. Δεν υπήρχαν παντού, σε κάθε υπόγειο δρόμο, αλλά μόνο σε κάποια μέρη, και ήταν μια τεχνολογία που χρησιμοποιείτο σχετικά πρόσφατα στην Αμφίνομη. Όταν ο Θόρινταλ ήταν παιδί δεν θυμόταν να είχε ποτέ ακούσει για κατοπτρικά φανάρια. Δεν ήταν απλό να φτιάχνεις φρεάτια που έφταναν, όπως εδώ, δύο επίπεδα κάτω από τη γη και να τα γεμίζεις με καθρέφτες τοποθετημένους έτσι ώστε να μεταφέρουν το ηλιακό φως στις βαθιές σήραγγες.

Ο Θόρινταλ φόρεσε τις μπότες του, έκανε τις πρωινές του ανάγκες στις χυμικές τουαλέτες των Νομάδων, πλύθηκε σ'έναν κινητό λουτήρα τους, και μετά ήταν έτοιμος για αναχώρηση. Άρχισε να μαζεύει τη σκηνή του.

Η Λάρνια ήρθε κοντά του μαζί με τη μεγάλη καφετιά γάτα της. «Θες βοήθεια;»

«Φαίνεται να τα καταφέρνω,» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ χωρίς να λέει ψέματα. Σε λίγο είχε διπλώσει τη σκηνή και μπορούσε να την πάρει στον ώμο. Τη μετέφερε ως ένα από τα μεγάλα τρίκυκλα με τις καρότσες και την έριξε εκεί, ανάμεσα σε άλλες.

Οι Νομάδες των Δρόμων ήταν σύντομα έτοιμοι να φύγουν, και η Εύνοια τούς οδήγησε για λίγο μέσα στις σήραγγες ξανά, προτού τους βγάλει στους πρωινούς επίγειους δρόμους της Αμφίνομης, εξακολουθώντας να κατευθύνεται δυτικά όπως χτες. Ο Θόρινταλ τώρα δεν επιχείρησε να κοιτάξει τα πνεύματα της Ατέρμονης Πολιτείας· οι αντιδράσεις τους, αναμφίβολα, θα ήταν ίδιες πάλι.

Ο μουσικορρυθμιστής στο ψηλό τετράκυκλο όχημα με το ηχοσύστημα άλλαξε ρεπερτόριο σήμερα: έπαιζε κυρίως Σφοδρό Άνεμο, Κακοπροαίρετες Ιεραρχίες, και Έγχρωμους Γεφυρίτες.

Πριν από το μεσημέρι είχαν φτάσει στα κεντρικά της Αμφίνομης: στην Τροχίστρωτη και στην Ψηλή Λεωφόρο, η οποία ξεκινούσε από

την Κεντρική Οδό (που περνούσε από συνοικίες βόρεια της Αμφίνομης), ήταν κάθετη ως προς αυτήν, διέσχιζε την Αμφίνομη με νοτιοανατολική διεύθυνση, περνούσε από τη Διαπερατή κι άλλες συνοικίες, και κατέληγε στη Μακριά Λεωφόρο. Ήταν ένας από τους μεγάλους δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας, αν και όχι τόσο μεγάλος όσο η Μακριά Λεωφόρος, φυσικά.

Μπαίνοντας στην Ψηλή Λεωφόρο, οι Νομάδες των Δρόμων συνάντησαν μια γυναίκα να έρχεται προς το μέρος τους. Ο Θόρινταλ, που βάδιζε κοντά στην αρχή του πλήθους τους, την είδε αρκετά καλά. Ήταν κοκκινόδερμη, με κατακόκκινα μαλλιά, και το πρόσωπό της ήταν γεμάτο παράξενες δερματοστιξίες. Φορούσε μια πράσινη τουνίκα με πολλά κρόσσια και πτυχώσεις, γαλάζιο παντελόνι, και ψηλές καφετιές μπότες. Στον ώμο της ήταν ένας μικρός δερμάτινος σάκος. Στα χέρια της φαίνονταν πολλά περικάρπια, βραχιόλια, και δαχτυλίδια.

Υψώνοντας το δεξί, έγνεψε στους Νομάδες των Δρόμων.

«Σταματάμε!» πρόσταξε η Εύνοια. «Σταματάμε.»

Και, καθώς οι άλλοι έμεναν πίσω, πλησίασε μόνη την παράξενη γυναίκα με το κόκκινο δέρμα και τα κόκκινα μαλλιά. Ο Θόρινταλ τις είδε ν' ανταλλάσσουν μια χειραψία, να χαμογελάνε, και να μιλάνε φιλικά.

«Ποια είν' αυτή;» ρώτησε τη Λάρνια, που ήταν πάλι δίπλα του. «Φίλη της Εύνοιας;»

«Δεν ξέρω. Δεν την έχω ξαναδεί.»

Η Εύνοια, μετά από λίγο, επέστρεψε κοντά στους Νομάδες και συνέχισε να τους οδηγεί μες στους δρόμους της Αμφίνομης, αλλά έχοντας τώρα την κοκκινόδερμη γυναίκα δίπλα της, ενώ τα Πνεύματα των Δρόμων βρίσκονταν γύρω τους. Ο Θόρινταλ δεν νόμιζε ότι θα ήταν καλοδεχούμενος να πλησιάσει. Ρώτησε κι άλλους Νομάδες ποια ήταν αυτή η γυναίκα, μα κανείς δεν ήξερε. Ούτε ο Ρίμναλ, ούτε ο Εύθυμος, ούτε η Μαρίνα, ούτε η Βιολέτα, ούτε ο Σκέλεθρος. Δεν την είχαν ξαναδεί.

«Πρέπει νάναι κάποια παλιά γνωστή της Εύνοιας,» υπέθεσε ο Εύθυμος. «Ίσως από προτού ξεκινήσει να οδηγεί τους Νομάδες.»

«Θυγατέρα της Πόλης είναι,» ακούστηκε κάποιος να λέει από δίπλα, και στράφηκαν να τον κοιτάζουν. Ήταν ένας Νομάδας που ονομαζόταν Βόντεκ και ήξερε από μηχανές.

«Τίποτα δεν αποκλείεται...» σχολίασε ο Εύθυμος.

«Αλλά μπορεί, επίσης, νάναι κάποια τυχαία φίλη της,» είπε ο Ρίμναλ.
«Δε μου μοιάζει για τυχαία,» επέμεινε ο Βόντεκ. «Δε θάπαιρνε η Εύνοια κάποια τυχαία έτσι απλά μαζί μας.»

«Εντάξει, δεν είναι τελείως τυχαία! Φίλη της είναι, είπαμε. Προφανώς.»

Ο Βόντεκ κούνησε το κεφάλι. «Θυγατέρα της Πόλης είναι κι αυτή.»

«Υποθέτοντας, βέβαια, ότι και η Εύνοια είναι θυγατέρα της Πόλης...» είπε ο Θόρινταλ.

Ο Βόντεκ τον κοίταξε με επιφύλαξη· τον φρίκαραν οι σαμάνοι. «Το αμφιβάλλεις;»

«Δεν ξέρω τι να πιστέψω. Η ίδια ποτέ δεν μου έχει δώσει ευθεία απάντηση.»

Ο Βόντεκ γέλασε νευρικά. «Τι περίμενες; Να σ'το πει έτσι; Αυτά δε λέγονται έτσι.»

Το μεσημέρι σταμάτησαν μέσα στην Τροχιόστρωτη, δυτικά της Ψηλής Λεωφόρου, σ'ένα μέρος όπου συναντιόνταν έξι αρκετά μεγάλοι δρόμοι (οι δύο απ'τους οποίους έρχονταν από τις σήραγγες κάτω από τη γη, και ο ένας κατέβαινε από ψηλές γέφυρες) και υπήρχε αγορά εδώ: κάμποσα καταστήματα, περίπτερα, και πλανόδιοι πωλητές. Η Αστυνομία της Αμφίνομης – που είχαν επάνω τους για σήμα το Α. Α., με μια σπαστή αστραπή να περνά ανάμεσα από τα δύο Α – κοίταζε τους Νομάδες με επιφύλαξη και καχυποψία, αλλά δεν τους πλησίασε. Προφανώς οι αστυνομικοί είχαν προ πολλού ειδοποιηθεί για την παρουσία τους στη συνοικία και είχαν εντολές να μην τους ενοχλήσουν αν δεν προκαλούσαν προβλήματα.

Οι Νομάδες των Δρόμων καταυλίστηκαν πρόχειρα και κόσμος από την αγορά συγκεντρώθηκε κοντά τους. Διάφορες φήμες, εν τω μεταξύ, κυκλοφορούσαν σχετικά με την παράξενη φίλη της Εύνοιας, η οποία τώρα βρισκόταν στο εσωτερικό της σκηνής της. Ο Θόρινταλ άκουσε να λένε πως τα Πνεύματα των Δρόμων είχαν ακούσει ότι την έλεγαν Αλίκη. Πολλοί υπέθεταν ότι η Αλίκη ήταν «σαν την Εύνοια», ό,τι κι αν σήμαινε αυτό. Δηλαδή Θυγατέρα της Πόλης, για τους περισσότερους. Ο Θόρινταλ εξακολουθούσε να αμφιβάλλει, φυσικά.

Οι Νομάδες ήρθαν σε επαφή με κάμποσους ανθρώπους καθώς βρίσκονταν καταυλισμένοι σε τούτο το εμπορικό μέρος της Τροχιόστρω-

της: πούλησαν και αγόρασαν πράγματα, μίλησαν με κόσμο. Η Λάρνια πρότεινε στον Θόρινταλ να τον κεράσει, και πήγαν μαζί σ'ένα ορθοφαγείο ενώ η μεγάλη γάτα της τους ακολουθούσε. Πήραν πρόχειρο φαγητό και αναψυκτικά και έφαγαν όρθιοι (τα ορθοφαγεία δεν είχαν καθίσματα, φυσικά), στεκόμενοι πλάι σ'έναν από τους πάγκους του καταστήματος ο οποίος ήταν γεμάτος πελάτες. Ο Θόρινταλ είχε πια συμπεράνει ότι η Λάρνια πρέπει να τον γούσταρε· δεν υπήρχε άλλη εξήγηση για τη συμπεριφορά της και για τα βλέμματα που του έριχνε. Κι εκείνος τη συμπαθούσε, αν και του φαινόταν λιγάκι περίεργη, με το πράσινο δέρμα της (που ήταν σπάνιο οπουδήποτε στη Ρελκάμνια) και τη μεγάλη γάτα της.

Το απόγευμα, οι Νομάδες των Δρόμων βρίσκονταν ακόμα καταυλισμένοι στο ίδιο εμπορικό μέρος της Τροχιόστρωτης, και η Εύνοια ήταν μέσα στη σκηνή της μαζί με την άγνωστη κοκκινόδερμη, κοκκινομάλλα γυναίκα. Το ηχοσύστημα πάνω στο ψηλό τετράκυκλο δεν έπαιζε μουσική πλέον, ούτε καν απαλή, γιατί η Αστυνομία είχε τελικά πλησιάσει τους Νομάδες λέγοντας πως κάποιοι διαμαρτύρονταν ότι ο ήχος τούς ενοχλούσε.

Τώρα, καθώς σουρούπωνε, η Εύνοια βγήκε απ'τη σκηνή της και η Αλίκη την ακολούθησε. Ο Θόρινταλ στεκόταν έξω απ'τη δική του σκηνή και τις είδε. Δίπλα του ήταν κουλουριασμένη τεμπέλικα η Γιάαμκα, μ'ένα μπολ γάλα κοντά της. Ο σαμάνος αναρωτήθηκε τι αντίδραση μπορεί να είχαν τα πνεύματα προς την Αλίκη. Έσκυψε και παραμέρισε την κουρτίνα της σκηνής του.

Η Λάρνια σάλεψε κάτω από την κουβέρτα και γύρισε για να τον κοιτάξει, μειδιώντας, έχοντας ξυπνήσει. «Είναι έξω η Γιάαμκα;» ρώτησε.

«Ναι. Μου δίνεις τα γυαλιά μου; Είναι στην τσέπη της καπαρντίνας.»

Η Λάρνια άπλωσε το χέρι της, πασπάτευσε την καπαρντίνα του, τράβηξε έξω τα γυαλιά, και του τα έδωσε. «Τόση αντηλιά έχει;»

«Δεν είναι η αντηλιά που μ'απασχολεί.» Ο Θόρινταλ βγήκε απ'τη σκηνή θολώνοντας, με την αναπνοή του, τα κρύσταλλα των γυαλιών. Τα φόρεσε διώχνοντας κάθε σκέψη από το μυαλό του. Κοίταξε τα πνεύματα.

Στράφηκε προς τη μεριά της Αλίκης. Και είδε κάτι κουλουριασμένο επάνω στο αριστερό χέρι της. Και κάτι άλλο επίσης κουλουριασμένο επάνω στον δεξή της πήχη. Το πρώτο έμοιαζε ήρεμο, φιλικό προς αυτήν. Το δεύτερο έμοιαζε εξαγριωμένο, σαν μια παλλόμενη μπάλα φωτός που συνεχώς πετούσε ακτίνες από δω κι από κει λες κι ήθελε να σπάσει.

Δύο πνεύματα. Παγιδευμένα. Αυτή η γυναίκα ήταν μάγισσα. Και μάλλον όχι σαμάνος. Η παγίδευση ήταν πολύ εξειδικευμένη, νόμιζε ο Θόρινταλ. *Μάγισσα του τάγματος των Δεσμοφυλάκων...*

Καθώς τα κρύσταλλα των γυαλιών του σταδιακά ξεθόλωναν, τα πνεύματα εξαφανίστηκαν από τα μάτια του.

Η Εύνοια αντάλλαξε πάλι μερικές κουβέντες με την Αλίκη, και μια χειραψία, και μετά η Αλίκη έφυγε, διασχίζοντας τον καταυλισμό των Νομάδων, βγαίνοντας από αυτόν και συνεχίζοντας να βαδίζει μες στο σούρουπο. Ο Θόρινταλ την είδε να χάνεται στις σκιές των δρόμων.

Θυγατέρα της Πόλης; Μάλλον όχι. Σίγουρα μάγισσα, όμως.

Πού την είχε γνωρίσει η Εύνοια; Ήταν και η Εύνοια μάγισσα, μήπως; Ο Θόρινταλ δεν είχε ακόμα καμία ένδειξη γι' αυτό. Όλα όσα έκανε η Εύνοια ήταν, αναμφίβολα, παράξενα, αλλά δεν θα τα χαρακτήριζε «μαγεία». Όχι όπως είχε μάθει να θεωρεί τη μαγεία, τουλάχιστον...

Οι Νομάδες διανυκτέρευσαν εκεί, και ο Θόρινταλ πλάγιασε ξανά με τη Λάρνια μέσα στη σκηνή του, εξερευνώντας αυτή τη φορά περισσότερο το πρασινόδερμο, σφιχτοδεμένο σώμα της – πράγμα με το οποίο εκείνη δεν έμοιαζε να διαφωνεί στο ελάχιστο. Αρπαζόταν επάνω στον σαμάνο σαν την άγρια γάτα της.

Όταν ξημέρωσε, βγήκε πρώτη απ' τη σκηνή του για να περιποιηθεί τη Γιάαμκα. «Και ποιος θα περιποιηθεί εμένα;» την πείραξε ο Θόρινταλ, πιάνοντάς την από τον αστράγαλο καθώς πήγαινε να συρθεί έξω από το χαμηλό κατάλυμα.

Η Λάρνια γέλασε. «Είσαι μεγάλος· να περιποιηθείς τον εαυτό σου.»

«Και η γάτα σου είναι μεγάλη. Τεράστια.»

Η Λάρνια βγήκε απ' τη σκηνή δίχως άλλη κουβέντα.

Ο Θόρινταλ χασμουρήθηκε και τεντώθηκε κάτω απ'την κουβέρτα. Η μυρωδιά της Λάρνια ήταν ακόμα πολύ έντονη στον χώρο, ευχάριστη στα ρουθούνια του.

Μετά από λίγο, μια έντονα ένρινη φωνή ακούστηκε από έξω: «Θόρινταλ; Είσαι μέσα;» Η Βιολέτα.

«Ναι. Τι είναι; Φεύγουμε;» Ο σαμάνος ανασηκώθηκε, παραμερίζοντας την κουρτίνα της σκηνής, κοιτάζοντας την άλλη σαμάνο να στέκεται αντίκρυ του.

Η Βιολέτα λύγισε τα γόνατά της, χαμηλώνοντας, και του είπε: «Η Εύνοια θέλει να μας μιλήσει. Για κάτι σημαντικό.»

«Τι σημαντικό;»

«Θα μας πει στη σκηνή της.»

«Το 'μας' σε ποιους αναφέρεται;»

«Εσένα, εμένα, και τον Σκέλεθρο.»

«Δουλειά με δημοσιογράφους πάλι;»

«Δεν έχω ιδέα.»

Ο Θόρινταλ αναρωτήθηκε αν μπορεί η υπόθεση νάχε καμια σχέση μ'αυτή τη μάγισσα, την Αλίκη.

«Εντάξει, έρχομαι,» είπε. «Θέλω λίγο μόνο να ετοιμαστώ.»

«Είναι αλήθεια ότι η Λάρνια δαγκώνει στον ύπνο της;» τον ρώτησε πειραχτικά η Βιολέτα, κι ο Θόρινταλ νόμιζε ότι το βλέμμα που του έριξαν τα στενά, διαπεραστικά μάτια της ήταν λιγάκι ζηλιάρικο.

«Όχι, δεν είναι αλήθεια,» αποκρίθηκε.

«Μέχρι στιγμής,» του είπε η Βιολέτα, «όλοι νόμιζαν ότι κοιμάται μόνο παρέα με τη γάτα της.» Σηκώθηκε όρθια κι απομακρύνθηκε από τη σκηνή του.

Ο Θόρινταλ φόρεσε τα ρούχα του και βγήκε. Πήγε σε μια χυμική τουαλέτα των Νομάδων και, μετά, κατευθύνθηκε προς τη σκηνή της Εύνοιας, χαιρετώντας καθοδόν αρκετούς Νομάδες, με νεύματα κυρίως. Οι περισσότεροι έπαιρναν πρωινό τώρα, αλλά κάποιοι είχαν πιάσει δουλειά από νωρίς: μιλούσαν με διάφορους ντόπιους. Αυτό το μέρος ήταν πολύ εμπορικό, πολύ περαστικό· ο Θόρινταλ το ήξερε από παλιά, φυσικά: είχε βαδίσει σε σχεδόν όλους τους δρόμους της Αμφίνομης.

Φτάνοντας στη σκηνή της Εύνοιας είδε ότι τα Πνεύματα των Δρόμων τον περίμεναν. Του έκαναν νόημα να περάσει, κι ο σαμάνος παραμέρισε την κουρτίνα και μπήκε.

Το κατάλυμα της Κυράς των Δρόμων ήταν αρκετά ψηλό ώστε να μπορείς να στέκεσαι όρθιος μέσα του, αλλά όχι και τόσο μεγάλο. Περιείχε ένα στενό λυόμενο κρεβάτι, ένα χαμηλό τραπεζάκι, τρία σκαμνιά, ένα μπαούλο, κι ένα φορητό μηχανικό σύστημα με οθόνη και κονσόλα.

Εκτός από την Εύνοια τώρα ήταν εδώ η Βιολέτα, ο Σκέλεθρος, και ο Ανδρόνικος, ο σκύλος του Σκέλεθρου. Κανείς άλλος.

«Καλημέρα, Θόρινταλ,» είπε η Κυρά των Δρόμων.

«Καλημέρα...»

Η Εύνοια τούς κοίταξε όλους ερευνητικά· τους κοίταξε όπως ο Θόρινταλ ποτέ δεν την είχε ξαναδεί να τους κοιτάζει. Σαν να προσπαθούσε να διαβάσει κάτι επάνω στα σώματά τους. Ήταν σαμάνος, τελικά; Ήταν σαν εκείνους;

«Πρέπει να σας ρωτήσω,» τους είπε: «Έχετε καμια αμφιβολία που είστε εδώ; Έχετε καμια αμφιβολία που είστε ανάμεσα στους Νομάδες;»

Παράξενη ερώτηση για την Εύνοια, νόμιζε ο Θόρινταλ.

«Όχι,» είπε η Βιολέτα, μοιάζοντας κι εκείνη παραξενεμένη. «Γιατί μας ρωτάς;»

Η Εύνοια δεν της απάντησε· έστρεψε το βλέμμα της στον Ράνελακ. Εκείνος είπε: «Καμια αμφιβολία δεν έχω, Εύνοια· το ξέρεις αυτό. Αν είχα αμφιβολίες δεν θα ήμουν μαζί σας.»

Η Εύνοια κοίταξε τον Θόρινταλ, κι εκείνος αισθάνθηκε σαν μια συγγενής του, ή μια καλή φίλη του, να ζητούσε να της πει όλη την αλήθεια. «Ούτε εγώ θα ήμουν εδώ αν είχα αμφιβολίες. Μ'αρέσει η ζωή των Νομάδων. Δεν ξέρω τι ακριβώς με τράβηξε να έρθω, αλλά... δεν το έχω μετανιώσει. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Όμως... γιατί τώρα μας ρωτάς; Είναι εξαιτίας μου;» *Θέλεις να με δοκιμάσεις;*

Η Εύνοια κούνησε το κεφάλι. «Όχι, Θόρινταλ, δεν είναι εξαιτίας σου. Και...» τους κοίταξε ερευνητικά ξανά, «δε νομίζω ότι είναι κανένas από εσάς τους τρεις...»

«Τι να είναι;» ρώτησε η Βιολέτα. «Νόμιζες ότι ίσως να θέλαμε να φύγουμε;»

Η Εύνοια είπε: «Κάτι έχει... αλλάξει μέσα στους Νομάδες. Κάποιοι ανάμεσά μας δεν είναι... δεν είναι πλέον αρκετά πιστοί σ'εμάς. Είναι... έχουν κακό στο μυαλό τους...» Ο Θόρινταλ θα ορκιζόταν πως την άκουγε φοβισμένη – και του έμοιαζε εξωπραγματικό.

«Κακό;» είπε ο Σκέλεθρος. «Τι κακό;»

«Δεν είμαι σίγουρη,» αποκρίθηκε η Εύνοια.

«Πώς το ξέρεις;» τη ρώτησε ο Θόρινταλ.

«Το ξέρω. Το καταλαβαίνω.»

«Πες μας ποιοι είναι, Εύνοια,» την προέτρεψε η Βιολέτα.

«Αυτό, δυστυχώς, δεν είναι εύκολο. Δεν μπορώ να τους ξεχωρίσω.» Η Κυρά των Δρόμων έμοιαζε βαθιά προβληματισμένη.

«Τους δημοσιογράφους αμέσως τους ξεχώρισες...» είπε, απορημένος, ο Θόρινταλ. *Τι διαφορά έχουν αυτοί τώρα;*

«Οι δημοσιογράφοι δεν ήταν Νομάδες· δεν βρίσκονταν από καιρό ανάμεσά μας. Είχαν μόλις έρθει, και δεν ήταν ειλικρινείς στις προθέσεις τους. Δεν ήταν δύσκολο να τους καταλάβω. Τώρα, όμως... τώρα αυτοί είναι *Νομάδες*. Ήταν Νομάδες εδώ και καιρό, αλλά... κάπως... άλλαξαν.»

«Θέλουν να φύγουν;»

«Δε θέλουν να φύγουν, Θόρινταλ. Θέλουν να κάνουν κάτι κακό, κάτι άσχημο – στους Νομάδες – σ'εμένα...»

«Γιατί, μα τον Κρόνο;» ρώτησε η Βιολέτα.

Η Εύνοια κούνησε το κεφάλι ξανά. «Δεν ξέρω.»

«Εγώ,» είπε ο Θόρινταλ, «δεν καταλαβαίνω πώς ξέρεις ακόμα κι αυτά που ξέρεις. Σου σφύριξε κάποιος κάτι;»

«Όχι. Κανείς δεν μου είπε τίποτα. Όποιοι κι αν είναι, λειτουργούν πολύ κρυφά. Και δεν είναι καιρός που μεταστράφηκαν. Πρέπει, αν δεν κάνω λάθος, να έγινε εδώ, σε τούτο το μέρος που σταματήσαμε. Πρέπει με κάποιους να μίλησαν, ίσως.»

«Η Αλίκη σ'το είπε; Η γυναίκα που είχε έρθει να σε επισκεφτεί;»

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε, ξαφνιασμένη πιθανώς. «Η Αλίκη;... Όχι. Δε μπορεί η Αλίκη νάχει καμία σχέση μ'αυτό. Έχει τις δικές της δουλειές.

Απλώς η Πόλη την έφερε στον δρόμο μου, και ήθελε κάποιους εξοπλισμούς τους οποίους της έδωσα.»

Ο Θόρινταλ αδυνατούσε να κατανοήσει πώς η Εύνοια είχε αντιληφτεί την παρουσία αυτών των επίβουλων Νομάδων, αλλά δεν ρώτησε ξανά, γιατί δεν νόμιζε ότι θα λάμβανε ευνόητη απάντηση.

«Τι θέλεις να κάνουμε;» είπε. «Θέλεις να τους βρούμε;»

Και συγχρόνως ο Σκέλεθρος έλεγε: «Μας υποπτευόσουν κι εμάς; Γι' αυτό μάς ρώτησες αν έχουμε αμφιβολίες που είμαστε εδώ;»

«Μη με παρεξηγείτε,» αποκρίθηκε η Εύνοια. «Σας εμπιστεύομαι. Αλλά... η κατάσταση είναι τέτοια που... δεν ξέρω ποιοι μπορεί νάναι οι προδότες.»

«Θέλεις να τους βρούμε;» ρώτησε πάλι ο Θόρινταλ.

«Ναι,» είπε η Εύνοια. «Γι' αυτό σάς κάλεσα εδώ. Μπορείτε να το κάνετε;»

Οι τρεις σαμάνοι αλληλοκοιτάχτηκαν. Ο Ανδρόνικος έβγαλε ένα σιγανό γρύλισμα.

«Θα προσπαθήσουμε,» είπε τελικά η Βιολέτα.

Ο Θόρινταλ πρότεινε στην Εύνοια: «Γιατί δεν πλησιάζεις έναν-έναν όλους τους Νομάδες να τους μιλήσεις, όπως έκανες μ' εμάς;»

Ο Σκέλεθρος ρουθύνισε. «Οι Νομάδες είναι καμια τρακοσαριά άνθρωποι, Θόρινταλ!»

«Τριακόσιοι-εξήντα-δύο,» είπε η Εύνοια. «Και δεν νομίζω ότι ρωτώντας θα ήταν εύκολο να ξεχωρίσω αυτούς τους προδότες. Ωστόσο είναι κάτι που έχω υπόψη μου να προσπαθήσω, αν δεν μπορώ να τους εντοπίσω αλλιώς. Δε θα ήθελα, όμως, να γίνει φασαρία ακόμα. Θέλω να κινηθείτε *διακριτικά*: όσο πιο αθόρυβα μπορείτε.»

«Να μην πούμε τίποτα στους άλλους;» ρώτησε ο Θόρινταλ.

Η Εύνοια ένευσε. «Να μην πείτε τίποτα σε κανέναν άλλο. Ο *οποιοσδήποτε* μπορεί νάναι προδότης· κι αν οι προδότες τρομάξουν, ίσως ν' αντιδράσουν σπασμωδικά. Δε θέλω να δημιουργηθεί πανικός ανάμεσα στους Νομάδες, δε θέλω να χαλάσει η ενότητά μας. Η ενότητά μας είναι το παν. Αυτή είναι που μας ανοίγει τους δρόμους της Πόλης· καταλαβαίνετε;»

«Καταλαβαίνουμε, Εύνοια,» είπε ο Ράνελακ.

Ο Θόρινταλ ρώτησε: «Είναι πολλοί οι προδότες, νομίζεις;»

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής και οι Νομάδες των Δρόμων

«Ούτε γι' αυτό είμαι σίγουρη,» απάντησε η Εύνοια. «Αλλά, υποθέτω, δεν μπορεί νάναι πάνω από δέκα.»

/10\

Όταν ο Κάδμος αποδεικνύει το θάρρος του και καλείται να πάρει δύσκολες αποφάσεις, ελπίζοντας ότι δεν θα διαλυθεί η εξέγερση εξαιτίας του, η Καρζένθα-Σολ στοιχειώνεται από μπερδεμένους εφιάλτες, όπου συναντά μια γυναίκα που της μοιάζει αληθινή, ζητά την αφοσίωσή της, και της προτείνει να μιλήσει στον Ερκάνη Ανάντη.

Οι φήμες για την παρουσία του ποιητή της επανάστασης ανάμεσα στους ξεσηκωμένους συμμορίτες εξαπλώθηκαν στους υπόγειους δρόμους της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας σαν άνεμος που έφτασε γρήγορα και στους επίγειους δρόμους. Στα μπαρ και στα πανδοχεία, στις πλατείες και στις γωνίες, στα αδιέξοδα και στις άκριες γεφυρών, συζητούσαν για τον Κάδμο Ανθοτέχνη. Ο επαναστάτης ποιητής δεν ήταν στα χέρια της πλουτοκρατίας, ούτε νεκρός· ήταν εδώ, ανάμεσά τους, και δεν ήταν μόνο όμορφα λόγια: είχε έρθει για να τους ελευθερώσει: για να κάνει τα λόγια του πραγματικότητα! Είχε φέρει ισχυρά όπλα, σαν αυτά που μόνο οι πλουτοκράτες είχαν μέχρι πρότινος.

Περισσότερες συμμορίες ήρθαν στο πλευρό των ξεσηκωμένων, ζητώντας να οπλιστούν. Ακόμα και μεμονωμένοι πολίτες που βρίσκονταν σε κατάσταση απόγνωσης και δεν είχαν πια τίποτα να χάσουν – άστεγοι, χωρίς ούτε πέντε δεκάδια στην τσέπη· άνθρωποι που δούλευαν ίσα για να συντηρούνται, σε βιομηχανίες που τους εκμεταλλεύονταν αλύπητα, και δεν υπήρχε ούτε μέλλον ούτε παρόν γι'αυτούς· άνθρωποι που είχαν αποφασίσει να ζουν κλέβοντας, γιατί αυτό, παρά το ρίσκο, τους συνέφερε πιο πολύ απ'το να είναι δούλοι της πλουτοκρατίας.

Οι αποθήκες των Μικρών Γιγάντων είχαν αρχίσει να αδειάζουν από όπλα – και η Καρζένθα-Σολ ήλπιζε να επικοινωνήσει σύντομα μαζί της ο Μάρκος Ροδόχρωμος, γιατί θα τους χρειαζόνταν κι άλλα απ'αυτά που είχε υποσχεθεί ο αόρατος αρωγός τους – όταν η Φρουρά έκανε την επόμενη της επίθεση: κι ετούτη τη φορά ήταν πολύ πιο οργανωμέ-

νη, και πολύ πιο αδίστακτη – είχε έρθει για να σκοτώσει, χωρίς έλεος. Και είχε και βοήθεια: μισθοφόρους που η πλουτοκρατία είχε συγκεντρώσει από τη Β' Ανωρίγια, αλλά και από την Α' Ανωρίγια, στα ανατολικά, και την Έκθυμη, στα βόρεια.

Οι συγκρούσεις που έγιναν στους υπόγειους δρόμους ήταν τρομερές· ποτέ άλλοτε στο πρόσφατο παρελθόν δεν θυμόταν κανείς τέτοιες συμπλοκές μέσα στη Β' Ανωρίγια Συνοικία. Το αίμα σχημάτιζε ποτάμια που κυλούσαν μες στους υπονόμους. Εκρήξεις διέλυαν το πλακόστρωτο, τζάμια, πόρτες, λεπτούς τοίχους· έσπαγαν οχήματα και σκότωναν και μισέρωναν ανθρώπους. Αλλά οι στασιαστές ήταν αποφασισμένοι· δεν θα τα παρατούσαν εύκολα. Ειδικά τώρα, που είχαν τόσα όπλα στη διάθεσή τους.

Ο Κάδμος είπε στην Καρζένθα ότι θα συμμετείχε κι εκείνος στον πόλεμο. Αισθανόταν υπεύθυνος για ό,τι συνέβαινε. Αισθανόταν – παράλογα ίσως, όφειλε να παραδεχτεί – επικεφαλής αυτής της εξέγερσης. Οι ξεσηκωμένοι – συμμορίες και μεμονωμένοι αντάρτες – τον άκουγαν. Ήταν βέβαιος πως θα έκαναν ό,τι τους ζητούσε. Αν και μέχρι στιγμής δεν είχε ζητήσει τίποτα. Άφηνε την Καρζένθα να παίρνει τις αποφάσεις· εκείνη ήξερε από πόλεμο. Εκείνος ήταν αυτό που οι άλλοι νόμιζαν ότι δεν ήταν: όλο λόγια.

Αλλά τώρα ήθελε να βρίσκεται κοντά τους σε τούτο τον αγώνα.

Η Καρζένθα διαφώνησε μαζί του· τσακώθηκαν για λίγο οι δυο τους, μες στα προσωπικά της δωμάτια στο άντρο των Μικρών Γιγάντων–

«Ανόητε! Νομίζεις ότι είσαι πολεμιστής, τώρα; Δεν είσαι πολεμιστής! Κάνε αυτό που ξέρεις να κάνεις! Δεν είσαι εδώ για να σκοτώνεις–»

«Δε μπορώ να τους αφήσω να πεθαίνουν για μένα, Καρζένθα!»

«Κανείς δεν πεθαίνει 'για σένα'· πεθαίνουν επειδή θέλουν να αλλάξει η κατάσταση στην–!»

«Εγώ θα το αποφασίσω αυτό, όχι εσύ! Θα κάνω ό,τι νομίζω–»

«Έχεις σκοτώσει ποτέ σου;»

«Τι σημασία–;»

«Έχεις σκοτώσει ποτέ σου κανέναν άνθρωπο;»

«Όχι αλλά–»

«Τότε δεν έχεις καμια δουλειά μαζί μας! Άσε μας να κάνουμε τη δουλειά μας όπως ξέρουμε!»)

–αλλά τελικά δεν μπορούσε να πείσει τον Κάδμο να μείνει πίσω, και δεν ήθελε να προστάξει τους Μικρούς Γίγαντες να τον κρατήσουν μακριά με το ζόρι. Φοβόταν ότι αυτό ίσως να διέρρηε, και να χαλούσε η εικόνα που είχαν οι ξεσηκωμένοι για τον ποιητή. Του είπε, όμως, μέσα στις συμπλοκές να είναι όσο πιο πίσω μπορούσε.

Και ο Κάδμος δεν έφερε αντίρρηση. Ήταν αλήθεια πως δεν ήξερε να πολεμά.

Όταν βρέθηκε μπλεγμένος στις συγκρούσεις στους υπόγειους δρόμους, δίσταζε να πυροβολήσει με το πιστόλι του από φόβο μήπως χτυπήσει συμμάχους αντί για εχθρούς. Ήταν συνήθως σε κάποιο καλυμμένο μέρος. Αλλά η ίδια του η παρουσία καταλάβαινε πως ενθάρρυνε τους αγωνιστές της ελευθερίας. Και συνεχώς ποιητικά λόγια έρχονταν στο μυαλό του.

Η χειρότερη στιγμή ήταν όταν είδε την Καρζένθα να πέφτει...

Πυροβολισμοί αντηχούσαν παντού, εκρήξεις τράνταζαν τη διασταύρωση των υπόγειων δρόμων. Τα οικήματα ολόγυρα ήταν τελείως εγκαταλειμμένα και εν μέρει ερειπωμένα. Οι στασιαστές μάχονται εξ αποστάσεως αλλά και από κοντά με τους φρουρούς και τους μισθοφόρους της πλουτοκρατίας.

Ο Κάδμος ήταν καλυμμένος πίσω από ένα κλεμμένο τετράκυκλο όχημα της Φρουράς από το οποίο οι συμμορίες είχαν σβήσει τα σήματα. Πυροβολούσε με φειδώ, επιλέγοντας με προσοχή τους στόχους του, ενώ αισθανόταν άβολα μες στην πανοπλία του – αλεξίσφαιρη με αλυσιδωτή επένδυση – αν και είχε πια αρχίσει κάπως να τη συνηθίζει, σε σχέση με πριν από μερικές μέρες.

Απρόσμενα μια σκοτοβομβίδα έπεσε αντίκρυ του, όχι και πολύ μακριά από εκεί όπου μαχόταν η Καρζένθα-Σολ. Δεν υπήρχε καμια άλλη εξήγηση για το ξαφνικό σκοτάδι που απλώθηκε, μοιάζοντας να ρουφά το φως από τις ενεργειακές λάμπες. Μία σκοτοβομβίδα, ή περισσότερες ίσως. Η εξάπλωση του σκοταδιού δεν ήταν μικρή.

Και κάποιοι από τους μισθοφόρους της πλουτοκρατίας και τους φρουρούς φάνηκαν να μπαίνουν στο σκοτάδι, μάλλον για να μη μπο-

ρούν εύκολα να τους χτυπήσουν τα πυροβόλα των εχθρών τους. Ύστερα, μέσα από την απόλυτη μαυρίλα, καπνογόνα πετάχτηκαν, τυλίγοντας σε θολούρα την Καρζένθα και άλλους – Μικρούς Γίγαντες και όχι μόνο. Ανάμεσά τους ήταν και ο Ευτύχιος Νάρριλδix, ο αρχηγός των Απάνεμων Λεβεντών. Όλοι τους έβηχαν και οι μισθοφόροι κι οι φρουροί όρμησαν καταπάνω τους πυροβολώντας. Ο Κάδμος είδε ανθρώπους να σωριάζονται χτυπημένοι – νεκροί, πιθανώς. Φοβήθηκε για την Καρζένθα, βλέποντάς τη διπλωμένη, να βήχει, να προσπαθεί να απομακρυνθεί για να βρει κάλυψη.

Και μετά η Καρζένθα έπεσε. Κάποια σφαίρα την είχε πετύχει. Σωριάστηκε στο ραγισμένο πλακόστρωτο του δρόμου και κύλησε, αφήνοντας ένα ρυάκι αίματος πίσω της. Οι σύντροφοί της βρίσκονταν σε παρόμοια άσχημη κατάσταση – σε χειρότερη κατάσταση, πολλοί απ'αυτούς – κανείς δεν φαινόταν να μπορεί να τη βοηθήσει. Κάποιοι χτυπιόνταν με αγχέμαχα όπλα – σπαθιά, ξιφίδια, δόρατα, τσεκούρια, ρόπαλα – με τους φρουρούς και τους μισθοφόρους· κάποιοι πάλευαν μαζί τους, έχοντας πιαστεί στα χέρια· κάποιοι κατάφερναν να πυροβολήσουν από κοντά, με πιστόλια.

Ένας μισθοφόρος έκανε να ζυγώσει την πεσμένη Καρζένθα-Σολ, σημαδεύοντάς την με το δικό του πιστόλι· αλλά ένας Μικρός Γίγαντας χίμησε καταπάνω του, χτύπησε το μικρό πυροβόλο με το δόρυ του, και του το πέταξε απ'το χέρι. Ο μισθοφόρος άρπαξε το στέλεχος του δόρατος με το άλλο του χέρι, τράβηξε ένα ξιφίδιο, και πλησιάζοντας αστραπιαία τον Μικρό Γίγαντα τον κάρφωσε στον λαιμό.

Ο Κάδμος είχε ήδη πεταχτεί έξω από την κάλυψη του σταματημένου τετράκυκλου κι έτρεχε προς την πεσμένη Καρζένθα, προτού καλά-καλά συνειδητοποιήσει τι έκανε. Δε μπορούσε να την αφήσει να πεθάνει! Πυροβολούσε ξανά και ξανά και ξανά και ξανά με το πιστόλι του καθώς ζύγωνε, και είδε τον μισθοφόρο να τραντάζεται, να παραπατά όπισθεν, και να πέφτει, γεμάτος αίματα, με το ένα του μάτι διαλυμένο, με την πανοπλία του τρυπημένη και τσακισμένη.

Ο Κάδμος στάθηκε κοντά στην πεσμένη Καρζένθα και φώναξε στους αγωνιστές της ελευθερίας: «*ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΑΣ! ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΟΛΟΙ ΕΝΑ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΥΡΙΟ! ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΑΣ ΤΩΡΑ ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΚΡΙΣΙΜΗ ΣΤΙΓΜΗ!*» Και πυροβολούσε πάλι όποιον εχθρό μπορού-

σε να διακρίνει μέσα από τον καπνό. Τα μάτια του έτσουζαν και βρισκόταν κι αυτός στα πρόθυρα ν'αρχίσει να βήχει. Ο γεμιστήρας του πιστολιού του τελείωσε.

Άρπαξε το πιστόλι του νεκρού Μικρού Γίγαντα από τη ζώνη του και πυροβόλησε μια φρουρό που ήταν έτοιμη να τον πυροβολήσει. Πυροβόλησε κι άλλους–

Άρχισε να βήχει.

Πυροβολούσε σκιές μέσα από τον καπνό.

Οι πυροβολισμοί ξαφνικά πολλαπλασιάστηκαν. Σύμμαχοι συγκεντρώθηκαν γύρω του· οι κάννες τους άστραφταν και βροντούσαν, οι κραυγές τους αντηχούσαν στον υπόγειο δρόμο: *Ελευθερία! Ελευθερία! ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!*

Οι εχθροί σκορπίστηκαν, και οι στασιαστές πήραν τον Κάδμο και την Καρζένθα σε ασφαλές μέρος. Τους έβαλαν σ'ένα εγκαταλειμμένο σπίτι. Η αρχηγός των Μικρών Γιγάντων ήταν τραυματισμένη στα πλευρά από δύο σφαίρες. Ένας μάγος του τάγματος των Βιοσκόπων είπε ότι θα ζούσε, αλλά έπρεπε γρήγορα να βγάλουν τα βλήματα από μέσα της. Η Κάθριν, η γιατρός των Μικρών Γιγάντων, έπιασε δουλειά αμέσως.

Ο Ευτύχιος Νάρριλδηχ ήταν νεκρός· ο Βιοσκόπος το επιβεβαίωσε ελέγχοντας το σώμα του με τη μαγεία του. «Δεν υπάρχει ζωτική ενέργεια,» είπε.

Οι συγκρούσεις έξω από το οίκημα συνεχίζονταν – κραυγές, εκρήξεις, πυροβολισμοί, κλαγγή αγχέμαχων όπλων.

Στο τέλος οι στασιαστές νίκησαν, αλλά ήταν η χειρότερη συμπλοκή μέχρι στιγμής. Πολλοί απ'αυτούς σκοτώθηκαν εδώ, και πολλοί μισερώθηκαν: έχασαν χέρια, πόδια, μάτια, ή τα πρόσωπά τους κάηκαν εν μέρει ή εξ ολοκλήρου.

Όλα τούτα, όμως, απλά τους έκαναν ακόμα πιο απεγνωσμένους· κι ακόμα πιο αποφασισμένους να τσακίσουν την πλουτοκρατία της Β' Ανωρίγιας ή να πεθάνουν προσπαθώντας.

Επίσης, αυτή ήταν η πρώτη φορά που είδαν τον Κάδμο Ανθοτέχνη να μάχεται με τέτοιο μένος, αδιαφορώντας για τη ζωή του προκειμένου να σώσει την τραυματισμένη Καρζένθα-Σολ. Στα μάτια τους ο ποιητής της επανάστασης έγινε *τεράστιος*.

Η Καρζένθα δεν φαινόταν ότι θα συνερχόταν σύντομα. Δεν θα πέθαινε, διαβεβαίωναν οι δύο Βιοσκόποι που έλεγξαν το χτυπημένο σώμα της, αλλά χρειαζόταν ξεκούραση και φάρμακα. Δεν μπορούσε να σηκωθεί, και πυρετός την έκαιγε. Ήταν αναγκασμένη να βρίσκεται ξαπλωμένη στο κρεβάτι της.

Ο Κάδμος καθόταν δίπλα της και άλλαζε κομπρέσες στο μέτωπό της. *Μακάρι να μπορούσα να είχα κάνει κάτι πιο πριν*, σκεφτόταν κάπου-κάπου. Αλλά το ήξερε πως ήταν παράλογη σκέψη. Είχε κάνει ό,τι μπορούσε. Αν βρισκόταν κοντά της πιο πριν και όχι καλυμμένος πίσω από το τετράκυκλο όχημα, μάλλον κι εκείνος θα ήταν άσχημα τραυματισμένος τώρα – αν όχι νεκρός, όπως ο αρχηγός των Απάνεμων Λεβεντών.

Ο Άλβερακ μπήκε στο υπνοδωμάτιο της Καρζένθα και τον πλησίασε. «Ποιητή,» είπε.

Ο Κάδμος στράφηκε να τον αντικρίσει, καθισμένος σε μια καρέκλα πλάι στο κρεβάτι της, με τους πήχεις του ακουμπισμένους κουρασμένα στα γόνατά του. Δεν ήταν βέβαιος αν η Καρζένθα αντιλαμβανόταν την παρουσία του· παραληρούσε από τον πυρετό. «Τι;» ρώτησε ο Κάδμος τον μαυρόδερμο, πρασινομάλλη μισθοφόρο που ήταν το δεξί της χέρι ανάμεσα στους Μικρούς Γίγαντες.

«Θέλουν να τους μιλήσεις.»

«Δεν είμαι τώρα σε κατάσταση να–»

«Όχι για να βγάλεις έναν από τους φλογερούς λόγους σου, ποιητή. Για να πάρεις αποφάσεις.»

Ο Κάδμος τον κοίταξε συνοφρυωμένος, μην καταλαβαίνοντας προς στιγμή τι εννοούσε ο Άλβερακ.

«Κάποιος πρέπει να πάρει αποφάσεις,» του είπε ο μισθοφόρος. «Για το τι θα κάνουμε τώρα. Πώς θα κινηθούμε. Ίσως η πλουτοκρατία να στρέψει ακόμα χειρότερες δυνάμεις εναντίον μας.»

Ο Κάδμος κατάλαβε, και δεν του άρεσε καθόλου αυτό που άκουγε. «Τι...; Τι θες να πεις; Ότι περιμένετε εγώ να σας πω τι να κάνετε;»

«Είσαι ο μόνος που όλοι αποδέχονται ως αρχηγό. Όλες οι συμμορίες, όλοι οι αντάρτες της Β' Ανωρίγιας.»

Ο Κάδμος κόμπιασε. «...Η Καρζένθα...» Κοίταξε την ερωμένη του που ήταν τραυματισμένη, εμπύρετη στο κρεβάτι, μην ακούγοντας μάλλον

τίποτα απ'όσα λέγονταν μες στο υπνοδωμάτιό της. Ο Κάδμος έστρεψε ξανά το βλέμμα του στον μαυρόδερμο μισθοφόρο. «Η Καρζένθα αποφασίζει, Άλβερακ.»

«Σου φαίνεται νάναι σε κατάσταση να αποφασίσει;» μούγκρισε εκείνος, ατενίζοντας οργισμένα τον ποιητή.

«Και θέλεις εγώ ν'αποφασίσω; Είσαι τρελός;» Σηκώθηκε από την καρέκλα, σπασμωδικά, σαν τα νεύρα του να είχαν ξαφνικά αρπάξει φωτιά. «Είστε όλοι σας τρελοί;»

«Οι άλλοι συμμορίτες δεν ξέρουν τι πραγματικά συμβαίνει, ποιητή,» του θύμισε ο Άλβερακ. «Νομίζουν ότι είσαι... κάτι περισσότερο· ότι σε υποστηρίζουν δυνάμεις κρυφές αλλά μεγάλες. Μέχρι στιγμής άκουγαν την Καρζένθα γιατί πίστευαν ότι η Καρζένθα εκτελούσε τις εντολές σου—»

«Δεν ξέρω από πόλεμο! Τι να τους πω τώρα; Να τους οδηγήσω σε καμία πανωλεθρία; Η Καρζένθα μού είχε πει ότι τα όπλα και τα πολεμοφόδιά μας τελειώνουν, ότι περιμένει ο έμπορος νάρθει σε επαφή μαζί της για—»

«Το ξέρω,» τον διέκοψε ο Άλβερακ. «Αλλά ζητάνε να τους μιλήσεις. Ποιος θα πάρει αποφασίσεις τώρα, αν όχι εσύ;»

Είναι τρελός! σκέφτηκε θυμωμένα ο Κάδμος. «Εσύ!» του είπε. «Εσύ να αποφασίσεις. Εσύ πες τους τι να κάνουν—»

Ο Άλβερακ ρουθούνισε. «Δε με δέχονται εμένα. Ποιος είμαι εγώ; Ο κανένας, για το μυαλό τους: ο υπαρχηγός της Καρζένθα-Σολ. Δεν είμαι εδώ για να παίρνω αποφάσεις αλλά για να εκτελώ διαταγές.»

«Ξέρεις, όμως, περισσότερα από εμένα, Άλβερακ. Μην κάνεις πως δεν ξέρεις!» Προσπαθούσε ο Άλβερακ να απομακρύνει την ευθύνη από πάνω του και να τη ρίξει στους ώμους του Κάδμου;

Ο μισθοφόρος έσεισε τη σφιγμένη του γροθιά μπροστά του, προς τη μεριά του ποιητή. «Δεν έχει σημασία αυτό! Σημασία έχει να τους μιλήσεις! Μόνο εσένα θ'ακούσουν. Μεταξύ τους θα φαγωθούν. Αν τους πω ότι εγώ παίρνω τώρα τις αποφάσεις, θα με λιανίσουν. Θα νομίσουν ότι προσπαθώ να σφετεριστώ τη διοίκηση της εξέγερσης. Εσύ, αντιθέτως, δεν 'σφετερίζεσαι' τίποτα. Εσένα, από την αρχή, σε έβλεπαν ως αρχηγό τους. Εσένα πρώτα και την Καρζένθα μετά.»

(Ποιητικά λόγια αυθόρμητα στο νου του Κάδμου: *Ολάκερου τ'αγώνα το βάρος στους ώμους εκείνου που όλο λόγια ήταν. Ολάκερο το βάρος στους ώμους του πιο άπειρου των αγωνιστών της λευτεριάς. Τώρα, ή θ'αποδείξει την αξία του ή άπαντες θα τους κατακρημνίσει!*)

Ο Κάδμος αναστέναξε. Τράβηξε ένα τσιγάρο από την τσέπη του· το άναψε· ρούφηξε καπνό, τον φύσηξε απ'τα ρουθούνια.

«Αν τους εγκαταλείψεις τώρα,» είπε ο Άλβερακ, νηφάλια, «θα γίνει πανωλεθρία, ποιητή. Δεν αστειεύομαι. Είσαι ο συνδετικός κρίκος.»

«Χρειαζόμαστε περισσότερα όπλα...» είπε ο Κάδμος πίσω απ'τον καπνό του τσιγάρου του. «Πρέπει να περιμένουμε να επικοινωνήσει μαζί μας ο έμπορος.»

«Μην το λες σ'εμένα· εγώ είμαι ο υπαρχηγός σου. Θα κάνω ό,τι με προστάξεις. Στους άλλους πρέπει–»

«Δε θα μου δώσεις ούτε κάποια συμβουλή;» Ο Κάδμος τον κοίταξε οργισμένα.

«Φυσικά και θα σου δώσω. Μ'ενδιαφέρει κι εμένα να επιβιώσουμε, όπως θα καταλαβαίνεις.»

«Τι νομίζεις, λοιπόν;»

«Νομίζω ότι δεν είσαι τόσο ανίδεος όσο πιστεύεις, ποιητή.»

Ο Κάδμος τον ατένισε ερωτηματικά.

«Την ίδια ιδέα έχουμε στο μυαλό μας: Να οχυρωθούμε καλά και να περιμένουμε τον έμπορο να επικοινωνήσει μαζί μας. Τώρα πλέον δεν πρέπει ν'αργήσει,» είπε ο Άλβερακ. Και πρόσθεσε: «Αν αργήσει... μας γάμησε.»

Ο Κάδμος αισθάνθηκε μια κάποια ανακούφιση που δεν ήταν τελείως μόνος. Ο Άλβερακ ήξερε σχεδόν όσα ήξερε και η Καρζένθα από πόλεμο. Σωστά; Ήταν καλός στο να σκοτώνει· ο Κάδμος τον είχε δει πολλές φορές να μάχεται. Κάποιος που είναι τόσο καλός στο να σκοτώνει – που φαίνεται, μάλιστα, να του *αρέσει* – πρέπει να ξέρει τι να κάνει σε τέτοιες έκρυθμες περιστάσεις.

«Εντάξει,» είπε ο Κάδμος Ανθοτέχνης. «Πάμε να μιλήσουμε στους συντρόφους μας. Αλλά φώναξε κάποιον να είναι μαζί με την Καρζένθα όσο θα λείπω.»

Καθώς ο Κάδμος πλησίαζε την αίθουσα άκουγε φασαρία από μέσα – πολλές φωνές που μιλούσαν μαζί. Ο Άλβερακ, που βάδιζε δίπλα του, έσπρωξε την πόρτα και μπήκαν. Πρόσωπα στράφηκαν να τους ατενίσουν, να δουν ποιος είχε έρθει, και οι φωνές έπαψαν μόλις είδαν ότι ήταν ο ποιητής της επανάστασης, με τον Άλβερακ και τον Σολάμνη'μορ εκατέρωθέν του. *Οι αρχηγοί των συμμοριών φέρονται σαν να είμαι ο ανώτατος αρχηγός όλων τους...* Του έμοιαζε εξωφρενικό του Κάδμου, τώρα που η Καρζένθα-Σολ δεν ήταν κοντά του. Αλλά αυτό δεν ήταν το σχέδιο εξαρχής; Δεν ήταν το σχέδιο ο Κάδμος να τους εμπνεύσει για να ξεσηκωθούν;

Να τους εμπνεύσω, όχι να γίνω αρχηγός τους... Αλλά κάποιον που τους ενέπνεε δεν θα τον ήθελαν για αρχηγό;

Ο Κάδμος συνειδητοποίησε ότι τώρα κανείς δεν μιλούσε γιατί όλοι περίμεναν εκείνον να μιλήσει.

Και δεν ήξερε τι να πει.

Για πρώτη φορά εδώ και κάμποσες μέρες, δεν ήξερε τι ακριβώς να πει.

Καθάρισε τον λαιμό του. «Η Καρζένθα-Σολ είναι άσχημα τραυματισμένη,» ανακοίνωσε, κοιτάζοντάς τους καθώς στέκονταν γύρω από το μεγάλο τραπέζι στο κέντρο της υπόγειας αίθουσας που φωτιζόταν από ενεργειακές λάμπες στους τοίχους και στο ταβάνι.

«Θα πεθάνει;» ρώτησε ο Ζιλμόρος, ο αρχηγός των Σκοταδιστών.

«Οι Βιοσκόποι λένε πως θα ζήσει – άρα θα ζήσει,» αποκρίθηκε αμέσως ο Κάδμος. «Οι αγωνιστές της ελευθερίας δεν πεθαίνουν τόσο εύκολα όσο οι δυνάστες μας νομίζουν!»

Αρκετοί συμμορίτες αναφώνησαν ακούγοντας αυτά τα λόγια· ζητωκραύγασαν· ύψωσαν κούπες γεμάτες με ποτά, ή μπουκάλια. «Σύντομα,» φώναξε η Κλαρίσσα η Λεπιδοφόρος, «θάμαστε έξω απ'τα γαμημένα παλάτια τους, για να γκρεμίσουμε τους τοίχους!»

Κι άλλες ζητωκραυγές.

«Αυτό,» παρενέβη ο Σκυφτός Στίβεν, ο αρχηγός των Ξεπεσμένων Ιερέων, «δεν θάναί τόσο απλό, ανόητοι!» Και χτύπησε τη σφιγμένη γροθιά του πάνω στο τραπέζι. Αφού έριξε στους περισσότερους μια γοργή ματιά, εστίασε το βλέμμα του αποκλειστικά στον Κάδμο.

«Ανθοτέχνη,» είπε, «προσπαθώ να τους κάνω να καταλάβουν ότι έχουμε πρόβλημα–»

«Τόχουμε καταλάβει, Στίβεν,» τον διέκοψε η Βάρμη, μια ψιλόλιγνη αρχισυμμορίτισσα με κατάμαυρο δέρμα και ξυρισμένο κεφάλι. «Η μισή μου συμμορία σκοτώθηκε στην τελευταία συμπλοκή!»

Ο Σκυφτός τής έκανε νόημα να σωπάσει, να περιμένει, ενώ μιλούσε πάλι στον ποιητή: «Αυτή η συμπλοκή ήταν όντως η χειρότερη, και τα πολεμοφόδια μάς τελειώνουν. Χρειαζόμαστε περισσότερα, και χρειαζόμαστε και περισσότερα όπλα για να εξοπλίσουμε κι άλλους ανθρώπους, να τους φέρουμε ν'αγωνιστούν στο πλευρό μας.»

Ο Κάδμος αισθανόταν αμήχανα αλλά προσπάθησε να μην το δείξει. *Στρατηγική... Η Καρζένθα ξέρει από στρατηγική. Εγώ είμαι ποιητής, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!*

(...Ολάκερου τ'αγώνα το βάρος στους ώμους του πιο άπειρου των αγωνιστών της λευτεριάς...)

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάδμος. «Χρειαζόμαστε πολεμοφόδια, και περισσότερα όπλα. Αλλά δεν μπορούμε να τα έχουμε αμέσως. Απαιτείται κάποιος χρόνος.»

«Πόσος χρόνος;» ρώτησε ο Ζιλμόρος. Ο αρχηγός των Σκοταδιστών ήταν μεγαλόσωμος άνθρωπος, με σκούρο χρυσαφένιο δέρμα που θύμιζε μπρούντζο· τα μαλλιά του ήταν μαύρα και έπεφταν μπλεγμένα γύρω απ'το κεφάλι του, ως τους ώμους· είχε μουστάκι και μαύρο μούσι στο σαγόνι· μεγάλα φρύδια και μάτια που βροντοφώναζαν ότι έδινε λογαριασμό μόνο στον εαυτό του. Τώρα, όμως, κι αυτός κοίταζε τον Κάδμο ως αρχηγό όλων τους.

«Περιμένω έναν... σύνδεσμο να επικοινωνήσει μαζί μου–»

«Και μέχρι τότε;» ρώτησε ο Βοράγγης, που ήταν αρχισυμμορίτης των Χαμογελαστών.

«Μέχρι τότε θα πρέπει να αντισταθούμε.»

«Οι πλουτοκράτες,» είπε η Βάρμη, η αρχηγός των Κακότροπων Ρακοσυλλεκτών, «θα στείλουν κι άλλους φρουρούς και μισθοφόρους εναντίον μας! Η μισή μου συμμορία είναι νεκρή. Αν δεν–»

«Δεν το ξέρουμε,» τη διέκοψε ο Γιρίλος, ο αρχισυμμορίτης των Φιλικών Εχθρών, «ότι θα στείλουν άλλους εναντίον μας. Μπορεί να τους έχουμε κάνει πιο πολλή ζημιά απ'ό,τι έχουν κάνει αυτοί σ'εμάς!»

Ο Σκυφτός Στίβεν ρουθούνισε. «Μαλακίες...!» Και κάποιοι ακούστηκαν να συμφωνούν μαζί του.

«Κι όμως,» παρενέβη ο Ζιλμόρος, «ίσως αυτό να ισχύει. Μπορεί όντως να τους έχουμε κάνει άσχημη ζημιά. Θυμάστε ποτέ κανείς να τους έχει πολεμήσει όπως εμείς;»

Σιγή έπεσε.

«Ακριβώς,» είπε ο Ζιλμόρος. «Είμαστε ο χειρότερος εχθρός τους!»

«Είμαστε η λύτρωση της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας,» πρόσθεσε ο Κάδμος, αυθόρμητα, ίσως επειδή είχε συνηθίσει αυτούς τους λόγους. «Από εμάς ξεκινά η απελευθέρωση! Εμείς θα γυρίσουμε τον Τροχό του Βασάνου!»

Αρκετοί ζητωκραύγασαν ξανά. Τους άρεσε να τον ακούνε να μιλά.

«Πώς όμως;» απαίτησε ο Σκυφτός Στίβεν. «Είπες ότι δεν ξέρεις πότε θα έχουμε καινούργια όπλα· και χωρίς καινούργια όπλα—»

«Δε χρειαζόμαστε καινούργια όπλα για να εξαπλωθούμε!» είπε ο Ζιλμόρος. «Εγώ λέω ν'αρχίσουμε να βγαίνουμε στους δρόμους πάνω από τη γη. Να φέρουμε κι άλλους με το μέρος μας.»

«Μα δεν έχουμε να τους οπλίσουμε!» προειδοποίησε ο Σκυφτός Στίβεν. «Έτσι δεν είναι, Ανθοτέχνη;»

«Δυστυχώς έτσι είναι,» επιβεβαίωσε ο Κάδμος. «Πρέπει να περιμένουμε—»

«Δεν έχει σημασία αν δεν είναι καλά οπλισμένοι,» παρενέβη ξανά ο Ζιλμόρος. «Σημασία έχει ότι θα είμαστε *περισσότεροι!*»

«Θα σκοτωθούν αν τους βάλουμε να πολεμήσουν τους μαχητές της πλουτοκρατίας χωρίς τα κατάλληλα όπλα!» του είπε ο Κάδμος.

«Και λοιπόν; Θα πεθάνουν πολεμώντας για την ελευθερία μας!»

Κάποιοι συμφώνησαν με τον Ζιλμόρο.

Ο Κάδμος όμως είπε εμφατικά: «Όχι. Δε θα τους οδηγήσουμε σε βέβαιο θάνατο.»

«Κανείς δεν ξέρει πότε θα έρθει ο θάνατός του, ποιητή!» επέμεινε ο Ζιλμόρος. «Είναι προτιμότερο να κινηθούμε *τώρα*, που η πλουτοκρατία είναι άσχημα χτυπημένη, παρά να περιμένουμε για να οργανωθεί!»

«Κι αν δεν είναι άσχημα χτυπημένη;» έθεσε το ερώτημα ο Σκυφτός Στίβεν.

«Αμφιβάλλεις ότι τους τσακίσαμε; Το αμφιβάλλεις;»

«Αμφιβάλλω ότι δεν έχουν αρκετά χρήματα για να ρίξουν άλλους τόσους μαχητές εναντίον μας!»

«Δε θα μας καταδικάσει όλους η δειλία σου, Σκυφτέ!» φώναξε ο Ζιλμόρος, κοπανώντας τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι.

Ο Στίβεν τράβηξε μια κοντόκαννη караμπίνα από τη ζώνη του. «Κανείς δεν μ'αποκαλεί δειλό! Πόσω μάλλον εσύ, προσκυνητή του Σκοτοδαίμονος!»

Ο Ζιλμόρος έπιασε τη λαβή του πιστολιού στη ζώνη του–

«Αν σκοτωθούμε αναμεταξύ μας, θα έχουμε κάνει τη δουλειά της πλουτοκρατίας χωρίς η πλουτοκρατία να χρειαστεί να δώσει δεκάδιο για να μας πολεμήσει!» φώναξε ο Κάδμος. «Έχετε τρελαθεί; Αφήστε κάτω τα όπλα σας!»

Για μερικές στιγμές απόλυτης σιγής που επικράτησαν στην αίθουσα, νόμιζε ότι θα τον αγνοούσαν, ότι δεν θα του έδιναν καμια σημασία και θα αλληλοσκοτώνονταν. Αλλά τελικά ο Στίβεν επέστρεψε την κοντόκαννη караμπίνα στη ζώνη του, και ο Ζιλμόρος άφησε τη λαβή του πιστολιού του.

«Καταλαβαίνω,» είπε ο Κάδμος, «ότι είστε όλοι πιεσμένοι. Κι εγώ είμαι πιεσμένος. Αλλά πρέπει να κρατήσουμε την ψυχραιμία μας–»

«Συμφωνείς μ'αυτόν τον τρελό;» ρώτησε ο Στίβεν, «να ανεβούμε στους επάνω δρόμους; Θα μας λιανίσουν!»

«Σας καταλαβαίνω και τους δύο – και όσους θέλουν να επεκταθούμε και όσους δεν θέλουν. Ωστόσο, για την ώρα, πρέπει να μείνουμε εδώ, στις σήραγγες, γιατί εδώ είμαστε καλύτερα προστατευμένοι. Μόλις έχουμε στη διάθεσή μας περισσότερα όπλα – και μιλάω για πολύ περισσότερα όπλα – τότε θα ανεβούμε.»

«Και μέχρι τότε μπορεί ναχουν κατεβεί οι εχθροί μας εδώ κάτω,» είπε ο Ζιλμόρος, «και να μας έχουν αποδεκατίσει, μα τα παπάρια του Κρόνου!»

«Ενώ αν πάμε πάνω, προσκυνητή του Σκοτοδαίμονος, θάναι καλύτερα;» τον ρώτησε προκλητικά ο Στίβεν. «Τότε θα μας αποδεκατίσουν ακόμα πιο εύκολα!»

«Έχει δίκιο!» είπε η Βάρμη.

«Σκατά δίκιο έχει!» είπε η Κλαρίσσα η Λεπιδοφόρος. «Όταν μένουμε ακίνητοι και μαζεμένοι δεν μας φοβούνται – νομίζουν ότι εμείς τους φοβόμαστε. Αλλά θέλουμε να συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο!»

«Συμφωνώ μ'αυτό,» δήλωσε ο Κάδμος διπλωματικά, προσπαθώντας να δείξει ότι δεν έπαιρνε το μέρος της μιας παράταξης ή της άλλης σ'ετούτη τη διαφωνία. «Αλλά, για την ώρα – και μόνο για την ώρα – πρέπει να περιμένουμε. Αλλιώς είμαστε καταδικασμένοι. Σας το λέω επειδή το ξέρω.» Και τους αντίκρισε όλους έντονα, θέλοντας να τους δώσει την εντύπωση ότι είχε κάποιου είδους πληροφόρηση.

Μάλλον έπιασε. Σώπασαν ξανά.

Μόνο ο Ζιλμόρος μίλησε, αλλά όχι φωνάζοντας τώρα: «Τι ξέρεις;»

«Ότι δεν μας συμφέρει καθόλου να απομακρυνθούμε από τα λημέρια μας. Θα μείνουμε στους υπόγειους δρόμους της Β' Ανωρίγιας για τώρα.»

«Κι αν έρθουν κι άλλοι φρουροί;» ρώτησε μια κοπέλα την οποία ο Κάδμος δεν ήξερε. «Αν έρθουν κι άλλοι μισθοφόροι;» Ήταν μετρίου αναστήματος, με δέρμα λευκό-ροζ, ξανθά μαλλιά κομμένα στο ύψος του σαγονιού, πιασμένα προς τα πίσω με μια μαύρη χτένα. Φορούσε γκρίζα μπλούζα με διπλωμένα μανίκια μέχρι τον αγκώνα. Στα χέρια της δένονταν δερμάτινα περικάρπια. Αποκλείεται να ήταν μεγαλύτερη από εικοσιπέντε χρονών.

«Ποια είσαι εσύ;» τη ρώτησε ο Κάδμος. «Δε σ'έχω ξαναδεί.»

«Το όνομά μου είναι Σαρντίκα' είμαι κόρη του Ευτύχιου Νάρριλδη, και η καινούργια αρχηγός των Απάνεμων Λεβεντών. Τι θα κάνουμε αν έρθουν κι άλλοι εχθροί, Ανθοτέχνη;»

«Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε: Θα τους νικήσουμε γι'ακόμα μια φορά. Θα τους δείξουμε, γι'ακόμα μια φορά, ότι δεν έχουν τη δύναμη να υποτάξουν τους ελεύθερους ανθρώπους της Β' Ανωρίγιας!»

Οι συμμορίτες τον κοίταζαν σαν να ήταν η καλύτερη ελπίδα που είχαν στη ζωή τους. Και ο Κάδμος τώρα πλέον αισθανόταν όντως σαν αρχηγός τους. Δε θα ήταν πια μόνο λόγια. Το ένιωθε πως μπορούσε να τους διοικήσει. Αν όχι εκείνος, τότε ποιος, τώρα που η Καρζένθα ήταν τραυματισμένη;

Μακάρι μόνο ο Μάρκος Ροδόχρωμος να μην αργήσει...

Σκοτάδι απλώνεται ξαφνικά, τυλίγοντας τους εχθρούς. Η Καρζένθα και οι σύντροφοί της τους πυροβολούν μα δεν μπορούν να τους πετύχουν· δεν τους βλέπουν. Στα χέρια της το πιστόλι της βρυχιέται σαν απεγνωσμένο θηρίο ανήμπορο να δαγκώσει. Και μετά, απρόσμενα, οι εχθροί είναι ολόγυρά της – και της έχουν τελειώσει οι σφαίρες! Δεν έχει χρόνο ν'αλλάξει γεμιστήρα. Κλοτσά έναν φρουρό στην κοιλιά, τινάζοντάς τον πίσω· τραβά το κοντόσπαθο από τη ζώνη της, χτυπά το πιστόλι ενός μισθοφόρου, πετώντας το απ'το χέρι του την ίδια στιγμή που αυτός πατά τη σκανδάλη αστοχώντας. Αλλά κάτι μπλέκεται στα πόδια της και η Καρζένθα πέφτει, και κάτι άλλο τη χτυπά. Αισθάνεται φωτιά να την τυλίγει. Βλέπει τον Κάδμο να προσπαθεί νάρθει κοντά της, σπαθίζοντας και πυροβολώντας τους εχθρούς, αλλά ένας από τους Μικρούς Γίγαντες τον καρφώνει με το δόρυ του. Όχι! θέλει να ουρλιάξει η Καρζένθα. Τι κάνεις, ηλίθιε; Δε βλέπεις ποιος είναι; Δε βλέπεις ότι είναι ο Ανθοτέχνης, ο ποιητής; ΤΙ ΚΑΝΕΙΣ; Και μετά φλεγόμενο σκοτάδι την κουκουλώνει---

Πυροβολεί έναν φρουρό κατα πρόσωπο, καθώς οι εχθροί βγαίνουν απ'το σκοτάδι, σπάζοντας την προσωπίδα του κράνους του, σωριάζοντάς τον. Πυροβολεί μια άλλη φρουρό στα πόδια, ρίχνοντάς την κι αυτήν στο πλακόστρωτο. Αίματα παντού. Πυροβολισμοί. Η Καρζένθα αισθάνεται να χτυπιέται, ξανά και ξανά και ξανά, από σφαίρες, και κάποιες διαπερνούν την πανοπλία της ενώ πέφτει. Τις νιώθει να τρυπάνε το σώμα της. Το αίμα της αρχίζει να την πνίγει. Ο Κάδμος είναι ξαφνικά κοντά της, κρατά το χέρι της, φωνάζει να τους βοηθήσουν, πυροβολεί έναν εχθρό. Αλλά δεν κοιτάζει πίσω. Η Καρζένθα προσπαθεί να τον προειδοποιήσει, μα δεν την ακούει. Μια μισθοφόρος τον αρπάζει απ'τα μαλλιά και του σκίζει τον λαιμό με το ξιφίδιό της. Αίματα πιτσιλίζουν το πρόσωπο της Καρζένθα, πνίγοντάς την---

Η Καρζένθα πετά κάτω το πιστόλι της – ο γεμιστήρας έχει τελειώσει – και χτυπά τους εχθρούς με το σπαθί της, με κλοτσιές, και με γροθιές. Μείνε κοντά μου! φωνάζει στον Κάδμο. Κοντά μου! Μη φεύγεις! Πρόσεχε, πρόσεχε! Αλλά εκείνος σκοντάφτει και πέφτει– Όχι, δεν έχει σκοντάψει· έχει τραυματιστεί! Η πανοπλία του είναι γεμάτη αίματα. Οι εχθροί είναι ολόγυρα: με λεπίδες στα χέρια, αιματοβαμμένες· με πυροβόλα υψωμένα, οι κάννες στραμμένες στην Καρζένθα...

Ένας άνεμος φυσά ξαφνικά και πετά τα όπλα από τα χέρια τους, τους τρέπει σε φυγή. Οι καπνοί διαλύονται. Η Καρζένθα είναι γονατισμένη πλάι στον Κάδομο, που αιμορραγεί, αλλά δεν μπορεί παρά να υψώσει τα μάτια της για να δει τη γυναίκα που πλησιάζει. Ψηλή μ'ένα πράσινο φόρεμα ν'ανεμίζει γύρω της κι έναν λευκό μανδύα. Έχει δέρμα κόκκινο και μαλλιά ξανθά. Τα μάτια της στραφταλίζουν, καταπράσινα σαν πολύτιμοι λίθοι. Μοιάζει με... με θεά. Με κόρη του Κρόνου. Είναι η Ρασιλλώ, η Κυρά του Σιδήρου, στην οποία η Καρζένθα προσεύχεται; Ποτέ δεν φανταζόταν τη Ρασιλλώ έτσι...

«Ποια είσαι;» ρωτά, καθώς η πορφυρόδερμη, ξανθιά γυναίκα έρχεται κοντά της, για να σταθεί πανύψηλη από πάνω της.

«Μια φίλη. Είσαι άσχημα χτυπημένη, Καρζένθα, και ήρθα να σε βοηθήσω...»

«Όχι. Όχι εγώ· ο Κάδομος είναι-»

«Και εσύ. Δες τον εαυτό σου. Δεν προσέχεις καθόλου τον εαυτό σου...»

Τότε μόνο η Καρζένθα νιώθει τον πόνο. Κοιτάζει προς τα κάτω και βλέπει ότι η πανοπλία της είναι γεμάτη αίματα. Έχει τραυματιστεί στα πλευρά. Πώς δεν το είχε καταλάβει ως τώρα; Μετά δυσκολίας μπορεί ν'αναπνεύσει. Βγάζει ένα πονεμένο κρώξιμο απ'τα χείλη της.

«Μπορώ να σας βοηθήσω και τους δύο,» της λέει η άγνωστη γυναίκα, λυγίζοντας τα γόνατα για να της μιλήσει από κοντά. Η Καρζένθα νομίζει τώρα πως ονειρεύεται αλλά αυτή η γυναίκα είναι το μοναδικό αληθινό πράγμα εδώ – πιο αληθινό κι από τον εαυτό της.

«Σας βοηθάω ήδη,» συνεχίζει η άγνωστη. «Είμαι μαζί σας χωρίς να το ξέρετε. Μη με προδώσεις, Καρζένθα, εντάξει;»

Η Καρζένθα την κοιτάζει παραξενεμένη, μουδιασμένη. Πονώντας πολύ από το τραύμα της.

«Θα σε κάνω καλά,» της λέει η άγνωστη. Φυσά προς την πληγή στα πλευρά της μισθοφόρου αριστοκράτισσας, και η πληγή κλείνει, θεραπεύεται. «Θα μου είσαι για πάντα πιστή, Καρζένθα-Σολ; Θα μου είσαι για πάντα πιστή;»

«Ο Κάδομος... Βοήθησε και τον Κάδομο, σε παρακαλώ! Ποια είσαι; Είσαι η Ρασιλλώ;»

«Υποσχέσου μου ότι θα είσαι για πάντα πιστή σ'εμένα, Καρζένθα· ότι ποτέ, για κανέναν λόγο, δεν θα με προδώσεις. Μου το υπόσχεσαι;»

«Ναι. Το ορκίζομαι.»

«Να θυμάσαι ότι εγώ σε έσωσα. Και τώρα θα σώσω και τον Κάδμο, αν και...» χαμογελά, «δε χρειάζεται πραγματικά σώσιμο αυτός. Είναι ο ποιητής της επανάστασης! Είναι μεγάλος πολιτικός ηγέτης.» Καθώς γελά φυσά προς τον Κάδμο και τα αίματα επάνω του εξαφανίζονται, τα κλειστά του βλέφαρα ανοίγουν.

«Καρζένθα...» ψιθυρίζει.

Η Καρζένθα χαμογελά.

Ο Κάδμος τής λέει: «Αυτή η γυναίκα μάς έσωσε. Και εσένα, και όλους μας.»

Η Καρζένθα παραξενεύεται. Όλα είναι σαν όνειρο, δεν είναι; Αλλά αυτή η άγνωστη... είναι τόσο πραγματική... Η Καρζένθα την ατενίζει ξανά. «Ποια είσαι; Πες μου τ'όνομά σου! Είσαι κόρη του Κρόνου; Είσαι νύμφη του Κρόνου;»

Η πορφυρόδερμη γυναίκα ορθώνεται μπροστά της, και μοιάζει πανύψηλη ξανά. Στρέφει το δεξί της πέλμα προς την Καρζένθα-Σολ, και τότε μόνο εκείνη συνειδητοποιεί ότι η άγνωστη είναι ξυπόλυτη. Πριν, νόμιζε ότι φορούσε υποδήματα – παπούτσια ή μπότες... Επάνω στο κοκκινόδερμο πέλμα υπάρχει ένα σύμβολο που μοιάζει λαξεμένο και ακτινοβολεί αχνά. Είναι δύο αλληλοσυνδεόμενες σπείρες που μια ευθεία ενώνει τα κέντρα τους.

Ο Ερκάνης Ανάντης ξέρει... ακούγεται η φωνή της άγνωστης σαν να έρχεται μέσα από τον άνεμο.

Και δεν βρίσκεται πλέον μπροστά στην Καρζένθα...

...η οποία αισθάνεται το σώμα της χαλαρό... τόσο χαλαρό...

Είσαι κουρασμένη, της λέει ο Κάδμος. Κοιμήσου. Κοιμήσου.

Και κοιμάται.

Ο Κάδμος είχε αποκοιμηθεί καθισμένος στην καρέκλα πλάι στο κρεβάτι της Καρζένθα-Σολ. Τώρα, λόγια τον ξύπνησαν: έντονα μουρμουρητά. Τα μάτια του άνοιξαν, και την είδε να παραληρεί πάλι- Όχι, δεν παραληρούσε. Αυτή τη φορά έμοιαζε να ξέρει πού βρισκόταν.

«Κάδμε;... Κάδμε... Πού είμαι;... Τι έγινε;... Αισθάνομαι... δεν νομίζω ό- τι...» Προσπάθησε να βάλει τον αγκώνα της από κάτω της, για να ση- κωθεί.

Ο Κάδμος τη σταμάτησε. «Μείνε ξαπλωμένη. Ξαπλωμένη. Ξαπλωμένη.»

Η Καρζένθα υπάκουσε, νιώθοντας να ζαλίζεται. Νιώθοντας τόσο αδύναμη. Ποτέ στη ζωή της δεν είχε νιώσει τόσο αδύναμη, παρότι είχε ξανατραυματιστεί στο παρελθόν. «...Υπάρχει νερό;»

«Ναι. Ακούμπα την πλάτη σου στο μαξιλάρι... Έτσι... Ναι, έτσι. Ωραία.»

Ο Κάδμος γέμισε ένα ποτήρι νερό από το μπουκάλι στο κομοδίνο και το έφερε κοντά στα χείλη της. Εκείνη προσπάθησε να του το πάρει από το χέρι, μα ο Κάδμος δεν την άφησε· το κράτησε μαζί της. Έβλεπε ότι τα δάχτυλά της έτρεμαν.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε η Καρζένθα ύστερα από μερικές γουλιές που την έκαναν να νιώθει το στόμα της λιγότερο σαν ξύλο. «Το τραύμα σου...»

«Δεν τραυματίστηκα, αγάπη μου. Αλλά φοβήθηκα τόσο πολύ για σένα.» Τη φίλησε στην άκρη των χειλιών. «Τόσο πολύ.»

Η Καρζένθα συνοφρυώθηκε. «Δε... δεν...; Δεν έπεσες; Δεν είχες... αίματα;»

«Όχι. Και... δε θέλω να σου πουλήσω υψηλό πρόσωπο τώρα,» μειδίασε ο Κάδμος, «αλλά σε έσωσα, βασικά. Αν είχα αργήσει, θα σε είχε σκοτώσει ένας μισθοφόρος.»

«Τότε...» μουρμούρισε η Καρζένθα, «τότε... εκείνη η γυναίκα...»

«Ποια γυναίκα;»

«Μια κοκκινόδερμη γυναίκα. Ξανθιά. Με πράσινο φόρεμα, λευκό μανδύα...»

Τώρα ήταν σειρά του Κάδμου να συνοφρυωθεί. Νόμιζε πως, τις προηγούμενες μέρες, όσο η Καρζένθα παραληρούσε, είχε μουρμουρίσει κάποιες φορές *Η κόκκινη γυναίκα... Η άγνωστη...* ή κάτι παρόμοιο.

«Το έβλεπες στον ύπνο σου,» της είπε. «Δεν ήταν καμια τέτοια γυναίκα εκεί.»

Η Καρζένθα αισθανόταν μπερδεμένη. Δεν μπορούσε να ξεδιαλύνει τις αναμνήσεις της, να ξεχωρίσει ποιες ήταν αληθινές και ποιες όχι. Αλλά η κοκκινόδερμη γυναίκα ήταν *σίγουρα* αληθινή· δεν το αμφέβαλλε. «Όχι,» επέμεινε. «Κάνεις λάθος. Ήταν εκεί μια γυναίκα με κόκκινο δέρμα

και ξανθά μαλλιά. Πολύ εντυπωσιακή, Κάδμε. Είσαι βέβαιος ότι δεν τη θυμάσαι;»

Ο Κάδμος γέλασε. «Καμία τέτοια γυναίκα δεν ήταν εκεί, αγάπη μου. Ονειρεύονται.»

«Μας έσωσε. Και εσένα και εμένα, και είπε ότι ήταν ανέκαθεν μαζί μας.»

«Μια κοκκινόδερμη γυναίκα νομίζεις πως μας έσωσε; Πώς θα μπορούσε να μας σώσει; Οι σύντροφοί μας ήταν που μας έσωσαν. Την τελευταία στιγμή. Σκότωσα τον μισθοφόρο που ήταν έτοιμος να σε σκοτώσει, και πυροβολούσα όποιον άλλο μπορούσα να διακρίνω μέσα απ'τους καπνούς, και τότε ήρθαν οι σύμμαχοί μας και μας έσωσαν και τους δύο.»

«...Δεν το θυμάμαι αυτό.»

«Πρέπει ήδη να είχες λιποθυμήσει.»

«Μια γυναίκα ήταν εκεί, Κάδμε... σαν θεά... Με θεράπευσε, και θεράπευσε κι εσένα—»

«Δεν ήμουν χτυπημένος, Καρζένθα· κι εσύ είσαι ακόμα τραυματισμένη.»

«Δεν ήθελε να μου πει το όνομά της,» συνέχισε σαν να μην τον είχε ακούσει. «Ίσως να ήταν η Ρασιλλώ. Μου έδειξε, όμως, ένα σημάδι στο πέλμα του δεξιού της ποδιού, και ήταν... ήταν κάπως έτσι.» Το διέγραψε στον αέρα με το δάχτυλό της.

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε ο Κάδμος. «Όνειρο ήταν, Καρζένθα αγάπη μου. Σκέψου: ήταν δυνατόν εκεί, μες στη συμπλοκή, να καθίσει να σου δείξει κάποιο σύμβολο στο πέλμα της;» Γέλασε. «Μόνο σε ιστορίες του Σέλριβακ-Λάντι συμβαίνουν αυτά!» Αναφερόμενος στον γνωστό συγγραφέα περιπετειών που στα βιβλία του οι ήρωες έκαναν μακροσκελείς συζητήσεις ενώ μάχονταν εναντίον δεκάδων εχθρών.

«Μου είπε,» συνέχισε πάλι η Καρζένθα αγνοώντας τον, «ότι ο Ερκάνης Ανάντης ξέρει.»

«Ο Ερκάνης; Τι σχέση μπορεί να έχει ο Ερκάνης;» απόρησε ο Κάδμος.

«Δεν ξέρω, αλλά έτσι μου είπε...»

«Απλώς το όνομα του φίλου μου ήρθε στο μυαλό σου ενώ ονειρεύονται, Καρζένθα.»

Η Καρζένθα έπιασε ξανά το ποτήρι που κρατούσε ο Κάδμος· το οδήγησε στα χείλη της και ήπие. Μετά είπε: «Όχι... Ήταν τόσο ζωντανή... Ήταν εκεί, Κάδμε. Ίσως να ήταν κάποια θεά. Πρέπει να μιλήσω στον Ερκάνη. Ίσως αυτή η γυναίκα όντως να μας έσωσε.»

«Δεν είδα καμία θεά να μας σώζει, Καρζένθα.»

«Και μου ζήτησε να της είμαι πιστή, να μην την προδώσω.»

«Ενώ δεν γνωρίζεις καν το όνομά της;» Ο Κάδμος σκέφτηκε ότι η Καρζένθα μάλλον βρισκόταν ακόμα σε μια κατάσταση μεταξύ ονείρου και πραγματικότητας. Τίποτ' άλλο δεν εξηγούσε αυτά που του έλεγε.

«Πρέπει να μιλήσω στον Ερκάνη,» επέμεινε εκείνη.

«Λίγο δύσκολο αυτό, αγάπη μου,» της είπε. «Δε θυμάσαι τι γίνεται;»

«Μας νίκησαν οι μαχητές της πλουτοκρατίας;»

«Τους νικήσαμε, και μέχρι στιγμής δεν μας έχουν ξαναεπιτεθεί—»

«Πόσες μέρες έχουν περάσει; Σε τι κατάσταση βρίσκονται οι Μικροί Γίγαντες και οι άλλοι πολεμιστές μας;»

Ο Κάδμος χαμογέλασε. Αυτή είναι η Καρζένθα μου. Η άλλη Καρζένθα τον είχε τρομάξει για λίγο. Είχε φοβηθεί ότι ίσως νάχε τρελαθεί. «Τέσσερις μέρες,» της είπε. «Σήμερα είναι το πρωί της τέταρτης, δηλαδή. Είμαστε σε επιφυλακή, μήπως μαχητές της πλουτοκρατίας πλησιάσουν – η Φρουρά ή μισθοφόροι – όμως κανείς δεν έχει ζυγώσει τις περιοχές μας ακόμα. Ορισμένοι από τους συμμορίτες πρότειναν ν'ανεβούμε στην επιφάνεια, αλλά τους απέτρεψα. Με θεωρούν αρχηγό τους, Καρζένθα. Είμαι αρχηγός τους. Ελπίζω να παίρνω τις σωστές αποφάσεις. Ο Άλβερακ, τουλάχιστον, συμφωνεί μαζί μου.»

«...Ο Άλβερακ...» είπε η Καρζένθα σκεπτικά. «Είναι καλός μαχητής. Πολύ καλός. Αλλά όχι και τόσο καλός στρατηγός, Κάδμε. Να τόχεις υπόψη σου αυτό.»

Ο ποιητής συνοφρυώθηκε. «Σοβαρολογείς;»

«Δεν είναι το ίδιο πράγμα να είσαι καλός στο να σκοτώνεις και καλός στο να παίρνεις αποφάσεις για το πώς πρέπει να διεξαχθεί μια πολεμική επιχείρηση.»

«Θες να πεις ότι κάναμε ανοησίες όσο κοιμόσουν;»

«Δεν ξέρω τι κάνατε. Αφού είμαστε ακόμα ζωντανοί, μάλλον δεν κάνατε ανοησίες. Ο Ροδόχρωμος έχει επικοινωνήσει;»

«Όχι τον περιμένω. Αυτό είπα στους συμμορίτες. Τους είπα ότι περιμένω να μας φέρουν καινούργια όπλα και πολεμοφόδια. Χωρίς αυτά δεν μπορούμε να ανεβούμε στην επιφάνεια.»

«Καλά τούς είπες. Θα ήταν αυτοκτονία να ανεβούμε. Ποιοι το πρότειναν;»

«Ο Ζιλμόρος, η Κλαρίσσα, και κάποιοι άλλοι.»

«Τα πράγματα πρέπει να γίνουν σταδιακά,» τόνισε η Καρζένθα-Σολ. «Μην τους αφήσεις να ανεβούν προτού έχουμε περισσότερους εξοπλισμούς στα χέρια μας.»

«Αυτοί λένε πως η πλουτοκρατία είναι άσχημα χτυπημένη τώρα, επομένως ίσως μπορούσαμε να το εκμεταλλευ-»

«Απερίσκεπτα λόγια, αγάπη μου! Η πλουτοκρατία μπορεί πολύ γρήγορα να κλείσει τις πληγές της. Είναι πλούσιοι. Εμείς δεν είμαστε. Για εμάς κάθε απώλεια είναι σοβαρή υπόθεση. Μην τους αφήσεις να ανεβούν μέχρι να μας φέρει ο Ροδόχρωμος τα όπλα, εντάξει;»

«Εντάξει. Αλλά τώρα θα σηκωθείς κι εσύ, σύντομα.»

Η Καρζένθα αναστέναξε. «Δεν ξέρω,» είπε. «Όμως... πρέπει να μιλήσω στον Ερκάνη κάποια στιγμή. Πρέπει να του μιλήσω. Όταν έχουμε τα όπλα, ίσως. Όταν έχουμε ανεβεί στην επιφάνεια.»

Μα τον Κρόνο, ακόμα νομίζει ότι όντως συνάντησε αυτή την κοκκινόδερμη γυναίκα; απόρησε ο Κάδμος. Αλλά απλώς ένευσε καταφατικά, και της είπε: «Εντάξει,» καθώς χάιδευε το χέρι της. «Θα του μιλήσουμε.» Και φίλησε πάλι την άκρη των χειλιών της.

Η Καρζένθα έσφιξε αδύναμα τα μαλλιά του με το ένα χέρι και τον κράτησε κοντά της, φιλώντας τον περισσότερο, σαν να ήθελε να πάρει δύναμη απ' αυτόν.

/11\

Φεύγοντας από το Ξένο Κοχύλι, η Μιράντα αναζητά αεροπλάνο και η Πόλη την καθοδηγεί σ'έναν παλιό γνωστό της ο οποίος, εκτός του ότι μπορεί να της προσφέρει τη βοήθεια που χρειάζεται, έχει ανάγκη κι εκείνος τη δική της βοήθεια χωρίς να το ξέρει.

(Πριν από πέντε χρόνια.)

Η Μιράντα έφυγε από τον Ερειπιώνα. Δεν είχε πλέον λόγο να μένει εκεί· δε νόμιζε ότι υπήρχε κάτι άλλο για να ανακαλύψει. Και δεν σκόπευε να περιμένει τη Νορέλτα-Βορ να επιστρέψει από το ταξίδι της στην Απολλώνια. Της άφησε, ωστόσο, ένα μήνυμα προτού φύγει, κρυμμένο μέσα από πολεοσημάδια, ελπίζοντας ότι θα μπορούσε να το αποκωδικοποιήσει για να έρθει να τη βρει στην Αμφίνομη – *αν ακόμα είμαι στην Αμφίνομη όταν η Νορέλτα γυρίσει στη Ρελκάμνια...*

Ύστερα, η Μιράντα μάζεψε τα λίγα πράγματά της και εγκατέλειψε το ξενοδοχείο «*Το Ξένο Κοχύλι*». Μίσθωσε ένα επιβατηγό όχημα, το οποίο την πήγε ως τα σύνορα του Ερειπιώνα με τη Θαλπερή. Πλήρωσε τον οδηγό και κατέβηκε. Βάδισε μες στη Θαλπερή, έφτασε σ'έναν σταθμό τρένου, και ανέβηκε στην αμαξοστοιχία. Πέρασε δίπλα από δρόμους, πάνω από γέφυρες, μέσα από σήραγγες, άλλαξε συρμό τρεις φορές, και τελικά βρέθηκε στον Βόρειο Αερολιμένα της Ρελκάμνια, ο οποίος ήταν ολόκληρη συνοικία από μόνος του, όχι το αεροδρόμιο μιας συνοικίας. Η Μιράντα πήγε να αγοράσει εισιτήριο, ενώ ήταν απόγευμα, αλλά της είπαν ότι για σήμερα και για αύριο όλες οι θέσεις για Αμφίνομη ήταν κλεισμένες.

Δεν βιαζόταν ιδιαίτερα να φτάσει στον προορισμό της – άλλωστε, δεν ήξερε αν κι εκεί θα έβρισκε τίποτα – όμως ούτε να περιμένει ήθελε αν μπορούσε να το αποτρέψει. Και η Πόλη την καθοδηγούσε μέσα στον πελώριο Αερολιμένα. Η Μιράντα βάδισε ακολουθώντας τα πολεοσημάδια, αφού αγόρασε μια τυλιχτή σοκολάτα και μια *Φρουτογροθιά* από ένα περίπτερο. Διέσχισε μια γέφυρα που περνούσε πάνω από

δρόμους κατοικιών ανθρώπων οι οποίοι δούλευαν στον Βόρειο Αερολιμένα· περπάτησε πίσω από μια περιοχή όλο μηχανουργία για επισκευές αεροσκαφών, όπου βρισκόταν κι ένας ναός του Ηρώταλου, του Επαΐοντα της Τεχνουργίας και γιου του Κρόνου· περιπλανήθηκε στους δρόμους μιας γειτονιάς γεμάτης οικήματα όπου έμεναν πιλότοι και αεροσυνοδοί μαζί με τις οικογένειές τους· έριξε μια ματιά σ'ένα πανδοχείο του Αερολιμένα που συγκέντρωνε πολλούς τυχοδιώκτες και ονομαζόταν «*Το Φτερό της Τύχης*», αλλά δεν μπήκε μέσα, η Πόλη δεν την οδηγούσε εκεί· βάδισε σε μια αγορά όπου πωλούνταν, κυρίως, καύσιμα για αεροσκάφη και κομμάτια και εξοπλισμοί αεροσκαφών, και είχε κάποια κίνηση παρότι σουρούπωνε πλέον... Έχοντας προ πολλού τελειώσει το φαγητό της και το αναψυκτικό της, στα όρια αυτής της αγοράς μ'έναν μεγάλο αεροδιάδρομο, η Μιράντα έφτασε σε... αδιέξοδο. Όχι αδιέξοδο των δρόμων. Το «αδιέξοδο» ήταν αδιέξοδο σημαδιών της Πόλης. Τα σημάδια την οδηγούσαν ως εδώ... και μετά μπερδεύονταν, χάνονταν ανάμεσα σε άλλα.

Η Μιράντα αναστέναξε. Η Πόλη ήταν, ορισμένες φορές, μια στριφνή παλιόγρια, όλο παράξενα παιχνίδια. *Αλλά αυτό που είδα ήταν αληθινό. Κάποιος είναι εδώ που μπορεί να με βοηθήσει.*

Η Μιράντα έβγαλε τα δύο εξάπλευρα ζάρια της από μια τσέπη της γκριζας καπαρντίνας της. Τα είχε χρόνια και πολλές φορές την είχαν καθοδηγήσει σωστά. Δημιουργούσαν κι αυτά πολεοσημάδια. Σε μια γωνία της αγοράς, η Μιράντα λύγισε τα γόνατα κι έριξε τα ζάρια στο πλακόστρωτο, αφήνοντάς τα να κυλήσουν–

Μια γάτα πέρασε απρόσμενα, τρέχοντας, χτυπώντας τους κύβους και τινάζοντάς τους παραδίπλα – ξαφνιάζοντας ακόμα και τη Μιράντα.

Αλλά η παρουσία της, σίγουρα, δεν ήταν τυχαία. Ήταν πολεοτύχη. Τα μάτια της Θυγατέρας ακολούθησαν τα ζάρια: το ένα είχε καταλήξει προς τ'αριστερά και η επάνω πλευρά του έγραφε 1. Αλλά αυτό το 1 η Μιράντα το είδε περισσότερο σαν βέλος, σαν οδοδείκτη, και καθόλου σαν αριθμό. Το ζάρι της έδειχνε προς τα εκεί.

Και το άλλο ζάρι, που ήταν μισό μέτρο πιο δίπλα, έδειχνε 3.

Προς τα εκεί υπήρχε κάτι σχετικό με τον αριθμό τρία το οποίο την ενδιέφερε.

Η Μιράντα άρπαξε τα ζάρια της από κάτω, προτού τα κλοτσήσει κανένας ή τα φάει καμια γάτα, και βάδισε προς την κατεύθυνση που της είχε φανερώσει η Πόλη. Ύστερα από μερικά βήματα, περνώντας ανάμεσα από δυο σκηνές πλανόδιων εμπόρων, είδε στο βάθος τρεις ανθρώπους να στέκονται. *Τρεις... Τρεις...* Άντρες όλοι. Οι δύο τής είχαν τις πλάτες γυρισμένες. Του τρίτου το πρόσωπο φαινόταν, αλλά της ήταν τελείως άγνωστο. Τα πολεοσημάδια, όμως, της έλεγαν πως ήξερε έναν απ'αυτούς που δεν έβλεπε τα πρόσωπά τους. Τον ήξερε πολύ καλά. Σαν να είχε κοιμηθεί μαζί του.

Το δέρμα του λαιμού του ήταν κατάμαυρο πάνω από το καφετί, πέτσινο πανωφόρι του. Τα μαλλιά του ήταν κοντά, πράσινα, αλλά με αδυνατισμένο χρώμα· είχαν αρχίσει να ασπρίζουν στα περισσότερα σημεία.

Η Μιράντα πλησίασε με αποφασιστικά βήματα, νομίζοντας πως τον αναγνώριζε, πως τον θυμόταν. *Αλλά τι μπορεί να κάνει αυτός εδώ, τόσο μακριά από τη Μεγάλη Θάλασσα;*

Απλώνοντας το χέρι της, άγγιξε τον ώμο του. «Γεράρδε;»

Ο άντρας στράφηκε να την αντικρίσει. Συνοφρυώθηκε. Ύστερα τα μάτια του διαστάλθηκαν. Χαμογέλασε. Γέλασε. «*Μιράντα;*»

Η Θυγατέρα τον αγκάλιασε κι εκείνος την έσφιξε κοντά του, τρίβοντας την πλάτη και τους ώμους της, φιλώντας το μάγουλο και το αφτί της.

«Σα να μην έχεις μεγαλώσει ούτε μια μέρα, Μιράντα!» αστειεύτηκε, κοιτάζοντάς την καταπρόσωπο ξανά, γιατί ήξερε ότι ήταν Θυγατέρα της Πόλης, και οι Θυγατέρες της Πόλης δεν γερνάνε. Συνήθως φαίνονται πάντα γύρω στα τριάντα, τριάντα-πέντε.

«Κι εσύ το ίδιο,» του είπε η Μιράντα, αγγίζοντας με τα χέρια της τα ασπρισμένα πράσινα μαλλιά του.

«Μη μου λες ψέματα,» την προειδοποίησε ο Γεράρδος.

«Γεράρδε,» είπε ένας από τους άλλους δύο, καθαρίζοντας τον λαιμό του. «Θες να συζητήσουμε περισσότερο, αργότερα; Ή έκλεισε η συμφωνία μας;»

Ο Γεράρδος στράφηκε στο μέρος του. «Η συμφωνία μας έκλεισε, Νικηφόρε,» είπε και του έδωσε το χέρι. Αντάλλαξαν μια σύντομη χειραψία.

«Θα σ'τα φέρω σε λίγο μπροστά στο αεροσκάφος σου.»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Έγινε.»

Οι δύο άντρες έφυγαν, αυτός που δεν είχε μιλήσει κλείνοντας το μάτι στον Γεράρδο.

Η Μιράντα είπε: «Μέχρι στιγμής ήξερα ότι πετούσες με αιωρόπτερο στα νησιά της Μεγάλης Θάλασσας.»

«Τώρα που μεγάλωσα, είπα ν'αγοράσω μεγαλύτερο αεροσκάφος.»

«Πού βρήκες τα λεφτά;»

«Η... Πόλη με ευνόησε, θα μπορούσες να πεις.»

Η Μιράντα χαμογέλασε. «Σε βρίσκω πάντα όταν σε χρειάζομαι, Γεράρδε.»

«Ελπίζω να μην έχεις χάσει πάλι τη μνήμη σου.»

«Χαζομάρες! Αν είχα χάσει τη μνήμη μου, πώς θα σε θυμόμουν;»

«Ξέρω γω;» ανασήκωσε τους ώμους του. «Με τις ικανότητες που έχεις....»

«Μήπως πετάς προς Αμφίνομη;» τον ρώτησε η Μιράντα.

Η Γεράρδος γέλασε. «Έπρεπε να το περιμένω, γαμώτο!»

«Πετάς προς Αμφίνομη;»

«Ναι, βασικά αυτός είναι ο προορισμός μου.»

«Η ίδια η Αμφίνομη;»

«Η ίδια η Αμφίνομη.»

«Θα σε πείραζε να πάρεις μαζί σου μια χαμένη Θυγατέρα;»

«Ειδικεύομαι στο να μεταφέρω χαμένες Θυγατέρες,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, μειδιώντας. Έβαλε το χέρι του στους ώμους της. «Πάμε να καθίσουμε λίγο, Μιράντα. Ή βιάζεσαι να φύγουμε αμέσως;»

Καθώς βάδιζαν, του είπε: «Δε βιάζομαι και τόσο. Πότε πετάς;»

«Μόλις πέσει ο ήλιος. Μ'αρέσουν οι νυχτερινές πτήσεις.»

«Πόσο μεγάλο είναι το αεροσκάφος σου; Τι είναι, αεροπλάνο;»

«Αεροπλάνο, και σχετικά μικρό. Τέσσερα καθίσματα μπροστά, και πίσω ο χώρος είναι για αποσκευές, εμπορεύματα, τέτοια πράγματα. Το λέω Ψάρι τ'Ουρανού.»

Η Μιράντα γέλασε. «Ψάρι τ'Ουρανού;»

«Ναι, γιατί όχι; Δε νομίζεις ότι ταιριάζει, για ένα ιπτάμενο ψάρι της Μεγάλης Θάλασσας σαν εμένα;»

«Ίσως... Τι γίνεται η Φρίντα, παρεμπιπτόντως; Την ξαναείδες;» ρώτησε η Μιράντα. Η Φρίντα ήταν η πρώην σύζυγος του Γεράρδου, και, όταν η Μιράντα τον είχε συναντήσει πριν από καμία δεκαετία, του ζητούσε κάτι χρήματα που της χρωστούσε. Του τα ζητούσε πολύ επίμονα. Σημαδεύοντάς τον με πιστόλι. Τελικά, η Μιράντα την είχε... πείσει να τον αφήσει στην ησυχία του.

«Τη σκότωσα επιτέλους,» μόρφασε ο Γεράρδος, και η Μιράντα ήξερε ότι έλεγε ψέματα, ότι αστείευόταν. Δεν ήταν φονιάς, και απέφευγε πάντα να μπλέκει σε παράνομες δραστηριότητες. Τα λεφτά που χρωστούσε στη Φρίντα ήταν λεφτά που η ίδια τού είχε δώσει οικειοθελώς για να συμμετάσχει σ'έναν αγώνα ανεμοδρομίας με το αιωρόπτερό του.

Τώρα, η Μιράντα και ο Γεράρδος κάθισαν σε δυο ψηλά σκαμνιά ενός ανοιχτού μπαρ της αγοράς του Αερολιμένα, και εκείνος τη ρώτησε τι ήθελε να πιει.

«Ό,τι πεις κι εσύ.»

«Δυο Αργυρά Νεφελώματα,» παράγγειλε ο Γεράρδος στη σερβιτόρα.

«Άρχισες να πίνεις πιο ελαφριά πράγματα;» τον πείραξε η Μιράντα.

«Όταν είναι να πιλοτάρω σε μερικές ώρες; Ναι.»

Η σερβιτόρα επέστρεψε φέρνοντας τα ποτά τους. Την πλήρωσαν και έφυγε. Τσούγκρισαν και ήπιαν.

«Τι έκανες όλο αυτό τον καιρό, Μιράντα; Νόμιζα ότι δεν θα σε ξανάβλεπα. Κάποιες φορές αναρωτιόμουν αν ήσουν όνειρο. Αν είχα απλά τρελαθεί εκείνες τις μέρες στο Ρόλβεσκ. Μα τον Κρόνο – είναι σαν όντως να μην έχεις μεγαλώσει ούτε μια μέρα!» είπε, αγγίζοντας το μάγουλό της.

Η Μιράντα χαμογέλασε. Είχε πια συνηθίσει, ύστερα από τόσα χρόνια ζωής, οι εραστές της να παραξενεύονται όταν την ξανάβλεπαν μετά από πολύ καιρό. «Αφού ξέρεις πόσο προσέχω την εμφάνισή μου...» του είπε, μορφάζοντας αστεία.

Ο Γεράρδος γέλασε.

Η Μιράντα τεντώθηκε προς το μέρος του και τον φίλησε στο στόμα. Ο Γεράρδος την κράτησε για λίγο κοντά του, αγγίζοντας τις καμπύλες του σώματός της. Έπειτα την άφησε τσούγκρισαν ξανά και ήπιαν.

«Θα μου πεις ιστορίες, λοιπόν,» τη ρώτησε, «ή όχι;»

Η Μιράντα γέλασε. «Εντάξει,» αποκρίθηκε. «Θα σου πω ιστορίες. Αλλά πρώτα πες μου εσύ πώς κατέληξες νάχεις αεροπλάνο στον Βόρειο Αερολιμένα.»

«Βγήκα πρώτος σε τρεις ανεμοδρομίες στη σειρά.»

«Τόσο απλά;»

«Με στεναχωρείς, Μιράντα! Νόμιζα ότι θα μου έλεγες ότι είμαι ήρωας – κάτι τέτοιο,» αστειεύτηκε ο Γεράρδος, κι άναψε τσιγάρο. Της πρόσφερε ένα. Εκείνη το πήρε και δέχτηκε τη φωτιά του.

«Είσαι ο ήρωάς μου από τότε που γνωριστήκαμε στο Ρόλβεσκ,» του είπε. «Ο ήρωάς μου πάντα είναι κάποιος ιπτάμενος.»

Ανέβηκαν σ'ένα δημόσιο επιβατηγό όχημα του Βόρειου Αερολιμένα και, καθώς η νύχτα έπεφτε, τυλίγοντας τη Ρελκάμνια στο σκοτάδι της, έφτασαν σε μια περιοχή με υπόστεγα μικρών αεροσκαφών. Ψηλές λάμπες φωτιζαν τους δρόμους ανάμεσά τους. Ο Γεράρδος οδήγησε τη Μιράντα στο αεροπλάνο του, και πάτησε έναν διακόπτη στον τοίχο για ν'ανάψει τα ενεργειακά φώτα μες στο υπόστεγο.

Το αεροσκάφος, πράγματι, δεν ήταν μεγάλο, αλλά έμοιαζε αρκετά αεροδυναμικό και γρήγορο. Τα λιγνά φτερά του κύρτωναν προς τα πίσω, και πρέπει στο εσωτερικό η οροφή του να ήταν χαμηλή. Ήταν βαμμένο γκρι και η μπροστινή του μεριά ζωγραφισμένη σαν το κεφάλι ψαριού με δύο μεγάλα μαύρα μάτια. Στο πλάι έγραφε *ΤΟ ΨΑΡΙ Τ'ΟΥΡΑΝΟΥ* με καλλιγραφικά γράμματα.

«Σ'αρέσει;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Το πιο ωραίο αεροπλάνο που έχω δει.»

«Με δουλεύεις.» Ο Γεράρδος έπιασε κάτι πράγματα που ήταν αφημένα έξω απ'το υπόστεγο και τα έσυρε μέσα. Ήταν δύο βαριά, μεταλλικά μπαούλα, κλειδωμένα με κλειδαριές που είχαν μονάχα μια στενή θυρίδα επάνω. Ο Γεράρδος έβγαλε μια κάρτα απ'το πανωφόρι του και έβαλε την άκρη της μες στη θυρίδα του ενός μπαούλου – αναμφίβολα, ήταν η κάρτα που επιβεβαίωνε τη συναλλαγή του μ'εκείνο τον άντρα που η Μιράντα δεν ήξερε, τον Νικηφόρο. Η κλειδαριά άνοιξε και ο Γεράρδος σήκωσε το σκέπασμα του μπαούλου: μέσα ήταν ρούχα. Ύστερα έβαλε την άκρη της κάρτας στη θυρίδα της κλειδαριάς του δεύτερου μπαούλου και το άνοιξε κι αυτό: μέσα του ήταν κι άλλα ρούχα.

«Τι κάνεις; Εμπόριο ρούχων;»

«Τα θέλει ένας ξάδελφος του ανθρώπου που μου τα έδωσε. Θα με πληρώσει όταν του τα παραδώσω στο αεροδρόμιο της Αμφίνομης, απόψε.»

«Δεν ξέρεις, δηλαδή, ότι αυτά τα ρούχα... δεν είναι πραγματικά ρούχα.»

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε. «Τι;»

Η Μιράντα το είχε διαβάσει στα πολεοσημάδια: τα ρούχα δεν ήταν πραγματικά ρούχα. Τράβηξε τώρα μια τουνίκα μέσα από το ένα μπαούλο. Την κράτησε τεντωμένη μπροστά της, ανάμεσα στα χέρια της. Την κοίταξε συνοφρυωμένη. *Τι δεν πάει καλά εδώ;* αναρωτήθηκε, μη μπορώντας να καταλάβει αλλά βέβαιη ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Έβγαλε ένα κλειστό στιλέτο μέσα απ'την καπαρντίνα της, το άνοιξε με το πάτημα ενός κουμπιού κι ένα ηχηρό κλικ, κι έσκισε το στήθος της τουνίκας—

«Τι κάνεις!;» πετάχτηκε ο Γεράρδος.

«Βλέπεις;» είπε η Μιράντα. «Βλέπεις;» Τράβηξε τα μικρά καλώδια που είχαν αποκαλυφθεί.

«Τι... τι είν' αυτό;» Ο Γεράρδος τα άγγιξε συνοφρυωμένος.

Η Μιράντα τού έδωσε την τουνίκα και ψαχούλεψε μέσα και στα δύο μεταλλικά μπαούλα. Ψαχούλεψε όχι για να καταλάβει τίποτα με την αφή αλλά για να διαβάσει τα πολεοσημάδια και ν'αφήσει τη διαίσθησή της να λειτουργήσει ελεύθερα.

Η διαίσθησή της την προειδοποιούσε για κίνδυνο. Για θάνατο.

Τα πολεοσημάδια ήταν πολύ μπερδεμένα, δεν έβγαζαν νόημα.

Η Μιράντα είπε, τελικά: «Πρέπει νάναι κάποιο όπλο, Γεράρδε. Βόμβα, ίσως. Ή κάτι παρόμοιο.»

«Βόμβα; Πρώτη φορά έχω ακούσει να... Ρούχα να είναι βόμβα;»

«Ο φίλος σου δεν σε είχε προειδοποιήσει γι'αυτό, ε;»

«Δεν είναι φίλος μου. Κι αν το ήξερα....»

«Καλύτερα να τ'αφήσεις εδώ,» του είπε η Μιράντα, «και να φύγουμε.»

«Κι αν τα βρουν μες στο υπόστεγο οι Αρχές του Αερολιμένα; Το έχω νοικιασμένο το υπόστεγο, στο όνομά μου. Αν αυτά τα πράγματα είναι βόμβα.... Αν κάποιος Τεχνομαθής μάγος μπορεί να τ'ανιχνεύσει....»

«Έχεις δίκιο. Καλύτερα να τα πάρουμε μαζί μας.»

Βγάζοντάς τα απ'τα μπαούλα (τα οποία ήταν πολύ βαριά για να τα σηκώσουν – φτιαγμένα έτσι για να μη μπορούν εύκολα να κλαπούν) τα ανέβασαν στο *Ψάρι τ'Ουρανού*, και η Μιράντα διαπίστωσε ότι όντως στο εσωτερικό του το ταβάνι ήταν πολύ χαμηλό. Άφησαν τα ρούχα στην πίσω μεριά του αεροσκάφους και κάθισαν στις μπροστινές θέσεις. Ο Γεράρδος ενεργοποίησε τα συστήματα και έδωσε σήμα στον τοπικό πύργο ελέγχου ότι θα πετούσε. Εν τω μεταξύ, ζέσταινε τις μηχανές.

Σύντομα, ένα φωτάκι άρχισε ν'αναβοσβήνει πάνω στην κονσόλα. «Έχουμε το ελεύθερο,» είπε ο Γεράρδος στη Μιράντα, και πατώντας ένα κουμπί έκανε το φωτάκι να σβήσει. Έβαλε τους τροχούς του *Ψαριού* σε κίνηση, βγάζοντάς το απ'το υπόστεγο κι οδηγώντας το σ'έναν αεροδιάδρομο, όπου άρχισε να αυξάνει ταχύτητα.

Γρήγορα... πιο γρήγορα... πιο γρήγορα... *πιο γρήγορα – πιο γρήγορα – πιο γρήγορα*–

Πετούσαν τώρα. Από κάτω τους, ο Βόρειος Αερολιμένας της Ρελκάμνια φαινόταν ολοένα και πιο μικρός.

Ο Γεράρδος πιλόταρε το αεροπλάνο του προς τα νοτιοανατολικά.

«Λες να μην του τα παραδώσω;» ρώτησε.

«Λέω να τα πετάξεις στη Μεγάλη Θάλασσα όταν θα περνάμε από πάνω της.»

«Καλή ιδέα, πράγματι...»

»Και μου είχε φανεί εντάξει αυτός ο τύπος, γαμώτο!» είπε ύστερα από λίγο, χτυπώντας θυμωμένα, αλλά όχι πολύ δυνατά, το χέρι του στην κονσόλα πλοήγησης. Κούνησε το κεφάλι, αναστενάζοντας. «Παρουσιάστηκες την κατάλληλη στιγμή, Μιράντα.»

«Κι εσύ το ίδιο. Είχαν τελειώσει όλα τα εισιτήρια προς Αμφίνομη, για απόψε και για αύριο.»

«Τι δουλειές έχεις εκεί;»

«Θα σε μπερδέψω· άσ' το καλύτερα.»

Ο Γεράρδος γέλασε. «Δεν το αμφιβάλλω.

»Όπως και νάχει, σ'ευχαριστώ που ήρθες.»

«Η Πόλη μέστειλε, αγάπη μου.» Το χέρι της πλησίασε το πλάι του κεφαλιού του, το δάχτυλό της έκανε τον γύρο του αφτιού του, παιχνι-

διάρικά. «Έχει αυτόματο πιλότο αυτό το αεροσκάφος, ή πρέπει να το πιλοτάρεις συνέχεια;»

Ο Γεράρδος μειδίασε, λοξοκοιτάζοντάς την. «Έχει αυτόματο πιλότο.»

«Πόση ώρα μέχρι να φτάσουμε στη Μεγάλη Θάλασσα;»

«Καμία ώρα,» είπε ο αεροπόρος, και ενεργοποίησε τον αυτόματο πιλότο με το πάτημα μερικών πλήκτρων και τη χρήση ενός χάρτη σε μια μικρή οθόνη.

Το Ψάρι τ'Ουρανού πετούσε προς τα νοτιοανατολικά ενώ ο πιλότος του και η Θυγατέρα της Πόλης ερωτοτροπούσαν στην πίσω μεριά, επάνω σε μια κουβέρτα με κεντητά αεροπλάνα και ψάρια, τα ρούχα τους σκορπισμένα τριγύρω.

«Αν ήμουν τυφλή, αν χρησιμοποιούσα μόνο τις άλλες μου αισθήσεις,» του είπε η Μιράντα, μετά, σκύβοντας για να φιλήσει το μαυρόδερμο στέρνο του, «θα έλεγα ότι ούτε εσύ δεν έχεις γεράσει μια μέρα από τότε που γνωριστήκαμε στο Ρόλβεσκ.»

«Οι Θυγατέρες της Πόλης δεν λένε καλά ψέματα.»

«Δε λέω ψέματα, παλιάνθρωπε.»

Ο Γεράρδος κοίταξε το ρολόι του – το μοναδικό πράγμα που φορούσε αυτή τη στιγμή. «Έχουμε κανένα μισάωρο ακόμα μέχρι να φτάσουμε πάνω απ'τη Μεγάλη Θάλασσα. Πάω να ρίξω μια ματιά στον πίνακα ελέγχου, να δω αν όλα πάνε καλά.»

Η Μιράντα ένευσε. Ο Γεράρδος σηκώθηκε, βάδισε ως τη μπροστινή μεριά του αεροπλάνου, και μετά από λίγο επέστρεψε κοντά της. Εκείνη είχε ήδη φορέσει τα εσώρουχά της. Ο Γεράρδος, ακόμα γυμνός, άρχισε να ψηλαφίζει τα ρούχα που του είχε δώσει εκείνος ο τύπος, ο Νικηφόρος.

«Κοίτα να δεις...» μουρμούρισε. «Δε μπορείς να καταλάβεις τίποτα με την αφή.»

«Αυτό είναι το νόημα, αγάπη μου,» είπε η Μιράντα. Σηκώθηκε όρθια και τον πλησίασε από πίσω, αγκαλιάζοντάς τον, διατρέχοντας το ένα της χέρι πάνω στο στήθος του, αγγίζοντας με το άλλο την κοιλιά του και το όργανό του. Ακούμπησε το σαγόνι της στον ώμο του, κοιτάζοντας το παντελόνι που ψηλάφισε ο Γεράρδος. «Δεν είναι εύκολο να το

καταλάβεις με την αφή, αλλά είναι γεμάτα μικροσκοπικούς μηχανισμούς.»

«Πρέπει νάναι δύσκολο να φτιαχτούν τέτοια πράγματα, ε;»

«Χωρίς τη βοήθεια μάγων του τάγματος των Τεχνομαθών, νομίζω πως είναι αδύνατον.»

«Ξέρεις τι είναι ακριβώς;» Γύρισε το πρόσωπό του για να την κοιτάξει ενώ εκείνη είχε ακόμα το σαγόνι της στον ώμο του.

Τον φίλησε. «Οι εσωτερικοί μηχανισμοί των ρούχων, όταν ενωθούν μεταξύ τους, μάλλον δημιουργούν κάτι μεγάλο και επικίνδυνο. Βόμβα, νομίζω.»

«Αναρωτιέμαι ποιος μπορεί να θέλει κάτι τέτοιο στην Αμφίνομη.»

«Αναρωτιέσαι πολύ;»

«Όχι τόσο ώστε να τον γνωρίσω.»

Υστερα από μισή ώρα, καθώς πετούσαν πάνω από τη Μεγάλη Θάλασσα, άνοιξαν μια πόρτα του Ψαριού τ'Ουρανού και πέταξαν έξω τα επικίνδυνα ρούχα. Τα είδαν να φτερουγίζουν σαν νυχτοπούλια προτού τα καταπιούν τα σκοτεινά κύματα.

«Θα χαλάσουν μες στο νερό;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Δεν έχω τόσες γνώσεις γι'αυτά τα θέματα.»

Μια ώρα και ένα τέταρτο πτήσης ακόμα, με κατεύθυνση λιγάκι πιο ανατολική από πριν, και έφτασαν στην Αμφίνομη, έχοντας περάσει πάνω από τη Μεγάλη Θάλασσα, πάνω από τη Ρόδα, πάνω από τη Βαθυιδωτή, και πάνω από την Κουρασμένη. Ο Γεράρδος ζήτησε άδεια προσγείωσης, η οποία του δόθηκε αμέσως. Κατέβασε το αεροπλάνο του σ'έναν αεροδιάδρομο και το άφησε να τρέξει, χάνοντας ταχύτητα, προτού σταματήσει.

Η Μιράντα τού είπε: «Ακολούθησέ με τώρα. Καλύτερα να μη συναντήσεις τους ανθρώπους που περιμένουν τα ρούχα.»

Ο Γεράρδος ένευσε, συμφωνώντας, ξέροντας ότι η Θυγατέρα μπορούσε να διακρίνει πράγματα που για εκείνον ήταν αόρατα.

Η Μιράντα βγήκε απ'το αεροπλάνο και ο αεροπόρος την ακολούθησε. Ένας φύλακας του αεροδρομίου βρισκόταν ήδη κοντά και τους πλησίασε, ζητώντας να μάθει πόσο θα έμενε εδώ το αεροσκάφος. Ο Γεράρδος τού απάντησε ότι απλά θα διανυκτέρευε· το πρωί θα απο-

γειωνόταν. Ο φύλακας τού είπε πόσο έπρεπε να πληρώσει για την προσγείωση και για τη διαμονή, και ο Γεράρδος έβγαλε δεκάδια από το πορτοφόλι του και του τα έδωσε.

Ύστερα ακολούθησε τη Μιράντα μέσα στο αεροδρόμιο, κι εκείνη τον οδήγησε διαβάζοντας τα πολεοσημάδια, προσπαθώντας να διακρίνει πού βρίσκονταν οι άνθρωποι που τον περίμεναν.

«Αυτοί πρέπει νάναι,» της είπε ο Γεράρδος, όταν ήταν στο κεντρικό οικοδόμημα του αεροδρομίου. Κοίταζε τρεις άντρες και μια γυναίκα που στέκονταν κοντά σ'ένα μπαρ. Η γυναίκα κάπνιζε. Ο ένας από τους άντρες ήταν γιγαντόσωμος. Ένας άλλος κρατούσε ένα μπουκάλι μπίρα στο χέρι και είχε ένα γυαλιστερό δαχτυλίδι στον παράμεσο.

«Αυτοί είναι,» συμφώνησε η Μιράντα. Ο Γεράρδος δεν της είχε πει τίποτα για την εμφάνισή τους αλλά το διάβαζε στα σημάδια της Πόλης. Δεν ήταν και τόσοι πολλοί οι άνθρωποι μες στο αεροδρόμιο ετούτη την ώρα, κι αμέσως τους διέκρινε. «Και δεν μας έχουν δει.»

«Περιμένουν να τους πλησιάσω, όχι να τους αποφύγω.»

«Ακριβώς.»

Η Μιράντα και ο Γεράρδος τούς προσπέρασαν και βγήκαν χωρίς πρόβλημα από το αεροδρόμιο. Μίσθωσαν ένα ιδιωτικό επιβατηγό όχημα και πήγαν σ'ένα ξενοδοχείο για να ξεκουραστούν.

«Το πρωί θα σε συνοδέψω πάλι στο αεροδρόμιο,» είπε η Μιράντα, αφού είχε κάνει ένα γρήγορο ντους και ο Γεράρδος έβγαζε τα ρούχα του για να πάει να πλυθεί κι εκείνος.

«Νομίζεις ότι ακόμα θα με περιμένουν;»

«Πολύ πιθανό. Εκτός αν έχουν φοβηθεί ότι ίσως να τους πρόδωσες στις Αρχές της περιοχής. Όπως και νάχει, θα ήταν πιο ασφαλές να είμαι μαζί σου.»

Ο Γεράρδος δεν διαφώνησε. Καθώς έμπαινε στο ντους, είπε: «Σε κερνάω απόψε!»

«Το λιγότερο που μπορείς να κάνεις!» αστειεύτηκε η Μιράντα, κι έλυσε την πετσέτα από γύρω της. Πήρε κάποια ρούχα από τον σάκο της, τα οποία ήταν καλύτερα από τα προηγούμενα, και ντύθηκε.

/12\

Μην έχοντας κανένα καλύτερο σχέδιο εύρεσης των προδοτών, οι σαμάνοι μπλοφάρουν, διαπιστώνοντας ότι έχουν να κάνουν, μάλλον, με επιτήδειους, ενώ ο Θόρινταλ υποπτεύεται ακόμα και τη Λάρνια, προτού μια μεγάλη αναστάτωση τραντάξει ολόκληρο τον καταυλισμό των Νομάδων...

«Έχετε καμια ιδέα πώς να τους βρούμε;» ρώτησε ο Θόρινταλ, καθώς είχαν μόλις βγει από τη σκηνή της Εύνοιας και βάδιζαν μέσα στον καταυλισμό των Νομάδων.

«Δε μπορείς να κάνεις εσύ κάτι, με τα πνεύματα που προστάζεις;» είπε ο Ράνελακ.

«Τα πνεύματα δεν είναι δυνατόν να εντοπίσουν κάποιους ανθρώπους που έχουν κακό στο νου τους μέσα σ'όλο αυτό το πλήθος. Ή, τουλάχιστον, δεν νομίζω. Εσύ, όμως, μπορείς να βλέπεις από τα μάτια ζώων, ν'ακούς από τ'αφτιά τους...» Ο Θόρινταλ έριξε μια ματιά στον Ανδρόνικο, τον σκύλο της ράτσας των σαυροπρόσωπων, που βάδιζε πλάι στον Σκέλεθρο. «Ακόμα και μέσα από αντικείμενα.»

«Αν ξέρετε ποιους ακριβώς να κατασκοπεύσουμε,» αποκρίθηκε ο Ράνελακ, «αυτό θα ήταν χρήσιμο. Αλλά τώρα... δε νομίζω, Θόρινταλ.»

«Τα ζώα, όμως, μπορούν να τρυπώσουν σε μέρη που δεν μπορούμε εμείς. Ή θα μπορούσες να βλέπεις μέσα από τα γυαλιά κάποιου Νομάδα...»

«Για κάποια ώρα,» τόνισε ο Σκέλεθρος. «Όχι συνέχεια. Και πάλι, σου λέω, αν ξέραμε *ποιους* να κατασκοπεύσουμε....»

Ο Θόρινταλ ήταν προβληματισμένος. Έστρεψε το βλέμμα του στη Βιολέτα, ερωτηματικά.

Εκείνη είπε: «Ίσως να μπορώ να κάνω κάτι... ή ίσως όχι.»

Ο Ράνελακ συνοφρυώθηκε. «Τι πάει να πει αυτό;»

«Ελάτε να δούμε.»

Διασχίζοντας τον καταυλισμό–

(ο Θόρινταλ είδε αρκετούς να τους ρίχνουν λοξά βλέμματα, ή να ψιθυρίζουν αναμεταξύ τους καθώς τους έβλεπαν· οι τρεις σαμάνοι ήταν φιγούρες που κινούσαν την περιέργεια πολλών Νομάδων)

–έφτασαν στη σκηνή της Βιολέτας, απ’όπου εκείνη πήρεμπογιές και πινέλα και τα έφερε έξω. Άπλωσε έναν μουσαμά κάτω και, γονατίζοντας, έκλεισε τα μάτια, τραγούδησε μια υπόκωφη μελωδία πίσω από σφραλισμένα χείλη, κι άρχισε να βάφει τον μουσαμά. Να κάνει παράξενα σχήματα επάνω του, χρησιμοποιώντας τα πινέλα και τιςμπογιές, ενώ τα βλέφαρά της εξακολουθούσαν να είναι κλειστά! παρατήρησε ο Θόρινταλ, λιγάκι έκπληκτος. Αλλά δεν θα έπρεπε να εκπλήσσεται. Και οι δικές του ικανότητες θα παραξένευαν, αναμφίβολα, άλλους σαμάνους.

Μετά από κανένα πεντάλεπτο η Βιολέτα έπαψε να ζωγραφίζει και άνοιξε τα μάτια. Βλεφάρισε μερικές φορές σαν να ξυπνούσε από όνειρο, και κοίταξε συνοφρυωμένη τα σχήματα που είχε φτιάξει. Τα ατένισε δίχως να μιλά, μοιάζοντας απόλυτα επικεντρωμένη σ’αυτά. Ο Θόρινταλ δεν μπορούσε να καταλάβει τι έβλεπε εκεί, αλλά σίγουρα κάτι έβλεπε: κάτι διέκρινε που εκείνος δεν είχε ιδέα τι ήταν. Προς στιγμή, του θύμιζε την Εύνοια. Αλλά μόνο προς στιγμή. Ό,τι κι αν έκανε η Εύνοια δεν είχε καμια σχέση μ’αυτό που οι σαμάνοι αποκαλούσαν «μαγεία»· ήταν βέβαιος.

Κανένα τέταρτο πέρασε ακόμα και, τελικά, η Βιολέτα σηκώθηκε όρθια. «Νομίζω πως είναι προς τη δυτική μεριά του καταυλισμού,» είπε.

«Πώς το κατάλαβες;» ρώτησε ο Σκέλεθρος, που έδειχνε το ίδιο παραξενεμένος με τον Θόρινταλ.

Η Βιολέτα έδειξε το σχήμα που είχε φτιάξει πάνω στον μουσαμά. «Αναζήτησα επίβουλες σκέψεις.»

«Κι αυτό» – έδειξε κι ο Σκέλεθρος το σχήμα – «σου λέει ότι είναι προς τα δυτικά;»

«Ναι. Οι πιο επίβουλες σκέψεις είναι προς τα δυτικά.» Η Βιολέτα πότισε ένα πανί με υγρό από ένα μπουκαλάκι και, σκύβοντας, έσβησε τα σχήματα πάνω στον μουσαμά, τρίβοντάς τα επίμονα.

«Προς τα δυτικά,» είπε ο Ράνελακ, «βρίσκονται το λιγότερο εκατόν-πενήντα άνθρωποι.»

«Κι εμείς ψάχνουμε για καμια δεκαριά προδότες, σύμφωνα με τα λόγια της Εύνοιας...» πρόσθεσε ο Θόρινταλ, σαν να μονολογούσε, στρέφοντας το βλέμμα του δυτικά. «Τουλάχιστον, έχουμε κάποια κατεύθυνση τώρα, Ράνελακ.»

«Αν η Βιολέτα έχει δίκιο.»

«Δεν είπα ότι είμαι αλάνθαστη!» διαμαρτυρήθηκε εκείνη, με την ένρινη φωνή της. «Αλλά, αν έχεις καμια καλύτερη ιδέα, πες τη μας!»

Ο Ανδρόνικος γάβγισε προς το μέρος της, σαν να ήθελε να της ζητήσει να μιλά καλύτερα στον αφέντη του.

Η Βιολέτα τύλιξε τον μουσαμά της και τον έριξε πάλι μες στη σκηνή, αγνοώντας τον σκύλο.

«Λοιπόν,» είπε ο Θόρινταλ, ακόμα ακίνητος, ακόμα κοιτάζοντας τις σκηνές στη δυτική μεριά του καταυλισμού. «Ας μην πάμε εκεί από τώρα. Ας μην τους δώσουμε λόγο να νομίσουν ότι τους ψάχνουμε.» Και στράφηκε στον Ράνελακ. «Αρκετοί φοράνε γυαλιά, απ'ό,τι βλέπω...»

«Δε φτάνει να τα κοιτάζω εξ αποστάσεως, Θόρινταλ. Πρέπει να τ'αγγίξω για να τα χρησιμοποιήσω.»

«Μια στιγμή!» είπε η Βιολέτα. «Και τι θα καταλάβουμε αν ο Σκέλεθρος βλέπει μέσα από τα γυαλιά κάποιου; Ο σκοπός είναι να ακούσουμε. Οι προδότες δεν θάχουν κανένα σύμβολο του Σκοτοδαίμονος στο κούτελο!»

«Έχει δίκιο σ'αυτό,» είπε ο Ράνελακ στον Θόρινταλ, και σκάλισε το έδαφος με το παράξενο ραβδί του σαν να έψαχνε εκεί κάποια απάντηση.

Ο Θόρινταλ μόρφασε σκεπτικά. *Ναι, όντως... συλλογίστηκε. Δε μας βοηθά και τόσο να βλέπουμε απλώς. Μας βοηθά πολύ περισσότερο ν'ακούμε.*

Έβγαλε τα σκούρα γυαλιά του και τα θόλωσε με την αναπνοή του. Έπαψε τις σκέψεις του και τα ξαναφόρεσε, κοιτάζοντας τα πνεύματα στη δυτική μεριά του καταυλισμού.

Τίποτα το ασυνήθιστο δεν παρατήρησε. Όλα τού φαίνονταν όπως πριν.

Και τα γυαλιά σταδιακά ξεθόλωσαν.

«Πρέπει, επομένως, να πάμε κοντά,» είπε. «Δε γίνεται αλλιώς.» Στράφηκε να κοιτάξει τους άλλους δύο σαμάνους. «Γίνεται;»

«Αν πάμε κοντά,» έθεσε το ερώτημα ο Ράνελακ, «τι θα κάνουμε;»

«Το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε,» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ, «είναι να δούμε τις αντιδράσεις τους. Ίσως αυτοί που θα μας κοιτάξουν με περισσότερη επιφύλαξη να είναι οι ύποπτοι.»

«Σωστά!» συμφώνησε η Βιολέτα. «Και τότε θα ξέρουμε ποιους να παρακολουθήσουμε.»

«Μπορεί, βέβαια, να κάνουμε και λάθος...» σχολίασε ο Σκέλεθρος.

«Αν δεν προσπαθήσουμε, Ράνελακ-»

«Δεν είπα να μην προσπαθήσουμε,» τη διέκοψε.

Ο Θόρινταλ ένευσε, και ξεκίνησε να βαδίζει πρώτος. Ο Ράνελακ και η Βιολέτα τον ακολούθησαν, μαζί με τον Ανδρόνικο, που τώρα ήταν πολύ σιωπηλός.

Οι άλλοι Νομάδες, ως συνήθως, έριχναν ματιές στους σαμάνους, αλλά ο Θόρινταλ δεν παρατηρούσε κάτι που θα χαρακτήριζε αξιοσημείωτο. «Αν δείτε τίποτα που να σας παραξενεύει, πείτε το,» ζήτησε από τους συντρόφους του.

«Μέχρι στιγμής,» αποκρίθηκε ο Σκέλεθρος, «όλα είναι όπως πάντα, Θόρινταλ.»

«Εσείς ξέρετε καλύτερα τις αντιδράσεις των Νομάδων απ'ό,τι εγώ,» τουςθύμισε εκείνος. *Εγώ είμαι καινούργιος.*

Καθώς βάδιζαν μες στη δυτική μεριά του καταυλισμού, διάφοροι Νομάδες τούς μίλησαν, ανάμεσα στους οποίους και η Μαρίνα κι ο Εύθυμος. Οι σαμάνοι παρίσταναν ότι τίποτα παράξενο δεν συνέβαινε, ότι έκαναν απλώς μια βόλτα, «δοκιμάζοντας τις δυνάμεις τους». Έτσι κι αλλιώς, κανείς δεν πρόκειται να καταλάβει αν έλεγαν αλήθεια ή ψέματα.

«Σίγουρα;» είπε η Μαρίνα. «Μου φαίνεστε κάπως... σαν να περιμένετε κάτι...»

«Τι ξέρεις εσύ για τις δικές μας δουλειές;» αποκρίθηκε, εσκεμμένα απότομα, ο Ράνελακ, αγριοκοιτάζοντάς την.

«Καλά, εντάξει απλώς είπα...»

Ο Θόρινταλ χαμογέλασε. «Ο Σκέλεθρος είναι λιγάκι νευρικός σήμερα.»

«Ανοησίες...» μουρμούρισε ο Ράνελακ, έχοντας ήδη γεμίσει τη στριφτή πίπα του με καπνό και τώρα ανάβοντάς την μ'έναν ενεργειακό αναπτήρα.

Η Μαρίνα τούς χαιρέτησε κι έφυγε.

Ο περίπατός τους στη δυτική μεριά του καταυλισμού ήταν αρκετά διεξοδικός· δεν άφησαν μέρος που να μην πάνε· κι ορισμένες στιγμές παρίσταναν, επίτηδες, ότι αναζητούσαν κάτι, ή κάποιους, κοιτάζοντας υποψιασμένα ολόγυρα ή κάνοντας πως προσπαθούσαν ν'ακούσουν μέσα σε σκηνές. Νόμιζαν πως έτσι ίσως να τρώμαζαν τους προδότες ώστε να αντιδράσουν σπασμωδικά και να φανερωθούν από μόνοι τους.

Αλλά αυτό δεν συνέβη.

Όποιοι κι αν ήταν, δεν πανικοβάλλονταν εύκολα.

«Ή η Βιολέτα έκανε λάθος,» είπε ο Ράνελακ, όταν είχαν επιστρέψει μπροστά στη σκηνή του Θόρινταλ και καθίσει εκεί. «Μπορεί να μην είναι στη δυτική μεριά.»

«Σας το είπα: δεν είμαι αλάνθαστη.»

Είχαν πάρει κάτι να φάνε κι οι τρεις τους, και τώρα μασουλούσαν καθώς μιλούσαν.

«Δε νομίζω να έκανε λάθος η Βιολέτα,» είπε ο Θόρινταλ. «Νομίζω πως έχουμε να αντιμετωπίσουμε ανθρώπους που είναι αρκετά επιτηδείοι, Ράνελακ. Σκέψου: κρύβονται από την Εύνοια. Η Εύνοια τούς φοβάται.»

«Ούτε η Εύνοια είναι αλάνθαστη, Θόρινταλ,» τόνισε ο Ράνελακ κι έδωσε ένα κομμάτι κρέας στον Ανδρόνικο, ο οποίος το καταβρόχθισε από το χέρι του.

Η Λάρνια πλησίασε, τότε, τη σκηνή του Θόρινταλ μαζί με τη Γιάαμκα. «Έχετε... συγκέντρωση;» είπε, ρίχνοντας μια ερωτηματική ματιά στον εραστή της σαν να ήθελε να ρωτήσει *Να μείνω ή να φύγω;*

«Δοκιμάζουμε τις δυνάμεις μας,» της απάντησε η Βιολέτα, λοξοκοιτάζοντάς την.

«Τι δοκιμές κάνετε;»

Το σκελετώδες πρόσωπο του μαυρόδερμου Ράνελακ συσπάστηκε νευρικά. «Ευελπιστείς να κατανοήσεις τα μυστήρια της μαγείας, γατοκαβαλάρισσα;»

«Μια ερώτηση ήταν, μόνο...» Η Λάρνια χάιδεψε – αμήχανα, ίσως – το κεφάλι της Γιάαμκα.

Ο Θόρινταλ τής είπε: «Θα τα πούμε μετά. Εντάξει;»

Εκείνη ένευσε. Έσκυψε, τον φίλησε, κι ύστερα έφυγε μαζί με τη μεγάλη καφετιά γάτα της.

Ο Σκέλεθρος άναψε ξανά την πίπα του. «Το καλό με το να είσαι σαμάνος είναι ότι μπορείς να λες ό,τι μαλακία θέλεις στον κόσμο.» Μειδίασε, κάνοντας το πρόσωπό του πιο εφιαλτικό απ'ό,τι συνήθως.

Ο Θόρινταλ γέλασε. «Μέχρι που να τσαντίσεις κάποιον!» τον προειδοποίησε.

«Τέλος πάντων. Προτείνω, αφού δεν βρήκαμε τίποτα στη δυτική μεριά, ν'αρχίσουμε να οργώνουμε τον καταυλισμό απ'άκρη σ'άκρη ως το βράδυ. Ή μέχρι που να βαρεθούμε. Ίσως τότε, όντως, να κάνουμε κάποιους ν'ανησυχήσουν και να προδοθούν.»

«Δεν είναι άσχημη ιδέα,» συμφώνησε ο Θόρινταλ.

Όταν τελείωσαν το φαγητό τους, σηκώθηκαν κι άρχισαν να περπατάνε προς τυχαίες κατευθύνσεις, παρατηρώντας τις αντιδράσεις των άλλων Νομάδων κι ακούγοντας τις κουβέντες τους – όσες απ'αυτές μπορούσαν να πιάσουν τ'αφτιά τους. Εν τω μεταξύ, μιλούσαν κióλας σε κάποιους για να μη φαίνονται *τελείως* ύποπτοι. Όταν αυτοί τούς ρωτούσαν τι έκαναν, κατά κανόνα έλεγαν πως «δοκίμαζαν τις δυνάμεις τους», χωρίς να δώσουν περισσότερες εξηγήσεις. Ο Σκέλεθρος έχει *κάποιο δίκιο*, σκέφτηκε ο Θόρινταλ: Όταν είσαι *σαμάνος*, μπορείς να λες *ό,τι μαλακία* θες στον κόσμο.

Το σούρουπο απλώθηκε πάνω από την Τροχιόστρωτη κι ακόμα οι κακούργοι δεν είχαν εντοπιστεί. Ακόμα οι σαμάνοι δεν είχαν κανένα στοιχείο για το πώς να τους βρουν. Ο Θόρινταλ παρατήρησε ότι έξω απ'τη σκηνή της Εύνοιας βρίσκονταν τώρα περισσότερα Πνεύματα των Δρόμων απ'ό,τι συνήθως. Ήταν δυνατόν η αρχηγός των Νομάδων να φοβόταν επίθεση μέσα στον ίδιο τον καταυλισμό της;

Οι σαμάνοι πήγαν στο κατάλυμα της Βιολέτας και κάθισαν απέξω.

«Δε βγαίνει άκρη,» είπε ο Σκέλεθρος, κουρασμένα.

Η Βιολέτα πήρε πάλι τις μπογιές, τα πινέλα, και τον μουσαμά της και, ύστερα από ένα σιγανό τραγούδι, άρχισε να κάνει σχήματα με κλειστά τα μάτια. Μετά, τα μάτια της άνοιξαν και παρατήρησε τα σχήματα

προσεχτικά, ενώ ο Θόρινταλ κι ο Ράνελακ ήταν σιωπηλοί, φοβούμενοι μην την ενοχλήσουν.

Από τα ηχεία πάνω στο ψηλό τετράκυκλο όχημα των Νομάδων ακουγόταν *Τ'Αφεντικά που Κοιτάζουν από τα Ψηλά* – Κακοπροαίρετες Ιεραρχίες. Αυτή τη φορά, η Αστυνομία δεν είχε πλησιάσει για να τους πει να μην κάνουν φασαρία. Η ένταση της μουσικής δεν ήταν τόσο υψηλή ούτως ή άλλως. Μάλλον κανένας από τους ντόπιους δεν είχε ενοχληθεί.

Η Βιολέτα είπε, τελικά: «Τίποτα... τίποτα...» Και κάθισε, κουρασμένη, πλάι στον μουσαμά της.

«Τι προσπαθούσες να βρεις;» τη ρώτησε ο Θόρινταλ.

«Κάτι... οτιδήποτε.»

Η Εύνοια τούς πλησίασε ύστερα από λίγο μαζί με τον Δεινοχάρη. Ο Θόρινταλ δεν την είχε ξαναδεί να βαδίζει έτσι, συνοδευόμενη, μέσα στον καταυλισμό των Νομάδων· πρέπει πραγματικά να είχε φοβηθεί.

«Τι έχετε να μου πείτε;» ρώτησε τους σαμάνους.

«Δυστυχώς,» αποκρίθηκε ο Σκέλεθρος, «δεν έχουμε βρει τίποτα, Εύνοια. Μόνο η Βιολέτα λέει πως ίσως νάναι κάπου στα δυτικά του καταυλισμού.»

«Οι προδότες; Είναι στη δυτική μεριά;» Η Εύνοια κοίταξε τη Βιολέτα. «Είναι σίγουρο;»

«Είναι πιθανό,» απάντησε η σαμάνος, ένρινα, ανασηκώνοντας τους ώμους.

Ο Θόρινταλ είπε: «Βαδίσουμε παντού πιο πριν, Εύνοια, παρατηρώντας μήπως κάποιος ανησυχήσει. Μήπως μας δει ως απειλή. Αλλά κανείς δεν μας έδωσε τέτοια εντύπωση.»

«Όλα ήταν όπως πάντα,» πρόσθεσε ο Ράνελακ. «Απλώς με περιέργεια μάς κοίταζαν.»

«Οι εχθροί πρέπει να είναι αρκετά υποψιασμένοι,» υπέθεσε ο Θόρινταλ.

«Το ίδιο φοβάμαι κι εγώ,» συμφώνησε η Εύνοια· και ζήτησε: «Να συνεχίσετε να ψάχνετε.»

«Φυσικά και θα συνεχίσουμε,» είπε ο Ράνελακ.

«Και, όπως συμφωνήσαμε, δεν θα αναφέρετε σε κανένα άλλο τίποτα για τη δουλειά σας.»

«Δεν το έχουμε ξεχάσει.»

Η Εύνοια ένευσε και αποχώρησε μαζί με τον Δεινοχάρη, που ήταν αχαρακτήριστα σιωπηλός, νόμιζε ο Θόρινταλ, και πολύ πιο παρατηρητικός και σε επιφυλακή απ'ό,τι άλλες φορές.

«Τι κάνατε όλη μέρα;» τον ρώτησε η Λάρνια, όταν ήταν οι δυο τους μέσα στη σκηνή του, φορώντας ελάχιστα ρούχα, με τα σώματά τους ν'αγγίζουν.

«Σαμανικές περιεργοσύνες,» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ.

«Δε θα καταλάβαινα;»

«Είμαι σίγουρος γι'αυτό.»

«Νομίζεις ότι έχω το μυαλό της γάτας μου;»

«Η γάτα σου έχει το δικό σου μυαλό,» την πείραξε ο Θόρινταλ.

«Τι θες να πεις τώρα; Ε;»

«Τα λέω περίεργα επειδή είμαι σαμάνος.»

«Ορισμένοι στον καταυλισμό λένε ότι ψάχνετε για κάτι...»

«Ναι; Ποιοι το λένε;»

«Ο Εύθυμος το είπε, η Τζουλιάννα, ο Βόντεκ... και άλλοι.»

«Τι θα μπορούσαμε να ψάχνουμε, Λάρνια;»

Η πρασινόδερμη γατοκαβαλάρισσα μόρφασε. «Ξέρω γω; Δεν είμαι σαν εσάς!»

«Δεν ψάχνουμε για τίποτα,» της είπε ψέματα ο Θόρινταλ. «Απλώς δοκιμάζουμε τις δυνάμεις μας. Όταν οι σαμάνοι συναντιούνται το κάνουν αυτό, επειδή ο ένας παραξενεύει τον άλλο. Ούτε εμείς δεν καταλαβαίνόμαστε, ξέρεις.»

«Σοβαρά;»

«Ναι.»

«Δηλαδή, δεν καταλαβαίνεις τι κάνουν ο Σκέλεθρος και η Βιολέτα;»

«Όχι ακριβώς. Δε θα μπορούσα να κάνω αυτά που κάνουν. Ούτε εκείνοι θα μπορούσαν να κάνουν αυτά που κάνω εγώ. Έχει, επομένως, ενδιαφέρον η συναναστροφή μας.»

Η Λάρνια ένευσε συλλογισμένα. «Νομίζω πως αρχίζω να καταλαβαίνω τώρα.»

Ο Θόρινταλ μειδίασε. «Πες μου, όμως, τι λένε για εμάς. Τι υποθέσεις γίνονται;»

«Σαχλαμάρες, βασικά. Ότι ψάχνετε κάποιο δαιμονικό πνεύμα μες στον καταυλισμό, ή ότι η Εύνοια σάς έχει ζητήσει να βρείτε κάποιον παρείσακτο ή κλέφτη που έχει γλιστρήσει εδώ από την αγορά γύρω μας. Σας είδαν, λένε, το πρωί να επισκέπτεστε όλοι τη σκηνή της Κυράς των Δρόμων. Αληθεύει;»

«Ναι. Ήθελε να μας ρωτήσει πώς τα πηγαίνουμε μεταξύ μας. Καθότι κι οι τρεις σαμάνοι.

»Να μου τα λες αυτά που ακούγονται για εμάς.» Μειδίασε πάλι. «Έχουν... ενδιαφέρον.»

«Σ'αρέσει να ξέρεις τι ψιθυρίζουν πίσω από την πλάτη σου;» Η Λάρνια φίλησε τα χείλη του.

«Ναι. Ο κόσμος νομίζει τρελά πράγματα για όσα δεν καταλαβαίνει.»

«Θα σου λέω ό,τι τυχαίνει να πάρει τ'αφτί μου,» υποσχέθηκε η Λάρνια.

Και μετά, προς στιγμή, ο Θόρινταλ αναρωτήθηκε μήπως είχε κάνει λάθος, μήπως και η Λάρνια ήταν ανάμεσα στους κακούργους που ήθελαν να βλάψουν τους Νομάδες. Αν αυτό ίσχυε, τότε μπορεί να την είχε βάλει σε υποψίες.

Αλλά ο Θόρινταλ δεν νόμιζε πραγματικά ότι η Λάρνια ήταν προδότρια. Τι λόγο μπορεί να είχε για να θέλει το κακό των Νομάδων και της Εύνοιας;

Από την άλλη, βέβαια, τι λόγο μπορεί να είχε ο οποιοσδήποτε να θέλει το κακό των Νομάδων και της Εύνοιας;

Ο Θόρινταλ ήλπιζε να μην είχε φερθεί ανόητα...

Κραυγές μες στη νύχτα.

Και ένας πυροβολισμός.

Ο Θόρινταλ και η Λάρνια ξύπνησαν.

«Αυτό δεν ήταν μακριά,» είπε η δεύτερη· τα μάτια της γυάλιζαν στο σκοτάδι της χαμηλής σκηνής.

Κι άλλες κραυγές.

«Μέσα στον καταυλισμό είναι!»

Ο Θόρινταλ ένευσε, συμφωνώντας σιωπηλά, και βγήκε απ'τη σκηνή, ακολουθούμενος από τη Λάρνια, κι οι δυο τους ελαφριά ντυμένοι και ξυπόλυτοι. Κοίταξε τριγύρω, προσπαθώντας να καταλάβει από πού

ερχόταν η φασαρία, έχοντας την υποψία ότι όλα τούτα σχετίζονταν με τους κακούργους που κρύβονταν ανάμεσα στους Νομάδες. Δεν τους προλάβαμε! Δεν τους προλάβαμε, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!

Γύρω του, ο Θόρινταλ έβλεπε κι άλλους να βγαίνουν απ'τις σκηνές τους, ενώ φρουροί – Πνεύματα των Δρόμων – έτρεχαν προς το μακρύ ερπυστριοφόρο, με πυροβόλα όπλα και λεπίδες στα χέρια. Κάτι γινόταν εκεί, στο μεγάλο όχημα!

Η Γιάαμκα, που είχε ήδη ξυπνήσει έξω απ'τη σκηνή του σαμάνου, γρύλισε δυνατά, ανήσυχη.

Ο Θόρινταλ έτρεξε προς το ερπυστριοφόρο, χωρίς να σταματήσει ούτε για να φορέσει τις μπότες του.

Η Λάρνια τον ακολούθησε – «Περίμενε! Τι γίνεται εκεί; Ξέρεις; Ξέρεις τι γίνεται;» – και η Γιάαμκα ακολούθησε τη Λάρνια, μ'ακόμα ένα γατίσιο γρύλισμα.

Το μεγάλο όχημα με τις ερπύστριες και τα δύο πατώματα δεν ήταν μακριά από τη σκηνή του Θόρινταλ, και ο σαμάνος δεν άργησε να φτάσει. Είδε πως μια πόρτα του ήταν ανοιχτή και μέσα σκιερές φιγούρες φαίνονταν να παλεύουν. Ακόμα ένας πυροβολισμός αντήχησε. Δύο φρουροί του καταυλισμού – Πνεύματα των Δρόμων – τώρα μόλις περνούσαν την ανοιχτή πόρτα του οχήματος.

Ο Θόρινταλ τούς ακολούθησε, μπαίνοντας για πρώτη φορά εδώ, βλέποντας έναν στενόμακρο χώρο, βλέποντας τρεις νεκρούς ανθρώπους, βλέποντας άλλους δύο να παλεύουν, με ξιφίδια στα χέρια. Ο ένας ήταν τραυματισμένος – και ήταν Πνεύμα των Δρόμων. Ο δεύτερος τον έσπρωξε τώρα και τον κάρφωσε στην κοιλιά.

Οι δύο φρουροί που είχαν μόλις μπει στο όχημα τού χίμησαν, κι εκείνος τράβηξε πιστόλι και πυροβόλησε τον έναν στο στήθος, σωριάζοντάς τον. Ο άλλος, όμως, είχε ήδη το δικό του πιστόλι στο χέρι και πάτησε τη σκανδάλη, στοχεύοντας τον εχθρό. Εκείνος έπεσε στο πάτωμα με μια κραυγή.

Ο φρουρός που ήταν ακόμα όρθιος έτρεξε προς μια ανοιχτή πόρτα στ'αριστερά, και ο Θόρινταλ τον ακολούθησε ξανά, κοιτάζοντας από το κατώφλι. Μέσα είδε έναν θάλαμο που περιείχε κρεβάτι και διάφορα άλλα αντικείμενα.

Μια γυναίκα – Πνεύμα των Δρόμων – πάλευε με δυο άντρες που προσπαθούσαν να την ακινητοποιήσουν. Δυο άλλοι άντρες – ο ένας εκ των οποίων Πνεύμα των Δρόμων – πάλευαν μεταξύ τους, παραδίπλα. Όλοι είχαν λεπίδες στα χέρια, ορισμένες αιματοβαμμένες. Η Εύνοια πάλευε με δύο γυναίκες, για να τους ξεφύγει. Η μία τής είχε γυρίσει το χέρι πίσω από την πλάτη. Η Κυρά των Δρόμων κλότσησε όπισθεν, χτυπώντας την στο γόνατο, ελευθερώνοντας τον εαυτό της. Λίγο πιο πέρα στεκόταν ο Ρίμναλ – και δεν έμοιαζε νάναι με το μέρος των Πνευμάτων και της Εύνοιας!

Ο φρουρός που είχε μόλις μπει στον θάλαμο φώναξε: «Τι γίνεται εδώ! Τι κάνειτ' εδώ!»

«Κάποιοι επιτίθενται στην Εύνοια!» είπε ο Ρίμναλ, και ο φρουρός προς στιγμή σάστισε, φάνηκε να μπερδεύεται, να μη μπορεί να συνειδητοποιήσει ότι ο Ρίμναλ ήταν με τους εχθρούς.

Αλλά αυτός ο λίγος χρόνος ήταν αρκετός για τον γαλανόδερμο αριστοκράτη· ύψωσε πιστόλι και πυροβόλησε τον φρουρό, διαλύοντας το πρόσωπό του.

Τον Θόρινταλ δεν τον είχε δει, καθώς ήταν καλυμμένος πίσω από τον φρουρό, ερχόμενος από την πόρτα. «PIMNAL!» κραύγασε ο σαμάνος, ορμώντας καταπάνω του, αρπάζοντας τον καρπό του και στρέφοντας το χέρι του ψηλά.

Ο αριστοκράτης έκανε να του ρίξει γονατιά στην κοιλιά, αλλά ο Θόρινταλ μαζεύτηκε επιδέξια προς τα πίσω κι απέφυγε το χτύπημα. Τέντωσε το κεφάλι του μπροστά και κοπάνησε με το μέτωπό του τον Ρίμναλ στα δόντια. Αίματα πετάχτηκαν, ο αριστοκράτης παραπάτησε, το πιστόλι έφυγε από το χέρι του. Ο Θόρινταλ τον γρονθοκόπησε στο διάφραγμα, διπλώνοντάς τον· τον έσπρωξε πίσω, πάνω σ'έναν τοίχο, ανατρέποντας εν τω μεταξύ μερικά αντικείμενα.

Οι δύο κακούργοι που πάλευαν με τη γυναίκα την είχαν, ως τώρα, ξεπαστρέψει· ο λαιμός της ήταν σκισμένος πέρα για πέρα· και επί του παρόντος στράφηκαν στον Θόρινταλ. Μα δεν πρόλαβαν να κάνουν τίποτα εναντίον του, γιατί η Λάρνια ήταν εδώ: έδειξε τον έναν με το χέρι της ενώ έβγαζε ένα γρύλισμα απ'τα χείλη της που θύμιζε αυτά της μεγάλης γάτας της. Η Γιάαμκα τινάχτηκε καταπάνω στον κακοποιό, ο οποίος ούρλιαξε, προσπαθώντας να την κρατήσει μακριά, να την καρ-

φώσει με το ξιφίδιό του. Η Λάρνια όρμησε στον άλλο. Εκείνος επιχείρησε να τη χτυπήσει με το λεπίδι του, αλλά η γατοκαβαλάρισσα το απέφυγε και τον κλότσησε άγρια στα πόδια, κάνοντάς τον να παραπατήσει.

Ο Θόρινταλ άρπαξε από κάτω το πεσμένο πιστόλι του Ρίμναλ.

«Σταματήστε!» φώναξε η μία από τις δύο γυναίκες που πάλευαν με την Εύνοια. «Σταματήστε γιατί η Κυρά των Δρόμων είναι νεκρή!» ενώ προσπαθούσε να την ακινητοποιήσει και να βάλει το στιλέτο της στον λαιμό της.

«Νεκρή;» γρύλισε η Εύνοια. «Δεν είναι τόσο εύκολο να με σκοτώσεις, προδότρια!» Κι απέφυγε το λεπίδι παράτολμα: μια μακριά χαρακιά έγινε στον λευκόδερμο λαιμό της. Αλλά η γροθιά της χτύπησε την αντίπαλό της στο σαγόνι, κάνοντας το κεφάλι της να γυρίσει και αίματα να τιναχτούν στο μάγουλό της.

Η άλλη γυναίκα που πολεμούσε με την Κυρά των Δρόμων επιχείρησε τότε να την αρπάξει από πίσω με μια αλυσίδα – να τυλίξει τους μεταλλικούς κρίκους γύρω απ’τον λαιμό της. Αλλά ο Θόρινταλ ύψωσε το πιστόλι του Ρίμναλ και την πυροβόλησε, βρίσκοντάς την στα πλευρά και σωριάζοντάς την.

«Κωλοσαμάνε!» άκουσε από δίπλα του και δέχτηκε μια δυνατή γροθιά στα δικά του πλευρά. Η αναπνοή του κόπηκε. Στράφηκε και είδε τον άντρα που πάλευε πριν με το Πνεύμα των Δρόμων· ήταν αρκετά σωματώδης, λευκόδερμος, με κοντά ξανθά μαλλιά, και άγρια, απεγνωσμένη όψη. Γρονθοκόπησε ξανά τον Θόρινταλ, χτυπώντας τον στο πλάι του κεφαλιού. Εκείνος ζαλίστηκε κι έπεσε, νιώθοντας το πιστόλι να φεύγει απ’το χέρι του. Βρέθηκε ανάσκελα.

Και το μποτοφορεμένο πόδι του κακούργου πάτησε στο στήθος του. «Γαμώ τη μάνα σου, γαμιόλη!» γρύλισε ο προδότης και ύψωσε ένα πλατύ ξιφίδιο, έτοιμος να το κατεβάσει καταπάνω στο πρόσωπο του Θόρινταλ.

«Ζάρντερακ!» αντήχησε μια κραυγή πίσω από τον Θόρινταλ και κάποιος γρονθοκόπησε τον κακούργο στο στήθος, τινάζοντάς τον πίσω. Ο Δεινοχάρης. «Γαμημένο σκυλί! Τι κάνεις εκεί;» γκάριξε.

«Πήγε να σκοτώσει την Εύνοια, Δεινοχάρη!» είπε ο ξανθομάλλης άντρας δείχνοντας τον πεσμένο Θόρινταλ. «Πήγε να τη σκοτώσει!»

«Όχι!» φώναξε ο σαμάνος, ξέπνοα. «Λέει ψέματα!»

Ο ξανθομάλλης τίναξε, ξαφνικά, με το αριστερό χέρι, μια αλυσίδα με καρφιά, χτυπώντας τον Δεινοχάρη καταπρόσωπο. Ο αρχηγός των Πνευμάτων παραπάτησε, κραυγάζοντας, κρατώντας τα μάτια του. Ο προδότης έκανε να τον καρφώσει στην κοιλιά με το ξιφίδιό του, αλλά ο Θόρινταλ σηκώθηκε στο ένα γόνατο και τον γρονθοκόπησε στ'αρχίδια. Ο άντρας διπλώθηκε με μια πνιχτή φωνή.

«Θα πεθάνεις, παλιοπούστη...!» γρύλισε.

Ο Θόρινταλ ορθώθηκε πιάνοντας ξανά από κάτω το πιστόλι του Ρίμναλ, και κοπάνησε τον εχθρό στο κεφάλι με τη λαβή του όπλου. Ο προδότης σωριάστηκε κι έμεινε ακίνητος, με αίματα πάνω στα ξανθά μαλλιά του.

Ο σαμάνος κοίταξε τριγύρω. Η Γιάαμκα είχε σκίσει τον λαιμό του άντρα με τον οποίο πάλευε και τώρα ορμούσε σ'αυτόν που αντιμετώπιζε η Λάρνια, η οποία είχε πιάσει το χέρι του με τα δύο δικά της στρέφοντας το πιστόλι του ψηλά. Η Εύνοια έμοιαζε μόλις να έχει σωριάσει την προδότρια που πριν απειλούσε ότι θα τη σκότωνε· ο Θόρινταλ δεν το περίμενε ότι η Εύνοια θα ήξερε να μάχεται τόσο καλά. Οι κινήσεις της δεν φαίνονταν τυχαίες.

Ο Ρίμναλ–

Ο Θόρινταλ τον είδε νάρχεται καταπάνω του, βαστώντας ξιφίδιο. Απέφυγε τη λεπίδα την τελευταία στιγμή, νιώθοντας τον αέρα της να περνά δίπλα από τα πλευρά του.

Η γροθιά του Δεινοχάρη χτύπησε τον Ρίμναλ στο αριστερό μάγουλο. Το κεφάλι του αριστοκράτη γύρισε καθώς έπεφτε στο πάτωμα κι έμεινε ακίνητος.

Το ένα μάτι του Δεινοχάρη ήταν γεμάτο αίματα, παρατήρησε ο Θόρινταλ.

«Σ'ευχαριστώ,» είπε η Εύνοια στον Θόρινταλ. «Σας ευχαριστώ και τους δύο,» πρόσθεσε στρέφοντας το βλέμμα της στη Λάρνια, που στεκόταν χαϊδεύοντας το κεφάλι της Γιάαμκα. Η μουσούδα της μεγάλης γάτας ήταν αιματοβαμμένη, και το αίμα δεν ήταν δικό της. «Αν δεν είχατε έρθει την ώρα που ήρθατε... τα πράγματα θα μπορού-

σαν να είχαν εξελιχτεί πολύ διαφορετικά...» Εξακολουθούσε να μοιάζει θορυβημένη, παρότι ο κίνδυνος είχε προφανώς περάσει.

Όλοι τους βρίσκονταν τώρα έξω από το ερπυστριοφόρο, και αρκετά ακόμα Πνεύματα των Δρόμων είχαν συγκεντρωθεί εδώ, καθώς και διάφοροι άλλοι Νομάδες, τους οποίους τα Πνεύματα κρατούσαν μακριά. Οι κακούργοι ήταν ριγμένοι στο πλακόστρωτο του δρόμου, οι νεκροί μαζί με τους ακόμα ζωντανούς. Κανείς δεν σάλευε.

«Τι συμβαίνει, Εύνοια;» ρώτησε ο Θόρινταλ. «Πώς έγινε αυτό; Πώς βρέθηκες εδώ; Εδώ κοιμόσουν;» Τα ρούχα της Κυράς των Δρόμων υποδήλωναν ότι κοιμόταν όταν δέχτηκε την επίθεση.

«Ναι. Είχα φύγει από τη σκηνή μου κουκουλωμένη, για να παραπλανήσω τους προδότες. Αλλά... δεν ξέρω πώς το κατάλαβαν ότι ήμουν εδώ. Δεν... δε νομίζω ότι τα Πνεύματα... ότι υπάρχουν προδότες ανάμεσα και στα Πνεύματα...» Ο Θόρινταλ κατανόησε τώρα γιατί εξακολουθούσε να δείχνει φοβισμένη.

«Τα Πνεύματα σου είναι πιστά, Εύνοια· το ξέρεις αυτό!» είπε ο Δεινοχάρης, που κρατούσε ένα αιματοβαμμένο πανί μπροστά στο δεξί του μάτι.

«Πώς, τότε, έμαθαν ότι ήμουν εδώ; Μόνο εσύ και πέντε άλλα Πνεύματα το γνωρίζατε-»

«Δεν είμαστε προδότες, Εύνοια! Μα τον Κρόνο, κάποιος απ'αυτούς που λες πέθαναν για να σε προστατέψουν!»

«Ναι,» είπε η Εύνοια νεύοντας. «Με συγχωρείς, αλλά... αλλά δεν καταλαβαίνω πώς διέρρευσε η πληροφορία.»

«Αυτός» – ο Θόρινταλ κοίταζε τον λιπόθυμο Ρίμναλ – «πάω στοίχημα ότι θα μπορεί να μας πει.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Δεινοχάρης, και πρόσταξε ένα από τα Πνεύματα – μια γυναίκα – να του φέρει νερό. Εκείνη έτρεξε κι επέστρεψε μ'ένα μπουκάλι. Ο Δεινοχάρης είχε ήδη σύρει τον Ρίμναλ λίγο πιο πέρα και τον είχε γυρίσει ανάσκελα. Τώρα πήρε το μπουκάλι από το χέρι της γυναίκας και του έριξε το νερό στο πρόσωπο, ξεπλένοντάς το από τα αίματα.

«Ξύπνα!» μούγκρισε ο Δεινοχάρης, κλοτσώντας τον στα πλευρά. «Ξύπνα!»

Ο Ρίμναλ είχε, ούτως ή άλλως, αρχίσει να συνέρχεται. Ανασηκώθηκε, μορφάζοντας από τον πόνο, στηριζόμενος στους αγκώνες του.

Ο Δεινοχάρης έπαψε να κρατά το πανί μπροστά στο τραυματισμένο μάτι του. Το πέταξε κάτω, και ο Θόρινταλ, κοιτάζοντας το τραύμα, νόμιζε ότι ο αρχηγός των Πνευμάτων πρέπει να είχε τυφλωθεί από τα δεξιά.

Ωστόσο, τώρα δεν φαινόταν να τον απασχολεί αυτό. Άρπαξε τον Ρίμναλ από τη μπροστινή μεριά της μπλούζας του και, σηκώνοντάς τον από κάτω, τον τράνταξε δυνατά. «Γιατί;» γρύλισε. «Γιατί, καταραμένο αρχίδι του Σκοτοδαίμονος;»

Η Εύνοια είχε επίσης πλησιάσει και ατένιζε τον Ρίμναλ ερευνητικά – τον ατένιζε, νόμιζε ο Θόρινταλ, σαν να προσπαθούσε να διαβάσει το μυαλό του.

«...Εύνοια...» ψέλλισε ο Ρίμναλ, στρέφοντας το βλέμμα του επάνω της, μοιάζοντας αποπροσανατολισμένος. «Με συγχωρείς, Εύνοια...» Ήταν σαν μόλις να είχε ξυπνήσει από κάποιο όνειρο, κάποιον εφιάλτη... «Δεν... δεν ξέρω τι μ'έπιασε. Δεν έπρεπε να είχα συμφωνήσει.»

«Μίλα καθαρά, προδότη!» πρόσταξε ο Δεινοχάρης, τραντάζοντάς τον ξανά. «Μίλα καθαρά!»

«Δεν έπρεπε να είχες συμφωνήσει με *ποιον*;» ρώτησε η Εύνοια τον Ρίμναλ, και η φωνή της ακουγόταν ήρεμη, δεδομένης της κατάστασης.

Ο Ρίμναλ ξεροκατάπιε. «Ήμασταν... στους δρόμους της αγοράς, εδώ γύρω, εγώ και μερικοί άλλοι... και ήρθαν και μας μίλησαν κάποιοι άνθρωποι. Είπαν ότι μπορούσαν να μας πληρώσουν – να μας πληρώσουν καλά – μιλάμε για δεκάδες χιλιάδες δεκάδια, Εύνοια – αν σε απαγάγαμε. Αν σε αρπάξαμε από εδώ και σε πηγαίναμε σ'αυτούς.»

Η Εύνοια έκανε νόημα στον Δεινοχάρη ν'αφήσει τον αριστοκράτη, κι εκείνος τον άφησε αν και διστακτικά, εξακολουθώντας να τον κοιτάζει άγρια.

Ο Ρίμναλ συνέχισε: «Στην αρχή, μας φάνηκε τρελό. Τους είπαμε να φύγουν. Αλλά μετά μια γυναίκα παρουσιάστηκε...» Ξεροκατάπιε. «Μας μίλησε και... και ήταν πολύ πειστική. Νόμιζες ότι... ότι ήταν *πραγματική*. Θέλω να πω, οι άλλοι έμοιαζαν με σκιές πλάι της. Τα *πάντα* έμοιαζαν με σκιές πλάι της. Ακούγοντάς την, πίστεψα ότι ήμουν ανόητος που τόσο καιρό σε ακολουθούσα, Εύνοια... Με συγχωρείς, με συγχω-

ρείς...» Φαινόταν αληθινά να το έχει μετανιώσει, αλλά ο Θόρινταλ διατηρούσε τις αμφιβολίες του. *Ίσως νάναι παράσταση...*

«Αυτή η γυναίκα,» ρώτησε η Εύνοια, συνοφρυωμένη, «πώς ήταν, Ρίμναλ; Στην εμφάνισή· πώς ήταν;»

«Κοκκινόδερμη, ξανθιά, μακριά μαλλιά. Ωραία ντυμένη. Ακριβό φόρεμα, γάντια με κρόσσια. Αρχικά φορούσε ένα ζευγάρι γαλάζια γυαλιά με ασημένιο σκελετό· μετά τα έβγαλε και τα μάτια της ήταν πράσινα. Πολύ ωραία πράσινα ματιά, Εύνοια.»

Η Εύνοια αναστέναξε, και ο Θόρινταλ νόμιζε ότι ίσως να είχε καταλάβει κάτι γι' αυτή τη γυναίκα, ίσως να την ήξερε από παλιά. Ήταν μήπως γνωστή της, σαν εκείνη την άλλη, την Αλίκη; Ήταν... θυγατέρες της Πόλης;... *Όχι, δεν μπορεί· είναι μύθος...*

«Τι έγινε μετά;» ζήτησε να μάθει η Εύνοια. «Πες μου τα πάντα, Ρίμναλ. Τα πάντα.»

«Θα σου πω... Και σου μιλάω ειλικρινά, Εύνοια – δεν ήξερα τι με είχε πιάσει. Ούτε οι άλλοι... ούτε οι άλλοι ήξεραν, νομίζω–»

«Εμένα,» μούγκρισε ο Δεινοχάρης, «μου φάνηκε να ξέρατε *πολύ καλά!* Δεν υπονοβατούσατε τόση ώρα!» Είχε βάλει ένα καινούργιο πανί πάνω στο χτυπημένο μάτι του, το οποίο του είχε δώσει μια γυναίκα της συμμορίας του που φαινόταν ν' ανησυχεί πολύ γι' αυτόν. Ο Θόρινταλ την αναγνώριζε· ήταν η Σορέτα, η σύζυγός του.

«Δεν υπονοβατούσαμε,» είπε ο Ρίμναλ, «αλλά... αλλά ήταν σαν το μυαλό μας να δούλευε *αλλιώς*. Τώρα που το ξανασκέφτομαι είναι σαν να μην ήμουν εγώ, πριν.»

Αλλά ο Δεινοχάρης τον ατένιζε με το καλό του μάτι στενεμένο – το *μοναδικό* του μάτι, ίσως.

«Πες μου τι έγινε μετά,» ζήτησε πάλι η Εύνοια από τον Ρίμναλ. «Πες μου.»

«Απαντήσαμε σ' αυτή τη γυναίκα ότι δεν μπορούσαμε να σε απαγάγουμε, παρότι η πρότασή της μας έβαζε σε πειρασμό. Της απαντήσαμε ότι θα μας καταλάβαινες αν πηγαίναμε να κάνουμε κάτι τέτοιο, ότι τα Πνεύματα των Δρόμων θα μας κομμάτιαζαν. Και τότε εκείνη μάς είπε πώς *ακριβώς* να δράσουμε. Ακριβώς. Μας είπε ότι, αν ακολουθούσαμε τις οδηγίες της, δεν υπήρχε πιθανότητα να αποτύχουμε.»

«Τι οδηγίες σάς έδωσε;»

Ο Ρίμναλ άγγιξε τα χτυπημένα δόντια του με τη γλώσσα του. «Ήταν... ήταν σαν να ήξερε το μέλλον, Εύνοια. Μα τον Κρόνο, σου λέω αλήθεια: ρώτα και τους άλλους αν θες. Ρώτα τους...» Κοίταξε τους προδότες που ήταν πεσμένοι στο πλακόστρωτο. «Ρώτα τους όταν συνέλθουν. Αν είναι... Είναι ζωντανοί;»

«Μερικοί μόνο,» του απάντησε ο Δεινοχάρης. «Προσευχήσου στον Σκοτοδαίμονα να μην πας να βρεις τους νεκρούς.»

Ο Ρίμναλ τον αγνόησε· είπε, κοιτάζοντας την Εύνοια: «Αυτή η γυναίκα μάς εξήγησε πώς ακριβώς να σε απαγάγουμε. Συμβούλεψε, κατά πρώτον, να μην κάνουμε τίποτα το ύποπτο· να συνεχίσουμε τη ζωή μας κανονικά. Αν δράσουμε έτσι, είπε, δεν θα καταλάβεις ποιοι είμαστε· απλώς θα καταλάβεις ότι *κάποιοι* από τους Νομάδες έχουν κακό στο νου τους. Και θα στείλεις τους τρεις σαμάνους για να μας βρουν. Αλλά δεν πρέπει τότε να πανικοβληθούμε, τόνισε. Αν μείνουμε ήρεμοι, είπε, σαν τίποτα να μη συμβαίνει, οι σαμάνοι δεν θα μας εντοπίσουν.»

Μα τον Κρόνο! σκέφτηκε ο Θόρινταλ. *Αυτή η γυναίκα είναι σαν όντως να ήξερε το μέλλον! Πώς είναι δυνατόν;*

Θυγατέρα της Πόλης;

Ο Ρίμναλ έλεγε: «Και πράγματι αυτό έγινε. Οι σαμάνοι μάς έψαχναν σήμερα, έτσι δεν είναι, Εύνοια;»

Η Κυρά των Δρόμων κατένευσε, και ο Θόρινταλ νόμιζε ότι το λευκό-ροζ δέρμα της είχε χλομιάσει. Επίσης, παρατήρησε κάτι που τον παραξένεψε. Εκείνο το τραύμα στον λαιμό της – το τραύμα από το στιλέτο της γυναίκας που είχε απειλήσει ότι θα τη σκότωνε – είχε εξαφανιστεί! Μονάχα λίγο αίμα είχε απομείνει· δεν υπήρχε ουλή! Ή, μήπως, ήταν οι σκιές της νύχτας που έκαναν τον Θόρινταλ να το νομίζει;

Η Εύνοια είπε στον Ρίμναλ: «Ναι. Συνέχισε.» Η φωνή της ακουγόταν κοφτή, ξέπνοη ίσως.

«Το βράδυ, μας είπε εκείνη η γυναίκα, θα έκανες ένα κόλπο για να μας παραπλανήσεις. Δε θα ήσουν στη σκηνή σου, όπως συνήθως, αλλά θα κοιμόσουν μες στο όχημα με τις ερπύστριες. Μας είπε ακριβώς σε ποιον θάλαμο του οχήματος θα βρισκόσουν. Και όντως εκεί ήσουν, Εύνοια...»

«Ποια ήταν αυτή η γυναίκα;» ρώτησε ο Θόρινταλ την Εύνοια. «Την ξέρεις; Πώς είναι δυνατόν να προβλέπει έτσι το μέλλον;»

Το βλέμμα που του έριξε η Κυρά των Δρόμων καθρέπτιζε μονάχα ανησυχία. «Δε γνωρίζω, Θόρινταλ. Και... δεν την ξέρω. Δεν την έχω συναντήσει ποτέ. Δε νομίζω...»

Ο Δεινοχάρης ρώτησε τον Ρίμναλ: «Δε σας είπε τ'όνομά της;»

«Όχι,» απάντησε εκείνος.

«Αν λες ψέματα, γαμημένο σκυλί-»

«Γιατί να σας πω ψέματα τώρα; Δε μας συστήθηκε. Αλλά είπε ότι ήξερε την Εύνοια...» Και κοίταξε την Κυρά των Δρόμων ερωτηματικά.

«Δεν την έχω συναντήσει ποτέ,» επανέλαβε εκείνη.

«Είπε, επίσης, να μη φοβόμαστε την Εύνοια. Είπε ότι οι δικές της δυνάμεις είναι μεγαλύτερες από της Νομαδάρχισσας.»

Θυγατέρες της Πόλης; σκέφτηκε ο Θόρινταλ. *Είναι δυνατόν να είναι θυγατέρες της Πόλης, μα τα μούσια του Κρόνου!*

«Γιατί ήθελε να με απαγάγει;» ρώτησε η Εύνοια.

«Δεν ήθελε αυτή να σε απαγάγει; οι άλλοι που ήταν μαζί της σε ήθελαν.»

«Γιατί; Είπαν;»

Ο Ρίμναλ κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Μας υποσχέθηκαν μόνο δεκάδες χιλιάδες δεκάδια, Εύνοια. Τριάντα χιλιάδες στον καθένα.»

«Πόσοι ήσασταν;» ρώτησε ο Δεινοχάρης.

«Εφτά και εγώ.»

Ο Δεινοχάρης κοίταξε τα ακίνητα σώματα των προδοτών στο πλακόστρωτο μπροστά στο μακρύ όχημα με τις ερπύστριες. «Εφτά...» μουρμούρισε μετρώντας τα. Ύψωσε ξανά το βλέμμα του στον Ρίμναλ. «Κανείς άλλος; Αν βρούμε κάποιον να κρύβεται...»

«Δεν ξέρω για κανέναν άλλο. Δε νομίζω ότι υπάρχει άλλος.»

Ο Δεινοχάρης κοίταξε την Εύνοια ερωτηματικά, με το καλό του μάτι.

Εκείνη δεν στράφηκε να τον αντικρίσει. Ρώτησε τον Ρίμναλ: «Είχαν κάτι το... αξιοσημείωτο επάνω τους αυτοί που συνόδευαν την κοκκινόδερμη γυναίκα;»

Ο Ρίμναλ ήταν σκεπτικός για λίγο, τρίβοντας το μέτωπό του, αγγίζοντας τα χτυπημένα δόντια του με τη γλώσσα του. «Όχι,» είπε τελικά. «Δε θυμάμαι κάτι... Όχι, δε νομίζω.»

Η Εύνοια αναστέναξε.

«Υποπτεύεσαι κάποιους;» τη ρώτησε αυθόρμητα ο Θόρινταλ. Δεν καταλάβαινε τι συνέβαινε εδώ, αλλά ήθελε να καταλάβει. Η περιέργειά του είχε κεντριστεί.

«Δεν ξέρω κανέναν που μπορεί να σχεδίαζε να με απαγάγει,» απάντησε η Κυρά των Δρόμων. «Ούτε ξέρω τι σκοπό μπορεί να είχε, κάνοντάς το.»

«Μπορεί,» είπε ο Δεινοχάρης, «να προσπαθούσε να πάρει τον έλεγχο των Νομάδων.»

«Αυτό, όπως καταλαβαίνεις, φίλε μου, είναι αδύνατον. Νομάδες των Δρόμων υπάρχουν μόνο εξαιτίας μου.»

«Κι εκείνη η... άλλη γυναίκα;»

Η Εύνοια κοίταξε το πλακόστρωτο, συλλογισμένη. Μετά είπε: «Δεν τη γνωρίζω, Δεινοχάρη. Αλλά θα μου φαινόταν παράξενο να ήθελε να σας κλέψει από εμένα. Δεν...» Κούνησε το κεφάλι. «Πρέπει να ξεκουραστώ. Να σκεφτώ.» Βάδισε προς την ανοιχτή πόρτα του ερπυστριοφόρου.

«Αυτούς τι να τους κάνουμε;» ρώτησε ο Δεινοχάρης δείχνοντας τους προδότες που ήταν ξαπλωμένοι στο πλακόστρωτο και ρίχνοντας κι ένα φευγαλέο βλέμμα στον Ρίμναλ ο οποίος κοίταζε τα πάντα σαν να πίστευε ότι είχε ξαφνικά βρεθεί μέσα σε εφιάλτη.

«Τους νεκρούς,» είπε η Εύνοια, «κηδέψτε τους σύμφωνα με το έθιμό μας. Τους τραυματίες περιποιηθείτε τους κανονικά, και βάλτε τους στην πίσω μεριά του οχήματος, κλειδωμένους.» Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι αναφερόταν στο μακρύ ερπυστριοφόρο.

Ο Δεινοχάρης ένευσε. «Θα γίνει, Εύνοια.»

«Και φρόντισε το μάτι σου,» του είπε η Εύνοια. «Άσε τους άλλους να αναλάβουν τις δουλειές.» Ο Θόρινταλ θα ορκιζόταν ότι αισθανόταν υπεύθυνη για ό,τι είχε συμβεί στον Δεινοχάρη, και όχι μόνο στον Δεινοχάρη.

/13\

Ο ποιητής προβληματίζεται από μια μυστηριώδη γυναίκα που φαίνεται να ξέρει πολλά για τους δρόμους, καθώς και από την κατάσταση της ερωμένης του που ακόμα υποφέρει· ωστόσο, όταν τα όπλα έρχονται στα χέρια των Μικρών Γιγάντων, η Καρζένθα-Σολ αποδεικνύει τη στρατηγική ικανότητά της.

Στην ανατολική άκρη του Λιμανιού της Οργής βρισκόταν ένα ναυπηγείο εγκαταλειμμένο εδώ και χρόνια. Κανείς δεν το είχε θεωρήσει σκόπιμο να το ξαναφτιάξει για να επαναλειτουργήσει, ούτε ο χώρος είχε πουληθεί ώστε πιθανώς να γίνει κάτι άλλο. Το μέρος θα μπορούσε να συγκεντρώνει αστέγους – που υπήρχαν, ετούτη ειδικά την περίοδο, ουκ ολίγοι στη Β' Ανωρίγια Συνοικία – μα ακόμα και οι άστεγοι απέφευγαν το ερειπωμένο ναυπηγείο, γιατί κυκλοφορούσαν φήμες ότι στοιχειά περιφέρονταν στο εσωτερικό του, με πολύ κακές διαθέσεις προς τους ανθρώπους. Ορισμένοι, μάλιστα, έλεγαν πως είχαν δει μάγους του τάγματος των Δεσμοφυλάκων να πηγαίνουν σ' αυτό το μέρος για να φυλακίσουν πνεύματα, όπως μονάχα εκείνοι ήξεραν. Ωστόσο, κανείς μέχρι στιγμής δεν είχε χρηματοδοτήσει μάγους για να καθαρίσουν το εγκαταλειμμένο ναυπηγείο από δαιμονικές παρουσίες.

Εδώ ήταν που ο έμπορος δήλωσε ότι θα έφερνε τα καινούργια όπλα στους Μικρούς Γιγάντες. Είχε μιλήσει τηλεπικοινωνιακά με τον Κάδμο, γιατί η Καρζένθα ήταν πάλι εμπύρετη και δεν αισθανόταν καλά. Ο ποιητής αμφέβαλλε, μάλιστα, αν τον κατάλαβε όταν της είπε, μετά, ότι ο Μάρκος Ροδόχρωμος κάλεσε επιτέλους για να τους φέρει εξοπλισμούς. Η Καρζένθα παραληρούσε κάθε τόσο, και ανέφερε ξανά κάποια «κοκκινόδερμη γυναίκα»: έλεγε «Πρέπει να μιλήσουμε στον Ερκάνη»· έλεγε «Το σύμβολο στο πόδι της... δύο σπείρες, και μια γραμμή...»· έλεγε «Δε θα σε προδώσω...» Ο Κάδμος απορούσε πώς της είχε καρφωθεί στο μυαλό αυτή η ιδέα ότι μια μυστηριώδης κοκκινόδερμη, ξανθιά γυναίκα τούς είχε σώσει – κάποια θεά ή νύμφη. Δεν ήταν λογικό, όπως και να

το έβλεπες. Ο Κάδμος ευχόταν η Καρζένθα να μην είχε τρελαθεί· και είπε, κρυφά από τους άλλους, στον Γισκάρο για την περίπτωση της. Του ζήτησε να προσευχηθεί γι' αυτήν.

Ο Γισκάρος ήταν ένας ιερέας του Κρόνου που πρόσφατα είχε συμμαχήσει με τους εξεγερμένους και βρισκόταν κοντά στους Μικρούς Γίγαντες. Θεωρούσε τον σκοπό τους δίκαιο. *Ο Κρόνος έχει ακούσει – έχει αισθανθεί – την οργή σας!* έλεγε. *Είναι στο πλευρό σας!* Δεν αγαπούσε καθόλου την πλουτοκρατία. Ήταν από τους «ακραίους ιερείς», όπως τους αποκαλούσε το υπόλοιπο ιερατείο του Κρόνου στη Β' Ανωρίγια.

Ο Γισκάρος ήταν, για μερικές στιγμές, σκεπτικός όταν ο Κάδμος τού μίλησε γι' αυτή την κοκκινόδερμη γυναίκα που ανέφερε η Καρζένθα-Σολ. «Δε νομίζω ότι είναι κάποια νύμφη του Κρόνου,» είπε. «Κάποια που ξέρω εγώ... Θα προσευχηθώ για την Καρζένθα,» πρόσθεσε. «Ο Σκοτοδαίμων, ο αντίπαλος του Υπερχρόνιου Άρχοντα, είναι όλο ύπουλα κόλπα, παιδί μου.» Ο Κάδμος δεν ήταν καθόλου βέβαιος ότι ο Σκοτοδαίμων μπορεί νάχε σχέση με τα όνειρα της ερωμένης του· δεν ήταν και πολύ θρήσκος· δεν πολυπίστευε σε τέτοια παράξενα πράγματα, και συχνά τσακωνόταν με τον Ερκάνη, που, αντιθέτως, συνεχώς με παράξενα πράγματα ασχολιόταν, θεωρώντας τον εαυτό του μυστικιστή. Παρότι καλοί φίλοι οι δυο τους, είχαν μεγάλες διαφορές στον χαρακτήρα.

Ο Κάδμος έδωσε ευγενική απάντηση στον ιερέα, ευχαριστώντας τον.

«Θα ανακάμψει,» του είπε ο Γισκάρος, σφίγγοντας τον ώμο του. «Είναι δυνατή γυναίκα, και η χάρη του Κρόνου είναι μαζί της.»

Ο Κάδμος τώρα δεν είχε στο μυαλό του τον ιερέα καθώς κατευθυνόταν προς το Λιμάνι της Οργής μέσα σ' ένα από τα φορτηγά οχήματα των Μικρών Γιγάντων. Μαζί του ήταν ο Άλβερακ, ο Σολάμνης' μορ, και μερικοί άλλοι μισθοφόροι. Πίσω τους ακολουθούσε ακόμα ένα φορτηγό, γιατί τα όπλα, τα πολεμοφόδια, και οι εξοπλισμοί αυτή τη φορά ήταν περισσότερα και αποκλείεται να χωρούσαν σε ένα όχημα μόνο.

Ο Κάδμος είχε αναγκαστεί να πάρει την αρχηγία ξανά, τώρα που η Καρζένθα-Σολ δεν μπορούσε, αλλά όχι προτού προσπαθήσει να τη σηκώσει. Της είπε ότι καλύτερα να συναντούσε εκείνη τον έμπορο, όπως και τις προηγούμενες φορές. Αλλά η μισθοφόρος αριστοκράτισσα δεν έμοιαζε να καταλαβαίνει ακριβώς τι της έλεγε ο εραστής της. «*Μας*

έσωσε...» του μурμουούρισε σε κάποια στιγμή. «Πρέπει να πάμε να βρούμε τον Ερκάνη, Κάδμε...»

«Ο Ροδόχρωμος είναι εδώ, Καρζένθα. Δεν ακούς τι σου λέω; Ο Ροδόχρωμος. Μας έχει φέρει τα όπλα.»

«...Να τον συναντήσουμε... θα ξεκινήσει η εξέγερση μ'αυτά... αλλά ποιος είναι αυτός που μας βοηθά; δεν πρέπει να μάθουμε κάποτε; δεν είναι παράξενο;...»

Ήταν πασιφανές ότι δεν μπορούσε να σηκωθεί απ'το κρεβάτι και να έρθει, ακόμα και με τα φάρμακα που της έδιναν για τον πυρετό. Ο Κάδμος είχε ρωτήσει, θυμωμένος, τους Βιοσκόπους αν είχαν κάνει λάθος για την κατάστασή της. Αλλά εκείνοι τού αποκρίθηκαν, ξανά, να μην ανησυχεί: η Καρζένθα θα γινόταν καλά, απλώς χρειαζόταν χρόνο.

«Μα δεν φαίνεται να μπορεί να αποτινάξει τον πυρετό!»

«Ο οργανισμός της παλεύει με τα τραύματα. Δεν ήταν ελαφριά, αλλά-»

«Αν πεθάνει,» είχε φωνάξει ο Κάδμος, ξαφνικά εξοργισμένος μαζί τους, δείχνοντάς τους με το δάχτυλό του, «θα πεθάνετε κι εσείς!»

Οι πάντες που βρίσκονταν τότε μες στην κεντρική αίθουσα του άντρου των Μικρών Γιγάντων είχαν τσιτωθεί: κάποιοι, μάλιστα, είχαν πιάσει τις λαβές των όπλων τους, σαν να ήταν έτοιμοι να εκτελέσουν οποιαδήποτε διαταγή του ποιητή – του αρχηγού της επανάστασης. Οι δύο Βιοσκόποι είχαν φανεί θορυβημένοι. «Λέμε μόνο ό,τι μας αποκαλύπτει η μαγική μας εκπαίδευση, Εξοχότατε...» (Είχαν αρχίσει πολλοί να τον προσφωνούν Εξοχότατο, λες κι ήταν Πολιτάρχης, χωρίς εκείνος ποτέ να το ζητήσει, ούτε καν να το υπονοήσει.) «Θα γίνει καλά, δεν μπορεί να μη γίνει καλά. Τα τραύματα είναι άσχημα – όχι θανάσιμα.»

Ο Κάδμος τούς είχε ζητήσει συγγνώμη για τον τρόπο του, αλλά εξακολουθούσε να νιώθει οργισμένος μαζί τους.

Τα δύο φορτηγά οχήματα των Μικρών Γιγάντων διέσχιζαν τους υπόγειους δρόμους της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, μες στη νύχτα, κατευθυνόμενα προς το Λιμάνι της Οργής και το εγκαταλειμμένο ναυπηγείο.

Ο Κάδμος, καθισμένος στην πίσω μεριά (μπροστά κάθονταν μια γυναίκα που οδηγούσε και ο Άλβερακ ως συνοδηγός), άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και κάλεσε αυτούς στο φορτηγό που ακολουθούσε. «Εντοπίσατε κανέναν να μας παρακολουθεί;»

«Μέχρι στιγμής τίποτα, Εξοχότατε,» ήρθε η φωνή απ'το μεγάφωνο.

Στην αρχή είχαν περάσει από υπόγεια μέρη όπου πλέον η Φρουρά δεν τολμούσε να ζυγώσει, εξαιτίας των εξεγερμένων συμμοριών και μεμονωμένων πολιτών. Τώρα πλησίαζαν το Λιμάνι της Οργής.

«Απορώ γιατί διάλεξε τέτοιο καταραμένο μέρος...» μουρμούρισε ο Άλβερακ.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Κάδμος, κλείνοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό.

«Υποτίθεται πως παράξενα πράγματα γίνονται στο παλιό ναυπηγείο. Είναι στοιχειωμένο, λένε κάποιοι.»

«Ναι, μου το είπες και πριν.» Μέχρι στιγμής ο Κάδμος δεν το ήξερε.

«Υπό κανονικές συνθήκες, ένας έμπορος δεν θα έκανε συναλλαγές σ' αυτό το μέρος.»

«Οι συνθήκες δεν είναι κανονικές, και οι κακές φήμες κρατάνε μακριά τους κατασκόπους της πλουτοκρατίας. Τι καλύτερο, δε νομίζεις;»

«Μπορεί...» είπε αινιγματικά ο Άλβερακ.

Τα δύο φορτηγά ανέβηκαν μια ράμπα και βρέθηκαν στους επίγειους δρόμους της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, μες στο Λιμάνι της Οργής. Ομίχλη είχε σηκωθεί από τον Ριγοπόταμο, πυκνή ομίχλη, και τα πάντα ήταν θολά: μια θάλασσα από σκιές και φώτα.

Η οδηγός ήξερε καλά την πορεία που έπρεπε ν' ακολουθήσουν· δεν χάθηκε, αν και κάθε τόσο κοίταζε τον χάρτη στη μικρή οθόνη στην κονσόλα του οχήματος. Από ένα σημείο και μετά, οι γειτονιές έγιναν τελείως έρημες και πίσω απ' την ομίχλη διακρινόταν ένας χώρος που στον Κάδμο φάνταζε εφιαλτικός, βγαλμένος από κάποιον πίνακα της Σκοτεινής Σχολής, που οι ζωγράφοι της όλο με τις σκιές έπαιζαν.

«Αυτό είναι το ναυπηγείο;» ρώτησε.

«Αυτό είναι,» είπε ο Άλβερακ, που μάλλον το είχε ξαναδεί.

(Ποιητικά λόγια αυθόρμητα στο μυαλό του Κάδμου: *Στο παλιό μέρος, το στοιχειωμένο, το έρμο, τα όπλα της λευτεριάς τούς περιμένουν, πίσω απ' ομίχλες που σαν των θεών μανδύες σκεπάζουν το πέρασμά τους...*)

Τα φορτηγά πλησίασαν με προσοχή τον ερειπωμένο χώρο. Οι βαρείς μεταλλικοί τροχοί τους κύλησαν σιγανά ανάμεσα σε σαβούρες και σκουπίδια, ενώ ακούγονταν να τσακίζουν διάφορα θραύσματα και αντικείμενα από κάτω τους. Κάτι σκιερές φιγούρες φάνηκαν να τρέχουν.

«Στοιχειά!» μούγκρισε ένας Μικρός Γίγαντας.

Ο Άλβερακ γέλασε. «Γάτες, ανόητε! Γάτες!»

Κι άλλοι γέλασαν, αν και λίγο νευρικά.

«Οι γάτες είναι στοιχειά, Άλβερακ,» χαριτολόγησε η οδηγός· «πολλοί το λένε.» Υπομειδιούσε.

Ο Άλβερακ δεν έκανε κανένα σχόλιο επί τούτου.

Ο Κάδμος αισθανόταν αγχωμένος. Όχι λόγω της παρουσίας των γατών, ή λόγω των φημών για στοιχειά και πνεύματα. «Ο έμπορος είπε ότι θα μας περιμένει στο υπόστεγο κοντά στο ψηλό βαρούλκο που ακόμα στέκεται,» θύμισε στην οδηγό.

«Δε βλέπω κανένα βαρούλκο,» παρατήρησε εκείνη, κοιτάζοντας μες στην ομίχλη.

«Φώτισε πιο δυνατά,» της είπε ο Άλβερακ. «Εδώ δεν μπορούμε να τραβήξουμε την προσοχή κανενός – το μέρος είναι έρημο. Από ανθρώπους τουλάχιστον.»

Ή έτσι φαίνεται... σκέφτηκε αυθόρμητα ο Κάδμος.

Η οδηγός αύξησε την ένταση των προβολέων του οχήματος, και το φως τους διαπέρασε λίγο περισσότερο την ομίχλη. Πιο πολλές σκιές αποκαλύφθηκαν, ενώ κάποιες έγιναν πιο καθαρές από πριν.

«Αυτό εκεί πρέπει νάναι.» Ο Άλβερακ έδειξε κάτι στο βάθος: ψηλό, λιγνό, εφιαλτικό.

«Ναι.» Η οδηγός οδήγησε προς το παλιό βαρούλκο. Και σύντομα είδαν και το υπόστεγο κοντά του.

Το πλησίασαν, αργά. Σκοτεινές μορφές φαίνονταν στο εσωτερικό του, πίσω από την ομίχλη. Δεν είχαν φώτα.

Ο Άλβερακ κατέβασε το παράθυρο πλάι του, φώναξε: «Ο Ροδόχρωμος;»

«Σας περιμένω,» ήρθε η απάντηση απ'το υπόστεγο· και τότε φώτα άναψαν, φορητές ενεργειακές λάμπες. Κιβώτια ήταν στοιβαγμένα κάτω απ'το υπόστεγο, και μισθοφόροι τα φρουρούσαν. Ανάμεσά τους στεκόταν ο Μάρκος Ροδόχρωμος, και λίγο πιο πίσω ήταν κάποιος που φορούσε κάπα με την κουκούλα σηκωμένη στο κεφάλι, και δεν έμοιαζε για μισθοφόρος. Δεν κουβαλά φανερά όπλα, παρατήρησε ο Κάδμος, ούτε πρέπει να φορά πανοπλία. Η μορφή του ήταν λιγνή. Ήταν, μήπως, ο μυστηριώδης αρωγός τους; ή κάποιος άνθρωπός του;

Οι πόρτες των φορτηγών άνοιξαν, και οι Μικροί Γίγαντες βγήκαν.

Ο Κάδμος βάδισε προς τον Ροδόχρωμο, χωρίς να φορά κουκούλα σε τούτη τη συνάντηση, νιώθοντας την υγρασία της ομίχλης πάνω στο πρόσωπό του, σαν μυριάδες μικρά, μικρά στόματα που προσπαθούσαν να ρουφήξουν ή να φιλήσουν τη σάρκα του.

«Εσύ πρέπει να είσαι ο ποιητής που η πλουτοκρατία κυνηγά μετά μανίας...» είπε ο έμπορος, υπομειδώντας, με τα πονηρά μάτια του να γυαλίζουν.

«Είναι ο αρχηγός της επανάστασης!» πετάχτηκε ένας από τους Μικρούς Γίγαντες – ένας από τους πιο εμπνευσμένους από τον Κάδμο.

«Σιωπή,» μούγκρισε ο Άλβερακ προς τη μεριά του.

«Δεν το αμφιβάλλω,» είπε ο έμπορος, συνεχίζοντας νάχει τα μάτια του στραμμένα στον Κάδμο.

«Η Καρζένθα, δυστυχώς, δεν μπορούσε να έρθει,» του είπε ο ποιητής. «Ήταν αδύνατον.»

«Μου ανέφερες, όταν μιλήσαμε τηλεπικοινωνιακά, ότι είναι τραυματισμένη...»

«Χτυπήθηκε σε μια συμπλοκή.»

«Θα αναρρώσει;»

«Έτσι μου λένε οι Βιοσκόποι και οι γιατροί.»

«Και μέχρι τότε εσύ είσαι ο αρχηγός εδώ;»

«Ναι,» απάντησε ο Κάδμος, αν και σκεφτόταν: *Μάλλον για πάντα, τώρα πλέον.* «Έχεις φέρει τα όπλα; Όλα;»

Ο Μάρκος έδειξε, με μια άνετη, ημικυκλική χειρονομία, τα κιβώτια ολόγυρά του. «Όπως υποσχέθηκα.»

Ο μυστηριώδης κουκουλοφόρος πίσω του άναψε τσιγάρο. Φορούσε καφετιά, κροσσωτά γάντια, παρατήρησε ο Κάδμος. Η καύτρα γυάλισε, κάνοντας, με το λιγοστό φως της, και δυο πράσινα μάτια να γυαλίζουν μέσα απ'την κουκούλα. Δεν ήταν άντρας, συνειδητοποίησε ο Κάδμος: ήταν γυναίκα.

«Εσύ και ο... κρυφός φίλος,» είπε στον έμπορο. «Ο οποίος επιθυμεί να παραμείνει κρυφός;»

«Φυσικά. Το είπαμε αυτό, δεν το είπαμε;»

«Το είπαμε.» Ο Κάδμος κοίταζε τη γυναίκα με το τσιγάρο, αλλά εκείνη δεν φάνηκε να ενοχλείται στο ελάχιστο· κάπνιζε αδιάφορα, σχεδόν σαν ο ποιητής να ήταν αόρατος γι'αυτήν.

Και ούτε ο Μάρκος έδωσε σημασία. «Εντάξει, λοιπόν. Μπορείτε να πάρετε τα κιβώτια.»

«Και τα οχήματα;»

Ο έμπορος είχε υποσχεθεί ότι απόψε θα έφερνε το θωρακισμένο τετράκυκλο όχημα με τα δύο μικρά πυροβόλα και το ενεργειακό κανόνι, καθώς και το μεταβαλλόμενο σκάφος που έπαιρνε μορφή μαχητικού αεροπλάνου και θωρακισμένου εξάτροχου με δύο πυροβόλα.

«Από κει.» Ο Μάρκος έδειξε μες στην ομίχλη, πέρα απ'το υπόστεγο.

«Σολάμνη;» είπε ο Κάδμος. «Έλεγξε.»

Ο Σολάμνης'μορ έκανε νόημα σε τρεις άλλους να τον ακολουθήσουν, και βάδισε μαζί τους προς τα εκεί όπου είχε δείξει ο έμπορος. Κανείς δεν αμφισβήτησε, ούτε για λίγο, το δικαίωμα του Κάδμου να δίνει διαταγές.

Ο ποιητής είδε τις σκιερές μορφές τους μες στην ομίχλη ν'ανάβουν φακούς, αποκαλύπτοντας άλλες, πολύ μεγαλύτερες μορφές. Τράβηξαν πανιά από πάνω τους, και μέταλλα γυάλισαν στο τεχνητό φως. Τα δύο πολεμικά οχήματα. Ο Σολάμνης'μορ μπήκε πρώτα στο ένα και μετά στο άλλο – για να τα ελέγξει με τη μαγεία του, υπέθεσε ο Κάδμος – έπειτα, επέστρεψε κοντά στον ποιητή μαζί με τους άλλους τρεις Μικρούς Γίγαντες.

«Όλα εντάξει,» είπε.

«Ενεργοποίησε το μεταβαλλόμενο,» πρόσταξε ο Κάδμος. «Το άλλο μπορεί να προχωρήσει ακόμα κι αν δεν ρυθμίζει μάγος το ενεργειακό του κανόνι, έτσι;»

«Το ενεργειακό κανόνι δεν συνδέεται άμεσα με τη μηχανή κίνησης του οχήματος, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε επίσημα ο Σολάμνης'μορ, μάλλον επειδή βρίσκονταν μπροστά στον έμπορο και τους μισθοφόρους του και ήθελε να τους δώσει να καταλάβουν ότι όλοι αναγνώριζαν τον Κάδμο ως αρχηγό.

Υστερα, ο μάγος και μερικοί άλλοι Μικροί Γίγαντες ανέβηκαν στα οχήματα και οι μηχανές τους μούγκρισαν, τα φώτα τους άναψαν. Στον Κάδμο έμοιαζαν τρομερά.

(...Μεταλλικά θεριά του θανάτου, στο πλευρό μας δίχως δισταγμό, κρατώντας φωτιά και καταστροφή μες στα σαγόνια, για να τις ξαμολήσουν απάνω στον αδίκων τα κεφάλια!)

«Φορτώστε τα κιβώτια,» πρόσταξε τους Μικρούς Γίγαντες, κι αυτοί άρχισαν να γεμίζουν τα φορτηγά με τα πράγματα που έπαιρναν κάτω απ'το υπόστεγο.

Ο Μάρκος Ροδόχρωμος τούς παρατηρούσε σιωπηλός, με τα χέρια του πιασμένα πίσω απ'την πλάτη.

Η άγνωστη γυναίκα ακόμα κάπνιζε το τσιγάρο της βρισκόταν προς το τέλος. Τα πράσινα μάτια της ήταν ξανά κρυμμένα μες στη σκιά της κουκούλα της. Ίσως η ομίχλη να είχε πυκνώσει εν τω μεταξύ...

Ο Κάδμος θύμισε στον έμπορο: «Μου είπες ότι θα υπάρχει τρόπος να πάμε τα οχήματα στη βάση μας χωρίς να μας ενοχλήσει η Φρουρά...»

«Δε σας βοηθά η ομίχλη;»

«Ήξερες ότι θα είχε ομίχλη απόψε;»

«Το ήξερα.»

«Οι υπόγειοι δρόμοι, όμως, δεν επηρεάζονται από-»

«Θα ακολουθήσετε εμένα.» Δεν ήταν ο Μάρκος που είχε τώρα μιλήσει· ήταν η γυναίκα με την κουκούλα και τα κροσσωτά γάντια. Έριξε το τσιγάρο της κάτω και το πάτησε, σβήνοντάς το.

«Ποια είσαι;» ρώτησε ο Κάδμος.

«Μια φίλη. Που της αρέσει πολύ η ποίησή σου.»

Η γυναίκα στράφηκε και χάθηκε μες στην ομίχλη.

Ο Κάδμος κοίταξε τον Μάρκο. Η γυαλάδα στα πονηρά μάτια του εμπορού είχε, κάπως, αλλάξει. Είχε, ίσως, γίνει πιο σκοτεινή. Αλλά έμεινε σιωπηλός, παριστάνοντας ότι δεν είχε ακούσει τίποτα απ'τη σύντομη κουβέντα του ποιητή με την άγνωστη.

Αυτή είναι ο κρυφός αρωγός μας; αναρωτήθηκε ο Κάδμος. Αυτή;

Ή είναι πράκτοράς του;

Μουγκρητό μηχανής, ξαφνικά – όχι από τη μεριά των φορτηγών των Μικρών Γιγάντων – ούτε από τη μεριά των καινούργιων πολεμικών οχημάτων. Από τη μεριά όπου είχε πάει η γυναίκα. Και ένα φως φάνηκε, επίσης, από εκεί. Και μεταλλικοί τροχοί ακούστηκαν να έρχονται, τσακίζοντας θραύσματα και χαλίκια από κάτω τους.

Η γυναίκα εμφανίστηκε ξανά μέσα απ'την ομίχλη, καβαλώντας τώρα ένα δίκυκλο που έμοιαζε πολύ εξελιγμένης τεχνολογίας, και φορώντας κράνος στο κεφάλι, με κρυστάλλινη προσωπίδα που έκρυβε τελείως το πρόσωπό της.

Ο Κάδμος ρώτησε τον Μάρκο: «Την εμπιστεύεσαι;»

«Με τη ζωή μου.»

«Είναι... δικός σου άνθρωπος;»

Ο Μάρκος γέλασε. «Όχι... Εγώ είμαι δικός της άνθρωπος, θα μπορούσες να πεις.» Αλλά δεν έδωσε άλλες εξηγήσεις.

Ο Κάδμος αισθάνθηκε σαν κάτι με παγωμένα πόδια να είχε μόλις σκαρφαλώσει στη ράχη του. Νόμιζε πως η ομίχλη έγινε ξαφνικά πιο κρύα.

Αλλά αν αυτή είναι ο κρυφός αρωγός μας, ή αν είναι πράκτοράς του, τότε δεν έχουμε τίποτα να φοβηθούμε. Σωστά;

Οι Μικροί Γίγαντες γέμισαν τα φορτηγά με πολεμοφόδια, και ο Κάδμος χαιρέτησε τον Μάρκο. «Θα τα ξαναπούμε, υποθέτω...»

«Αναμφίβολα,» είπε ο έμπορος. «Θα επικοινωνήσω πάλι εγώ.»

«Μην αργήσεις. Τα πράγματα αγριεύουν, γρήγορα.»

«Το αντιλαμβάνομαι.»

Ο Κάδμος ανέβηκε στο φορτηγό, και ο Άλβερακ κι άλλοι δύο που ήταν ακόμα έξω τον ακολουθήσαν.

Τα φορτηγά ξεκίνησαν, και τα πολεμικά οχήματα ήρθαν πίσω τους – το ένα τετράκυκλο, το άλλο εξάτροχο και μεταβαλλόμενο – και τα δύο πανίσχυρα.

«Πού πήγε αυτή με το δίκυκλο;» ρώτησε η οδηγός του οχήματος του Κάδμου.

Και, σαν εκείνη να την άκουσε, παρουσιάστηκε μπροστά τους μέσα απ'την ομίχλη, κάνοντάς τους νόημα να την ακολουθήσουν.

Βγήκαν απ'το ναυπηγείο και, σύντομα, κατέβηκαν στους υπόγειους δρόμους της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας. Η γυναίκα πάνω στο δίκυκλο συνέχισε να οδηγεί τους Μικρούς Γίγαντες μέσα από περιοχές που ήδη ήξεραν. Έμοιαζε να γνωρίζει ακριβώς από πού να τους πάει για να περάσουν απαρατήρητοι· έμοιαζε να γνωρίζει όλες τις κατάλληλες στιγμές... Ο Κάδμος αισθανόταν τις τρίχες του ορθωμένες.

«Πρέπει να είναι κατάσκοπος του ανθρώπου που μας βοηθά,» είπε ο Άλβερακ. «Κατάσκοπος που κρυβόταν για χρόνια εδώ, μες στη Β' Ανωρίγια.»

«Ναι,» συμφώνησε η οδηγός. «Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση.»

Ποιος μπορεί να είναι ο κρυφός αρωγός μας; αναρωτήθηκε ο Κάδμος. Ποιος;

Η γυναίκα με το δίκυκλο τούς πήγε ως τις περιοχές που θεωρούνταν «εξεγερμένες» και η Φρουρά δεν πλησίαζε. Εκεί τούς εγκατέλειψε χωρίς να τους χαιρετήσει· εξαφανίστηκε μες στους υπόγειους δρόμους.

Ο Κάδμος είχε την αίσθηση ότι είχαν συναντήσει κάποιο στοιχείο της Ατέρμονης Πολιτείας. Μάλλον οι φήμες για το στοιχειωμένο ναυπηγείο τον είχαν επηρεάσει, τελικά...

Ο Κάδμος μπήκε γι'ακόμα μια φορά στην αίθουσα όπου τον περίμεναν συγκεντρωμένοι οι αρχηγοί των συμμοριών, μερικοί από τους συμμορίτες τους, και άλλοι. Μαζί του ήταν ο Άλβερακ, ο Σολάμνης'μορ, και ο Γισκάρος. Η Καρζένθα-Σολ ήταν εμπύρετη· δεν μπορούσε να έρθει.

Ο Κάδμος δεν αισθανόταν πια καθόλου άβολα που οι αρχισυμμορίτες τον έβλεπαν ως αρχηγό τους, περιμένοντας εκείνος να πάρει την τελική απόφαση για τα πάντα.

Τώρα ο Κάδμος ήταν που τους είχε καλέσει, και τους είδε, καθώς έμπαινε, να ορθώνονται από τις θέσεις τους γύρω απ'το μεγάλο τραπέζι: ο Ζιλμόρος, ο αρχηγός των Σκοταδιστών (και, μάλλον, ιερέας του Σκοτοδαίμονος)· ο Σκυφτός Στίβεν, ο αρχηγός των Ξεπεσμένων Ιερέων· η Κλαρίσσα η Λεπιδοφόρος, η αρχηγός των Στριμωγμένων Αγριόγατων· η Σαρντίκα, η εικοσιπεντάχρονη κόρη του μακαρίτη Ευτύχιου Νάρριλδη, η καινούργια αρχηγός των Απάνεμων Λεβεντών· η Βάρμη, η μαυρόδερμη, καραφλή αρχηγός των Κακότροπων Ρακοσυλλεκτών· ο Βοράγγης, ο αρχηγός των Χαμογελαστών· ο Γιρίλος, ο αρχηγός των Φιλικών Εχθρών· και άλλοι – αρχηγοί συμμοριών, απλοί συμμορίτες, ή μεμονωμένοι εξεγερμένοι κάτοικοι της Β' Ανωρίγιας.

Ο Κάδμος στάθηκε αντίκρυ τους, στην κορυφή του τραπεζιού, δίχως να καθίσει.

«Είναι αυτό που νομίζουμε, ποιητή;» ρώτησε ο Ζιλμόρος. «Μας κάλε-
σες επειδή-;»

«Έχουμε καινούργια όπλα,» τον διέκοψε ο Κάδμος. «Πολλά καινούρ-
για όπλα.»

Και, ναι, μάλλον αυτό νόμιζαν, γιατί αμέσως ξέσπασαν σε ζητωκραυ-
γές.

«Αυτό ήταν!» φώναξε ο Ζιλμόρος, χτυπώντας τη γροθιά του στο
τραπέζι. «Τώρα ανεβαίνουμε στους επάνω δρόμους! Έτσι δεν είναι;»

«Έτσι είναι,» αποκρίθηκε ο Κάδμος. «Ηρθε η ώρα. Αλλά θα πρέπει,
φυσικά, να περιμένουμε αντίσταση. Από *προτού* φτάσουμε στους επά-
νω δρόμους, ίσως' από μόλις φύγουμε από τις περιοχές μας.»

«*Τίποτα και κανέναν,*» γρύλισε η Κλαρίσσα, «δεν μας τρομάζει!»

«Μην είστε βιαστικοί!» τους προειδοποίησε ο Κάδμος. «Ετοιμαστείτε
καλά. Όσο καλύτερα μπορείτε. Αυτή η σύγκρουση ίσως νάναι χειρότε-
ρη από την προηγούμενη. Ευτυχώς, και τα όπλα που έχουμε είναι ι-
σχυρότερα τώρα. Οι Μικροί Γίγαντες θα σας δώσουν ό,τι χρειάζεται να
έχετε.

»Κι επίσης θέλω έναν μάγο του τάγματος των Τεχνομαθών' ή, αν όχι
Τεχνομαθή, κάποιον άλλο.»

«Για τι σκοπό;» ρώτησε ο Σκυφτός Στίβεν.

«Έχουμε ένα μεταβαλλόμενο όχημα, και ένα ενεργειακό κανόνι πάνω
σ'ένα άλλο όχημα. Και για τα δύο απαιτείται μάγος ώστε να ρυθμίζει
την ενεργειακή ροή τους. Το κανόνι, δε, μόνο Τεχνομαθής μπορεί να το
ελέγχει, όπως μου λέει ο Σολάμνης.» Έριξε μια ματιά στον Σολά-
μνη'μορ, που, καθώς υποδήλωνε η κατάληξη του ονόματός του, ήταν
του τάγματος των Τεχνομαθών.

Οι συμμορίτες μίλησαν γρήγορα αναμεταξύ τους, και τελικά μια γυ-
ναίκα πλησίασε ύστερα από νόημα της Κλαρίσσας. Ήταν ψηλή και αρ-
κετά γεροδεμένη, με δέρμα χρυσό και μακριά μαύρα μαλλιά, πιασμένα
πίσω απ'το κεφάλι με κοκαλάκι. Φορούσε ρούχα φανερά μπαλωμένα:
υφάσματα με κομμάτια από δέρμα ραμμένα επάνω, και πολλές τσέπες.
Στο χέρι της βαστούσε ένα μακρύ ραβδί, εν μέρει γεμάτο λεπτά καλώ-
δια, μικροσκοπικά κάτοπτρα, και γυαλιστερούς κρυστάλλους. Στην
επάνω άκρη του ήταν δυο λεπίδες, σχηματίζοντας πιρούνι.

«Εξοχότατε,» είπε, αντικρίζοντας τον Κάδμο, «ονομάζομαι Λιν'χοκ. Είμαι του τάγματος των Διαλογιστών, και γνωρίζω τη Μαγγανεία Κινησεως και το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας. Δεν μπορώ να αναλάβω το ενεργειακό κανόνι, αλλά μπορώ να αναλάβω το μεταβαλλόμενο όχημα.»

«Είσαι η γυναίκα που ψάχναμε, λοιπόν,» είπε ο Κάδμος, νεύοντας. Και προς όλους: «Το βλέπετε; Ο καιρός έχει έρθει. Ο Τροχός του Βασάνου αρχίζει να γυρίζει! Αυτοί που είναι από πάνω θα γκρεμιστούν κάτω, και θα πατηθούν!»

Ζητωκραυγές, όπλα στον αέρα, κάποιος έριξε μια πιστολιά στο ταβάνι, παραλίγο να σπάσει μια λάμπα.

«Κι αυτοί που είναι κάτω θα ανέλθουν στην κορυφή!» τελείωσε ο Κάδμος, μεγαλόφωνα. «Θα είναι άρχοντες κι αφέντες της Β' Ανωρίγιας! Κι εσείς πρώτοι ανάμεσά τους – οι Αγωνιστές της Ελευθερίας!»

Οι ζητωκραυγές και οι φωνές έπνιξαν τα λόγια του μέσα στην αίθουσα.

Ο Κάδμος χαμογέλασε άγρια. Ναι, συνειδητοποίησε, γι' αυτό ήταν γεννημένος. Γι' αυτό προοριζόταν ανέκαθεν! Η ποίησή του, τα λόγια του, η ίδια του η οργή, τον είχαν οδηγήσει εδώ· κι εκείνος θα οδηγούσε στη σωτηρία ολάκερη τη Β' Ανωρίγια Συνοικία.

Θα έκανε πράγματα μεγαλειώδη. Πράγματα που θα αντηχούσαν στα πέρατα της Ρελκάμνια!

Μπήκε στο υπνοδωμάτιό της, και όλη η έκσταση που αισθανόταν στην ψυχή του τον εγκατέλειψε. Η Καρζένθα ήταν ακόμα ξαπλωμένη στο κρεβάτι, με τα μάτια κλειστά, μурμουρίζοντας ασυναρτησίες, κάνοντας το κεφάλι πέρα-δωθε πάνω στο μαξιλάρι της, ενώ ιδρώτας γυάλιζε στο καταγάλανο μέτωπό της. Δίπλα της καθόταν η Κάθριν, η γιατρός των Μικρών Γιγάντων.

«Δεν της έχεις δώσει τίποτα;» έκανε απότομα ο Κάδμος. «Απλά κάθεται και τη βλέπεις;»

«Της έχω δώσει αντιπυρετικό, φυσικά–»

«Το αντιπυρετικό σου δεν μοιάζει νάχει κανένα αποτέλεσμα! Δεν υπάρχει κανένας ικανός γιατρός να φωνάξεις για να σε βοηθήσει;»

Η Κάθριν σηκώθηκε από την καρέκλα της. «Η Καρζένθα με γνώριζε χρόνια. Ποτέ δεν αμφισβήτησε τις ικανότητές μου.» Τα γαλανά μάτια της τον ατένιζαν προσβεβλημένα. Το λευκόδερμο πρόσωπό της είχε κοκκινίσει.

«Τώρα, όμως, δεν μπορείς να τη σώσεις...» είπε ο Κάδμος, χωρίς να φωνάζει.

«Δεν υπάρχει κάτι που μπορώ να κάνω για να τη βοηθήσω να συνέλθει *πιο γρήγορα*. Για να τη 'σώσω' δεν τίθεται θέμα. Την έχουμε ήδη σώσει' δεν θα πεθάνει, Κάδμε.» Τον πλησίασε, ενώ τώρα λίγη από την οργή έφευγε από το πρόσωπό της. «Σε καταλαβαίνω,» του είπε. «Φοβάσαι γι' αυτήν. Αλλά δεν χρειάζεται. Το μόνο που έχει ανάγκη είναι ξεκούραση.»

«Βρίσκεται σ' αυτή την κατάσταση δέκα μέρες πλέον!»

«Δεν είναι δέκα,» του είπε νηφάλια η Κάθριν. «Είναι εφτά. Και δεν είναι τόσο παράξενο κάποιος που έχει φάει δυο σφαίρες στα πλευρά να είναι σε τέτοια κατάσταση· πίστεψέ με, το ξέρω. Η Καρζένθα θα μπορούσε να ήταν νεκρή. Αλλά αποδείχτηκε τυχερή.»

Ο Κάδμος δεν μίλησε. Αναστέναξε. Τα μάτια του στράφηκαν στην τραυματισμένη ερωμένη του.

Η Κάθριν τού είπε: «Αν θες ξεκουράσου, και θα μείνω κι άλλο—»

«Όχι. Θα μείνω εγώ. Πρέπει να της μιλήσω. Και... ελπίζω να με καταλάβει.»

«Θα σε καταλάβει.» Η Κάθριν έτριψε τον ώμο του φιλικά και, μετά, έφυγε απ' το υπνοδωμάτιο.

Ο Κάδμος κάθισε στην άκρη του κρεβατιού της τραυματισμένης αριστοκράτισσας. «Καρζένθα,» είπε. «Καρζένθα,» πιάνοντας το μπράτσο της. «Αγάπη μου. Άκουσέ με.» Την κούνησε ελαφρά.

Τα μάτια της πετάρισαν, μισάνοιξαν. Χαμογέλασε. «Κάδμε... είσαι καλός;»

«Ναι. Εσύ πώς είσαι;» Ύστερα από εκείνη την πρώτη φορά που είχε σηκωθεί και του είχε μιλήσει για την παράξενη γυναίκα στο όνειρό της, είχε χειροτερέψει· δεν είχε ποτέ ξαναμιλήσει τόσο νηφάλια.

Η Καρζένθα ακόμα χαμογελούσε. «Μας έσωσε και τους δύο...»

Ωχ, *πάλι τα ίδια...* σκέφτηκε ο Κάδμος.

«Και μου ζήτησε να μιλήσω στον Ερκάνη. Μου έδειξε ένα σύμβολο στο πόδι της.» Προσπάθησε να το σχηματίσει στον αέρα με το δάχτυλό της. Ανεπιτυχώς. Ο Κάδμος δεν κατάλαβε τίποτα. «Μου είπε ότι ο Ερκάνης ξέρει.»

«Μου τα έχεις ξαναπεί αυτά, Καρζένθα.»

«...Τι;»

«Μου τα έχεις ξαναπεί. Ήταν ένα όνειρο που είδες. Θέλεις να σε βοηθήσω να σηκωθείς; Πρέπει να σου μιλήσω. Θες να σου δώσω κάτι να πεις; Πρέπει να σου μιλήσω, γιατί ο έμπορος μάς έφερε τα όπλα, και είναι καιρός να ανεβούμε στους επίγειους δρόμους της Β' Ανωρίγιας.»

«Έφερε τα όπλα;»

«Ναι. Θες κάτι να πεις;»

«Κρύο Ουρανό.»

«Περίμενε.» Ο Κάδμος πήγε στο ψυγείο, πήρε ένα μπουκαλάκι, και επέστρεψε στο υπνοδωμάτιο καθίζοντας πλάι της. Άνοιξε το μπουκαλάκι και της το έδωσε ενώ την υποστήριζε για να ανακαθίσει πάνω στο κρεβάτι με μερικά μαξιλάρια πίσω της.

Η Καρζένθα πήρε τον Κρύο Ουρανό από τα δάχτυλά του και δεν τον άφησε να τη βοηθήσει να πιει. Κράτησε το μπουκαλάκι με τα δύο χέρια και ρούφηξε λαίμαργα το δροσερό περιεχόμενό του.

«Μη βιάζεσαι,» της είπε ο Κάδμος. «Η Κάθριν είπε να μη βιάζεσαι όταν πίνεις.»

Η Καρζένθα κατέβασε τον Κρύο Ουρανό από μπροστά της· λίγο από το ποτό κυλούσε από την άκρη του στόματός της. Ο Κάδμος πήρε μια πετσέτα και τη σκούπισε. Εκείνη χαμογέλασε. «Είσαι άτακτος. Θα σε πειθαρχήσω.»

«Όταν γίνεις καλύτερα,» γέλασε ο Κάδμος, και φίλησε τα χείλη της, νιώθοντάς τα καυτά και σκασμένα κάτω από τα δικά του.

«Ήρθε ο έμπορος;» τον ρώτησε.

«Ναι. Σ'το είπα και προτού τον συναντήσω. Σου πρότεινα να τον συναντήσεις εσύ, αν μπορούσες.» *Αν και δεν περίμενα ότι θα μπορούσες.*

«Δεν το θυμάμαι... Τόσο χάλια είμαι;... Πόσες μέρες είμαι...;»

«Εφτά μέρες.»

«Πες μου τι γίνεται. Πού είναι η γυναίκα που μας έσωσε, Κάδμε; Είναι τώρα μαζί μας;»

«Σταμάτα πια!» είπε απότομα ο ποιητής. «Συνέχεια, μου λες γι' αυτή την καταραμένη γυναίκα! Δεν υπάρχει τέτοια γυναίκα, Καρζένθα. Ήταν όνειρο.»

Η Καρζένθα συνοφρυώθηκε. «Όχι... Ήταν... ήταν εκεί...»

Ο Κάδμος αναστέναξε. «Λοιπόν, άκου... Θες... Θες ν' ακούσεις τι έγινε με τον έμπορο;»

«Ναι,» είπε η αριστοκράτισσα, κοιτάζοντας τον με τρόπο που φανέ-ρωνε ότι ήταν πολύ μπερδεμένη.

Ο Κάδμος τής διηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβεί με τον Μάρκο Ροδό-χρωμο-

«Αυτή ήταν!» αναφώνησε η Καρζένθα-Σολ. «Αυτή η γυναίκα πάνω στο δίκυκλο. Αυτή ήταν!»

«Ποια;»

«Η γυναίκα που μας έσωσε.»

«Η γυναίκα από το όνειρό σου;»

Η Καρζένθα τον κοίταζε αμίλητα.

«Πώς το ξέρεις, Καρζένθα; Δεν είδα καν αν το δέρμα της ήταν κόκκι-νο. Η γυναίκα στο όνειρό σου ήταν κοκκινόδερμη, σωστά;»

«Δεν ήταν 'στο όνειρό μου', γαμώτο!»

«Ούτε στη συμπλοκή ήταν, όμως. Αν δεν πιστεύεις εμένα, ρώτα ό-ποιον άλλον θες. Μόνο εσύ τραυματίστηκες, Καρζένθα· εγώ δεν τραυ-ματίστηκα· και σίγουρα καμία πορφυρόδερμη ημίθεα δεν με βοήθησε να σε σώσω.»

Η Καρζένθα ήπие Κρύο Ουρανό, αργά. Ύστερα είπε: «Μα... ήταν τόσο πραγματική...» Και: «Πρέπει να είναι η γυναίκα που είδες, Κάδμε.»

«Υποψιάζεσαι ποια θα μπορούσε να είναι;»

«Η γυναίκα που μας έσωσε-»

«Εννώς στην πραγματικότητα, όχι στον ύπνο σου!»

«Μη με κοιτάς σαν να είμαι τρελή, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμο-νος!» ούρλιαξε η Καρζένθα-Σολ, εκτοξεύοντας το μπουκαλάκι στην άλ-λη άκρη του δωματίου. Το δοχείο έσπασε πάνω σ' έναν τοίχο, γεμίζο-ντας τις αφίσες εκεί με Κρύο Ουρανό.

«Σταμάτα τότε να μιλάς σαν τρελή,» είπε σταθερά ο Κάδμος.

Και, για μερικές στιγμές, αγριοκοιτάζονταν.

Ήταν ο χειρότερός τους τσακωμός. Ο Κάδμος δεν θυμόταν ποτέ να είχαν τσακωθεί χειρότερα οι δυο τους.

«Είμαστε έτοιμοι να ανεβούμε στους επίγειους δρόμους,» είπε, ήρεμα, σαν η μπόρα να είχε περάσει χωρίς να τον αγγίξει. «Έχεις κάτι να προτείνεις;»

Η Καρζένθα-Σολ είχε όντως να προτείνει αρκετά πράγματα. Και όλα τού ακούγονταν λογικά. Τώρα δεν έμοιαζε καθόλου τρελή.

Τι σκατά τής είχε κολλήσει μ'αυτή την κοκκινόδερμη άγνωστη από το όνειρό της;

Η Καρζένθα-Σολ πρότεινε να μη διαιρεθούν προσπαθώντας ν'ανεβούν από διάφορες μεριές, αλλά να ορμήσουν σαν θανατηφόρο βλήμα προς μία μεριά, τσακίζοντας όποια αντίσταση τύχαινε να συναντήσουν. Η Φρουρά και οι μισθοφόροι της πλουτοκρατίας δεν θα μπορούσαν έτσι να τους μπλοκάρουν μέσα στους υπόγειους δρόμους. Θα διαλύονταν από τη συγκεντρωμένη ισχύ του.

Ο Άλβερακ συμφώνησε αμέσως μ'αυτό το σχέδιο, μόλις του το είπε ο Κάδμος, και ούτε οι συμμορίτες έφεραν καμία αντίρρηση.

Η Καρζένθα-Σολ πρότεινε, επίσης, οι επαναστάτες να βγουν στους επίγειους δρόμους του Τροχοδιώκτη. Τα υπόγεια μέρη που κρατούσαν γερά υπό τον έλεγχό τους ήταν στον Μονήρη, μια περιφέρεια που έπιανε όλη τη βορειοδυτική γωνία της Β' Ανωρίγια Συνοικίας. Ο Τροχοδιώκτης ήταν μια περιφέρεια ακριβώς στα ανατολικά της. Βόρεια του Τροχοδιώκτη, η Β' Ανωρίγια τελείωνε· ξεκινούσε η Έκθυμη. Ανατολικά του ήταν οι Χρυσοί Λόφοι, η περιφέρεια όπου είχαν τα σπίτια τους οι πλουτοκράτες, και βορειοανατολικά του ήταν ο Ψηλός Φύλακας, όπου στεγάζονταν πολλοί από τους ιδιωτικούς στρατούς των πλουτοκρατών. Ο Τροχοδιώκτης ήταν σημείο στρατηγικής σημασίας μέσα στη Β' Ανωρίγια, πίστευε η Καρζένθα-Σολ. Αν τον ξεσήκωναν, αν τον έκαναν δικό τους, θα απειλούσαν άμεσα την καρδιά της πλουτοκρατίας, και θα μπορούσαν επίσης να κινηθούν άνετα προς τα νότια, στην Οκράλντω και, μετά, στο Λιμάνι του Κοντού και στ'άλλα λιμάνια. Οι πλουτοκράτες θα συγκέντρωναν όλες τους τις δυνάμεις στους Χρυσούς Λόφους, και οι άλλες περιφέρειες θα έχαναν αμυντική δύναμη.

Ο Κάδμος θεωρούσε το σχέδιο της Καρζένθα ιδιοφυές. Ανέκαθεν τη θαύμαζε σ'αυτά τα θέματα.

Ο Άλβερακ συμφώνησε με τη στρατηγική της αρχηγού του, και οι συμμορίτες το ίδιο. Κανείς δεν είχε τίποτα καλύτερο να προτείνει. Ο Σκυφτός Στίβεν είπε μονάχα: «Κι αν έρθουν μισθοφόροι από την Έκθυμη, όταν έχουμε στα χέρια μας τον Τροχοδιώκτη;»

«Μισθοφόροι από την Έκθυμη μπορούν νάρθουν *ούτως ή άλλως*,» του απάντησε ο Άλβερακ. «Το θέμα είναι αν οι πλουτοκράτες θα έχουν χρόνο να τους πληρώσουν και να συνεννοηθούν μαζί τους. Και ο σκοπός μας είναι να μην τους δώσουμε αυτό τον χρόνο. Η Έκθυμη δεν έχει τίποτα το προσωπικό εναντίον μας.»

Οι συμμορίτες τον άκουσαν με ενδιαφέρον, αλλά κυρίως την άποψη του Κάδμου περίμεναν: αυτός ήταν ο αρχηγός της επανάστασης. Ο ποιητής τούς είπε, με απόλυτη βεβαιότητα στη φωνή του: «Ο Άλβερακ μιλά σωστά. Είναι έμπειρος. Να τον ακούτε όπως θ'ακούγατε εμένα.» Αν και ήξερε πως αυτό δεν πρόκειται ποτέ να γινόταν, βέβαια. Και αμφέβαλλε, μάλιστα, αν θα το ήθελε να συμβεί. Είχε αρχίσει να του αρέσει η θέση που κατείχε ανάμεσα στους εξεγερμένους.

Ήταν ηγέτης τους.

Ηγέτης της επανάστασης

Ήταν γεννημένος γι'αυτό.

(...Ανέλπιστα ήλθ' εκείνος π'όλους μπορούσε να λυτρώσει. Ανέλπιστα γι'αυτούς, ανέλπιστα για κείνον...)

Την επόμενη νύχτα οι επαναστάτες κινήθηκαν μαζικά. Βγήκαν από τις περιοχές τους και άρχισαν να διασχίζουν τους υπόγειους δρόμους, καλώντας στο πέρασμά τους κι άλλους να έρθουν με το μέρος τους, φωνάζοντας πως θα απελευθέρωναν τη Β' Ανωρίγια από τον Τροχό του Βασάνου, φωνάζοντας ότι ο ποιητής της επανάστασης ήταν στο πλευρό τους, ο Κάδμος Ανθοτέχνης!

Είχαν μαζί τους αρκετά οχήματα, κάποια κλεμμένα από τη Φρουρά ή τους μισθοφόρους της πλουτοκρατίας, κάποια δικά τους· αλλά τα σημαντικότερα ήταν τα δύο που τους είχε φέρει ο Μάρκος Ροδόχρωμος. Η ίδια τους η όψη ήταν επιβλητική και ισχυρή. Το τετράκυκλο με τα δύο πυροβόλα και το ενεργειακό κανόνι, και το εξάτροχο με τα δύο

πυροβόλα, έμοιαζαν να *εκπέμπουν* γύρω τους τη δύναμή τους σαν μυθική αύρα. Οι μηχανές τους μούγκριζαν μέσα στα καλά θωρακισμένα σωθικά τους· οι μεταλλικοί τροχοί τους έτριζαν και βροντούσαν πάνω στο οδόστρωμα. Αρκετοί από τους υπόγειους κατοίκους του Μονήρη ήρθαν τότε με το μέρος των επαναστατών απλά και μόνο επειδή εντυπωσιάστηκαν απ'αυτά τα άρματα· και οι επαναστάτες μετά χαράς τούς όπλισαν, δίνοντάς τους πυροβόλα, βόμβες, λεπίδες, πανοπλίες, αλεξίσφαιρες ασπίδες, κράνη· κάθε είδους φονικά εργαλεία.

Προτού βγουν οι ξεσηκωμένοι από τον Μονήρη, δέχτηκαν επίθεση από τη Φρουρά. Οι φρουροί δεν επιχείρησαν καν να τους προειδοποιήσουν, να τους ζητήσουν να σταματήσουν· άρχισαν πάραυτα να τους πυροβολούν και να εκτοξεύουν βόμβες και καπνογόνα εναντίον τους. Αλλά και οι επαναστάτες έκαναν το ίδιο. Το ενεργειακό κανόνι επάνω στο τετράκυκλο άρμα έσκισε σαν ρομφαία φωτός εχθρικά οχήματα, εξαϋλώσε ανθρώπους, διέλυσε τοίχους και οχυρωματικά έργα. Η Φρουρά δεν περίμενε ότι οι εξεγερμένοι θα είχαν ένα τέτοιο πανίσχυρο όπλο στην κατοχή τους. Και τα πυροβόλα του τετράκυκλου δεν ήταν πολύ πιο αδύναμα από το ενεργειακό κανόνι του· ούτε τα πυροβόλα του εξάτροχου άρματος. Βροντούσαν και θέριζαν μέσα στους υπόγειους δρόμους σαν θύελλες καταστροφής, διαλύοντας και πυρπολώντας.

Οι επαναστάτες, συγχρόνως, πυροβολούσαν με αυτόματα τουφέκια και οπλοπολυβόλα και πιστόλια. Εκτόξευαν χειροβομβίδες που κομμάτιαζαν τους αντιπάλους τους· ηχοβομβίδες που τους κούφαιναν κι έκαναν αίματα να τινάζονται από στόματα, αφτιά, μύτες· σκοτοβομβίδες που τύλιγαν περιοχές σε αφύσικο σκοτάδι, για να προσφέρουν κάλυψη· πυροβομβίδες που πυρπολούσαν ό,τι εύφλεκτο υπήρχε μέσα στο πεδίο επίδρασής τους. Ακόμα και στοιχειακές βόμβες πέταξαν στους εχθρούς τους, οι οποίες διαλύονταν για να ελευθερωθούν από μέσα τους οργισμένα πνεύματα, προκαλώντας τρόμο και πανικό και παραφροσύνη.

Οι επαναστάτες διέλυαν, τσάκιζαν, πυρπολούσαν, σκότωναν, γκρέμιζαν, και έσπαγαν στο πέρασμά τους, καθώς διέσχιζαν τις υπόγειες σήραγγες, τρέποντας φρουρούς και μισθοφόρους σε φυγή από το ένα σημείο άμυνας στο άλλο. Είχαν κάποιες απώλειες, βέβαια, αλλά ο συνολικός αριθμός τους δεν μειωνόταν. Αυξανόταν: γιατί ολόένα και πε-

ρισσότεροι απεγνωσμένοι άνθρωποι έρχονταν για να συστρατευθούν μαζί τους, παίρνοντας τα όπλα που οι εξεγερμένοι τούς έδιναν απλόχερα σαν να ήταν σκουπίδια που είχε τύχει να βρουν πεταμένα στο δρόμο.

Αλλά δεν ήταν σκουπίδια. Ήταν όλα τελευταίας τεχνολογίας, και πολύ, πολύ θανατηφόρα.

Μέσα στο χάραμα, καθώς ο ήλιος της Ρελκάμνια έριχνε τις πρώτες του ακτίνες στην Ατέρμονη Πολιτεία, οι επαναστάτες έφτασαν στον Τροχοδιώκτη και ανέβηκαν στους επίγειους δρόμους του, τσακίζοντας και την τελευταία γραμμή άμυνας της πλουτοκρατίας.

Ο Κάδμος ήταν μέσα στο μεταβαλλόμενο εξάτροχο όχημα με τα δύο πυροβόλα, και από τα παράθυρά του είδε τους εξεγερμένους να πανηγυρίζουν καθώς οι εχθροί τρέπονταν σε φυγή.

Η Ρία, η Μικρή Γιγάντισσα που καθόταν μπροστά στο ανιχνευτικό σύστημα του άρματος, είπε: «Δυο ελικόπτερα είναι από πάνω μας. Ίσως να μας ρίξουν.»

Ο Κάδμος στράφηκε στη Λιν'χοκ, που ήταν καθισμένη πίσω, στο κέντρο ισχύος του οχήματος (*καλωδιωμένη*, έμοιαζε στον ποιητή). «Δώσε μας τη μορφή αεροπλάνου, μάγισσα! Είναι οπλισμένο, έτσι δεν είναι;»

«Ασφαλώς και είναι οπλισμένο,» αποκρίθηκε η Λιν, με τα μάτια κλειστά, καθώς ρύθμιζε με το μυαλό της την ενεργειακή ροή του οχήματος. Άρχισε να μουρμουρίζει λόγια στη γλώσσα της μαγείας, και ο Κάδμος είδε ολόγυρά του τον χώρο ν'αλλάζει σαν να βρισκόταν μέσα σε όνειρο. Το εξάτροχο άρμα μεταμορφωνόταν σε αεροπλάνο.

«Σίγουρα μπορείς να το πιλοτάρεις αυτό το πράγμα;» ρώτησε τον Κλοντ, που καθόταν στη θέση του οδηγού η οποία, επί του παρόντος, μετατρεπόταν σε πιλοτήριο.

«Το είπαμε, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε εκείνος, λέγοντας το *Εξοχότατε* μεταξύ αστείου και σοβαρού, καθώς ήξερε τον Κάδμο από προτού αρχίσουν να τον βλέπουν οι συμμορίτες ως ύστατο άρχοντά τους. «Έχω εκπαίδευση τριών χρόνων ως πιλότος.»

«Και πάνω από τρία χρόνια να την εξασκήσεις,» σχολίασε η Ρία.

«Δεν ξεχνάω εύκολα.»

«Θα το ανακαλύψουμε τώρα.»

Η μεταμόρφωση είχε τελειώσει. Βρίσκονταν πλέον μέσα σε αεροπλάνο. Ένα σκάφος που δεν χρειαζόταν να τρέξει για να απογειωθεί. Ο Κλοντ, πατώντας κουμπιά και κατεβάζοντας μοχλούς, έκανε τους προωθητήρες να γυρίσουν κάθετα, και το αεροπλάνο υψώθηκε στον ουρανό ενώ έντονο βουητό ακουγόταν.

Ο Κάδμος είδε τα ελικόπτερα αντίκρυ του, από το παράθυρο. Ήταν της Φρουράς. Και, όντως, το ένα έμοιαζε να πλησιάζει για να ρίξει κάτω καταπάνω τους επαναστάτες που είχαν μόλις βγει στην επιφάνεια.

«Καταστρέψτε το!» πρόσταξε ο Κάδμος.

Ο πυροβολητής του αεροπλάνου – ένας Μικρός Γίγαντας που ονομαζόταν Άλιστερ – χρησιμοποιώντας τα δύο πυροβόλα επιτέθηκε στο ελικόπτερο καθώς ο Κλοντ το πλησίαζε. Το αεροσκάφος της Φρουράς χτυπήθηκε, ολόκληρη η αριστερή του μεριά γέμισε τρύπες, ο μοναδικός έλικας του διαλύθηκε: άρχισε να πέφτει. Κοπάνησε πάνω σε μια ψηλή πολυκατοικία – τουλάχιστον στον εικοστό όροφο, όπως υπολόγιζε ο Κάδμος. Φωτιές άναψαν.

Το άλλο ελικόπτερο έφευγε τώρα, απομακρυνόταν, καθώς ο πιλότος του μάλλον είχε συμπεράνει ότι δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει το αεροπλάνο.

«Κυνηγήστε το!» πρόσταξε ο Κάδμος.

Πράγμα που αποδείχτηκε παιχνιδάκι. Το ελικόπτερο ανατινάχτηκε στον αέρα ύστερα από τις συνεχόμενες ριπές των δύο πυροβόλων. Τα φλεγόμενα συντρίμια του έπεσαν πάνω σε μια γέφυρα όπου κάθε κίνηση είχε πάψει λόγω της μάχης.

«Επιστρέφουμε στους συντρόφους μας,» είπε ο Κάδμος. Και σκέφτηκε: *Η Καρζένθα έπρεπε τώρα να ήταν εδώ! Έπρεπε να ήταν εδώ!*

(...Απ'τα σκοτάδια στο φως ανήλθαν, περνώντας από λαίλαπα, καταστροφή, θάνατο, και θολούρα – τίποτα δεν δύναται αυτούς να τους πτοήσει! –Ω! οι κραυγές της πρώτης μεγάλης νίκης!)

Το αεροπλάνο προσγειώθηκε κάθετα, μέσα σε καπνό, και η μορφή του άλλαξε ξανά. Τώρα ήταν, πάλι, ένα εξάτροχο άρμα. Οι επαναστάτες πανηγύριζαν γύρω του. Και οι ζητωκραυγές τους δυνάμωσαν καθώς είδαν τον ποιητή ν'ανοίγει μια από τις πόρτες του πολεμικού οχήματος και να βγαίνει.

/14\

Αποχαιρετώντας έναν παλιό φίλο, η Μιράντα πηγαίνει στην Ανεμόζωη για να ψάξει για αρχές κρυφών δρόμων μέσα στον ψυχικό της λαβύρινθο, και σύντομα συναντά ένα ύποπτο στοιχειακό, το οποίο την καλεί να το ακολουθήσει: και η Μιράντα το ακολουθεί παρότι αντιλαμβάνεται ότι κάτι σκοτεινό συμβαίνει...

(Πριν από πέντε χρόνια.)

«Νομίζεις ότι είναι απαραίτητο να με συνοδέψεις ξανά;» τη ρώτησε ο Γεράρδος, όταν ξημέρωσε.

«Είμαι εκατό χρόνια μεγαλύτερή σου· κάτι παραπάνω ξέρω, ε;»

«Καλά, αφού επιμένεις...»

Ντύθηκαν και, ύστερα από ένα σύντομο πρωινό (καφές και ένα κουλουράκι ο καθένας), έφυγαν απ'το ξενοδοχείο. Μίσθωσαν όχημα και πήγαν στον αερολιμένα, αλλά δεν σταμάτησαν μπροστά από την είσοδό του· η Μιράντα είπε στην οδηγό να σταματήσει ένα τετράγωνο παραπέρα.

«Παραείσαι προσεχτική, νομίζω, ακόμα και για εκατό χρόνια μεγαλύτερή μου,» είπε ο Γεράρδος, καθώς έβγαιναν από το όχημα κι αυτό έφευγε.

«Ποτέ δεν μπορείς να 'παραείσαι' προσεχτικός σ'αυτή τη διάσταση, αγάπη μου,» αποκρίθηκε η Μιράντα, και προπορεύτηκε.

Ο Γεράρδος την ακολούθησε.

Πλησίασαν την είσοδο του αεροδρομίου ενώ η Μιράντα κοίταζε παρατηρητικά τα πολεοσημάδια – οτιδήποτε μπορούσε να σχετίζεται με τον αεροπόρο φίλο της. Κατάλαβε ότι δεν υπήρχε κανείς που να παραφυλά εδώ. Πέρασαν την είσοδο και βάδισαν μέσα στους διαδρόμους, που ήταν γεμάτοι φως κατερχόμενο από ψηλά κρυστάλλινα παράθυρα και κόσμο που πήγαινε στις δουλειές του κουβαλώντας σάκους, τραβώντας βαλίτσες με ρόδες, έχοντας τσάντες στον ώμο. Οι φρουροί του αερολιμένα ήταν παρατηρητικοί κι έμοιαζαν καχύποπτοι

με όλους. Όχι χωρίς λόγο, μάλλον η Μιράντα είχε διαβάσει σε μια εφημερίδα, χτες βράδυ που είχαν βγει με τον Γεράρδο, ότι οι Πορφυροί Δικαστές (μια τρομοκρατική οργάνωση της Αμφίνομης) είχαν κάνει πάλι πολλά τελευταία.

«Λοιπόν;» ψιθύρισε ο Γεράρδος. «Με περιμένουν, ή δεν με περιμένουν;»

«Σε περιμένουν.» Δεν του έλεγε ψέματα τα πολεοσημάδια τής το είχαν δείξει. Και τώρα η Μιράντα ακολουθούσε ένα εναλλακτικό μονοπάτι, για να τους αποφύγουν: ένα μονοπάτι από σημάδια, από συγκυρίες: ένα μονοπάτι που σχηματιζόταν μέσα στον χρόνο περισσότερο και πολύ λιγότερο μέσα στον χώρο.

Η Μιράντα πέρασε τον Γεράρδο πίσω από τις πλάτες αυτών που τον περίμεναν· τον πέρασε πέρα από τις άκριες των οπτικών τους πεδίων· και πλησίασε μαζί του τον χώρο που οδηγούσε προς τα ιδιωτικά αεροσκάφη. Ο Γεράρδος έδειξε ένα χαρτί στους φρουρούς, και οι φρουροί άφησαν εκείνον και τη Μιράντα να μπου. Εδώ, η Θυγατέρα της Πόλης δεν διέκρινε κανέναν να περιμένει τον φίλο της.

Χωρίς πρόβλημα, διέσχισαν το οικοδόμημα, βγήκαν από μια πόρτα, και έφτασαν στο υπόστεγο όπου ήταν σταματημένο το *Ψάρι τ'Ουρανού*. Τα σημάδια της Πόλης μαρτυρούσαν στη Μιράντα ότι κάποιος ή κάποιοι τούς παρακολουθούσαν τώρα, αλλά από μακριά, κοιτάζοντας το υπόστεγο από απόσταση.

Το είπε στον Γεράρδο.

«Δε νομίζω να πυροβολήσουν το *Ψάρι* μου καθώς θ'απογειώνεται, έτσι;»

«Ούτε εγώ νομίζω ότι υπάρχει τέτοιος κίνδυνος,» αποκρίθηκε η Μιράντα.

Ο Γεράρδος την αγκάλιασε και φιλήθηκαν. «Πότε θα σε ξαναδώ;»

«Όταν η Πόλη με φέρει πάλι κοντά σου.»

«Αν το άκουγα αυτό από άλλη γυναίκα θα ήμουν *σίγουρος* πως προσπαθούσε να με αποφύγει.»

Η Μιράντα γέλασε. «Το ξέρεις πως δεν προσπαθώ να σε αποφύγω.»

Ο Γεράρδος ένευσε και τη φίλησε ξανά, ηχηρά. Ύστερα, την άφησε απ'τα χέρια του και στράφηκε στο αεροπλάνο. Άνοιξε μια πόρτα και ανέβηκε. Η Μιράντα δεν τον ακολούθησε. Άκουσε τις μηχανές να μπαί-

νουν σε λειτουργία, και τον είδε, από το παράθυρο, να κάνει ελέγχους στο σύστημα πλοήγησης πατώντας κουμπιά στην κονσόλα, κοιτάζοντας διάφορες ενδείξεις.

Μετά, ο αεροπόρος, έχοντας φορέσει μαύρα γυαλιά, ύψωσε το χέρι του προς τη Μιράντα σε χαιρετισμό· κι εκείνη αντιχαιρέτησε παρομοίως, χαμογελώντας.

Το *Ψάρι τ'Ουρανού* βγήκε απ'το υπόστεγο κυλώντας πάνω στις ρόδες του. Άρχισε ν'αυξάνει ταχύτητα, τρέχοντας ολοένα και πιο γρήγορα, κι ύστερα πετούσε, φεύγοντας απ'τον αερολιμένα, κατευθυνόμενο προς τα βόρεια.

Πάμε στη δουλειά μας, τώρα, σκέφτηκε η Μιράντα. *Ωραίο ήταν το διάλειμμα, αλλά δεν ήρθαμε στην Αμφίνομη για να βρούμε τον Γεράρδο στον δρόμο μας.*

Καθώς έφευγε από το αεροδρόμιο, ήταν βέβαιη ότι την παρακολουθούσαν. Οι ίδιοι άνθρωποι που περίμεναν τον Γεράρδο. Την είχαν δει μαζί του, και ίσως να νόμιζαν πως μπορούσαν να πάρουν πληροφορίες απ'αυτήν.

Η Μιράντα τούς απέφυγε μες στους δρόμους, ακολουθώντας τα κατάλληλα πολεοσημάδια. Κατά πάσα πιθανότητα, θα τους δόθηκε η εντύπωση πως η Θυγατέρα εξαφανίστηκε σαν στοιχειό.

Ποιοι μπορεί να ήταν, άραγε; Μέλη των Πορφυρών Δικαστών; Η Μιράντα δεν το απέκλειε καθόλου. Εξάλλου, βόμβα ήταν μάλλον αυτό που μετέφερε ο Γεράρδος. Και, σύμφωνα με τις εφημερίδες της περιοχής, οι Πορφυροί Δικαστές είχαν βάλει αρκετές βόμβες τελευταία, και ο Πολιτάρχης τούς κυνηγούσε μανιωδώς. Ωστόσο, οι προβλέψεις να τους βρει και να τους σταματήσει δεν ήταν καλές, όπως έλεγαν οι δημοσιογράφοι.

Αλλά εμένα δε μ'ενδιαφέρουν αυτά τα πράγματα. Δεν είμαι εδώ για τους Πορφυρούς Δικαστές.

Η Μιράντα επισκέφτηκε έναν σταθμό τρένου και περίμενε ο συρμός να έρθει. Όταν ήρθε, ανέβηκε στην αμαξοστοιχία και κατευθύνθηκε προς τον Αργόπιστο, μια περιφέρεια της Αμφίνομης στα νότια. Ο αερολιμένας βρισκόταν στην Υαλόκτιστη, βόρεια του Αργόπιστου· δεν ήταν μακριά.

Η Μιράντα έφτασε στον προορισμό της πριν από το μεσημέρι. Κατέβηκε από το τρένο και μίσθωσε ένα ιδιωτικό επιβατηγό όχημα ξανά, λέγοντας στον οδηγό ότι ήθελε να πάει στην Ανεμόζωη – μια γειτονιά μέσα στον Αργόπιστο.

«Περίεργο μέρος, κυρία,» σχολίασε ο οδηγός οδηγώντας. «Εκεί μένετε;»

«Όχι. Σε μια φίλη πηγαίνω. Γιατί το λέτε ‘περίεργο’, όμως;» Ήθελε ν’ακούσει τι απάντηση θα της έδινε. Οι περισσότεροι άνθρωποι θεωρούσαν την Ανεμόζωη «περίεργη» αλλά δεν μπορούσαν να πουν ακριβώς γιατί.

«Είναι... κάπως,» μόρφασε ο οδηγός. Γέλασε κοφτά. «Δεν ξέρω, κυρία, όμως πάντα περίεργη γειτονιά μου φαινόταν. Τόσα άσχημα πράγματα έχουν συμβεί εκεί. Και λένε κι ότι στοιχειά τριγυρίζουν...» Ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας ξανά.

Ήταν η αρχιτεκτονική της, φυσικά. Είχε κάτι το ασυνήθιστο, αν και δεν ήταν ουσιαστικά διαφορετική από την αρχιτεκτονική αλλού στην Αμφινόμη. Η ιδιαιτερότητα ήταν στις θέσεις που είχαν τα οικοδομήματα μεταξύ τους· ακόμα και στις σχέσεις ύψους που είχαν μεταξύ τους. Δημιουργούνταν σκιές που, με τη σειρά τους, δημιουργούσαν παράξενα πολεοσημάδια αναλόγως την ώρα της ημέρας ή της νύχτας. Αυτά τα πολεοσημάδια οι απλοί άνθρωποι δεν τα έβλεπαν, μα καταλάβαιναν ότι κάτι συνέβαινε εδώ· τα διαισθάνονταν, γιατί τους άλλαζαν τη διάθεση και τον τρόπο σκέψης.

Ήταν γιγάντια. Δεν ήταν όπως άλλα πολεοσημάδια. Σκέπαζαν τα υπόλοιπα, κρύβοντάς τα από τα μάτια των θυγατέρων της Πόλης, κάνοντάς το δύσκολο να τα διακρίνουν. Όταν κοίταζαν, έβλεπαν μόνο τα γιγάντια σημάδια.

Ήταν ένα φυσικό έργο τέχνης της Πόλης, για τις θυγατέρες. Ένας λαβύρινθος από πολεοσημάδια. Το κάθε σημάδι ήταν σαν ένας πελώριος τοίχος, και οι τοίχοι διαμόρφωναν ένα ολόκληρο πλέγμα. Στο νοητικό επίπεδο όλα τούτα. Γι’αυτό κιόλας, εκτός από τις θυγατέρες, οι πνευματικές οντότητες αντιλαμβάνονταν τι συνέβαινε εδώ, και τους άρεσε. Πολλά στοιχειακά κατοικούσαν μέσα στον ψυχονοητικό λαβύρινθο της Ανεμόζωης, κάνοντας τη γειτονιά επικίνδυνη. Δημιουργούσαν καταστάσεις ώστε να παίζουν με τους ανθρώπους και να αντλούν

ψυχική ενέργεια απ'αυτούς. Ορισμένα, μάλιστα, τους οδηγούσαν ακόμα και στον θάνατο, βάζοντάς τους να αυτοκτονήσουν ή να σκοντάψουν και να πέσουν σε απότομα μέρη.

Δεν ήταν να εκπλήσσεται κανείς που η Ανεμόζωη δεν ήταν δημοφιλής γειτονιά, και που τη θεωρούσαν «περίεργη», ή ακόμα και επισφαλής. Πολλά οικοδομήματά της ήταν τελείως εγκαταλειμμένα, γιατί κάθε φορά που άνθρωποι κατοικούσαν εκεί πράγματα αποτρόπαια συνέβαιναν, πράγματα που τους ανάγκαζαν να φύγουν. Η Μιράντα είχε ακούσει ότι κάποτε κάποιος Πολιτάρχης είχε πληρώσει μάγους για να διώξουν τα στοιχειά από το μέρος, μα δεν τα είχαν καταφέρει. Η γειτονιά έβριθε από πνευματικές οντότητες, και ο ψυχονοητικός λαβύρινθος τούς πρόσφερε πλεονέκτημα που οι μάγοι δεν μπορούσαν να υπερνικήσουν.

Για τις θυγατέρες της Πόλης, βέβαια, το μέρος δεν ήταν πολύ επικίνδυνο. Ειδικά για όσες ήταν μεγάλες και έμπειρες, όπως η Μιράντα. Και κάτι πολύ ιδιόμορφα πολεοσημάδια παρουσιάζονταν εδώ σε συγκεκριμένες ώρες της ημέρας ή της νύχτας. Ίσως κάποιο απ'αυτά να την οδηγούσε στους κρυφούς δρόμους που είχε διαβάσει στον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων...*

(Η Κορίνα βάδιζε στους δρόμους της Ανεμόζωης παρατηρώντας τις ιδιομορφίες του λαβυρίνθου των πολεοσημαδιών, παρατηρώντας τα στοιχειακά που περιφέρονταν μέσα του: τις συνήθειές τους, τους τρόπους δράσης τους. Και την έβλεπαν κι αυτά. Μερικές φορές προσπάθησαν να την παραπλανήσουν, και η Κορίνα απέφυγε εύκολα τις παγίδες τους, γελώντας. Ο σεβασμός τους γι'αυτήν μεγάλωσε, αν και εξαρχής είχαν καταλάβει ότι δεν ήταν συνηθισμένη γυναίκα.)

Η Κορίνα παρατηρούσε και έψαχνε. Έψαχνε για ένα στοιχειακό που ήλπιζε να της φανεί χρήσιμο. Έψαχνε τρόπο να στήσει μια παγίδα.

Κοίταζε την αρχιτεκτονική της γειτονιάς πολύ αναλυτικά: χαρτογραφούσε, μέσα στο μυαλό της αλλά και πάνω σε χαρτί, και μέσα σ'ένα φορητό πληροφοριακό σύστημα με οθόνη και κονσόλα, τους δρόμους, τα αδιέξοδα, τις σκάλες, τα οικοδομήματα – ποια ήταν έρημα, ποια κατοικημένα, ποια ερειπωμένα, ποια σε καλή κατάσταση. Μάθαινε για τι χρη-

σιμοποιούνταν παλιά και για τι χρησιμοποιούνταν τώρα. Ερευνούσε τα ανώγεια και τα υπόγεια.

Μια νύχτα, είδε έναν άντρα ν'ανεβαίνει σ'ένα ψηλό μπαλκόνι, να καβαλά την κουपाστή, να κοιτά κάτω, καθώς κάπνιζε το τσιγάρο που πίστευε ότι θα ήταν το τελευταίο της ζωής του. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ήθελε ν'αυτοκτονήσει. Το μπαλκόνι βρισκόταν στον δέκατο-έβδομο όροφο.

Η Κορίνα στεκόταν στο διπλανό μπαλκόνι, χωρίς εκείνος να την έχει προσέξει.

Τώρα, του έγνεψε.

Ο άντρας ξαφνιάστηκε την κοίταξε σαν να φοβόταν ότι τον είχαν πιάσει να κάνει κάτι κακό.

«Ωραία η θέα, ε;» είπε η Κορίνα.

«Ποια είσαι;» ψέλλισε εκείνος. «Ποιοι σ'έστειλαν; Αυτοί σ'έστειλαν;»

«Τυχαία είμαι εδώ. Ή, ίσως, επειδή ο Κρόνος σε συμπαθεί. Ξέρω τι σου συμβαίνει.»

«Αυτοί σ'έστειλαν...»

Η Κορίνα γέλασε. «Δεν υπάρχει καμία μυστική οργάνωση που να σε παρακολουθεί—»

«Τους έχω δει!»

«Τυχαίους ανθρώπους έχεις δει, κατά πάσα πιθανότητα. Δυο στοιχειακά αυτού του μέρους παίζουν με το μυαλό σου, εδώ και κάμποσο καιρό. Τώρα περιμένουν να σκοτωθείς, για να τραφούν.»

«Είσαι τρελή...»

«Όχι,» είπε η Κορίνα «εσύ βρίσκεσαι στα όρια της παραφροσύνης.»

«Είναι οι Πορφυροί Δικαστές, δεν είναι; Είσαι με τους Πορφυρούς Δικαστές! Από καιρό προσπαθούν να βάλουν βόμβα στο σπίτι μου!»

«Σου είπα τι γίνεται. Αν θες, ωστόσο, να δώσεις τέλος, δώσε. Αν είσαι έξυπνος, όμως, θα έρθεις στο διαμέρισμά μου και θα συζητήσουμε. Θα σου πω τι να κάνεις για να γλιτώσεις από τα στοιχειακά που σε καταδιώκουν, κι εσύ θα μου πεις κάτι άλλο.»

«Τι;»

«Έλα να μιλήσουμε.»

Ο άντρας ξεροκατάπие φανερά, μες στο σούρουπο, τρέμοντας πάνω στην κουπαστή του μπαλκονιού· ο άνεμος που φύσηξε έσβησε το τσιγά-

ρο στο χέρι του. «Σ'έστειλαν... Τι θέλουν να μάθουν; Δεν κατάφερα ν'ανακαλύψω τίποτα! Σου λέω αλήθεια! Ο Πολιτάρχης με προσέλαβε για να βρω πληροφορίες, αλλά δεν κατάφερα τίποτα. Αυτή είναι η αλήθεια!»

«Δεν το αμφιβάλλω. Και επαναλαμβάνω: κανείς δεν με έστειλε. Τώρα, ή πήδα ή έλα να μιλήσουμε.» Το καταλάβαινε ότι του είχε κινήσει το ενδιαφέρον. Ο άνθρωπος πρέπει να ήταν ιδιωτικός ερευνητής – από εκείνους που, από ένα σημείο της ζωής τους και έπειτα, το μυαλό τους δεν μπορούσε να ηρεμήσει με τίποτα.

Ο άντρας κατέβηκε από την κουπαστή...)

Ο οδηγός του επιβατηγού οχήματος την άφησε στα άκρα της Ανεμόζωσης, όχι επειδή φοβόταν να μπει – η εν λόγω γειτονιά δεν ήταν και τόσο επικίνδυνη· δεν ήταν σαν θανάσιμες συμμορίες να τριγυρίζουν – αλλά επειδή η Μιράντα ήθελε να σταματήσει εδώ. «Ευχαριστώ,» του είπε, και του έδωσε μισό δεκάδιο παραπάνω.

«Η Καθμύρα να σας κοιτάζει πάντα με καλό μάτι, κυρία.»

Η Μιράντα βγήκε από το όχημα και βάδισε στους δρόμους της Ανεμόζωσης. Δεν ήταν η πρώτη φορά που ερχόταν εδώ, αλλά είχε χρόνια να έρθει. Παρότι το μέρος ήταν σαν έργο τέχνης της Πόλης και, συγχρόνως, σαν χώρος αναψυχής για τις θυγατέρες, δεν είχε και μεγάλο νόημα. Θύμιζε, σε όσους μπορούσαν να το κοιτάζουν σωστά, πάρκο εκκεντρικής μορφής, γεμάτο ζώα. Αλλά τα ζώα εδώ ήταν πνευματικές οντότητες.

Η Μιράντα έκανε βόλτα, παρατηρώντας γύρω της τα πολεοσημάδια. Άναψε ένα τσιγάρο.

Οι δρόμοι δεν ήταν έρημοι, αλλά ούτε και πολυσύχναστοι. Κάπου-κάπου έβλεπες κανέναν διαβάτη, ή κανένα όχημα περνούσε. Πολλές φορές, στοιχειακά προσπαθούσαν να δημιουργήσουν τρομαχτικές εντυπώσεις για τους ανθρώπους που έρχονταν από αντίκρου σου. Η Μιράντα, φυσικά, απλά τα έβρισκε διασκεδαστικά όλα αυτά.

Δεξιά της ήταν, τώρα, ένα γιγάντιο πολεοσημάδι ημέρας που έμοιαζε να βροντοφωνάζει ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΑΠΕΡΙΣΚΕΨΙΑ. Αριστερά της ήταν ένα άλλο γιγάντιο πολεοσημάδι που έμοιαζε να βροντοφωνάζει ΕΜΜΟΝΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ. Οι άνθρωποι που κατοικούσαν σ'αυτές τις μεριές – όσοι άνθρωποι κατοικούσαν εκεί – θα επηρεάζονταν ανάλογα.

Η Μιράντα δεν ήξερε πώς είχε δημιουργηθεί τέτοιου είδους ψυχονοητικό πλέγμα εδώ. Φάνταζε τυχαίο. Ένα αποτέλεσμα συμπτώσεων της Πόλης. Οι ίδιοι οι άνθρωποι της περιοχής, μάλλον, το είχαν δημιουργήσει χωρίς να το καταλαβαίνουν.

Η Μιράντα συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι ένα στοιχειακό πνεύμα της έγνεφε πίσω από μια γωνία σαν ύποπτος πωλητής παράνομων καπνών. Παγίδα; Δεν μπορούσε νάναι βέβαιη· τα γιγάντια πολεοσημάδια επισκίαζαν τα άλλα, τα μικρότερα, τα πιο λεπτομερειακά.

Η Μιράντα προχώρησε προς το πνεύμα με επιφύλαξη, βασιζόμενη στη διαίσθησή της...

(Η Κορίνα κάθισε στο σαλόνι της με τον Φρανκ, έχοντας ήδη ψήσει δυο κούπες καφέ. Ήταν πολύ καχύποπτος μαζί της, αλλά σύντομα η καχυποψία του διαλύθηκε. Η Κορίνα τού ζήτησε να της πει τι είχε δει και, μετά, του εξήγησε πώς τα στοιχειακά έπαιζαν με το μυαλό του.

«Είσαι μάγισσα;» τη ρώτησε. «Του τάγματος των Διαλογιστών;»

«Δεν έχει σημασία τι είμαι,» του απάντησε, και του είπε τι έπρεπε να κάνει για να διώξει τις πνευματικές οντότητες. Η πρότασή της περιλάμβανε να φύγει από την Ανεμόζωη.

«Μα, αν φύγω από δω... αυτοί που ίσως με κυνηγάνε....»

«Κανείς δεν σε κυνηγά, Φρανκ. Το ένα από τα δύο στοιχειακά ήταν εξαρχής. Και το άλλο πρέπει να ήρθε όταν ήσουν πλέον εδώ.»

«Νοίκιασα σπίτι στην Ανεμόζωη για να τους αποφύγω...» μουρμούρισε ο Φρανκ.

«Κι έπεσες χειρότερα στην παγίδα τους. Δεν είναι άνθρωποι αυτοί που σε καταδιώκουν.»

«Είσαι σίγουρη; Ο Πολιτάρχης μού είχε ζητήσει να ψάξω για τους Πορφυρούς-»

«Οι Πορφυροί Δικαστές,» τον διέκοψε, «δεν ενδιαφέρονται για σένα. Δεν τους πλησίασες καν.»

Την ατένισε συνοφρυωμένος. «Πώς τα ξέρεις αυτά;»

«Είναι προφανή, Φρανκ.» Ήπια μια γουλιά απ'τον καφέ της.

«...Νομίζω ότι ονειρεύομαι, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος,» μουρμούρισε ο Φρανκ.

Η Κορίνα γέλασε. «Δεν είναι όνειρο. Και θέλω να σου ζητήσω κάτι...»

«Τι;» Καχυποψία ξανά.

«Εδώ πέρα, στην Ανεμόζωη, βρίσκεται μια παλιά, υπόγεια αποθήκη. Δύο τετράγωνα απόσταση από τούτη την πολυκατοικία. Ξέρεις για ποια μιλάω, έτσι δεν είναι;»

Ο Φρανκ ένευσε. «Ναι. Την είχα ερευνήσει, για... για λόγους... Νόμιζα ότι ίσως εκεί να κρύβονταν...»

«Αλλά το μέρος ήταν έρημο;»

«Ναι.»

«Πες μου πώς να μπω. Πες μου τι είδες εκεί. Τα πάντα.»

«Γιατί σ'ενδιαφέρει;»

«Αυτό είναι δική μου δουλειά.»

Η καχυποψία του μεγάλωσε.

«Η δουλειά,» επανέλαβε η Κορίνα, «είναι δική μου, και μόνο. Κανείς δεν μ'έστειλε. Κανείς δεν ενδιαφέρεται για σένα, Φρανκ. Θα το δεις μόλις διώξεις τα στοιχειακά όπως σου είπα. Τώρα, μίλησέ μου για την αποθήκη.»

Η Μιράντα διέκρινε τις κινήσεις του στοιχειακού πνεύματος μέσα από τα σημάδια της Πόλης. Το έβλεπε στα διαστήματα ανάμεσα στις σκιές και στο φως· το έβλεπε από τις αντανακλάσεις του ήλιου πάνω σε μέταλλα, τζάμια, και κρύσταλλα· το έβλεπε από τα σκοτάδια που δημιουργούσαν οι κολόνες, τα περβάζια, οι γέφυρες. Το πνεύμα την καλούσε μέσα στον λαβύρινθο, και η Μιράντα ακολουθούσε. Δεν ήταν ξεκάθαρο τι ήθελε από εκείνη, έτσι ήταν επιφυλακτική μαζί του. Πολύ επιφυλακτική. Η διαίσθησή της της έλεγε πως κάτι ύποπτο συνέβαινε.

Αλλά ό,τι κι αν ήταν δεν έμοιαζε νάναι κάτι το απλό· το πνεύμα διέσχιζε, μέσα στον ψυχοπνευματικό λαβύρινθο, ένα μονοπάτι το οποίο της φαινόταν μυστήριο. Θα μπορούσε να είναι ένας από τους κρυφούς δρόμους που αναζητούσε;

Δεν το θεωρούσε πιθανό. Εκτός αν η πολεοτύχη της την ευνοούσε περισσότερο απ'ό,τι συνήθως.

Όχι, όμως· η Μιράντα δεν το πίστευε. Αυτό το στοιχειακό κάτι ήθελε από εκείνη. Και πρέπει να είχε αντιληφτεί πως είχε να κάνει με κάποια που δεν ήταν συνηθισμένη γυναίκα. Ίσως, ωστόσο, η Μιράντα να μπο-

ρούσε κάπως να το χρησιμοποιήσει για να οδηγηθεί τελικά σε έναν από τους κρυφούς δρόμους. Έμοιαζε πολύ έμπειρο στις κινήσεις του, στον τρόπο που πλοηγείτο μες στον ψυχοπνευματικό λαβύρινθο. Σίγουρα ήταν πνεύμα με πείρα και ικανότητα. Ίσως να είχε ζήσει – ή, μάλλον, υπάρξει – περισσότερα χρόνια από εκείνη.

Η Μιράντα έστριψε μέσα σε σοκάκια, πέρασε κάτω από μια γέφυρα, ακολουθώντας συνέχεια το στοιχειακό, που όλο της έγνεφε αλλά ποτέ δεν σταματούσε.

Τελικά, η Μιράντα σταμάτησε πρώτη.

Για να δει την αντίδρασή του.

(Η Κορίνα, έχοντας τελειώσει με τον Φρανκ, συνέχισε την αναζήτησή της μέσα στην Ανεμόζωη, και δεν άργησε να βρει ένα στοιχειακό που νόμιζε ότι ήταν ακριβώς αυτό που χρειαζόταν. Το είχε παρατηρήσει καλά: είχε καταλάβει την ιδιοσυγκρασία του, τις μεθόδους του, τον τρόπο επικοινωνίας του.

Ήταν το ένα από τα δύο στοιχειακά που είχαν προσπαθήσει να σκοτώσουν τον Φρανκ. Πολύ διαβολικό πνεύμα. Και παλιό, μάλλον. Της Κορίνας τής άρεσε. Και συνειδητοποίησε ότι το στοιχειακό μιλούσε μέσω των εναλλαγών του φωτός. Μπορούσε, μάλιστα, να κάνει τεχνητές λάμπες ν'αναβοσβήσουν κάπου-κάπου, επηρεάζοντας ελάχιστα τον υλικό κόσμο.

Η Κορίνα κατάφερε να πιάσει κουβέντα μαζί του, ένα σούρουπο, έχοντας κατανοήσει τους κωδικές του. Κρατούσε έναν φακό και τον αναβόσβηνε, δημιουργώντας σημάδια στην Πόλη που ήξερε ότι ήταν σαν ιδεογράμματα για το πνεύμα. Και το πνεύμα τής απάντησε προκαλώντας αναταραχές στα φώτα δύο δημόσιων στύλων. Η Κορίνα διάβαζε τα πολεοσημάδια που παράγονταν, κι έτσι το καταλάβαινε· δεν ήταν δύσκολο για μια έμπειρη Θυγατέρα σαν εκείνη.

Στην αρχή, το στοιχειακό την κορόιδευε, αλλά επιφυλακτικά, γιατί αντιλαμβανόταν τι ήταν, αντιλαμβανόταν με ποια είχε να κάνει· ήξερε ότι δεν μπορούσε να την ξεγελάσει. Μετά, όμως, έγινε πιο φιλικό μαζί της. Της αποκάλυψε πώς γεννήθηκε: οι πρωταρχικές ψυχικές του ενέργειες είχαν προέλθει από την έντονη διαμάχη δύο ανθρώπων που ο ένας τελικά είχε σκοτώσει τον άλλο. Του άρεσαν τόσο πολύ τέτοιου είδους συ-

γκρούσεις! Δυνατές. Άγριες. Που κατέληγαν σε μεγάλο κακό. Ήταν τόσο... γλυκές!

Η Κορίνα τού είπε ότι μπορούσε να δημιουργήσει μια κατάσταση παρόμοια μ'αυτή που το είχε γεννήσει, ώστε να τραφεί. Το στοιχειακό φάνηκε καχύποπτο μαζί της· τη ρώτησε τι ζητούσε ως αντάλλαγμα. Ήταν έξυπνο. Η Κορίνα χαμογέλασε· του είπε πως ήθελε να παραπλανήσει κάποια για εκείνη.

Ποια;

Μία-Σαν-Εμένα.

Τι-Παραπλάνηση-Ακριβώς;

Οδήγηση-Προς-Συγκεκριμένο-Μέρος. Με-Συγκεκριμένο-Τρόπο.

Περισσότερες-Πληροφορίες;

Η Κορίνα τού έδωσε περισσότερες πληροφορίες. Το στοιχειακό είπε ότι ίσως μπορούσε να τη βοηθήσει, αλλά έπρεπε πρώτα εκείνη να του δώσει την πληρωμή του.

Η Κορίνα συμφώνησε.

Ύστερα από εννιά μέρες, δυο γυναίκες τσακώθηκαν άγρια επάνω σε μια ταράτσα της Ανεμόζωης. Η μία, τελικά, σκότωσε την άλλη κι έριξε το πτώμα της από την άκρη της πολυκατοικίας, για να τσακιστεί σ'ένα έρημο πάρκο από κάτω.

Η Κορίνα παρακολουθούσε από μια άλλη ταράτσα, αθέατη.

Το επίβουλο στοιχειακό τρεφόταν από τις ψυχικές ενέργειες.

Η Κορίνα σύντομα το συνάντησε σ'ένα σκιερό σοκάκι, ανάμεσα σε μια συμμορία από γάτες που υπηρετούσαν ένα άλλο στοιχειακό. Αναβοσβήνοντας τον φακό της, ρώτησε: Θα-Εκπληρώσεις;

Το-Θέλημά-Σου-Θα-Γίνει-Πραγματικότητα-Αφέντρα-Της-Πόλης.)

Το στοιχειακό έπαψε να κινείται· η Μιράντα το διέκρινε στα πολεοσημάδια. Στράφηκε να την κοιτάξει όπως ένας επιτήδειος θα την κοίταζε πάνω απ'τον ώμο του, με το ένα μάτι να γυαλίζει.

«Τι θέλεις από μένα;» ρώτησε η Μιράντα.

Το στοιχειακό τής έγνεψε πάλι ν'ακολουθήσει.

Η Μιράντα δεν μπορούσε να διαβάσει λεπτομέρειες στα πολεοσημάδια – τίποτα περισσότερο από τις κινήσεις του στοιχειακού – τα γιγάντια πολεοσημάδια του λαβυρίνθου έπνιγαν όλα τα υπόλοιπα. Δεξιά

της ήταν ένα που ούρλιαζε ΑΣΗΜΑΝΤΕΣ ΑΓΩΝΙΕΣ· αριστερά της ένα που έλεγε ΠΛΗΡΗΣ ΝΩΘΡΟΤΗΤΑ. Αντίκρυ ένα άλλο που μурμουρίζε ΣΥΝΕΧΟΜΕΝΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ.

Το στοιχειακό τής έγνεφε να το ακολουθήσει. Θα της έκλεινε το μάτι – αν είχε μάτια.

«Τι θέλεις;» επέμεινε η Μιράντα.

Το στοιχειακό απομακρύνθηκε, εξακολουθώντας να της γνώφει.

Η Μιράντα αποφάσισε να το αγνοήσει, θέλοντας πάλι να δει την αντίδρασή του. Πήγε από άλλη μεριά. Βάδισε για λίγο μες στον ψυχοπνευματικό λαβύρινθο–

–και πάλι το στοιχειακό ήταν μπροστά της, γνώφοντας. Μια λάμπα (που, παρότι μέρα-μεσημέρι, είχε μείνει αναμμένη πάνω από μια αυλή) τρεμόπαιξε, σαν το πνεύμα να προσπαθούσε κάπως να επικοινωνήσει με τη Θυγατέρα.

Η Μιράντα δεν καταλάβαινε τι ήθελε να της πει. *Αν υπήρχαν περισσότερα φώτα, ίσως να καταλάβαινα... κι αν είχα περισσότερο χρόνο να το παρατηρήσω...*

Το στοιχειακό τής έγνεψε ξανά, κι έστριψε πίσω από μια γωνία.

Η Μιράντα το ακολούθησε, αν και η διαίσθησή της της έλεγε πως κάτι ύποπτο συνέβαινε.

Διέσχισε τρεις δρόμους και, περνώντας δίπλα από φανερά ερειπωμένα οικοδομήματα, έφτασε σ'ένα άνοιγμα ανάμεσα στις πολυκατοικίες και στα άλλα κτίσματα. Ήταν σαν μικρή πλατεία, και η διαίσθησή της την προειδοποιούσε για κίνδυνο. Παράξενο, όμως· γιατί η Μιράντα δεν έβλεπε τίποτα το επικίνδυνο εδώ. Το μέρος τής έμοιαζε τελείως εγκαταλειμμένο. Γκρεμισμένοι τοίχοι, καλώδια που κρέμονταν, δοκάρια που προεξείχαν, σίδερα που έβγαιναν μέσα από τις πέτρες, χώματα και κοτρόνες, ξύλα· φυτά είχαν φυτρώσει σε τυχαία σημεία: ένας τοίχος πολυκατοικίας ήταν γεμάτος αναρριχώμενη βλάστηση από πάνω ως κάτω· μέσα από έναν άλλο ξεπρόβαλλε ένα δέντρο, γύρω απ'το οποίο πουλιά φτερούγιζαν. Ληστές θα μπορούσαν να ήταν κρυμμένοι οπουδήποτε εδώ γύρω. Αλλά τι να κάνουν; Ποιον να κλέψουν; Ποιος περνούσε από τούτο το μέρος;

Η Μιράντα δεν μπορούσε να διαβάσει λεπτομέρειες στα πολεοσημάδια· έβλεπε μόνο τα γιγάντια σημάδια του λαβυρίνθου: ΑΡΓΗ ΚΑΤΑΘΛΙΨΗ, από τη μια· ΝΟΗΤΙΚΗ ΔΙΕΓΕΡΣΗ, από την άλλη.

Το στοιχειακό διέσχισε την πλατεία, βρέθηκε σ'έναν αντικρινό δρόμο.

Η Μιράντα βάδισε με προσοχή, τραβώντας το πιστόλι μέσα από την καπαρντίνα της. Το πάτωμα κάτω από τα πόδια της δεν ήταν πλακόστρωτο, παρατήρησε· ήταν μεταλλικό, και αρκετά γλιστερό, σαν λάδια να είχαν χυθεί επάνω του.

Τη στιγμή που πρόσεξε ότι το πάτωμα δεν ήταν «πάτωμα» ακριβώς, αλλά μια πελώρια, δίφυλλη καταπακτή, τα δύο φύλλα της καταπακτής άνοιξαν–

Η Κορίνα βρισκόταν μέσα σ'ένα από τα ερειπωμένα οικοδομήματα, μπροστά σ'ένα μηχάνημα που, παραδόξως ίσως (αν δεν ήταν πολεοτύχη), ακόμα λειτουργούσε. Ένας γιγάντιος μοχλός.

Από το παράθυρο δίπλα της, είχε καλή θέα. Έβλεπε το κενό ανάμεσα στα οικοδομήματα το οποίο καταλάμβανε πλήρως η πελώρια καταπακτή της υπόγειας αποθήκης. Δεν μπορούσε να διακρίνει λεπτομέρειες στα πολεοσημάδια, αλλά δεν της χρειάζονταν. Το ήξερε πως η Μιράντα ήταν εδώ. Και ήξερε πως το στοιχειακό είχε αρχίσει να την παρασέρνει προς την παγίδα.

Τώρα, την είδε να έρχεται στη μικρή «πλατεία», να κοιτάζει γύρω της καχύποπτα–

Καταλαβαίνει ότι κάτι συμβαίνει. Αναμενόμενα.

–να τραβά ένα πιστόλι μέσα από τη γκρίζα καπαρντίνα της–

Καταλαβαίνει, ίσως, ότι είναι παγίδα.

–και να βαδίζει επάνω στη μεταλλική καταπακτή, όπου η Κορίνα είχε πριν από λίγη ώρα ρίξει λάδια.

Πολύ αργά, Μιράντα! Πολύ αργά για σένα!

Γελώντας η Κορίνα κατέβασε, με τα δύο χέρια, τον μεγάλο μοχλό.

Και ήξερε ότι, σ'ένα από τα αντικρινά οικοδομήματα, η Τζέσικα τραβούσε τον δεύτερο μεγάλο μοχλό που ήταν απαραίτητο να κατεβεί για ν'ανοίξει η καταπακτή.

Ολόκληρο το πάτωμα έγειρε κάτω από τα πόδια της Μιράντας, κι από τις δυο μεριές, ενώ ένα γέλιο αντηχούσε από κάπου – ένα γέλιο που η Μιράντα αναγνώριζε.

Η Κορίνα!

Αφήνοντας το πιστόλι της να πέσει, προσπάθησε να κρατηθεί από τα μέταλλα, αλλά ήταν πολύ γλιστερά. Λάδια έρρεαν επάνω τους. Όχι τυχαία, αναμφίβολα. *Η Κορίνα!*

Κραυγάζοντας η Μιράντα γλίστρησε πάνω στο ένα μεταλλικό φύλλο της γιγάντιας καταπακτής, έπεσε στο σκοτάδι, και θα χτυπούσε άσχημα την πλάτη της στο πέτρινο πάτωμα αν δεν κουβαλούσε τον σάκο της.

Από πάνω της είδε τα δύο μεγάλα φύλλα να κλείνουν, κρύβοντάς της τον ουρανό.

Η Κορίνα και η Τζέσικα συναντήθηκαν επάνω στην κλειστή γιγάντια καταπακτή. Στον ώμο της δεύτερης ήταν πιασμένος ο Μελανόπτερος, το μαύρο περιστέρι της.

«Λοιπόν;» είπε η Κορίνα, υπομειδώντας. «Πώς αισθάνεσαι τώρα;»

«Έλαβε ό,τι της άξιζε,» αποκρίθηκε η Τζέσικα. «Είχε κάνει πολλά και στις δυο μας, κατά καιρούς.» Δεν τη χώνευε τη Μιράντα' η καταραμένη παλιόγρια την είχε δει «αστυνομικός» των Θυγατέρων. Ποια νόμιζε ότι ήταν, τέλος πάντων; Αρκετές φορές είχε χαλάσει τα παιχνίδια της Τζέσικας επειδή δεν τα «ενέκρινε», η καταραμένη!

Η Κορίνα ένευσε. «Ακριβώς.» Έμοιαζε ικανοποιημένη με τον εαυτό της.

«Αν και...»

«Τι;»

«Ακόμα δεν ξέρω αν κάναμε καλά που... Ίσως να πεθάνει εκεί μέσα.» Οι Θυγατέρες της Πόλης ποτέ δεν σκότωναν η μία την άλλη' ήταν άγραφος κανόνας. Κυκλοφορούσαν, μάλιστα, φήμες που έλεγαν ότι μεγάλο κακό σου συνέβαινε αν σκότωνες μια Αδελφή σου.

«Η Μιράντα; Να πεθάνει;» Η Κορίνα γέλασε. «Θα βρει τρόπο να επιβιώσει, πίστεψέ με. Αλλά, τουλάχιστον, θα βγει από τη μέση για κάποιο καιρό. Και ίσως να το ξανασκεφτεί προτού μπλέξει πάλι μαζί μας.»

Άρχισαν να απομακρύνονται από τη γιγάντια καταπακτή της υπόγειας αποθήκης.

«Εξακολουθώ, όμως, να μην καταλαβαίνω πώς ήξερες ότι θα ερχόταν τώρα ακριβώς σε τούτο το μέρος... Και τι θα γινόταν αν δεν ακολουθούσε το πνεύμα με το οποίο είχες συμφωνήσει, Κορίνα;»

Η Κορίνα γέλασε ξανά. «Θα το ακολουθούσε. Δε μπορεί να μην το ακολουθούσε...»

«Γιατί;»

«Διότι είχε έρθει εδώ για να ψάξει.»

«Τι;»

«Πού να ξέρω; Μόνο η Μιράντα ξέρει.»

«Κάτι δεν μου λες, Κορίνα! Από την αρχή, κάτι δεν μου έλεγες. Πώς ήξερες ότι η Μιράντα θα ερχόταν τώρα στην Ανεμόζωη;»

Η Κορίνα μειδίασε λεπτά κι άγγιξε τη μπροστινή μεριά του φορέματός της, κάτω από την οποία κρυβόταν το αρχαίο φυλαχτό. «Έχω πολλούς τρόπους να μαθαίνω πράγματα, Τζέσικα. Εσένα αυτό σ'ενδιαφέρει; ή που επιτέλους εκδικήθηκες τη Μιράντα για όσα σου έχει κάνει;»

«...Με βάζεις σε σκέψεις, Κορίνα.»

Η Κορίνα είχε, χρησιμοποιώντας το φυλαχτό, κοιτάξει το μέλλον και δεν νόμιζε ότι η Τζέσικα θα την πρόδιδε, ότι θα πήγαινε ν'ανοίξει την καταπακτή για να ελευθερώσει τη Μιράντα. «Δε χρειάζονται τέτοιες σκέψεις. Επειδή συμμαχήσαμε δεν σημαίνει πως θα σου πω όλα μου τα μυστικά. Εσύ θα μου έλεγες όλα τα δικά σου μυστικά;»

«Σίγουρα όχι,» αποκρίθηκε η Τζέσικα. Δεν εμπιστευόταν την Κορίνα, φυσικά, ούτε τη συμπαθούσε ιδιαίτερα. Αλλά τουλάχιστον η Κορίνα δεν ανακατευόταν στις δουλειές της όπως η Μιράντα – εκτός, ίσως, αν τύχαινε οι δουλειές της να ήταν κάπως μπλεγμένες με τις δουλειές της Τζέσικας. Όμως, μέχρι στιγμής, τέτοια περίπτωση δεν είχε τύχει. Δεν είχαν βρεθεί ποτέ σε αντιπαλότητα. Κι αυτή ήταν η πρώτη φορά που είχαν, ουσιαστικά, συνεργαστεί οι δυο τους. *Για να αντιμετωπίσουμε μια κοινή... ενόχληση.* Η Τζέσικα ήλπιζε η Μιράντα να υπέφερε εκεί μέσα. Για όλα όσα τής είχε κάνει. Η καταραμένη!

Βγαίνοντας από την Ανεμόζωη, επισκέφτηκαν το υπόγειο γκαράζ όπου είχαν αφήσει τα οχήματά τους. Η Κορίνα μπήκε στο τετράκυκλο

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής και οι Νομάδες των Δρόμων

όχημά της, η Τζέσικα καβάλησε το δίκυκλό της, και ύστερα από τον σύντομο χαιρετισμό των θυγατέρων–

(«Ωσότου οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά, Αδελφή μου.»

«Ωσότου οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά, Κορίνα.»)

–χώρισαν: Η πρώτη κατευθύνθηκε βόρεια μέσα στην Ατέρμονη Πολιτεία, η δεύτερη ταξίδεψε προς τα ανατολικά...

/15\

Εγκαταλείποντας το μέρος όπου ήταν ως τώρα καταυλισμένοι, οι Νομάδες ταξιδεύουν ξανά, αλλά η Κυρά των Δρόμων αλλάζει γρήγορα κατεύθυνση και, τελικά, τους οδηγεί αντίκρυ σε μια γειτονιά που πολλοί θεωρούν επικίνδυνη· εκεί μιλά στον Θόρινταλ για πράγματα που ο σαμάνος ήθελε μέρες ν'ακούσει, και ζητά πάλι τη βοήθειά του.

Δεν μπορούσε να κοιμηθεί· τα νεύρα του ήταν πολύ τσιτωμένα.

Καθόταν μπροστά στη σκηνή του και κάπνιζε. Η Γιάαμκα ήταν κουλουριασμένη δίπλα του· είχε αρχίσει να τον συνηθίζει. Η Λάρνια είχε μπει στη σκηνή και, μάλλον, κοιμόταν. Ίσως να είχε επηρεαστεί λιγότερο από εκείνον απ'ό,τι είχε συμβεί απόψε.

Ο Θόρινταλ ακόμα δυσκολευόταν να πιστέψει ότι όλα τούτα ήταν αληθινά. Αδυνατούσε να καταλάβει πώς μπορούσαν αυτοί οι Νομάδες να είχαν προδώσει έτσι την Εύνοια – να είχαν στραφεί εναντίον της με τέτοιο τρόπο. Τι μπορεί να τους είχε πει εκείνη η κοκκινόδερμη γυναίκα; Και ποια ήταν; Ήταν η ίδια που είχαν συναντήσει οι Νομάδες χτες; Μάλλον όχι. Αυτή είχε κόκκινο δέρμα και κόκκινα μαλλιά. Αλλά η γυναίκα που είχε περιγράψει ο Ρίμναλ είχε κόκκινο δέρμα και ξανθά μαλλιά. Αποκλείεται να ήταν η ίδια. Και η Εύνοια είχε πει ότι δεν τη γνώριζε...

Μπορεί να ήταν Θυγατέρα της Πόλης;

Και ο Ρίμναλ!... Μα τον Κρόνο, ο Ρίμναλ υποπτευόταν τον Θόρινταλ στην αρχή. Ο Ρίμναλ, όπως έλεγαν οι άλλοι Νομάδες, ήταν καχύποπτος με όλους τους καινούργιους. Πώς ήταν δυνατόν να είχε αποδειχτεί προδότης; Του Θόρινταλ τού έμοιαζε τελείως παράλογο.

Αυτή η παράξενη γυναίκα που συνάντησε πρέπει κάτι να του έκανε... κάπως... Σ'εκείνον και στους υπόλοιπους... Είχε παίξει με τα μυαλά τους, με κάποιο τρόπο. Ο Θόρινταλ είχε την αίσθηση ότι εδώ συνέβαινε κάτι πολύ μεγάλο, κάτι πολύ περίπλοκο για να το κατανοήσει. Και α-

ναρωτιόταν αν κι η Εύνοια το κατανοούσε. Φαινόταν τρομαγμένη, πάντως.

Τελείωσε το τσιγάρο του και άναψε και δεύτερο. Σίγουρα, δεν μπορούσε ακόμα να κοιμηθεί.

Ποιοι ήθελαν να απαγάγουν την Εύνοια; Ποιοι ήταν αυτοί μαζί με την πορφυρόδερμη, ξανθιά γυναίκα που ανέφερε ο Ρίμναλ;

Ο Θόρινταλ είδε κινήσεις από την άκρη του καταυλισμού. Κάποιοι ήταν εκεί και μιλούσαν με τους Νομάδες, κάποιοι με λάμπες μαζί τους. Σηκώθηκε όρθιος για να κοιτάξει καλύτερα. Επάνω στα ρούχα τους είχαν το Α.Α. με τη σπαστή αστραπή. Αστυνομία της Αμφινόμης. Μάλλον είχαν ακούσει τους πυροβολισμούς και είχαν έρθει να μάθουν τι συνέβη.

Ο Θόρινταλ είδε φρουρούς να τρέχουν να ειδοποιήσουν την Εύνοια· είδε σε λίγο την Εύνοια να έρχεται και να μιλά με τους αστυνομικούς χωρίς εντάσεις· είδε τους αστυνομικούς να φεύγουν και την Εύνοια να επιστρέφει στο μεγάλο ερπυστριοφόρο. Δε νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει κανέναν επίδεσμο στον λαιμό της. Εκείνο το τραύμα ήταν, τελικά, τόσο επιπόλαιο;

Ο Θόρινταλ κάθισε ξανά μπροστά στη σκηνή του.

«Όλη νύχτα εκεί καθόσουν;»

Ο Θόρινταλ γύρισε και είδε τη Λάρνια να έχει βγάλει το πρασινόδερμο, γαλανομάλλικο κεφάλι της από τη σκηνή.

«Ναι.» Ήταν ξημερώματα πλέον. «Δεν ήμουν ο μόνος,» πρόσθεσε. Είχε δει κι άλλους Νομάδες να κάθονται μπροστά από τις σκηνές τους, κάποιοι σιωπηλοί, κάποιοι σιγοψιθυρίζοντας, συζητώντας. Τον Θόρινταλ κανείς δεν τον είχε πλησιάσει: και καλύτερα, γιατί δεν είχε όρεξη για κουβέντα.

Η Λάρνια χώθηκε ξανά στο υφασμάτινο κατάλυμα και, ύστερα από λίγο, βγήκε ντυμένη και φορώντας τις μπότες της. Το χέρι της χάιδεψε τη λεία ράχη της Γιαάμκα, η οποία είχε σηκωθεί και χασμουριόταν. «Έγινε τίποτα χτες βράδυ;»

«Η Αστυνομία ήρθε, μάλλον έχοντας ακούσει ή ειδοποιηθεί για τη φασαρία. Η Εύνοια τούς μίλησε κι έφυγαν.» Ανασήκωσε τους ώμους του.

Η Βιολέτα και ο Ράνελακ, μαζί με τον Ανδρόνικο, φάνηκαν να βαδίζουν προς τη σκηνή του Θόρινταλ, περνώντας ανάμεσα από τις άλλες σκηνές. Πλησιάζοντας, ο Σκέλεθρος είπε: «Δεν ήρθαμε το βράδυ γιατί φανταζόμαστε ότι θα ήσουν κουρασμένος.»

«Αν και σε είδα, από μακριά, να κάθεται και να καπνίζεις,» πρόσθεσε η Βιολέτα.

«Δε μπορούσα να κοιμηθώ,» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ.

«Οι άλλοι Νομάδες λένε ότι έσωσες την Εύνοια.»

«Υπερβάλλουν. Απλώς βοήθησα.»

Ο Σκέλεθρος ρώτησε: «Ο Ρίμναλ ήταν όντως ανάμεσα στους προδότες;»

Ο Θόρινταλ ένευσε. «Ήταν.»

«Γιατί, μα τον Κρόνο;»

«Ούτε εγώ το έχω καταλάβει καλά ακόμα.»

«Λένε,» είπε η Βιολέτα, «ότι το έκαναν για να τους πληρώσουν. Αλλά...» κόμπιασε, «μου φαίνεται εξωφρενικό! Μου φαίνεται εξωφρενικό ότι κάποιος θα συμφωνούσαν να κάνουν τέτοιο πράγμα στην Εύνοια για χρήματα.»

«Τι ακριβώς ήθελαν, Θόρινταλ;» ρώτησε ο Ράνελακ. «Να την απαγάγουν, όπως ισχυρίζονται κάποιοι, ή να τη σκοτώσουν;»

«Να την απαγάγουν ήθελαν. Αυτό είπε, τουλάχιστον, ο Ρίμναλ όταν τον ανέκριναν.» Και τους διηγήθηκε όλα όσα είχε ακούσει από τον προδότη. Εν τω μεταξύ ήρθαν κοντά ο Εύθυμος και η Μαρίνα, που ήταν το ίδιο μπερδεμένοι και έκπληκτοι όπως οι σαμάνοι.

«Θα τρελαθούμε τελείως!» αναφώνησε ο Εύθυμος. «Θέλω να τον δω εγώ ο ίδιος τον ανώμαλο! Δε... δε μπορώ να το πιστέψω αλλιώς!»

«Ούτε εγώ θα μπορούσα εύκολα να το πιστέψω—» είπε ο Θόρινταλ.

«Ο Ρίμναλ υποπτευόταν τους πάντες...» σχολίασε η Μαρίνα.

Η Λάρνια είπε: «Τον εαυτό του μάλλον θα έπρεπε να υποπτεύεται περισσότερο.»

Ένα από τα Πνεύματα των Δρόμων τούς πλησίασε, λέγοντας: «Φεύγουμε. Ετοιμαστείτε.»

«Τώρα;» έκανε η Λάρνια.

«Τώρα.»

Ο Θόρινταλ, ρίχνοντας μια μάτια ολόγυρα, είδε πως οι Νομάδες μάζευαν τις σκηνές τους. Γιατί, άραγε, βιαζόταν να φύγει η Εύνοια; Εξαιτίας της νυχτερινής κουβέντας της με την Αστυνομία; Ή εξαιτίας αυτής της παράξενης πορφυρόδερμης γυναίκας;

Ο σαμάνος άρχισε να μαζεύει και τη δική του σκηνή καθώς το Πνεύμα των Δρόμων απομακρυνόταν.

«Θυγατέρα της Πόλης πρέπει να ήταν κι αυτή,» υπέθεσε η Μαρίνα. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι αναφερόταν στη γυναίκα που είχε μιλήσει στον Ρίμναλ και τους άλλους προδότες.

«Ακόμα κι αν ήταν...» είπε ο Εύθυμος, «τόσο εύκολο το θεωρείς να βάλει κάποιον από εμάς να στραφεί εναντίον της Εύνοιας; Και όχι μόνο έναν. Ήταν... Πόσοι είπες ότι ήταν, Θόρινταλ;»

«Οχτώ, μαζί με τον Ρίμναλ.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Ράνελακ. «Πάμε να μαζέψουμε τα πράγματά μας. Η Εύνοια ξέρει τι κάνει.»

Καθώς έφευγαν από το εμπορικό μέρος όπου είχαν καταυλιστεί, ο Θόρινταλ πλησίασε την Εύνοια, η οποία προπορευόταν περιστοιχισμένη από τα Πνεύματα των Δρόμων, που φαίνονταν πιο επιφυλακτικά απ'ό,τι συνήθως, σαν να περίμεναν επίθεση από στιγμή σε στιγμή. Τα όπλα τους δεν τα είχαν κρυμμένα· κι αυτό ήταν σπάνιο για τους Νομάδες. Ο Δεινοχάρης ήταν ανάμεσα στα μέλη της συμμορίας του με μια μαύρη καλύπτρα να σκεπάζει το δεξί του μάτι· το είχε χάσει, λοιπόν· δεν είχε απλά τραυματιστεί.

Ο Θόρινταλ κοίταξε τον λαιμό της Εύνοιας. Ούτε σημάδι δεν υπήρχε εκεί από τη μαχαιριά της προδότριας. Πώς ήταν δυνατόν; *Μα τον Κρόνο, θ'αρχίσω κι εγώ να πιστεύω ότι είναι θυγατέρα της Πόλης...* Δε μπορούσε να σκεφτεί καμία λογική εξήγηση για την εξαφάνιση του τραύματος.

«Θόρινταλ...» είπε η Κυρά των Δρόμων, ήρεμα όπως συνήθως· δεν ήταν σήμερα ταραγμένη.

«Εύνοια. Δε θέλω να σε ενοχλώ...»

«Δε μ'ενοχλείς καθόλου· το ξέρεις.»

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα και φεύγουμε;» τη ρώτησε. «Κάτι έγινε με την Αστυνομία;»

«Την Αστυνομία της Αμφίνομης δεν την ενδιαφέρει τι κάνουμε ανα-
μεταξύ μας, αρκεί να μην εξαπλωθεί παραέξω, ό,τι κι αν είναι.»

«Έτσι σου είπαν;»

«Ναι.»

«Με τον Ρίμναλ ξαναμίλησες;»

Η Εύνοια ένευσε, και η όψη της ήταν προβληματισμένη μέσα από την
κουκούλα της κάπας της. «Δεν είπε τίποτα καινούργιο.»

«Είναι ακόμα κλειδωμένος στο ερπυστριοφόρο;»

«Ναι. Δεν ξέρω αν μπορώ να τον εμπιστευτώ.»

«Και οι άλλοι μαζί του;»

«Όσοι είναι ζωντανοί. Οι τρεις σκοτώθηκαν. Τώρα κηδεύονται με
τους υπόλοιπους που έπεσαν. Ήταν όλοι Νομάδες, ό,τι κι αν έγινε.» Η
φωνή της φανέρωνε μονάχα θλίψη, όχι οργή.

«Κηδεύονται;»

Η Εύνοια στράφηκε κι έδειξε προς το ερπυστριοφόρο που ακολου-
θούσε κυλώντας τις μεγάλες του ερπύστριες ανάμεσα στο πλήθος των
Νομάδων. Στην οροφή του – η οποία ήταν ψηλή, καθότι το όχημα είχε
δύο πατώματα – φωτιές ήταν αναμμένες.

«Οι σοροί;» είπε ο Θόρινταλ.

«Ναι. Έτσι είναι το έθιμό μας, Θόρινταλ. Κηδεύουμε τους νεκρούς
πάντα ταξιδεύοντας μέσα στην Πόλη· ποτέ ακίνητοι. Τα πτώματα καί-
γονται ενώ ο δρόμος περνά κάτω από τα πόδια μας.»

Ο σαμάνος διέκρινε μερικές φιγούρες να στέκονται πάνω στην ορο-
φή του ερπυστριοφόρου, και η μία απ'αυτές ήταν σίγουρα η Τζουλιάν-
να, η ιέρεια του Κρόνου. Τα μακριά, μαύρα μαλλιά της ανέμιζαν μαζί με
το ράσο της.

Ο Θόρινταλ ρώτησε την Εύνοια: «Με τους άλλους προδότες μίλησες;
Εννοώ, εκτός από τον Ρίμναλ.»

«Μίλησα.»

«Είπαν τα ίδια, ή υπήρχαν διαφορές στις ιστορίες τους;»

«Τα ίδια είπαν, ακριβώς.»

«Γι'αυτή την πορφυρόδερμη γυναίκα...»

«Ναι.»

«Τη γνωρίζεις, Εύνοια;»

«Είπα πως όχι, δεν το είπα;»

«Ούτε... υποπτεύεσαι κάτι γι'αυτήν; Ποια μπορεί να είναι. Τι μπορεί να είναι.»

Η Εύνοια απλώς κούνησε το κεφάλι. Δεν ήθελε να πει τίποτα περισσότερο.

Δυο ώρες πριν από το μεσημέρι. Οι Νομάδες ταξίδευαν δυτικά, διασχίζοντας την Τροχιόστρωτη, όταν η Εύνοια άλλαξε κατεύθυνση μάλλον απρόσμενα, έκρινε ο Θόρινταλ που ακόμα βάδιζε πλάι της, ανάμεσα στα Πνεύματα των Δρόμων. Ήταν σαν η Εύνοια να είχε διακρίνει κάτι που για εκείνον ήταν αόρατο: κάποιο εμπόδιο... πνευματικό, ίσως... κάτι στους δρόμους... Ο Θόρινταλ αισθανόταν γοητευμένος από το μυστήριο αυτής της γυναίκας.

Οι Νομάδες την ακολούθησαν, όπως πάντα, χωρίς καμία διαμαρτυρία. Κατευθύνθηκαν τώρα προς τα νότια. Και η Ατέρμονη Πολιτεία έμοιαζε να ανοίγεται μπροστά τους. Ως συνήθως, ήταν σαν να βαδίζουν μέσα σε άλλη πραγματικότητα: μια πραγματικότητα παράλληλη ως προς την καθημερινή της Ρελκάμνια. Ο Θόρινταλ θόλωσε τα γυαλιά του και κοίταξε για πνεύματα. Δεν είδε τίποτα το καινούργιο, τίποτα το μη αναμενόμενο ή ανησυχητικό.

Ήταν μεσημέρι όταν σταμάτησαν σε μια μικρή πλατεία κοντά στα σύνορα Τροχιόστρωτης με Αργόπιστο. Έβγαλαν τις σκηνές τους και καταυλίστηκαν. Η Εύνοια τούς είπε ότι το απόγευμα θα συνέχιζαν: να μην περίμεναν ότι θα έμεναν εδώ για παραπάνω από μερικές ώρες. Ο Θόρινταλ σκέφτηκε να τη ρωτήσει αν έβλεπε κάτι που τη θορυβούσε, αλλά τελικά έμεινε σιωπηλός. Αν εκείνη νόμιζε ότι έπρεπε να του μιλήσει θα του μιλούσε όπως και τις άλλες φορές. Τον εμπιστευόταν· δεν υπήρχε αμφιβολία γι'αυτό· ο Θόρινταλ την είχε βοηθήσει σε μια πολύ κρίσιμη στιγμή. Ακόμα και τα Πνεύματα των Δρόμων τον έβλεπαν πλέον με άλλο σεβασμό· το διέκρινε στα βλέμματά τους. Ακόμα κι ο αρχηγός τους, ο Δεινοχάρης.

Ο Θόρινταλ πήγε να στήσει τη σκηνή του, αλλά, καθώς άρχιζε, η Λάρνια τον πλησίασε και του είπε: «Έλα στη δική μου σκηνή,» μπλέκοντας τον αγκώνα της μέσα στον δικό του και φιλώντας την άκρη του στόματός του. Ο Θόρινταλ την ακολούθησε, και είδε ότι η Λάρνια είχε τη σκηνή της ήδη στημένη. Η Γιαάμκα καθόταν απέξω κι έτρωγε από ένα

μεγάλο μπολ. Ύψωσε το βλέμμα της προς στιγμή στον σαμάνο, γλείφοντας τα μουστάκια της.

Ο Θόρινταλ άφησε τα πράγματά του στο κατάλυμα της Λάρνια και, μετά, πήγαν να πάρουν κάτι να φάνε από τους Νομάδες που μοίραζαν φαγητό στους υπόλοιπους. Επιστρέφοντας κάθισαν κοντά στη μεγάλη γάτα κι άρχισαν να τρώνε. Η Λάρνια τον ρώτησε τι του είπε η Εύνοια.

«Τίποτα καινούργιο.»

«Τι θα κάνουν με τον Ρίμναλ και τους άλλους;»

«Δεν ξέρω. Για την ώρα, κλεισμένους τούς έχουν.»

Ο Εύθυμος και η Μαρίνα δεν άργησαν να έρθουν κοντά και να καθίσουν κι αυτοί. Μετά, ήρθαν ο Σκέλεθρος και ο Ανδρόνικος. Μετά, η Βιολέτα, μ'ένα Διαιγές Νεύμα στο χέρι. Συζητούσαν για όσα είχαν συμβεί, έκαναν υποθέσεις. Κανείς δεν μπορούσε να βγάλει συμπέρασμα· όλοι ήταν παραξενεμένοι, μπερδεμένοι.

«Η Εύνοια πρέπει να ξέρει τι γίνεται,» είπε η Μαρίνα. «Απλώς δεν θέλει να μας πει.»

«Γιατί να μη θέλει;» ρώτησε ο Εύθυμος.

«Ίσως να είναι κάποιο θέμα που μπορούν να καταλάβουν μόνο οι Θυγατέρες της Πόλης. Ή που δεν θέλουν να το μάθουν άλλοι. Σίγουρα, Θυγατέρα της Πόλης ήταν αυτή που έβαλε τον Ρίμναλ και τους υπόλοιπους να μας προδώσουν. Κάποια διαμάχη – κάποιος πόλεμος – πρέπει να συμβαίνει εδώ.»

«Ανάμεσα στις Θυγατέρες της Πόλης;» είπε η Λάρνια.

Η Μαρίνα ένευσε. «Τι άλλο;»

«Πολλά μπορεί να συμβαίνουν,» τόνισε ο Ράνελακ. «Ας μη βιαζόμαστε να βγάλουμε συμπεράσματα.» Είχε ανάψει τη στριφτή πίπα του και κάπνιζε, με τον Ανδρόνικο κουλουριασμένο στα πόδια του. Ο σκύλος έμοιαζε να φοβάται τη Γιάαμκα, η οποία δεν τον κοίταζε και τόσο φιλικά.

«Αν έχουν πόλεμο,» είπε η Λάρνια, «γιατί να θέλει να απαγάγει την Εύνοια; Γιατί να μη θέλει να τη σκοτώσει;»

Κανείς, φυσικά, δεν μπορούσε να δώσει απάντηση σ'αυτό.

«Η πορφυρόδερμη γυναίκα,» τους θύμισε ο Θόρινταλ, «είχε και κάποιους άλλους μαζί της. Δεν ήταν μόνη.»

«Υποθέτεις ότι αυτοί ήθελαν την Εύνοια, όχι η ίδια;» είπε η Λάρνια.

«Έτσι είπε ο Ρίμναλ, νομίζω.»

«Ποιος, όμως, να θέλει να απαγάγει την Εύνοια, μα τον Κρόνο;» είπε η Βιολέτα. «Να την κάνει τι;»

«Πιθανώς να νομίζει ότι μπορεί να τον εξυπηρετήσει με κάποιο τρόπο,» υπέθεσε ο Ράνελακ. «Η Εύνοια έχει... δυνάμεις που δεν κατανοούμε.»

Το απόγευμα, το ταξίδι τους συνεχίστηκε νότια, μέσα στον Αργόπιστο, και ο Θόρινταλ βάδιζε ξανά κοντά στην Εύνοια, από περιέργεια κυρίως, πράγμα με το οποίο εκείνη δεν έμοιαζε να έχει πρόβλημα. Ούτε εκείνη ούτε τα Πνεύματα των Δρόμων, που εξακολουθούσαν να βρίσκονται σε επιφυλακή και να έχουν όπλα σε φανερά σημεία επάνω τους.

Από το ηχοσύστημα του ψηλού τετράκυκλου οχήματος ακουγόταν *Ο Ερχομός των Νυχτερινών Αρχόντων*, του συγκροτήματος Μεταμεσονύκτιες Διαδρομές.

Ο Θόρινταλ είχε την αίσθηση ότι η Εύνοια κάτι έψαχνε, γιατί, παρότι συνεχώς έδινε νότια κατεύθυνση στους Νομάδες, άλλαζαν δρόμους κάθε τόσο, έστριβαν από δω κι από κει. Και τα πράσινα μάτια της κοίταζαν έντονα και ερευνητικά την Πόλη–

Την Πόλη... Έχω αρχίσει κι εγώ να σκέφτομαι σαν τους Νομάδες, παρατήρησε ο Θόρινταλ. Ήταν, βέβαια, ένας απ'αυτούς πλέον. Είχε πάψει νάναι «καινούργιος». Και νόμιζε ότι η Εύνοια τον εμπιστευόταν πολύ περισσότερο από άλλους – πράγμα που τον έκανε να νιώθει καλά, με τον ίδιο τρόπο που θα τον έκανε να νιώθει καλά αν ήξερε πως η αδελφή του τον εμπιστευόταν και τον αγαπούσε.

Οι κάτοικοι του Αργόπιστου έβγαιναν σε μπαλκόνια και σε παράθυρα για να δουν τους Νομάδες να περνάνε. Σταματούσαν στις άκριες δρόμων ή γεφυρών και τους κοίταζαν. Κάποιοι τούς χαιρετούσαν, κι ορισμένοι Νομάδες αντιχαιρετούσαν. Η Αστυνομία της Αμφίνομης, επίσης, δεν ήταν μακριά· ο Θόρινταλ έβλεπε κάπου-κάπου δίκυκλα με αστυνομικούς αναβάτες να παρουσιάζονται και να εξαφανίζονται. Ύστερα από τους χτεσινοβραδινούς πυροβολισμούς, μάλλον, ήθελαν να έχουν τους Νομάδες υπό παρακολούθηση.

Το ηχοσύστημα επάνω στο ψηλό τετράκυκλο άλλαζε τραγούδια: *Δι-αλαλούν οι Φωνές της Πόλης... Τα Κιάλια... Χαιρετώντας τους Παππούδες... Πάνω στις Γέφυρες του Κόσμου... Ρημάδια των Δρόμων...*

Όταν νύχτωσε, ο Θόρινταλ παρατήρησε ότι είχαν φτάσει στα όρια μιας γειτονιάς γνωστής ως Ανεμόζωη, η οποία υποτίθεται πως ήταν... παράξενη. Στοιχειωμένη. Και δεν επρόκειτο μονάχα για αβάσιμες φήμες. Ο Θόρινταλ είχε έρθει εδώ μια φορά παλιότερα. Το μέρος ήταν γεμάτο πνεύματα που έπαιζαν πολύ άσχημα παιχνίδια στους ανθρώπους και δεν τους άρεσε καθόλου όταν κατάλαβαν ότι ο Θόρινταλ μπορούσε να τα δει με τα θολωμένα γυαλιά του...

Η Εύνοια πρόσταξε τους Νομάδες να σταματήσουν στα σύνορα της Ανεμόζωης, να καταυλιστούν επάνω σε μια γέφυρα που είχε μεγάλο πεζόδρομο από τη μια μεριά, με κάποια μικρά καταστήματα – περίπτερα, ορθοφαγεία, οπωροπωλεία, καφετέριες-μπαρ, ένα βιβλιοπωλείο – και εξίσου μικρές οικίες, ισόγειες ή με έναν όροφο το πολύ. Οι κάτοικοι του μέρους αιφνιδιάστηκαν ευχάριστα που οι Νομάδες αποφάσισαν να διανυκτερεύσουν στην περιοχή τους. Οι μαγαζάτορες δήλωσαν πως θα έμεναν ανοιχτά όλη νύχτα, αν οι Νομάδες το ήθελαν· ο Θόρινταλ άκουσε τρεις απ'αυτούς να το λένε μιλώντας στα Πνεύματα των Δρόμων και σε κάποιους άλλους, ανάμεσα στους οποίους ήταν και η Μαρίνα.

Η Εύνοια έδειχνε προβληματισμένη ξανά. Στεκόμενη στην άκρη της γέφυρας, ακουμπώντας τα χέρια της στο προστατευτικό κιγκλίδωμα, ατένιζε προς τη μεριά της Ανεμόζωης. Τι την ανησυχούσε τώρα; Συνέβαινε κάτι με τα πνεύματα εκεί; Ο Θόρινταλ δεν πλησίασε για να ρωτήσει.

Αλλά τότε, σαν νάχε ακούσει τις σκέψεις του, η Κυρά των Δρόμων στράφηκε και του έκανε νόημα να έρθει κοντά της. Ο σαμάνος πήγε.

«Το ξέρεις αυτό το μέρος;» τον ρώτησε δείχνοντας την Ανεμόζωη.

«Ναι. Η Ανεμόζωη. Πολλά πνεύματα εκεί, Εύνοια. Και επηρεάζουν τους ανθρώπους με άσχημους τρόπους. Κόσμος έχει αυτοκτονήσει· έχουν γίνει δολοφονίες· άτομα έχουν παραφρονήσει... Η γειτονιά είναι μισοεγκαταλειμμένη. Οι πάντες τη θεωρούν περίεργη, είτε ξέρουν για τα πνεύματα είτε όχι.»

«Εσύ τα έχεις δει...» Δεν ήταν ερώτηση.

Ο Θόρινταλ ένευσε. «Τα έχω δει. Και δεν τους άρεσε που τα είδα. Δε θα ήθελα να ξαναεπισκεφτώ αυτό το μέρος.»

«Ούτε για χάρη μου;»

Ο Θόρινταλ συνοφρυώθηκε. «Σκοπεύεις να οδηγήσεις τους Νομάδες στην Ανεμόζωη;»

«Όχι αν μπορώ να το αποφύγω. Αλλά... εγώ πρέπει να πάω εκεί...» Ατένιζε πάλι τη στοιχειωμένη γειτονιά σαν να διάβαζε στα οικοδομήματα και στους δρόμους της κάποιον κρυφό κώδικα που ο Θόρινταλ δεν μπορούσε ούτε να φανταστεί.

«Γιατί;»

Η Εύνοια στράφηκε να τον κοιτάξει. «Θα σου πω. Αναλυτικά. Γιατί χρειάζομαι, γι'άκόμα μια φορά, τη βοήθειά σου, νομίζω. Όπως εξαρχής υποψιαζόμουν, δε σ'έφερε τυχαία η Πόλη σ'εμένα, Θόρινταλ.»

Ένα ρίγος τον διέτρεξε, και δεν ήξερε αν ήταν από ενθουσιασμό ή από φόβο. Ίσως, λίγο κι από τα δύο.

Τον οδήγησε στη σκηνή της, την οποία τα Πνεύματα των Δρόμων είχαν ήδη στήσει. «Θέλεις κάτι να πεις;» τον ρώτησε.

Ο Θόρινταλ κούνησε το κεφάλι αρνητικά. Αισθανόταν τα νεύρα του πολύ τσιτωμένα για να πει έστω και νερό.

Η Εύνοια τού έκανε νόημα να καθίσει σ'ένα από τα τρία σκαμνιά, και κάθισε αντίκρυ του. «Πιστεύεις ότι είμαι θυγατέρα της Πόλης, Θόρινταλ;»

Η ερώτησή της τον ξάφνιασε. Τόσο καιρό αυτό ακριβώς τη ρωτούσε και εκείνη όλο απέφευγε να του απαντήσει. Τι απάντηση περίμενε τώρα εκείνος να της δώσει; «Δεν ξέρω τι να πιστέψω... Πάντως, πολλοί Νομάδες σε θεωρούν θυγατέρα της Πόλης. Οι περισσότεροι, νομίζω.»

Η Εύνοια ένευσε. «Ναι. Και έχουν δίκιο. Είμαι, όντως, θυγατέρα της Πόλης.»

Ο Θόρινταλ την ατένιζε σιωπηλός τώρα. Του το είχε πει τόσο απλά που τον είχε ξαφνιάσει. Τον είχε πιάσει απροετοίμαστο. *Μου λέει αλήθεια; αναρωτήθηκε. Αν δεν το θεωρεί σπουδαίο, γιατί το έκρυβε όλο αυτό τον καιρό; Γιατί γενικά το κρύβει, από όλους;*

Η Εύνοια χαμογέλασε αχνά, μάλλον διακρίνοντας στην όψη του πόσο μπερδεμένος αισθανόταν. «Δεν είμαι, βέβαια, όπως οι θυγατέρες για

τις οποίες ίσως νάχεις διαβάσει σε διάφορα παράξενα περιοδικά, ή όπως αυτές για τις οποίες ίσως να έχεις ακούσει σε μύθους. Δεν εξαφανίζομαι απ'τη μια άκρη της Ρελκάμνια για να εμφανιστώ στην άλλη. Δεν περνάω μέσα απ'τους τοίχους, δεν γίνομαι αόρατη...»

«Τι κάνεις, τότε; Τι... τι σημαίνει να είσαι θυγατέρα της Πόλης;»

«Η Πόλη – η Ρελκάμνια – μου μιλά, θόρινταλ. Για μένα, παντού υπάρχουν σημάδια – *πολεοσημάδια* – τα οποία μου αποκαλύπτουν διάφορες πληροφορίες.»

«Όπως;»

«Αν κάποιος με παρακολουθεί, για παράδειγμα. Ή από ποιον δρόμο έχει λιγότερη κίνηση.»

«Έτσι οδηγείς τους Νομάδες... έτσι μας κάνεις να αισθανόμαστε σαν... σαν να βαδίζουμε μέσα σε άλλη πραγματικότητα.» Δεν ήταν ερώτηση.

Η Εύνοια ένευσε. «Ναι.»

«Τότε, γιατί δεν μπορούσες να βρεις τον Ρίμναλ και τους άλλους προδότες, Εύνοια;»

«Το κατάλαβα πως κάποιοι είχαν στραφεί εναντίον μου, απλώς δεν ήξερα ποιοι.»

«Τα... πολεοσημάδια δεν το έλεγαν αυτό;»

«Τα πολεοσημάδια δεν λένε τα πάντα, θόρινταλ. Το να κοιτάς την Πόλη είναι... είναι σαν να προσπαθείς να προβλέψεις τον καιρό. Δεν πετυχαίνει πάντα. Μπορεί να κάνεις και λάθη. Κάποιες φορές, τραγικά. Καταλαβαίνεις;»

«Νομίζω πως ναι,» είπε σκεπτικά ο θόρινταλ. «Αυτό, λοιπόν, σημαίνει να είσαι θυγατέρα της Πόλης;»

«Όχι, όχι μόνο.»

Ο θόρινταλ την περίμενε να συνεχίσει.

Η Εύνοια, βγάζοντας ένα σακουλάκι καπνό μέσα απ'το φόρεμά της, άρχισε να στρίβει ένα τσιγάρο. «Θέλεις;» τον ρώτησε.

Ο θόρινταλ έγνεψε καταφατικά.

Η Εύνοια τού έδωσε το πρώτο στριμμένο τσιγάρο και έστριψε ακόμα ένα για τον εαυτό της. Τα άναψε και τα δύο μ'έναν ενεργειακό αναπτήρα. «Οι θυγατέρες της Πόλης,» του είπε, «δεν πεθαίνουν από ηλικία. Δεν γερνάμε. Εγώ πόσο χρονών νομίζεις ότι είμαι;»

«Έτσι όπως σε βλέπω;» Φύσηξε καπνό προς το πλάι. «Δε μπορεί νάσαι πάνω από σαράντα χρονών, Εύνοια. Το πολύ.»

Η Εύνοια γέλασε. «Είμαι εξήντα-οκτώ χρονών,» είπε.

Κι ο Θόρινταλ γέλασε. «Με δουλεύεις...»

«Σου εξήγησα: δεν γερνάμε. Και...» Του έδειξε τον λαιμό της με τον δείκτη του αριστερού της χεριού, που δεν κρατούσε το τσιγάρο. «Κανονικά, δεν θα έπρεπε εδώ να έχω μια ουλή;»

«Κανονικά, ναι, θα έπρεπε.»

«Θεραπευόμαστε πιο γρήγορα από άλλους ανθρώπους.»

Ο Θόρινταλ συνοφρυώθηκε τραβώντας καπνό απ'το τσιγάρο του. Τον φύσηξε απ'τα ρουθούνια. «Είστε αθάνατες...»

Η Εύνοια κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Δεν είμαστε αθάνατες. Μπορούμε να σκοτωθούμε. Απλώς *θεραπευόμαστε* πιο γρήγορα.»

«Δηλαδή, αν εκείνη η προδότρια σε είχε καρφώσει πιο βαθιά....»

«Πιθανώς να με είχε σκοτώσει, πράγματι,» είπε ήρεμα η Εύνοια, σαν ο θάνατος να μην την τρόμαζε. Ρώτησε: «Έχεις ακούσει για ένα σύμβολο που υποτίθεται πως οι θυγατέρες έχουν στο πόδι τους; Στο πέλμα τους;»

«Ακόμα ένας μύθος;»

Η Εύνοια έβγαλε το παπούτσι της κι έστρεψε το λευκόδερμο πέλμα της προς τη μεριά του. Επάνω του λαμπύριζε αχνά ένα παράξενο σχήμα: δύο αλληλοσυνδεόμενες σπείρες ενωμένες με μια διάκεντρο. Έμοιαζε ανάγλυφο, λαξεμένο στο δέρμα της.

Η Εύνοια φόρεσε ξανά το παπούτσι της. «Είναι αλήθεια, όπως βλέπεις. Εμφανίζεται όταν αναγεννιόμαστε.»

«Όταν αναγεννιάστε;»

«Έτσι λέγεται η μεταμόρφωση από συνηθισμένη γυναίκα σε θυγατέρα της Πόλης. Συνήθως συμβαίνει από τα είκοσι ως τα τριάντα. Το σημάδι είναι ευλογία και κατάρρα, Θόρινταλ. Το να είσαι θυγατέρα της Πόλης σημαίνει να μη μπορείς ποτέ να μείνεις πουθενά για πολύ καιρό. Όταν μένουμε σε μια δεδομένη κατάσταση για πολύ, το σημάδι αρχίζει να μας πονά αφόρητα, ώσπου ν'αλλάξουμε τη ζωή μας δραματικά, να φύγουμε από εκεί όπου ήμασταν, να διακόψουμε τις σχέσεις μας με τους ανθρώπους γύρω μας.»

«Γιατί;»

«Δεν ξέρω. Έτσι πάντα ήταν. Η Πόλη θέλει οι Θυγατέρες της να περιφέρονται, καθοδηγούμενες από εκείνη, αιώνια περιπλανώμενες.

»Αυτό που βλέπεις τώρα γύρω σου,» έδειξε ολόγυρα, εννοώντας προφανώς τον καταυλισμό έξω απ'τη σκηνή της, τους Νομάδες, «είναι ένα θαύμα. Τους έχω καιρό μαζί μου, τους οδηγώ μες στην Ατέρμονη Πολιτεία, και η Πόλη δεν μ'έχει ωθήσει να τους εγκαταλείψω.»

Ο Θόρινταλ προς στιγμή δεν μπορούσε να καταλάβει τι εννοούσε. «Τι...; Θες να πεις ότι, υπό άλλες συνθήκες, το σημάδι σου θα έπρεπε να σε πονά; Για να φύγεις; Για ν'αφήσεις τους Νομάδες;»

«Ναι. Η Πόλη μάς ωθεί να εγκαταλείπουμε τις παλιές μας ζωές – πολλές φορές, χωρίς καμια φανερή αιτία. Αλλά αυτό δεν μου έχει συμβεί με τους Νομάδες ως τώρα. Και τους οδηγώ εδώ και καιρό. Ίσως να μη συμβεί ποτέ. Νομίζω ότι η Πόλη εγκρίνει αυτό που κάνω, Θόρινταλ.»

Ο σαμάνος δίστασε να μιλήσει, δίστασε να εκφράσει εκείνο που είχε έρθει στο μυαλό του, φοβούμενος μήπως προσβάλει την Εύνοια. Αλλά τελικά είπε: «Οι Νομάδες των Δρόμων... είναι... είναι μια προσπάθειά σου να έχεις μόνιμο σπίτι, Εύνοια;»

Η Θυγατέρα της Πόλης κατένευσε. «Ίσως να νομίζεις ότι αυτό είναι πολύ εγωιστικό-»

«Όχι, δεν...»

«-αλλά δεν αναγκάζω κανέναν να έρθει μαζί μου, όπως θα έχεις καταλάβει ως τώρα, υποθέτω. Ούτε εσένα σ'ανάγκασα να έρθεις.»

«Με τη θέλησή μου ήρθα, πράγματι,» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ. «Ήμουν... περίεργος.»

«Ναι,» είπε η Εύνοια. «Άλλοι είναι περίεργοι, άλλοι προσπαθούν να ξεφύγουν από τις παλιές τους ζωές, άλλοι πιστεύουν ότι μαζί μας θα έχουν καλύτερη μοίρα από πουθενά αλλού. Σε άλλους απλά αρέσει η ατέρμονη περιπλάνηση στους δρόμους της Ρελκάμνια. Δεν αναγκάζω κανέναν να έρθει μαζί μου, Θόρινταλ. Κανέναν. Ούτε άμεσα ούτε έμμεσα. Παίρνω μόνο όσους η Πόλη στέλνει σ'εμένα. Οι ζωές μας – οι ζωές των Θυγατέρων – είναι γεμάτες παράξενες συμπτώσεις. Εξωφρενικές συμπτώσεις. Μεταξύ μας τις λέμε 'πολεοτύχη'.»

Ο Θόρινταλ χαμογέλασε. «Πολεοτύχη;» Του φαινόταν περίεργο.

«Ναι. Το γεγονός ότι ήρθες σ'εμένα δεν ήταν τυχαίο, Θόρινταλ.»

Ο σαμάνος γέλασε. «Είμαι κι εγώ πολεοτύχη, λοιπόν;»

«Αναμφίβολα είσαι,» είπε η Εύνοια, τραβώντας καπνό απ' το τσιγάρο της, καθώς τον παρατηρούσε.

Ο Θόρινταλ δεν αισθανόταν να τον απομακρύνουν από εκείνη αυτά που άκουγε, να τον κάνουν να νομίζει ότι τον είχε κοροϊδέψει, εκμεταλλευτεί κάπως. Αν μη τι άλλο, την ένιωθε τώρα *περισσότερο* σαν χαμένη αδελφή του την οποία είχε συναντήσει... μέσα από παράξενες συμπτώσεις. Πολεοτύχη; Χαμογέλασε.

Τη ρώτησε: «Τι συμβαίνει τώρα και μου τα αποκαλύπτεις όλα αυτά, Εύνοια; Γιατί δεν μου τα έλεγες πιο πριν;»

«Δεν σε ήξερα τόσο καλά.»

«Τα Πνεύματα των Δρόμων γνωρίζουν ότι είσαι θυγατέρα της Πόλης;»

«Το γνωρίζουν.»

«Αυτή η γυναίκα που ήρθε και σε επισκέφτηκε – εκείνη με το κόκκινο δέρμα και τα κόκκινα μαλλιά – η Αλίκη – είναι κι αυτή θυγατέρα της Πόλης;»

«Ναι. Η Άλικη Αλίκη.»

«Είχε πνεύματα μαζί της...»

«Τα διέκρινες; Με τη μαγεία σου;»

Ο Θόρινταλ ένευσε. «Ήμουν περίεργος.»

«Η Αλίκη ασχολείται πολύ με πνεύματα.»

«Είναι σαμάνος;»

«Κάτι περισσότερο από σαμάνος – κάτι *διαφορετικό*. Γνωρίζει ξόρκια και μαγγανείας που κανονικά ξέρουν αυτοί του τάγματος των Δεσμοφυλάκων. Αλλά δεν είναι Δεσμοφύλακας. Όλες οι θυγατέρες μπορούμε να μάθουμε μαγεία, αν θέλουμε, αν προσπαθήσουμε. Γνωρίζω κι εγώ κάποια απλά ξόρκια, Θόρινταλ.»

«Απορώ τότε γιατί χρειάζεσαι τη βοήθειά μου...»

«Η μαγεία σου είναι πιο ισχυρή από τη δική μου, είτε το πιστεύεις είτε όχι.»

Ο Θόρινταλ γέλασε. «Μου φαίνεται παράξενο να σ' ακούω να το λες αυτό.»

Η Εύνοια έπιασε ένα τασάκι από δίπλα κι έσβησε μέσα του το τελειωμένο τσιγάρο της. Άφησε το τασάκι στο πάτωμα ανάμεσά τους. «Τα ξόρκια μου είναι, πραγματικά, πολύ απλά, Θόρινταλ. Δε μ' αρέσει η με-

λέτη της μαγείας. Μη νομίζεις ότι είναι εύκολο να μάθουμε να κάνουμε ξόρκια.»

«Τι ξόρκια ξέρεις;»

«Το Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως, για παράδειγμα.» Άνοιξε το μπαούλο παραδίπλα κι έπιασε ένα τηλεσκόπιο από μέσα. «Μπορώ να το ενισχύσω,» εξήγησε, «έτσι ώστε να βλέπω πιο καθαρά μες στο σκοτάδι ή στην ομίχλη, ή να διακρίνω λεπτομέρειες που αλλιώς θα μου διέφευγαν.

»Τέλος πάντων.» Επέστρεψε το τηλεσκόπιο στο μπαούλο και το έκλεισε. «Θες ν'ακούσεις γιατί χρειάζομαι ξανά τη βοήθειά σου;»

«Ναι, αλλά πες μου πρώτα: ποια ήταν αυτή που κορόιδεψε τον Ρίμναλ και τους άλλους; Ήταν θυγατέρα της Πόλης;»

«Αναμφίβολα. Όμως δεν τη γνωρίζω.»

«Δε γνωρίζετε μεταξύ σας; Οι θυγατέρες γενικά, εννοώ.»

«Ορισμένες γνωριζόμαστε, ορισμένες όχι.»

«Υπάρχουν πολλές, δηλαδή; Πόσες είστε;»

«Καμία μας δεν ξέρει. Αλλά θα μου φαινόταν πολύ παράξενο αν πάνω από είκοσι, τριάντα θυγατέρες τριγυρίζουν μες στην Ατέρμονη Πολιτεία.»

«Κι αυτή είναι εχθρός σου; Χωρίς να την ξέρεις;»

«Δεν έχω καταλάβει ακόμα τι συμβαίνει, θόρινταλ,» είπε προβληματισμένα η Εύνοια.

Ο θόρινταλ έσβησε το τσιγάρο του στο τασάκι. «Προέβλεπε το μέλλον. Γνώριζε τι θα κάνεις, πώς θα αντιδράσεις... Έδωσε οδηγίες στον Ρίμναλ και τους άλλους.»

Η Εύνοια ένευσε. «Ναι. Πολύ ανησυχητικό...»

«Εσύ δεν προβλέπεις το μέλλον;»

«Φυσικά και όχι.»

«Δεν είναι κάτι που μπορούν να το κάνουν οι θυγατέρες;»

«Κανονικά, όχι.»

«Η συγκεκριμένη, δηλαδή, είναι εξαίρεση;»

«Σου είπα: δεν έχω καταλάβει ακόμα τι συμβαίνει.»

«Και χρειάζεσαι τη βοήθειά μου για να καταλάβεις;»

Η Εύνοια έπλεξε τα μακριά, όμορφα δάχτυλα των χεριών της ενώ είχε τους αγκώνες ακουμπισμένους στα γόνατα. «Ίσως αυτό που θα σου

ζητήσω να έχει κάποια σχέση, αλλά δεν είμαι σίγουρη... Άκουσέ με. Καθώς φεύγαμε σήμερα από το σημείο όπου είχαμε καταυλιστεί, καθώς ταξιδεύαμε δυτικά, άρχισα να διακρίνω σημάδια στην Πόλη τα οποία με οδηγούσαν νότια. Τα ακολούθησα και έφτασα εδώ, αντίκρυ στην Ανεμόζωη. Μέσα στην οποία, απ'ό,τι καταλαβαίνω απ'τα πολεοσημάδια, βρίσκεται μια Αδελφή μου που μ'έχει ανάγκη, επειδή είναι σε πολύ δύσκολη κατάσταση.»

«Αδελφή σου; Θυγατέρα της Πόλης;»

«Ναι, και το κάλεσμά της είναι πολύ έντονο, τα σημάδια είναι πολύ έντονα. Ίσως να είναι γνωστή μου.»

«Γιατί δεν πας να τη βρεις;»

«Γιατί βρίσκεται στην Ανεμόζωη. Η Ανεμόζωη δεν είναι όπως άλλες περιοχές της Ατέρμονης Πολιτείας. Κάτι στην αρχιτεκτονική της την καθιστά διαφορετική. Δημιουργούνται διαφορετικά πολεοσημάδια εκεί, θόρινταλ. Δημιουργούνται γιγάντια σημάδια που σχηματίζουν έναν ψυχικό λαβύρινθο, και που πνίγουν, επισκιάζουν, όλα τα πιο μικρά σημάδια, αυτά απ'τα οποία μπορείς να διακρίνεις λεπτομέρειες.»

«Επομένως, είναι αδύνατον να 'δεις' πού ακριβώς βρίσκεται η Αδελφή σου;»

«Ναι. Έχει ανάγκη τη βοήθειά μου, αλλά αμφιβάλλω ότι θα μπορέσω να την εντοπίσω μέσα στην Ανεμόζωη. Τα πολεοσημάδια με οδηγούν ως εκεί και, μετά, χάνονται – επισκιάζονται από τα γιγάντια σημάδια που σχηματίζουν τον ψυχοπνευματικό λαβύρινθο της Ανεμόζωης.»

«Και τι σκοπεύεις να κάνεις, Εύνοια;»

«Εδώ είναι που με βοηθάς εσύ, θόρινταλ, για να βρω τη χαμένη Αδελφή μου.»

Ο σαμάνος μόρφασε. «Εύνοια... εγώ... δεν έχω τέτοιες δυνάμεις εγώ. Μπορώ να διακρίνω τα πνεύματα με τη μαγεία μου, αλλά δε βλέπω 'σημάδια'.»

«Το ξέρω. Όμως, αν είναι να βαδίσω μέσα στην Ανεμόζωη, προτιμώ να έχω πλάι μου έναν σαμάνο σαν εσένα, παρά να πάω μόνη. Εσύ ίσως να μπορείς εκεί να διακρίνεις πράγματα που θα είναι αόρατα για εμένα. Πράγματα στον κόσμο των στοιχειακών πνευμάτων της Ανεμόζωης.»

«Και πώς αυτό θα σε βοηθήσει να εντοπίσεις την Αδελφή σου;»

«Τα στοιχειακά μάς βλέπουν διαφορετικά απ'τους άλλους ανθρώπους. Ίσως να σε καθοδηγήσουν κάπως. Δεν υπάρχει κανένας άλλος Νομάδας απ'τον οποίο μπορώ να ζητήσω βοήθεια, Θόρινταλ. Ο Σκέλεθρος δεν αντιλαμβάνεται καθόλου τα πνεύματα της Ατέρμονης Πολιτείας και η μαγεία της Βιολέτας δεν είναι τόσο ευέλικτη όσο η δική σου.»

Ο Θόρινταλ παρατήρησε ότι η Εύνοια δεν απαιτούσε τη βοήθειά του τον παρακαλούσε, ουσιαστικά. Το ήξερε άραγε ότι του ήταν αδύνατον να της αρνηθεί; Το ήξερε ότι θα της αρνιόταν να τη συνοδέψει μόνο αν θα το αρνιόταν και σε μια πολύ κοντινή συγγενή του;

Και η αλήθεια ήταν πως μονάχα με την Εύνοια ένιωθε τόσο κοντινή συγγένεια. Με τους κανονικούς συγγενείς του δεν είχε και πολλές επαφές πλέον. Ήταν τόσο περίεργο αυτό που συνέβαινε...

Δε σ'έφερε τυχαία η Πόλη σ'έμένα, Θόρινταλ, του είχε πει η Εύνοια.

Ο σαμάνος σκέφτηκε: *Στην Ατέρμονη Πολιτεία υπάρχουν άνθρωποι με τους οποίους είμαστε, πνευματικά, περισσότερο συγγενείς απ'ό,τι είμαστε μ'αυτούς που μοιραζόμαστε το ίδιο αίμα.*

«Θέλεις να πάμε απόψε;» τη ρώτησε.

/16\

Στους δρόμους του Τροχοδιώκτη, οι εξεγερμένοι της Β' Ανωρίγιας συναντούν μεγάλη αντίσταση αλλά και απρόσμενη βοήθεια' όμως, παρά το σθένος των καταπιεσμένων, οι δυνάμεις της πλουτοκρατίας παραμένουν ισχυρές' και, όταν η Καρζένθα-Σολ σηκώνεται, βρίσκεται σύντομα αντίκρυ σε μια ανάμνηση από τα όνειρά της...

Οι επαναστάτες είχαν βγει στους επίγειους δρόμους του Τροχοδιώκτη αλλά ο αγώνας τους δεν είχε τελειώσει.

Μόλις άρχιζε.

Ύστερα από την πρώτη ήττα των δυνάμεων της πλουτοκρατίας, οι άρχοντες της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας έστειλαν περισσότερους φρουρούς και περισσότερους μισθοφόρους στον Τροχοδιώκτη, την ίδια ημέρα κιόλας, μέσα σε ώρες. Οι επαναστάτες τώρα πολεμούσαν ξανά, από τον έναν δρόμο στον άλλο. Το μεταβαλλόμενο αεροπλάνο πετούσε από πάνω τους, υποστηρίζοντάς τους με τα δύο γρήγορα περιστρεφόμενα πυροβόλα του, σκορπίζοντας θάνατο και καταστροφή στα κεφάλια των εχθρών τους – χτυπώντας οχήματα της Φρουράς και των μισθοφόρων, διαλύοντας ελικόπτερα – ενώ απέφευγε ριπές από διάφορες μεριές, και όσες βολές τύχαινε να το πετύχουν έβρισκαν μεγάλη αντίσταση πάνω στη θωράκισή του. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ήταν από τα καλύτερα εργαλεία πολέμου που μπορούσαν να φτιαχτούν στη Ρελκάμνια. Μέσα του βρισκόταν ο Κάδμος μαζί με τον Κλοντ – ο οποίος είχε αποδειχτεί καλύτερος πιλότος απ'ότι νόμιζαν – τη Ρία – που χειριζόταν τους ανιχνευτές του σκάφους – τον Άλιστερ – στο χειριστήριο των πυροβόλων – και τη Λιν'χοκ στο κέντρο ισχύος, για να ρυθμίζει με το μυαλό της την ενεργειακή ροή των μηχανών.

Από τους δρόμους, τους βοηθούσε το τετράκυκλο άρμα με τα δύο πυροβόλα και το ενεργειακό κανόνι. Οι ριπές του τελευταίου όπλου δεν υπήρχε τίποτα – τίποτα – που να μη μπορούν να διαλύσουν. Όταν η κάννη του εκτόξευε φωτεινές ρομφαίες, εχθρικά οχήματα κόβονταν

στα δύο, αεροσκάφη ανατινάζονταν, άνθρωποι εξαϋλώνονταν, γίνονταν στάχτη.

Οι επαναστάτες που είχαν έρθει από τις σήραγγες του Μονήρη – συμμορίες και μεμονωμένοι στασιαστές – περνούσαν σαν καταιγίδα μέσα από τους δρόμους του Τροχοδιώκτη, θερίζοντας τη Φρουρά και τους μισθοφόρους, που ποτέ ξανά δεν είχαν αντιμετωπίσει κάτι τέτοιο μέσα στη Β' Ανωρίγια. Αλλά σύντομα οι δυνάμεις της πλουτοκρατίας ανασυγκροτήθηκαν, και χτύπησαν πιο οργανωμένα και πιο αποτελεσματικά. Είχαν μαζί τους τώρα και δύο ενεργειακά κανόνια, το ένα επάνω σ'ένα βαρύ ερπυστριοφόρο που μούγκριζε και γρύλιζε σαν μεταλλικό τέρας, το άλλο επάνω σ'ένα τρίκυκλο θωρακισμένο όχημα με δύο γιγάντιους πίσω τροχούς κι έναν μπροστινό που ήταν απλά μεγάλος – αρκετά μεγάλος για να πατήσει άνθρωπο αλλά όχι και όχημα. Συγχρόνως, ένα σμήνος από ελικόπτερα και μικρά αεροπλάνα ήρθε για να τους υποστηρίξει, πυροβολώντας, πετώντας βόμβες, πετώντας καπνογόνα. Δε φαινόταν να τους ενδιαφέρει και πολύ για τα σπίτια των ανθρώπων που χτυπούσαν μαζί με τους επαναστάτες. Ο Κάδμος, βλέποντάς τους, καταλάβαινε ότι αδιαφορούσαν για το πόσους αθώους θα σκότωναν προκειμένου να καταπνίξουν την επανάσταση. *Εμείς, τουλάχιστον, χτυπάμε μόνο Φρουρούς και μισθοφόρους. Αυτοί χτυπάνε τους πάντες, οι καταραμένοι!*

Κάποιοι κάτοικοι του Τροχοδιώκτη είχαν βγει για να συστρατευτούν με τους εξεγερμένους, και οι εξεγερμένοι τούς είχαν οπλίσει· αλλά δεν ήταν αρκετοί για να αποτελέσουν αντίβαρο στη δύναμη της τωρινής επίθεσης της πλουτοκρατίας.

«Δε μπορούμε να τους αντιμετωπίσουμε όλους αυτούς!» είπε ο Κλοντ, κάνοντας μια παράτολμη μανούβρα με το αεροπλάνο για ν'αποφύγει τις ριπές των αεροσκαφών του εχθρικού σμήνους. Ο Άλιστερ έστρεψε τα πυροβόλα προς τα πίσω, βάλλοντας συνεχόμενα. «Πρέπει να προσγειωθούμε, Κάδμε! Τώρα!» πρόσθεσε ο Κλοντ.

«Προσγειώσου, τότε,» αποκρίθηκε ο ποιητής, και φώναξε στη μάγισσα να είναι έτοιμη ν'αλλάξει μορφή στο αεροπλάνο.

«Έτοιμη είμαι,» αποκρίθηκε η Λιν'χοκ, και ο Κάδμος την άκουσε να μουρμουρίζει λόγια στη γλώσσα της μαγείας.

Καθώς το αεροπλάνο κατέβαινε κάθετα σ'έναν από τους δρόμους του Τροχοδιώκτη, η μορφή του άλλαξε: γινόταν εξάτροχο θωρακισμένο άρμα. Επαναστάτες έτρεχαν και πυροβολούσαν ολόγυρά του, αντιμετωπίζοντας τις δυνάμεις της πλουτοκρατίας μέσα σε καπνούς και εκρήξεις. Ο Κάδμος είδε μια ενεργειακή ριπή να σκίζει τη θολούρα, εξαυλώνοντας τουλάχιστον δέκα από τους συντρόφους του και ανατινάζοντας ένα κλεμμένο όχημα της Φρουράς. Τα ενεργειακά κανόνια της πλουτοκρατίας...

Η φωνή του Σκυφτού Στίβεν ακούστηκε από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα του εξάτροχου άρματος: «Εξοχότατε; Είσαι εκεί;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάδμος.

«Πρέπει να υποχωρήσουμε. Να πάμε προς τις σήραγγες του Τροχοδιώκτη. Εκεί θα έχουμε καλύτερες πιθανότητες να τους αντιμετωπίσουμε. Εδώ είναι όλο αυτό το σμήνος από πάνω μας – και ο χώρος είναι πιο ανοιχτός – και τους γαμημένους καριόληδες δεν τους νοιάζει πόσες πολυκατοικίες θα γκρεμίσουν, φτάνει να τις γκρεμίσουν στα κεφάλια μας!»

«Πάμε στις σήραγγες,» συμφώνησε ο Κάδμος. Και πάτησε πλήκτρα στην κονσόλα, ώστε η φωνή του ν'ακουστεί στους πομπούς όλων των αρχηγών των συμμοριών: «Ο Κάδμος Ανθοτέχνης σάς μιλά. Πρέπει να πάμε στις σήραγγες. Ο Ανθοτέχνης σάς μιλά. Πρέπει να πάμε στις σήραγγες! Ακολουθήστε τους Ξεπεσμένους Ιερείς. Ακολουθήστε τους Ξεπεσμένους Ιερείς στις σήραγγες. Στις σήραγγες!»

Οι επαναστάτες προσπάθησαν να απεμπλακούν, να φτάσουν στο κοντινότερο άνοιγμα που οδηγούσε στους υπόγειους δρόμους του Τροχοδιώκτη· αλλά οι δυνάμεις της πλουτοκρατίας τούς ακολουθούσαν καταπόδας – μισθοφόροι και φρουροί τούς χτυπούσαν από παντού, σαν λυσσασμένα σκυλιά – και, καθώς οι εξεγερμένοι ζύγωναν τον προορισμό τους, οι εχθροί σχημάτισαν κλοιό γύρω τους, κόβοντάς τους τον δρόμο.

«Σκοτώστε τους εγκληματίες!» άκουσε ο Κάδμος μια πανίσχυρη φωνή να αντηχεί από megάφωνο – κάποιος διοικητής της Φρουράς, πιθανώς. «Σκοτώστε όλους τους εγκληματίες! Μην παίρνετε αιχμαλώτους! Αφανίστε τους!»

Ο Κάδμος κοίταζε, από τα παράθυρα του θωρακισμένου οχήματος, το φονικό χάος που επικρατούσε ολόγυρά του και, προς στιγμή, αισθάνθηκε την καρδιά του να αιμορραγεί. *Τους οδήγησα στον θάνατό τους... Τους οδήγησα στον θάνατό τους!... Ήμασταν καταδικασμένοι εξ αρχής;*

Αλλά οι επαναστάτες δεν έμοιαζαν αποκαρδιωμένοι· συνέχιζαν να μάχονται σκληρά, χρησιμοποιώντας κάθε όπλο που είχαν στη διάθεσή τους. Οι δρόμοι γύρω από το άνοιγμα προς τις σήραγγες είχαν γίνει κομμάτια και θρύψαλα, και όλα τα οικοδομήματα εκεί κοντά ήταν χτυπημένα. Μέσα απ'τους καπνούς και τις φωτιές, ο Κάδμος διέκρινε σπασμένα τζάμια, διαλυμένους τοίχους, γκρεμισμένες πόρτες και παράθυρα και μπαλκόνια.

Μπορούμε να νικήσουμε; Μπορούμε να νικήσουμε;

Τι θα έκανε η Καρζένθα τώρα; Τι θα τους πρόσταζε να κάνουν; Εγώ δεν είμαι στρατηγός, μα τον Κρόνο! Δεν είμαι στρατηγός! Χτύπησε τη γροθιά του, οργισμένα, πάνω στην κονσόλα του οχήματος, κι αισθάνθηκε την κομμένη χειροπέδα να δαγκώνει τον καρπό του. Ακόμα δεν τις είχε βγάλει τις χειροπέδες, για να του θυμίζουν πώς του είχε φερθεί η πλουτοκρατία...

Αναπάντεχα, είδε κάτι ν'αλλάζει απέξω. Οι μισθοφόροι και οι φρουροί έμοιαζαν αποπροσανατολισμένοι· γύριζαν προς τα πίσω, πυροβολούσαν προς τα πίσω, φώναζαν, έπεφταν χτυπημένοι.

Κάποιοι είχαν έρθει για να βοηθήσουν τους επαναστάτες!

Ο Κάδμος γέλασε.

(Πάνω στην ώρα την πιο σκοτεινή, ήρθανε! Πάνω στην ώρα την πιο σκοτεινή! Κι οι εχθροί σαν ξύλινοι στρατιώτες πέφτανε στο πέραςμα τ'άνέμου τους!)

Όταν οι δυνάμεις της πλουτοκρατίας σκορπίστηκαν, συγχυσμένες, έγινε φανερό ότι κάποιες συμμορίες του Τροχοδιώκτη ήταν που είχαν βοηθήσει τους επαναστάτες. Ο Κάδμος βγήκε από το μεταβαλλόμενο άρμα για να συναντήσει τους αρχηγούς τους μαζί με τους αρχηγούς των δικών του συμμοριών και μερικούς μεμονωμένους επαναστάτες.

Οι αρχισυμμορίτες ήταν τρεις – ο Ζακ ο Μεγαλοκρόταλος, αρχηγός των Κροταλιστών· η Μάγδα Ζολνακάρντω, αρχηγός των Γενναίων Οροφοβατών· ο Νικόδημος Ψηλοπόδης, αρχηγός των Άκλαυτων – και όλοι φάνηκαν να ενθουσιάζονται που αντίκρισαν τον Κάδμο Ανθοτέχνη.

«Είσαι όντως αυτός, ρε φίλε;» είπε ο Νικόδημος. «Δε λες απλά πως είσαι, έτσι;»

Ο Κάδμος γέλασε. «Αυτός είμαι, σας διαβεβαιώνω.» Και ύψωσε τα χέρια του με τις κομμένες χειροπέδες. «Η πλουτοκρατία,» φώναξε, «προσπάθησε να με φυλακίσει για τα ποιήματά μου, αλλά οι αλυσίδες τους έσπασαν! Όπως θα σπάσουν και όλες οι αλυσίδες που έχουν δέσει γύρω μας!»

Οι συμμορίτες ζητωκραύγασαν, σηκώνοντας όπλα στον αέρα.

«Θα γυρίσουμε τον Τροχό του Βασάνου!» συνέχισε ο Κάδμος. «Ωστε οι πάνω να γκρεμιστούν κάτω! Και οι κάτω να έρθουν επάνω – ως άρχοντες της Β' Ανωρίγιας!»

Οι ζητωκραυγές δυνάμωσαν.

Αλλά ο Άλβερακ τούς διέκοψε, φωνάζοντας προειδοποιητικά: «Αεροσκάφη! ΑΕΡΟΣΚΑΦΗ! Γρήγορα στις σήραγγες! Στις σήραγγες!»

Οι επαναστάτες – με τις καινούργιες συμμορίες που είχαν συστρατευθεί μαζί τους – έτρεξαν προς τους υπόγειους δρόμους του Τροχοδιώκτη, ενώ κάποιοι πυροβολούσαν προς τα πάνω, προς τα αεροσκάφη, και το ενεργειακό κανόνι έβαλε επίσης. Ένα ελικόπτερο αμέσως χτυπήθηκε και προσέκρουσε σε μια ταρατάσα.

Μετά, όλοι μπήκαν στις σήραγγες, εκεί όπου τα αεροσκάφη δεν μπορούσαν να τους φτάσουν.

«Θα επιστρέψουμε,» είπε ο Ζιλμόρος, ο αρχηγός των Σκοταδιστών, «και θα τους γδάρουμε ζωντανούς. Θα τους κάνουμε *προσφορά*! Προσφορά στον Άρχοντα του Σκοταδιού!» Και σ'όλα τα μέλη της συμμορίας του ο Κάδμος έβλεπε άγριες όψεις, γεμάτες μίσος και οργή.

Δεν υπήρχε χρόνος για χάσιμο. Δεν μπορούσαν να μείνουν για πολύ μέσα στους υπόγειους δρόμους. Ο Τροχοδιώκτης έπρεπε να παρθεί όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, είχε πει η Καρζένθα-Σολ, και κανείς δεν διαφωνούσε.

Η Καρζένθα είχε δώσει στον Κάδμο ακόμα μια οδηγία, όταν είχε συζητήσει μαζί της. «Πήγαινε στην Πλατεία Εξάνυχου,» του είχε πει. «Εκεί πρέπει να μιλήσεις στον κόσμο. Εκεί θα συγκεντρώσεις πολλούς. Ο μόνος τρόπος για να καταλάβουμε τον Τροχοδιώκτη είναι να εξεγείρουμε όσο το δυνατόν περισσότερους από τους κατοίκους του.» Τώρα ο Κάδμος σκεφτόταν: *Ναι, σίγουρα. Αλλά κι αν είχαμε περισσότερα άρματα μάχης, καθώς και αεροσκάφη, δεν θα έβλαπτε.* Και ήλπιζε ο έμπορος να μην αργούσε να ξαναεπικοινωνήσει μαζί τους. Η πλουτοκρατία ήταν πιο ισχυρή στους επίγειους δρόμους απ'ό,τι στους υπόγειους. Τα δύο πολεμικά οχήματα που είχε δώσει ο Μάρκος Ροδόχρωμος στην επανάσταση ήταν ήδη χτυπημένα, αν και ευτυχώς οι ζημιές ήταν επιπόλαιες· ο Σολάμνης'μορ είχε διαβεβαιώσει τον Κάδμο γι'αυτό.

Τώρα, καθώς είχε σουρουπώσει, οι επαναστάτες πήγαιναν προς την Πλατεία Εξάνυχου διαμέσου των σηράγγων του Τροχοδιώκτη. Δεν είχαν συναντήσει, μέχρι στιγμής, αντίσταση εδώ κάτω, και είχαν αυξήσει και τον αριθμό τους. Μικρές συμμορίες, ομάδες, και μεμονωμένα άτομα είχαν συστρατευθεί μαζί τους, κάμποσοι φέρνοντας και δικά τους όπλα. Αλλά οι επαναστάτες τούς έδωσαν καλύτερα, φυσικά· είχαν όπλα για όλους. Ο έμπορος τούς είχε, ομολογουμένως, προμηθεύσει με πολλά.

Η πλουτοκρατία πρέπει να είχε αποφασίσει να θυσιάσει τις σήραγγες προκειμένου να κρατήσει τους επάνω δρόμους. Το ήξεραν πως, αν κρατούσαν τους επάνω δρόμους, η επανάσταση ποτέ δεν θα έπαιρνε τον έλεγχο του Τροχοδιώκτη.

Αλλά ακριβώς αυτό ήταν που έπρεπε να συμβεί. Και γρήγορα.

Ο Κάδμος βρισκόταν τώρα μέσα στο θωρακισμένο, μεταβαλλόμενο τετράκυκλο ξανά, και διάφορα άλλα οχήματα έρχονταν γύρω του, γεμάτα επαναστάτες. Έφτασαν στην υπόγεια διασταύρωση κάτω απ'την πλατεία, όπου υπήρχαν πολλά καταστήματα αλλά και κάποιες κατοικίες. Αρκετοί άνθρωποι – καταστηματάρχες και μη – βγήκαν και χαιρέτησαν τους στασιαστές, υψώνοντας χέρια, επευφημώντας. Ο Κάδμος αναρωτιόταν αν θα ήταν και πρόθυμοι να πολεμήσουν.

Ο Άλβερακ ανέβηκε πρώτος στην Πλατεία Εξάνυχου μαζί με μερικούς Μικρούς Γίγαντες, Σκοταδιστές, και Στριμωγμένους Αγριόγατους – όλοι οπλισμένοι ως τα δόντια, φορώντας αλεξίσφαιρους θώρακες,

κράνη, κρατώντας αλεξίσφαιρες ασπίδες, έχοντας στα χέρια τουφέκια, οπλοπολυβόλα, πιστόλια, έχοντας θηκαρωμένα επάνω τους ξίφη και ξιφίδια, στις ζώνες, στους μηρούς, στις μπότες. Και οι Μικροί Γίγαντες είχαν, βέβαια, και τα δόρατά τους περασμένα στην πλάτη, τα οποία χρησιμοποιούσαν πολύ αποτελεσματικά σε κοντινές συγκρούσεις.

Ο Κάδμος περίμενε και, σύντομα, ο Άλβερακ τον κάλεσε στον πομπό του, λέγοντας: «*Το πεδίο φαίνεται καθαρό. Ελάτε.*»

Ο Κάδμος πρόσταξε να ανεβούν και οι υπόλοιποι. Και ανέβηκαν, βγαίνοντας σ'έναν δρόμο που οδηγούσε κατευθείαν στην Πλατεία Εξάνυχου.

Η Πλατεία Εξάνυχου ήταν αρκετά μεγάλη, και δεν είχε χτυπηθεί από τις συγκρούσεις ως τώρα, καθότι βρισκόταν προς τα νότια του Τροχοδιώκτη. Εδώ συγκεντρώνονταν πάρα πολλοί άστεγοι, άποροι, και γενικά άνθρωποι που ποτέ δεν μπορούσαν να κρατήσουν παραπάνω από είκοσι δεκάδια στην τσέπη τους, και αν. Άνθρωποι απεγνωσμένοι. Άνθρωποι που ή αργοπέθαιναν στους δρόμους ή ζούσαν για να δουλεύουν, μην έχοντας καμία ελπίδα για τίποτα καλύτερο.

Η πλατεία, για το μέγεθός της, είχε πολύ λίγα δέντρα και φυτά, και ήταν στρωμένη με παλιές πλάκες. Σκουπίδια απλώνονταν από δω κι από κει. Μαγκάλια ήταν αναμμένα και άνθρωποι καθισμένοι γύρω τους. Σκοτεινές φιγούρες ήταν κουκουλωμένες πάνω σε παγκάκια ή πίσω από θάμνους. Σκυλιά κοιμόνταν κουλουριασμένα, έχοντας κάνει τις δικές τους συμμορίες. Γάτες τριγύριζαν μες στα σκοτάδια, με τα μάτια τους να γυαλίζουν. Τρεις πωλητές με κυλιόμενους πάγκους περιφέρονταν στην πλατεία, πουλώντας πρόχειρα φαγητά, αναψυκτικά, ποτά, και διάφορα μικροπράγματα (όπως βιβλία, σκουφιά, γάντια, στιλέτα) σε όσους είχαν να πληρώσουν κανένα τέταρτο ή μισό δεκάδιο. (Και οι πωλητές πρέπει, επίσης, να είχαν κρυμμένα όπλα επάνω τους – πιστόλια, ίσως – υπέθετε ο Κάδμος, γιατί δεν ήταν απίθανο κάποιος πεινασμένος εδώ να τους ορμήσει, ή πολλοί πεινασμένοι μαζί.)

Οι πάντες στράφηκαν προς τους επαναστάτες που, έχοντας κατεβεί από τα οχήματά τους, βάδιζαν μέσα στην πλατεία σαν κάτι το τελείως ξένο εκεί. *Φρουροί!* άκουσε κάποιους ο Κάδμος να ψιθυρίζουν έντονα. *Φρουροί, ρε σεις!* Και υπήρχε φόβος σ'αυτές τις φωνές.

«Δεν είμαστε φρουροί!» φώναξε ο Κάδμος. «ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΦΡΟΥΡΟΙ!»

Και τούτο τράβηξε περισσότερο την προσοχή τους.

Ωστόσο, καθώς οι επαναστάτες βάδιζαν μέσα στην Πλατεία Εξάνυχου, οι άνθρωποι εκεί απομακρύνονταν απ'αυτούς. Ακόμα κι όσοι φαίνονταν να κοιμούνται σηκώνονταν και πήγαιναν πιο πέρα, έχοντας ξυπνήσει. Τους φοβόνταν.

«Δε χρειάζεται να μας φοβάστε!» φώναξε ο Κάδμος. «Δεν έχετε ακούσει τι συμβαίνει μερικά χιλιόμετρα βόρεια από εδώ; Δεν έχετε ακούσει;»

Και τώρα διαφορετικές φωνές αντήχησαν: *Οι ξεσηκωμένοι... Οι επαναστάτες... Αυτοί που 'ναι με τον ποιητή... Οι επαναστάτες... Οι επαναστάτες!...*

«Είμαστε οι εχθροί της πλουτοκρατίας!» φώναξε ο Κάδμος. «Είμαστε εδώ για να φέρουμε ένα καλύτερο αύριο! Είμαστε εδώ για να γυρίσουμε τον Τροχό του Βασάνου, και όσοι είναι πάνω να γκρεμιστούν κάτω και να πατηθούν! Και όσοι είναι κάτω να σηκωθούν επάνω, ως άρχοντες της Β' Ανωρίγιας!»

«Ο ποιητής!» φώναξε μια γυναίκα. «Είσαι ο ποιητής!»

«Ο Ανθοτέχνης...» ακούστηκε μια άλλη φωνή απ'τα σκοτάδια. «Ο Ανθοτέχνης!»

«Είσαι ο Ανθοτέχνης;»

«Είμαι ο Κάδμος Ανθοτέχνης!» φώναξε ο Κάδμος. «Και φέρνω μαζί μου δυνάμεις της απελευθέρωσης!» Ύψωσε τα χέρια του με τις κομμένες χειροπέδες. «*Είμαι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής!*» Δεν ήξερε πώς του είχε έρθει αυτός ο τίτλος – του είχε έρθει όπως τα ποιήματά του. «Οι δυνάστες μας μου έδωσαν τα χέρια, αλλά τα δεσμά τους έσπασαν, έμειναν εκεί μονάχα δυο κρίκοι, για να μου θυμίζουν ποιους έχουμε να πολεμήσουμε!»

Τώρα όλοι τον κοίταζαν προσηλωμένα. Μάτια γυάλιζαν μες στο σκοτάδι της πλατείας. Μάτια γεμάτα ξαφνική ελπίδα. Μάτια πεινασμένα για εκδίκηση. Μάτια πεινασμένα – απλά πεινασμένα, για οτιδήποτε: για φαγητό, για κατοικία, για μια καλύτερη ζωή.

«Αλλά δεν μπορώ να σας ελευθερώσω μόνος μου,» συνέχισε ο Κάδμος. «Εγώ και οι σύντροφοί μου δεν είμαστε αρκετοί. Χρειαζόμαστε

και τη δική σας βοήθεια! Η δική σας βοήθεια είναι που θα σπρώξει τον Τροχό του Βασάνου! Η δική σας βοήθεια είναι που θα μας δώσει τον Τροχοδιώκτη – για ένα καλύτερο αύριο – για όλους – όχι μόνο για λίγους!»

Οι ταλαιπωρημένοι της Πλατείας Εξάνυχου ξέσπασαν σε κραυγές.

«Υπάρχουν όπλα για όλους! Υπάρχουν όπλα για όλους!» φώναξε ο Κάδμος, υψώνοντας τώρα ένα τουφέκι στον αέρα. «Είστε μαζί μας, άνθρωποι του Τροχοδιώκτη; *ΕΙΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ;*»

Τότε ήταν που έγινε η δεύτερη απόπειρα δολοφονίας εναντίον του Κάδμου Ανηγορέτη.

Σαν γιγάντιο, μεταλλικό πουλί του θανάτου, ένα ελικόπτερο ξεπρόβαλε πίσω από μια πολυκατοικία. Κατάμαυρο, με έναν έλικα δεξιά κι έναν αριστερά. Μισθοφορικό αναμφίβολα. Τα τζάμια του γυάλιζαν, τα φώτα του θύμιζαν δαιμονικά μάτια. Κάτω απ'τα φτερά του καταστροφικές ρουκέτες κρέμονταν.

Και ερχόταν προς την Πλατεία Εξάνυχου.

Ο Κάδμος το είδε και δεν είχε αμφιβολία ότι σκόπευε να σκοτώσει τους πάντες εδώ, να μετατρέψει την πλατεία σε κρατήρα.

(*Το πουλί του θανάτου κατέρχεται, οπλισμένο κι αποφασισμένο τέλος να δώσει – πώς τα φλογερά μάτια του μας ατενίζουν όλους!*)

Οι ταλαιπωρημένοι της Πλατείας Εξάνυχου άκουσαν τον θόρυβο από τους έλικες και κοίταξαν επάνω. Τρόμαξαν. Πανικοβλήθηκαν. Άρχισαν να ουρλιάζουν. Να τρέχουν. Καταλάβαιναν κι αυτοί ότι ο Ανόφθαλμος, ο Χάροντας, ο ακατονόμαστος γιος του Κρόνου, ήταν κοντά, για να τους πάρει στο Έρεβος. Ίσως αυτό ορισμένοι να το θεωρούσαν λύτρωση από τη μαρτυρική ζωή τους· αλλά κανείς δεν πηγαίνει αδιαμαρτύρητα στον θάνατό του.

Ο Άλβερακ τράβηξε απότομα τον Κάδμο κάτω, ενώ συγχρόνως φώναζε: «Σολάμνη, Ρότζερ – χτυπήστε το!» μπερδεύοντας τον ποιητή προς στιγμή. Πού ήταν ο Σολάμνης'μορ και ο Ρότζερ;

Οι Μικροί Γίγαντες ύψωναν μεγάλες ασπίδες.

Μια λόγχη φωτός έσκισε τον σκοτεινό ουρανό πάνω απ'την Πλατεία Εξάνυχου. Μια λόγχη καθαρής ενέργειας. Χτύπησε το κατάμαυρο μισθοφορικό ελικόπτερο και το διαπέρασε από κάτω ως επάνω, κόβοντάς το στα δύο, κάνοντάς το να εκραγεί. Φλόγες, μεταλλικά κομμάτια,

κρύσταλλα έπεσαν προς την πλατεία, ενώ οι άνθρωποι εκεί συνέχιζαν να τρέχουν, ουρλιάζοντας, περίτρομοι. Οι Μικροί Γίγαντες, οι Σκοταδιστές, και οι Στριωγμένοι Αγριόγατοι είχαν υψωμένες τις μεγάλες, ενισχυμένες ασπίδες τους, και ο Κάδμος άκουσε δυνατά χτυπήματα επάνω τους από την επικίνδυνη βροχή μετάλλων και φωτιάς. Φωνές αντήχησαν. «Γαμώ τις πουτάνες τις μάνες τους, γαμώ!» γρύλισε η Κλαρίσσα η Λεπιδοφόρος, η αρχηγός των Αγριόγατων.

Και μετά, η θανατηφόρα θύελλα είχε περάσει, ξαφνικά όπως είχε αρχίσει.

Ο Κάδμος ορθώθηκε, βλέποντας γύρω του τα σκορπισμένα κομμάτια από το διαλυμένο ελικόπτερο, βλέποντας θάμνους, χορτάρι, και μικρά δέντρα να έχουν αρπάξει φωτιά, βλέποντας χτυπημένους ανθρώπους... Αλλά οι κάτοικοι της πλατείας είχαν σταματήσει να τρέχουν. Είχαν σταματήσει και ήταν στραμμένοι προς τους επαναστάτες.

Ο Κάδμος συνειδητοποίησε τώρα τι είχε συμβεί: Ο Σολάμνης'μορ ήταν στο ενεργειακό κανόνι, ρυθμίζοντας τη ροή του, και ο πυροβολητής του κανονιού, ο Ρότζερ, είχε χτυπήσει το αεροσκάφος προτού τους σκοτώσει όλους. Ο Άλβερακ τούς είχε μιλήσει μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού του ενώ έριχνε κάτω τον ποιητή για να τον προστατέψει.

Ο Κάδμος φώναξε στους ανθρώπους της πλατείας: «Απόψε οι δυνάστες μας θα σας αφάνιζαν όλους! Θα σας έκαιγαν σαν χαρτιά, ασήμαντα γι'αυτούς! Αλλά μπορείτε τώρα ν'αντισταθείτε! Μπορείτε να πολεμήσετε! Υπάρχουν όπλα για όλους! Πανίσχυρα όπλα, σαν αυτό που είδατε να δίνει τέλος στο ιπτάμενο μηχανήμα της πλουτοκρατίας! *Είστε μαζί μας, άνθρωποι του Τροχοδιώκτη;*

»ΕΙΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ;»

Οι κραυγές που γέμισαν την Πλατεία Εξάνυχου ήταν δυνατότερες από την προηγούμενη έκρηξη.

Η μία μετά την άλλη, οι γειτονίες του Τροχοδιώκτη εξεγείρονταν. Οι κάτοικοι πήγαιναν με το μέρος της επανάστασης, με το μέρος του ποιητή Κάδμου Ανθοτέχνη, που οι περισσότεροι είχαν διαβάσει τα ποιήματά του στο *Βιβλίο των Χαμηλών Δρόμων*, και όσοι δεν τα είχαν διαβάσει είχαν ακούσει γι'αυτόν. Οι δυνάμεις της πλουτοκρατίας

εξακολουθούσαν να τους πολεμάνε, φυσικά, αλλά τώρα δυσκολεύονταν να χρησιμοποιήσουν τα αεροσκάφη τους, γιατί οι στασιαστές δεν ήταν στους δρόμους, ήταν μέσα στα οικοδομήματα· και ακόμα και η πλουτοκρατία δίσταζε να ισοπεδώσει ολόκληρο τον Τροχοδιώκτη προκειμένου να καταπνίξει την επανάσταση. Επιπλέον, δεν ήταν καν βέβαιο ότι είχαν αρκετά πυρομαχικά για να το κάνουν αυτό· και οι επαναστάτες δεν κάθονταν περιμένοντας να δεχτούν τα πυρά τους: χτυπούσαν τα ελικόπτερα και τα αεροπλάνα με κάθε ευκαιρία, από ταράτσες, από μπαλκόνια, από παράθυρα, από γέφυρες, από σκάλες, με τουφέκια μακρινής εμβέλειας, με οπλοπολυβόλα, ακόμα και με πιστόλια όταν τύχαινε κανένα αεροσκάφος να βρεθεί κοντά. Κάποιοι, μάλιστα, πέταξαν ένα τραπέζι γεμάτο αυτοσχέδιες βόμβες επάνω σ'ένα ελικόπτερο που είχε χάσει ύψος και ήταν χαμηλότερα απ'το μπαλκόνι όπου βρίσκονταν οι επαναστάτες· το αεροσκάφος έγινε πυροτέχνημα που κατέληξε στους δρόμους, δώδεκα πατώματα πιο κάτω.

Το εμπόριο και κάθε είδους ειρηνικές δραστηριότητες είχαν, φυσικά, πάψει στον Τροχοδιώκτη· οι πάντες πολεμούσαν σαν ο ένας να είχε κολλήσει από τον άλλο τον ιό της εξέγερσης. Κι αυτοί που δεν πολεμούσαν κρύβονταν στα πιο εσωτερικά μέρη των οικοδομημάτων και στα κλειστά υπόγεια, για να μη χτυπηθούν κατά λάθος. Ο κόσμος ήταν απεγνωσμένος και ήθελε επιτέλους μια αλλαγή. Και έβλεπε ότι τώρα η αλλαγή *μπορούσε* να επιτευχθεί – χάρη στους επαναστάτες που είχαν έρθει από τις σήραγγες του Μονήρη – χάρη στον Αλυσοδεμένο Ποιητή που είχε σπάσει τις αλυσίδες του.

Οι πλουτοκράτες είχαν αρχίσει να ανησυχούν. Στους Χρυσούς Λόφους, ανατολικά του Τροχοδιώκτη, συσκέπτονταν μαζί με την Πολιτάρχη Φενίλδα Καρντέρω σχετικά με το τι θα γινόταν αν η κατάσταση ξέφευγε απ'τον έλεγχο, αν οι στασιαστές κατακτούσαν τελικά τον Τροχοδιώκτη και απειλούσαν να έρθουν στους Χρυσούς Λόφους, στον Ψηλό Φύλακα, στην Επισήμαντη, στην Οκράλντω. Επίσης, όλοι αναρωτιόνταν ποιος τους είχε οπλίσει. Γιατί ήταν πλέον βέβαιο ότι είχαν όπλα τελευταίας τεχνολογίας – ακόμα και τουλάχιστον ένα μεταβαλλόμενο αεροπλάνο, και τουλάχιστον ένα ενεργειακό κανόνι. *Κάποιος ισχυρός είναι εναντίον μας*, έλεγαν οι πλουτοκράτες, και η Πολιτάρχης σκεφτόταν ποιος από τους εχθρούς της Β' Ανωρίγιας μπορεί να είχε

καταστρώσει τέτοιο σχέδιο για να τη γονατίσει. Οι υποθέσεις που γίνονταν κυμαίνονταν από το καχύποπτο ως το τελείως παρανοϊκό.

Δε θα τους αφήσουμε να επεκταθούν πέραν του Τροχοδιώκτη, διαβεβαίωνε ο Φρούραρχος της Β' Ανωρίγιας. Εκεί θα μείνουν, και εκεί θα ηττηθούν. Έχουμε την υπεροπλία σ' αυτό τον αγώνα, όποιος κι αν τους έχει οπλίσει. Είμαστε ισχυρότεροι!

Η Καρζένθα-Σολ ανέβηκε στον Τροχοδιώκτη μόλις μπορούσε να σηκωθεί από το κρεβάτι. Ήταν καλύτερα τώρα. Πολύ καλύτερα. Δεν είχε πυρετό, και στεκόταν με αρκετή άνεση παρά τα τραύματα στα πλευρά της. Συνάντησε τον Κάδμο, τους αρχισυμμορίτες που ήξερε, καινούργιους αρχισυμμορίτες, και διάφορους μεμονωμένους επαναστάτες στο αρχηγείο τους στα υπόγεια του Τροχοδιώκτη, μέσα σε μια ανάποδη πολυκατοικία. Συζήτησε μαζί τους για ό,τι συνέβαινε τελευταία και γνώρισε όσους δεν ήξερε ήδη.

«Η κατάσταση είναι δύσκολη, όπως καταλαβαίνεις,» της είπε ο Κάδμος, καθισμένος στην κορυφή του τραπεζιού, φορώντας ακόμα τις κομμένες χειροπέδες στους καρπούς του, ντυμένος μ' ένα χιτώνιο που είχε ραμμένο επάνω του το σύμβολο της επανάστασης. Η Καρζένθα τώρα, που είχε έρθει στον Τροχοδιώκτη, το έβλεπε για πρώτη φορά. Ήταν ένα ζευγάρι κόκκινες χειροπέδες με μια αλυσίδα ανάμεσά τους, κομμένη από μια κίτρινη αστραπή. Οι κάτοικοι του Τροχοδιώκτη το είχαν φτιάξει, για τον Κάδμο, τον Αλυσοδομένο Ποιητή που είχε σπάσει τα δεσμά του.

«Διατηρούμε τις θέσεις μας,» συνέχισε ο Κάδμος, «αλλά δεν νομίζω ότι μπορούμε να τους νικήσουμε. Δεν μπορούμε να πάρουμε τον πλήρη έλεγχο του Τροχοδιώκτη, Καρζένθα.»

Η Καρζένθα σκέφτηκε: *Μιλά σαν στρατηγός τώρα.* Κι αυτό την ευχαριστούσε. Θα του χρειαζόταν να είναι και στρατηγός σε τούτο τον αγώνα. Δεν έφτανε μόνο να εμψυχώνει και να εξεγείρει τον κόσμο με τα λόγια του.

«Έχουμε ανάγκη από περισσότερα όπλα,» επανέλαβε ο Ζιλμόρος. Το είχε πει και πριν από λίγο – για δεύτερη φορά.

Η Καρζένθα-Σολ αποκρίθηκε: «Υποθέτω πως θα μας τα φέρουν κάποια στιγμή σύντομα.»

«Μέχρι τότε, όμως,» ρώτησε ο Κάδμος, «τι έχεις να προτείνεις;»

«Δε μπορώ να σκεφτώ κάτι τώρα,» είπε η Καρζένθα. «Λογικά, πρέπει να μας φέρουν τα όπλα σύντομα. Αλλιώς δεν θα είναι δυνατόν να προχωρήσουμε.»

«Οι άνθρωποι του Τροχοδιώκτη θα αποκαρδιωθούν αν αργήσουμε να έχουμε τη νίκη εδώ,» προειδοποίησε η Μάγδα Ζολνακάρντω, η αρχηγός των Γενναίων Οροφοβατών – μια από τις συμμορίες του Τροχοδιώκτη.

«Αν αργήσουμε να έχουμε τη νίκη εδώ,» της είπε η Καρζένθα-Σολ, «είμαστε όλοι τελειωμένοι.»

Όταν ήταν μόνοι οι δυο τους, σ'ένα από τα διαμερίσματα της ανάποδης πολυκατοικίας, η Καρζένθα είπε στον Κάδμο: «Πρέπει να μιλήσω με τον Ερκάνη, το συντομότερο δυνατό.»

Ο Κάδμος την κοίταξε δυσανασχετώντας. «Ακόμα πιστεύεις ότι αυτή η γυναίκα μάς έσω-;»

«Το ξέρω πως ήταν όνειρο,» τον διέκοψε ενοχλημένα η Καρζένθα. «Αλλά ήταν... ήταν το πιο αληθινό όνειρο που έχω δει ποτέ μου, Κάδμε.» Κάθονταν στον καναπέ του σαλονιού· κι οι δύο κρατούσαν ένα ποτήρι Γλυκό Κρόνο στο ένα χέρι κι ένα αναμμένο τσιγάρο της μάρκας Σηματοδότες στο άλλο. Κάπνιζαν και έπιναν, αργά.

«Πιστεύεις ότι έχει κάποια σημασία;» ρώτησε ο Κάδμος φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια.

«Ναι. Είμαι σίγουρη γι'αυτό.»

«Θα μπορούσαμε να καλέσουμε τον Ερκάνη τηλεπικοινωνιακά τώρα-»

«Στοχοποιώντας τον αμέσως,» τον διέκοψε η Καρζένθα. «Η πλουτοκρατία αναμφίβολα παρακολουθεί τις τηλεπικοινωνίες του, και δεν νομίζω ότι ο Ερκάνης έχει τρόπο να τους παραπλανήσει. Επιπλέον» – ήπια μια γουλιά Γλυκό Κρόνο – «προτιμώ να του μιλήσω από κοντά.»

Για λίγο ήταν κι οι δύο σιωπηλοί· ύστερα η Καρζένθα είπε: «Σκέψου, Κάδμε: Πώς μπορεί να ήρθε στο μυαλό μου ο Ερκάνης; Αν υποθέσεις ότι το όνειρο είναι τυχαίο, πώς μπορεί να ήρθε στο μυαλό μου ο Ερκάνης; Πώς μπορεί να ήρθε στο μυαλό μου αυτό το παράξενο σύμβολο στο πέλμα της πορφυρόδερμης γυναίκας;»

«Δεν έχω εξήγηση να δώσω...» Γέλασε κοφτά. «Ο Ερκάνης τα ψάχνει αυτά· εγώ δεν τα ξέρω. Κατά τη γνώμη μου, είναι κάτι συμπτωματικό-»

«Είσαι σοβαρός;»

«Τι άλλο μπορεί να είναι, Καρζένθα;» Κι αμέσως ρώτησε: «Τι σύμβολο ακριβώς ήταν αυτό που είδες; Το θυμάσαι με λεπτομέρειες;» Πριν από μέρες, του το είχε σχηματίσει στον αέρα, με το δάχτυλό της, αλλά εκείνος δεν το είχε καταλάβει.

«Σαν να το είδα χτες μπροστά μου.» Η Καρζένθα σηκώθηκε από τον καναπέ, αφήνοντας το ποτήρι της στο τραπέζακι και το τσιγάρο της στο τασάκι. Βάδισε ως το σκρίνιο· έπιασε από εκεί σημειωματάριο και στυλογράφο και ζωγράφησε ένα σχήμα. Έκοψε το φύλλο και το έφερε στον Κάδμο, καθίζοντας πάλι δίπλα του.

Ήταν δύο αλληλοσυνδεόμενες σπείρες, με μια ευθεία γραμμή να περνά από τα κέντρα τους.

«Σου λέει κάτι;» τον ρώτησε η Καρζένθα.

Ο Κάδμος κούνησε το κεφάλι. «Τίποτα. Σου λέει εσένα;»

«Όχι. Αλλά εγώ... εγώ θα το ήξερα μόνο αν ήταν το σύμβολο καμίας εταιρείας, ίσως· καμίας μισθοφορικής ομάδας· καμίας πολιτικής οργάνωσης... Όμως δε νομίζω πως έχει σχέση με τίποτα απ'αυτά.»

«Ούτε εγώ το νομίζω. Και δεν το έχω ξαναδεί, Καρζένθα.

»Επιπλέον,» είπε, «ποια θα έκανε δερματοστιξία αυτό το πράγμα επάνω στην πατούσα της; Πρέπει νάναι τρελή, μα τα μούσια του Κρόνου!»

Η Καρζένθα ανασήκωσε τους ώμους. «Όνειρο ήταν...»

«Αλλά νομίζεις ότι ήταν, συγχρόνως, και κάτι περισσότερο...»

«Ναι, σίγουρα ήταν κάτι περισσότερο, Κάδμε.»

Ο Κάδμος έσβησε το μισοτελειωμένο τσιγάρο του στο τασάκι, ήπιε ακόμα μια γουλιά Γλυκό Κρόνο, και κοίταξε την Καρζένθα από πάνω ως κάτω καθώς καθόταν δίπλα του. «Πόσο καλά αισθάνεσαι τώρα;» ρώτησε.

Εκείνη, καταλαβαίνοντας το βλέμμα του, μειδίασε πονηρά. «Αρκετά καλά για να σε δέσω.»

Ο Κάδμος πέρασε το χέρι του μέσα στα ξανθά μαλλιά της και, φέρνοντας το πρόσωπό της κοντά του, τη φίλησε βαθιά.

Την επομένη, ένας άγνωστος τούς κάλεσε τηλεπικοινωνιακά ζητώντας να μιλήσει με τον Κάδμο Ανθοτέχνη, τον αρχηγό της επανάστασης. «Πρέπει νάναι ο έμπορος,» είπε ο Σολάμνης'μορ, που είχε έρθει να ειδοποιήσει την Καρζένθα και τον Κάδμο.

Ο Κάδμος πάτησε μερικά πλήκτρα επάνω στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα του σαλονιού, ώστε να έρθει σε επαφή με τη συχνότητα μέσω της οποίας καλούσε ο άγνωστος. «Μάλιστα,» είπε.

«Ο κύριος Ανθοτέχνης,» ρώτησε μια φωνή από το μεγάφωνο, την οποία και ο Κάδμος και η Καρζένθα αμέσως αναγνώρισαν.

«Εγώ είμαι, κύριε Ροδόχρωμε. Και δίπλα μου στέκεται η Καρζένθα-Σολ.»

«Είναι καλά;»

«Αφού στέκομαι,» είπε η ίδια, «καλά είμαι.»

«Με χαροποιεί ιδιαιτέρως που ακούω ξανά τη φωνή σου, Καρζένθα.»

«Μας έφερες τα υπόλοιπα όπλα;»

Ο Μάρκος Ροδόχρωμος γέλασε. «Όπως πάντα, κατευθείαν στο θέμα... Ναι, έχω τα όπλα. Ανθοτέχνη, με ακούς;»

«Ναι.»

«Θα έρθεις πάλι να με συναντήσεις στο Λιμάνι της Οργής. Στο ίδιο μέρος. Την ίδια ώρα. Αύριο.»

«Πιο κοντά δεν γίνεται; Το Λιμάνι της Οργής είναι αρκετά μακριά μας.»

«Δυστυχώς, όχι, πιο κοντά δεν γίνεται. Αλλά μην ανησυχείς. Οι... συμπτώσεις θα είναι όλες με το μέρος μας.»

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Θα ανακαλύψεις σύντομα. Θα τα πούμε αύριο, Ανθοτέχνη. Αντίο, για τώρα.» Και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

«Είδες;» είπε ο Κάδμος στην Καρζένθα. «Έχει πράκτορές του μέσα στη Β' Ανωρίγια. Όποιος κι αν είναι ο μυστηριώδης αρωγός μας, έχει πράκτορές του μέσα στη Β' Ανωρίγια.»

«Και τι είδους 'συμπτώσεις' θα μπορούν να δημιουργήσουν;» έθεσε το ερώτημα ο Σολάμνης'μορ, που στεκόταν παραδίπλα. «Σαμποτάζ στις δυνάμεις της πλουτοκρατίας, για να περάσουμε απαρατήρητοι;»

«Θα το μάθουμε αύριο,» είπε η Καρζένθα. «Να έχετε έτοιμα τρία φορτηγά.»

«Πώς θα πάμε στο Λιμάνι της Οργής, αρχηγέ;» ρώτησε ο Σολάμνης'μορ. «Η πλουτοκρατία φρουρεί όλα τα σύνορα του Τροχοδιώκτη.»

«Όχι τα υπόγεια σύνορα από τη μεριά του Μονήρη. Αυτά τα ελέγχουμε εμείς.»

«Θα κάνουμε, δηλαδή, τον κύκλο...»

«Δεν υπάρχει καλύτερος δρόμος. Μονήρης, Γενναιόψυχος, Λιμάνι του Κοντού, Κεντρολίμανο, Λιμάνι της Οργής. Αυτή πρέπει νάναι η πορεία μας. Αποκλείεται η πλουτοκρατία να το περιμένει. Έχουν, αναμφίβολα, επικεντρώσει όλες τους τις δυνάμεις και όλους τους τους πράκτορες γύρω από τον Τροχοδιώκτη. Είναι πολύ σημαντικό γ'αυτούς να μην πέσει στα χέρια μας.» *Γιατί μόλις πέσει, πρόσθεσε νοερά η Καρζένθα, θα απειλούμε άμεσα τους Χρυσούς Λόφους. Θα έχουμε το σπαθί μας στον λαιμό της πλουτοκρατίας.*

Το επόμενο βράδυ ακολούθησαν την πορεία που είχε προτείνει η Καρζένθα-Σολ, και η ίδια ήταν φυσικά μαζί τους· δεν είχε δεχτεί να μείνει πίσω, τραυματισμένη ή μη. «*Μπορώ να σταθώ,*» είπε, «*άρα είμαι καλά.*» Τώρα ήταν μέσα στο πρώτο από τα τρία φορτηγά, όπως και ο Κάδμος, ο Άλβερακ, και μερικοί άλλοι Μικροί Γίγαντες. Ο Σολάμνης'μορ δεν είχε έρθει μαζί τους ετούτη τη φορά, γιατί τον χρειαζόνταν στον Τροχοδιώκτη. Ως Τεχνομαθής μάγος, ήταν πολύ σημαντικός εκεί.

Διασχίζοντας τους υπόγειους δρόμους της Β' Ανωρίγιας, δεν συνάντησαν πρόβλημα. Η Φρουρά δεν τους στάθηκε εμπόδιο πουθενά, και ούτε οι Μικροί Γίγαντες εντόπισαν κανέναν να τους παρακολουθεί. Βγαίνοντας στους επίγειους δρόμους του Λιμανιού της Οργής, διαπίστωσαν ότι ομίχλη είχε απλωθεί από τον Ριγοπόταμο. Τόσο πυκνή όσο και την προηγούμενη φορά.

«Μάλιστα...» μουρμούρισε ο Κάδμος. «Αυτό εννοούσε, λοιπόν...»

«Μάλλον,» συμφώνησε η Καρζένθα.

«Αυτός ο έμπορος πρέπει νάχει καλούς μετεωρολόγους στη δούλειψή του,» σχολίασε ο Κάδμος.

Οι Μικροί Γίγαντες, οδηγώντας τα φορτηγά μέσα από τις ομίχλες, έφτασαν στο εγκαταλειμμένο (και υποτιθέμενα στοιχειωμένο) ναυπηγείο. Τα φώτα τους έσκιζαν την καταχνιά πίσω από την οποία διακρίνονταν οι εφιαλτικές μορφές παλιών οικοδομημάτων και σκουριασμένων, μισοκατεστραμμένων μηχανημάτων. Θραύσματα και χαλίκια έτριζαν κάτω απ'τους μεγάλους μεταλλικούς τροχούς των φορτηγών καθώς τώρα κινούνταν αργά.

«Προς τα κει,» είπε ο Άλβερακ, δείχνοντας· και πλησίασαν ξανά το παλιό βαρούλκο, διακρίνοντας σύντομα το υπόστεγο κοντά του. Μέσα του σκιερές μορφές φαίνονταν.

Οι Μικροί Γίγαντες σταμάτησαν τα οχήματά τους.

«Ο Ροδόχρωμος;» ρώτησε ο Άλβερακ από το παράθυρο.

«Ακόμα έχετε αμφιβολίες;» ήρθε η απάντηση από το υπόστεγο.

Οι πόρτες των φορτηγών άνοιξαν και οι Μικροί Γίγαντες βγήκαν μαζί με τον Κάδμο. Φώτα άναψαν κάτω από το υπόστεγο, ενεργειακές λάμπες. Το μέρος ήταν γεμάτο κιβώτια με πολεμοφόδια, κι ανάμεσά τους στεκόταν ο Μάρκος Ροδόχρωμος, υπομειδιώντας, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του. Τριγύρω ήταν μισθοφόροι. Και πίσω απ'τον έμπορο φαινόταν πάλι εκείνη η γυναίκα. Ο Κάδμος ήταν βέβαιος ότι ήταν η ίδια, παρότι φορούσε κουκούλα και κάπα όπως και την προηγούμενη φορά. Δεν μπορεί να ήταν άλλη.

«Τι μας έχεις φέρει;» ρώτησε η Καρζένθα, καθώς εκείνη κι ο Κάδμος πλησίαζαν τον έμπορο.

«Περισσότερα όπλα.» Έδειξε τα κιβώτια γύρω του. «Και, απ'όσα ακούω, είμαι βέβαιος ότι θα τα χρειαστείτε. Η πλουτοκρατία και η Πολιτάρχης είναι αποφασισμένοι να σας αφανίσουν.»

«Δεν περιμέναμε τίποτα λιγότερο,» είπε η Καρζένθα-Σολ.

Ο Μάρκος Ροδόχρωμος γέλασε υπόκωφα. «Ασφαλώς. Και όπλα δεν είναι το μόνο που σας έχω φέρει.» Τώρα έδειξε προς τα δεξιά του υπόστεγου. «Δύο ερπυστριοφόρα σάς περιμένουν, κάποια θωρακισμένα δίκυκλα, δύο ελικόπτερα, και τρία μεταγωγικά.»

Η Καρζένθα-Σολ έκανε νόημα στους Μικρούς Γίγαντες, και τέσσερις απ'αυτούς πήγαν να ελέγξουν, φωτίζοντας με τους φακούς τους, τραβώντας μεγάλα υφάσματα για ν'αποκαλύψουν από κάτω τους σκιερές μορφές μες στην ομίχλη – μεγάλες σκιερές φιγούρες οχημάτων και ελικοπτέρων με μαζεμένους τους έλικες. «Όλα είναι εδώ, αρχηγέ,» ανέφερε ένας Μικρός Γίγαντας.

«Πώς θα τα μεταφέρουμε τα αεροσκάφη;» ρώτησε ο Κάδμος.

«Μην ανησυχείς,» του είπε ο Ροδόχρωμος. «Έχουν μικρές ρόδες. Θα τα τραβάτε πίσω από τα άλλα οχήματα.»

«Αποκλείεται έτσι να περάσουμε απαρατήρητοι από τους πράκτορες της πλουτοκρατίας.» Τα φορτηγά τους τα είχαν μεταμφιέσει, ώστε να φαίνονται διαφορετικά από άλλες φορές, αλλά δύο ελικοπτερα δεν μπορούσες εύκολα να τα κρύψεις. Ούτε, φυσικά, τα δύο ερπυστριοφόρα που έφεραν πυροβόλα και ρουκετοβόλα.

«Θα κάνουμε ό,τι κάναμε και τις προάλλες,» είπε η γυναίκα με την κουκούλα, μιλώντας ξαφνικά.

Η Καρζένθα-Σολ κοκάλωσε. *Η φωνή της... Κρόνε! η φωνή της...* Ήταν ίδια με τη φωνή απ'το όνειρό της. Ήταν ακριβώς η ίδια φωνή. Αυτή ήταν! Αυτή. Η Καρζένθα ήθελε να της ζητήσει να βγάλει την κουκούλα της για να δει το πρόσωπό της, αλλά συνειδητοποίησε αναπάντεχα ότι ο λαιμός της ήταν κολλημένος.

«Είσαι σίγουρη ότι-;» άρχισε ο Κάδμος.

«Φυσικά και είμαι σίγουρη,» τον διέκοψε η άγνωστη και, στρεφόμενη, χάθηκε μες στην ομίχλη όπως και την προηγούμενη φορά.

Ο Κάδμος την περίμενε να επιστρέψει πάλι με δίκυκλο: και όντως επέστρεψε με δίκυκλο, και με την κουκούλα της ακόμα σηκωμένη, με το πρόσωπό της κρυμμένο στο σκοτάδι.

Οι Μικροί Γίγαντες είχαν ήδη αρχίσει να φορτώνουν τα πολεμοφόδια στα φορτηγά τους, είχαν ήδη αρχίσει να επιβιβάζονται στα δύο ερπυστριοφόρα και στα άλλα καινούργια οχήματα.

Η Καρζένθα βρήκε τη μιλιά της ξανά. «Βγάλε την κουκούλα σου!» ζήτησε από τη γυναίκα πάνω στο δίκυκλο.

«Δεν είναι απαραίτητο για να σας οδηγήσω,» αποκρίθηκε εκείνη και, στρίβοντας, χάθηκε πάλι μες στην ομίχλη.

Αυτή είναι, συλλογίστηκε η Καρζένθα. Σίγουρα αυτή είναι. Τώρα δεν ονειρεύομαι αλλά αυτή είναι...

Πώς είναι δυνατόν;

Με θυμάται, άραγε, κι εκείνη από το όνειρο, ή μόνο εγώ τη θυμάμαι; Μα τι σκεφτόταν! Πώς να τη θυμόταν εκείνη από το όνειρο; Το όνειρο ήταν δικό μου. Τα όνειρά σου δεν τα μοιράζεσαι με άλλους.

Κι όμως, είχε την απόκοσμη αίσθηση ότι αυτή η γυναίκα την αναγνώριζε· ότι τη θυμόταν. Από εκείνο το όνειρο...

Στράφηκε στον Μάρκο Ροδόχρωμο. «Ποια είναι αυτή;»

«Μια φίλη.»

«Δεν έχει όνομα;»

Ο έμπορος γέλασε. «Όλοι κάποιο όνομα έχουν σε τούτη τη διάσταση, Καρζένθα.»

«Μη με κοροϊδεύεις, Μάρκε!»

«Αν θέλει να αποκαλύψει το όνομά της, θα το κάνει η ίδια,» αποκρίθηκε ήρεμα ο έμπορος. «Αλλά σε διαβεβαιώνω ότι είναι φίλη μου. Αξιοπίστη.»

Η Καρζένθα δεν συνέχισε την κουβέντα· όμως, ενόσω οι Μικροί Γίγαντες φόρτωναν όπλα και πολεμοφόδια στα φορτηγά, ψιθύρισε στ'αφτί του Κάδμου: «Αυτή είναι. Η γυναίκα από το όνειρό μου.»

Πάλι τα ίδια... σκέφτηκε ο ποιητής. *Είναι δυνατόν να πιστεύει τέτοιες μαλακίες;* «Μπορεί,» της είπε. «Δεν ξέρω.» Δεν ήταν τώρα στιγμή για να διαφωνήσει μαζί της.

Η Καρζένθα κατάλαβε από τον τόνο της απάντησής του ότι δεν την πίστευε. Ήθελε να τον δείρει, αλλά συγκρατήθηκε. *Αυτή ήταν. Ήταν σίγουρη. Η φωνή της... Η φωνή της είναι ίδια. Όπως στο όνειρό μου.*

Οι Μικροί Γίγαντες τελείωσαν με το φόρτωμα των κιβωτίων. Επίσης, είχαν βάλει σε κίνηση τα δύο ερπυστριοφόρα, τα θωρακισμένα δίκυκλα, και τα τρία εξάτροχα μεταγωγικά, και τώρα συνέδεαν με αλυσίδες τα δύο ελικόπτερα πίσω από δύο από τα μεταγωγικά ώστε να μπορούν να τα τραβάνε.

«Πού είναι η φίλη σου;» ρώτησε η Καρζένθα τον έμπορο.

«Μη φοβάσαι, θα εμφανιστεί,» αποκρίθηκε εκείνος. «Πάντα εμφανίζεται τις πιο κατάλληλες στιγμές,» πρόσθεσε αινιγματικά, υπομειδώντας. Και είπε: «Θα ξαναμιλήσουμε, Καρζένθα. Καλή τύχη, εύχομαι, ως

τότε. Αν και είμαι σίγουρος ότι η τύχη είναι στο πλευρό σας.» Κι άλλα αινιγματικά λόγια, παρατήρησε η Καρζένθα-Σολ. Τι συνέβαινε εδώ; Ποια ήταν αυτή η παράξενη γυναίκα; Γιατί δεν ήθελε να δείξει το πρόσωπό της; *Αν με θυμάται κι εκείνη, γιατί δεν θέλει να μου δείξει το πρόσωπό της;*

Ο Κάδμος και η Καρζένθα ανέβηκαν στο ένα φορτηγό μαζί με τους άλλους Μικρούς Γίγαντες, και όλα τα οχήματα ξεκίνησαν, βάζοντας τους τροχούς τους σε κίνηση μέσα στην ομίχλη, πηγαίνοντας προς τη μεριά του εγκαταλειμμένου ναυπηγείου απ'όπου είχαν μπει.

«Πού είναι αυτή;» είπε η Καρζένθα. «Δεν τη βλέπω.»

Τότε η μυστηριώδης γυναίκα με το δίκυκλο βγήκε σαν στοιχειό από την καταχνιά και τους έκανε νόημα. Την ακολούθησαν μέσα από ομιχλιασμένους δρόμους και κατέβηκαν σύντομα στις σήραγγες της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, διασχίζοντάς τες χωρίς προβλήματα. Ο Κάδμος και η Καρζένθα είχαν την αίσθηση ότι τα πάντα στους δρόμους ήταν, κάπως, με τρόπο θαυματουργικό, *στημένα*, σκηνοθετημένα. Είχαν την αίσθηση ότι βρίσκονταν μέσα σε θεατρικό σκηνικό, όχι μέσα στη συνηθισμένη τους πραγματικότητα.

«...Κάτι...» μουρμούρισε η Καρζένθα, «κάτι δεν πάει καλά...»

«Το ίδιο συνέβη και την άλλη φορά. Δε θυμάσαι πού σ'το είπα; Φαίνεται να ξέρει τους δρόμους... τόσο καλά... που...» Ο Κάδμος κόμπιασε, μη μπορώντας να εκφράσει εκείνο που έμοιαζε να γαργαλά τις άκριες του μυαλού του.

Μετά από κάποια ώρα, η Καρζένθα είπε: «Συνεχίζει...» Περνούσαν από σήραγγες άδειες, ή σχεδόν άδειες. Περνούσαν από σήραγγες όπου περιπολίες της Φρουράς είχαν μόλις στρίψει, φεύγοντας. Περνούσαν από σήραγγες που τότε είχε τύχει να χαλάσουν τα τεχνητά φώτα τους και να είναι πολύ σκοτεινές. Τα πάντα εξακολουθούσαν να μοιάζουν *στημένα*.

«Αν είναι δυνατόν...» μουρμούρισε η Καρζένθα-Σολ.

Ο Άλβερακ είπε: «Πρέπει νάναι κατάσκοπος, αρχηγέ. Πρέπει χρόνια να βρίσκεται εδώ, στη Β' Ανωρίγια. Την ξέρει καλά.»

«Όχι,» διαφώνησε η Καρζένθα. «Αυτό... δεν – δεν το εξηγεί αυτό.» Στο όνειρό της, η άγνωστη είχε πει: *Σας βοηθάω ήδη. Είμαι μαζί σας χωρίς να το ξέρετε.* Τι εννοούσε; Ήταν στη Β' Ανωρίγια από παλιά;

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής και οι Νομάδες των Δρόμων

Και μετά είχε πει: *Μη με προδώσεις, Καρζένθα, εντάξει;*

Γιατί να θέλω να την προδώσω; απόρησε η Καρζένθα-Σολ. *Γιατί;* Τι συνέβαινε, μα τον Κρόνο;

Η γυναίκα με το δίκυκλο τούς οδήγησε, τελικά, στον Μονήρη, περνώντας τους συνεχώς μέσα από σήραγγες, μέσα από τους υπόγειους δρόμους της Β' Ανωρίγιας. Τους εγκατέλειψε μόνο όταν είχαν φτάσει στις εξεγερμένες περιοχές, όπου ήταν ασφαλείς από τους ανθρώπους της πλουτοκρατίας.

Εξαφανίστηκε μες στα υπόγεια σκοτάδια.

/17\

Παγιδευμένη κάτω από τη γη, προδομένη από την Αδελφή της, προσπαθεί να ελευθερωθεί, μάταια, μέχρι που αναμνήσεις έρχονται στο απεγνωσμένο μυαλό της – και ένας δρόμος που ίσως να οδηγεί σε μια κατάσταση λίγο καλύτερη από τον θάνατο, όπου δεν υπάρχει ελπίδα επιστροφής ακόμα και για μια θυγατέρα της Πόλης.

(Πριν από πέντε χρόνια.)

Σκοτάδι.

Παντού, προς κάθε κατεύθυνση, σκοτάδι.

Η Μιράντα σηκώθηκε στο ένα γόνατο, έβγαλε τον σάκο της από την πλάτη, πήρε τον φακό από μέσα, τον άναψε.

Το σκοτάδι διαλύθηκε από τη δέσμη του τεχνητού φωτός. Η Μιράντα κοίταξε γύρω-γύρω, στρέφοντας τον φακό από δω κι από κει. Βρισκόταν σ'ένα πετρώχτιστο μέρος. Ξεφλουδισμένοι σοβάδες στους τοίχους· διάφορα θραύσματα και απομεινάρια στο πάτωμα· ράφια σε κάποια σημεία, και ντουλάπια· καλώδια κρέμονταν από κάπου· παλιές λάμπες, αμφίβολο αν λειτουργούσαν πια. Και το μέρος δεν ήταν μικρό· ήταν μεγάλο σαν πλατεία. Μεγαλύτερο απ'την καταπακτή που είχε ανοίξει κάτω από τα πόδια της Μιράντας.

Φώτισε προς τα πάνω. Οι τοίχοι έπαιρναν κωνικό σχήμα· στην κορυφή ήταν, φυσικά, η καταπακτή, η οποία εξακολουθούσε νάναι κλειστή.

Η Κορίνα... Το ήξερε ότι θα ερχόμουν εδώ. Το είχε προδεί με το φυλαχτό. Είχε ταξιδέψει μέσα στον χρόνο. Και μου έστησε παγίδα. Εκείνο το πνεύμα... Πρέπει να είχε κάνει κάποιου είδους συμφωνία μ'εκείνο το πνεύμα.

Ήμουν απρόσεχτη!

Έπρεπε να το περιμένω.

Η Μιράντα έψαξε, με το φως της, για εξόδους, αλλά δεν βρήκε καμία φανερή. Πράγμα που, βέβαια, δεν την εξέπληξε· η Κορίνα θα είχε, α-

ναμφίβολα, φροντίσει για όλα. Το μόνο που της τράβηξε την προσοχή ήταν ένα κουτί πάνω σ'ένα ράφι. Το ράφι ήταν παλιό, το κουτί καινούργιο.

Η Μιράντα το πλησίασε με επιφύλαξη, αν και δεν της φαινόταν επικίνδυνο. Το άνοιξε και μέσα είδε ότι υπήρχαν φαγητά και μπουκάλια με νερό. *Τι καλή που είναι η Κορίνα*, σκέφτηκε ειρωνικά· *δε θέλει να μ'αφήσει να πεθάνω της πείνας*. Η μια θυγατέρα ποτέ δεν σκότωνε την άλλη – αυτός ήταν ο άγραφος κώδικάς τους – ήταν Αδελφές. Ωστόσο πολλά μπορούσαν να συμβούν τα οποία πιθανώς να είχαν ως αποτέλεσμα τον θάνατο μιας Αδελφής σου, ακόμα κι αν δεν τη σκότωνες εσύ η ίδια... Η Μιράντα αμφέβαλλε αν η Κορίνα θα επέστρεφε για να την ελευθερώσει. Όλα τα πολεοσημάδια εδώ μέσα τής μιλούσαν για εγκατάλειψη.

Και τι μέρος ήταν αυτό; Μία απάντηση μόνο υπήρχε: αποθήκη. Παλιά αποθήκη, που δεν χρησιμοποιείτο πλέον. Και η Κορίνα είχε βρει τρόπο ν'ανοίξει απομακρυσμένα την καταπακτή της.

Η Μιράντα φώτισε πάλι επάνω. *Αυτή είναι η μόνη έξοδος*.

Έβγαλε τις μπότες και τις κάλτσες της, τις έβαλε στον σάκο, και έκανε ένα Ξόρκι Λιθικής Έλξεως, εστιασμένο επάνω στα πόδια και στα χέρια της. Κρατώντας τον φακό της με τα δόντια, πιάστηκε εύκολα επάνω σ'έναν τοίχο – οι παλάμες και τα έλματά της κολλούσαν στις πέτρες σαν μαγνήτες – κι άρχισε ν'ανεβαίνει. Δεν άργησε να φτάσει στη γιγάντια μεταλλική καταπακτή. Την έσπρωξε προς τα πάνω αλλά, αναμενόμενα, δεν μπορούσε να την ανοίξει. Η καταπακτή άνοιγε προς τα κάτω, προφανώς. Η Μιράντα κοίταξε τις άκριές της για να δει πώς λειτουργούσε ο μηχανισμός. Υπήρχαν μεγάλοι στροφείς και έμβολα. Δεν της φαινόταν δυνατό να τα μετακινήσει ή να τα σπάσει. Μόνο αν είχε εκρηκτικές ύλες μαζί της θα μπορούσε να τα ανατινάξει ώστε η καταπακτή ν'ανοίξει πιθανώς. Αλλά δεν είχε μαζί της εκρηκτικές ύλες.

Και πολύ φοβόταν ότι ο μηχανισμός λειτουργούσε χειροκίνητα τελείως, με το τράβηγμα μοχλών ίσως. Ωστόσο, επιχείρησε ένα Ξόρκι Μηχανικής Δυσλειτουργίας (κρατώντας τον φακό της με το ένα χέρι τώρα, ώστε να μπορεί να αρθρώσει μαγικά λόγια), στρέφοντας την επίδρασή του πάνω στους στροφείς και τα έμβολα. Όπως το περίμενε, τίποτα δεν έγινε. Το Ξόρκι Μηχανικής Δυσλειτουργίας έπιανε πάνω σε

μηχανισμούς που ήταν τουλάχιστον ημιαυτόματοι και τους έκανε να δυσλειτουργούν για ώρα, να συμπεριφέρονται με απρόβλεπτους τρόπους – για παράδειγμα, μπορεί να έκανε ανεγκυστήρες να ανεβοκατεβαίνουν τυχαία, ή αυτόματες πόρτες ν'ανοιγοκλείνουν ασταμάτητα, ή περιστρεφόμενους προβολείς να γυρίζουν γύρω-γύρω σαν σβούρες. Σε μια καταπακτή σαν αυτή δεν έπιανε, όμως. Όπως δεν θα έπιανε και σε μια απλή, χειροκίνητη πόρτα.

Η Μιράντα αναρωτήθηκε: *Πώς την άνοιξε η Κορίνα όταν ήμουν από πάνω; Δε μπορεί να την άνοιξε μόνη της, η καταραμένη, αν λειτουργεί με μοχλούς.* Και σίγουρα λειτουργούσε με μοχλούς – πληθυντικός αριθμός – ένας μοχλός δεν θα έφτανε για να κινήσει τέτοιο πράγμα. Η Κορίνα πρέπει να είχε βοήθεια. *Αλλά αυτό είναι το λιγότερο που με απασχολεί τώρα.*

Η Μιράντα κατέβηκε ξανά στο βάθος της εγκαταλειμμένης αποθήκης, προτού τελειώσει η επίδραση του Ξορκιού Λιθικής Έλξεως, και φόρεσε τα υποδήματά της.

Είμαι παγιδευμένη, συλλογίστηκε απεγνωσμένα, μη μπορώντας να σκεφτεί πώς να αποδράσει.

Επί τρεις ημέρες περίμενε, τρώγοντας από τα τρόφιμα που της είχε αφήσει η Κορίνα, πίνοντας όσο πιο λίγο απ'το νερό μπορούσε. Ψάχνοντας να βρει κάποιον τρόπο για να βγει από εδώ μέσα. Χρησιμοποίησε τη μαγεία που ήξερε, την οποία της είχε διδάξει ο Κλαρκ πριν από χρόνια: Ξόρκι Ανιχνεύσεως, μήπως εντοπίσει τη θέση της Κορίνας ως αντανάκλαση πάνω στη λεπίδα του ξιφιδίου της (κανένα αποτέλεσμα): Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας, μήπως ανιχνεύσει κάποιο άλλο νοήμον ον εδώ γύρω, πίσω από τους τοίχους ίσως (κανένα αποτέλεσμα): Ξόρκι Μηχανικής Εκκινήσεως επάνω στον μηχανισμό της καταπακτής, για να τον κάνει να λειτουργήσει, αν και, καθότι χειροκίνητος, δεν το περίμενε να πιάσει (κανένα αποτέλεσμα).

Η απόγνωση της Μιράντας μεγάλωνε με κάθε μέρα που περνούσε. Τα πολεοσημάδια δεν τη βοηθούσαν, ούτε η διαίσθησή της. Ήταν φυλακισμένη... φυλακισμένη...

Χρησιμοποιούσε τον φακό της με φειδώ, μόνο όποτε πραγματικά χρειαζόταν το φως του, γιατί δεν είχε πολλές μπαταρίες μαζί της και δεν ήθελε να μείνει μόνιμα στο σκοτάδι.

Σε κάποια στιγμή είδε ένα ποντίκι. Από πού είχε έρθει; Έψαξε και βρήκε το άνοιγμα. Μια τρύπα στον τοίχο, εκεί όπου αυτός συναντούσε το πάτωμα. Πολύ μικρή για να περάσει η Μιράντα, κι αδύνατον να τη μεγαλώσει. Δεν είχε ούτε καν βαριά εργαλεία μαζί της, όπως αξίνα ή τσεκούρι.

Από την τέταρτη μέρα άρχισε να διαβάζει τον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων*, απλά και μόνο για να περάσει την ώρα της, καθώς και κάτι άλλα βιβλία και περιοδικά που είχε μαζί της.

Την όγδοη μέρα διαπίστωσε ότι τα τρόφιμα και το νερό τής τελείωναν πλέον. Και, παρότι οι θυγατέρες θεραπεύονταν πιο γρήγορα από τους συνηθισμένους ανθρώπους, εξακολουθούσαν να χρειάζονται τροφή και νερό για να ζουν.

Θα πεθάνω αν δεν κάνω κάτι. Η Κορίνα δεν πρόκειται να επιστρέψει. Ούτε στα όνειρά της δεν ερχόταν. Δεν την ενδιέφερε τώρα να τη βασιανίζει. Η καταραμένη! Πότε είχε προλάβει να στήσει όλη τούτη την παγίδα; Πρέπει να είχε έρθει στην Ανεμόζωη πριν από τη Μιράντα, πρέπει να είχε ανακαλύψει την υπόγεια αποθήκη, να είχε κάνει συμφωνία μ'εκείνο το πνεύμα, και να είχε βρει τουλάχιστον άλλον έναν άνθρωπο για να τη βοηθήσει ν'ανοίξει την καταπακτή την κατάλληλη στιγμή.

Η Κορίνα δεν μπορεί να είχε ξεκινήσει να οργανώνει την παγίδα της από τότε που η Μιράντα έφυγε από τον Ερειπιώνα. Μάλλον είχε ξεκινήσει να την οργανώνει από πολύ πιο πριν. *Το είχε προδεί ότι θα ερχόμουν.*

Αλλά, τότε, γιατί μου έστελνε τα όνειρα; Αν είχε ήδη σχεδιάσει να με κλείσει εδώ, γιατί να προσπαθεί να με αποθαρρύνει μέσω των ονείρων;

Η Μιράντα είχε μια πολύ παράξενη αίσθηση για όλα τούτα. Ήταν σαν η Κορίνα να έκανε πράγματα... σκόρπια... Σκόρπια, μέσα στον χώρο και μέσα στον χρόνο. Χρησιμοποιώντας το φυλαχτό, πρέπει να είχε αναπτύξει μια λογική πέρα από τα συμβατικά πλαίσια. Εδώ η Νορέλτα, που δεν είχε ούτε το ένα δέκατο της εμπειρίας της Κορίνας ως θυγατέρα, και είχε κάνει εξωφρενικά πράγματα όσο είχε το φυλαχτό στην κατοχή της...

Δεν μπορώ να δραπετεύσω. Η Κορίνα θα τα έχει προβλέψει όλα...

Και, καθώς η Μιράντα ήταν καθισμένη στο πάτωμα, με τον σάκο και τις μπότες της ριγμένα παραδίπλα, με την πλάτη της ακουμπισμένη στον τοίχο, με τους πήχεις της κουρασμένα στα γόνατά της, θυμήθηκε μια φορά παλιότερα που είχε βρεθεί παγιδευμένη.

Ήταν μέσα σ'ένα μεταλλικό κιβώτιο, μέσα σ'ένα πλοιάριο, για να μεταφερθεί κρυφά σ'ένα μέρος και να βοηθήσει μια Αδελφή της – τη Νορέλτα-Βορ... Το πλοιάριο είχε εκραγεί, η Μιράντα είχε βυθιστεί, κλεισμένη στο μεταλλικό κουτί. Θα πνιγόταν, αλλά δεν πνίγηκε. Το πνεύμα της είχε απομακρυνθεί από το σώμα της. Και το σώμα της είχε πέσει σε στάση. Μετά από τρία χρόνια είχε ξυπνήσει, όταν κάποιοι ναυαγιοθήρες την είχαν βγάλει στην επιφάνεια, μη μπορώντας να πιστέψουν ότι ήταν ζωντανή.

Η Μιράντα ποτέ, μέχρι τότε, δεν είχε ξανακάνει κάτι τέτοιο. Η ανάγκη ήταν που την είχε ωθήσει. Η Πόλη δεν είχε τελειώσει μαζί της, και την είχε βοηθήσει.

Θα τη βοηθούσε, άραγε, και τώρα;

Αλλά αν τα καταφέρω – αν το σώμα μου πέσει σε στάση – αυτή τη φορά θα έρθει κανένας να με βρει; Ή θα μείνω για πάντα κλεισμένη εδώ; Απόγνωση... Τρόμος...

Τι άλλη επιλογή έχω; Να περιμένω να πεθάνω από έλλειψη νερού;

Θα πληρώσεις γι'αυτό, Κορίνα.

Θα πληρώσεις γι'αυτό...

Κουλουριάστηκε στο πάτωμα, όπως ήταν κουλουριασμένη τότε, μέσα σ'εκείνο το μεταλλικό κιβώτιο κάτω από τη θάλασσα. Έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να επαναφέρει στο μυαλό της την κατάσταση στην οποία είχε βρεθεί:

Έκρηξη, δυνατό τράνταγμα, απότομη μετακίνηση, χτύπημα... νερό εισβάλει στον περιορισμένο χώρο της – πανικός προς στιγμή... προσπαθεί ν'ανοίξει το κιβώτιο από μέσα, για να βγει, αλλά βρίσκει τον μηχανισμό χαλασμένο, μπλοκαρισμένο από το τράνταγμα... το νερό την πνίγει – απόγνωση! – θα πεθάνει – δεν μπορεί να πεθάνει! η Νορέλτα τη χρειάζεται, την κάλεσε, τη χρειάζεται, πρέπει να μείνει ζωντανή! το σώμα της πρέπει να ζήσει!

–Η Μιράντα τινάχτηκε.

Είδε γύρω της σκοτάδι.

Αισθανόταν ελαφριά... τόσο ελαφριά...

Αλλά δεν μπορούσε να κινηθεί, σαν μια αλυσίδα να κρατούσε το πόδι της.

Στοιχειακά πνεύματα την παρατηρούσαν, το ένιωθε. Την παρατηρούσαν όπως όλες ετούτες τις ημέρες που ήταν παγιδευμένη εδώ. Καταλάβαιναν ότι δεν ήταν μια συνηθισμένη γυναίκα· καταλάβαιναν τι ήταν. Αλλά δεν μπορούσαν να τη βοηθήσουν, ακόμα κι αν ήθελαν. Τώρα την ατένιζαν με τρόπο διαφορετικό· η Μιράντα ήταν βέβαιη. Τώρα την ατένιζαν... *σαν να είμαι κι εγώ μία απ'αυτά...* Περιστρέφονταν γύρω της.

Η Μιράντα ζαλιζόταν. *Το σώμα μου... δεν είμαι πια μες στο σώμα μου,* συνειδητοποίησε.

Τα στοιχειακά προσπαθούσαν να παίξουν μαζί της σαν παιχνιδιάρικα γατάκια. Αλλά εκείνη δεν ήξερε τα παιχνίδια τους.

Βούλιαξε μες στο σκοτάδι... Ο νους της έσβησε...

Λήθη.

...Χρόνια πέρασαν, αλλά το πέρασμά τους η Μιράντα δεν μπορούσε να το αντιληφτεί.

/18\

Αναζητώντας τα ίχνη μιας χαμένης θυγατέρας μέσα σε μια στοιχειωμένη γειτονιά, ακολουθούν, χάρη στον σαμάνο, μια ασυνήθιστη ροή στοιχειακών και καταλήγουν να βρεθούν αντίκρυ σε δύο αόρατα πρόσωπα του θανάτου και μια σκοτεινή γυναίκα· το τίμημα είναι βαρύ προτού η Κυρά των Δρόμων μπορέσει να συνεχίσει την αναζήτησή της...

«Θα φύγω για κάποιες ώρες. Ίσως να επιστρέψω το πρωί.»

«Πού πηγαίνεις; Έξω απ'τον καταυλισμό;»

Ο Θόρινταλ έγνεψε καταφατικά, καθώς οι δυο τους στέκονταν μπροστά απ'τη σκηνή του, με τη Γιάαμκα κουλουριασμένη παραδίπλα.

«Γιατί; Τι δουλειά έχεις;»

«Δε μπορώ να σου πω, Λάρνια.»

Η πρασινόδερμη γατοκαβαλάρισσα συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας τον. «Θες να φύγεις απ'τους Νομάδες; Δεν είναι ανάγκη να το κάνεις στα κρυφά—»

Ο Θόρινταλ κούνησε το κεφάλι, χαμογελώντας. «Όχι, δεν είν' αυτό.»

«Τι είναι, τότε;» Νόμιζε πως διέκρινε κάποια ανησυχία στο βλέμμα της.

«Δε μπορώ να σου πω γιατί δεν είναι μόνο δικό θέμα. Θα είμαι, όμως, μαζί με την Εύνιοα.»

Η Λάρνια ήταν αμίλητη για μερικές στιγμές.

«Λοιπόν,» είπε ο Θόρινταλ. «Πηγαίνω τώρα.»

«Νάρθω κι εγώ;»

«Δε μπορώ να πάρω τέτοια απόφαση.»

«Ποιος μπορεί; Η Εύνιοα;»

«Ναι.»

«Πάμε να της μιλήσω, τότε. Πού θα πάτε; Μακριά;»

«Θέλεις τόσο να έρθεις μαζί μας;»

Η Λάρνια ανασήκωσε τους ώμους. «Ναι...»

«Αν νομίζεις ότι θα υπάρχει κίνδυνος εκεί όπου πηγαίνουμε... δεν έχεις δίκιο. Όχι όπως ίσως να πιστεύεις, δηλαδή.» Ούτε ο ίδιος δεν ήξερε αν όντως θα παρουσιαζόταν κίνδυνος. Η Ανεμόζωη ήταν, γενικά, επικίνδυνη γειτονιά, αλλά συνήθως μόνο αν πήγαινες για να μείνεις εκεί, όχι αν απλά περνούσες.

«Τι εννοείς;»

«Τέλος πάντων. Έλα να ρωτήσουμε την Εύνοια.»

Η Λάρνια πήρε μερικά πράγματα, καβάλησε τη Γιάαμκα, και τον ακολούθησε προς τη σκηνή της Κυράς των Δρόμων.

Η Εύνοια τούς περίμενε έξω απ'τη σκηνή της, ντυμένη με γκριζα κάπα, λευκή μπλούζα, μαύρο πέτσινο παντελόνι, και ψηλές καφετιές μπότες. Τα μακριά ξανθά μαλλιά της, που έπεφταν σαν μανδύας ως τη μέση της, ήταν κρυμμένα κάτω από την κάπα. Στη ζώνη της φαινόταν ένα θηκαρωμένο πιστόλι. Στη μια της μπότα ένα ξιφίδιο. Ήταν η πρώτη φορά που ο Θόρινταλ έβλεπε την Κυρά των Δρόμων οπλισμένη· ίσως, τελικά, όντως να φοβόταν ότι η απόπειρα απαγωγής της είχε κάποια σχέση με ό,τι συνέβαινε στην Ανεμόζωη.

Ο Δεινοχάρης στεκόταν κοντά της, το ίδιο κι η σύζυγός του, η Σορέτα, η οποία ήταν καφετόδεμη και μαυρομάλλα όπως εκείνος. Κι οι δύο ήταν ντυμένοι παρόμοια με την Εύνοια, και οπλισμένοι. Μάλλον θα τους συνόδευαν.

Η Εύνοια έστρεψε το βλέμμα της στη Λάρνια. «Θέλεις να έρθεις μαζί μας...» είπε, προτού καν η γατοκαβαλάρισσα μιλήσει.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Λάρνια, καθισμένη πάνω στη μεγάλη γάτα της. «Αν και δεν ξέρω τι ακριβώς συμβαίνει...»

Η Εύνοια κοίταξε τον Δεινοχάρη, που έμεινε ανέκφραστος περιμένοντας τη δική της απόφαση. «Στην Ανεμόζωη πηγαίνουμε,» είπε η Κυρά των Δρόμων στη Λάρνια. «Ξέρεις τι είναι η Ανεμόζωη;»

«Άκουσα να λένε ότι είναι στοιχειωμένη...»

«Κυκλοφορούν κάποιες... οντότητες σ'αυτή τη γειτονιά, εκτός των άλλων,» είπε η Εύνοια. «Αν θέλεις να έρθεις μαζί μας, έλα. Αλλά δεν μπορώ να σου πω τίποτα περισσότερο για τον λόγο που πηγαίνουμε εκεί.» Και ύστερα πρόσθεσε: «Ψάχνουμε κάποια που έχει χαθεί στην Ανεμόζωη· μόνο αυτό θα σου πω.»

«Και... υπάρχει κίνδυνος;»

«Δεν είμαι σίγουρη. Αν θέλεις να έρθεις, έρχεσαι με δική σου ευθύνη.»

Η Λάρνια έστρεψε το βλέμμα της στον Θόρινταλ, ο οποίος προτίμησε να μείνει σιωπηλός. Τι να της έλεγε; Ήταν μεγάλη κοπέλα, καβαλούσε μεγάλες γάτες· μπορούσε να παίρνει μόνη της αποφάσεις.

Η Λάρνια αντίκρισε ξανά την Εύνοια. «Θα έρθω,» δήλωσε.

Η Κυρά των Δρόμων ένευσε. «Ξεκινάμε, λοιπόν.» Σήκωσε την κουκούλα της κάπας της στο κεφάλι και βάδισε πρώτη.

Οι άλλοι την ακολούθησαν.

Κατέβηκαν από την πλατιά γέφυρα όπου ήταν καταυλισμένοι οι Νομάδες των Δρόμων και μπήκαν στις ερημικές οδούς της Ανεμόζωσης, που μες στη νύχτα φάνταζαν εφιαλτικές για κάποιο λόγο που δεν μπορούσε το μυαλό πλήρως να κατανοήσει. Η Γιάαμκα έβγαλε ένα ανήσυχο σύριγμα, αλλά η Λάρνια τής χάιδεψε τον λαιμό και η μεγάλη γάτα ηρέμησε κάπως.

Η Σορέτα μουρμούρισε. «Το *αισθάνεσαι*... Κάτι αλλόκοτο συμβαίνει εδώ.» Ο Θόρινταλ νόμιζε πως την άκουγε σχεδόν ενθουσιασμένη.

«Ό,τι κι αν είναι, δε μ'αρέσει,» μούγκρισε ο Δεινοχάρης, με το μοναδικό του μάτι να γυαλίζει και κάθε του κίνηση να δηλώνει πως βρισκόταν σε πλήρη εγρήγορση.

Η Εύνοια ήταν σιωπηλή, παρατηρητική. Ο Θόρινταλ αναρωτιόταν τι να έβλεπαν τα πράσινα μάτια της Θυγατέρας της Πόλης μέσα από την κουκούλα της. Τι μυστήρια τής φανέρωναν οι εφιαλτικοί δρόμοι;

Ο σαμάνος τράβηξε τα γυαλιά του από την καπαρντίνα του, τα θόλωσε με την αναπνοή του, και τα φόρεσε ενώ άδειαζε το μυαλό του από σκέψεις και αισθήσεις. Τα πνεύματα της Ανεμόζωσης πήραν μορφές μπροστά του. Στροβιλίζονταν και φιδογύριζαν όπως πουθενά αλλού που είχε κοιτάξει στη ζωή του. Έρρεαν σαν ομίχλες, κοντά στο πλακόστρωτο, ή ψηλά, πάνω στα μπαλκόνια και στις οροφές. Κρυφοκοίταζαν πίσω από καμινάδες και σοφίτες.

Καθώς ο Θόρινταλ βάδιζε, ορισμένα παρατήρησαν ότι τα παρατηρούσε και άρχισαν να παίρνουν σχηματισμούς που ο σαμάνος υπέθετε πως ήταν για να τον προσβάλουν.

Μετά, τα οπτικά κρύσταλλα ξεθόλωσαν και τα πνεύματα άρχισαν να εξαφανίζονται. Ο Θόρινταλ έβγαλε τα γυαλιά, τα θόλωσε πάλι, και συνέχισε τη δουλειά του.

«Τι βλέπεις;» τον ρώτησε η Εύνοια, ύστερα από λίγο.

«Τίποτα που δεν περίμενα να δω.»

«Ούτε εγώ διακρίνω κάτι συγκεκριμένο,» είπε προβληματισμένα η Κυρά των Δρόμων. «Τα ίχνη της χάνονται μες στην Ανεμόζωη. Δεν μπορώ να τα ξεχωρίσω.»

Τα γιγάντια σημάδια που επισκιάζουν τα άλλα πολεοσημάδια... σκέφτηκε ο Θόρινταλ, και προς στιγμή προσπάθησε να κατανοήσει τι ακριβώς μπορεί να ήταν όλ' αυτά. Το μυαλό του δυσκολευόταν–

Τα πνεύματα εξαφανίστηκαν. Είχε, ακούσια, βγάλει τον εαυτό του από τη νοητική κατάσταση πνευματικής παρατήρησης.

Έδιωξε τις ανούσιες σκέψεις και θόλωσε πάλι τα γυαλιά του. Τα πνεύματα εμφανίστηκαν. Ένας ολόκληρος λαβύρινθος από στοιχειακές μορφές, εδώ πέρα... Τούτο το μέρος ήταν τρελό. Και οι λιγοστοί άνθρωποι που κατοικούσαν στην Ανεμόζωη στοίχημα ήταν αν καταλάβαιναν τι πραγματικά συνέβαινε.

Από κάπου, μακριά μες στους δρόμους, αντήχησε μια διαπεραστική τσυρίδα και κάτι – τζάμι, ίσως – ακούστηκε να σπάει. Η επίδραση των πνευμάτων επάνω στους ανθρώπους, πιθανώς...

Η Εύνοια αγνόησε τους θορύβους, και οι συνοδοί της τη μιμήθηκαν.

Συνέχισαν να βαδίζουν.

Η Λάρνια ρώτησε: «Γνωρίζουμε πού πηγαίνουμε; Ή πάμε τελείως τυχαία;»

«Σσς,» της είπε η Σορέτα. «Η Κυρά των Δρόμων και ο σαμάνος ξέρουν τι κάνουν.» Εξακολουθούσε ν'ακούγεται ενθουσιασμένη από το γεγονός ότι βρισκόταν στην Ανεμόζωη, παρατήρησε περιφερειακά ο Θόρινταλ.

Η Γιαάμκα σύριξε· μετά σώπασε.

Ο Θόρινταλ είπε: «Νομίζω πως πολλά πνεύματα πηγαινοέρχονται προς τα εκεί, Εύνοια.» Ύψωσε το χέρι του δείχνοντας τον δρόμο στον οποίο έβλεπε να υπάρχει αυτή η ασυνήθιστη δραστηριότητα. Αν και το να αποκαλείς *οτιδήποτε* «ασυνήθιστο» στην Ανεμόζωη ήταν, ίσως, ανόητο.

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε. «Είσαι σίγουρος;»

«Ναι. Εκεί... εκεί ο πνευματικός λαβύρινθος κάπως αλλάζει... Δε μπορώ να πω πώς ακριβώς. Αλλά πρέπει να οφείλεται στην αυξημένη κίνηση. Δεν τη διακρίνεις εσύ, Εύνοια;»

«Βλέπω κάποια στοιχειακά, αλλά... είναι αυτά τα γιγάντια σημάδια εδώ, θόρινταλ. Κρύβουν τα άλλα, τα πιο... λεπτά. Πάμε προς τα εκεί που λες. Ίσως τα πνεύματα να προσελκύονται εκεί εξαιτίας της Αδελφής μου.

»Εσύ μάς οδηγείς τώρα.»

Ο θόρινταλ αισθάνθηκε τις τρίχες του να ορθώνονται. Σαν ξαφνικά μεγάλο βάρος να είχε πέσει στους ώμους του. Δεν ήθελε να οδηγήσει την Εύνοια, την Κυρά των Δρόμων, σε λάθος μέρος – ή, ακόμα χειρότερα, σε επικίνδυνο μέρος...

Έβγαλε τα γυαλιά του, γιατί είχαν αρχίσει να ξεθολώνουν, κι αισθάνθηκε να ζαλίζεται. Η χρήση της μαγείας του τον είχε κουράσει. *Λίγο ακόμα*, είπε στον εαυτό του. *Δε μπορούμε να τα παρατήσουμε τώρα*. Θόλωσε ξανά τα γυαλιά και τα φόρεσε ενώ άδειαζε το μυαλό του από σκέψεις.

Οι πνευματικές μορφές ήταν, γι'ακόμα μια φορά, μπροστά του. Και εκείνη η ασυνήθιστη ροή συνεχιζόταν. Ο θόρινταλ την ακολούθησε. Του θύμιζε συγχρόνως ποτάμι, ομίχλη, και ουρά ανθρώπων που περιμένουν να μπουν σε θέατρο.

Ο θόρινταλ έστριψε σε δύο γωνίες, καθοδηγούμενος από την παράξενη ροή, και σε δύο γωνίες ακόμα. Βρέθηκε τώρα σ'έναν δρόμο που τα οικοδομήματα γύρω του έμοιαζαν τελείως εγκαταλειμμένα, και ήταν γεμάτα με πνευματικές παρουσίες. Η ροή πήγαινε προς το βάθος, προς... Πλατεία ήταν αυτό;

Τα γυαλιά του ξεθόλωναν. Ένας πόνος είχε ξεκινήσει στην αριστερή μεριά του κεφαλιού του. Εξουθενωνόταν από τη χρήση της μαγείας.

Έβγαλε τα γυαλιά, έτριψε τα μάτια του. Από τις άκριες του οπτικού του πεδίου έβλεπε παράξενες σκιές. «Νομίζω,» είπε, «ότι το επίκεντρο είναι στο βάθος, Εύνοια.»

Μια σκοτεινή φιγούρα ξεπρόβαλε, τότε, αντίκρυ τους. Ο θόρινταλ πίστεψε προς στιγμή ότι ήταν αποτέλεσμα της κούρασής του, αλλά μετά το απέρριψε. Αποκλείεται. Ήταν πολύ... υλική, για νάναι παραι-

σθηση. Κάποιος όντως στεκόταν εκεί, φορώντας κάπα, με την κουκούλα σηκωμένη στο κεφάλι.

«Δε χρειάζεται να πάτε παραπέρα,» είπε μια γυναικεία φωνή. «Δεν είναι εδώ αυτό που ψάχνετε.»

«Ποια είσαι;» ρώτησε η Εύνοια, καθώς όλοι είχαν πάψει να βαδίζουν. «Πού ξέρεις τι ψάχνουμε;»

«Γνωρίζω περισσότερα απ'ό,τι νομίζεις, Αδελφή μου. Αλλά τώρα πρέπει να φύγεις. Δεν υπάρχει τίποτα να βρεις εδώ.»

«Ποια είσαι;» επέμεινε η Εύνοια.

«Δεν έχει σημασία αυτό. Ίσως να ξανασυναντηθούμε στο μέλλον, και τότε θα μάθεις.»

Η Εύνοια έμεινε σιωπηλή για μερικές στιγμές.

Ο Θόρινταλ αναρωτήθηκε: *Θυγατέρα της Πόλης είναι κι αυτή; Είναι, μήπως, η Θυγατέρα που έκανε τον Ρίμναλ και τους άλλους να επιτεθούν στην Εύνοια;*

Η Κυρά των Δρόμων είπε, τελικά: «Δεν ξέρω τι παιχνίδι παίζεις εδώ, αλλά θα συνεχίσω να ψάχνω.»

«Δε θα σ'το πρότεινα,» αποκρίθηκε η άγνωστη.

«Δε μ'ενδιαφέρει τι προτείνει κάποια που κρύβει το πρόσωπό της και το όνομά της. Δεν σε γνωρίζω – αν και εσύ φαίνεται, κάπως, να με γνωρίζεις.» Μάλλον και η Εύνοια είχε τις ίδιες υποψίες με τον Θόρινταλ σχετικά μ'αυτή τη γυναίκα.

«Μεγάλο κακό θα συμβεί στους φίλους σου, Εύνοια, αν δεν φύγεις από την Ανεμόζωη τώρα' σε προειδοποιώ.»

«Τι μεγάλο κακό;»

«Θα πεθάνουν όλοι.»

Ο Θόρινταλ αισθάνθηκε πάλι ένα ρίγος να τον διατρέχει. Τι σκατά ήταν αυτή η γυναίκα; Γιατί ήθελε να τους εμποδίσει;

«Ποιος θα μας σκοτώσει;» πετάχτηκε ο Δεινοχάρης τραβώντας το πιστόλι του. «Εσύ;» Συγχρόνως, τράβηξε το πιστόλι της και η Σορέτα. Η Γιάαμκα, νιώθοντας την ένταση γύρω της, γρύλισε δυνατά, και η Λάρνια την κράτησε γερά από τα χαλινάρια.

«Αν χρειαστεί,» αποκρίθηκε η άγνωστη.

«Προσπάθησε!»

«Δεινοχάρη,» είπε η Εύνοια, «μην της ρίξεις. Κατέβασε το πιστόλι σου.» Και προς την άγνωστη: «Θα συνεχίσουμε να ερευνούμε όσο θέλουμε. Μην ξαναπροσπαθήσεις να μας σταματήσεις.»

Ο Θόρινταλ θόλωσε τα γυαλιά του με την αναπνοή του και, παρά τον πόνο στο κεφάλι του, τα φόρεσε ενώ άδειαζε το μυαλό του από σκέψεις. Είδε τώρα πως τα υπόλοιπα πνεύματα είχαν απομακρυνθεί από γύρω τους, τρομοκρατημένα πιθανώς, καθώς δύο παρουσίες ζύγωναν την Εύνοια και τους συντρόφους της ερχόμενες από τη μεριά της άγνωστης. Αυτές οι μορφές στραφτάλιζαν διαφορετικά από τα άλλα πνεύματα και ήταν αρκετά ανθρωπόμορφες: έμοιαζαν με σώματα που αιωρούνται, χωρίς νάχουν πόδια, ενώ τα χέρια τους θύμιζαν πελώρια δρεπάνια.

Ο Θόρινταλ, ξανά, αισθάνθηκε ένα ρίγος να τον διαπερνά πατόκορφα. Ένα πολύ πιο δυνατό ρίγος από πριν.

Αυτά τα δρεπάνια σκότωναν. Σκότωναν κανονικά. Έκοβαν υλικά σώματα. Ήταν σίγουρος.

«Εύνοια!...» έκανε ξέπνοα, τρομαγμένος. «Πρόσεχε – έρχονται δύο καταπάνω μας – δύο με πελώρια δρεπάνια που σκοτώνουν!...»

«Τι σκατά λες, σαμάνε;» μούγκρισε ο Δεινοχάρης που, παρότι είχε κατεβάσει το πιστόλι του, δεν το είχε αφήσει από το χέρι.

Η άγνωστη έδειξε τότε, απρόσμενα, τον Θόρινταλ ενώ έβγαζε μια λέξη από τα χείλη της σε μια γλώσσα ανέγνωρη για εκείνον. Και ο Θόρινταλ είδε το ένα από τα δύο δρεπανοφόρα πνεύματα να τον ζυγώνει γρήγορα, υψώνοντας το δεξί δρεπάνι-χέρι του.

Ο σαμάνος κραύγασε, και τινάχτηκε παραδίπλα, πέφτοντας στον δρόμο, κυλώντας. Ανασηκώθηκε, στο ένα γόνατο, νιώθοντας την αναπνοή του κομμένη, νιώθοντας σκέψεις να πολιορκούν το μυαλό του: αλλά τις απομάκρυνε όλες γιατί ήθελε να συνεχίσει να βλέπει – να κοιτάζει τα θανατηφόρα πνεύματα. Αν τα έχανε απ'τα μάτια του, ο θάνατος θα ερχόταν χωρίς να έχει ελπίδα να τον αποφύγει!

«Τι κάνεις εκεί;» φώναξε η Εύνοια στην άγνωστη θυγατέρα. «Τι του έκανες; Σταμάτα – τώρα!»

«Φύγετε από εδώ και μην ξαναγυρίσετε, και όλα θα τελειώσουν.»

«Θα συνεχίσουμε να ψάχνουμε, κι αν τολμήσεις να μας-»

Η άγνωστη έδειξε τον Δεινοχάρη, αρθρώνοντας πάλι μια απότομη λέξη σε κάποια σκοτεινή γλώσσα.

«Πέσε κάτω!» κραύγασε ο Θόρινταλ. «Τρέξε!»

Αλλά ο αρχηγός των Πνευμάτων των Δρόμων δεν μπορούσε να δει το δρεπανοφόρο πνεύμα που ερχόταν καταπάνω του· ήταν μπερδεμένος. Έστρεψε το πιστόλι του προς την άγνωστη Θυγατέρα–

Το δρεπάνι κατέβηκε αστραπιαία–

«Όχι!» φώναξε ο Θόρινταλ.

Αίμα τινάχτηκε από τον σκισμένο λαιμό του Δεινοχάρη· η ριπή του πιστολιού του βρήκε μονάχα τον αέρα. Η Σορέτα ούρλιαξε.

Η Λάρνια όρμησε καταπάνω στην άγνωστη Θυγατέρα, καβάλα στη Γιάαμκα.

«Όχι! Μείνε πίσω!» της φώναξε ο Θόρινταλ.

Η άγνωστη Θυγατέρα έδειξε τη μεγάλη γάτα, αρθρώνοντας πάλι την ίδια παράξενη λέξη – κάτι σαν *Σιραφάκ'ν'*! νόμιζε ο Θόρινταλ – και το άλλο δρεπανοφόρο πνεύμα χτύπησε τη Γιάαμκα στο κεφάλι. Το κρανίο της μεγάλης γάτας κόπηκε, αίματα τινάχτηκαν, η Λάρνια ουρλιάζοντας έπεσε από τη ράχη του αιλουροειδούς, κουτρουβάλησε στο πλακόστρωτο του δρόμου.

«Φύγε, Εύνοια!» φώναξε η άγνωστη. «Αλλιώς θα τους δεις όλους να πεθαίνουν!»

Ο Θόρινταλ αισθανόταν σαν το μυαλό του να είχε πάρει φωτιά. Ο πονοκέφαλος τον είχε κατακλύσει, αλλά εκείνος τον αγνοούσε. Έπρεπε να κάνει κάτι για να τους βοηθήσει – τώρα! – *τώρα!* Αυτοί οι δραπανοφόροι δαίμονες δεν θ'άφηναν κανέναν ζωντανό!

Χωρίς να σκέφτεται, κινούμενος με το σαμανικό του ένστικτο, όχι με τη λογική, τράβηξε το κομπολόι μέσα απ'την καπαρντίνα του κι άρχισε να το χτυπά μ'έναν ρυθμό που δεν το είχε ποτέ ξανά χτυπήσει – *κλικ-κλακ-κλακ κλικ κλικ κλακ-κλικ, κλικ, κλακ κλακ-κλακ-κλακ* – το μυαλό του έπιασε τις τηλεπικοινωνιακές συχνότητες ολόγυρά του, ήρθε σε επαφή με το πλέγμα τους και, συγχρόνως, κατάλαβε πού αυτό το πλέγμα μπλεκόταν με τον πνευματικό κόσμο, με την παράλληλη πραγματικότητα των στοιχειακών πνευμάτων της Ρελκάμνια.

Είδε τους δρεπανοφόρους δαίμονες να στρέφονται προς τη μεριά του, σαν να τους είχε καλέσει κάπως, σαν να είχε τραβήξει την προσοχή τους–

Κατάλαβε! Τους ενοχλούσε.

Τους ενοχλούσε αυτό που έκανε.

Το ενέτεινε, με το μυαλό μου, με τη μαγεία του. Τραβώντας το τηλεπικοινωνιακό-πνευματικό πλέγμα γύρω από τον δρόμο όπου αυτός κι οι άλλοι βρίσκονταν – μαζεύοντάς το σαν τραπεζομάντηλο – δημιουργώντας μια στροβιλώδη διαταραχή παντού.

Τα πνεύματα έφευγαν, περίτρομα, πανικόβλητα.

Και νόμιζε πως άκουσε τους δρεπανοφόρους δαίμονες να βρυχιούνται, να σουρίζουν. Έκαναν τα χέρια-δρεπάνια τους πέρα-δώθε, πέρα-δώθε, σαν να προσπαθούσαν να διώξουν μύγες από γύρω τους, ή σφήκες που τους τσιμπούσαν και τους τσιμπούσαν και τους τσιμπούσαν.

Η άγνωστη θυγατέρα τον έδειξε με το χέρι της, φωνάζοντας: «Σιραφάκ'ν!» Αλλά οι δρεπανοφόροι δαίμονες δεν την υπάκουσαν χτυπιόνταν, τρελαμένοι, προσπαθώντας να σκοτώσουν τώρα κάτι που εκείνοι δεν μπορούσαν να δουν, μια αλλαγή στο περιβάλλον τους. Ήταν σαν να έχεις ρίξει δηλητήριο μέσα στη γυάλα υδρόβιων όντων.

Η Σορέτα ύψωσε το πιστόλι της, πυροβολώντας την άγνωστη θυγατέρα, ουρλιάζοντας, κλαίγοντας, καθώς ήταν γονατισμένη πάνω απ'την αιμόφυρτη μορφή του Δεινοχάρη. Η άγνωστη κραύγασε – είχε χτυπηθεί! – και γλίστρησε μέσα στις σκιές του εγκαταλειμμένου οικοδομήματος απ'όπου είχε βγει.

Ο Θόρινταλ είδε τους δρεπανοφόρους δαίμονες να την ακολουθούν σαν– όχι σαν' είχαν όντως κάτι που τους τραβούσε πίσω της: πνευματικά, ή ενεργειακά, σχοινιά/αλυσίδες που στραφτάλιζαν παράξενα όπως αυτοί, διαφορετικά από κάθε άλλη πνευματική οντότητα που είχε δει ο σαμάνος.

Ο Θόρινταλ προσπάθησε να σηκωθεί όρθιος, καθώς ο κίνδυνος φαινόταν να έχει προς το παρόν περάσει, αλλά δεν τα κατάφερε. Σκόνταψε κι έπεσε.

Ο πόνος στο κεφάλι του κατέκλυσε το σύμπαν. Το διέλυσε.

Σκοτάδι τύλιξε τον Θόρινταλ.

Ποια ήταν αυτή η Αδελφή της; Και γιατί ήθελε να την αποτρέψει απ'το να βρει την άλλη της Αδελφή που χρειαζόταν βοήθεια κάπου μέσα την Ανεμόζωη;

Και οι δυνάμεις που είχε υπό τον έλεγχό της... Κάποιου είδους πνεύματα που σκότωναν; Η Εύνοια ποτέ ξανά δεν είχε συναντήσει κάτι παρόμοιο.

Τα μάτια της ήταν τώρα στραμμένα στον Δεινοχάρη, που ήταν ξαπλωμένος στο πλακόστρωτο, με τον λαιμό του σκισμένο. Νεκρός, δεν υπήρχε αμφιβολία. Η Σορέτα ήταν γονατισμένη δίπλα του, κλαίγοντας, έχοντας κατεβάσει το πιστόλι της.

Η Εύνοια αισθανόταν την καρδιά της να έχει ραγίσει. Ο Δεινοχάρης ήταν φίλος της εδώ και πολύ καιρό. Και η Σορέτα επίσης. Τους θεωρούσε τα πρώτα μέλη της καινούργιας της οικογένειας.

Γιατί αυτή η καταραμένη τον είχε σκοτώσει; Η Εύνοια έσφιξε τις γροθιές της οργισμένη, νιώθοντας δάκρυα να κυλάνε από τα μάτια της.

Είδε τη Λάρνια να σηκώνεται από το πλακόστρωτο, όπου είχε κατακυλήσει ύστερα από τον θάνατο της Γιάαμκα, και να τρέχει κοντά στον Θόρινταλ, να γονατίζει δίπλα του και να τον κουνά, να φωνάζει το όνομά του. Ο σαμάνος κινήθηκε, μουγκρίζοντας, αλλά αμφίβολο ήταν αν καταλάβαινε τίποτα. Η μαγεία του τον είχε εξαντλήσει.

Αφού μας έσωσε όλους. Η Εύνοια είχε καταλάβει ότι ο Θόρινταλ ήταν που είχε διώξει τα θανατηφόρα πνεύματα με κάποιο τρόπο· το είχε διαβάσει μέσα από όσα μικρά πολεοσημάδια μπορούσε να διακρίνει εδώ, στην Ανεμόζωη. Ο σαμάνος είχε, κάπως, αλλάξει κάτι στον πνευματικό κόσμο.

Μας έδωσε χρόνο, αλλά ίσως όχι πολύ. Η Εύνοια ήθελε να μάθει τι συνέβαινε εδώ, ποια ήταν η Θυγατέρα που ζητούσε τη βοήθειά της – αν και καταλάβαινε ότι, σίγουρα, της ήταν γνωστή – ότι την ήξερε καλά.

Ο Θόρινταλ είπε ότι το επίκεντρο είναι στο βάθος. Εκεί συγκεντρώνονται τα πνεύματα. Στο τέλος αυτού του δρόμου. Και ήταν λογικό, άλλωστε, εκεί να ήταν το μέρος που αναζητούσε η Εύνοια, γιατί ακριβώς μπροστά από εκεί είχε παρουσιαστεί αυτή η σκοτεινή Αδελφή της που ήταν πρόθυμη να σκοτώσει όλους τους φίλους της για να την αποτρέψει απ'το να προχωρήσει.

Η Εύνοια δεν θα γύριζε πίσω τώρα. Θα μάθαινε. Θα *μάθαινε*. Και θα βοηθούσε τη Θυγατέρα που τη χρειαζόταν. Η έλξη που αισθανόταν ήταν πολύ δυνατή· δεν την άφηνε να ησυχάσει. Νόμιζε ότι σχεδόν μπορούσε ν'ακούσει μια φωνή μες στο μυαλό της να της ζητά βοήθεια...

Τραβώντας το πιστόλι της (για κάθε ενδεχόμενο), έτρεξε προς το τέλος του δρόμου. «Εύνοια!» άκουσε πίσω της τη Λάρνια να φωνάζει, αλλά δεν σταμάτησε. Και έφτασε σ'ένα μέρος σαν μικρή πλατεία, ή μεγάλη αυλή. Τριγύρω ήταν όλο εγκαταλειμμένα οικοδομήματα, ερείπια. Ένας τοίχος ήταν γεμάτος αναρριχώμενη βλάστηση. Από έναν άλλο τοίχο, ένα γιγάντιο δέντρο έβγαινε.

Τι είναι εδώ; Η Εύνοια το διαισθανόταν πως αυτό ήταν το μέρος που αναζητούσε. Το *διαισθανόταν*, πολύ, πολύ έντονα. Η Αδελφή της την καλούσε. Η έλξη ήταν ακόμα πιο ισχυρή τώρα.

Άκουσε μέταλλα κάτω από τα πόδια της. Κατέβασε το βλέμμα και είδε ότι βάδιζε πάνω σε μεταλλικό πάτωμα. Το διέκρινε να γυαλίζει στο φως των φεγγαριών, αργυρό και κόκκινο· άλλα φώτα δεν υπήρχαν εδώ. «Γιατί το πάτωμα είναι μεταλλικό;...» μουρμούρισε κάτω απ'την ανάσα της, παραξενεμένη. Η έλξη ήταν τόσο *δυνατή* εδώ. Η Εύνοια ένιωθε μια *πίεση* μες στο μυαλό της, σαν κάτι να προσπαθούσε να τραβήξει το πνεύμα της προς τα κάτω. Αναρωτήθηκε αν ήταν, μήπως, κάποιο διαβολικό κόλπο πάλι αυτής της Θυγατέρας που ήθελε να την εμποδίσει...

Αλλά όχι· όχι, αυτό ήταν διαφορετικό. Η διαίσθησή της της το έλεγε. Ήταν το κάλεσμα της παγιδευμένης Αδελφής της.

Γαμώτο! Γιατί τα πολεοσημάδια δεν της αποκάλυπταν τίποτα σε τούτο το καταραμένο μέρος; Επισκιάζονταν από τα γιγάντια σημάδια του ψυχοπνευματικού λαβυρίνθου. Ελάχιστα η Εύνοια μπορούσε να διακρίνει. Μετά βίας.

Έβγαλε τον φακό μέσα από την κάπα της και τον άναψε. Φώτισε το μεταλλικό πάτωμα ενώ βημάτιζε αργά επάνω του. Παρατήρησε ότι υπήρχε μια γραμμή, ένα... ένα χώρισμα στη μέση... απ'τη μια άκρη ως την άλλη... Γιατί ήταν αυτή η γραμμή εδώ; Μια μακριά, πολύ μακριά χαρακιά... σαν... Σαν τι;

Η Εύνοια άκουσε κάποιους να έρχονται πίσω της. Στράφηκε αμέσως, και είδε τη Λάρνια και τη Σορέτα να πλησιάζουν, έχοντας τον Θόρινταλ ανάμεσά τους, με τα χέρια του στους ώμους τους.

«Πού πας;» της φώναξε η Σορέτα. «Ο Δεινοχάρης είναι νεκρός!» Δάκρυα γυάλιζαν ακόμα στα μάτια της που σπινθηροβολούσαν από οργή. «Κι αυτή η καριόλα ξέφυγε, η γαμημένη! Έπρεπε να την κυνηγήσουμε!»

«Σορέτα... με συγχωρείς... Το ξέρεις πόσο αγαπούσα τον Δεινοχάρη. Το ξέρεις πόσο αγαπώ εσένα. Σαν αδέλφια μου. Θα τη βρούμε, όποια κι αν είναι—»

«Δεν την ξέρεις;» απαίτησε απότομα η Σορέτα.

«Δεν ξέρω ποια είναι, αν και—»

«Είναι κι αυτή Θυγατέρα;»

«Ναι, είναι σίγουρα Θυγατέρα της Πόλης. Αλλά δεν είναι εκείνη που αναζητώ. Προσπαθούσε να μ'εμποδίσει – για κάποιο λόγο – απ'το να φτάσω σ'αυτήν. Αυτή που αναζητώ είναι εδώ, Σορέτα. Εδώ. Όμως...» φώτισε κάτω ξανά, την παράξενη χαρακιά, «δεν ξέρω πού ακριβώς... Αλλά είναι εδώ...» Τι της θύμιζε αυτό που έβλεπε;

Φυσικά! Πώς δεν το είχε καταλάβει αμέσως; «Είναι καταπακτή!» μουρμούρισε. «Καταπακτή.»

«Τι έχει ο Θόρινταλ;» ρώτησε η Λάρνια. «Τι του έκανε του Θόρινταλ;»

«Ο Θόρινταλ μάς έσωσε όλους, Λάρνια,» της είπε η Εύνοια, «με τη μαγεία του. Και εξουθενώθηκε.»

«Τι;... Πώς;»

«Θα σου πει ο ίδιος, μετά. Τώρα...» Κοίταξε ολόγυρα, φωτίζοντας. «Πρέπει να βρούμε τρόπο ν'ανοίξουμε τούτη την καταπακτή. Η Αδελφή μου είναι από κάτω της.»

«Ποια καταπακτή, γαμώτο;» μούγκρισε η Λάρνια.

Η Εύνοια έδειξε το μεταλλικό πάτωμα κάτω από τα πόδια τους. «Αυτή την καταπακτή.»

«Δεν είναι καταπακτή!» είπε η Λάρνια, κοιτάζοντας κάτω συνοφρυωμένη. «Δε... δε μπορεί να είναι.»

«Καταπακτή είναι,» τη διαβεβαίωσε η Εύνοια. «Και κάπως ανοίγει. Κάπου εδώ πρέπει να υπάρχει κάποιος μηχανισμός... κάτι... Βοηθήστε με να τον βρω, γρήγορα! Ίσως να μην έχουμε πολύ χρόνο!»

«Και ο Θόρινταλ;»

«Άφησέ τον να ξεκουραστεί. Βοηθήστε με!» Η Εύνοια αισθανόταν την έλξη πολύ ισχυρή. Άρχισε να ψάχνει τα ερειπωμένα οικοδομήματα γύρω απ'τη γιγάντια καταπακτή, φωτίζοντας με τον φακό της, αφήνοντας τη Σορέτα και τη Λάρνια πίσω της.

Η Λάρνια δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι όλα τούτα είχαν συμβεί τόσο ξαφνικά. Έμοιαζαν με κακό όνειρο. Η Γιάαμκα είχε σκοτωθεί – είχε σκοτωθεί. Ήταν σαν ένα μέρος της ψυχής της να είχε ξεριζωθεί. Είχε τη Γιάαμκα μαζί της από τότε που ήταν κοριτσάκι. Εκείνη και η μεγάλη γάτα είχαν μεγαλώσει σαν αδελφές.

Και τώρα φοβόταν και για τον Θόρινταλ. Η Εύνοια έλεγε ότι ήταν απλά κουρασμένος, αλλά ποιος ξέρει τι του είχε κάνει εκείνη η μάγισσα; Γιατί σίγουρα μάγισσα ήταν. Η Λάρνια την είχε δει να δείχνει με το δάχτυλό της, να λέει κάποια μαγικά λόγια, και να σκοτώνει. Τόσο απλά. Τόσο τρομαχτικά. Ήταν σαν γιγάντιες, αόρατες λεπίδες να κατέβαιναν και να έσκιζαν σάρκες, να διέλυαν κόκαλα.

Η Σορέτα είπε: «Ας τη βοηθήσουμε.»

«Μα... αν... αν...»

«Τι άλλο μπορούμε να κάνουμε τώρα;» Έβγαλε το χέρι του σαμάνου απ'τον ώμο της. «Άφησέ τον να καθίσει, Λάρνια. Θόρινταλ; Μας καταλαβαίνεις; Μας ακούς;»

Εκείνος μουρμούρισε κάτι ακατανόητο.

«Δεν έχει τις αισθήσεις του, Σορέτα!»

«Όχι τελείως. Αλλά είναι καλά, δεν έχει πάθει τίποτα. Άφησέ τον να καθίσει.» Η Σορέτα άναψε τον φακό της κι απομακρύνθηκε, αρχίζοντας κι εκείνη να ψάχνει μες στα ερειπωμένα οικοδομήματα γύρω απ'τη μικρή πλατεία – ή, μάλλον, γύρω απ'τη γιγάντια καταπακτή, όπως έλεγε η Εύνοια, θύμιζε στον εαυτό της η Λάρνια.

Μπορεί όντως να είναι καταπακτή, γαμώτο;

Ο Θόρινταλ ήταν αρκετά βαρύς ακόμα και για εκείνη, που θεωρούσε τον εαυτό της δυνατό. Δε μπορούσε να τον κρατά έτσι όρθιο για πολύ. Τον βοήθησε να καθίσει, με την πλάτη σ'ένα τοίχο, γονατίζοντας στο ένα γόνατο δίπλα του.

«Θόρινταλ!» είπε. «Θόρινταλ!» Τον ταρακούνησε.

Αδύνατον να τον κάνει να συνέλθει. Ήταν τελείως εξουθενωμένος. Το κεφάλι του έπεφτε στο πλάι, μουρμούριζε πράγματα ακατανόητα, τα μάτια του ήταν κλειστά, τα μακριά κόκκινα μαλλιά του μισόκρυβαν το όμορφο χρυσόδερμο πρόσωπό του. Η Λάρνια φίλησε τα χείλη του, δυνατά, ρουφώντας τα, δαγκώνοντάς τα· αλλά τίποτα δεν τον ξυπνούσε.

Η Εύνοια επέστρεψε ξαφνικά στο μεταλλικό πάτωμα, με τον φακό της στο χέρι. «Το βρήκα, νομίζω. Πού είναι η Σορέτα;»

«Ψάχνει.»

«Σορέτα! Σορέτα!»

Η γυναίκα του Δεινοχάρη βγήκε στο παράθυρο ενός ερειπίου. «Τι;»

«Βρήκα έναν μηχανισμό από κει.» Η Εύνοια έδειξε. «Έναν πελώριο μοχλό.»

«Το ίδιο υπάρχει και από δω.»

«Τι;»

«Ένας μεγάλος μοχλός.»

«Αυτό είναι,» είπε η Εύνοια. «Πρέπει να κατεβάσουμε τους δύο μοχλούς συγχρόνως, και η καταπακτή θ'ανοίξει.

»Λάρνια, πάρε τον Θόρινταλ πέρα απ'την καταπακτή. Πήγαινε τον εκεί.» Έδειξε το εσωτερικό ενός οικοδομήματος, πίσω από έναν γκρεμισμένο τοίχο.

Η Λάρνια υπάκουσε, βάζοντας ξανά το ένα χέρι του σαμάνου στους ώμους της και οδηγώντας τον στο μέρος που είχε πει η Κυρά των Δρόμων.

«Πάμε, Σορέτα!» είπε η Εύνοια. «Πάμε!» Κι έτρεξε εκεί όπου είχε βρει τον γιγάντιο μοχλό, ελπίζοντας πως δεν έκανε λάθος στους υπολογισμούς της. Γιατί, αν η καταπακτή δεν άνοιγε έτσι, τότε πώς άνοιγε; – Και η Αδελφή της ήταν παγιδευμένη εκεί κάτω· ήταν βέβαιη!

Ο μοχλός προεξείχε από έναν μηχανισμό που ήταν χτισμένος μέσα σ'έναν παχύ τοίχο ο οποίος δεν είχε καταρρεύσει. Η μεταλλική ράβδος ήταν παλιά και γεμάτη σκουριά, αλλά φαινόταν ανθεκτική. Η Εύνοια την έπιασε με τα δύο χέρια και φώναξε: «Σορέτα! Είσαι έτοιμη;»

«Ναι,» ήρθε η απάντηση απ'την άλλη μεριά της μικρής πλατείας.

«Τώρα!» φώναξε η Εύνοια, και πίεσε τον μοχλό προς τα κάτω, βάζοντας όλη της τη δύναμη. Δεν ήταν εύκολο να τον μετακινήσει· αισθάν-

θηκε μεγάλη αντίσταση. Αισθάνθηκε πράγματα να ξεκολλάνε – σκουριές χρόνων, πιθανώς – άκουσε τριγμούς και μηχανικά μουγκρητά. Αλλά, τελικά, ο μοχλός κατέβηκε: ο μηχανισμός μπήκε σε λειτουργία.

Κοιτάζοντας από το παράθυρο δίπλα της, είδε τη γιγάντια καταπακτή ν'ανοίγει με δυνατό κρότο.

Βγήκε απ'το εγκαταλειμμένο οικοδόμημα και την πλησίασε. Το ίδιο και η Σορέτα και η Λάρνια. Στέκονταν όλες στις άκρες της ανοιγμένης καταπακτής, σε αντικριστά σημεία.

Η Εύνοια φώτισε κάτω και, στο βάθος, διέκρινε μια κουλουριασμένη μορφή. Μια γυναίκα. Με μαύρα μαλλιά. Με λευκό-ροζ δέρμα. Και ήταν, όντως, γνωστή της. Ήταν η Θυγατέρα που την είχε βοηθήσει όταν αναγεννήθηκε. Όταν οι δυνάμεις της είχαν αρχίσει να ξυπνάνε και ήταν αποπροσανατολισμένη, τρομοκρατημένη. Ήταν η Αδελφή της την οποία η Εύνοια θα μπορούσε να αποκαλέσει και Μητέρα της.

Η Μιράντα.

Κι έμοιαζε να κοιμάται.

Ή να είναι νεκρή– Όχι, αποκλείεται να ήταν νεκρή. Αν ήταν νεκρή, η Εύνοια δεν θα αισθανόταν τέτοιο κάλεσμα για νάρθει εδώ.

«Μιράντα!» φώναξε. «*Μιράντα!*» Γονατίζοντας στο ένα γόνατο πλάι στην άκρη της καταπακτής.

«Ποια είν' αυτή;» ρώτησε η Λάρνια, απ'την άλλη μεριά.

«*MIPANTA!*» φώναξε η Εύνοια. «Μ'ακούς, Μιράντα; Ήρθα! *Ήρθα!*»

«Δε φαίνεται να καταλαβαίνει τίποτα,» παρατήρησε η Σορέτα. «Και δεν μπορούμε να τη βγάλουμε από κει μέσα χωρίς σχοινί. Είναι κάποιου είδους υπόγεια αποθήκη, αλλά εγκαταλειμμένη. Ίσως να υπάρχει κάνα βίντσι εδώ γύρω, από τον καιρό που ακόμα τη χρησιμοποιούσαν...»

Τότε, η ακίνητη γυναίκα κινήθηκε.

Τα μέλη της σάλεψαν, αργά. Τα πόδια της σύρθηκαν πάνω στο δάπεδο, τα δάχτυλα των χεριών της ανοιγόκλεισαν. Τα βλέφαρά της άνοιξαν και τα μάτια της γυάλισαν κοιτάζοντας προς τα πάνω.

«Μιράντα!» αναφώνησε η Εύνοια, χαμογελώντας. «Ήρθα, Μιράντα! Ήρθα!»

/19\

Όταν τα καινούργια όπλα φέρνουν τη νίκη, ο στρατός των επαναστατών, ύστερα από συμβούλιο, κινείται ξανά, και σύντομα η Καρζένθα-Σολ μαθαίνει περισσότερα για το παράξενο όνειρό της – λίγο προτού ένας ύπουλος προδότης κάνει τη φονική εμφάνισή του ανάμεσα από τους μαχητές της ελευθερίας.

Με τους καινούργιους εξοπλισμούς, οι επαναστάτες κατέκτησαν τον Τροχοδιώκτη μέσα σε μερικές ημέρες. Τώρα είχαν περισσότερα θωρακισμένα οχήματα, και ακόμα κι αεροσκάφη. Οι δυνάμεις της πλουτοκρατίας δεν μπορούσαν να κρατήσουν την περιοχή, καθώς όλοι οι κάτοικοι εξεγείρονταν εναντίον τους. Δεν υπήρχε συμμορία στον Τροχοδιώκτη που να μην είναι ξεσηκωμένη και οπλισμένη ως τα δόντια. Ακόμα και πολλοί από τους απλούς πολίτες είχαν βγει από τα σπίτια τους και είχαν ζητήσει όπλα, τα οποία οι επαναστάτες μετά χαράς τούς είχαν προσφέρει.

Κανείς δεν αμφέβαλλε πλέον ότι ο Κάδμος Ανθοτέχνης, ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, είχε τρομερές δυνάμεις να τον υποστηρίζουν. Διάφορες υποθέσεις γίνονταν, αλλά εκείνος δεν δεχόταν να επιβεβαιώσει τίποτα. Δημοσιογράφοι ζήτησαν να του μιλήσουν, να του πάρουν συνέντευξη, όμως ο Κάδμος αρνήθηκε.

Πολύς κόσμος πίστευε ότι η Β' Ανωρίγια θα είχε σύντομα καινούργιο Πολιτάρχη – τον Κάδμο Ανθοτέχνη. Σε κάποιους αυτό άρεσε – επιτέλους, θα υπήρχε δικαιοσύνη! Επιτέλους, η οικονομία θα έφτιαχνε! Επιτέλους, ο λαός δεν θα υπέφερε! Επιτέλους, ο Τροχός του Βασάνου (που έλεγε ο ποιητής) θα γύριζε! Ο πλούτος δεν θα ήταν μόνο για τους ελάχιστους, αλλά για όλους!

Σε κάποιους άλλους, όμως, δεν άρεσε καθόλου να έχουν τον Ανθοτέχνη για Πολιτάρχη. Μιλούσαν για δικτατορία, για τυραννία. Αλλά ήταν λίγοι και, κανονικά, οι φωνές τους θα χάνονταν. Ο μόνος λόγος που μπορούσαν ν'ακούγονται ήταν επειδή είχαν προσβάσεις στα τηλεο-

πτικά κανάλια, στους ραδιοφωνικούς σταθμούς, στις εφημερίδες, στα περιοδικά. Ήταν από εκείνους που είχαν ελαφρώς καλύτερη μοίρα από τους περισσότερους, ή μέλη της ίδιας της πλουτοκρατίας.

Οι άνθρωποι που είχαν υποφέρει, που είχαν χάσει περιουσίες, που τώρα δούλευαν σαν σκλάβοι, δεν τους έδιναν σημασία. Δεν τους πίστευαν. Έβλεπαν τον Κάδμο Ανθοτέχνη ως σωτήρα, και τον περίμεναν να έρθει και στις δικές τους γειτονιές για να τους απελευθερώσει. Ήδη μικροεξεγέρσεις είχαν ξεκινήσει σε διάφορες περιφέρειες της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας: στο Λιμάνι του Κοντού, στην Καπνοφόρο, στον Νυγμό. Αλλά η πλουτοκρατία γρήγορα τις είχε καταπνίξει, με τρομερή βαναυσότητα, θέλοντας να δημιουργήσει παραδείγματα προς αποφυγή. Η Φρουρά δεν λυπόταν κανέναν, και οι μισθοφόροι πολλές φορές στέλνονταν εκεί όπου κανονικά θα έπρεπε να στέλνεται η Φρουρά, σαν να μην υπήρχε πλέον διαφορά ανάμεσα στους ντόπιους φύλακες της συνοικίας και στους πληρωμένους φονιάδες κάθε είδους.

Η πλουτοκρατία συγκέντρωσε πολλές δυνάμεις στους Χρυσούς Λόφους, στον Ψηλό Φύλακα, και στην Επισήμαντη, αφού ο Τροχοδιώκτης έπεσε στα χέρια των επαναστατών, γιατί φοβόταν ότι προς τα εκεί μπορεί να κινούνταν μετά οι εξεγερμένοι.

Η Πολιτάρχης Φενίλδα Καρντέρω ακόμα αναρωτιόταν ποιος εχθρός της Β' Ανωρίγιας βοηθούσε αυτούς τους κακοποιούς. Οι κατάσκοποι της και οι κατάσκοποι άλλων πλουτοκρατών αλώνιζαν, προσπαθώντας να πάρουν πληροφορίες· αλλά τίποτα δεν κατόρθωναν να μάθουν. Ήταν λες και φαντάσματα, στοιχειά της Ατέρμονης Πολιτείας, να βοηθούσαν τους επαναστάτες.

«Το να πει κανείς ότι η κατάσταση είναι μόνο 'έκρυθμη' είναι σαν να θέλει να μας ειρωνευτεί,» έγραψε ο δημοσιογράφος Φρεντ Μεγάκοπος στην εφημερίδα «*Το Νότιο Κάλεσμα*».

Πολλές τράπεζες που δεν ήταν ντόπιες της Β' Ανωρίγιας σκέφτονταν να αποσύρουν τα υποκαταστήματά τους από εδώ.

«Τα σκυλιά έχουν πανικοβληθεί!» είπε ο Ζιλμόρος, ο αρχισυμμορίτης των Σκοταδιστών. «Τώρα είναι η ώρα να τους καρφώσουμε μέσα στην καρδιά τους, και να τελειώνουμε με δαύτους!» Στεκόταν όρθιος μπροστά στο μεγάλο στρογγυλό τραπέζι όπου ήταν συγκε-

ντρωμένοι πολλοί αρχισυμμορίτες, συμμορίτες, μεμονωμένοι επαναστάτες, και φυσικά ο Κάδμος Ανθοτέχνης. «Εγώ λέω να πάμε κατευθείαν στους Χρυσούς Λόφους και να τους κάνουμε όλους κομμάτια!» φώναξε ο Ζιλμόρος, υψώνοντας τη σφιγμένη γροθιά του. Μια καινούργια μεγάλη ουλή υπήρχε στη δεξιά μεριά του προσώπου του, ξεκινώντας από το μάγουλο, περνώντας δίπλα από το μάτι, και φτάνοντας στο μέτωπο. Την είχε αποκτήσει ύστερα από μια δυνατή έκρηξη στους δρόμους του Τροχοδιώκτη. Παραλίγο να καεί ολόκληρος, αλλά είχε επιβιώσει, κι έδειχνε περήφανος για την ουλή του.

Αρκετοί από τους άλλους συμμορίτες συμφώνησαν τώρα μαζί του. *Στους Χρυσούς Λόφους!* φώναξαν. *Θάνατος στην πλουτοκρατία! Νίκη! Στους Χρυσούς Λόφους! Πάμε να λεηλατήσουμε τους Λόφους! Τα πλούτη τους θα γίνουν δικά μας!*

«Αυτό ακριβώς θέλουν να κάνουμε!» τους διέκοψε η φωνή της Καρζένθα-Σολ.

«Ε, ας το κάνουμε τότε, να μην τους απογοητεύσουμε, μα τη Ρασιλλώ, την Κυρά του Σιδήρου, και τα Δόντια του Σκοτοδαίμονος!» αναφώνησε ο Γιρίλος, ο αρχηγός των Φιλικών Εχθρών.

«Ναι!» συμφώνησε η Σαρντίκα, η αρχηγός των Απάνεμων Λεβεντών.

«Μην είστε βιαστικοί!» τους είπε η Καρζένθα-Σολ, χτυπώντας την πίσω μεριά του ασφαλισμένου τουφεκιού της πάνω στο τραπέζι, μήπως και οι φωνές καταλαγιάσουν λίγο. «Τους Χρυσούς Λόφους θα τους φυλάνε καλύτερα από οποιοδήποτε άλλο μέρος. Τώρα είναι η ευκαιρία μας να επεκταθούμε, να εξαπλώσουμε την επιρροή μας σ'ολόκληρη τη Β' Ανωρίγια, όσο η πλουτοκρατία είναι μαζεμένη στη φωλιά της, φοβισμένη ότι θα τη χτυπήσουμε από τον Τροχοδιώκτη.»

«Τα άλλα μέρη δεν είναι τόσο πλούσια όσο οι Χρυσοί Λόφοι!» είπε η Μάγδα Ζολνακάρντω, η αρχηγός των Γενναίων Οροφοβατών.

«Και λοιπόν;» αποκρίθηκε η Καρζένθα, αγριοκοιτάζοντάς την. «Σκοπός της επαναστάτης δεν είναι η λεηλασία. Είναι η απελευθέρωση της Β' Ανωρίγιας από την τυραννία της πλουτοκρατίας!»

«Και πώς θα γίνει αυτό αν όχι με λεηλασία;» γέλασε ο Βοράγγης, ο αρχισυμμορίτης των Χαμογελαστών. Είχε χάσει το δεξί του χέρι στις συγκρούσεις στους δρόμους του Τροχοδιώκτη, αλλά το γεγονός δεν φαινόταν να τον έχει πτοήσει καθόλου. Επιπλέον, αφού είχαν λεηλα-

τήσει μια αποθήκη με τεχνικούς εξοπλισμούς, ένας Τεχνομαθής μάγος και μια Βιοσκόπος είχαν συνεργαστεί για να αντικαταστήσουν το κομμένο μέλος του Βοράγγη μ'ένα τεχνητό: και τώρα, εκεί όπου θα έπρεπε να είναι το δεξί του χέρι ήταν ένας γάντζος που ανοιγόκλεινε, κι επάνω στον γάντζο, ανάμεσα στις δαγκάνες, υπήρχε φακός που άναβε με το πάτημα ενός κουμπιού στον καρπό.

«Η Καρζένθα έχει δίκιο, ανόητοι!» τους είπε ο Σκυφτός Στίβεν, των Ξεπεσμένων Ιερέων. «Σκοπός μας είναι να νικήσουμε, όχι να πάμε να πέσουμε σαν μαλάκες μέσα στις παγίδες που η πλουτοκρατία θα έχει ετοιμάσει στους Χρυσούς Λόφους.»

«Και τι προτείνεις;» μούγκρισε ο Ζιλμόρος. «Να κατακτήσουμε πρώτα όλες τις υπόλοιπες περιφέρειες και μετά να πάμε στους Λόφους;»

«Ακριβώς.»

«Δειλός, ως συνήθως.»

Τα μάτια του Στίβεν στένεψαν, η όψη του αγρίεψε.

Η Καρζένθα-Σολ παρενέβη προτού οι δύο αρχισυμμορίτες αρπαχτούν. «Δε θα χρειαστεί, μάλλον, να κατακτήσουμε όλες τις υπόλοιπες περιφέρειες, αλλά αρκετές από αυτές. Οι άλλες θα έρθουν κατευθείαν με το μέρος μας, χωρίς εμείς να κάνουμε τίποτα. Ο λαός είναι μαζί μας.

»Τώρα, όμως – τώρα – θα ήταν μεγάλη ανοησία να κινηθούμε εναντίον των Χρυσών Λόφων–»

«Μα είναι πλάι μας!» διαφώνησε η Κλαρίσσα η Λεπιδοφόρος.

«Ακριβώς γι'αυτό δεν πρέπει να επιτεθούμε εκεί. Πρέπει να κάνουμε κάτι που η πλουτοκρατία δεν θα περιμένει.»

«Να επιτεθούμε πού;»

«Στην Οκράλντω.»

«Η Οκράλντω,» είπε απαξιωτικά ο Νικόδημος Ψηλοπόδης, ο αρχηγός των Άκλαυτων, «δεν είναι πλούσια περιφέρεια.»

«Η Οκράλντω είναι περιοχή στρατηγικής σημασίας!» τόνισε η Καρζένθα-Σολ, απορώντας πώς κανείς τους δεν φαινόταν να το βλέπει. Ήταν όλοι τους τελείως άσχετοι από στρατηγική, γαμώ τα βυζιά της Ρασιλλώς; «Νότια της είναι τα λιμάνια· ανατολικά της είναι η Επισήμαντη.»

«Εξοχότατε,» ρώτησε ο Σκυφτός Στίβεν τον Κάδμο, που ως τώρα ήταν σιωπηλός, «τι νομίζετε; Πού πρέπει να επιτεθούμε;»

Άπαντες σώπασαν, καθώς ο Αλυσοδεμένος Ποιητής σηκώθηκε από τη θέση του· ήταν ο ηγέτης τους, ήταν ο πρωτεργάτης της επανάστασης, ήταν ο σωτήρας τους. Η Καρζένθα αισθάνθηκε να τον ζηλεύει προς στιγμή, γιατί, καταφανώς, τον έπαιρναν πολύ πιο σοβαρά από εκείνη. Αλλά μετά σκέφτηκε: *Εγώ δεν τον έφερα σ' αυτή τη θέση; Εγώ δεν τον έφερα εδώ επειδή ήξερα ότι θα τον έβλεπαν έτσι; Ο Κάδμος είναι που τους έχει ενώσει. Η παρουσία του.*

Ο Κάδμος είπε: «Συμφωνώ με την Καρζένθα. Θα ήταν ανόητο τώρα να κινηθούμε εναντίον των Χρυσών Λόφων. Γνωρίζω, από καλές πηγές» – ψέματα, φυσικά· δεν είχε πηγές, αλλά ήξερε πως όλοι νόμιζαν ότι αόρατες δυνάμεις ήταν στο πλευρό του – «ότι η πλουτοκρατία μάς έχει στήσει θανατηφόρες παγίδες στους Λόφους. Αν πάμε τώρα εκεί, είναι πολύ πιθανό εκεί η επανάσταση να τελειώσει.

»Θα κινηθούμε προς την Οκράλντω. Η Καρζένθα μιλά σωστά για τη στρατηγική της θέση. Από την Οκράλντω η δύναμή μας θα πολλαπλασιαστεί, και η πλουτοκρατία θα τρέμει. Ο Τροχός του Βασάνου έχει ήδη αρχίσει να γυρίζει· δεν θ' αφήσουμε τώρα την πλουτοκρατία να μας νικήσει!»

Κανείς δεν αμφισβήτησε τα λόγια του Αλυσοδεμένου Ποιητή, αν και αρκετοί είχαν δυσανεστημένα βλέμματα. Ήθελαν λεηλασία. Είχαν γλυκαθεί από τη νίκη στον Τροχοδιώκτη.

Το πολεμικό συμβούλιο είχε γίνει το απόγευμα. Τη νύχτα, η Καρζένθα είπε στον Κάδμο: «Είσαι ο μόνος που μπορεί να τους ελέγξει...» κι ακουγόταν ανήσυχη.

Οι δυο τους στέκονταν στο μπαλκόνι ενός διαμερίσματος στον εικοστό-τρίτο (και ψηλότερο) όροφο μιας πολυκατοικίας του Τροχοδιώκτη. Από κάτω τους έβλεπαν, μες στο φως των φεγγαριών – αργυρό και κόκκινο – και μες στο φως όσων ενεργειακών λαμπών είχαν απομείνει στους δρόμους, μια περιοχή τραυματισμένη από τον πόλεμο. Πλακόστρωτα διαλυμένα, ραγισμένα, γεμάτα κρατήρες και τρύπες. Συντρίμια τοίχων και οχημάτων δώθε-κείθε. Η μυρωδιά του καψίματος ερχόταν από παντού, αν και όλες οι φωτιές είχαν πλέον σβήσει. Μια αραιή θολούρα ακόμα έμενε από τους καπνούς. Μερικά πτώματα εξακολουθούσαν να κείτονται στους δρόμους· δεν τα είχαν μέχρι στιγ-

μής μαζέψει. Ειδικά αυτά των φρουρών και των μισθοφόρων της πλουτοκρατίας δεν βιάζονταν καθόλου να τα μαζέψουν. Γύπες του Κρόνου είχαν κατεβεί από τις ψηλές φωλιές τους στα οικοδομήματα και έτρωγαν τα κουφάρια, μαζί με αλητόγατες, άγριους σκύλους, και υπερτροφικούς αρουραίους που είχαν βγει από τους υπονόμους για να τραφούν και να πιουν αίμα.

«Η κατάσταση μπορεί να ξεφύγει πολύ εύκολα από τον έλεγχο,» είπε η Καρζένθα. «Είσαι ο μόνος που μπορεί να τους ελέγξει,» επανέλαβε.

«Νομίζεις ότι θα κατέστρεφαν τη Β' Ανωρίγια, χωρίς τον έλεγχό μου;» ρώτησε ο Κάδμος, καπνίζοντας.

«Το αμφιβάλλεις;»

«Θέλουν την ελευθερία τους, Καρζένθα.»

«Ναι, αλλά πολλοί δεν το ξεχωρίζουν αυτό από την ακατάσχετη λεηλασία. Μην ξεχνάς ότι έχουμε πάρει με το μέρος μας ένα σωρό ανθρώπους που είναι, ουσιαστικά, κακοποιοί.»

«Κάτι τέτοιο δεν λέει η πλουτοκρατία για όλους μας;»

«Άσε τι λέει η πλουτοκρατία, Κάδμε. Δες την πραγματικότητα. Κάποιοι μάχονται για ένα καλύτερο αύριο· κάποιοι μάχονται για προσωπικό κέρδος. Δεν είναι ψέμα.»

«Ποιοι νομίζεις ότι μάχονται για προσωπικό κέρδος; Άνθρωποι όπως ο Ζυλμόρος;»

«Δεν έχει σημασία αυτό τώρα. Σημασία έχει πως πρέπει να έχεις υπόψη σου ότι χρειάζεται να τους κρατάς υπό έλεγχο. Και είσαι ο μόνος που μπορεί να το κάνει. Ας ελπίσουμε πως αυτό θα συνεχιστεί έτσι.»

«Νομίζεις ότι ίσως ν' αλλάξει;»

Η Καρζένθα το σκέφτηκε για μερικές στιγμές. Ύστερα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Είσαι, πραγματικά, ο ήρωάς τους.»

«Και απορώ τι έκανα για να είμαι ο ήρωάς τους,» είπε ο Κάδμος, χαμηλόφωνα, σαν να μονολογούσε· και πέταξε το τελειωμένο του τσιγάρο από το μπαλκόνι, φυσώντας συγχρόνως καπνό από τα ρουθούνια.

Βαθιά μέσα του, όμως, καταλάβαινε ότι αυτή η κατάσταση τού άρεσε. Είχε οδηγηθεί εδώ. Από την ποίησή του. Από τον ίδιο τον Κρόνο, ίσως. Δεν υπήρχε πιο κατάλληλος άνθρωπος για να φτιάξει μια καλύτερη κοινωνία τώρα. Μετά από τον πόλεμο, όταν η πλουτοκρατία είχε τσακιστεί, μια νέα εποχή θα ανέτειλε!

Οι μαχητές της επανάστασης μπήκαν στην Οκράλντω σχεδόν σαν να έκαναν περίπατο. Η Καρζένθα-Σολ είχε δίκιο: η πλουτοκρατία δεν υπολόγιζε ότι θα κινούνταν προς τα εκεί· νόμιζε ότι θα πήγαιναν στους Χρυσούς Λόφους. Η αντίσταση που συνάντησαν ήταν στοιχειώδης: κάποιοι φρουροί της περιφέρειας και λίγοι μισθοφόροι. Τράπηκαν εύκολα σε φυγή προς την Επισήμαντη, καθώς οι κάτοικοι της Οκράλντω συμμαχούσαν αμέσως με τους επαναστάτες. Τους περίμεναν να έρθουν. *Εύχονταν* πως θα έρχονταν εδώ μετά από τον Τροχοδιώκτη. Και η ευχή τους είχε γίνει πραγματικότητα. Περισσότερες συμμορίες και περισσότεροι μεμονωμένοι αγωνιστές συστρατεύθηκαν με την επανάσταση, και οπλίστηκαν με τα όπλα που είχε φέρει ο Μάρκος Ροδόχρωμος.

Η Οκράλντω πάρθηκε μέσα σε μια μέρα. Οι επαναστάτες μπήκαν από τα βόρεια της περιφέρειας με το χάραμα, και ως τη νύχτα την είχαν κατακτήσει πλήρως, είχαν τρέψει σε φυγή όλες τις δυνάμεις της πλουτοκρατίας. Οι ζημιές που έγιναν δεν ήταν πολλές. Δεν ήταν ούτε το ένα τέταρτο απ'αυτές που είχαν γίνει στον Τροχοδιώκτη. Μόνο μερικές μεγάλες λεωφόροι της Οκράλντω σμπαραλιάστηκαν· και κάποια οικοδομήματα που αποτελούσαν κέντρα των δυνάμεων της πλουτοκρατίας αχτυπήθηκαν από ρουκέτες, βόμβες, και ενεργειακές ριπές.

Οι ιερείς του Ναού του Κρόνου που βρισκόταν εδώ θέλησαν να μιλήσουν στον Κάδμο Ανθοτέχνη, να του ζητήσουν να μην πληγεί ο ναός τους, να του εξηγήσουν πως δεν ήταν μέλη της πλουτοκρατίας και δεν συμφωνούσαν με τις μεθόδους της. Ο Κάδμος τούς διαβεβαίωσε ότι κανείς δεν πρόκειται να τους πείραζε· τους είπε ότι ήξερε πως το ιερατείο του Κρόνου είχε βοηθήσει αρκετά τους ταλαιπωρημένους πολίτες της Β' Ανωρίγιας.

«Πιστεύεις όσα σου λένε αυτοί οι διπρόσωποι απατεώνες;» τον ρώτησε ο Ζιλμόρος, όταν οι ιερείς είχαν επιστρέψει στο εσωτερικό της μεγάλης πυραμίδας του ναού τους, αφήνοντας απέξω τον Αλυσοδεμένο Ποιητή και άλλους μαχητές της επανάστασης. «Είναι όλοι τους πλουτοκράτες! Δεν είναι σαν εμάς. Οι ιερείς του Κρόνου ανέκαθεν έτρωγαν καλύτερα από τους άλλους. Η βοήθεια που πρόσφεραν δεν ήταν *τίποτα!*» Έφτυσε στο πλακόστρωτο.

Η ηθική είναι που σε απασχολεί, Ζιλμόρε, αναρωτήθηκε ο Κάδμος, ή το γεγονός ότι προσεύχεσαι στον Σκοτοδαίμονα, τον αιώνιο εχθρό του Κρόνου; Δεν είχε πια αμφιβολίες ότι ο αρχηγός των Σκοταδιστών ήταν Αρχιερέας του Σκοτοδαίμονος· μέλη των Ξεπεσμένων Ιερέων τού είχαν πει ότι είχαν δει τον Ζιλμόρο και μερικούς Σκοταδιστές να θυσιάζουν μια αιχμάλωτη φρουρό μέσα σ'ένα υπόγειο. Ο Ζιλμόρος την κάρφωσε με ιερατικό ξιφίδιο ενώ ήταν δεμένη στο πάτωμα, περιτριγυρισμένη από δαιμονικά σύμβολα. Τη σκότωσε αφού εκείνος και τουλάχιστον άλλοι δύο την είχαν βιάσει.

Η Καρζένθα είχε δίκιο που έλεγε ότι πολλοί από τους μαχητές της ελευθερίας ήταν εγκληματίες. Αλλά ο σκοπός μας είναι δίκαιος! σκεφτόταν ο Κάδμος. Είναι δίκαιος.

«Ο καθένας προσφέρει ό,τι βοήθεια μπορεί,» αποκρίθηκε τώρα στον Ζιλμόρο.

«Έχεις συμπάθεια γι'αυτά τα καθίκια;» Ο Ζιλμόρος έδειξε προς την πελώρια πυραμίδα που στην κορυφή της ήταν μια πορφυρή σφαίρα η οποία έλαμπε εκ των έσω με δυνατό ενεργειακό φως. Μεσ στο σούρουπο έκανε αρκετά έντονη εντύπωση. «Τα λένε τώρα αυτά επειδή φοβούνται ότι θα μπούμε και θα τους πετσοκόψουμε – όπως και πρέπει!»

«Αυτό,» του είπε ο Κάδμος, «δεν πρόκειται να γίνει–»

«Γιατί όχι;»

«Γιατί χρειαζόμαστε όλους τους συμμάχους που μπορούμε να έχουμε στο πλευρό μας, Ζιλμόρε. Ακόμα κι εσένα και τους δικούς σου!» πρόσθεσε, αγριοκοιτάζοντας τον αρχισυμμορίτη.

Ο Ζιλμόρος φορούσε, παρότι νύχτωνε, τα σκούρα γυαλιά του (που, σύμφωνα με τις φήμες, του επέτρεπαν να βλέπει στο σκοτάδι) και ο Κάδμος δεν μπορούσε να δει τα μάτια του, αλλά η όψη του αρχισυμμορίτη φανέρωνε τη δυσαρέσκειά του.

«Ο Κρόνος,» συνέχισε ο Κάδμος, «είναι στο πλευρό μας. Ο κόσμος το πιστεύει. –Αλλά όχι μόνο ο Κρόνος. Για να γυρίσει ο Τροχός του Βασάνου χρειάζονται κι άλλες, πιο σκοτεινές δυνάμεις. Και όλοι θα ανταμειφθούν το ίδιο.»

Παρατήρησε πως τα λόγια του είχαν επηρεάσει τον Ζιλμόρο.

«Η ήττα της πλουτοκρατίας είναι το μόνο που πρέπει τώρα να μας απασχολεί,» είπε ο Κάδμος.

«Κι αν έρθουν κι άλλοι πλουτοκράτες και σου ζητήσουν να μην τους πειράξουμε;» έθεσε το ερώτημα ο Ζιλμόρος.

«Οι ιερείς είναι οι ιερείς. Για τους άλλους... θα δούμε.»

«Κανείς δεν θα συμφωνήσει να-!»

«Κανείς δεν έχει έρθει ακόμα να ζητήσει να μην τον πειράξουμε,» τόνισε ο Κάδμος, κι απομακρύνθηκε από τον Ζιλμόρο.

Πλησίασε την Καρζένθα-Σολ, η οποία στεκόταν δίπλα από το ένα ερπυστριοφόρο μ'έναν χάρτη στα χέρια. Κοντά της ήταν η Κλαρίσσα η Λεπιδοφόρος, ένας αρχισυμμορίτης από τις συμμορίες της Οκράλντω που είχαν συστρατευθεί τώρα με την επανάσταση, κι ένας ευγενής που είχε έρθει να τους συναντήσει μόλις μπήκαν στην Οκράλντω, δηλώνοντας πως ήταν μαζί τους. Ονομαζόταν Ορέλιντακ-Θολ, είχε δέρμα κατάλευκο, μαλλιά κόκκινα και κοντά, και πολεμούσε με δύο πιστόλια, ψηλόλιγνος και ευέλικτος, πολύ καλός σκοπευτής κατά τα φαινόμενα: συνεχώς κινιόταν και έριχνε, χωρίς να αστοχεί.

Ο χάρτης που κρατούσε η Καρζένθα έδειχνε τους δρόμους της Οκράλντω. Κι εκείνη τη στιγμή η μισθοφόρος αριστοκράτισσα έδινε οδηγίες ενώ, συγχρόνως, συμβουλευόταν τους ντόπιους – τον καινούργιο αρχισυμμορίτη και τον Ορέλιντακ-Θολ. Ο Κάδμος περίμενε χωρίς να μιλήσει, στεκόμενος στο πλάι της ερπύστριας· ήταν βέβαιος ότι δεν τον είχαν δει ακόμα.

Σύντομα, η Καρζένθα τελείωσε και δίπλωσε τον χάρτη της· η Κλαρίσσα, ο Ορέλιντακ-Θολ, και ο αρχισυμμορίτης απομακρύνθηκαν. Ο Κάδμος πλησίασε.

«Το σπίτι μου δεν είναι μακριά,» είπε.

«Θες να πας να το επισκεφτείς;» ρώτησε η Καρζένθα, μοιάζοντας παραξενεμένη.

Ο Κάδμος ήταν συλλογισμένος. «Ίσως. Έχω κάποια πράγματα μέσα που-»

«Η Φρουρά, κατά πάσα πιθανότητα, θα έχει πάρει τα πάντα. Θα τα πήρε όταν δραπέτευσες, ελπίζοντας κάπως να βρει τα ίχνη σου.»

«Μάλλον,» παραδέχτηκε ο Κάδμος. «Ωστόσο, θα ήθελα να πάω να κοιτάξω. Νομίζεις ότι μπορεί να μου έχουν στήσει παγίδα;»

«Το θεωρώ απίθανο. Αλλά πιστεύω πως πιο σημαντικό είναι τώρα να μιλήσουμε στον Ερκάνη, Κάδμε. Κι αυτός εδώ μένει, στην Οκράλντω.»

Θέλει να του πει για το όνειρό της... σκέφτηκε ο Κάδμος. «Είμαι βέβαιος ότι θα χαρεί να μας δει.»

«Πρώτα, όμως,» είπε η Καρζένθα, επαγγελματικά, «πρέπει να βεβαιώσουμε ότι η περιφέρεια βρίσκεται υπό τον έλεγχό μας.»

«Το αμφιβάλλεις;»

«Όχι. Όμως, για καλό και για κακό, έστειλα ανιχνευτές σε κάποιους δρόμους και γειτονιές. Δε νομίζω να συναντήσουν κρυμμένες δυνάμεις της πλουτοκρατίας, αλλά... για καλό και για κακό...» επανέλαβε. «Η Ρασιλώ ευνοεί τους γενναίους αλλά και τους συνετούς, όπως λένε.»

Διανυκτέρευσαν μέσα σε μια σκηνή στημένη σε μια μεγάλη διασταύρωση ανάμεσα σε άλλες σκηνές των επαναστατών, και το πρωί, με το χάραμα, πήγαν να συναντήσουν τον Ερκάνη Ανάντη. Πήραν το εξάτροχο μεταβαλλόμενο όχημα που μπορούσε να μεταμορφωθεί και σε μαχητικό αεροπλάνο. Στο κέντρο ισχύος, κάνοντας τη Μαγγανεία Κινήσεως, καθόταν ο Σολάμνης'μορ. Ο Άλβερακ ήταν επίσης μαζί τους, για λόγους ασφαλείας. Επέμενε. Θωρακισμένα δίκυκλα με Μικρούς Γίγαντες αναβάτες συνόδευαν το μεταβαλλόμενο όχημα.

Η πολυκατοικία όπου έμενε ο Ερκάνης δεν ήταν μακριά· σε λιγότερο από μισή ώρα έφτασαν. Ο φίλος του Κάδμου κατοικούσε στον τέταρτο όροφο του ψηλού οικοδομήματος που είχε δεκατρείς ορόφους, και τώρα ήταν στο μπαλκόνι σαν να τους περίμενε. Στεκόταν εκεί και κάπνιζε, κοιτάζοντας κάτω και γύρω. Δεν πρέπει να είχε κοιμηθεί πολύ τη νύχτα, λόγω της κατάστασης στην Οκράλντω κατά πάσα πιθανότητα.

Το εξάτροχο όχημα σταμάτησε μπροστά στην πολυκατοικία, περιτριγυρισμένο από τα δίκυκλα. Μια πόρτα του άνοιξε· τέσσερις Μικροί Γίγαντες βγήκαν και, μετά, η Καρζένθα-Σολ και ο Κάδμος.

Ο Ερκάνης τούς ατένιζε καλά-καλά από το μπαλκόνι του.

Ο Κάδμος ύψωσε το χέρι και του έγνεψε.

Ο Ερκάνης αντιχαιρέτησε παρομοίως, αλλά ο Κάδμος δεν νόμιζε πως είδε χαμόγελο στο πρόσωπό του. *Μας φοβάται;*

Μαζί με την Καρζένθα-Σολ και τους τέσσερις Μικρούς Γίγαντες (ανάμεσα στους οποίους ήταν, φυσικά, και ο Άλβερακ), ο ποιητής διέσχισε τη μικρή πιλοτή της πολυκατοικίας και έφτασε στα κουδούνια. Πάτησε αυτό που έγραφε

ΕΡΚΑΝΗΣ ΑΝΑΝΤΗΣ

ΚΕΛΡΙΤ ΣΑΝΤΕΡΑΧ

Η Κελρίτ Σάντεραχ ήταν η γυναίκα του Ερκάνη. Καταγόταν από τη Βίηλ, αλλά βρισκόταν χρόνια στη Ρελκάμνια. Ζωγράφιζε πίνακες και έκανε γκραβούρες. Τα τοπία της, ειδικώς, ήταν μαγευτικά. Ήταν τοπία από τη Βίηλ, που δεν ήταν ολόκληρη οικοδομημένη όπως η Ρελκάμνια. Στη Βίηλ, ο Κάδμος ήξερε πως υπήρχαν εκτάσεις δεκάδων χιλιομέτρων γεμάτες δέντρα, χωρίς να είναι τεχνητά φτιαγμένες ή μέσα σε ειδικούς θόλους.

«Τι θέλεις, Κάδμε;» ακούστηκε η φωνή του Ερκάνη απ'το megάφωνο των κουδουνιών.

«Συγγνώμη για την πρωινή ώρα, Ερκάνη. Ήρθα να μιλήσουμε. Έχουμε καιρό να τα πούμε.»

Η είσοδος της πολυκατοικίας άνοιξε αυτόματα, συρόμενη προς τα δίπλα. Ο ποιητής και η συνοδία του πέρασαν την πόρτα, κάλεσαν κάτω τον ανελκυστήρα, μπήκαν (ίσα-ίσα τούς χωρούσε: για έξι άτομα ήταν), και ανέβηκα στον τέταρτο όροφο.

Ο Ερκάνης τούς περίμενε στο κατώφλι του διαμερίσματός του, χωρίς τσιγάρο στο χέρι τώρα: γαλανόδερμος με σκούρα-μπλε μαλλιά, πλούσια αλλά κοντά, ντυμένος με μαύρο παντελόνι, ρόμπα, και παντόφλες.

«Συγγνώμη για την πρόχειρη αμφίεση,» είπε. «Δεν είναι τρόπος για να υποδέχομαι τον μελλοντικό Πολιτάρχη της Β' Ανωρίγιας.»

Ο Κάδμος γέλασε. «Τι τρέλες είν' αυτές που ακούω!» Πλησίασε, τείνοντας το χέρι προς τον φίλο του.

Κι ο Ερκάνης γέλασε. Έσφιξαν χέρια, δυνατά, κι αγκαλιάστηκαν γρήγορα.

«Χαίρομαι που είσαι καλά,» είπε ο Ερκάνης. «Είχαν έρθει, στην αρχή, άτομα από τη Φρουρά ρωτώντας με για σένα. Νόμιζαν ότι ήξερα πού είχες κρυφτεί.»

«Σε πείραξαν;»

Ο Ερκάνης κούνησε το κεφάλι. «Τίποτα το σπουδαίο. Αλλά, μετά, με παρακολουθούσαν για μέρες· τους έβλεπα τους καριόληδες. Τέλος πάντων· ελάτε μέσα. Ελάτε.»

Τους έβαλε στο σαλόνι του σπιτιού του, όπου στεκόταν η Κελρίτ, ντυμένη με δαντελωτή ρόμπα. Το δέρμα της ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ· τα μαλλιά της ξανθά και σπαστά, πέφτοντας ως την πλάτη. Λιγνή, μετρίου αναστήματος, με μια γοητεία επάνω της που ο Κάδμος μπορούσε ν'αποκαλέσει μόνο *αριστοκρατική* – αν και η Κελρίτ δεν ήταν από Οίκο ευγενών, ούτε εδώ, στη Ρελκάμνια, ούτε στην πατρίδα της, τη Βίηλ.

«Κάδμε...» είπε, αντικρίζοντάς τον. «Έχεις... αλλάξει.»

«Τόσο πολύ;»

«Δεν ξέρω τι ακριβώς αλλά κάτι έχει αλλάξει επάνω σου. Σίγουρα.»

Ο Ερκάνης γέλασε. «Έλα τώρα, Κελρίτ! Είναι ο ίδιος αλλοπαρμένος ποιητής που πάντα ξέραμε!» Και στρέφοντας το βλέμμα του στον Κάδμο: «Έτσι δεν είναι;» Και σ'αυτό το βλέμμα ο Κάδμος είδε πως ο Ερκάνης μάλλον δεν πίστευε απόλυτα όσα έλεγε· πρέπει κι εκείνος να έβλεπε κάποια αλλαγή στον φίλο του.

Ο Κάδμος κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν είναι έτσι,» παραδέχτηκε. «Έχω, όντως, αλλάξει. Αλλά όχι τόσο πολύ που να μη μπορούμε πια να είμαστε φίλοι.»

«Είναι αλήθεια αυτά που λένε;» ρώτησε ο Ερκάνης. «Είσαι ο πρωτεργάτης της επανάστασης; Σε βοηθάνε μυστηριώδεις δυνάμεις; Θα γίνεις Πολιτάρχης της Β' Ανωρίγιας;»

«Τους έχω... εμπνεύσει, μπορείς να πεις,» αποκρίθηκε ο Κάδμος. «Και οι δυνάμεις που με βοηθάνε είναι τόσο μυστηριώδεις που ούτε εγώ δεν τις καταλαβαίνω.»

Ο Ερκάνης συνοφρυώθηκε. «Δηλαδή;» Το μυαλό του είχε κεντριστεί, παρατήρησε ο Κάδμος. Πάντοτε τον κέντριζαν τα μυστήρια· ήταν μυστικιστής, άλλωστε.

«Ας καθίσουμε, πρώτα,» πρότεινε ο Κάδμος.

«Ναι, βέβαια. Συγγνώμη κιόλας που σας κρατάω όρθιους.»

«Έχουμε συνηθίσει την ορθοστασία, τούτες τις μέρες· μην το σκέφτεσαι.»

Ο Κάδμος, η Καρζένθα-Σολ, και η Κελρίτ κάθισαν στον καναπέ και στις πολυθρόνες. Οι Μικροί Γίγαντες έμειναν όρθιοι. Ο Ερκάνης πρόσφερε ποτά σε όλους, και ύστερα κάθισε κι εκείνος.

«Μπορείτε όντως να διαλύσετε την πλουτοκρατία;» ρώτησε.

«Αυτός είναι ο τελικός μας σκοπός,» αποκρίθηκε ο Κάδμος.

«Σαν ψέματα μού φαίνεται.»

«Κατανοητό.» Ο Κάδμος ήπια μια γουλιά απ'τον Κρύο Ουρανό του. «Κι εμένα, ορισμένες φορές, μου φαίνεται σαν ψέμα. Σαν κάτι που βγήκε από τα ποιήματά μου.»

(Ποιητικά λόγια, ξαφνικά, στο μυαλό του: *Μέσ' απ'τον λόγο της τέχνης, ο κόσμος ολάκερος μεταμορφώθηκε, και μια νέα εποχή ορθώθηκε, γιομίζοντας τις καρδιές των ανθρώπων μ'ό,τι περισσότερο ποθούσαν.*)

«Ποιοι σας βοηθάνε;» ρώτησε ο Ερκάνης.

«Αυτό... είναι περίπλοκο θέμα,» είπε ο Κάδμος, κι έριξε μια ματιά στην Καρζένθα.

«Θα αποκαλυφθεί εν καιρώ,» πρόσθεσε εκείνη.

Ελπίζουμε, σκέφτηκε ο Κάδμος. Και μετά είπε στον φίλο του, περιληπτικά, τι είχε συμβεί από τότε που η Φρουρά επιχείρησε να τον συλλάβει και οι Μικροί Γίγαντες τον έσωσαν. Δε μίλησε για τη μυστηριώδη γυναίκα πάνω στο δίκυκλο, ούτε ανέφερε το όνομα του Μάρκου Ροδόχρωμου· είπε, μονάχα, ότι κάποιος έμπορος τούς προμήθευε με ό,τι χρειαζόνταν. Όσα λιγότερα ήξερε ο Ερκάνης τόσο το καλύτερο. Δε θα μπορούσε να προδώσει τίποτα, σε περίπτωση που έπεφτε στα χέρια της πλουτοκρατίας.

Δε θάπρεπε να σκέφτομαι έτσι. Η λογική αυτή είναι ψυχρή.

Αλλά αναγκαία, δυστυχώς.

«Και σκοπεύεις να συνεχίσεις να έχεις τις χειροπέδες στους καρπούς σου;» τον ρώτησε ο Ερκάνης.

Ο Κάδμος τις κοίταξε φευγαλέα, προτού πια ακόμα μια γουλιά Κρύο Ουρανό. «Είναι σύμβολο τώρα, Ερκάνη. Και τα σύμβολα είναι ισχυρά.»

«Πράγματι,» ένευσε εκείνος. «Τα σύμβολα είναι ισχυρά.» Ατένιζε το σύμβολο της επανάστασης που ήταν ραμμένο πάνω στο στήθος του χιτωνίου του Κάδμου: κόκκινες χειροπέδες που κόβονταν από μια κίτρινη αστραπή.

«Θέλω να σε ρωτήσω κάτι, Ερκάνη,» είπε η Καρζένθα, που ήταν γενικά σιωπηλή όσο οι δυο φίλοι μιλούσαν.

Ο μυστικιστής την κοίταξε με κάποια απορία.

«Ο Κάδμος δεν σ'το είπε αλλά, όσο ήμουν τραυματισμένη, είδα ένα πολύ παράξενο όνειρο. Τόσο αληθινό που νόμιζα ότι ήταν πραγματικότητα. *Ακόμα νομίζω ότι είναι πραγματικότητα... σε κάποιο επίπεδο ύπαρξης, τουλάχιστον.*»

Ο Ερκάνης μειδίασε αχνά. «Αρχίζεις να μιλάς τη γλώσσα μου τώρα...» Περίμενε τη συνέχεια με στενεμένα μάτια.

Και η Καρζένθα-Σολ τού είπε για την πορφυρόδερμη, ξανθομάλλα γυναίκα που έσωσε εκείνη και τον Κάδμο και της έδειξε το σημάδι στο πέλμα της λέγοντας: *Ο Ερκάνης Ανάντης ξέρει...*

«Είπε το όνομά μου;»

«Ναι, είμαι σίγουρη. Γνωρίζεις το σύμβολο; Ήταν έτσι.» Η Καρζένθα το σχημάτισε πάλι στον αέρα με το δάχτυλό της.

«Περίμενε λίγο,» είπε ο Ερκάνης. Σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα του και της έφερε σημειωματάριο και στυλογράφο. «Φτιάξ' το μου εδώ.»

Η Καρζένθα-Σολ το ζωγράφησε εύκολα. Ακόμα το θυμόταν σαν να το είχε δει χτες. Σαν να το είχε δει μπροστά της, κανονικά, όχι στον ύπνο της.

Ο Ερκάνης συνοφρυώθηκε παίρνοντας το σημειωματάριο στα χέρια του ξανά. «Αυτό είναι...» μουρμούρισε. «Δε μπορεί νάναι άλλο...»

«Το ξέρεις, δηλαδή,» είπε η Καρζένθα, νιώθοντας τις τρίχες της να ορθώνονται. *Η γυναίκα από το όνειρό μου δεν είπε ψέματα...* σκέφτηκε.

«Περίμενε λίγο πάλι.» Ο Ερκάνης έφυγε απ'το σαλόνι κι όταν επέστρεψε είχε ένα βιβλίο μαζί του. Κάθισε στην πολυθρόνα του και το ξεφύλλισε. «Ναι,» είπε, «αυτό είναι. Αυτό.» Έστρεψε ένα δισέλιδο του βιβλίου προς τη μισθοφόρο αριστοκράτισσα. Στη μια από τις δύο σελίδες ήταν το σύμβολο που είχε δει στο όνειρό της.

«Τι σημαίνει;» ρώτησε η Καρζένθα αμέσως.

Ο Ερκάνης έκλεισε ξανά το βιβλίο. «Σύμφωνα με τους μύθους, αυτό είναι το σύμβολο που έχουν στο πέλμα τους οι θυγατέρες της Πόλης. Έχεις ακούσει για τις Θυγατέρες της Πόλης;»

Η Καρζένθα συνοφρυώθηκε. «Δε νομίζω...»

«Εγώ νομίζω πως κάπου έχω ακούσει γι'αυτές,» είπε ο Κάδμος.

«Ναι,» του είπε ο Ερκάνης, «εγώ σου έχω μιλήσει για τις Θυγατέρες, παλιότερα.»

«Σωστά. Από σένα τόχω ακούσει.» Μειδίασε. «Από ποιον άλλον;»

«Τι είναι οι Θυγατέρες της Πόλης;» ρώτησε η Καρζένθα-Σολ.

«Υποτίθεται,» απάντησε ο Ερκάνης, «πως είναι κάτι σαν στοιχειακά της Ατέρμονης Πολιτείας. Μυστηριώδεις γυναίκες με μυστηριώδεις δυνάμεις. Ποτέ δεν μένουν σ'έναν τόπο, καταραμένες πάντοτε να περιπλανιούνται.»

«Νομίζεις, δηλαδή, ότι αυτή ήταν Θυγατέρα της Πόλης;»

«Μέχρι στιγμής, δεν ήμουν καθόλου βέβαιος ότι υπήρχαν. Αλλά τώρα, μ'αυτά που μου λες....»

«Και τι μπορεί να θέλει από εμένα; Είπε ότι μας βοηθά από την αρχή. Είπε ότι είναι μαζί μας χωρίς να το ξέρουμε.»

«Δε γνωρίζω τι μπορεί να θέλει, όμως μοιάζει σίγουρα να είναι με το μέρος της επανάστασης κι εναντίον της πλουτοκρατίας.»

Ο Κάδμος παρενέβη: «Ίσως απλά να ήταν ένα όνειρο.»

«Αποκλείεται,» διαφώνησε ο Ερκάνης. «Δε μπορείς να ονειρευτείς αυτό το σύμβολο αν δεν τόχεις ξαναδεί.»

«Ίσως η Καρζένθα να το είχε δει κάπου, ίσως νάχε ακούσει για τις Θυγατέρες και-»

«Δεν είχα ξανακούσει γι'αυτές,» τον διέκοψε η ίδια. «Ούτε είχα ξαναδεί το σύμβολο. Είμαι εκατό τοις εκατό σίγουρη, Κάδμε.»

Ο Ερκάνης είπε: «Οι Θυγατέρες της Πόλης υποτίθεται ότι μιλάνε μέσα από τα όνειρα. Υποτίθεται ότι κάνουν και πολλά άλλα παράξενα και θαυμαστά πράγματα. Όπως σας είπα, ως τώρα δεν πίστευα ότι ήταν αληθινές.»

Η Καρζένθα κοίταξε τον Κάδμο. «Η γυναίκα που μας οδήγησε μέσα στη νύχτα χωρίς να συναντήσουμε κανέναν...»

Ο Κάδμος μόρφασε. Ακόμα δεν μπορούσε να το πιστέψει. Ακόμα κάτι τον ενοχλούσε.

(Το παράλογο την τρελή εμφάνισή του κάνει μες στο λογικό, σα να τινάζεις μια άσβεστη φωτιά πάνω στα νερά μιας λίμνης τεχνητής... μουρμούριζε ο ποιητικός δαίμων στα βάθη του μυαλού του.)

Ο Ερκάνης είπε: «Ποια γυναίκα;»

Η Καρζένθα-Σολ τού μίλησε για την κουκουλοφόρο άγνωστη πάνω στο δίκυκλο.

«Αναμφίβολα αυτή ήταν!» είπε ο Ερκάνης, μοιάζοντας ενθουσιασμένος. Τα μαύρα μάτια του γυάλιζαν όπως όταν νόμιζε ότι είχε κάνει κάποια τρομερή μυστηριακή ανακάλυψη· ο Κάδμος τον είχε ξαναδεί έτσι, παλιότερα. Συνήθως ο φίλος του τον τρώμαζε τότε. Τώρα απλά τον προβλημάτιζε. Αν και οι τρίχες του είχαν ορθωθεί.

«Υπέροχα,» είπε ο ποιητής. «Μας βοηθά, λοιπόν, μια γυναίκα-φάντασμα, έτσι;»

«Συγγνώμη, εσύ δεν ήσουν μαζί με την Καρζένθα όταν φέρνατε τα όπλα;»

«Ήμουν. Και ήμουν και μόνος μια φορά που πάλι μας οδήγησε αυτή η άγνωστη.»

«Δεν είδες τα ίδια πράγματα με την Καρζένθα;»

Ο Κάδμος αναστέναξε. «Τα ίδια είδα,» παραδέχτηκε.

«Κι ακόμα δυσπιστείς;»

«Το ξέρεις πόσο σκεπτικιστής άνθρωπος είμαι, Ερκάνη.»

Ο Ερκάνης γέλασε. «Σκεπτικιστής, Αλυσοδεμένη Ποιητή, αλλά πολύ, πολύ τυχερός. Έχεις μια θυγατέρα της Πόλης στο πλευρό σου!»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Κάδμος, «ας πούμε ότι είναι... πιθανό. Πιθανό και μόνο—»

«Βέβαιο είναι, ανόητε!»

«Αρκετά, Ερκάνη· δε μπορώ να βασίζομαι σε μύθους.»

«Ένας μύθος σε βοηθά να πολεμήσεις την πλουτοκρατία!» τόνισε ο φίλος του.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Κάδμος, μη θέλοντας να διαφωνήσει. «Αυτό να μείνει μεταξύ μας, πάντως. Μην αρχίσεις να διαδίδεις ότι κάποια μυστηριώδης ημίθεα είναι στο πλευρό μας.» Και ρίχνοντας μια ματιά προς όλους τριγύρω: «Μην αρχίσει κανένας σας να το διαδίδει.»

«Μην ανησυχείτε, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε ο Άλβερακ, επίσημα αφού δεν ήταν οι δυο τους και η Καρζένθα. «Τίποτα δεν θα βγει από τούτο το δωμάτιο αν δεν το επιθυμείτε.»

«Εξοχότατε;» είπε ο Ερκάνης. «Πας για Πολιτάρχη, λοιπόν...»

«Αυτό είναι το τελευταίο που με απασχολεί τώρα,» δήλωσε ο Κάδμος. «Πρώτα, πρέπει να νικήσουμε.»

Ο Ερκάνης ήπια μια γουλιά απ'τον Σεργήλιο οίνο του. «Υπάρχει χώρος για έναν φιλικό μυστικιστή στον απελευθερωτικό στρατό του Αλυσοδεμένου Ποιητή;» ρώτησε.

«Υπάρχει χώρος για έναν φίλο,» απάντησε ο Κάδμος. «Και για πολλούς περισσότερους.» Και σκέφτηκε: *Ποιος ξέρει; Ίσως όντως οι γνώσεις και η ευφύια του να μας χρειαστούν. Σίγουρα κάτι περιέργο συμβαίνει εδώ – είτε πρόκειται για θυγατέρα της Πόλης είτε για τίποτα το λιγότερο... μυθικό.*

Συμφώνησαν ο Ερκάνης να έρθει να τους συναντήσει μόλις ήταν έτοιμος, και έφυγαν από το σπίτι του, επιστρέφοντας στον καταυλισμό των μαχητών της επανάστασης. Είδαν πως κάτοικοι της Οκράλντω είχαν μαζευτεί εδώ και ζητούσαν όπλα, τα οποία οι επαναστάτες τούς έδιναν. Οι πολίτες ήταν πρόθυμοι να κρατήσουν τα σπίτια τους σαν φρούρια, να πολεμήσουν για τον έλεγχο της περιοχής τους μέχρι που να έχει διωχτεί η πλουτοκρατία από τη Β' Ανωρίγια και το καθεστώς να έχει αλλάξει.

Το θωρακισμένο εξάτροχο σταμάτησε και οι πόρτες του άνοιξαν. Οι Μικροί Γίγαντες βγήκαν και, μετά, ο Κάδμος και η Καρζένθα-Σολ. Οι δύο τελευταίοι βάδισαν προς τη σκηνή τους, ανάμεσα από τις υπόλοιπες σκηνές.

«Σ'το έλεγα ότι αυτό το όνειρο δεν ήταν συνηθισμένο, δεν σ'το έλεγα;» είπε η μισθοφόρος αριστοκράτισσα.

«Ακόμα δεν μπορώ να πιστέψω, Καρζένθα, ότι είναι κάποια μυστηριώδης ημίθεα που θέλει να νικήσουμε την πλουτοκρατία–»

«Τι είναι, τότε; Νομίζεις ότι θα ονειρευόμουν τέτοιο σύμβολο τυχαία; Δεν ονειρεύεσαι κάτι τέτοιο τυχαία, Κάδμε, και το ξέρεις. Ούτε το ονειρεύεσαι πάνω στο πέλμα κάποιας άγνωστης η οποία σου λέει να μιλήσεις στον–»

Σταματώντας απότομα να μιλά, άρπαξε τον Κάδμο από το χιτώνιό του ενώ, συγχρόνως, του έβαζε τρικλοποδιά. Έπεσαν κι οι δύο στο πλακόστρωτο του δρόμου καθώς ένας πυροβολισμός αντηχούσε. Ο Κάδμος αισθάνθηκε τον αέρα της σφαίρας να περνά κοντά απ'το κεφάλι του.

Η Καρζένθα τον τράβηξε μαζί της, κυλώντας στο πλακόστρωτο, με τα πόδια της τυλιγμένα γύρω του, λες κι έκαναν έρωτα μες στη μέση του δρόμου.

Ακόμα ένας πυροβολισμός.

Κι άλλος ένας.

Φωνές. Περισσότεροι πυροβολισμοί.

Ο Κάδμος είδε πόδια να τρέχουν.

«Πιάστε το το κάθαρμα! Πιάστε το!» άκουσε μια άγρια φωνή ν'αντηχεί.

Μια σκιά γλιστρούσε πίσω απ'τις σκηνές, πυροβολώντας ξανά με πιστόλι, ενώ οι Μικροί Γίγαντες την κυνηγούσαν.

Η Καρζένθα είχε πάψει να παρασέρνει τον Κάδμο μαζί της και τώρα ο ποιητής σηκώθηκε στο ένα γόνατο. Εκείνη ήταν διπλωμένη πλάι του, κρατώντας τα πλευρά της.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε.

«Τα τραύματα...» αποκρίθηκε η Καρζένθα, τρίζοντας τα δόντια. «Αλλά, εντάξει, δεν είναι τίποτα...»

Μικροί Γίγαντες έτρεχαν από δω κι από κει, κι άλλοι επαναστάτες. «*BPEITE TON! BPEITE TON!*» Αυτή ήταν η φωνή του Άλβερακ, νόμιζε ο Κάδμος.

Βοήθησε την Καρζένθα να σηκωθεί όρθια, βλέποντας πως το γαλανό δέρμα του προσώπου της είχε αδυνατίσει. «Το κάθαρμα...» είπε η αρχηγός των Μικρών Γιγάντων.

«Ποιος ήταν;» ρώτησε ο Κάδμος.

«Ο Ορέλιντακ-Θολ. Το κάθαρμα! Δεν τον είδες; Βγήκε ανάμεσα από κείνες εκεί τις σκηνές» – τις έδειξε – «και ύψωσε το ένα απ'τα πιστόλια του προς τη μεριά σου. Ήταν δολοφόνος της πλουτοκρατίας εξ αρχής! Και μας έκανε τον επαναστάτη!»

Ο Κάδμος ήταν σαστισμένος. Ο Ορέλιντακ-Θολ τού είχε φανεί ειλικρινής στις προθέσεις του. *Τελικά, δεν είμαι και τόσο καλός στο να καταλαβαίνω προδότες...*

Κι ετούτη ήταν η τρίτη φορά που είχαν προσπαθήσει να τον δολοφονήσουν.

Πόσες ακόμα θ'ακολουθούσαν;

Οι Μικροί Γίγαντες έφεραν τον Ορέλιντακ-Θολ μπροστά στη σκηνή του Κάδμου. Δύο τον κρατούσαν ανάμεσά τους. Το κατάλευκο πρόσωπό του ήταν γεμάτο αίματα και κατάμαυρες μελανιές. Το ένα του μάτι είχε αλληθωρίσει. Τριγύρω στέκονταν κι άλλοι Μικροί Γίγαντες, καθώς και ο Άλβερακ.

«Γιατί;» ρώτησε ο Κάδμος τον ευγενή. «Γιατί;»

«Τι σημασία έχει;» έκανε εκείνος, ξέπνοα. «Σκοτώστε με. Αυτό δεν θα κάνετε;»

Ο Άλβερακ τον γρονθοκόπησε στο διάφραγμα. «Απάντησε στον Εξοχότατο, βρομόσκυλο!»

Ο Ορέλιντακ, διπλωμένος, έβηχε φτύνοντας χολή. Δε μπορούσε ν'αναπνεύσει.

«Τι σου υποσχέθηκε η πλουτοκρατία;» τον ρώτησε η Καρζένθα-Σολ, που στεκόταν πλάι στον Κάδμο. Τα επουλωμένα τραύματα στα πλευρά της είχαν πονέσει αλλά δεν είχαν ξανανοίξει. Τα είχε ελέγξει πριν από λίγο, παρότι τα ρούχα της δεν είχαν ποτιστεί με αίμα.

Ο Ορέλιντακ, όταν κατάφερε να μιλήσει ξανά, είπε ασθμαίνοντας: «...Μια θέση... για την οικογένειά του... μέσα στην πλουτοκρατία. Μια καλύτερη θέση.»

«Για τον Οίκο σου; Για τους Θόλ'βερεζ;»

Ο Ορέλιντακ ένευσε. «Δεν είμαστε πολλοί στη Β' Ανωρίγια... Ελάχιστοι Θόλ'βερεζ εδώ... και πάντα... πάντα σε άσχημη μοίρα-»

«Εξαιτίας της πλουτοκρατίας!» είπε ο Κάδμος. «Γιατί δεν είστε μαζί μας; Είστε ανόητοι;»

Ο Ορέλιντακ γέλασε νευρικά, ακόμα σκυμμένος. «Θα σας νικήσουν στο τέλος... Δε θα τους νικήσετε· δε μπορείτε... Αυτό απλά είναι... απλά είναι ένα περαστικό επεισόδιο. Έχουν πολλούς πόρους. Θα σας τσακίσουν. Και τότε... αν οι Θόλ'βερεζ σάς έχουν βοηθήσει... θα είμαστε καταδικασμένοι...»

«Η πλουτοκρατία δεν θα νικήσει,» τον διαβεβαίωσε ο Κάδμος. «Ο Τροχός του Βασάνου θα γυρίσει, κι όλοι τους θα γκρεμιστούν και θα πατηθούν!»

Ο Ορέλιντακ γέλασε ξανά. «Όμορφα λόγια, ποιητή. Μπράβο!... Αλλά μόνο λόγια.»

«Θα μπορούσες, τουλάχιστον, νάχες μείνει αμέτοχος,» του είπε η Καρζένθα.

«Θα μπορούσα...» παραδέχτηκε ο Ορέλιντακ-Θολ ψιθυριστά.

«Λάθος κίνηση. Τώρα είσαι αναξιόπιστος για όλους.» Και, τραβώντας ένα ξιφίδιο από τη ζώνη της, το έμπηξε στην κοιλιά του.

Ο Ορέλιντακ έβγαλε μια πνιχτή κραυγή, ατενίζοντάς την προς στιγμή σα να μη μπορούσε να καταλάβει τι είχε συμβεί. Αίμα κύλησε απ'τα χείλη του.

Η Καρζένθα τράβηξε πίσω τη λεπίδα της, και οι Μικροί Γίγαντες άφησαν τον ευγενή να σωριαστεί στο πλακόστρωτο.

«Ίσως μπορούσαμε να τον είχαμε μεταστρέψει,» της είπε ο Κάδμος.

Η Καρζένθα σκούπισε το ξιφίδιό της μ'ένα μαντήλι. «Καλύτερα ένας εχθρός λιγότερος. Ποτέ δεν θα τον εμπιστευόμουν.»

...Ναι, σκέφτηκε ο Κάδμος, αν και διστακτικά. *Δε μπορούμε να κρατάμε κοντά μας ανθρώπους έτοιμους να μας προδώσουν.* Κι αναρωτήθηκε αν υπήρχαν κι άλλοι προδότες μέσα στον στρατό της επανάστασης...

/20\

Όταν το πνεύμα της επιστρέφει, αντικρίζει μια πολύ αγαπητή Αδελφή της και, ενώ οι δυο τους μιλάνε, μαθαίνει για τον χρόνο που πέρασε και για την ευγενή αυταπάτη που έχει κυριεύσει την Αδελφή της· η αίσθηση της ζωής ξανά επάνω στο σώμα της είναι τόσο ευχάριστη!

Το πνεύμα της ήταν έξω από το σώμα της, αλλά όχι μακριά. Έστειλε ένα κάλεσμα βοήθειας. Για πόσο χρόνο, δεν μπορούσε να υπολογίσει· ο χρόνος είχε χάσει το νόημά του.

Το πνεύμα της έστειλε ένα κάλεσμα βοήθειας μέσω της Πόλης. Σαν η Πόλη να ήταν τηλεπικοινωνιακός δίαυλος διακλαδιζόμενος προς αρίφνητες κατευθύνσεις.

Κατά τα άλλα, σκοτάδι. Και, αμυδρά μονάχα, οι παρουσίες διάφορων στοιχειακών της Ατέρμονης Πολιτείας.

.....Μια αλλαγή.

.....Κίνηση.(το πνεύμα της έπρεπε να επιστρέψει)(ένιωθε ξεσυνηθισμένο)

...(επέστρεψε!)

Αισθάνθηκε το σώμα της ξανά. Το κίνησε, μουδιασμένα.

Τα μάτια της βλεφάρισαν, κοίταξε προς τα πάνω, είδε ένα μεγάλο άνοιγμα, κι από τις άκριές του σκιερές φιγούρες την ατένιζαν. Ήταν νύχτα, κρατούσαν αναμμένους φακούς στα χέρια. Τη φώτιζαν.

Είχαν φωνάξει το όνομά της πριν από λίγο;

Η μία απ'αυτές το φώναξε πάλι: «Μιράντα!» είπε. «Ήρθα, Μιράντα! Ήρθα!»

Και η Μιράντα νόμιζε ότι αναγνώριζε τη φωνή. Από παλιά. Μια Αδελφή της;

Ανασηκώθηκε πάνω στο πάτωμα, νιώθοντας το σώμα της να πονά καθώς έμπαινε σε κίνηση ύστερα από τόσο καιρό ακινησίας. (Αλήθεια, πόσος καιρός είχε περάσει;)

«Μιράντα!» φώναξε ξανά η γυναίκα από πάνω της. «Η Εύνοια είμαι. Η Πόλη με οδήγησε εδώ.»

Η Εύνοια; Σωστά. Γι'αυτό αναγνώριζε τη φωνή. Η Εύνοια είχε ακούσει το κάλεσμά της και είχε έρθει να τη βοηθήσει!

Η Μιράντα χαμογέλασε κοιτάζοντας προς τα πάνω. «Οι δρόμοι μάς έφεραν και πάλι κοντά, Αδελφή μου.»

Η Εύνοια γέλασε. «Έτσι φαίνεται. Αλλά καλύτερα να μην αργούμε. Πες μου: υπάρχει τρόπος ν'ανεβείς από κει κάτω; Γιατί εμείς δεν έχουμε φέρει σχοινί μαζί μας.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μιράντα ύστερα από μια στιγμή σκέψης, «υπάρχει τρόπος.» Κοίταξε γύρω της, για να βρει τα πράγματά της. Έβαλε τις μπότες της (που ήταν ριγμένες κάτω) στον σάκο της και τον πήρε στον ώμο. Μετά προσπάθησε να κάνει ένα Ξόρκι Λιθικής Έλξεως εστιασμένο στα χέρια και στα πόδια της...

...και συνειδητοποίησε ότι το μυαλό της ήταν *μουδιασμένο*.

Πόσο καιρό ήμουν εκεί κάτω;

Δε μπορούσε να θυμηθεί σωστά τα λόγια για το ξόρκι' μπερδευόταν. Νόμιζε ότι τα πάντα ήταν *λάθος*, για κάποιο λόγο.

Έφερε στο νου της τον Κλαρκ, που της είχε μάθει τη μαγεία που ήξερε· τον έφερε στο νου της πολύ έντονα, κλείνοντας τα μάτια. Αναμνήσεις γέμισαν τη νόησή της. Η γνώση του ξορκιού επανήλθε. Τα λόγια γλίστρησαν αβίαστα από τα χείλη της. Η μαγική επίδραση έκανε τα χέρια και τα πόδια της να έλκονται από τις πέτρες σαν μαγνήτες.

Και η Μιράντα ανέβηκε τον τοίχο της υπόγειας αποθήκης όπως θα τον ανέβαινε ένα έντομο, βγαίνοντας επάνω, δίπλα στην Εύνοια.

Την αγκάλιασε σφιχτά. «Σ'ευχαριστώ, Αδελφή μου,» είπε, και το εννοούσε.

«Μιράντα... αυτό είναι το λιγότερο που θα μπορούσα ποτέ να κάνω για σένα' το ξέρεις,» της ψιθύρισε στ'αφτί η Εύνοια. Η Μιράντα την είχε βοηθήσει όταν εκείνη είχε αναγεννηθεί ως θυγατέρα. Την είχε βοηθήσει σε μια πολύ, πολύ δύσκολη στιγμή της. «Αλλά τώρα,» είπε η Εύνοια, αφήνοντας τη Μιράντα από την αγκαλιά της, «πρέπει να φύγουμε από δω. Δε γνωρίζω πώς βρέθηκες κλεισμένη εκεί μέσα, όμως είναι κάποια – Αδελφή μας, μάλλον – που θέλει να σε κρατήσει εκεί. Μας επιτέθηκε. Σκότωσε έναν καλό μου φίλο.» Η Μιράντα είδε δάκρυα

να γυαλίζουν στα μάτια της Εύνοιας. «Παραλίγο να μας σκοτώσει όλους.»

«...Η Κορίνα;» μουρμούρισε η Μιράντα.

«Ποια είναι η Κορίνα;»

«Δεν την έχεις γνωρίσει... Πόσος καιρός έχει περάσει, Εύνοια; Πόσος;» Της είπε από πότε ήταν κλεισμένη εκεί κάτω.

Τα μάτια της Εύνοιας γούρλωσαν. «*Πέντε χρόνια*, μα τον Κρόνο;»

«Πέντε χρόνια έχουν περάσει;»

«Ναι. Πώς έζησες εκεί κάτω;»

«Ήμουν... σε ύπνωση, μπορείς να πεις.» Και ρώτησε: «Πού είναι η Κορίνα τώρα;»

«Έφυγε, αλλά ίσως να επιστρέψει. Και καλύτερα να μη μας βρει εδώ. Έχει μαζί της κάποιες πνευματικές οντότητες που σκοτώνουν. Πραγματικά σκοτώνουν, Μιράντα. Έσκισαν τον λαιμό του Δεινοχάρη. Έσπασαν το κεφάλι της Γιάαμκα – της μεγάλης γάτας της Λάρνια.» Έδειξε μια πρασινόδερμη, γαλινομάλλα γυναίκα που είχε πλησιάσει μαζί με μια άλλη, καφετόδερμη και μελαχρινή.

«Πάμε,» συμφώνησε η Μιράντα. Δεν είχε ιδέα τι μπορεί να ήταν αυτά τα πνεύματα που σκότωναν ανθρώπους, αλλά ό,τι κι αν ήταν, για να το έχει η Κορίνα υπό την κυριαρχία της, αποκλείεται να ήταν τίποτα το καλό.

Κανείς δεν τους στάθηκε εμπόδιο καθώς έβγαιναν από την Ανεμόζωη. Η Λάρνια υποβάσταζε τον Θόρινταλ ο οποίος παραπατούσε και δεν ήταν βέβαιο ότι καταλάβαινε τι ακριβώς συνέβαινε. Η Σορέτα και η Εύνοια σήκωναν ανάμεσά τους το πτώμα του Δεινοχάρη. Τη Γιάαμκα την είχαν εγκαταλείψει. Η Λάρνια είχε κόψει μόνο μια τούφα από το καφετί τρίχωμα της και την είχε κρατήσει, λέγοντας πως αυτό ήταν αρκετό.

Ενόςω διέσχιζαν τους δρόμους της Ανεμόζωης, η Εύνοια εξήγησε στη Μιράντα ότι ο Θόρινταλ ήταν σαμάνος, κι αυτός ήταν που τους είχε σώσει από τα θανατηφόρα πνεύματα της Κορίνας – αν όντως η Κορίνα ήταν εκείνη η γυναίκα με την κουκούλα.

«Αυτή πρέπει να ήταν,» είπε η Μιράντα. «Δε μπορεί να ήταν άλλη. Πού πηγαίνουμε τώρα, Εύνοια;»

«Στους Νομάδες.»

«Νομάδες;»

«Αν ήσουν κλεισμένη εκεί μέσα τα τελευταία πέντε χρόνια, μάλλον δεν θα ξέρεις τίποτα γι'αυτούς...»

«Πρώτη φορά τούς ακούω.»

«Θα σου εξηγήσω μόλις φτάσουμε.»

Όταν επέστρεψαν στον καταυλισμό των Νομάδων επάνω στην πλατιά γέφυρα, τα Πνεύματα των Δρόμων συγκεντρώθηκαν γύρω τους και οι όψεις τους έγιναν θλιμμένες, ή άγριες, ή οργισμένες, ή μια ανάμιξη όλων αυτών, καθώς είδαν ότι ο Δεινοχάρης δεν κουνιόταν και ο λαιμός του ήταν σκισμένος. Η Εύνοια τούς είπε ότι λυπόταν για τον θάνατό του, και η Σορέτα δήλωσε ότι θα αναλάμβανε την κηδεία.

Η Εύνοια ένευσε. «Ναι. Αύριο, με το χάραμα, θα ξεκινήσουμε, και μπορείς να τον κηδέψεις. Και...» έσφιξε το μπράτσο της Σορέτα, «με συγχωρείς... Με συγχωρείς...»

«Δεν έφταιγες εσύ, Εύνοια. Το καταλαβαίνω ότι δεν έφταιγες εσύ.» Η Σορέτα την αγκάλιασε και η μία έτριψε την πλάτη της άλλης. Ύστερα η Σορέτα απομακρύνθηκε μαζί με μερικά Πνεύματα των Δρόμων που μετέφεραν ανάμεσά τους τον Δεινοχάρη.

Η Εύνοια αισθανόταν έναν κόμπο στον λαιμό της κοιτάζοντάς τους. Αισθανόταν ότι η οικογένειά της είχε χτυπηθεί άσχημα. Ότι ένας αγαπημένος αδελφός της ήταν νεκρός.

Η πρώτη φορά που αισθανόταν έτσι... Ως θυγατέρα της Πόλης, κάθε αίσθηση οικογένειας είχε σβήσει από μέσα της. Οι θυγατέρες δεν είχαν οικογένειες. Μοναδική τους οικογένεια ήταν η Πόλη. Αλλά η Εύνοια τώρα είχε μια οικογένεια – είχε τους Νομάδες των Δρόμων – και η Πόλη το ενέκρινε. Ήταν όλοι τους παιδιά της Πόλης· η Εύνοια ήταν σίγουρη γι'αυτό. Είχε φροντίσει γι'αυτό. Είχε κάνει τόσα για τους Νομάδες των Δρόμων.

Η Μιράντα ακούμπησε το χέρι της στον ώμο της Εύνοιας. «Τι είναι όλοι τούτοι οι άνθρωποι, Αδελφή μου; Τι συμβαίνει εδώ;»

Η Εύνοια τής έγνεψε να την ακολουθήσει.

Μέσα στη σκηνή της, γέμισε δυο ποτήρια με Κρύο Ουρανό και της έδωσε το ένα. Η Μιράντα ήπιε μια γουλιά και κάθισε σ'ένα σκαμνί. Η Εύνοια κάθισε αντίκρυ της.

«Πώς βρέθηκες κλεισμένη εκεί μέσα;»

«Αν θέλεις, πες μου εσύ πρώτα τι είναι όλοι αυτοί οι... Νομάδες.»

Η Εύνοια χαμογέλασε. «Είναι κάτι το καινούργιο, Μιράντα! Κάτι που δεν νομίζω ότι έχει γίνει ποτέ ξανά στη Ρελκάμνια.» Και της εξήγησε, εν συντομία, πώς είχαν ξεκινήσει οι Νομάδες των Δρόμων – από τη συμμορία που ονομαζόταν Μαντροχαλαστές, στον Ωροβάτη, αλλά ύστερα πήρε το όνομα Πνεύματα των Δρόμων – και πώς εξελίχτηκαν, συγκεντρώνοντας ανθρώπους που ήθελαν να βαδίσουν μαζί τους και να συνεχίσουν να βαδίζουν, ατέρμονα.

Η Μιράντα την άκουγε παραξενεμένη. «Και νομίζεις ότι η Πόλη θα το επιτρέψει αυτό για πάντα;» ρώτησε ήπια.

«Τόσα χρόνια ταξιδεύουμε, Μιράντα. Δεν έχω αισθανθεί πόνο από το σημάδι μου: δεν έχω νιώσει τίποτα που να μου λέει ότι πρέπει να τους εγκαταλείψω.»

Η Μιράντα έσμιξε τα χείλη. *Αληθινά το πιστεύει, σκέφτηκε. Αληθινά πιστεύει ότι η Πόλη δεν θα την τραβήξει ποτέ μακριά τους.* Η Εύνοια ήταν αφελής ορισμένες φορές. Η Μιράντα ήξερε ότι το σημάδι στο πόδι των θυγατέρων μπορεί να αργούσε να σε ενοχλήσει – μπορεί να μη σε ενοχλούσε για χρόνια ολόκληρα – αλλά, τελικά, θα σε ανάγκαζε πάλι να φύγεις, να εγκαταλείψεις την παλιά σου ζωή, όποια κι αν ήταν, και να αναζητήσεις μια καινούργια.

Μη θέλοντας, ωστόσο, να στεναχωρήσει την Εύνοια, είπε: «Ίσως η Πόλη όντως να εγκρίνει αυτό που κάνεις, Αδελφή μου,» και ήπια ακόμα μια γουλιά Κρύο Ουρανό. Αισθανόταν τόσο καλά που το ελαφρύ ποτό κυλούσε μέσα της. Ύστερα από πέντε χρόνια βιολογικής στάσης ένιωθε το σώμα της τελείως ξερό. Κανονικά, θα έπρεπε να ήταν νεκρή. Το γεγονός ότι ζούσε ήταν ένα από τα θαύματα της Πόλης: το καταλάβαινε πολύ καλά αυτό. Και ήταν ένα θαύμα που της είχε συμβεί για δεύτερη φορά στη μακροχρόνια ζωή της. *Ίσως νάχω αρχίσει να γίνομαι σαν αυτές τις παραμυθένιες θυγατέρες που γράφουν στα βιβλία...*

Η Εύνοια χαμογέλασε. «Τους νιώθω σαν οικογένειά μου, Μιράντα. Σαν πραγματική μου οικογένεια.»

Μεγάλο λάθος, σκέφτηκε η Μιράντα, αλλά δεν το είπε. «Λυπάμαι για τον Δεινοχάρη...»

Η Εύνοια ένευσε. «Ναι... ο Δεινοχάρης. Ήταν αρχηγός των Πνευμάτων των Δρόμων. Ήταν... σαν αδελφός μου. Σου μιλάω ειλικρινά.»

«Σε πιστεύω.» Καταλάβαινε ότι η Εύνοια δεν της έλεγε ψέματα. Θα την τσακίσει όταν τελικά η Πόλη την αναγκάσει να τους εγκαταλείψει... Γιατί, Αδελφή μου, έχεις αφήσει μια τέτοια όμορφη ψευδαίσθηση να γεμίσει το μυαλό σου; Κάποια στιγμή, η Μιράντα θα έπρεπε να τη συνεφέρει. Αλλά όχι τώρα. Τώρα δεν ήταν καθόλου κατάλληλη ώρα.

«Πες μου ποια είναι η Κορίνα,» ζήτησε η Εύνοια. «Και πώς βρέθηκες κλεισμένη εκεί μέσα.»

Η Μιράντα ήπια μια γουλιά απ'τον Κρύο Ουρανό της. Έβγαλε ένα τσιγάρο απ'τη σκονισμένη καπαρντίνα της και το άναψε. (Ο ενεργειακός αναπτήρας ακόμα λειτουργούσε.) «Πρώτα, θα σου πω ποια είναι η Νορέλτα-Βορ,» άρχισε. Και της εξήγησε πώς η Νορέλτα είχε βρει το αρχαίο φυλαχτό στην Κατακόμβη της Σταχτόχρωμης, οδηγημένη εκεί από πολεοτύχη και διαίσθηση· της εξήγησε πώς η Νορέλτα είχε χρησιμοποιήσει το φυλαχτό για να ταξιδεύει μέσα στον χώρο και στον χρόνο της Ρελκάμνια, και μέσα στα όνειρα άλλων Θυγατέρων· της εξήγησε πώς η Νορέλτα είχε χάσει το φυλαχτό, πώς η Κορίνα τής το είχε αρπάξει όταν εκείνη προσπάθησε να σταματήσει ένα από τα απάνθρωπα παιχνίδια της.

Το τσιγάρο της Μιράντας είχε πια τελειώσει, και το έσβησε κάτω απ'το μμποτοφορεμένο πόδι της. «Από τότε, εγώ και η Νορέλτα ψάχνουμε την Κορίνα· γιατί είναι επικίνδυνη και δεν πρέπει να έχει το φυλαχτό στην κατοχή της. Καμία μας, βασικά, δεν πρέπει να το έχει.»

«Γιατί, τότε, η Πόλη οδήγησε τη Νορέλτα σ'αυτό;»

«Η Πόλη, όπως ξέρεις, Αδελφή μου, κάνει πράγματα παράλογα. Είναι σαν τον καιρό. Δεν έχει σκοπούς που εξηγούνται απλά, ούτε λογικά. Δεν έχει καθόλου σκοπούς, πιθανώς.»

Η Εύνοια έγνεφε καταφατικά ακούγοντάς την. Τα γνώριζε ήδη τούτα, φυσικά. Δεν ήταν πρωτόπειρη. «Ακόμα κι έτσι, όμως... Η Πόλη με οδήγησε σ'εσένα, Μιράντα, επειδή χρειάζονται τη βοήθειά μου...»

«Και οδήγησε τη Νορέλτα στην Κατακόμβη για να ελευθερώσει την παγιδευμένη ψυχή εκείνης της αρχαίας Θυγατέρας. Ίσως να μην ήταν στα σχέδιά της η Νορέλτα να πάρει το φυλαχτό.»

«Η Πόλη δεν τα γνωρίζει όλα, Μιράντα;»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Μπορούμε να καθόμαστε και να διαφωνούμε επί *μέρες* ολόκληρες για το τι θέλει η Πόλη και για το τι *είναι* η Πόλη, όπως ξέρεις. Δεν είναι, όμως, τώρα η ώρα γι' αυτό.»

«Σίγουρα όχι,» συμφώνησε η Εύνοια, μειδώντας.

Η Μιράντα τής διηγήθηκε την υπόλοιπη ιστορία, λέγοντας πώς έφτασε στον Ερειπιώνα μαζί με τη Νορέλτα-Βορ και πώς, τελικά, κατέληξε μόνη στην Ανεμόζωη και η Κορίνα την παγίδεψε. Ρώτησε, μετά, την Εύνοια: «Τι ακριβώς έκανε όταν ήρθατε να με βοηθήσετε; Πώς ακριβώς σας επιτέθηκε;»

Η Εύνοια τής είπε.

«Ήθελε να με κρατήσει εκεί κάτω όσο το δυνατόν περισσότερο...» μουρμούρισε η Μιράντα, κοιτάζοντας το έδαφος, συλλογισμένη. *Έχει, άραγε, δει στο μέλλον ότι θα μπορέσω κάπως να της πάρω το φυλαχτό;*

«Πρέπει να σε φοβάται πολύ,» είπε η Εύνοια. «Δεν είχε κανέναν δισταγμό... κανέναν δισταγμό να σκοτώσει. Με απείλησε ότι θα σκότωνε όλους μου τους φίλους αν δεν έφευγα. Αλλά... κάτι με *τραβούσε* εκεί, στην Ανεμόζωη. Και τώρα καταλαβαίνω, φυσικά. Ποτέ δεν θα μπορούσα να *σ'εγκαταλείψω* παγιδευμένη, Μιράντα...»

«Ήσουν τυχερή που είχες αυτό τον σαμάνο μαζί σου.»

«Πολεοτύχη, Αδελφή μου. Το ήξερα από τότε που τον πρωτοείδα. Η Πόλη μου έστειλε τον Θόρινταλ.»

«Η Πόλη είναι σοφή.»

«Τι είναι αυτά τα πνεύματα που έχει η Κορίνα υπό τον έλεγχό της, Μιράντα;»

«Δεν έχω ιδέα. Αλλά με τρομάζουν. Ποτέ ξανά δεν έχω ακούσει για πνευματικές οντότητες που επηρεάζουν με τέτοιο τρόπο τον υλικό κόσμο. Αυτό... αυτό είναι σαν κάτι από άλλη διάσταση, ίσως. Από τη Φεηνάρκια, για παράδειγμα. Εκεί λένε ότι υπάρχουν θεοί και δαίμονες που κάνουν πράγματα τα οποία εδώ κανείς δεν θα πίστευε...»

«Νομίζεις, δηλαδή, ότι η Κορίνα έφερε αυτά τα πνεύματα από άλλη διάσταση;»

«Δεν ξέρω τι να υποθέσω τούτη τη στιγμή. Με το αρχαίο φυλαχτό στην κατοχή της» – η Μιράντα ήπια την τελευταία γουλιιά Κρύο Ουρανό – «μπορεί να κάνει οτιδήποτε – πράγματα δύσκολο να τα διανοηθούμε.»

«Κι εσύ τι σκοπεύεις να κάνεις τώρα;» τη ρώτησε η Εύνοια.

Η Μιράντα έσμιξε τα χείλη σκεπτικά. *Καλή ερώτηση, Αδελφή μου...* «Θα συνεχίσω να ψάχνω,» είπε. Και πρόσθεσε: «Ίσως... ίσως να ταξιδέψω μαζί σας. Ίσως έτσι να βρω τους κρυφούς δρόμους...»

«Νομίζεις ότι όντως υπάρχουν;»

«Για να με φοβάται η Κορίνα, θα έχει τους λόγους της. Έτσι ελπίζω, τουλάχιστον.»

»Τώρα, όμως, ξέρεις τι θέλω *απεγνωσμένα*;»

Η Εύνοια την κοίταξε ερωτηματικά.

«Να κάνω ένα μπάνιο.»

Η Εύνοια μειδίασε. «Έλα να σε οδηγήσω στα κινητά λουτρά των Νομάδων, Αδελφή μου.»

Η Μιράντα ακολούθησε την Κυρά των Δρόμων έξω απ'τη σκηνή της, μέσα στον καταυλισμό. Και είδε πολλούς να τις κοιτάζουν με περιέργεια και να ψιθυρίζουν αναμεταξύ τους. Τα πολεοσημάδια παντού ήταν φιλικά, ωστόσο. Αυτοί οι άνθρωποι αγαπούσαν και θαύμαζαν την Εύνοια· δεν υπήρχε αμφιβολία. Την έβλεπαν σαν οδηγό τους και σαν συγγενή τους συγχρόνως. Η Εύνοια πάντοτε ήταν καλή σ'αυτό, είχε παρατηρήσει η Μιράντα: να κάνει τους άλλους να τη συμπαθούν, να την εμπιστεύονται.

Τούτη τη φορά, όμως, Αδελφή μου, έχεις σαγηνέψει και τον ίδιο σου τον εαυτό. Κι αν δεν ξυπνήσεις από το όνειρο, το όνειρο θα σε τραυματίσει αργά ή γρήγορα... Αποκλείεται αυτή η κατάσταση με τους Νομάδες των Δρόμων να κρατούσε για πάντα, όσο κι αν το ήθελε η Εύνοια. Μπορεί να κρατούσε πολύ – μπορεί να κρατούσε άλλα πέντε χρόνια – ακόμα κι άλλα δέκα, ίσως – αλλά, κάποια στιγμή, θα τελείωνε. Η Εύνοια θα ένιωθε την Πόλη να την καλεί μακριά από τους Νομάδες, και δεν θα υπήρχε τίποτα που να μπορεί να κάνει για ν'αντισταθεί στο κάλεσμά της.

Θα έχανε ξαφνικά όλη της την οικογένεια.

Η Μιράντα γνώριζε καλά πως οι Θυγατέρες που άφηναν τέτοιες ψευδαισθήσεις να τις κυριεύουν υπέφεραν στο τέλος. Η Πόλη δεν έκανε συμβιβασμούς.

Αλλά δεν μπορεί να είναι τυχαίο που τώρα βρίσκομαι εδώ, ανάμεσα στους Νομάδες των Δρόμων–

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής και οι Νομάδες των Δρόμων

-των Δρόμων-

-ενώ αναζητώ κρυφούς – αόρατους – δρόμους.

Κάτι υπάρχει για εμένα μαζί τους...

Το νερό που πέφτει καταρρακτωδώς από το ντους... Τι ευχάριστη η αίσθησή του επάνω στο σώμα της που κοιμόταν εδώ και πέντε χρόνια! Το δέρμα της ξυπνούσε. Οι πόροι του άνοιγαν. Άνθιζε σαν λουλούδι.

Έστυψε τα μαύρα μαλλιά της – που δεν είχαν μακρύνει όσο κοιμόταν, όσο βρισκόταν σε βιολογική στάση – και τ'άφησε να ξαναμουλιάσουν, ενώ το νερό που έτρεχε στην πλάτη της ήταν καθαρή έκσταση.

Η Μιράντα γέλασε, κλεισμένη μέσα στο κινητό λουτρό των Νομάδων.

Και μετά, σκέφτηκε τη Νορέλτα... Την αναζητούσε, άραγε, η Νορέλτα όλο αυτό τον καιρό; Πού βρισκόταν τώρα η μικρή;

/21\

Οι μαχητές της ελευθερίας κάνουν καινούργιους συμμάχους, κατακτούν καινούργιους δρόμους, υφίστανται πανωλεθρίες – η Καρζένθα θυμώνει με τον Κάδμο – λαμβάνουν τα τελευταία όπλα και πολεμικά οχήματα – ο Μάρκος Ροδόχρωμος τούς αποχαιρετά – εξαπλώνονται – ο Κάδμος δίνει διαταγές ενώ αναρωτιέται για Αναγκαία Τέρατα – χάνουν κατακτημένους δρόμους, χάνουν πιστούς συμμάχους, χτυπούν ξανά την πλουτοκρατία, και ξανά, ενώ έρχονται στο πλευρό τους ακόμα και αγωνιστές που κανείς δεν περίμενε· κάποιοι γονείς καταχαίρονται που βλέπουν πάλι το παιδί τους αν και αλλαγμένο, κάποιοι άλλοι, στην Τελευταία Σελίδα, όχι και τόσο...

Τώρα που η Οκράλντω βρισκόταν υπό τον έλεγχό τους, έπρεπε να συνεχίσουν να κινούνται. Δεν μπορούσαν να μείνουν ακίνητοι. Αυτό θα εξυπηρετούσε τους εχθρούς τους· θα τους έδινε χρόνο να προετοιμαστούν. Έτσι όπως ήταν η κατάσταση, όσο πιο γρήγορα η επανάσταση απελευθέρωνε ολόκληρη τη Β' Ανωρίγια Συνοικία τόσο το καλύτερο.

Κανένας δεν διαφωνούσε ότι έπρεπε να επιτεθούν σε κάποια από τις περιφέρειες γύρω από την Οκράλντω· αλλά διαφωνούσαν σχετικά με το πού ακριβώς να επιτεθούν.

Ο Μονήρης, που βρισκόταν στα δυτικά τους, δεν φυλασσόταν καλά από τις δυνάμεις της πλουτοκρατίας, και οι επαναστάτες ήδη έλεγχαν τους υπόγειους δρόμους του· δεν θα ήταν δύσκολο να καταλάβουν και τους επίγειους· και αρκετοί πρότειναν να το κάνουν – δεν είχαν τίποτα να χάσουν.

Δυτικά της Οκράλντω βρισκόταν επίσης ο Γενναιόψυχος, όπου η πλουτοκρατία είχε κάποιες δυνάμεις αλλά ούτε εδώ ήταν πολλές. Ωστόσο, η επανάσταση δεν είχε υπό τον έλεγχό της τους υπόγειους δρόμους της περιοχής. Κάποιοι πρότειναν να επιτεθούν στον Γενναιόψυχο για να τον κατακτήσουν και να μην τον έχουν στα νώτα τους. Δε θα ήταν δύσκολο· και μετά θα έπαιρναν πολύ εύκολα και τον Μονήρη.

Ανατολικά της Οκράλντω ήταν η Επισήμαντη, που φρουρείτο καλά από τις δυνάμεις της πλουτοκρατίας γιατί βρισκόταν νότια των Χρυσών Λόφων, και ήταν μια από τις πιο πλούσιες περιφέρειες της Β' Ανωρίγιας. Όσοι ενδιαφέρονταν για τη λεηλασία πρότειναν να επιτεθούν στην Επισήμαντη. Αλλά, επίσης, έλεγαν: Έτσι θα περικυκλώσουμε τους Χρυσούς Λόφους! Θα είμαστε γύρω τους – και από τα δυτικά και από τα νότια.

Νοτιοανατολικά της Οκράλντω ήταν το Κεντρολίμανο. Εδώ η πλουτοκρατία δεν είχε τόσες δυνάμεις όσες στην Επισήμαντη, αλλά, και πά-λι, ήταν πολλές και καλά οχυρωμένες. Επρόκειτο για σημαντικό λιμάνι, και ήθελε να το κρατήσει. Αρκετοί πρότειναν να επιτεθούν στο Κεντρολίμανο. *Μας συμφέρει να καταλάβουμε το σημαντικότερο λιμάνι της Β' Ανωρίγιας, δε μας συμφέρει; Και μετά μπορούμε, από εκεί, να πά-με και στην Επισήμαντη και όπου αλλού θέλουμε.*

Νότια της Οκράλντω ήταν το Λιμάνι του Κοντού, το οποίο δεν φυλασσόταν και τόσο καλά, γιατί η πλουτοκρατία το θεωρούσε δευτέρας κατηγορίας και βρισκόταν μακριά από την Επισήμαντη. Η Καρζένθα-Σολ πρότεινε να το καταλάβουν, αλλά πολλοί διαφωνούσαν μ' αυτή την ιδέα. Αν ήταν να καταλάβουν λιμάνι, ας καταλάμβαναν το Κεντρολίμανο τουλάχιστον! έλεγαν. Τι αξία είχε το Λιμάνι του Κοντού;

«Καταλαμβάνοντας το Λιμάνι του Κοντού,» τους είπε η Καρζένθα, «κόβουμε τις δυνάμεις της πλουτοκρατίας απ' όλη τη δυτική μεριά της Β' Ανωρίγιας. Μετά, ο Μονήρης, ο Γενναιόψυχος, το Κάτω Λιμάνι, και το Πέρασμα θα κατακτηθούν εύκολα, και ολόκληρη η δυτική Β' Ανωρίγια θα γίνει δική μας.»

«Και όλη η ανατολική θα είναι της πλουτοκρατίας!» είπε ο Ζιλμόρος. «Ο σκοπός δεν είναι να διώξουμε την πλουτοκρατία από εδώ, Καρζένθα;»

«Δε θα τη διώξουμε με βιαστικές κινήσεις. Όσο περισσότερες περιφέρειες έχουμε με το μέρος μας τόσο πιο ισχυροί θα είμαστε! Αν κινηθούμε τώρα προς τα ανατολικά θα ήταν λάθος.»

«Εντάξει, ας μην πάμε στην Επισήμαντη. Αλλά, τουλάχιστον, στο Κεντρολίμανο, όχι στο Λιμάνι του Κοντού! Καλύτερα να πάρουμε το πιο σημαντικό από τα δύο λιμάν-»

«Κάποιοι είναι εδώ, Εξοχότατε, και ζητούν να σας μιλήσουν.» Η φωνή που διέκοψε τον Ζιλμόρο ανήκε σ'έναν από τους Κροταλιστές ο οποίος είχε μόλις μπει στην αίθουσα.

Όλων τα μάτια στράφηκαν σ'αυτόν. Ήταν ένας λιγνός, μαυρόδερμος άντρας με φουντωτά πράσινα μαλλιά, και φάνηκε προς στιγμή να σα-στιίζει με τόσα βλέμματα καρφωμένα επάνω του. «Ζητούν να σας μιλήσουν, Εξοχότατε...» επανέλαβε.

«Ποιοι;» ρώτησε ο Κάδμος.

«Άτομα από το Λιμάνι του Κοντού. Αντιπρόσωποι μιας συμμορίας – οι Κοντοναύτες.»

«Οι Κοντοναύτες;» είπε η Καρζένθα-Σολ. Τους γνώριζε. Οι Μικροί Γίγαντες είχαν κάποιες συναναστροφές μαζί τους από παλιά, στις επισκέψεις τους στο Λιμάνι του Κοντού.

«Ναι. Τι να τους πω; Να έρθουν;»

«Τι θέλουν;» ρώτησε ο Κάδμος.

«Να σας μιλήσουν, Εξοχότατε. Αυτό είπανε μόνο.»

«Ας περάσουν.»

Ο Κροταλιστής έφυγε και, μετά, μπήκαν στην αίθουσα τρεις άντρες: δύο γαλανόδερμοι κι ένας με δέρμα λευκό-ροζ, όλοι τους γεροδεμένοι, με ξυρισμένα κεφάλια και μούσια. Ο ένας γαλανόδερμος είχε μια μεγάλη δερματοστιξία στην αριστερή μεριά του κεφαλιού – κάτι σαν κύματα κι ένα καράβι. Στο στόμα του ήταν ένα σβηστό τσιμπούκι. Το έβγαλε και είπε:

«Χαιρετώ τον Αλυσοδεμένο Ποιητή! Εσύ είσαι ο Κάδμος Ανθοτέχνης, μάστορα, έτσι;»

Δεν ήταν δύσκολο να το μαντέψεις: ο Κάδμος στεκόταν στην κορυφή του τραπεζιού. «Έτσι,» αποκρίθηκε. «Και ποιος είσαι εσύ;»

«Ονομάζομαι Γουίλιαμ, να πούμε, ο Κύριος, κι έχω την ατυχία νάμαι αρχηγός των λεχριτών που ακούνε στ'όνομα Κοντοναύτες. Η Καρζένθα-Σολ – την έδειξε με το τσιμπούκι του – «με ξέρει. Έχουμε ξανασυναντηθεί.»

Η Καρζένθα ένευσε προς τη μεριά του.

Ο Κάδμος μειδίασε. «Είσαι καλοδεχούμενος εδώ, Γουίλιαμ. Μου είπαν ότι θέλεις να μου μιλήσεις...»

«Για να σου πούμε ότι είμαστε στο πλευρό σας και περιμένουμε τον ερχομό σας στο Λιμάνι του Κοντού. Έχουμε τα όπλα μας στα χέρια, είμαστε στημένοι στα σωστά τα μέρη, και έτοιμοι να τους την πέσουμε προτού μας πάρουν είδηση.»

«Εννοείς,» τον ρώτησε ο Σκυφτός Στίβεν, «πως είστε έτοιμοι να επιτεθείτε στις δυνάμεις της πλουτοκρατίας στο Λιμάνι του Κοντού;»

«Τα πιάνεις όλα γρήγορα, μάστορα, ε;» Ο Γουίλιαμ ο Κύριος έβαλε ξανά το τσιμπούκι του στο στόμα και το δάγκωσε.

«Τα νέα αυτά είναι πολύ ευχάριστα,» είπε ο Κάδμος. «Είναι, νομίζω, ό,τι χρειαζόμασταν... σωστά;» Κοίταξε ολόγυρα, στο τραπέζι, τους συγκεντρωμένους μαχητές της ελευθερίας.

«Δεν ξέρω,» είπε ο Ζιλμόρος. «Εμένα αυτός ο τύπος δεν μου γεμίζει το μάτι.»

«Σώπα, ρε μάστορα!» είπε ο Γουίλιαμ ο Κύριος ανάβοντας το τσιμπούκι του μ'έναν ενεργειακό αναπτήρα. «Πώς να σου γεμίσουμε το μάτι σου, να πούμε, έτσι όπως φοράς μαύρο γυαλί δω μέσα;»

Κάποιοι γέλασαν ή μειδίασαν.

«Δεν κάνω αστεία,» είπε ο Ζιλμόρος, απειλητικά.

«Ποιος είσαι, του λόγου σου; Θάπρεπε να σε φοβηθούμε, το λοιπόν;»

«Το όνομά μου είναι Ζιλμόρος, και είμαι ο αρχηγός των Σκοταδιστών—»

«Απ'τον Μονήρη, ε; Σας έχει πάρει τ'αφτί μου. Φυλάτε τον κώλο του Σκοτοδαίμονος, κατά τα λεγόμενα – με το συμπάθιο. Εσύ μάλλον, μάστορα, δεν πρέπει να γεμίζεις το δικό μας μάτι.»

Ο Ζιλμόρος τράβηξε το πιστόλι του.

Οι δύο Κοντοναύτες που στέκονταν εκατέρωθεν του Γουίλιαμ του Κυρίου τράβηξαν τα δικά τους πιστόλια.

«Ζιλμόρε!» φώναξε ο Κάδμος. «Κρύψε το όπλο σου! Κι εσείς το ίδιο. Τώρα. Όποιος συνεχίσει νάχει όπλο έξω θα φύγει απ'την αίθουσα. Οι Κοντοναύτες ήρθαν να μας προσφέρουν τη βοήθειά τους, κι αυτό είναι σημαντικό. Κρύψτε τα όπλα σας.»

Ένας Σκοταδιστής ψιθύρισε κάτι στ'αφτί του Ζιλμόρου, κι εκείνος θηκάρωσε το πιστόλι του, ενώ θηκάρωναν τα πιστόλια τους και οι Κοντοναύτες. Ο Γουίλιαμ ο Κύριος δεν είχε τραβήξει όπλο· κάπνιζε μόνο

το τσιμπούκι του, που ο καπνός του βρομούσε απαίσια, γεμίζοντας την αίθουσα σαν πανούκλα.

Ο Κάδμος τον ρώτησε: «Είστε αρκετοί για να κάνετε αντιπερισπασμό;»

«Μόνο αντιπερισπασμό, μάστορα;» Φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια. «Όχι μόνο αντιπερισπασμό. Είμαστε έτοιμοι να τους σκίσουμε τα λαρύγγια από πίσω. Αλλά δεδομένου πάντα ότι κι εσείς θάρχεστ' από μπροστά να τους κλοτσήσετε στα τέτοια. Μονάχοι μας δε μπορούμε να κάνουμε ρούπι – εξηγημέν' αυτά.»

Η Καρζένθα-Σολ είπε: «Δεν ήξερα ότι οι Κοντοναύτες είναι τόσο πολλοί, Γουίλιαμ...»

«Δεν είναι μόνο οι Κοντοναύτες τσαντισμένοι με τους λεχρίτες της πλουτοκρατίας, Μικρογιγάντισσα,» της έκλεισε το μάτι ο Γουίλιαμ. «Έχουμε κι άλλες συμμορίες μαζί μας. Τσουτσέκια, ασφαλώς, όχι πανίσχυρα κορμιά σαν του λόγου μας.»

Ο Κάδμος κοίταξε την Καρζένθα ερωτηματικά. *Τι λες; Θα κάνουν τη δουλειά τους;*

Η μισθοφόρος αριστοκράτισσα ένευσε. «Νομίζω,» είπε προς όλους τους συγκεντρωμένους επαναστάτες, «πως το πρόβλημά μας λύθηκε από μόνο του. Προς το Λιμάνι του Κοντού πρέπει να κινηθούμε. Θα το πάρουμε αμέσως, όπως φαίνεται.»

Ο Ζιλμόρος ρουθούνησε. «Ούτε συμφωνημένα να τα είχατε!»

«Τι εννοείς, Ζιλμόρε;»

«Επάνω που μας έλεγες να πάμε στο Λιμάνι του Κοντού πετάχτηκαν τούτοι,» έδειξε τους Κοντοναύτες, «για να μας δηλώσουν πως είναι έτοιμοι να μας βοηθήσουν εκεί.»

«Δεν είναι τυχαίο. Βρισκόμαστε ακριβώς βόρεια του Λιμανιού του Κοντού, και οι Μικροί Γίγαντες έχουν γνωστούς εκεί από παλιά. Οι γνωστοί μας μας περιμένουν, όπως δείχνει.»

«Σας περιμένουν,» τη διαβεβαίωσε ο Γουίλιαμ ο Κύριος. «Και αυτοί που σας ξέρουν και αυτοί που έχουν ακούσει για σας.»

Η Καρζένθα συνέχισε να μιλά στον Ζιλμόρο: «Αν όμως εννοείς ότι είχα συζητήσει με τον Γουίλιαμ από πριν, όχι, δεν είχα συζητήσει μαζί του.»

Ο αρχηγός των Σκοταδιστών δεν το σχολίασε περισσότερο.

Ο Κάδμος είπε: «Συμφωνώ με την Καρζένθα. Θα επιτεθούμε στο Λιμάνι του Κοντού. Απόψε κιόλας. Ξεκινάμε το απόγευμα, αν δεν υπάρχουν διαφωνίες.» Κοίταξε πάλι τη μισθοφόρο αριστοκράτισσα. Εκείνη δεν μίλησε· δεν διαφωνούσε.

Ο Ζιλμόρος είπε: «Θ' ανακαλύψουμε αν οι Κοντοναύτες τάχουν όλα τόσο έτοιμα όσο λένε...»

«Τα πάντα είναι έτοιμα!» τους διαβεβαίωσε ξανά ο Γουίλιαμ ο Κύριος, βγάζοντας το τσιμπούκι του από το στόμα. «Το αίμα θα κυλήσει σαν το νερό του Ριγοπόταμου – και δε θάναι δικό μας αίμα. Και θα ευχαριστείτε τον Γουίλιαμ τον Κύριο και τους λεχρίτες του.» Τους έκλεισε το μάτι.

Ο Κάδμος δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί μήπως ήταν προδότης κι αυτός όπως ο Ορέλιντακ-Θολ· μήπως τους είχε στήσει κάποια παγίδα. Αλλά η Καρζένθα δεν φαινόταν να τον υποπτεύεται· επομένως....

Οι μαχητές της ελευθερίας μπήκαν στο Λιμάνι του Κοντού από τα βόρεια, κι αμέσως συνάντησαν αντίσταση από τις δυνάμεις της πλουτοκρατίας: φρουρούς και μισθοφόρους, αρκετά καλά οπλισμένους, και με τέσσερα ελικόπτερα να τους υποστηρίζουν από τον ουρανό. Το μεταβαλλόμενο αεροπλάνο των επαναστατών επιτέθηκε στα εχθρικά αεροσκάφη με τη βοήθεια των δύο ελικοπτέρων που είχε φέρει ο Μάρκος Ροδόχρωμος, ενώ το ενεργειακό κανόνι έβαλε προς τα πάνω, τη μια φωτεινή λόγχη μετά την άλλη. Συγχρόνως, οχήματα και πεζοί συγκρούονταν στους δρόμους.

Οι Κοντοναύτες και οι άλλες συμμορίες του Λιμανιού του Κοντού που είχαν προετοιμαστεί βγήκαν από τις κρυψώνες τους ορμώντας στις δυνάμεις της πλουτοκρατίας. Είχαν ήδη τοποθετήσει εκρηκτικά σε κάποια σημεία, και τώρα τα πυροδότησαν: έντονες εκρήξεις έγιναν, διαλύοντας οχήματα, σκοτώνοντας ανθρώπους, γκρεμίζοντας τοίχους, σπάζοντας παράθυρα και πόρτες. Μαχαιροβγάλτες ξεπηδούσαν από ανύποπτα μέρη, ξαφνιάζοντας τους μαχητές της πλουτοκρατίας και σκίζοντας τους λαιμούς τους. Συμμορίτες με πυροβόλα όπλα πετάγονταν από δω κι από κει, σκορπισμένοι, πυροβολώντας κατά βούληση. Μεγάλα φορτηγά παρουσιάστηκαν ξαφνικά, πέφτοντας πάνω στα ο-

χήματα της Φρουράς και των μισθοφόρων, κλείνοντας δρόμους, πατώντας φρουρούς και μισθοφόρους κάτω από τους τροχούς τους.

Οι συγκρούσεις δεν κράτησαν πολύ. Το Λιμάνι του Κοντού ήταν μικρότερο από την Οκράλντω και πάρθηκε πριν από τα μεσάνυχτα. Οι εναπομείναντες μαχητές της πλουτοκρατίας υποχώρησαν προς το Κεντρολίμανο. Οι συμμορίτες της περιοχής και οι αγωνιστές του φουσάτου της επανάστασης τούς καταδίωξαν ώς εκεί, πυροβολώντας τους, εκτοξεύοντας βόμβες καταπάνω τους, πετώντας τους ό,τι μπορούσαν να βρουν – πέτρες, κομμάτια από ξύλο, σπασμένα όπλα, σπασμένες πόρτες, σπασμένους τροχούς...

Οι επαναστάτες πανηγύριζαν, σύντομα, τη νίκη τους και κήδευαν τους νεκρούς τους με τη βοήθεια ιερωμένων του Κρόνου. Αλλά η Καρζένθα-Σολ προειδοποίησε να μη χαλαρώσουν επειδή η πλουτοκρατία είχε ηττηθεί εύκολα εδώ – «Ηττήθηκε εύκολα χάρη στους Κοντοναύτες, μην το ξεχνάτε» – και πρόσταξε να είναι όλοι σε εγρήγορση και να περιφρουρούν καλά τα νέα τους σύνορα. Επίσης, να ερευνήσουν κάθε δρόμο και κάθε πιθανώς ύποπτο μέρος του Λιμανιού του Κοντού, μήπως δυνάμεις της πλουτοκρατίας ακόμα κρύβονταν εδώ και σχεδίαζαν κάποια ύπουλη δολιοφθορά.

Η επόμενη μέρα, ωστόσο, ήρθε χωρίς κανέναν από τους φόβους της Καρζένθα-Σολ να γίνει πραγματικότητα. Η περιφέρεια ήταν, δίχως αμφιβολία, δική τους. Και κρατώντας τώρα υπό τον έλεγχό τους τον Τροχοδιώκτη, την Οκράλντω, και το Λιμάνι του Κοντού είχαν χωρίσει την ανατολική μεριά της Β' Ανωρίγιας από τη δυτική. Οι δυνάμεις της πλουτοκρατίας που απέμεναν στα δυτικά δεν μπορούσαν να έχουν άμεση επαφή με αυτές στα ανατολικά. Και όλες οι δυτικές περιφέρειες βρίσκονταν σε αναβρασμό...

Στο πολεμικό συμβούλιο, η Καρζένθα-Σολ πρότεινε να κινηθούν τώρα προς το Κάτω Λιμάνι ή τον Γενναιόψυχο. Αλλά πολλοί διαφωνούσαν μαζί της: επέμεναν να πάνε στο Κεντρολίμανο. Και οι Κοντοναύτες της ίδιας άποψης ήταν, όπως κι άλλες συμμορίες του Λιμανιού του Κοντού. «Παραξένως, να πούμε, βρίσκω πως αυτός ο τύπος με το μαύρο γυαλί τα λέει σωστά τώρα,» είπε ο Γουίλιαμ ο Κύριος, αναφερόμενος στον Ζιλμόρο. «Το Κάτω Λιμάνι είναι του κώλου, με το

συμπάθιο. Το Κεντρολίμανο πρέπει να γραπώσουμε τώρα! Θα κόψουμε την πλουτοκρατία απ'τον ποταμό έτσι!»

«Δε θα την αποκλείσουμε από τον Ριγοπόταμο,» του είπε η Καρζένθα. «Το Λιμάνι της Οργής θα εξακολουθεί να είναι υπό τον έλεγχό της, καθώς και το μικρό λιμάνι της Καπνοφόρου και το λιμάνι του Νυγμού.»

«Αυτά δεν είναι σημαντικά λιμάνια, ρε Μικρογιγάντισσα! Το ξέρεις, να πούμε, δεν το ξέρεις; Κανείς δεν τους δίνει σημασία. Κάτι κωλοπροβλήτες είναι. Τα βασικά λιμάνια είναι το Λιμάνι του Κοντού, το Κεντρολίμανο, και το Λιμάνι της Οργής.»

«Καλύτερα πρώτα να καταλάβουμε ολόκληρη τη δυτική Β' Ανωρίγια και μετά να κινηθούμε προς τα ανατολικά,» επέμεινε η Καρζένθα-Σολ. «Θα έχουμε έτσι συγκεντρώσει περισσότερους ανθρώπους στον στρατό μας, και ως τότε σίγουρα θα μας έχουν φέρει και περισσότερα όπλα.»

Αλλά οι πιο πολλοί επαναστάτες διαφωνούσαν έντονα μαζί της· απαιτούσαν να κινηθούν προς το Κεντρολίμανο. Και ο Κάδμος, τελικά, αποφάσισε να επιτεθούν εκεί. Εκτός των άλλων, οι γονείς του έμεναν στο Κεντρολίμανο, και ήθελε να τους δει, να μάθει αν ήταν καλά. Δεν τολμούσε να επικοινωνήσει τηλεπικοινωνιακά μαζί τους, για να μη δώσει αφορμή στα καθάρματα της πλουτοκρατίας να τους κάνουν κακό.

Η Καρζένθα θύμωσε με τον Κάδμο. Όταν ήταν μόνοι οι δυο τους, του είπε, φουρκισμένη: «Η γνώμη μου τώρα δεν έχει καμια σημασία για σένα!; Αυτοί είναι αρπακτικά – θέλουν το Κεντρολίμανο γιατί το θεωρούν καλύτερο για λεηλασία. Αλλά δεν ξέρουν από στρατηγική. Εγώ ξέρω από στρατηγική, και δεν μου δίνεις καμια σημασία!»

«Σου δίνω σημασία, Καρζένθα. Πώς μπορείς να νομίζεις ότι δεν-;»

«Αν μου έδινες σημασία θα αποφάσιζες να πάμε τώρα ή στο Κάτω Λιμάνι ή στον Γενναϊόψυχο – προς τα δυτικά, όχι προς τα ανατολικά!»

«Οι περισσότεροι ήθελαν να πάμε στο Κεντρολίμανο, Καρζένθα-»

«Άσε τις μαλακίες! Αν τους έλεγες να πάνε αλλού, θα πήγαιναν αλλού. Κανείς δεν θα σε αμφισβητούσε. Σε βλέπουν σαν ηγέτη, σαν... σαν προφήτη, γαμώ τα μούσια του Κρόνου!»

«Δεν είναι ακριβώς έτσι...» είπε ο Κάδμος, αν και ήξερε πως ήταν ακριβώς έτσι. Ή, τουλάχιστον, αν όχι ακριβώς έτσι, η περιγραφή της Καρζένθα δεν απείχε πολύ από την πραγματικότητα.

«Με κοροϊδεύεις; Νομίζεις ότι θα σου έλεγαν όχι;»

«Δε θα πάνε να βουτήξουν στον Ριγοπόταμο αν τους πω να πάνε.»

Η Καρζένθα ρουθούνισε, σταυρώνοντας τα χέρια της μπροστά της. «Θα πάνε,» είπε προκλητικά, αλλά όχι με τόσο δυνατή φωνή τώρα. «Επειδή είσαι ο προφήτης τους. Επειδή είσαι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής και πιστεύουν... διάφορα πράγματα για σένα.»

Ο Κάδμος αναστέναξε. Κάθισε κουρασμένα στον καναπέ του διαμερίσματος που τους φιλοξενούσε στο Λιμάνι του Κοντού, στον τεσσαρακοστό-έκτο όροφο μιας πολυκατοικίας που τρεις γέφυρες περνούσαν από κοντά της, συνδέοντάς την με άλλες πολυκατοικίες. «Καρζένθα... εσύ μ'έβαλες σ'αυτό το παιχνίδι. Εσύ δεν το ήθελες;»

«Ναι, αλλά...» Κόμπιασε, δεν ήξερε πώς να συνεχίσει· και μετά νόμιζε πως άκουσε τις σκέψεις της στα λόγια του Κάδμου, σαν ο «μυθικός» Αλυσοδεμένος Ποιητής να είχε διαβάσει το μυαλό της:

«Δε μου ζήτησες να γίνω αρχηγός τους υπό τον όρο να συμφωνώ πάντα μαζί σου.»

Η Καρζένθα δεν μπόρεσε παρά να γελάσει, κουνώντας το κεφάλι. Άναψε τσιγάρο και κάθισε δίπλα του. «Θα ήταν χρήσιμο, όμως,» είπε.

Ύψωσε ένα φρύδι του. «Χρήσιμο;»

«Λογικό, θέλω να πω. Δηλαδή, εννοώ ότι ξέρεις πως ξέρω από στρατηγική, Κάδμε. Το αμφιβάλλεις;»

«Δεν αμφιβάλλω για τις ικανότητές σου, Καρζένθα.» Τη φίλησε στην ακρη του στόματος.

«Αλλ' αυτή τη φορά δεν θέλησες να με ακούσεις...»

«Νομίζω πως είναι καλύτερα να πάρουμε το Κεντρολίμανο,» είπε ο Κάδμος.

«Ας πάρουμε το Κεντρολίμανο, τότε,» αποκρίθηκε η Καρζένθα, και τίναξε στάχτη στο πάτωμα.

Η επίθεση στο Κεντρολίμανο άρχισε με τα χαράματα. Οι συγκρούσεις κράτησαν ώς το απόγευμα περίπου, οπότε και ο στρατός της επανάστασης τράπηκα σε φυγή, με μεγάλες απώλειες. Το ένα από

τα δύο ελικόπτερα είχε καταστραφεί, το άλλο είχε χτυπηθεί· όλα τα οχήματα είχαν ζημιές· το ένα ερπυστριοφόρο είχε διαλυθεί, χρειαζόταν εντατικές επισκευές αν ήταν να ξαναλειτουργήσει. Πολλά πολεμοφόδια είχαν ξοδευτεί χωρίς λόγο. Πολλοί άνθρωποι είχαν τραυματιστεί.

Ο Ζιλμόρος ήταν ανάμεσά τους. Τον πήραν οι συμμορίτες του για να τον περιθάλψουν αφότου δέχτηκε μια σφαίρα στο αριστερό πόδι. Ο ίδιος ο Κάδμος παραλίγο να χτυπηθεί άσχημα, όταν χτυπήθηκε το μεταβαλλόμενο όχημα/αεροπλάνο μέσα στο οποίο βρισκόταν μαζί με την Καρζένθα.

Η επίθεση στο Κεντρολίμανο αποδείχτηκε τραγικό λάθος, όπως είχε προβλέψει η αρχηγός των Μικρών Γιγάντων. Αλλά δεν ήταν ευχαριστημένη για τη σωστή της πρόβλεψη· ήταν τσαντισμένη που ο Κάδμος δεν είχε εξαρχής βάλει φρένο στους βιαστικούς επαναστάτες, και που η ίδια δεν είχε καταφέρει να κάνει το φουσάτο να υποχωρήσει πιο ομαλά. *Δε θάπρεπε να με παραξενεύει, όμως, σκεφτόταν. Είναι δύσκολο να κάνεις όλους αυτούς να δράσουν ως ενιαίο σώμα.* Το στράτευμα της επανάστασης απαρτιζόταν από κάθε λογής ανθρώπους – απεγνωσμένους πολίτες μέχρι εγκληματίες. Δεν ήταν τακτικός στρατός. Δεν είχαν καμία εκπαίδευση. Δεν ήξεραν πώς να υπακούν διαταγές. Και την Καρζένθα τη θύμωναν οι μαχητές που δεν ήξεραν πώς να υπακούν διαταγές. Οι Μικροί Γίγαντες δεν ήταν σαν αυτούς τους λεχρίτες. Αλλά, δυστυχώς, το φουσάτο των επαναστατών δεν αποτελείτο μόνο από Μικρούς Γίγαντες· οι Μικροί Γίγαντες δεν ήταν παρά ένα μικρό, πολύ μικρό μέρος του. Ήταν, ουσιαστικά, οι διοικητές του.

Καθώς οι συντετριμμένοι επαναστάτες ανασυγκροτούνταν στο Λιμάνι του Κοντού, ο Σολάμνης'μορ ήρθε να βρει την Καρζένθα-Σολ και τον Κάδμο στη μεγάλη σκηνή τους κοντά στην Πλατεία Μόρελντηχ. «Ο έμπορος σάς καλεί,» είπε.

«Επάνω στην ώρα,» αποκρίθηκε ο Κάδμος.

«Ο έμπορος,» είπε ο Ερκάνης, που ήταν μαζί τους, καθισμένος σε μια γωνία της σκηνής, μ'ένα μπουκαλάκι νερό στα χέρια. Δεν είχε εμπλακεί στις συγκρούσεις στο Κεντρολίμανο και δεν είχε τραυματιστεί. Ήταν εδώ, στο Λιμάνι του Κοντού, και περίμενε ν'ακούσει για τη νίκη που ποτέ δεν συνέβη. «Ο Μάρκος Ροδόχρωμος;»

«Ναι,» απάντησε ο Σολάμνης'μορ.

«Εσύ πώς είσαι;» τον ρώτησε η Καρζένθα. «Εντάξει;» Ο μάγος είχε τραυματιστεί στον ώμο όταν το άρμα με το ενεργειακό κανόνι ανατράπηκε από το χτύπημα μιας ρουκέτας.

«Δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο, αρχηγέ. Ήμουν τυχερός. Μια απλή εξάρθρωση. Πονάει αλλά μπορώ να κουνήσω το χέρι μου. Περισσότερο ανησύχησα για το ενεργειακό κανόνι και για το άρμα, για νάμαι ειλικρινής.»

Η Καρζένθα δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει. Όπως πάντα, σκέφτηκε, ο μάγος ενδιαφέρεται πιο πολύ για τις μηχανές του απ'ότι για τον ίδιο του τον εαυτό. «Δεν έχει πάθει σοβαρές ζημιές, έτσι;»

«Οι ζημιές είναι αρκετές, αλλά όχι τίποτα που δεν μπορεί εύκολα να επισκευαστεί.»

Ο Ερκάνης ρώτησε: «Θα είναι κι η θυγατέρα μαζί με τον έμπορο;»

Ο Σολάμνης συνοφρυώθηκε. «Ποια θυγατέρα;»

«Τίποτα,» είπε ο Κάδμος. «Κάτι δικά μας λέει ο Ερκάνης.» Και πλησίωσε το τηλεπικοινωνιακό σύστημα της σκηνής. «Πες μου τον κώδικα επικοινωνίας, Σολάμνη.»

Ο μάγος τού τον είπε, και ο Κάδμος ήρθε σε επαφή με τον έμπορο.

Αυτή τη φορά ο Μάρκος Ροδόχρωμος δεν τους συνάντησε σε κάποιο κρυφό μέρος. Δεν υπήρχε λόγος. Τους συνάντησε σε μια αποθήκη του Λιμανιού του Κοντού, το οποίο βρισκόταν υπό τον έλεγχό τους. Το σημείο συνάντησης δεν ήταν σε κοινή θέα, αλλά ούτε και καλυμμένο. Και ο έμπορος έφερε με άνεση ό,τι ήθελε να τους φέρει.

Τους έδωσε όπλα, πολεμοφόδια, και συσκευές, καθώς και δύο εξάτροχα μεταγωγικά και το δεύτερο μεταβαλλόμενο όχημα που τους είχε υποσχεθεί ο αόρατος αρωγός τους, το οποίο έπαιρνε τρεις μορφές: ερπυστριοφόρο άρμα μάχης, τετράκυκλο όχημα για ταχύτερη μετακίνηση, και πολεμικό υποβρύχιο.

«Σας έχω, τώρα, φέρει όσα όπλα είχαμε συμφωνήσει,» είπε ο έμπορος στον Κάδμο και την Καρζένθα-Σολ. «Η δουλειά μου εδώ ολοκληρώθηκε.»

Ο Ερκάνης είχε έρθει μαζί τους στη συνάντηση με τον Ρόδοχρωμο, και το βλέμμα του ερευνούσε τα σκοτάδια και τις σκιές της αποθήκης, ψάχνοντας για εκείνη τη μυστηριώδη κουκουλοφόρο γυναίκα που εί-

χαν αναφέρει ο φίλος του και η αρχηγός των Μικρών Γιγάντων. Πουθενά δεν τη διέκρινε, όμως. Μονάχα μισθοφόρους του εμπόρου έβλεπε. Δεν είχε έρθει αυτή τη φορά; Γιατί;

Τι ανόητος που είμαι! σκέφτηκε ο Ερκάνης. *Για ποιο λόγο να έρθει; Τώρα οι Μικροί Γίγαντες δεν χρειάζεται να περάσουν απαρατήρητοι από τους πράκτορες ή τους μαχητές της πλουτοκρατίας.*

Γαμώτο!

Ήθελε να τη γνωρίσει. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ήταν θυγατέρα της Πόλης, και ο Ερκάνης ακριβώς για κάτι τέτοια μυστήρια της Ατέρμονης Πολιτείας ζούσε. Ήταν εθιστικά γι' αυτόν.

Είχε απογοητευτεί τώρα. Βρισκόταν στα πρόθυρα να ρωτήσει τον έμπορο *Πού είναι η θυγατέρα της Πόλης;* αλλά δεν το έκανε, φοβούμενος ότι θα ακουγόταν σαν ηλίθιος. Ο Ροδόχρωμος μάλλον θα γελούσε μαζί του. Ακόμα κι αν ήξερε ότι αυτή η γυναίκα ήταν θυγατέρα της Πόλης, δεν θα το έλεγε έτσι, στον καθένα. Το είχε αποδείξει, άλλωστε. Δεν είχε πει τίποτα γι' αυτήν στον Κάδμο και στην Καρζένθα.

Τα όπλα και τα πολεμοφόδια φορτώθηκαν σε φορτηγά των Μικρών Γιγάντων, δύο οδηγοί μπήκαν μέσα στα μεταγωγικά για να τα οδηγήσουν, και ο Σολάμνης'μορ μπήκε στο μεταβαλλόμενο όχημα, μαζί με δυο άλλους, για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή του με Μαγγανεία Κινήσεως.

«Δε θα ξανασυναντηθούμε, λοιπόν;» ρώτησε η Καρζένθα-Σολ τον Μάρκο Ροδόχρωμο.

«Φυσικά και θα ξανασυναντηθούμε, Καρζένθα, αλλά υπό άλλες συνθήκες προφανώς. Όπως παλιά.»

«Δε θα μου ξαναφέρεις δωρεάν εργαλεία, δηλαδή...» μειδίασε η Καρζένθα-Σολ.

«Μην ξεχνάς ότι δεν τα έφερνα εγώ ακριβώς.» Τα πονηρά μάτια του στένεψαν καθώς ένα αδιόρατο χαμόγελο σχηματιζόταν κάτω απ' το μουστάκι του.

«Ναι, ο κρυφός αρωγός μας... Ακόμα δεν είσαι πρόθυμος να μας αποκαλύψεις ποιος είναι;»

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι. «Δε μπορώ να δώσω τέτοια πληροφορία.»

«Ή, μήπως, θα έπρεπε να πω 'ποια είναι';»

Ο έμπορος γέλασε. «Δε με ξεγελάς τόσο εύκολα, Καρζένθα – το ξέρεις αυτό!»

«Ούτε το φύλο του αρωγού μας δεν θα μάθουμε, λοιπόν;»

«Μόνο αν ο ίδιος το αποφασίσει θα σας συστηθεί. Εγώ το μόνο που τώρα πλέον μπορώ να κάνω είναι να σας ευχηθώ καλή τύχη στον αγώνα σας. Αν και φαίνεται να τα πηγαίνετε καλά μέχρι στιγμής.»

«Μία ήττα είχαμε μόνο,» αποκρίθηκε η Καρζένθα, «κι αυτή ήταν εξαιτίας...» λοξοκοίταξε τον Κάδμο, «λάθος χειρισμών. Ελπίζουμε πως δεν θα επαναληφθεί.»

«Αν επαναληφθεί, ο κρυφός φίλος σας θα δυσανεστηθεί πολύ,» είπε ο Μάρκος Ροδόχρωμος σαν να σχολίαζε τον αποψινό καιρό. Που ήταν, παρεμπιπτόντως, καλός. Ούτε ομίχλη, όπως τις προηγούμενες φορές, ούτε κανένα άλλο ακραίο φαινόμενο.

Ο Κάδμος, η Καρζένθα, και ο Ερκάνης επιβιβάστηκαν στο φορτηγό απ'το οποίο είχαν βγει, και μαζί με τα υπόλοιπα οχήματα άρχισαν να κατευθύνονται προς τους δρόμους βόρεια των αποβάθρων του Λιμανιού του Κοντού.

«Δεν ήρθε η παράξενη γυναίκα...» είπε, απογοητευμένα, ο Ερκάνης, σαν να υπήρχε λόγος να δηλώσει το προφανές.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάδμος. «Και δεν ξέρω αν αυτό θα έπρεπε, ίσως, να μας καθησυχάζει ή όχι.»

«Τι εννοείς; Εγώ ήθελα να τη γνωρίσω! Γι'αυτό ήρθα, Κάδμε!»

Η Καρζένθα τού είπε: «Ακόμα κι αν ήταν εδώ, μάλλον δεν θα σ'άφηνε να την πλησιάσεις.»

«Θα την έβλεπα, τουλάχιστον.»

«Την κουκούλα της θα έβλεπες,» τον πείραξε ο Κάδμος.

Ο Ερκάνης αναποδογύρισε τα μάτια, μορφάζοντας, καταλαβαίνοντας αμέσως τον τόνο στη φωνή του φίλου του.

Ο Κάδμος γέλασε και τον χτύπησε φιλικά στον ώμο. «Ίσως να έχεις κι άλλη ευκαιρία, στο μέλλον.» Και πρόσθεσε, όταν κανείς δεν είπε τίποτα: «Για να μας βοηθά αυτή η γυναίκα, όποια – ό,τι – κι αν είναι, κάτι θέλει από εμάς. Πράγμα το οποίο σημαίνει ότι δεν θα έπρεπε να ενθουσιαζόμαστε αλλά, πιθανώς, να είμαστε επιφυλακτικοί. Τι νομίζεις, Καρζένθα;»

Η Καρζένθα παρατήρησε ότι ο Κάδμος έμοιαζε να θέλει να της δείξει ότι τώρα έπαιρνε τη γνώμη της σοβαρά. Αλλά τώρα ήταν αργά. *Έπρεπε να είχε πάρει τη γνώμη μου σοβαρά όταν του έλεγα να μην επιτεθούμε στο Κεντρολίμανο!*

Στρέφοντας ξανά το μυαλό της στην ερώτηση του ποιητή, θυμήθηκε το όνειρό της. Το όνειρο με την πορφυρόδερμη, ξανθομάλλα θυγατέρα της Πόλης. Και είπε: «Θα δούμε.»

Η φωνή της δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένας ψίθυρος.

Στο νου της άκουγε ξανά τα λόγια της ονειρικής θυγατέρας: *Μη με προδώσεις, Καρζένθα...*

Μη με προδώσεις...

Στο επόμενο πολεμικό συμβούλιο, ελάχιστοι διαφώνησαν με την Καρζένθα-Σολ όταν πρότεινε, επιτακτικά, να κινηθούν προς τα δυτικά· και ο Κάδμος υποστήριξε πλήρως την πρότασή της. Ούτε ο Ζιλμόρος δεν έφερε αντιρρήσεις· ίσως να είχε μάθει κάτι ύστερα από τον τραυματισμό στο αριστερό πόδι του, σκέφτηκε η Καρζένθα. Ευτυχώς, δεν είχε χτυπηθεί κόκαλο ή βασική αρτηρία, αλλά ο αρχηγός των Σκοταδιστών κούτσαινε τώρα λιγάκι από τ'αριστερά και κρατούσε ένα μπαστούνι για να στηρίζεται το οποίο θύμιζε ύποπτα ιερατικό ραβδί του Σκοτοδαίμονος – όχι πως η Καρζένθα-Σολ ήξερε πώς ακριβώς ήταν ένα ιερατικό ραβδί του Σκοτοδαίμονος, ή αν υπήρχε καν τέτοιο πράγμα. *(Ίσως θα έπρεπε να ρωτήσω ξανά τον Ερκάνη· αυτός είν' ο μόνος που μπορεί να ξέρει.)*

Οι επαναστάτες επιτέθηκαν στον Γενναίοψυχο μόλις επιδιόρθωσαν κάποιες ζημιές στα οχήματα και στα όπλα τους. Οι συμμορίες του Γενναίοψυχου αμέσως ξεσηκώθηκαν για να τους βοηθήσουν, και οι μαχητές της πλουτοκρατίας δεν ήταν και τόσοι πολλοί εκεί. Ήρθαν ενισχύσεις από τον Μονήρη, το Πέρασμα, και το Κάτω Λιμάνι, ελπίζοντας πως όλοι μαζί ίσως να επαρκούσαν για να εμποδίσουν τους επαναστάτες. Πρόβαλαν αξιοσημείωτη αντίσταση, αλλά δεν μπορούσαν να κρατήσουν τον Γενναίοψυχο, γιατί, εκτός από τις συμμορίες αυτής της περιφέρειας, στράφηκαν εναντίον τους και οι συμμορίες του Περάσματος, του Κάτω Λιμανιού, και του Μονήρη, βλέποντας πως τώρα οι

φρουροί και οι μισθοφόροι της πλουτοκρατίας εγκατέλειπαν τις περιοχές τους για να πάνε στον Γενναϊόψυχο.

Το μακελειό διήρκεσε δύο μέρες και ήταν μια πραγματικά χαοτική υπόθεση, μέσα στους δρόμους, στις σήραγγες, και στα οικοδομήματα της περιφέρειας, επάνω στις γέφυρές της και στις ταράτσες της. Οι δυνάμεις της πλουτοκρατίας ηττήθηκαν χωρίς μεγάλη δυσκολία, μην ξέροντας από πού να προστατευτούν, καθώς οι εξεγερμένοι τούς χτυπούσαν από παντού. Κανένα μέρος δεν ήταν ασφαλές γι'αυτούς. Κι όταν, τελικά, έγινε φανερό ότι είχαν χάσει, ότι δεν μπορούσαν να κρατήσουν τον Γενναϊόψυχο, δεν είχαν προς τα πού να υποχωρήσουν. Ο Μονήρης, το Πέρασμα, και το Κάτω Λιμάνι δεν ήταν πλέον φιλικά προς αυτούς και, φυσικά, ούτε στην Οκράλντω ή στο Λιμάνι του Κοντού μπορούσαν να πάνε. Όσοι δεν σκοτώθηκαν αιχμαλωτίστηκαν από τους αγωνιστές της επανάστασης.

Ο Κάδμος Ανθοτέχνης ζήτησε να φερθούν ανθρώπινα στους αιχμαλώτους, αλλά δεν νόμιζε ότι το αίτημά του μπορούσε να εισακουστεί. Όχι τελείως, τουλάχιστον. Η οργή των εξεγερμένων ήταν πολύ μεγάλη.

(Η οργή η τρομερή το αίμα των υπέρμαχων των δυναστών ζητά μονάχα με το αίμα τους μπορεί η φωτιά του μίσους να σβήσει, μουρμούριζε ο ποιητικός δαίμων στο μυαλό του.)

Καλύτερα αυτή η οργή να βρει μερικούς στόχους. Μερικά θύματα, αποφάσισε ο Κάδμος.

Δεν του άρεσε που το έκανε αυτό – το θεωρούσε βάρβαρο – όμως πρόσταξε να κρεμάσουν ορισμένους αιχμαλώτους σε κοινή θέα, από γέφυρες και από ψηλές πολυκατοικίες, ενώ άλλους διέταξε να τους δέσουν τα χέρια και τα πόδια με αλυσίδες σε οχήματα και να τους διαμελίσουν. Μέσα στη νύχτα, καθώς οι αποτρόπαιες διαταγές του πραγματοποιούνταν, είδε εκστασιασμένα πρόσωπα εξεγερμένων που γέμισαν την ψυχή του με τρόπο.

Έχουμε γίνει τέρατα.

Αλλά αναγκαία τέρατα.

Αυτοί φταίνε! Αυτοί μάς έκαναν τέρατα. Και τώρα πληρώνουν...

Ο Ερκάνης τού είπε ότι δεν έπρεπε να είχε δώσει τέτοιες διαταγές.

«Θα σκότωναν περισσότερους αιχμαλώτους αν δεν το έκανα,» αποκρίθηκε ο Κάδμος, προσπαθώντας να μη δείχνει προβληματισμένος.

Ένας ηγέτης της επανάστασης δεν έπρεπε να δείχνει προβληματισμένος, σωστά; Και ήταν ο ηγέτης τους τώρα. Όλοι συμφωνούσαν. «Καλύτερα πιο λίγοι παρά πιο πολλοί, Ερκάνη.»

«Ναι, ίσως...» αποκρίθηκε ο φίλος του, καθώς στέκονταν σε μια τάρτασα κοιτάζοντας κάτω δύο φρουρούς να διαμελίζονται από δίκυκλα που οι μηχανές τους μούγκριζαν, οι μεταλλικοί τροχοί τους ούρλιαζαν πάνω στο οδόστρωμα, και το πλήθος γύρω τους ζητωκραύγαζε. «Αλλά και πάλι... δεν έπρεπε.»

«Μην είσαι τόσο συμπονετικός με τους εχθρούς μας, Ερκάνη. Νομίζεις ότι αυτοί θα ήταν συμπονετικοί μαζί σου; Ή μαζί μου; Ή με οποιονδήποτε από εμάς;»

«Δεν ξέρω... Δεν...» Ο Ερκάνης κουνούσε το κεφάλι του, δυσανασχέτωντας.

«Όλοι μας το γνωρίζαμε ότι θα χυνόταν αίμα. Πολύ αίμα. Αλλιώς δεν θα γινόταν επανάσταση. Αλλιώς ο Τροχός του Βασάνου ποτέ δεν θα γύριζε.»

Ο Ερκάνης, αποφεύγοντας το βλέμμα του Κάδμου – που του φαινόταν σκληρό, τόσο σκληρό... – και αποφεύγοντας, συγχρόνως, να κοιτάζει κάτω, τα διαμελισμένα πτώματα και το τρελό πλήθος, σκέφτηκε: *Ο Τροχός του Βασάνου ακόμα δεν έχει γυρίσει, Κάδμε... απλώς τώρα λιώνει όποιον τύχει από κάτω του, κι έχει ολόκληρος βαφτεί κόκκινος.*

Η Θυγατέρα της Πόλης τι είχε, άραγε, στο μυαλό της; δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί ο Ερκάνης, ως αλληλουχία του προηγούμενου συλλογισμού του.

Όσο οι επαναστάτες κατακτούσαν τον Γενναιόψυχο και, ως συνέπεια, ολόκληρη τη δυτική μεριά της Β' Ανωρίγας Συνοικίας (τον Μονήρη, το Πέρασμα, το Κάτω Λιμάνι), στην ανατολική μεριά η πλουτοκρατία δεν έμεινε αδρανής. Οι δυνάμεις της εισέβαλαν στο Λιμάνι του Κοντού και, όταν οι συγκρούσεις στον Γενναιόψυχο είχαν λάβει τέλος, το Λιμάνι δεν ανήκε πια στην επανάσταση. Οι αγωνιστές που είχαν μείνει εκεί για να το κρατάνε είχαν τραπεί σε φυγή, προς την Οκράλντω, προς τον Γενναιόψυχο, προς το Κάτω Λιμάνι. Ο Γουίλιαμ ο Κύριος ήταν νεκρός· είχε σκοτωθεί μέσα σε μια έκρηξη, και ελάχιστοι από τους Κοντοναύτες είχαν ζήσει.

Αλλά τώρα οι επαναστάτες είχαν όλη την ενωμένη δύναμη της δυτικής μεριάς της Β' Ανωρίγιας μαζί τους – συμμορίες και ξεσηκωμένους πολίτες – και στράφηκαν αμέσως εναντίον των μαχητών της πλουτοκρατίας, για να τους διώξουν ξανά από το Λιμάνι του Κοντού. Οι συμπλοκές έληξαν μετά από τρεις μέρες (παρότι το Λιμάνι του Κοντού ήταν μικρή περιφέρεια) αφήνοντας ολόκληρη την περιοχή κομμάτια και θρύψαλα· αλλά, τουλάχιστον, ο στρατός της πλουτοκρατίας είχε υποχωρήσει, με τρομερές απώλειες. Είχαν αποσυρθεί στο Κεντρολίμανο.

Και τώρα οι επαναστάτες έλεγαν πάλι ότι προς τα εκεί έπρεπε να κατευθυνθούν – ώστε να καταδιώξουν τις ήδη χτυπημένες δυνάμεις της πλουτοκρατίας. Η Καρζένθα-Σολ συμφώνησε, αλλά τους προειδοποίησε πως θα συναντήσουν μεγάλη αντίσταση. «Μη νομίζετε ότι, επειδή εδώ τούς τρέψαμε σε φυγή, θα τους τρέψουμε εύκολα σε φυγή και στο Κεντρολίμανο.» Ύστερα από την προηγούμενη πανωλεθρία στο Κεντρολίμανο, οι άλλοι επαναστάτες είχαν μάθει να παίρνουν σοβαρά την άποψή της, έτσι όλοι είπαν να μη γίνει απερίσκεπτη καταδίωξη αλλά καλά σχεδιασμένη επίθεση.

Μόλις είχαν ετοιμαστεί, κινήθηκαν εναντίον του Κεντρολίμανου, και όντως η αντίσταση που συνάντησαν δεν ήταν μικρή. Ευτυχώς, ήταν κατάλληλα προετοιμασμένοι γι' αυτήν. Οι συμμορίες της περιοχής, ωστόσο, δεν μπορούσαν να τους προσφέρουν μεγάλη βοήθεια, γιατί τις πιο ισχυρές οι άνθρωποι της πλουτοκρατίας τις είχαν διαλύσει, φονεύοντας αρχηγούς και σκορπίζοντας και σκοτώνοντας μέλη. Αυτές που απέμεναν ήταν λίγες και όχι σπουδαίας δύναμης. Όμως η συμβολή τους δεν ήταν αμελητέα – ούτε έμοιαζαν να έχουν φοβηθεί από τη διάλυση των μεγάλων συμμοριών. Αν μη τι άλλο, η διάλυση των μεγάλων συμμοριών είχε κάνει τα μέλη τους να γίνουν πιο αποφασισμένα. Και, φυσικά, ήρθαν, όπως πάντα, και ανεξάρτητοι πολίτες για να πολεμήσουν εναντίον της πλουτοκρατίας.

Οι συγκρούσεις κράτησαν τρεις ημέρες και εδώ, όπως και στο Λιμάνι του Κοντού – αν και το Κεντρολίμανο ήταν σαφώς μεγαλύτερο. Οι δυνάμεις της πλουτοκρατίας τράπηκαν σε φυγή προς την Επισήμαντη. Και οι επαναστάτες – έχοντας αρπάξει αρκετούς από τους εξοπλισμούς και τα θωρακισμένα οχήματα των μισθοφόρων και των φρουρών –

σύντομα τούς καταδίωξαν, ενώ ακουγόταν πως και το Λιμάνι της Οργής βρισκόταν σε αναβρασμό. Οι συμμορίες του είχαν εξεγερθεί προτού έρθει εκεί ο στρατός της επανάστασης.

Παραπάνω από τη μισή Β' Ανωρίγια Συνοικία ήταν τώρα με το μέρος των επαναστατών. Και παντού το καζάνι κόχλαζε. Ο πόλεμος στην Επισήμαντη ήταν άγριος, οι θάνατοι πολλοί, και οι υλικές ζημιές ακόμα περισσότερες. Το μόνο που έδινε στους επαναστάτες τη μια νίκη κατόπιν της άλλης, νόμιζε ο Κάδμος, ήταν ίσως το ότι αγωνίζονταν για την πατρίδα τους – για τη ζωή τους – ενώ οι μισθοφόροι και οι φρουροί απλώς για πληρωμή. Οι πρώτοι δεν είχαν και πολλά που να τους δένουν με τη Β' Ανωρίγια. Ανά πάσα στιγμή ήταν έτοιμοι να φύγουν, αν έβλεπαν ότι η κατάσταση δεν τους συνέφερε. Και αρκετοί από τους φρουρούς ήρθαν με το μέρος της επανάστασης, ξαφνιάζοντας τον Κάδμο. Υπήρχαν επαναστάτες που, αρχικά, ήταν καχύποπτοι με τούτη την κίνηση των μελών της Φρουράς, αλλά δεν άργησαν να διαπιστώσουν ότι οι εξεγερμένοι φρουροί ήταν το ίδιο αποφασισμένοι με τους υπόλοιπους. Ένας απ'αυτούς, μάλιστα – ο Μαρσέλ Φοριβάλκω – κατέληξε να έχει, μέσω των ηρωικών πράξεών του, αρχηγική θέση ανάμεσα στους επαναστάτες.

«Γιατί πολεμάτε μαζί μας;» τον ρώτησε ένα απόγευμα ο Σκυφτός Στίβεν, ενώ και ο Κάδμος βρισκόταν κοντά τους, καπνίζοντας σιωπηλά, μέσα σ'ένα εγκαταλειμμένο μπαρ που είχε γίνει στέκι των επαναστατών στην εμπολέμη Επισήμαντη. «Για τους περισσότερους από εμάς, είστε ο εχθρός.»

«Η Β' Ανωρίγια είναι και δική μας πατρίδα, Στίβεν,» αποκρίθηκε νηφάλια ο Μαρσέλ, καθισμένος σ'ένα από τα ψηλά σκαμνιά, μ'ένα ποτήρι Σεργήλιο οίνο στο χέρι (από τα λίγα ποτά που πλέον είχαν απομείνει στο μπαρ).

«Ναι, σίγουρα, αλλά και πάλι...» μόρφασε ο Σκυφτός Στίβεν, περιστρέφοντας νευρικά το ποτήρι του με την Αφρισμένη Κυρά πάνω στον πάγκο. «Σας πληρώνουν οι άνθρωποι που πολεμάμε.»

«Και νομίζεις ότι η πληρωμή είναι τόσο καλή για να πάμε να σκοτωθούμε;»

«Είναι όμως αρκετά καλή για να πάτε να σκοτώσετε;»

«Μην το γυρίζεις τώρα, αδελφέ,» είπε ο Μαρσέλ, «γιατί εμείς δεν είμαστε οι μόνοι που σκοτώνουμε. Ο καθένας έχει τους λόγους του που μπορεί να σκοτώσει – όχι πως συμφωνώ με τον άσκοπο θάνατο, σε καμία περίπτωση. Το θέμα εδώ, όμως, είναι ότι η πλουτοκρατία, πολύ απλά, δεν μας πληρώνει αρκετά καλά για να δώσουμε τις ζωές μας γι'αυτήν. Και η κατάσταση δεν φαίνεται ευνοϊκή για εμάς. Η επανάσταση θα νικήσει, Στίβεν–»

«Το ξέρω πως θα νικήσει. Ποτέ δεν το αμφέβαλλα.» (Ψέματα μάλλον, σκέφτηκε ο Κάδμος παρατηρώντας τον. Ποιος δεν είχε τις αμφιβολίες του; Ποιος δεν τις έχει ακόμα;)

«Αλλά έστω ότι νικούσε η πλουτοκρατία,» είπε ο Μαρσέλ. «Τι θα είχαμε κερδίσει εμείς, οι φρουροί; Θα είχαμε σκοτώσει πόσους ανθρώπους που είναι, ουσιαστικά, συμπατριώτες μας; Και τι θα είχε καλύτερεύσει στη Β' Ανωρίγια; Τίποτα. Κατά πάσα πιθανότητα, τα πράγματα θα γίνονταν ακόμα πιο καταπιεστικά για τον πολύ κόσμο, κι αυτό θα είχε ως αποτέλεσμα περισσότερες φασαρίες – και περισσότερες αφορμές για να πάμε ξανά να χύσουμε αίμα συμπατριωτών μας, ή να τους χτυπήσουμε, ή να τους κακομεταχειριστούμε και να τους φυλακίσουμε.»

«Ναι...» είπε ο Σκυφτός Στίβεν σκεπτικά, πίνοντας μια γουλιά από την Αφρισμένη του. «Και θεωρείς ότι όλοι οι φρουροί που ήρθαν μαζί μας έτσι το σκέφτηκαν το πράγμα;»

«Δεν ξέρω τι σκέφτεται ο καθένας. Σου λέω τι έχω εγώ στο μυαλό μου.»

Ο Κάδμος το έβρισκε πολύ ενδιαφέρον ν'ακούει τι είχε να πει ο κάθε επαναστάτης για τον εαυτό του. Αλλά αναρωτιόταν πόσο αίμα θα χυνόταν μέχρι να τελειώσει τούτη η υπόθεση. Και πόσες βιαιοπραγίες θα γίνονταν. *Σαν τους αιχμαλώτους τους οποίους ο ίδιος πρόσταξα να σκοτώσουν παραδειγματικά...*

Έχουμε γίνει Αναγκαία Τέρατα...

Πριν από τρεις μέρες, είχε επισκεφτεί τους γονείς του στο Κεντρολίμανο, όταν η επανάσταση το είχε καταλάβει. Ευτυχώς, κανείς δεν τους είχε πειράξει. Μια μικρή συμμορία τούς είχε κρύψει – για το οποίο ο Κάδμος ήταν ευγνώμων. Η συμμορία ονομαζόταν Κλεφτόμυαλοι, κι ασχολούνταν με λαθραία κυρίως – αλλά μικροπράγματα, όχι τίποτα

σπουδαία εμπορεύματα. Παρακολουθούσαν εδώ και μέρες τους γονείς του Κάδμου επειδή θαύμαζαν την επανάσταση και ήθελαν να την προστατέψουν, σε περίπτωση που η πλουτοκρατία επιχειρούσε να τη χτυπήσει ύπουλα. Όταν είδαν τη Φρουρά να πλησιάζει το σπίτι των γονιών του Κάδμου, οι Κλεφτόμυαλοι τούς πήραν γρήγορα από εκεί, ακολουθώντας κρυφά μονοπάτια που μονάχα εκείνοι ήξεραν. Δεν ήταν βέβαιο ότι οι φρουροί έρχονταν για να τους συλλάβουν, αλλά με τις δυνάμεις της επανάστασης στο κατώφλι του Κεντρολίμανου αυτό ήταν το ασφαλέστερο να υποθέσει κανείς.

Όταν ο Κάδμος συνάντησε, τελικά, τον πατέρα του και τη μητέρα του διαπίστωσε ότι, παρότι χαίρονταν που τον ξανάβλεπαν, τον κοίταζαν σαν να μην τον γνώριζαν, σαν να ήταν κάποιος άλλος, όχι ο γιος τους. Η αντίδρασή τους ήταν πολύ πιο παράξενη από του Ερκάνη.

Τον είχε βάλει σε σκέψεις.

Έχουμε γίνει Αναγκαία Τέρατα...

Κάτι μέσα του, όμως, του έλεγε πως οι μεγαλειώδεις πράξης μόνο έτσι επιτελούνταν. Όφειλε να παραμερίσει τέτοια μικροπρεπή αισθήματα από μέσα του. Δεν τον βοηθούσαν, σε τίποτα.

Καθισμένος σε μια από τις καρέκλες του μπαρ, κοίταξε, γι'ακόμα μια φορά, τις κομμένες χειροπέδες στους καρπούς του. *Είμαι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής τώρα. Από τότε που η Φρουρά ήρθε να με συλλάβει και οι Μικροί Γίγαντες με έσωσαν, ο παλιός Κάδμος πέθανε. Δεν έχει νόημα να τον θυμάμαι.*

Έσβησε το τσιγάρο του στο τασάκι.

Είδε την Καρζένθα να μπαίνει στο μπαρ, να κοιτάζει τριγύρω μες στα χαμηλά φώτα, να τον εντοπίζει εκεί όπου καθόταν, και να τον πλησιάζει. Ανάβοντας τσιγάρο κάθισε πλάι του.

«Δε θα πιεις;» τη ρώτησε ο Κάδμος ενώ συγχρόνως παρατηρούσε πως η έκφρασή της ήταν για κάποιο λόγο προβληματισμένη. Τι είχε στο μυαλό της;

«Τα ποτά τελειώνουν ούτως ή άλλως. Και ο καπνός μου κάνει πιο καλό απ'αυτά.» Τον φύσηξε απ'την άκρη του στόματός της.

«Σοβαρά, ε;»

Η Καρζένθα τον λοξοκοίταξε και, μεταξύ αστείου και σοβαρού, είπε: «Παραείσαι επικριτικός μαζί μου,» πιέζοντάς τον στα πλευρά, έντονα, με τα δάχτυλά της τεντωμένα. «Οργίζομαι.»

Ο Κάδμος μειδίασε αχνά κάτω απ'το μουστάκι του. Αλλά είπε σοβαρά: «Κάτι σε απασχολεί. Το καταλαβαίνω, Καρζένθα.»

«Οι γονείς μου απέχουν πέντε τετράγωνα από εκεί όπου μαχόμαστε.»

Ο Κάδμος συνοφρυώθηκε. «Οι γονείς σου;»

«Μόνο εσύ έχεις γονείς, νομίζεις; Εγώ έπεσα απ'τον ουρανό; Ήρθα από Αιθέρα, μήπως;»

Ο Κάδμος δεν μίλησε την περίμενε να συνεχίσει.

Η Καρζένθα τράβηξε ακόμα μια τζούρα απ'το τσιγάρο της. «Είναι καλά, τουλάχιστον, απ'ό,τι έχω μάθει από μια τοπική συμμορία.» Και είπε: «Δεν τους ξέρεις καθόλου τους γονείς μου, ε;»

«Όχι,» παραδέχτηκε ο Κάδμος ανασηκώνοντας τους ώμους. «Δεν μου έχεις πει ποτέ γι'αυτούς. Είναι μισθοφόροι, σαν εσένα;»

Η Καρζένθα γέλασε. «Βιβλιοπωλείο έχουν. Την *Τελευταία Σελίδα*.»

«Τι;» έκανε ο Κάδμος. «Η *Τελευταία Σελίδα* ανήκει στους γονείς σου;»

Η Καρζένθα δεν γελούσε πλέον αλλά χαμογελούσε πλατιά. «Μην κάνεις λες κι είναι ορυχείο ενέργειας.»

«Είναι αρκετά φημισμένο βιβλιοπωλείο, Καρζένθα. Και πάντα μου έλεγες ότι η οικογένειά σου δεν έχει πολλά λεφτά...»

«Η οικογένειά μου δεν έχει πολλά λεφτά,» τόνισε εκείνη. «Απλώς το βιβλιοπωλείο τους είναι κάπως γνωστό. Κυρίως για τα σπάνια βιβλία που φέρνει.»

Ο Κάδμος ένευσε. «Και για τη διαρρύθμισή του. Είναι φιλικό.»

«Εσύ ξέρεις απ'αυτά καλύτερα από εμένα. Το έχεις επισκεφτεί, υποθέτω...»

«Ναι, μερικές φορές. Αν και δεν πολυπήγαινα στην Επισήμαντη, όπως ξέρεις. Τα πάντα είναι πιο ακριβά στην Επισήμαντη.»

«Ή, τουλάχιστον, ήταν.»

«Ήταν,» συμφώνησε ο Κάδμος. Τώρα η Επισήμαντη σμπαραλιαζόταν ολόενα και περισσότερο από τις συγκρούσεις. Ο Κάδμος αναρωτήθηκε πώς θα συνερχόταν η Β' Ανωρίγια ύστερα απ'όσα θα γίνονταν μέχρι να διωχτεί η πλουτοκρατία.

«Τέλος πάντων,» είπε η Καρζένθα. «Σύντομα θα τους δω, αν όλα πάνε καλά.»

«Και δε σε χαροποιεί αυτό;»

«Δεν ξέρουν ότι είμαι μες στην επανάσταση, Κάδμε. Οι εφημερίδες και οι τηλεοπτικοί σταθμοί όλο για σένα λένε.»

«Παρότι ποτέ δεν έχω μιλήσει σε δημοσιογράφο...» Του το είχαν ζητήσει αλλά, συστηματικά, αρνιόταν. Θα μιλούσε μόνο όταν είχε τελειώσει το έργο του στη Β' Ανωρίγια, και όχι πριν.

«Γι'αυτούς εσύ είσαι η επανάσταση.»

«Ακόμα δεν καταλαβαίνω, Καρζένθα, γιατί σε προβληματίζει που θα συναντήσεις τους δικούς σου.»

«Τι δεν καταλαβαίνεις; Σου είπα, δεν ξέρουν ότι είμαι με την επανάσταση.»

«Και λοιπόν; Δε θα το έχουν υποθέσει, με τόσους που έχουν ξεσηκωθεί από τη δυτική μεριά της Β' Ανωρίγιας;»

«Οι γονείς μου ποτέ δεν ενέκριναν το ότι έγινα μισθοφόρος, ούτε το ότι αποφάσισα να φτιάξω τη δική μου μισθοφορική ομάδα.»

«Θα τα έχουν ξεχάσει αυτά τώρα, Καρζένθα,» είπε ο Κάδμος. «Με τον πόλεμο... με όλα όσα συμβαίνουν... αυτά είναι αμελητέα.» Και σηκώθηκε απ'την καρέκλα για να φέρει ένα ποτήρι Γλυκό Κρόνο για την ερωμένη του κι ένα για τον εαυτό του.

«Καλά,» του είπε η Καρζένθα καθώς έπινε μια γουλιά, «το γεγονός ότι οι ιδιοκτήτες της Τελευταίας Σελίδας έχουν το -Σολ ως δεύτερο συνθετικό του ονόματός τους δεν σε έκανε να υποψιαστείς τίποτα;»

«Οι Σόλ'φερκορν είναι μεγάλος Οίκος, δεν είναι; Δεν το φαντάστηκα ότι θα ήταν γονείς σου, Καρζένθα. Υπέθεσα ότι ίσως να ήταν απόμακρα ξαδέλφια σου.»

«Στη Β' Ανωρίγια,» τον πληροφόρησε η Καρζένθα-Σολ, «δεν υπάρχουν και τόσοι πολλοί Σόλ'φερκορν, αγάπη μου.» Και είπε, συζητητικά: «Γενικώς, ο Οίκος μας ήταν ανέκαθεν φημισμένος για τα βιβλιοπωλεία και τις βιβλιοθήκες του απ'άκρη σ'άκρη της Ατέρμονης Πολιτείας. Γι'αυτό κιόλας η απόφασή μου να γίνω μισθοφόρος θύμωσε τους γονείς μου. Το έβλεπαν ως... κάτι το τελείως αταίριαστο με τον Οίκο μας.»

«Αρχίζω να καταλαβαίνω τώρα. Αλλά σου ξαναλέω, αποκλείεται νάναι ακόμα θυμωμένοι μαζί σου. Θα χαρούν που θα σε δουν· είμαι βέβαιος.»

Το απόγευμα της επόμενης ημέρας, που η επανάσταση είχε καταλάβει την περιοχή γύρω από την *Τελευταία Σελίδα*, ο Κάδμος διαπίστωσε ότι είχε κάνει λάθος στην πρόβλεψή του. Οι επαναστάτες τον θεωρούσαν προφήτη, ίσως, αλλά ο ίδιος έκρινε πως δεν ήταν καθόλου καλός προφήτης.

Οι γονείς της Καρζένθα-Σολ έμεναν σ'ένα διαμέρισμα πάνω από το βιβλιοπωλείο τους και δεν χάρηκαν και τόσο που την είδαν. Ειδικά, μάλιστα, που την είδαν ανάμεσα στους επαναστάτες και τόσο κοντά στον Αλυσσοδεμένο Ποιητή.

(Αργότερα, ο Κάδμος τη ρώτησε: «Δεν είχες ποτέ μιλήσει στους γονείς σου για μένα;» λιγάκι έκπληκτος.

«Φυσικά και όχι. Τι δουλειά είχαν να ξέρουν;» αποκρίθηκε εκείνη, σαν αυτό να ήταν απόλυτα φυσικό.

Μετά, όμως, ο Κάδμος σκέφτηκε πως ούτε εκείνος είχε μιλήσει στους δικούς του για την Καρζένθα-Σολ. Αλλά αυτό ήταν φυσικό, δεν ήταν; Η Καρζένθα διεύθυνε μια μισθοφορική ομάδα που πλέον ήταν, ουσιαστικά, συμμορία. Ήταν από εκείνα τα πρόσωπα που, όταν σχετίζεσαι μαζί τους, συνήθως δεν το λες στους γονείς σου παρά μόνο αν δεν μπορείς να κάνεις αλλιώς.)

Ο πατέρας της την κοίταζε επικριτικά και ήταν κοφτός και τυπικός μαζί της, καθώς και με τον Κάδμο που τη συνόδευε. Η μητέρα της είπε μονάχα «Τουλάχιστον είσαι καλά» και μετά πήγε σ'άλλο δωμάτιο, σαν να προτιμούσε να μην έχει πολύ επαφή με την κόρη της. Αλλά και η Καρζένθα και ο Κάδμος την είδαν να κρυφοκοιτάζει από μια χαραγμένη πόρτα και να κρυφακούει όσα έλεγαν με τον πατέρα της Καρζένθα.

Ο Ερκάνης ήρθε πάνω που ο ποιητής και η μισθοφόρος ήταν έτοιμοι να φύγουν, και ρώτησε αν θα μπορούσε να έχει πρόσβαση στο βιβλιοπωλείο για λίγο. Η *Τελευταία Σελίδα* ήταν, ασφαλώς, κλειστή λόγω των συγκρούσεων – τα ρολά της ήταν κατεβασμένα – αλλά ο πατέρας της Καρζένθα πάντα εκτιμούσε τους ανθρώπους που είχαν πάθος για τα βιβλία. «Τι ψάχνεις;» ρώτησε τον Ερκάνη.

Εκείνος απάντησε: «Τη *Θυγατρική Εντροπία*.»

Ο πατέρας της Καρζένθα συνοφρυώθηκε. «Αυτό το τρελό βιβλίο; Που καταγράφει περιστατικά με τις Θυγατέρες της Πόλης;»

«Το ξέρετε...»

«Το έχω διαβάσει.»

«Το έχετε στο βιβλιοπωλείο; Γνωρίζω πως είναι αρκετά σπάνιο...»

«Το έχουμε,» αποκρίθηκε ο πατέρας της Καρζένθα. «Πάμε κάτω· θα σου το βρω. Και είναι δωρεάν.»

«Όχι, δεν μπορώ να το πάρω δωρεάν...» διαφώνησε ο Ερκάνης καθώς όλοι τους έβγαιναν από το διαμέρισμα.

«Φυσικά και μπορείς. Είσαι φίλος της κόρης μου, δεν είσαι;»

«Ναι, γνωριζόμαστε. Βασικά, φίλος του Κάδμου είμαι, κι έτσι γνώρισα και την Καρζένθα.»

«Δωρεάν το παίρνεις.» Ο πατέρας της άνοιξε την πόρτα του ανελκυστήρα.

«Το κάνετε αυτό για όλους τους φίλους της Καρζένθα;»

«Είσαι ο πρώτος που γνωρίζω.»

Ο Ερκάνης στράφηκε να κοιτάξει τη μισθοφόρο, παραξενεμένος.

Εκείνη μειδίασε. «Πάμε κάτω,» είπε.

«Τι βιβλίο είναι αυτό;» τον ρώτησε, όταν το είχαν πάρει από τα πλημμυρισμένα ράφια της *Τελευταίας Σελίδας* και είχαν βγει στους δρόμους της Επισήμαντης ενώ ο πατέρας της είχε ανεβεί ξανά στο διαμέρισμά του. «Νομίζεις ότι θα σου χρειαστεί για την... υπόθεσή μας;»

«Δεν αποκλείεται να διαβάσω κάτι χρήσιμο,» αποκρίθηκε ο Ερκάνης, κρατώντας τη *Θυγατρική Εντροπία* στα χέρια του και ξεφυλλίζοντάς την.

«Παράξενος τίτλος, πάντως,» παρατήρησε ο Κάδμος. «Αναρωτιέμαι ποιος περίεργος να τον σκέφτηκε.»

«Ο συγγραφέας είναι άγνωστος,» τον πληροφόρησε ο Ερκάνης. «Το βιβλίο περιλαμβάνει αναφορές από διάφορα περιστατικά με Θυγατέρες της Πόλης. Πράγματα που συνέβησαν αρκετά παλιά.»

«Πόσο παλιά;»

«Σύμφωνα μ'ό,τι λέει εδώ» – έδειξε το οπισθόφυλλο – «έως και πριν από τριακόσια χρόνια.»

«Και είναι αληθινά;»

«Ακόμα και τα ψέματα κρύβουν αλήθειες, Κάδμε.»

Τυπική απάντηση για τον Ερκάνη, σκέφτηκε ο Κάδμος, βέβαιος ότι δεν πρόκειται να έπαιρναν καμία χρήσιμη πληροφορία απ'αυτό το βιβλίο. Πολλά τέτοια βιβλία με σαχλούς μύθους κυκλοφορούσαν. Ορισμένα, δε, είχαν τόσο μεγάλη φήμη που αναρωτιόσουν αν ο κόσμος είχε τρελαθεί.

/22\

Ενόσω οι Νομάδες πορεύονται, η Μιράντα συζητά με τον σαμάνο που βοήθησε στη διάσωσή της, αποκαλύπτοντάς του πράγματα που ελάχιστοι γνωρίζουν και, αφού η σορός του αρχηγού των Πνευμάτων έχει καεί, η Εύνοια προσφέρει συγχώρεση, ζητώντας κι από τους άλλους να συγχωρέσουν και, όταν οι Νομάδες έχουν πλέον αφήσει την Αμφίνομη πίσω τους, η Μιράντα αρχίζει να έχει κάποιες υποψίες γιατί η Πόλη την οδήγησε μαζί τους...

Η Εύνοια φοβόταν ότι ίσως η Κορίνα να επιχειρούσε και κανένα άλλο ύπουλο κόλπο όσο βρίσκονταν εδώ, έτσι μόλις ξημέρωσε πρόσταξε να ξεκινήσουν, και οι Νομάδες των Δρόμων άρχισαν να διαλύουν τον καταυλισμό τους.

Η Σορέτα, με τη βοήθεια των Πνευμάτων των Δρόμων, ανέβασε τη σορό του Δεινοχάρη στην οροφή του μεγάλου ερπυστριοφόρου οχήματος με τα δύο πατώματα, και η Τζουλιάνα, η ιέρεια του Κρόνου, ανέβηκε μαζί τους. Αλλά δεν έκανε την κηδεία από τώρα. Σύμφωνα με το έθιμο των Νομάδων, ο νεκρός έπρεπε να κηδευτεί ενόσω ταξίδευαν.

Περίμενε, έτσι, μέχρι να έχουν όλοι μαζέψει τις σκηνές τους και να έχουν αρχίσει να κινούνται βαδίζοντας γύρω από τα οχήματά τους. Τότε άναψε φωτιά και ξεκίνησε την κηδεία.

Η Μιράντα, περπατώντας κοντά στην Εύνοια η οποία προπορευόταν, παρατηρούσε ότι οι Νομάδες βρίσκονταν σε αναστάτωση. Αναμφίβολα, ο θάνατος του Δεινοχάρη πρέπει να τους είχε προβληματίσει όλους και οι φήμες για όσα συνέβησαν χτες βράδυ στην Ανεμόζωη πρέπει να εξαπλώνονταν σαν πυρκαγιά ανάμεσά τους, από τον έναν στον άλλο.

Η Μιράντα ήθελε να μιλήσει σ'έναν συγκεκριμένο από αυτούς. «Πού είναι ο Θόρινταλ;» ρώτησε την Αδελφή της.

«Του ζήτησα ν'ανεβεί στο ερπυστριοφόρο, να μη βαδίζει σήμερα. Είναι ακόμα λιγάκι ζαλισμένος από αυτό που έκανε χτες βράδυ.»

«Να πάω να τον δω;»

Η Εύνοια ένευσε. «Μπες από αυτή εκεί την πόρτα,» είπε δείχνοντας το ερπυστριοφόρο, «ανέβα τη σκάλα στα δεξιά σου, και χτύπα τη δεύτερη πόρτα αριστερά.»

Η Μιράντα έφυγε κοντά από την Αδελφή της. Πλησίασε το ερπυστριοφόρο, νιώθοντας τα μάτια διάφορων Νομάδων επάνω της. Σίγουρα αναρωτιόνταν ποια να ήταν· αν ήταν κι αυτή σαν την «Κυρά των Δρόμων» – όπως φαινόταν να έχει τελευταία ονομάσει τον εαυτό της η Εύνοια.

Έχει πετύχει, πάντως, κάτι που είναι όντως αξιοσημείωτο, σκέφτηκε η Μιράντα για την Αδελφή της. Δεν είχε αντικρίσει ποτέ ξανά κάτι παρόμοιο – κάτι σαν τους Νομάδες των Δρόμων – και ήταν πολύ γριά.

Μπήκε στο ερπυστριοφόρο και είδε μέσα ένα Πνεύμα των Δρόμων – φρουρός μάλλον – να την κοιτάζει αλλά να μη μιλά· ούτε επιχείρησε να τη σταματήσει. Η Μιράντα ανέβηκε στο δεύτερο πάτωμα και πλησίασε τη δεύτερη πόρτα από τ'αριστερά. Ήταν κλειστή. Ύψωσε τη γροθιά της και χτύπησε με τις φάλαγγες, τρεις φορές, δυνατά.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε μια φωνή από μέσα.

«Δε με γνωρίζεις, Θόρινταλ, αλλά εγώ ξέρω για σένα. Και θα ήθελα να σου μιλήσω, ει δυνατόν.»

Η πόρτα άνοιξε, αποκαλύπτοντας έναν χρυσόδερμο άντρα με μακριά κόκκινα μαλλιά. Αρκετά όμορφο, όφειλε να παρατηρήσει η Μιράντα. Χτες βράδυ, μες στην αναστάτωση και τη νύχτα, δεν είχε προλάβει να τον καλοκοιτάξει. Επιπλέον, η ομορφιά του χανόταν από το γεγονός ότι τότε ήταν, στην καλύτερη περίπτωση, μισολιπόθυμος.

Ο Θόρινταλ την κοίταξε από πάνω ως κάτω.

«Ξέρεις ποια είμαι;» τον ρώτησε εκείνη.

«Η Μιράντα.»

«Σου είπε η Λάρνια για μένα;»

Ο Θόρινταλ ένευσε. «Και σε έδειξε καθώς στεκόσουν πλάι στην Εύνοια. Είσαι κι εσύ...;»

«Ναι, είμαι κι εγώ Θυγατέρα. Να περάσω;»

Ο Θόρινταλ μόρφασε. «Ελα...» Αναρωτιόταν τι διαφορές μπορεί να υπήρχαν ανάμεσα στις Θυγατέρες της Πόλης, και τι ομοιότητες. Επιπλέον, από όσα τού είχε πει η Λάρνια από το πρωί, δεν είχε πολυκατα-

λάβει τι συνέβαινε εδώ. Η Μιράντα πρέπει να ήταν παγιδευμένη μέσα σε μια υπόγεια αποθήκη στην Ανεμόζωη... αλλά γιατί; Και τι σχέση είχε εκείνη η Θυγατέρα με τους δρεπανοφόρους δαίμονες;

Η Λάρνια δεν είχε δώσει και πολύ σημασία σε όσα έλεγαν η Εύνοια και η Μιράντα μεταξύ τους. Ανησυχούσε για εκείνον, και ήταν περίλυπη για τον θάνατο της Γιάαμκα. Και ο Θόρινταλ είχε λυπηθεί που η μεγάλη καφετιά γάτα σκοτώθηκε. Τη γνώριζε μονάχα για μερικές μέρες αλλά την είχε συμπαθήσει. Ήταν σπάνιο ζώο σε όλη τη Ρελκάμνια εκτός από τη Νυχωτή.

«Κάθισε,» είπε στη Μιράντα, δείχνοντας ένα σκαμνί μες στην καμπίνα του, η οποία ήταν μικρή. Το κρεβάτι ήταν στενό και κολλημένο στον τοίχο. Δεύτερο σκαμνί δεν υπήρχε. Παραδίπλα ήταν ένα μπαούλο. Και το μοναδικό παράθυρο του δωματίου ήταν στρογγυλό και όχι μεγαλύτερο από είκοσι εκατοστά.

Η Μιράντα κάθισε, και ο Θόρινταλ πήρε θέση αντίκρυ της, στην άκρη του κρεβατιού. Τα γόνατά τους ακουμπούσαν η καμπίνα ήταν μικρή.

«Είσαι όντως Θυγατέρα της Πόλης;»

«Θες να δεις το σημάδι μου;»

«Όχι, απλώς... απλώς για μένα είναι λιγάκι περίεργο όλο αυτό το θέμα. Μέχρι στιγμής δεν πίστευα ότι ήταν αληθινός ο συγκεκριμένος μύθος.»

«Τα περισσότερα που λέγονται για εμάς δεν αληθεύουν, Θόρινταλ.»

«Το κατάλαβα αυτό.»

«Θέλω να σε ρωτήσω κάποια πράγματα,» του είπε η Μιράντα.

«Κι εγώ το ίδιο, αλλά αφού μίλησες πρώτη....»

«Μπορείς να μου πεις τι είδες ακριβώς όταν αντιμετώπισες τα στοιχειάκα πνεύματα της Κορίνας; Και πώς ακριβώς τα έδιωξες; Με κάποιο Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, ίσως;»

«Δεν ξέρω ξόρκια· είμαι σαμάνος, δεν έχω εκπαιδευτεί από τα μαγικά τάγματα. Και ποια είναι η Κορίνα; Είναι Θυγατέρα κι αυτή;»

«Ναι, δυστυχώς είναι Αδελφή μας. Θα σου πω μετά για την Κορίνα. Πες μου, πρώτα, τι είδες, Θόρινταλ. Και πώς το αντιμετώπισες.»

Ο Θόρινταλ πήρε μια βαθιά ανάσα και προσπάθησε να φέρει στο μυαλό του όλες τις λεπτομέρειες. Όχι πως αυτό ήταν και πολύ δύσκολο. Ακόμα θυμόταν τα πάντα καλά. Τόσο καλά που τον ζάλιζαν, τάλαι-

πωρούσαν τη νόησή του. Αισθανόταν έναν κάποιο αποπροσανατολισμό. Ήταν από τις φορές που η χρήση της μαγείας του τον είχε εξουθενώσει.

«Λοιπόν. Κατά πρώτον, ήταν αόρατοι. Δεν τους έβλεπες αυτούς τους δαίμονες κανονικά. Χρησιμοποίησα μια από τις τεχνικές μου για να τους δω. Θόλωσα τα γυαλιά μου και άδειασα το μυαλό μου από σκέψεις. Έτσι παρατηρώ πνεύματα. Και έτσι τους είδα κι αυτούς. Αλλά δεν ήταν σαν τα άλλα πνεύματα. Στραφτάλιζαν περίεργα. Είχαν ανθρωποειδή μορφή, χωρίς πόδια, και αντί για χέρια είχαν δρεπάνια. Πλησίαζαν όποιον τους πρόσταζε η Κορίνα και τον χτυπούσαν μ'αυτά τα δρεπάνια, σκίζοντας το σώμα του. Πρώτη φορά έχω δει τέτοιο πράγμα!»

«Κι εγώ,» είπε η Μιράντα συλλογισμένη. «Πώς ακριβώς η Κορίνα τούς πρόσταζε; Τους μιλούσε κανονικά;»

«Ύψωνε το χέρι της, έδειχνε κάποιον, και έλεγε – νομίζω – ‘Σιραφάκ’ν!’»

«Σιραφάκ’ν...»

«Ναι. Σου θυμίζει κάτι;»

«Τίποτα απολύτως,» κούνησε το κεφάλι η Μιράντα. «Σε καμία γλώσσα που ξέρω.» Και ήξερε κάμποσες πέρα από τη Συμπαντική που χρησιμοποιείτο ευρέως στη Ρελκάμνια. Ήξερε κρυφές γλώσσες. Ήξερε πειραματικές γλώσσες. Ήξερε γλώσσες από άλλες διαστάσεις. Ήξερε γλώσσες παράξενων πλασμάτων, όπως αυτή των πολεοπλαστών. Είχε πολλά χρόνια στη διάθεσή της για να μαθαίνει. Και ακόμα μάθαινε...

Η λέξη Σιραφάκ’ν, όμως, πραγματικά δεν της θύμιζε τίποτα. Σε τι γλώσσα επικοινωνούσε η Κορίνα μ'αυτά τα πνεύματα; Και πού στο Μάτι του Σκοτοδαίμονος τα είχε βρει;

«Είπες ότι στραφτάλιζαν περίεργα;» ρώτησε τον Θόρινταλ.

«Ναι. Τα άλλα πνεύματα δεν στραφταλίζουν έτσι. Τουλάχιστον, όχι όταν τα κοιτάζω εγώ. Δεν ξέρω πώς τα βλέπουν οι μάγοι των μαγικών ταγμάτων...»

Η Μιράντα ήταν ξανά σκεπτική, αλλά τώρα χωρίς να μιλά, ακουμπώντας το σαγόνι της στα δάχτυλα του αριστερού της χεριού, με τα μάτια ελαφρώς στενεμένα.

Ο Θόρινταλ, παρατηρώντας την, δεν μπόρεσε παρά να σκεφτεί ότι είχε μια γοητεία τελείως διαφορετική από της Εύνοιας. Δε θα ήταν πο-

τέ δυνατόν να δει τη Μιράντα σαν συγγενή του. Του φαινόταν τόσο μυστηριώδης... αινιγματική...

Μετά θυμήθηκε κάτι που είχε παραλείψει να της αναφέρει. «Α ναι,» είπε· «είναι και κάτι ακόμα.»

«Τι;»

«Όταν έδωξα τους δαίμονες, πρόσεξα ότι ήταν δεμένοι με την Κορίνα μέσω σχοινιών, ή αλυσίδων, που επίσης στραφάλιζαν περίεργα. Καθώς η Κορίνα έφευγε, τους τραβούσε μαζί της.»

«Πώς ακριβώς τους έδωξες, Θόρινταλ;»

Ο σαμάνος προσπάθησε να της εξηγήσει τι είχε κάνει με το τηλεπικοινωνιακό-πνευματικό πλέγμα σ'εκείνο τον δρόμο.

Η Μιράντα είπε, υπομειδιώντας: «Άσ' το· δεν καταλαβαίνω.» Γνώριζε ότι οι σαμάνοι έκαναν πράγματα αλλόκοτα, ακατανόητα τελείως πολλές φορές: μόνο οι ίδιοι τα κατανοούσαν – δηλαδή, ο κάθε σαμάνος ξεχωριστά. Ούτε ο ένας δεν μπορούσε να συνεννοηθεί με τον άλλο.

«Συγνώμη,» είπε ο Θόρινταλ ανασηκώνοντας τους ώμους. «Σ'το εξηγώ όσο το δυνατόν καλύτερα...»

«Δε χρειάζεται,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Ό,τι κι αν έκανες, εγώ δεν μπορώ να το κάνω.»

«Η Εύνοια μού είπε ότι οι Θυγατέρες μπορείτε να μάθετε ξόρκια...»

«Ναι, αλλά δεν έχουμε το Χάρισμα που έχουν οι μάγοι· απλώς είμαστε άμεσα συνδεδεμένες με τη φύση της Ρελκάμνια. Εσύ έχεις το Χάρισμα, όμως δεν έχεις εκπαιδευτεί.»

Εκείνος ένευσε. «Γνωρίζω,» είπε. «Δεν είμαι τόσο ανίδεος όσο φαίνομαι.»

«Δε φαίνεσαι καθόλου ανίδεος,» αποκρίθηκε ειλικρινά η Μιράντα. Και ρώτησε: «Τι νομίζεις ότι μπορεί να ήταν αυτοί οι δρεπανοφόροι δαίμονες;»

«Δεν έχω ιδέα. Σου είπα, δεν έχω ξανασυναντήσει τέτοιο πράγμα ποτέ. Δε μοιάζουν με άλλα πνεύματα που έχω αντικρίσει. Και ούτε κανένα άλλο πνεύμα που ξέρω μπορεί να επηρεάσει τους ανθρώπους με τέτοιο τρόπο.»

«Ίσως,» είπε η Μιράντα, «να μην είναι πνεύματα.»

Ο Θόρινταλ συνοφρυώθηκε. «Και τι να είναι; Όταν χρησιμοποιώ το τέχνασμα με το θόλωμα των γυαλιών, πνεύματα βλέπω, Μιράντα.»

«Το αποκλείεις να βλέπεις κι άλλα πράγματα χωρίς να το έχεις συνειδητοποιήσει;»

Το συνοφρύωμα του Θόρινταλ βάθυνε. «Τίποτα δεν αποκλείεται, υποθέτω...» μουρμούρισε. Και με πιο δυνατή φωνή: «Αλλά, αν δεν είναι πνεύματα, τι μπορεί να είναι;»

«Ενεργειακές οντότητες, ίσως.»

«Πλάσματα από ενέργεια... Δεν έχω συναντήσει ποτέ μου. Έχω ακούσει μόνο κάποιες ιστορίες... Αλλά, αν ήταν ενεργειακές οντότητες, δε θα ήταν ορατές; Η ενέργεια φαίνεται.»

«Όχι πάντα, Θόρινταλ. Εξαρτάται από το είδος της ενέργειας. Κι αυτοί οι δαίμονες είναι κάτι το σπάνιο, δεν υπάρχει αμφιβολία. Η Κορίνα έχει ψάξει σε μέρη... σκοτεινά, προφανώς.»

«Τι συμβαίνει με την Κορίνα; Και γιατί ήσουν κλεισμένη εκεί μέσα;»

Η Μιράντα, σκεπτόμενη ότι δεν υπήρχε λόγος να του κρύψει τίποτα – η Εύνοια, άλλωστε, έδειχνε να τον εμπιστεύεται, έδειχνε να νομίζει ότι η Πόλη τής τον είχε στείλει – του είπε τα πάντα: για το αρχαίο φυλαχτό, για την αναζήτηση των κρυφών δρόμων, για την ενέδρα της Κορίνας.

Ο Θόρινταλ είχε ανάψει τσιγάρο καθώς την άκουγε. «Αν μου τα έλεγε άλλος, θα του έλεγα 'Σταμάτα να με παραμυθιάζεις',» σχολίασε τελικά.

«Το παραμύθι μου τελείωσε,» αποκρίθηκε η Μιράντα, κι άναψε κι εκείνη ένα από τα δικά της τσιγάρα ενώ, συγχρόνως, άνοιγε περισσότερο το τζάμι του φινιστρινιού της καμπίνας για να βγαίνει ο καπνός. Δύο καπνιστές εδώ μέσα θα το ντουμάνιαζαν το μικρό δωμάτιο.

«Γιατί θεωρείς την Κορίνα τόσο επικίνδυνη;»

«Δε σου φάνηκε εσένα αρκετά επικίνδυνη;»

«Δεν εννοώ αυτό. Εννοώ... γενικά.»

«Γενικά, είναι πολύ επικίνδυνη. Θυμάσαι που σου είπα ότι έκλεψε το φυλαχτό από τη Νορέλτα-Βορ όταν εκείνη προσπαθούσε να σταματήσει ένα από τα παιχνίδια της;» (Ο Θόρινταλ κατένευσε.) «Το συγκεκριμένο 'παιχνίδι' της Κορίνας ξέρεις τι ήταν; Παριστάνοντας τη σκηνοθέτιδα, είχε κλείσει ένα σωρό ηθοποιούς και κομπάρσους σ'ένα μικρό εμπορικό κέντρο δικής της κατασκευής, ώστε να αλληλοσκοτωθούν.»

«Γιατί να αλληλοσκοτωθούν;»

«Αυτοί ήταν οι ρόλοι τους. Σύμφωνα με το σενάριο, υποτίθεται πως κάποιοι θα παγιδευόνταν σ'ένα εμπορικό κέντρο και, σταδιακά, θα άρχιζαν να σκοτώνουν ο ένας τον άλλο. Η Κορίνα μετέτρεψε το σενάριο σε πραγματικότητα, ύστερα από αρκετές πρόβες, όταν ήταν βέβαιη ότι οι ηθοποιοί είχαν μπει στο πετσί των ρόλων τους.»

«Και οι ηθοποιοί ήταν χαζοί; Δε μπορούσαν να ξεχωρίσουν την πραγματικότητα από το σενάριο;»

«Το ανθρώπινο μυαλό μπορεί να το πάθει αυτό υπό συγκεκριμένες συνθήκες. Και η Κορίνα να είσαι βέβαιος πως φρόντισε όχι μόνο οι συνθήκες να είναι κατάλληλες αλλά και οι άνθρωποι επίσης. Διαβάζοντας τα πολεοσημάδια.»

Ο Θόρινταλ ήταν αμίλητος. Του έμοιαζε εξωφρενικό.

«Μπορεί να γίνει,» τον διαβεβαίωσε η Μιράντα παρατηρώντας την έκφρασή του. «Ειδικά από κάποια σαν την Κορίνα. Είναι μεγάλης ηλικίας θυγατέρα' έχει προσέξει πάρα πολύ πώς συμπεριφέρονται οι άνθρωποι, σε ποια ερεθίσματα αντιδρούν...»

«Πόσο μεγάλη είναι; Πάνω από εκατό;»

«Τώρα πλέον, ναι, νομίζω ότι πρέπει νάναι πάνω από εκατό.»

«Κι εσύ; Γιατί εσένα σε φοβάται τόσο; Είσαι πιο έμπειρη από αυτήν; Ακόμα μεγαλύτερη;»

«Δεν έχει σημασία μόνο η ηλικία,» του είπε η Μιράντα, «αν και παίζει έναν σημαντικό ρόλο.»

«Πόσο είσαι, Μιράντα;»

«Πλησιάζω τα εκατό-πενήντα.»

Ο Θόρινταλ γέλασε. «Σίγουρα δεν σου φαίνεται.»

Η Μιράντα μειδίασε. «Όχι, εξωτερικά δεν μου φαίνεται.»

«Θα ταξιδέψεις μαζί μας τώρα;»

«Ναι, για κάποιο καιρό τουλάχιστον.»

«Πιστεύεις ότι οι Νομάδες μπορούν κάπως να σε βοηθήσουν;»

«Δεν θεωρώ ότι ήταν τυχαίο που σας συνάντησα, Θόρινταλ. Στην Πόλη, όλα δρόμος είναι.»

Ο Θόρινταλ νόμιζε ότι του άρεσε η αίσθηση των γονάτων της καθώς ακουμπούσαν τα δικά του, έτσι όπως οι δυο τους ήταν καθισμένοι μες στη στενόχωρη καμπίνα. Πέταξε το τελειωμένο τσιγάρο του από το φινιστρίνι.

Η Μιράντα δεν είχε ακόμα τελειώσει το δικό της. Και έμεινε στο μικρό δωμάτιο ώσπου να το τελειώσει. Του έλεγε για την Κορίνα. «Της αρέσει να πειραματίζεται με τις αντιδράσεις των ανθρώπων, και της ανθρώπινης κοινωνίας. Και τα πειράματά της είναι απάνθρωπα, συνήθως. Εκμεταλλεύεται τους άλλους με τρόπους που δεν μπορείς να διανοηθείς. Ούτε μια θυγατέρα δεν μπορεί εύκολα να τους διανοηθεί. Παλιότερα, είχε επιχειρήσει μέχρι και να παίξει με μια αναγεννημένη Αδελφή μας: την είχε βρει όταν εκείνη ήταν ακόμα μπερδεμένη, όταν οι δυνάμεις της πρωτοξυπνούσαν, και είχε επιχειρήσει να τη μετατρέψει σε υποχείριό της. Ευτυχώς, η Πόλη με οδήγησε εγκαίρως κοντά της και τη σταμάτησα.»

«Γι' αυτό σε μισεί;»

«Και για πολλούς άλλους λόγους.»

«Υποθέτω πως εμένα, αν με ξανασυναντήσει, θα με σκοτώσει επιτόπου. Ή, τουλάχιστον, θα προσπαθήσει.»

«Μην είσαι τόσο σίγουρος. Η Κορίνα δεν σκοτώνει για πλάκα. Ούτε καν για λόγους εκδίκησης.»

«Ακριβώς την αντίθετη εντύπωση μου έδωσε...»

«Είχε λόγο, Θόρινταλ. Ήθελε να τρομοκρατήσει την Εύνοια, ώστε να μην έρθει να με ελευθερώσει. Δε μπορούσε να σκοτώσει μια Αδελφή μας, έτσι την απειλούσε ότι θα σκοτώσει όλους τους φίλους της.»

«Κι αν το κάνει ξανά;»

«Τώρα,» είπε η Μιράντα, «το παιχνίδι έχει αλλάξει. Δεν είμαι πια φυλακισμένη. Και η Κορίνα θα μετανιώσει για την ενέδρα που μου έστησε.»

Η κηδεία του Δεινοχάρη είχε τελειώσει επάνω στην οροφή του ερπυστριοφόρου όταν η Μιράντα βγήκε απ' το μεγάλο όχημα κι επέστρεψε κοντά στην Αδελφή της, στην αρχή του πλήθους των Νομάδων των Δρόμων.

«Είναι καλά;» ρώτησε η Εύνοια.

«Καλά μού φάνηκε.»

«Τι είπατε;»

«Του μίλησα για τα πάντα, κι εκείνος μού εξήγησε τι ακριβώς είδε κοιτάζοντας τους δαίμονες της Κορίνας και πώς ακριβώς τους έδιωξε.»

Η Εύνοια την κοίταξε ερωτηματικά.

Η Μιράντα τής είπε ό,τι είχε μάθει απ'τον Θόρινταλ.

«Δεν είναι και πολλά,» παρατήρησε η Κυρά των Δρόμων.

Η Μιράντα ένευσε. «Ούτε εμένα με βοηθάνε με κανέναν τρόπο. Για την ώρα, απλά θα ταξιδέψω μαζί σας και... βλέποντας και κάνοντας. Θέλω να βρω τους κρυφούς δρόμους, Εύνοια, για τους οποίους διάβαζα στον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων*. Σίγουρα δεν έχεις ακούσει τίποτα γι'αυτούς;»

Η Εύνοια μόρφασε. «Δε νομίζω. Από σένα τους άκουσα για πρώτη φορά.»

«Στις περιπλανήσεις σου με τους Νομάδες δεν συνάντησες τίποτα το ασυνήθιστο;»

«Τίποτα που να είναι σαν αυτό που περιγράφεις, Μιράντα. Κι εσύ έχεις ζησει πολύ περισσότερο από εμένα· εγώ περιμένεις να έχω συναντήσει κάτι που για σένα είναι άγνωστο;»

«Γιατί όχι; Δεν είμαι παντογνώστρια.»

«Θα μπορούσες να ερευνήσεις την Ανεμόζωη αντί να έρθεις μαζί μας...»

«Πράγματι. Αλλά τώρα... δεν ξέρω... αισθάνομαι ότι καλύτερα να ταξιδέψω μαζί σας. Και ποτέ δεν ήμουν σίγουρη ότι θα έβρισκα κάτι στην Ανεμόζωη· απλώς το θεωρούσα πιθανό, εξαιτίας μιας αναφοράς στον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων*.

»Υποτίθεται πως έχουν βαδίσει μέσα στους κρυφούς δρόμους συνηθισμένοι άνθρωποι, Εύνοια. Όχι θυγατέρες της Πόλης. Συνηθισμένοι άνθρωποι. Και άντρες και γυναίκες. Αν και υποπτεύομαι πως ίσως να ήταν όλοι ενασχολούμενοι με μυστήρια. Μυστικιστές και τέτοιοι. Ο ένας τουλάχιστον ήταν σίγουρα ιερέας της Τελλένειρας. Βρήκα ένα άλλο, παλιό βιβλίο του με κάποιες βιογραφικές πληροφορίες γι'αυτόν, γιατί ο *Τόμος* δεν περιλαμβάνει καθόλου βιογραφικά στοιχεία–»

«Ιερέας της *Τελλένειρας*;» έκανε, παραξενεμένη, η Εύνοια. «Νόμιζα ότι η Κυρά των Πέπλων έχει μόνο ιέρειες.»

«Υπάρχουν και άντρες ιερωμένοι, αν και λίγοι.

»Τέλος πάντων,» άλλαξε θέμα απότομα η Μιράντα. «Δε μου λες: έχεις καμια υποψία ποιοι μπορεί να ήταν αυτοί που ήθελαν να σε απαγάγουν; Αυτοί που ήταν μαζί με την Κορίνα;»

«Καμία ιδέα δεν έχω, όπως σου είπα ήδη.»

«Ούτε κάποια υπόθεση δεν μπορείς να κάνεις;»

Η Εύνοια κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Οι Νομάδες που φυλάκισες δεν έδωσαν κανένα χρήσιμο στοιχείο για να τους αναγνωρίσουμε;»

«Όχι. Και δε νομίζω ότι έκρυψαν τίποτα.»

«Τι θα κάνεις μαζί τους τώρα; Θα τους κρατάς φυλακισμένους στην πίσω μεριά του ερπυστριοφόρου συνέχειας;»

«Σκέφτομαι να τους αφήσω να βγουν. Δεν πιστεύω να κάνουν κακό πλέον» η Κορίνα ήταν που τους είχε επηρεάσει – και αμφιβάλλω αν κανείς άλλος εκτός από κάποια Αδελφή μας σαν αυτήν θα μπορούσε να τους επηρεάσει εναντίον μου.»

«Κι εγώ το αμφιβάλλω,» συμφώνησε η Μιράντα. Είχε δει πώς έβλεπαν οι Νομάδες την Εύνοια. Είχε διαβάσει τα πολεοσημάδια γύρω τους. Τη λάτρευαν.

«Εκείνο που με απασχολεί περισσότερο,» είπε η Κυρά των Δρόμων, «είναι η αντίδραση των άλλων Νομάδων προς τους προδότες. Φοβάμαι ότι δεν θα τους βλέπουν πια φιλικά.»

«Δε θα μπορούσες να τους αλλάξεις γνώμη;» *Είμαι βέβαιη ότι μπορείς, Αδελφή μου.*

«Ίσως... Μάλλον,» αποκρίθηκε η Εύνοια, συλλογισμένα.

Και μετά περπατούσαν αμίλητα, ενώ η Κυρά των Δρόμων οδηγούσε τους Νομάδες μέσα από το αστικό τοπίο παρατηρώντας σημάδια που εκείνοι δεν μπορούσαν ούτε να διανοηθούν, κάνοντάς τους, όπως πάντα, να νομίζουν πως βάδιζαν μέσα σε μια πραγματικότητα παράλληλη ως προς τη συνηθισμένη της Ρελκάμνια, μια δεύτερη Ατέρμονη Πολιτεία. Ήταν όλοι τους μαγεμένοι, παρότι συγχρόνως ανήσυχοι απ'όσα είχαν συμβεί: από την επίθεση εναντίον της Εύνοιας τις προάλλες από τον θάνατο του Δεινοχάρη από ό,τι είχαν ακούσει απ'τη Σορέτα και τη Λάρνια. Και, επιπλέον, η παρουσία αυτής της άλλης γυναίκας κοντά στην Εύνοια – της μελαχρινής, λευκόδερμης, που μάλλον ήταν επίσης θυγατέρα της Πόλης – είχε γεμίσει με ψιθύρους το πλήθος των Νομάδων. Οι υποθέσεις γι'αυτήν δε σταματούσαν.

Η Σορέτα, όμως, δεν είχε διάθεση για υποθέσεις σχετικά με τη μυστηριώδη γυναίκα· καθόταν στην οροφή του μεγάλου ερπυστριοφό-

ρου μαζί με μερικά άλλα Πνεύματα των Δρόμων, κοντά στα απομεινάρια της φωτιάς που είχε κάψει τη σορό του Δεινοχάρη. Προσευχόταν στον Κρόνο, ενώ αναμνήσεις του συζύγου της – οδυνηρές για εκείνη πλέον – πολιορκούσαν το μυαλό της. Τα μάτια της ήταν δακρυσμένα και κάθε τόσο τα σκούπιζε με το μανίκι της. Τα άλλα Πνεύματα των Δρόμων τη συντρόφευαν σιωπηλά, γνωρίζοντας πως σύντομα θα έπρεπε να παρθεί απόφαση σχετικά με το ποιος θα ήταν ο επόμενος αρχηγός τους. Ο Δεινοχάρης και η Σορέτα είχαν τρία παιδιά, αλλά ήταν μικρά – το μεγαλύτερο ήταν οκτώ χρονών – δεν μπορούσαν να πάρουν την αρχηγία της συμμορίας. Κάποιος άλλος έπρεπε να την πάρει, και ο Δεινοχάρης, πριν από τον θάνατό του, δεν είχε ορίσει κανέναν...

Η Λάρνια βάδιζε μέσα στο πλήθος των Νομάδων κουβεντιάζοντας λίγο με τους άλλους όποτε εκείνοι την πλησίαζαν, γιατί η ίδια δεν είχε όρεξη για συζήτηση. Ήταν στεναχωρημένη και οργισμένη για τον άδικο χαμό της Γιάαμκα. Η μεγάλη όμορφη γάτα της δεν έπρεπε να πεθάνει έτσι! Μα τον Κρόνο, δεν έπρεπε να πεθάνει! *Μεγαλώσαμε μαζί, σκεφτόταν η Λάρνια· έπρεπε να πεθάνουμε και μαζί.* Αν και ήξερε, βέβαια, πως οι μεγάλες γάτες δεν ζούσαν τόσα χρόνια όσα οι άνθρωποι...

Ο Θόρινταλ στεκόταν μπροστά στο φινιστρίνι της καμπίνας του στο ερπυστριοφόρο και κοίταζε τους Νομάδες να βαδίζουν και τους δρόμους, τις γέφυρες, τις σήραγγες, τα οικοδομήματα να περνάνε σαν μέσα σε όνειρο. Από τα ηχεία του ψηλού τετράκυκλου οχήματος ακουγόταν το *Χαμένοι Σύντροφοι της Συνοικίας της Παλιάς*, ένα τραγούδι των Μακρινών Στρατοκόπων. Ταιριαστό αναμφίβολα, νόμιζε ο Θόρινταλ. Ο μουσικορρυθμιστής ήξερε τι έκανε, ο γιος του Σκοτοδαίμονος.

Ο Ράνελακ, ο αποκαλούμενος Σκέλεθρος, ήρθε να συναντήσει τον Θόρινταλ, και μαζί του ήταν η Βιολέτα. Δεν τον είχαν δει καθόλου από χτες το βράδυ, που είχε επιστρέψει από την Ανεμόζωη. Στην αρχή, ο Θόρινταλ ήταν τελείως εξαντλημένος και βρισκόταν στη σκηνή του· μετά, όταν οι Νομάδες είχαν αρχίσει να βαδίζουν, η Εύνοια είχε επιμείνει να μπει στο ερπυστριοφόρο.

Οι δύο συνάδελφοί του (αν μπορούσε τέτοιος όρος να σταθεί ανάμεσα στους σαμάνους) ήταν περίεργοι να μάθουν τι *πραγματικά* είχε συμβεί, «γιατί όλο φήμες και παραδοξότητες ακούμε,» τόνισε η Βιολέτα. Όταν ο Θόρινταλ τούς διηγήθηκε τι αντιμετώπισαν στην Ανεμόζωη

η, η σαμάνος είπε: «Αυτά είναι ακόμα πιο παράξενα.» Ο Σκέλεθρος μειδίασε καπνίζοντας το στριφτό του τσιμπούκι, μοιάζοντας με κατάμαυρο κρανίο. «Η Εύνοια ήταν τυχερή που σε είχε μαζί της,» είπε στον Θόρινταλ· κι εκείνος συμφώνησε, λέγοντας αινιγματικά: «Ίσως να μην ήταν τυχαίο που βρέθηκα στο πλευρό της.» Και μετά σκέφτηκε: Έχω αρχίσει να γίνομαι πιο περίεργος από τις θυγατέρες!...

Η Βιολέτα και ο Σκέλεθρος έφυγαν, τελικά, από την καμπίνα του αφήνοντάς τον να αναπαυθεί, καθώς ήταν προφανές πως ήταν ακόμα κουρασμένος· και ο Θόρινταλ ξάπλωσε στο στενό κρεβάτι καπνίζοντας ένα τσιγάρο προτού τον πάρει ο ύπνος.

Οι Νομάδες των Δρόμων ταξίδευαν βόρεια μέσα στην Αμφίνομη, και, καθώς έφτασε το μεσημέρι, είχαν βγει από τον Αργόπιστο και μπει στην Τροχίστρωτη. Η Εύνοια τούς οδήγησε σ'ένα ήσυχο μέρος όπου μπορούσαν να καταυλιστούν: μια γειτονιά με αρκετά μπαρ και καφετέριες και δύο κινηματογράφους. Φιλική, κατά τα φαινόμενα.

Η Εύνοια πρόσταξε να βγάλουν τους προδότες από την πίσω μεριά του ερπυστριοφόρου, και τα Πνεύματα των Δρόμων τούς έβγαλαν με τα χέρια δεμένα πίσω από την πλάτη. Η Μιράντα ήταν μαζί με την Αδελφή της και τους παρατήρησε. Έμοιαζαν όλοι τους ταλαιπωρημένοι, λυπημένοι, και σαστισμένοι, όπως κάποιοι που έχουν πρόσφατα ξυπνήσει από ένα πολύ άσχημο όνειρο, ή κάποιοι που έχουν συνέλθει ύστερα από μια κρίση παραφροσύνης, απορώντας κι οι ίδιοι μ'αυτά που έκαναν πριν.

Δεν υπήρχε κανένας που να μην είναι λιγότερο ή περισσότερο χτυπημένος – από μελανιές μέχρι τραύματα – αλλά ένας, συγκεκριμένα, ανάμεσά τους ήταν σε άθλια κατάσταση. Εμφανισιακώς, τουλάχιστον. Η μούρη του ήταν γεμάτη χαρακίες, πρόσφατα επουλωμένες. Η Μιράντα μόνο μία εξήγηση μπορούσε να δώσει: η νεκρή πλέον μεγάλη γάτα της Λάρνια τού είχε χιμήσει. Μετά βίας φαινόταν νάχε γλιτώσει τα μάτια του.

Η Εύνοια πρόσταξε: «Λύστε τους.»

Τα Πνεύματα τούς έλυσαν.

Κανείς τους δεν μίλησε.

«Ρίμναλ,» είπε η Εύνοια. «Κοίταξέ με.»

Ο γαλανόδερμος, μαυρομάλλης άντρας ύψωσε το βλέμμα του να την ατενίσει. «Ό,τι κι αν έχεις αποφασίσει, Εύνοια... σκέψου μόνο ότι...» άρχισε με ξερή, σπαστή φωνή.

Αλλά εκείνη τον διέκοψε: «Θα με πρόδιδες ξανά, Ρίμναλ;»

«Όχι. Ήταν λάθος. Ανοησία. Μεθύσι. Τρέλα. Ούτε κι εγώ δεν ξέρω τι μ'έπιασε – κανείς μας δεν ξέρει, Εύνοια! Μα τον Κρόνο, είναι η αλήθεια – μόνο η αλήθεια. Αλλά το καταλαβαίνω πως δεν με πιστεύεις, πως–»

«Σε πιστεύω. Η γυναίκα που σας μίλησε ήταν θυγατέρα της Πόλης, και εχθρά μου. Επηρέασε τις σκέψεις σας. Είναι καλή σ'αυτό.»

Ο Ρίμναλ ξεροκατάπιε, αμίλητος προς στιγμή. Ύστερα είπε: «Τότε, τουλάχιστον... μπορούμε να φύγουμε;»

«Μπορείτε να μείνετε,» είπε η Εύνοια, φιλικά, με τρόπο που θα έκανε την καρδιά οποιουδήποτε να μαλακώσει. «Δε σας κρατώ κακία. Καταλαβαίνω τι έγινε. Και, μάλιστα, ίσως να χρειάζομαι τη βοήθειά σας.»

Ο Ρίμναλ και οι άλλοι τέσσερις προδότες δάκρυσαν. Σε όλων τα μάτια υγρασία φάνηκε να гуαλίζει. «Δεν το αξίζουμε, Εύνοια...» μουρμούρισε μια γυναίκα. «Είμαστε... Δεν είμαστε πια...»

«Εξακολουθείτε να είστε Νομάδες,» τους είπε η Εύνοια, έντονα. «Και σας αγαπώ όλους. Σας έχω ήδη συγχωρέσει.»

«Δε φοβάσαι ότι ίσως να σε ξαναπροδώσουμε;» τη ρώτησε αυτός με τις χαρακιές στο πρόσωπο.

Η Εύνοια κούνησε το κεφάλι ήπια. «Όχι, καθόλου.»

«Και οι άλλοι Νομάδες;» είπε ο Ρίμναλ.

«Αυτοί είναι που με ανησυχούν περισσότερο. Θα πρέπει να τους πείσουμε για τις καλές σας προθέσεις.»

Και η Εύνοια δεν άργησε να κάνει τα λόγια της πράξη. Με περισσότερα λόγια.

Έχοντας ελευθερώσει τους φυλακισμένους προδότες, σκαρφάλωσε πάνω στο ψηλό τετράκυκλο με τα μεγάλα ηχεία και, ενώ το ηχοσύστημα ήταν κλειστό, μίλησε σε όλους τους Νομάδες για την περίπτωση του Ρίμναλ και των άλλων: είπε πως είχαν κάνει ένα τραγικό λάθος, πως τους είχε πιάσει μια παραφροσύνη για την οποία οι ίδιοι ευθύνονταν μονάχα εν μέρει – ίσως ούτε καν εν μέρει – και για την οποία είχαν ήδη μετανιώσει. «Βρίσκονταν υπό την επήρεια των λόγων μιας γυναίκας που γνωρίζει πώς να επιδρά πάνω στα μυαλά των άλλων

όπως εγώ γνωρίζω τους δρόμους της Πόλης, και χρησιμοποιεί τις γνώσεις της για πράγματα που εγώ δεν θα ενέκρινα καθόλου. Ο Ρίμναλ και οι άλλοι ήταν θύματά της. Ορισμένοι πλήρωσαν με τις ζωές τους. Και οι υπόλοιποι τραυματίστηκαν και ταπεινώθηκαν. Νομίζω ότι αυτό είναι αρκετό. Ζητώ από όλους σας να τους υποδεχθείτε πίσω στους Νομάδες, σαν αδέρφια σας.»

Οι Νομάδες των Δρόμων μουρμούριζαν και συζητούσαν ύστερα από την αγόρευση της Κυράς τους, αλλά κανείς δεν τόλμησε να αμφισβητήσει τα λόγια της· και η Μιράντα, διαβάζοντας τα πολεοσημάδια, νόμιζε πως οι περισσότεροι πρέπει πραγματικά να την είχαν πιστέψει: να είχαν πιστέψει πως ο Ρίμναλ και οι άλλοι ήταν θύματα κάποιας μυστηριώδους δύναμης. Πράγμα το οποίο αλήθευε, ούτως ή άλλως. Η Κορίνα ήταν, αναμφίβολα, μια μυστηριώδης δύναμη για τους απλούς ανθρώπους, και πολύ, πολύ επικίνδυνη.

Η Μιράντα ακόμα αναρωτιόταν με ποιους είχε συμφωνήσει για να απαγάγει την Εύνοια, γιατί ήταν βέβαιο ότι σε κάποιους θα την έδινε, δεν θα την κρατούσε η ίδια. Ποιοι μπορεί να ήθελαν μια φυλακισμένη Θυγατέρα της Πόλης;

Και όλ' αυτά για να κρατήσει εμένα στη δική μου φυλακή. Τα παιχνίδια της Κορίνας είχαν γίνει χειρότερα από ποτέ άλλοτε. Αναμφίβολα, εξαιτίας του αρχαίου φυλαχτού. Της έδινε δυνάμεις που δεν θα έπρεπε να έχει στη διάθεσή της. Της άνοιγε δρόμους που θα έπρεπε να της ήταν κλειστοί.

Το απόγευμα οι Νομάδες των Δρόμων συνέχισαν να πορεύονται βόρεια· το ίδιο και την επόμενη μέρα, πιάνοντας την Ψηλή Λεωφόρο και φτάνοντας, κατά το σούρουπο, στα σύνορα της Αμφίνομης με την Επίστρωτη. Εκεί τούς σταμάτησε η Αστυνομία της Επίστρωτης, ρωτώντας τι ήταν (περιπλανώμενος θίασος; τσίρκο; έμποροι; μουσικοί;), ποιοι ήταν, και τι ήθελαν. Η Εύνοια μίλησε με τον λοχαγό, λέγοντας: «Είμαστε οι Νομάδες των Δρόμων. Ίσως να έχετε ακούσει για εμάς...» Και, όπως αποδείχτηκε, ο λοχαγός τούς είχε ακούσει. Η Εύνοια δεν είχε οδηγήσει τυχαία τους Νομάδες της επάνω στην Ψηλή Λεωφόρο· διέκρινε πως από εδώ ο δρόμος ήταν ευνοϊκότερος. «Οι προθέσεις μας δεν είναι εχθρικές, κύριε Λοχαγέ. Ούτε ζημιές πρό-

κειται να κάνουμε, ούτε να κλέψουμε, ούτε να πράξουμε τίποτα που θεωρείται παράνομο στην Επίστρωτη· έχετε τον λόγο μου. Ονομάζομαι Εύνοια, και είμαι η Κυρά των Δρόμων.»

«Η αρχηγός των Νομάδων...»

«Ακριβώς.»

«Και θα έπρεπε να σας εμπιστευτώ επειδή απλά μου το ζητάτε;»

«Σας δίνω τον λόγο μου, κύριε Λοχαγέ.»

«Τον λόγο μιας περιπλανώμενης...»

«Έχετε ακούσει ποτέ οι Νομάδες να κάνουν ζημιές; Να προκαλούν προβλήματα;»

«Έχω ακούσει ότι... είστε περίεργοι.»

«Είναι παράνομο να είσαι περίεργος στην Επίστρωτη, κύριε Λοχαγέ;»

Ο λοχαγός δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει. Η Εύνοια τον είχε κερδίσει με τον τρόπο της, όπως κέρδιζε και πολλούς άλλους. Ύστερα από λίγη κουβέντα ακόμα, ο λοχαγός τούς επέτρεψε να περάσουν αλλά τους προειδοποίησε ότι η Αστυνομία θα τους παρακολουθούσε συνεχώς, κι αν τους έβλεπε να προκαλούν προβλήματα θα έπρεπε να φύγουν *αμέσως* από την Επίστρωτη. Η Εύνοια τού είπε να μείνει ήσυχος· και οι Νομάδες των Δρόμων πέρασαν τα σύνορα και καταυλίστηκαν, τελικά, σε μια πλατεία δύο χιλιόμετρα απόσταση από εκεί.

Ο Θόρινταλ κατέβηκε από το ερπυστριοφόρο ζητώντας από τους φρουρούς του – Πνεύματα των Δρόμων όλοι τους – να διαβεβαιώσουν την Εύνοια πως αισθανόταν καλά, να μην ανησυχεί γι' αυτόν. Πήγε να στήσει τη σκηνή του κανονικά, ανάμεσα στους υπόλοιπους, και σύντομα η Λάρνια ήρθε κοντά του. Η θλίψη ήταν ακόμα φανερή στο πρόσωπό της για την απώλεια της Γιάαμκα. Όταν έκαναν έρωτα, αργότερα, τον έσφιγγε κοντά της σαν να φοβόταν ότι μπορεί να τον έχανε κι αυτόν, και τα χέρια της ήταν ομολογουμένως δυνατά.

Η Μιράντα, την ίδια ώρα, μες στη νύχτα, καθόταν στην οροφή του ερπυστριοφόρου οχήματος σαν αλητόγατα και έφερνε στο νου της όσα είχε δει μέχρι στιγμής μαζί με τους Νομάδες. Κανείς άλλος δεν ήταν τώρα εδώ – τα απομεινάρια του Δεινοχάρη τα είχαν προ πολλού απομακρύνει – και το μέρος ήταν ήσυχο.

Η Μιράντα σκεφτόταν τον τρόπο με τον οποίο η Εύνοια οδηγούσε τους Νομάδες στους δρόμους, τα πολεοσημάδια που χρησιμοποιούσε για να τους... πλοηγεί μες στην Πόλη. Μπορούσε κι εκείνη, φυσικά, να τα παρατηρήσει – εύκολα. Θα μπορούσε κι η ίδια να οδηγήσει τους Νομάδες· ίσως και καλύτερα, μάλιστα. Αλλά αμφέβαλλε ότι θα την εμπιστεύονταν όπως την Εύνοια. Η κάθε Θυγατέρα είχε και τα προσωπικά της χαρίσματα... τα δώρα της Πόλης...

Εκείνο, όμως, που κέντριζε τώρα το ενδιαφέρον της Μιράντας ήταν το πώς η Εύνοια έδινε την εντύπωση ότι δημιουργούσε μια παράλληλη πραγματικότητα μέσα στη Ρελκάμνια: μια παράλληλη Πόλη. Ήταν, ουσιαστικά, σαν να εμφάνιζε δρόμους που ως τότε ήταν κρυφοί χωρίς να είναι κρυμμένοι· δρόμους που δεν διέφεραν από τους «πραγματικούς», που παρουσιάζονταν εξαιτίας του διαφορετικού βαδίσματος μέσα στον χώρο και μέσα στον χρόνο.

Κρυφοί δρόμοι... Η Εύνοια ακολουθεί κρυφούς δρόμους. Αλλά δεν φαίνεται νάναι οι δρόμοι στους οποίους αναφέρεται ο Τόμος των Αόρατων Δρόμων. Δεν είναι μονοπάτια που, φτάνοντας στο τέλος τους, συμβαίνει κάτι το θαυμαστό... εκτός αν...

Εκτός αν η Εύνοια δεν τους ακολουθεί ως το τέλος.

Ήταν δυνατόν η λύση να ήταν τόσο εύκολη; Ένα απλό βάδισμα στον χωροχρονικό ρυθμό των Νομάδων;

Δεν είναι καν βέβαιο ότι οι διαδρομές της Εύνοιας έχουν λογικό τέλος... Αλλά, αν είχαν, η Εύνοια σίγουρα δεν είχε επιχειρήσει να το φτάσει. Το μόνο που την ενδιέφερε ήταν να οδηγήσει τους Νομάδες της από τα πιο ασφαλή και εύκολα μονοπάτια που μπορούσε να διακρίνει μέσω των πολεοσημαδιών.

Θα πρέπει να βαδίσω λιγάκι μόνη μου, ίσως, σκέφτηκε η Μιράντα.

Αλλά αμέσως μετά αναρωτήθηκε: *Κι αν η Κορίνα το έχει προβλέψει κι αυτό;*

Αναστέναξε.

Ήταν πολύ δύσκολα τα πράγματα όταν είχες για ορκισμένη εχθρά μια γυναίκα σαν τις Θυγατέρες που έλεγαν στα παραμύθια...

Η Μιράντα κάπνισε ένα τσιγάρο, και αποφάσισε να μείνει, για την ώρα, με τους Νομάδες. Και να παρατηρεί τις διαδρομές τους. Δεν ήταν τυχαίο που η Πόλη την είχε φέρει εδώ.

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής και οι Νομάδες των Δρόμων

Και η Κορίνα το ήξερε, νόμιζε η Μιράντα. Γι'αυτό ήθελε να εμποδίσει την Εύνοια απ'το να τη βρει και να την ελευθερώσει.

/23\

Όταν οι επαναστάτες βρίσκουν αφύλαχτες γειτονιές στο πέρασμά τους, δεν μπορούν παρά παγίδα να υποπτεύονται, και προχωρούν με μεγάλη επιφύλαξη, ερευνώντας κάθε δρόμο και κάθε σοκάκι, ενώ ο Κάδμος παρατηρεί κάποιες αλλαγές ακόμα και στις τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές εκπομπές της πλουτοκρατίας· αλλά όταν φτάνουν στην καρδιά της πολιταρχικής εξουσίας συναντούν κάτι που κανείς τους δεν περίμενε να αντικρίσει εκεί...

Όταν η Επισήμαντη είχε κατακτηθεί σχεδόν ολόκληρη από τον στρατό της επανάστασης, οι δυνάμεις της πλουτοκρατίας απρόσμενα υποχώρησαν.

Απρόσμενα.

Εξαφανίστηκαν από τους δρόμους, τις γέφυρες, τις σήραγγες, και τα οικοδομήματα, πηγαίνοντας προς τα βόρεια, προς τους Χρυσούς Λόφους.

Η φυγή τους ήταν τόσο αιφνίδια που έβαλε τους επαναστάτες σε υποψίες.

«Κάποια παγίδα ετοιμάζουν,» είπε ο Σκυφτός Στίβεν, στο πολεμικό συμβούλιο που συγκλήθηκε αμέσως μετά την κατάκτηση της Επισήμαντης.

Ο Ζιλμόρος ρουθούνισε αποδοκιμαστικά. «Δεν είναι παγίδα! Είναι ο τρόμος που, δικαιολογημένα, τους έχει καταλάβει μπροστά στον θάνατο που απλόχερα τους έχουμε δώσει!» είπε μεγαλόφωνα, σείοντας τη γροθιά του. Και αρκετοί συμμορίτες κι άλλοι επαναστάτες ζητωκραύγασαν, συμφωνώντας.

«Θα κάνουμε πάλι τα ίδια λάθη;» παρενέβη η Καρζένθα-Σολ. «Θα φανούμε βιαστικοί;»

«Τι 'βιαστικοί';» μούγκρισε ο Ζιλμόρος, μισογελώντας. «Οι καταραμένοι δυνάστες φαίνονται τώρα βιαστικοί!» Κι άλλες κραυγές από υπερενθουσιώδεις επαναστάτες ακολούθησαν τα λόγια του.

Η Καρζένθα-Σολ χτύπησε τη γροθιά της στο σιδερένιο τραπέζι ανάμεσά τους. «Μην παριστάνετε πως δεν καταλαβαίνετε! Αν ο Σκυφτός Στίβεν έχει δίκιο – και *μπορεί να έχει* – τότε θα πρέπει να είμαστε επιφυλακτικοί προχωρώντας προς τα βόρεια, προς τους Χρυσούς Λόφους. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτή είναι η περιφέρεια που η πλουτοκρατία θέλει να κρατήσει *οπωσδήποτε*. Εκεί είναι τα σπίτια τους.

»Για την ακρίβεια,» πρόσθεσε, καθώς τώρα οι άλλοι επαναστάτες την άκουγαν σιωπηλοί, «θα πρότεινα να *μην* κινηθούμε βόρεια–»

«Γιατί όχι;» πετάχτηκε η Κλαρίσσα η Λεπιδοφόρος. «Επιτέλους, τώρα μπορούμε να χτυπήσουμε την *καρδιά* τους και να τους δώσουμε τέλος!»

Και να λεηλατήσετε τις βίλες τους, και να βάλετε τα χέρια σας στα θησαυροφυλάκιά τους, σκέφτηκε η Καρζένθα-Σολ. «Στον Καπνοφόρο, ανατολικά μας, βρίσκονται πολλές βιομηχανίες που υποστηρίζουν την πλουτοκρατία, καθώς και ένα ορυχείο ενέργειας· και πολλοί καταπιεσμένοι εργάτες-σκλάβοι της πλουτοκρατίας που θα–»

Οι φωνές των επαναστατών τη διέκοψαν. Ήθελαν να επιτεθούν στους Χρυσούς Λόφους. Τώρα. *Τώρα*.

«Και το Λιμάνι της Οργής θα ήταν, επίσης, φρόνιμο να κατακτήσουμε προτού κινηθούμε βόρεια!» φώναξε η Καρζένθα-Σολ. Αλλά οι πάντες διαφωνούσαν μαζί της. Εκτός από ελάχιστους, όπως τον Σκυφτό Στίβεν και τη Βάρμη, την αρχηγό των Κακότροπων Ρακοσυλλεκτών.

Ο Κάδμος ήταν σιωπηλός, καθισμένος με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του, συλλογισμένος. Η Καρζένθα τού έριξε ένα βλέμμα που ζητούσε τη βοήθειά του και που, συγχρόνως, προειδοποιούσε: *Μην κάνεις πάλι το ίδιο λάθος όπως στο Κεντρολίμανο!*

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής δεν έδωσε κανένα σημάδι ότι είχε καταλάβει το άφωνο μήνυμα της ερωμένης του· το πρόσωπό του ήταν σαν πέτρινο. Αλλά, ξαφνικά, σηκώθηκε όρθιος και είπε: «*Ησυχία! Ησυχία!*»

Οι επαναστάτες έστρεψαν άπαντες τα βλέμματα επάνω του.

«Δε μπορεί να βγει άκρη μ'ετούτο τον σαματά!» είπε ο Κάδμος. «Δεν είναι *συμβούλιο* αυτό, μα τα μούσια του Κρόνου! Σα νάσαι μέσα σε μπαρ γεμάτο μεθυσμένους είναι!»

«Ο Εξοχότατος έχει δίκιο,» ακούστηκε κάποιος να ψιθυρίζει. «Ναι, ρε, κάντε λίγη ησυχία,» είπε κάποια άλλη. «Δεν πρόκειται ν'αποφασίσουμε τίποτα έτσι· καλά λέει ο Ποιητής,» είπε ο Ζακ ο Μεγαλοκρόταλος.

Ο Ζιλμόρος μίλησε προς τον Κάδμο: «Εγώ λέω, Εξοχότατε, να πάμε στους Χρυσούς Λόφους. Τώρα. Για να τσακίσουμε μια και καλή τους πλούσιους γαμιόληδες!» Κάμποσοι συμφωνήσαν, αλλά χωρίς πολύ φασαρία.

Ο Κάδμος αποκρίθηκε: «Είναι λογικό αυτό. Όμως λογικό, επίσης, είναι κι εκείνο που λέει ο Σκυφτός Στίβεν: ότι ίσως να πρόκειται για παγίδα. Η υποχώρηση των δυνάμεων της πλουτοκρατίας ήταν πολύ αιφνίδια. Όλοι όσοι ξέρουν από στρατηγική συμφωνούν. Έτσι δεν είναι, Καρζένθα;»

Η Καρζένθα κατένευσε. «Έτσι είναι.»

«Έτσι δεν είναι, Άλβερακ;»

«Βεβαίως, Εξοχότατε,» είπε ο υπαρχηγός των Μικρών Γιγάντων.

«Έτσι δεν είναι, Μαρσέλ;»

«Ναι, έτσι είναι,» απάντησε ο επαναστατημένος φρουρός Μαρσέλ Φοριβάλκω.

Ο Κάδμος ρώτησε και μερικούς άλλους που θεωρείτο ότι ήξεραν από πόλεμο, και όλοι συμφώνησαν.

«Επομένως,» είπε ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, «υπάρχουν καλές πιθανότητες να είναι παγίδα. Και δεν θα ρισκάρω την επιτυχία της επανάστασης σε μια βιαστική κίνηση. Ο Τροχός του Βασάνου θα γυρίσει μόνο όταν όλοι μαζί ασκήσουμε τις σωστές πιέσεις επάνω του, όχι όταν σπρώχνουμε όπως νάναι, δώθε-κείθε, σκορπισμένοι και βιαστικοί.»

«Τι μας λες, λοιπόν;» ρώτησε ο Ζιλμόρος. «Ότι δεν θα επιτεθούμε στους Λόφους; Ότι θα χτυπήσουμε τον Καπνοφόρο ή το Λιμάνι της Οργής;»

«Τίποτα απ'αυτά,» αποκρίθηκε ο Κάδμος. «Θα ανιχνεύσουμε τους δρόμους προς τα βόρεια. Αν η πλουτοκρατία έχει παγίδα στημένη εκεί, θα την ξεσκεπάσουμε και θα τους χτυπήσουμε όπως δεν θα το περιμένουν.»

Οι φωνές των επαναστατών ήταν όλες επιδοκιμαστικές. Τους άρεσε το σχέδιο του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

Η Καρζένθα-Σολ έγειρε και ψιθύρισε στ'αφτί του Κάδμου: «Αγάπη μου, γίνεσαι κάθε μέρα και καλύτερος στρατηγός.»

«Είχα καλή δασκάλα,» της είπε, στον ίδιο τόνο.

Συμμορίες πήγαν να ανιχνεύσουν προς τα βόρεια μαζί με τους Μικρούς Γίγαντες και την Καρζένθα-Σολ. Πλησίασαν τα σύνορα των Χρυσών Λόφων και διαπίστωσαν ότι κανείς δεν φαινόταν να τα φρουρεί. Τα οχυρωματικά έργα ήταν εγκαταλειμμένα. Ούτε έναν μισθοφόρο ή φρουρό δεν είδαν. Οι κάτοικοι, ωστόσο, ήταν κυρίως κλεισμένοι στα σπίτια τους, φοβούμενοι ότι σύντομα ο πόλεμος θα ερχόταν κι εδώ, κι ελάχιστη κίνηση υπήρχε στα μαγαζιά.

Η Καρζένθα ζύγωσε ένα ανοιχτό περίπτερο μαζί με μερικούς Μικρούς Γίγαντες. Ο περιπτεράς τούς κοίταξε με επιφύλαξη. «Δε θέλω προβλήματα,» είπε, «εντάξει; Τη δουλειά μου κάνω, μονάχα. Αν θέλετε κάτι σάς το δίνω και δωρεάν, δεν υπάρχει πρόβλημα, εντάξει;»

«Ένα πράγμα θέλουμε,» αποκρίθηκε η Καρζένθα. «Πληροφορίες.»

Ο περιπτεράς χαμογέλασε νευρικά. «Στη διάθεσή σας, κυρία, εννοείται.»

«Πού πήγαν οι φρουροί; Πού πήγαν οι μισθοφόροι της πλουτοκρατίας; Γιατί κανείς δεν φυλά τα σύνορα ένα χιλιόμετρο απόσταση από δω;»

Η όψη του έγινε ανήσυχη. «Δεν ξέρω, κυρία. Ούτε ξέρω κανέναν που να ξέρει. Χωρίς καμια προειδοποίηση, τα μάζεψαν κι έφυγαν. Τους είδα να περνάνε από δω μπροστά» – έδειξε τον αντικρινό δρόμο – «και ν'ανεβαίνουν προς τα βόρεια. Θωρακισμένα οχήματα, ερπυστριοφόρα άρματα με κανόνια, άτομα πάνω σε δίκυκλα, πεζοί – πολύς κόσμος – και μισθοφόροι και φρουροί. Παραξενεύτηκα. Κι όλοι εδώ γύρω έχουν παραξενευτεί. Και φοβούνται κιόλας, κυρία: λένε πως, όταν έρθει η επανάσταση, θα μας σφάξουν όλους.»

«Κανείς δεν πρόκειται να σας πειράξει,» αποκρίθηκε η Καρζένθα, λέγοντας εν γνώσει της ψέματα, γιατί είχαν συμβεί πολλά άσχημα περιστατικά ως τώρα παρά τις διαταγές του Κάδμου. Είχαν γίνει λεηλασίες σπιτιών απλών πολιτών, ακόμα και επιθέσεις ενάντια σε πολίτες, ακόμα και βιασμοί. Ευτυχώς, αυτές οι περιπτώσεις δεν ήταν πολλές – η Καρζένθα δεν νόμιζε ότι αμαύρωναν τον σκοπό της επανάστασης –

αλλά ήταν και ανόητο, επίσης, να διαβεβαιώνεις κάποιον ότι κανείς δεν πρόκειται να πείραζε εκείνον και τους συμπολίτες του, από τη στιγμή που ήξερες ότι δεν μπορούσες αυτό να το ελέγξεις πλήρως.

Τα λόγια της, ωστόσο, φάνηκαν να καθησυχάζουν κάπως τον περιπτερά, ο οποίος έγλειψε νευρικά τα χείλη του κι έβαλε στο στόμα του μια μαστίχα ξετυλίγοντάς την βιαστικά.

Η Καρζένθα τον ρώτησε: «Έχεις ακούσει να λένε πού σκοπεύουν να συγκεντρωθούν όλες αυτές οι δυνάμεις που έφυγαν από εδώ;»

«Όχι, κυρία, τίποτα. Αλήθεια – μάρτυς μου ο Κρόνος. Να μου ρίξει την κατάρρα της η Καθμύρα και να μη βγάζω δεκάδιο, άμα λέω ψέματα.»

Η Καρζένθα τον ευχαρίστησε κι απομακρύνθηκε απ'το περίπτερο μαζί με τους Μικρούς Γίγαντες.

Η ανίχνευση των δρόμων δεν τελείωσε εκεί· συνέχισαν να ερευνούν, και συνέχισαν να ρωτάνε κι όσους πολίτες τύχαινε να συναντήσουν και δεν έτρεχαν να τους αποφύγουν. Κανείς, όμως, δεν είχε ιδέα γιατί οι δυνάμεις της πλουτοκρατίας άφησαν τα σύνορα αφύλαχτα ή πού μπορεί τώρα να συγκεντρώνονταν.

Η Καρζένθα-Σολ, οι Μικροί Γίγαντες, και οι άλλες συμμορίες ερεύνησαν έως τρία χιλιόμετρα απόσταση από τα σύνορα και, μετά, επέστρεψαν στην Επισήμαντη και στους υπόλοιπους επαναστάτες.

Έγινε ακόμα ένα πολεμικό συμβούλιο, φυσικά, για να συζητήσουν το θέμα, και κανείς δεν μπορούσε να πει με βεβαιότητα τι ίσως να συνέβαινε. Μπορεί, αναμφίβολα, να ήταν παγίδα, αλλά και πάλι ήταν παράξενο που η πλουτοκρατία είχε αφήσει τόσο αφύλαχτους τους Χρυσούς Λόφους. Μέχρι τρία χιλιόμετρα μετά τα σύνορα δεν υπήρχε ούτε ένας φρουρός στους δρόμους. Τίποτα. Καμια φύλαξη. Ήταν ξέφραγος τόπος. Ακόμα και μια ληστρική συμμορία της πλάκας θα μπορούσε τώρα να μπει εκεί και να πάρει τον έλεγχο.

«Ή σχεδιάζουν κάτι μεγάλο, κάτι τρομερό,» είπε η Καρζένθα, «ή... κάτι... κάτι τρομερό τούς έχει συμβεί.»

«Τι εννοείς, 'τους έχει συμβεί';» ρώτησε ο Ζιλμόρος.

«Δε μπορώ να κάνω καμια συγκεκριμένη υπόθεση, Ζιλμόρε.»

«Θες να πεις ότι η πλουτοκρατία φοβήθηκε κι έφυγε;»

«Αποκλείεται!» παρενέβη ο Σκυφτός Στίβεν. «Δε θα εγκατέλειπαν έτσι τις βίλες τους αυτοί!»

«Τις έχουν ήδη εγκαταλείψει, Σκυφτέ,» του θύμισε ο Ζιλμόρος.

«Μερικές μόνο, στα νότια των Λόφων.»

«Και το θεωρείς φυσιολογικό;»

«Δεν είναι φυσιολογικό, αλλά...» Κόμπιασε, μην ξέροντας πώς να συνεχίσει. «Παγίδα πρέπει νάναι,» είπε τελικά, απότομα. Και κάμποσοι συμφώνησαν, με νεύματα και κοφτά λόγια. Ήταν όλοι τους αποπροσανατολισμένοι, παρατηρούσε η Καρζένθα. Φοβισμένοι, ίσως.

Ο Κάδμος το έβλεπε επίσης και, για να τους αναθαρρύνει, είπε: «Μπορεί να θέλουν να μας τρομάξουν. Να μας κάνουν να σαστίσουμε. Ένα κόλπο, δηλαδή, για να σπάσουν την ως τώρα αλύγιστη θέλησή μας για ελευθερία. –Μην τρομάξετε. Τους νικήσαμε μέχρις εδώ, και θα τους νικήσουμε και πάλι! Ο ίδιος ο Κρόνος είναι στο πλευρό μας, και η τελική νίκη δεν είναι μακριά!»

Είδε τώρα τα μάτια τους να γυαλίζουν, κι άκουσε θετικά λόγια απ'τα χείλη τους.

«Μην αφήνετε ένα απλό κόλπο θαυματοποιού να σας κάνει εκείνο που απέτυχαν να σας κάνουν τα άρματα μάχης, τα φονικά όπλα, και οι μισθοφόροι!» είπε ο Κάδμος.

Οι επαναστάτες ζητωκραύγασαν.

«Ωστόσο,» τόνισε η Καρζένθα-Σολ, επιθυμώντας να επαναφέρει κάποια νηφαλιότητα στην πολεμική συνάθροιση, «πρέπει να εξακολουθήσουμε να είμαστε επιφυλακτικοί. Προτείνω να συνεχίσουμε να κινούμαστε ενώ συγχρόνως ανιχνεύουμε. Έτσι, αν κάποια παγίδα είναι κάπου στημένη–»

«Οπωσδήποτε είναι παγίδα,» είπε ο Σκυφτός Στίβεν. «Οπωσδήποτε.»

«–θα την εντοπίσουμε και θα τη διαλύσουμε.»

Οι πάντες συμφώνησαν απερίφραστα· ακόμα κι ο Ζιλμόρος.

Ο Κάδμος παρακολουθούσε τα τηλεοπτικά κανάλια και τους ραδιοφωνικούς σταθμούς, περιμένοντας ν'ακούσει, μήπως, κάτι που θα του έδινε κάποιο στοιχείο για το τι συνέβαινε. Αλλά μάταια. Παντού εκπέμπονταν ανοησίες: σαπουνόπερες, μουσικές, επαναλήψεις.

Καθόλου προπαγάνδα, παρατήρησε ο Κάδμος. Τον τελευταίο καιρό, τα κανάλια και οι σταθμοί εξέπεμπαν δύο πράγματα, γενικά: ανοησίες και προπαγάνδα. Τώρα η προπαγάνδα έλειπε.

Κάτι δεν πήγαινε καλά.

Το είπε στην Καρζένθα, καθώς κάθονταν σ'ένα από τα εστιατόρια της Επισήμαντης, όπου κομψά ντυμένοι σερβιτόροι και σερβιτόρες έφερναν δωρεάν φαγητά και ποτά στους επαναστάτες και στην πίστα χόρευαν ένας άντρας και μια γυναίκα – επαγγελματίες κι οι δυο τους – εκείνος ντυμένος στα λευκά με γαλανό μανδύα που όλο τινάζοταν σαν φτερούγες, εκείνη ντυμένη με εφαρμοστό πράσινο φόρεμα που τελείωνε πολύ πιο πάνω από τα γόνατά της.

«Δεν το είχα προσέξει,» παραδέχτηκε η αρχηγός των Μικρών Γιγάντων, κόβοντας ένα κομμάτι απ'την ψητή μπριζόλα της και βάζοντάς το στο στόμα, μασώντας επίμονα. «Είσαι σίγουρος;»

«Απόλυτα. Τις δύο τελευταίες μέρες – δηλαδή, από τότε που εξαφανίστηκαν οι δυνάμεις της πλουτοκρατίας – τα τηλεοπτικά κανάλια και οι ραδιοφωνικοί σταθμοί εκπέμπουν μόνο σαχλαμάρες. Προπαγάνδα δεν έχει πλέον. Λες να τους τελείωσε;» Ο Κάδμος ήπια μια γουλιά από το ποτήρι που είχε μόλις γεμίσει με σαμπάνια ένας σερβιτόρος. Ύστερα έκανε νόημα στον νεαρό να φύγει.

«Η προπαγάνδα, αγάπη μου, ποτέ δεν τελειώνει,» είπε η Καρζένθα. «Είναι από εκείνα τα... αστεϊρευτά πράγματα.»

Ο Κάδμος ένευσε. «Το ίδιο σκεφτόμουν κι εγώ. Τι μπορεί, λοιπόν, να συμβαίνει, Καρζένθα; Το θεωρείς πιθανό η πλουτοκρατία να αποφάσισε να εγκαταλείψει τη Β' Ανωρίγια;»

«Μου φαίνεται... απίθανο. Το λιγότερο.»

«Ίσως να μην ήθελαν να έρθουν σε μια τελική σύγκρουση μαζί μας. Ίσως να φοβόνταν. Τα μάζεψαν, επομένως, κι έφυγαν.»

«Αληθινά το πιστεύεις αυτό;» Ήπια μια γουλιά απ'το κρασί της. Σκούπισε τα χείλη της με την κεντητή πετσέτα.

«Όχι. Αλλά τι άλλο μπορεί να είναι; Παγίδα; Εγκαταλείπουν τις βίλες τους έχοντας κατά νου να μας στήσουν παγίδα σε κάποιο μέρος πιο βόρεια μέσα στους Χρυσούς Λόφους; Ή, μήπως, σε κάποια άλλη περιφέρεια τελείως; Στον Ψηλό Φύλακα; Στον Ρυθμιστή;»

«Το θέμα είναι, όντως, παράξενο,» είπε η Καρζένθα. «Μόνο προχωρώντας θα λύσουμε το μυστήριο. Προχωρώντας και ερευνώντας. Με μεγάλη προσοχή.»

Την επομένη, εισέβαλαν στους Χρυσούς Λόφους. Κατέλαβαν όλες τις γειτονιές μετά τα σύνορα δίχως κανείς να τους φέρει αντίσταση. Κάποιοι πολίτες και μικροσυμμορίες ήρθαν για να μπουν στον στρατό τους. Κανένας δεν ήξερε τι είχαν γίνει οι φρουροί και οι μισθοφόροι των πλουτοκρατών, αλλά όλοι έλεγαν πως πρέπει να είχαν φύγει από κάθε μέρος των Χρυσών Λόφων. Σύμφωνα με τις φήμες, πουθενά δεν υπήρχε φύλαξη. Και οι ίδιοι οι επαναστάτες είχαν διαπιστώσει ότι ακόμα και τα φυλάκια της Φρουράς ήταν παντελώς άδεια. Πού είχαν πάει οι φρουροί; Ο Κάδμος δήλωσε πως όποιος ερχόταν να του αποκαλύψει τι είχε συμβεί θα ανταμειβόταν με πέντε χιλιάδες δεκάδια. Το ανακοίνωσε μέσω του τηλεοπτικού σταθμού *Σπασμένη Αλυσίδα* τον οποίο είχαν φτιάξει πρόσφατα οι επαναστάτες για να μπορούν να εκπέμπουν τα μηνύματά τους στη Β' Ανωρίγια – ώστε να αποκρούουν την προπαγάνδα και την παραπληροφόρηση της πλουτοκρατίας.

Οι ανιχνευτές – ανάμεσα στους οποίους ήταν και η Καρζένθα-Σολ με κάποιους Μικρούς Γίγαντες – ερευνούσαν προς τα βόρεια και έβρισκαν μόνο αψύλαχτους δρόμους και γειτονιές. Ακόμα και οι τηλεοπτικοί σταθμοί της πλουτοκρατίας ήταν αφρούρητοι, ανέφεραν. Ακόμα και το ίδιο το Πολιταρχικό Μέγαρο!

Κανείς δεν ήθελε να το πιστέψει. Νόμιζαν ότι η Καρζένθα και οι άλλοι τούς έκαναν πλάκα. Αλλά οι ανιχνευτές είχαν τραβήξει και φωτογραφίες που το αποδείκνυαν. Δεν υπήρχε πουθενά φανερή φύλαξη.

«Αδύνατον,» είπε ο Σκυφτός Στίβεν. «Εκεί θα έχουν στήσει την παγίδα τους. Εκεί.»

«Πού, ρε;» ρώτησε ο Ζιλμόρος. «Ως τώρα, ούτε γάτα δε μας έχει χιμήσει.»

«Στο Πολιταρχικό Μέγαρο,» απάντησε ο Στίβεν. «Εκεί θα είναι η παγίδα.»

Ο Ζιλμόρος γέλασε ρουθουνίζοντας. «Γιατί εκεί; Είναι το πιο προφανές μέρος.»

«Ακριβώς! Επομένως, θα νόμιζαν ότι δεν θα το σκεφτούμε.»

«Αλλά το σκεφτήκαμε. Κόβεις πως είμαστε πιο έξυπνοι απ'αυτούς;»

«Δε θα συμπεριλάμβανα κι εσένα, Ζιλμόρε.»

Ο Ζιλμόρος έβγαλε τα μαύρα γυαλιά του, αγριοκοιτάζοντάς τον.

Ο Κάδμος τούς διέκοψε: «Αύριο,» είπε, «θα πάμε να καταλάβουμε τους τηλεοπτικούς σταθμούς. Και μετά η Καρζένθα-Σολ και οι ανιχνευτές της θα ερευνήσουν το Μέγαρο – να δουν τι γίνεται εκεί.» Βαθιά μέσα του φοβόταν για την Καρζένθα. Φοβόταν πως, αν υπήρχε παγίδα σ'αυτό το μέρος, ίσως να έπεφτε μέσα, ίσως να πάθαινε κακό. Αλλά ποιος άλλος να πήγαινε να ερευνήσει; Ήταν, πιθανώς, η ικανότερη στρατιωτικός που είχε στη διάθεσή του. Κι ακόμα κι αν δεν την έστελνε, αισθανόταν βέβαιος ότι εκείνη θα επέμενε να πάει. Δεν εμπιστευόταν κανέναν περισσότερο από τον εαυτό της. Ελάττωμα, ίσως· αλλά *χρήσιμο* ελάττωμα σε πολλές περιπτώσεις.

«Τι να τους κάνουμε τους τηλεοπτικούς σταθμούς;» ρώτησε ο Ζιλμόρος.

«Θέλω να μάθω γιατί σταμάτησαν την προπαγάνδα, τις τελευταίες μέρες, και εκπέμπουν μόνο ανοησίες.»

Κάμποσοι γύρω απ'το τραπέζι γέλασαν.

«Είμαι περιέργος,» τους είπε ο Κάδμος, μειδώντας. Ήξερε πως τα γέλια τους δεν ήταν επειδή τον χλεύαζαν αλλά επειδή τους άρεσε ο τρόπος που είχε εκφραστεί.

Μες τη νύχτα, οι δυνάμεις της επανάστασης προετοιμάστηκαν για *οτιδήποτε*, αφού δεν ήξεραν τι ακριβώς μπορεί να είχαν να αντιμετωπίσουν, και ήταν όλοι τους λιγάκι νευρικοί. Με το ξημέρωμα, κινήθηκαν προς τα βόρεια, διασχίζοντας τους δρόμους των Χρυσών Λόφων πάνω και κάτω από την επιφάνεια του εδάφους. Πουθενά δεν συνάντησαν την παραμικρή αντίσταση. Ούτε ένας φρουρός με καρμπίνα δεν βγήκε για να τους πυροβολήσει από κάποιο παράθυρο. Οι δρόμοι ήταν, ίσως, *εφιαλτικά* σιωπηλοί. Οι πολίτες ήταν κλεισμένοι στα σπίτια τους, φοβούμενοι ότι πιθανώς να γίνονταν λεηλασίες. Ο Κάδμος είχε, βέβαια, προστάξει να μην λεηλατηθεί κανένα σπίτι, κανένα μαγαζί. Ούτε καν οι βίλες των πλουσίων ακόμα. Και ήξερε πως, με

την ησυχία που επικρατούσε τώρα, όποιος παράκουγε τις εντολές του θα γινόταν αμέσως αντιληπτός.

Καθώς προέλαυναν στους δρόμους των Χρυσών Λόφων, ο Κάδμος αισθανόταν νικητής. Αισθανόταν ηγέτης. Αισθανόταν ήδη Πολιτάρχης της Β' Ανωρίγιας – αν κι αυτός δεν ήταν ποτέ ο σκοπός του.

(Μεσ' από τη σιγαλιά των διαφορούμενων οδών, έρχετ' ο στρατός της λευτεριάς. Όχι μέσ' από αντάρα, όχι μέσ' από φωτιά και θάνατο και μεγάλη ταραχή. Μέσ' από τη γαλήνη την τρομαχτική, ψιθύριζε ο ποιητικός δαίμων στο μυαλό του. Η νίκη ύποπτα μοιάζει να τους προσφέρεται... τόσο ύποπτα...)

Οι επαναστάτες εισέβαλαν στους τηλεοπτικούς σταθμούς και διαπίστωσαν ότι εκεί υπήρχαν μονάχα ελάχιστοι άνθρωποι, ίσα για να λειτουργούν τα αυτοματοποιημένα μηχανήματα. Οι δημοσιογράφοι που ήταν πιο στενά συνδεδεμένοι με την πλουτοκρατία είχαν μυστηριωδώς εξαφανιστεί, κι οι άλλοι βρίσκονταν στα σπίτια τους, κρυμμένοι. Οι υπάλληλοι δήλωσαν πως, ως τώρα, προσεύχονταν η επανάσταση να έρθει εδώ, μα δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα για να βοηθήσουν· αν τους καταλάβαιναν, θα τους φυλάκιζαν – το λιγότερο. Ο Κάδμος δεν ήταν βέβαιος αν έλεγαν αλήθεια ή όχι, αλλά δεν είχε και νόημα να τους τιμωρήσει αναίτια. Τους ρώτησε τι είχε συμβεί εδώ. Πού είχαν εξαφανιστεί οι πλουτοκράτες, η Φρουρά, και οι μισθοφόροι; Οι υπάλληλοι απάντησαν ότι δεν ήξεραν τίποτα, τα πάντα είχαν γίνει ξαφνικά.

«Γιατί σταματήσατε να εκπέμπετε προπαγάνδα;» Η απάντηση σ' αυτό ήταν παρόμοια. Τέτοιες εντολές είχαν. Δεν τους είχε δοθεί καμία εξήγηση. Επιπλέον, οι δημοσιογράφοι που έκαναν ενεργή προπαγάνδα είχαν αιφνιδίως εξαφανιστεί.

Όλοι οι τηλεοπτικοί σταθμοί (που ήταν συγκεντρωμένοι στους Χρυσούς Λόφους για να ελέγχονται, μέχρι στιγμής, καλύτερα από την πλουτοκρατία) βρίσκονταν πλέον στα χέρια των επαναστατών, καθώς επίσης και παραπάνω από τους μισούς δρόμους των Χρυσών Λόφων. Οι βίλες και τα θησαυροφυλάκια περίμεναν να λεηλατηθούν, και οι συμμορίες δεν έβλεπαν την ώρα. Ο Κάδμος, ωστόσο, τους έλεγε να περιμένουν. «Τα λάφυρα δεν χάνονται. Αν είναι εκεί – αν οι πλουτοκράτες τα έχουν αφήσει στις θέσεις τους – θα τα πάρουμε. Το

είπα, δεν το είπα; Ο Τροχός θα γυρίσει: οι πάνω θα πέσουν κάτω και θα τσακιστούν· και οι κάτω θα ανεβούν επάνω, θα γίνουν άρχοντες!» Αλλά αναρωτιόταν ως πότε τα λόγια του θα μπορούσαν να κρατάνε τους συμμορίτες μακριά από τους θησαυρούς που εδώ και χρόνια ονειρεύονταν. Μόνο ονειρεύονταν. Αυτό που συνέβαινε τώρα ήταν ένα τρελό όνειρο που, παραδόξως, γινόταν πραγματικότητα. Ποιος μέχρι στιγμής είχε διανοηθεί ότι η πλουτοκρατία θα γκρεμιζόταν έτσι; Ποιος; Ούτε καν ο ίδιος ο Κάδμος, παρά τα ποιήματα που δημοσίευε.

Η Καρζένθα μόνο ίσως να τα είχε διανοηθεί όλα τούτα, σκεφτόταν ο Κάδμος. Από εκείνη, άλλωστε, ξεκίνησε ουσιαστικά η επανάσταση. Εκείνη είχε έρθει σε επαφή με τον Μάρκο Ροδόχρωμο. Εκείνη είχε σώσει τον Κάδμο από τη Φρουρά.

Η Καρζένθα-Σολ...

...η οποία τώρα ήταν ώρα να πάει να ανιχνεύσει τι γινόταν στο Πολιταρχικό Μέγαρο.

Και ο Κάδμος προσευχόταν σιωπηλά στον Κρόνο να μην πέσει η αγαπημένη του σε καμία ύπουλη παγίδα των πλουτοκρατών.

Αν τη σκοτώσουν με κάποιο από τα κόλπα τους, θα γίνουν όλοι στάχτη! ορκίστηκε. Όλοι και όλα. Τα πάντα.

Απόγευμα πλησίασε η Καρζένθα-Σολ το Πολιταρχικό Μέγαρο μαζί με κάποιους από τους Μικρούς Γίγαντες και μερικά μέλη άλλων συμμοριών. Ο Σολάμνης'μορ ήταν επίσης στην ομάδα της για να χρησιμοποιεί ανιχνευτικά ξόρκια που ίσως να αποκάλυπταν κρυφές παγίδες της πλουτοκρατίας.

Επί του παρόντος ο μάγος έγνεψε στην Καρζένθα ότι δεν εντόπιζε τίποτα το ύποπτο, και η Καρζένθα έγνεψε στους υπόλοιπους να ζυγώσουν περισσότερο το Μέγαρο. Με τα όπλα τους στα χέρια, μπήκαν στην αυλή που ήταν στρωμένη με μάρμαρο, επάνω στο οποίο υπήρχαν οκτάγωνα ανοίγματα, σε ίσα διαστήματα, όπου φύτρωνε χαμηλή βλάστηση αλλά και κάποια δέντρα. Κανείς δεν παρουσιάστηκε για να επιτεθεί στους επαναστάτες, ούτε καμία άλλη παγίδα ήταν στημένη.

Έφτασαν μπροστά στην αφύλαχτη κεντρική πύλη του Πολιταρχικού Μεγάρου. Το φυλάκιο δίπλα της ήταν προφανώς άδειο, ωστόσο η Καρζένθα κλότσησε την πόρτα και κοίταξε μέσα, με το πιστόλι της

υψωμένο με τα δύο χέρια. Το μόνο που είδε ήταν ένα μικρό τραπέζι και δυο καρέκλες. Το μέρος ήταν εγκαταλειμμένο.

Έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Σολάμνη'μορ πάνω απ'τον ώμο της: *Εντοπίζεις τίποτα;*

Ο μάγος κούνησε το κεφάλι αρνητικά: *Όχι.*

«Δοκιμάστε ν'ανοίξετε την πύλη,» πρόσταξε η Καρζένθα-Σολ τους Μικρούς Γίγαντες και τους άλλους ανιχνευτές: «κι οι υπόλοιποι να καλύπτετε αυτούς που την ανοίγουν.»

Δυο άντρες έπιασαν τις μεγάλες χειρολαβές της δίφυλλης θύρας, που ήταν καμωμένη από βαρύ, συμπαγές, λαξευτό ξύλο, και την έσπρωξαν.

Δίχως δυσκολία, άνοιξε.

Δεν ήταν κλειδωμένη, ούτε αμπαρωμένη από μέσα.

Η Καρζένθα-Σολ και οι ανιχνευτές της μπήκαν στους έρημους διαδρόμους και στις έρημες αίθουσες του Πολιταρχικού Μεγάρου. Ο Σολάμνης'μορ, γιάκόμα μια φορά, κούνησε το κεφάλι αρνητικά προς τη μεριά της αρχηγού του: *Τίποτα το αξιοσημείωτο κι εδώ.*

Σύντομα έφτασαν στη Γενική Αίθουσα Συναθροίσεων, και διαπίστωσαν ότι, σ'αντίθεση με τα άλλα μέρη του Μεγάρου, δεν ήταν τελείως έρημη. Στην κορυφή του μεγάλου τραπεζιού, στη θέση του Πολιτάρχη, κάποιος καθόταν. Αλλά η μαύρη δερμάτινη πολυθρόνα του ήταν έτσι γυρισμένη ώστε να βλέπουν την πλάτη της.

«Φενίλδα Καρντέρω;» φώναξε η Καρζένθα-Σολ το όνομα της τωρινής Πολιτάρχη της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, αν και κάτι μέσα της της έλεγε ότι δεν μπορεί – ότι *αποκλείεται* – αυτή να είχε μείνει μόνη της εδώ, χωρίς καμια φύλαξη. Εκτός αν είχε τρελαθεί. *Ή αν πέσαμε τόσο βαθιά μέσα στην παγίδα της δίχως να αντιληφτούμε το παραμικρό.*

«Η Πολιτάρχης έχει προ πολλού φύγει, Καρζένθα,» αποκρίθηκε μια γυναικεία φωνή, και η δερμάτινη πολυθρόνα περιστράφηκε.

Η γυναίκα που καθόταν εκεί ήταν πορφυρόδερμη, με μακριά ξανθά μαλλιά, καλοχτενισμένα, που έπεφταν αστραφτερά στους ώμους της, πλαισιώνοντας το στρογγυλωπό πρόσωπό της. Φορούσε πράσινο, γυαλιστερό φόρεμα με κόκκινα στρας. Τα χέρια της ήταν ντυμένα με λευκά, κροσσωτά γάντια. Και στο δεξί κρατούσε αναμμένο ένα μακρύ τσιγάρο.

Ήταν η γυναίκα από το όνειρο της Καρζένθα-Σολ.

Ήταν η Θυγατέρα της Πόλης.

Και η Καρζένθα είχε, προς στιγμή, την πιο παράξενη αίσθηση που είχε νιώσει ποτέ στη ζωή της. Ήταν σαν κάποιος να είχε κλοπήσει τα πάντα γύρω της, διαλύοντάς τα. Διαλύοντας κάθε έννοια *πραγματικότητας* που ήξερε. Διαλύοντας το έδαφος κάτω από τα πόδια της, αφήνοντάς την να πέσει σε κάποιο ακατονόμαστο βάραθρο.

Η Καρζένθα νόμιζε, ξαφνικά, ότι όλα ήταν ένα καλοστημένο σκηνικό. Οι άδαιοι δρόμοι, οι αφύλαχτες γειτονιές... Θα μπορούσαν να ήταν εκεί για να γυριστεί κάποια ταινία. Και η γυναίκα που τώρα καθόταν αντίκρυ της στην πολυθρόνα ήταν η σκηνοθέτιδα της ταινίας.

Ήταν, επίσης, συγχρόνως – παράδοξα, πιθανώς – η μοναδική αληθινή ήθοποιός. Οι άλλοι έμοιαζαν με σκιές μπροστά της.

Η Καρζένθα πήρε μια βαθιά ανάσα για να συνέλθει από τις παράλογες εντυπώσεις που είχαν κατακλύσει τον νου της.

«Ποια είσαι συ;» ρώτησε απότομα ένας συμμορίτης των Ξεπεσμένων Ιερέων.

Η Θυγατέρα της Πόλης τον αγνόησε σαν να μην υπήρχε. «Σε περίμενα, Καρζένθα,» είπε, με τα πράσινα, γυαλιστερά μάτια της ν'ατενίζουν ευθέως τη μισθοφόρο αριστοκρατίσσα.

«...Ποια είσαι;» κατάφερε να ρωτήσει εκείνη. «Τι κάνεις εδώ;»

«Σου είπα: σε περίμενα. Ήρθε η ώρα να μιλήσουμε. Οι δυο μας. Και ο Κάδμος. Αναμφίβολα με θυμάσαι, Καρζένθα, δεν με θυμάσαι;»

Ο συμμορίτης των Ξεπεσμένων Ιερέων τη σημάδεψε με το πιστόλι του. «Σήκω πάνω και κράτα τα χέρια σου ψηλά! Πού είν' οι άλλοι; Πού είναι η Πολιτάρχης και οι πλουτοκράτες; Πού πήγαν όλοι;»

Η Θυγατέρα της Πόλης συνέχισε να τον αγνοεί.

Η Καρζένθα είπε, τραυλίζοντας: «Δεν καταλαβαίνω...» μη θέλοντας να γίνει γνωστό το όνειρό της μπροστά στους άλλους.

Η Θυγατέρα την κοίταξε επικριτικά, αλλά συγχρόνως έμοιαζε διασκεδασμένη.

Ο Ξεπεσμένος Ιερέας βάδισε τώρα προς το μέρος της, αποφασιστικά, με φανερό σκοπό να την αρπάξει. «Σου είπα να σηκωθείς πάνω!»

Η Θυγατέρα ύψωσε το χέρι της προς το μέρος του, άρθρωσε μια ξαφνική λέξη που η Καρζένθα δεν νόμιζε ότι είχε ξανακούσει, και α-

πρόσμενα ο λαιμός του συμμορίτη σκίστηκε, τινάζοντας αίματα. Ο άντρας κατέρρευσε στο πάτωμα, σπαρταρώντας.

Οι άλλοι αναφώνησαν, όπλα υψώθηκαν–

«Όχι!» φώναξε η Καρζένθα-Σολ. «Όχι! Μην την πυροβολήσετε! Είναι σύμμαχός μας!»

«Σκότωσε τον Μακ!» διαμαρτυρήθηκε ένας.

«Είναι σύμμαχός μας,» επέμεινε η Καρζένθα. «Κατεβάστε τα όπλα σας, τώρα!»

Οι ανιχνευτές υπάκουσαν, αν και διστακτικά.

Η Θυγατέρα της Πόλης έσβησε το τσιγάρο της πάνω στην ξύλινη επιφάνεια του τραπεζιού, και σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα χωρίς βιασύνη. Δε φαινόταν ν'ανησυχεί μήπως την πυροβολήσουν. Πλησίασε την Καρζένθα με σταθερά βήματα· τα τακούνια της αντηχούσαν έντονα, *τακ τακ τακ τακ*, στο πέτρινο πάτωμα της αίθουσας.

«Με θυμάσαι, Καρζένθα, δεν με θυμάσαι;»

Η μισθοφόρος κατένευσε σιωπηλά.

«Μίλησες στον Ερκάνη για μένα;»

Η μισθοφόρος κατένευσε ξανά, ενώ σκεφτόταν: *Γνωρίζει το όνειρό μου! Το γνωρίζει! Ήταν εκεί – ήταν μέσα στο όνειρό μου!* Αισθανόταν τις τρίχες της ορθωμένες, ένα ρίγος να τη διατρέχει.

Τα μαυροβαμμένα χείλη της Θυγατέρας μειδίασαν αχνά. «Το όνομά μου είναι Κορίνα,» συστήθηκε.

«Εσύ... εσύ ήσουν επάνω στο δίκυκλο; Όταν φέρναμε τα όπλα;»

«Έχει καμια σημασία; Η νίκη είναι δική σας. Η Β' Ανωρίγια Συνοικία σας ανήκει. Πες στον Κάδμο να έρθει εδώ να μιλήσουμε – εσύ, εκείνος, κι εγώ. Θα περιμένω.»

Και, με τούτα τα λόγια, επέστρεψε στην πολυθρόνα στην κορυφή του τραπεζιού, όπου κάθισε άνετα, ανάβοντας δεύτερο τσιγάρο.

«Και ο Μακ;» ρώτησε ο συμμορίτης την Καρζένθα.

Εκείνη τού έριξε ένα άγριο βλέμμα. «Πάρτε τον!» πρόσταξε δείχνοντας το πτώμα. «Και πάμε.»

«Μα τον σκότωσε!»

«Είπα: πάρτε τον – και πάμε. Τι δεν καταλαβαίνεις;»

Σαστισμένοι, μην ξέροντας τι άλλο να κάνουν, οι ανιχνευτές υπάκουσαν.

Ο Κάδμος δυσκολευόταν να πιστέψει το σκηνικό που του περιέγραψε η Καρζένθα.

«Είναι σαν κάποιος να μας παίζει κάποιο περίεργο παιχνίδι.»

«Ναι, ίσως· αλλά είναι *αυτή*, Κάδμε. Η γυναίκα από το όνειρό μου!»

Βρίσκονταν στο εσωτερικό ενός εξάτροχου μεταγωγικού (από εκεί-να που τους είχε φέρει ο Μάρκος Ροδόχρωμος), μόνοι τους, για να συζητήσουν ιδιαιτέρως.

«Κι αυτό εσένα δεν σε βάζει σε υποψίες; Ίσως να είναι η παγίδα της πλουτοκρατίας που περιμέναμε!»

«Δε μπορεί νάναι παγίδα, Κάδμε. Είναι η γυναίκα που μας βοηθούσε τόσο καιρό: η Θυγατέρα της Πόλης. Το όνομά της είναι Κορίνα· μου συστήθηκε.»

Ο Κάδμος τής είπε: «Περίμενε εδώ· και βγήκε από το μεταγωγικό πηγαίνοντας να βρει τον Ερκάνη. Σε λίγο επέστρεψε μαζί του.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο μυστικιστής. «Γιατί τέτοια βιασύνη; Γιατί τέτοια μυστικότητα;» Ο ποιητής δεν του είχε εξηγήσει τίποτα ακόμα.

«Πες του,» προέτρεψε ο Κάδμος την Καρζένθα.

Η μισθοφόρος τού είπε για τη συνάντησή της με την Κορίνα, και τα μάτια του Ερκάνη γυάλισαν, ολόκληρο το πρόσωπό του έμοιαζε να ακτινοβολεί. «Πρέπει να τη συναντήσουμε!» είπε. «Οπωσδήποτε!»

«Δε νομίζεις ότι μπορεί νάναι παγίδα;» τον ρώτησε ο Κάδμος, εκνευρισμένα, έχοντας ανάψει τσιγάρο.

«Παγίδα; Τι παγίδα να είναι, Κάδμε; Η Κορίνα ήξερε για το όνειρο της Καρζένθα-»

«Ίσως κάποιος να μας κρυφάκουσε όταν το λέγαμε. Ή ίσως κάποιος από τους Μικρούς Γίγαντες που ήταν εκεί, στο σπίτι σου, να μας πρόδωσε-»

«Αποκλείεται!» πετάχτηκε η Καρζένθα.

«Μη μου λες μαλακίες, Καρζένθα! *Κανείς* δεν μπορεί να θεωρηθεί απόλυτα έμπιστος. Η όλη υπόθεση είναι σαν στημένο παιχνίδι, γαμώτο! Δεν το βλέπεις; Η ίδια μού είπες ότι σου δημιούργησε μια αίσθηση σαν σκηνικό για ταινία. Πώς είναι δυνατόν αυτή η γυναίκα να βρέθηκε μες στο Πολιταρχικό Μέγαρο ενώ όλοι οι φρουροί και οι πλουτοκράτες

έχουν αποχωρήσει; Πώς; Προφανώς είναι γνωστή τους. Κάποια σχέση έχει μαζί τους-»

«Κάδμε-» τον διέκοψε ο Ερκάνης.

«Μην αρχίσεις να-»

«Κάδμε. Είναι *θυγατέρα της Πόλης*, μα τα μούσια του Κρόνου!»

«Μα τα *παπάρια* του Κρόνου, Ερκάνη, αυτά είναι *μαλακίες* και το ξέρεις! Εκεί μέσα – στο ίδιο το γαμημένο Πολιταρχικό Μέγαρο – είναι μια ύποπτη τύπισσα που-»

«Είναι ακριβώς ίδια όπως στο όνειρό μου!» τόνισε η Καρζένθα. «Πώς είναι δυνατόν αυτό; Θες να μου πεις;»

«Κάποιος μάς άκουσε και-»

«Και την έκανε *ίδια*; Γιατί μιλάμε πως είναι *ίδια*, όχι σαχλαμάρες. Ίδια. Η ίδια γυναίκα. Ακριβώς.»

«Ήταν όνειρο, Καρζένθα. Σου έχει δοθεί η εντύπωση πως-»

«Καμία 'εντύπωση' δε μου έχει δοθεί, γαμώ το μυαλό σου, αγάπη μου! Είναι η *ίδια γυναίκα*. Είμαι σίγουρη. Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία.»

Ο Κάδμος κούνησε το κεφάλι, φουσώντας καπνό τσιγάρου απ'τα ρουθούνια. «Είναι σα να προσπαθώ να συνεννοηθώ με τρελούς...» μούγκρισε.

«Ακόμα κι αν δεν πιστεύεις ότι είναι η ίδια γυναίκα,» ρώτησε η Καρζένθα, «δεν θέλεις να τη συναντήσεις;»

«Είπες ότι ζήτησε να μιλήσει σ'εμάς τους δυο. Προτείνεις να πάμε μόνοι μας; Το θεωρείς συνετό;»

«Δε θα πάμε μόνοι. Απλώς θα μπούμε μόνοι στην αίθουσα.»

«Κι αν εκεί είναι κρυμμένοι οι εχθροί μας;»

«Θα ελέγξουμε πρώτα τον χώρο.»

Ο Ερκάνης ρώτησε: «Να έρθω κι εγώ;» Ήταν γεμάτος ενθουσιασμό.

Ο Κάδμος τον αγριοκοίταξε πίσω απ'τον καπνό του τσιγάρου του. «Μόνο αν έχεις να μας δώσεις καμια χρήσιμη συμβουλή για ύποπτες... Θυγατέρες της Πόλης.»

Η Κορίνα εξακολουθούσε να κάθεται στην κορυφή του τραπεζιού, όταν επέστρεψαν, αλλά τώρα δεν κάπνιζε.

«Ερευνήστε την αίθουσα,» πρόσταξε η Καρζένθα-Σολ τους Μικρούς Γίγαντες που συνόδευαν εκείνη, τον Κάδμο, και τον Ερκάνη.

«Δε μ'εμπιστεύεσαι, Καρζένθα;» είπε η Κορίνα. «Ήμουν στο πλευρό σας από την αρχή. Από την αρχή.»

«Εγώ δεν σ'εμπιστεύομαι,» δήλωσε ο Κάδμος, ενώ οι Μικροί Γίγαντες άρχιζαν να ερευνούν διεξοδικά το μεγάλο δωμάτιο, με τα μάτια τους, με τα χέρια τους, με τεχνολογικές συσκευές, με μαγικά ξόρκια. «Ποια είσαι; Και ποια η σχέση σου με την πλουτοκρατία;»

«Δε σας έχει μιλήσει ο Ερκάνης για μένα;» Κοίταξε τον μυστικιστή.

Εκείνος ξεροκατάπιε. «Είσαι πράγματι... θυγατέρα της Πόλης;»

«Το αμφιβάλλεις;»

«Απ'αυτά που έχω δει-»

«Εγώ το αμφιβάλλω,» διέκοψε ο Κάδμος τον φίλο του, ατενίζοντας την Κορίνα.

Εκείνη γέλασε. «Κάδμε... Ποιος νομίζεις ότι σας εφοδίαζε με όπλα και άρματα μάχης και ελικόπτερα; Εγώ το έκανα. Ποια νομίζεις πως σας οδήγησε μες στους δρόμους της Β' Ανωρίγιας χωρίς να σας αντληφτούν οι εχθροί σας;»

«Και πώς βρέθηκες εδώ, στο εσωτερικό του Πολιταρχικού Μεγάρου; Πού είναι η Πολιτάρχης; Πού είναι η πλουτοκρατία;»

«Αυτό θα συζητήσουμε,» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Αλλά περιμένω πρώτα οι φίλοι σας να τελειώσουν...» Έριξε μια ματιά τριγύρω, στους Μικρούς Γίγαντες.

Σιγή έπεσε στην αίθουσα. Κανείς δεν είχε τίποτ' άλλο να πει.

Όταν οι μισθοφόροι της Καρζένθα-Σολ τελείωσαν με την έρευνά τους, ανέφεραν ότι δεν είχαν εντοπίσει τίποτα το επικίνδυνο. Εκείνη τούς ζήτησε ν'αποχωρήσουν και αποχώρησαν, κλείνοντας τη διπλή πόρτα πίσω τους.

«Εσύ,» είπε η Κορίνα στον Ερκάνη, «δεν είναι απαραίτητο να βρίσκεσαι εδώ.»

«Θα το ήθελα, όμως.»

Η Κορίνα φάνηκε σκεπτική προς στιγμή. Ύστερα είπε: «Γιατί όχι; Καθίστε. Μη στέκεστε.»

Ο Κάδμος, ο Ερκάνης, και η Καρζένθα κάθισαν αντίκρυ της στο μεγάλο τραπέζι.

«Σκότωσες έναν από τους ανθρώπους μας,» της είπε ο Κάδμος, αγριοκοιτάζοντάς την. «Και, μάλιστα, με τρόπο... παράξενο.»

«Δε μ'αρέσει να έρχονται να με συλλάβουν,» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Αλλά αυτό είναι το λιγότερο που θα έπρεπε τώρα ν'απασχολεί τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, τον ηγέτη της επανάστασης...»

«Σοβαρά; Και τι θα έπρεπε να μ'απασχολεί;»

«Το γεγονός ότι δεν γνωρίζεις γιατί η πλουτοκρατία έχει εξαφανιστεί.»

«Γνωρίζεις εσύ; Γιατί μας βοηθάς, κατ'αρχήν; Τι λόγο έχεις;»

«Οι λόγοι μου αφορούν εμένα και μόνο εμένα. Θεώρησε ότι... είμαι υπέρ της ελευθερίας.»

«Πού είναι η Πολιτάρχης και οι πλουτοκράτες; Έκανες κάποια συμφωνία μαζί τους;»

Η Κορίνα γέλασε. «Όχι. Εγκατέλειψαν τούτες τις περιοχές επειδή πόλεμος έρχεται. Ένας πόλεμος που φοβούνται περισσότερο από τον δικό σας, γιατί το ξέρουν πως, έτσι όπως είναι τα πράγματα, δεν μπορούν να νικήσουν.»

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Καρζένθα-Σολ. «Τι πόλεμος;... Τι...;»

«Ο Πολιτάρχης της Έκθυμης, εδώ και μερικές μέρες, έχει αρχίσει να επιτίθεται στα σύνορα της Β' Ανωρίγιας. Στον Ψηλό Φύλακα, για την ακρίβεια-»

«Τι;» έκανε η Καρζένθα-Σολ.

«Και πώς είναι δυνατόν να μην το έχουμε μάθει;» απαίτησε ο Κάδμος. «Μας λες ψέματα – όποια κι αν είσαι!»

«Δε σας λέω ψέματα,» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Είναι αλήθεια. Θα το μαθαίνατε αργά ή γρήγορα. Αν και όχι από τα μεγάλα μέσα μαζικής πληροφόρησης της Β' Ανωρίγιας. Η πλουτοκρατία θέλησε να το αποκρύψει προς το παρόν. Αλλά η εποχή της πλουτοκρατίας πέρασε. Συμπέραναν ότι δεν μπορούν να κρατηθούν εδώ – δεν τους συμφέρει – και έφυγαν. Πήγαν ανατολικά, στην Α' Ανωρίγια Συνοικία, αναζητώντας άσυλο εκεί. Το οποίο τους δόθηκε, φυσικά. Όταν έχεις λεφτά, βρίσκεις άσυλο.»

«Γιατί η Έκθυμη μάς επιτίθεται;» ρώτησε η Καρζένθα-Σολ.

Η Κορίνα την κοίταξε υπομειδιώντας. «Νόμιζα ότι ήσουν καλύτερη στρατηγός, Καρζένθα...»

«Μας επιτίθεται επειδή θεωρεί ότι είμαστε αποδυναμωμένοι;»

«Φυσικά. Ο Πολιτάρχης της έχει πεισθεί πως αυτή είναι η πιο κατάλληλη στιγμή για να κατακτήσει τη Β' Ανωρίγια, ώστε να αποκτήσει πρόσβαση στον Ριγοπόταμο και να πάρει τον έλεγχο του Εμπορικού Κέντρου στα δυτικά, το οποίο ανέκαθεν από τη Β' Ανωρίγια ελεγχόταν. Ο εμφύλιος πόλεμος εδώ έχει εξασθενήσει τις δυνάμεις φύλαξης της συνοικίας· ο Πολιτάρχης της Έκθυμης πιστεύει ότι εύκολα θα γίνει και Πολιτάρχης της Β' Ανωρίγιας. Δεν σκοπεύει να συμμαχήσει μαζί σας, σε περίπτωση που αυτό σκέφτεστε. Δεν είναι εναντίον της πλουτοκρατίας· δεν τον απασχολεί καθόλου πώς είναι μοιρασμένος ο πλούτος στη Ρελκάμνια, όπως και πολλούς άλλους Πολιτάρχες δεν τους απασχολεί καθόλου αυτό. Ο Πολιτάρχης της Έκθυμης, ο Ζόλτεραλ-Ράο, θέλει να σας εξοντώσει όλους γιατί σας θεωρεί επικίνδυνους για κάθε είδους νόμιμη τάξη.»

«Ο Πολιτάρχης Ζόλτεραλ-Ράο δεν θα μας βρει τόσο εύκολους στόχους,» δήλωσε ο Κάδμος, που η όψη του γινόταν ολοένα και πιο σκοτεινή όσο η Κορίνα μιλούσε.

Η Θυγατέρα της Πόλης μειδίασε αχνά με τα μαυροβαμμένα χείλη της. «Το φαντάζομαι. Είσαι προορισμένος για μεγάλα πράγματα, Κάδμε. Όλοι σας είστε προορισμένοι για μεγάλα πράγματα. Μπορείτε, αν το θέλετε πραγματικά, να αλλάξετε τη Ρελκάμνια, να δημιουργήσετε μια Ατέρμονη Πολιτεία πιο δίκαιη για όλους. Αλλά μόνο αν είστε πρόθυμοι να αγωνιστείτε σκληρά.»

«Θα έχουμε κι άλλη βοήθεια από εσένα;» ρώτησε ο Κάδμος.

«Θα έχετε,» τον διαβεβαίωσε εκείνη.

«Από πού έρχονται αυτά τα όπλα, Κορίνα; Είτε είσαι Θυγατέρα της Πόλης είτε όχι, δεν μπορεί να τα εμφανίζεις απ'τον αέρα!»

Η Κορίνα γέλασε. «Όχι,» είπε, θεατρικά έντονα, «δεν τα εμφανίζω απ'τον αέρα. Δεν έχω ακόμα βρει τρόπο.»

«Από πού έρχονται, λοιπόν; Ποιος τα φτιάχνει; Πώς πληρώνεται;»

«Τα φτιάχνει για λογαριασμό μου. Πληρώνεται από εμένα. Τι άλλο θες να ξέρεις;»

«Ποιος είναι.»

«Τι διαφορά θα είχε για σένα αν το ήξερες; Τα όπλα έρχονται από εμένα, Κάδμε. Και θα δεις ότι μπορώ να σας προσφέρω και πράγματα σημαντικότερα από όπλα.»

«Όπως; Πληροφορίες;»

«Θα δεις.»

Και κοιτάζοντάς την ο Κάδμος είχε την αίσθηση που του είχε περιγράψει, πιο πριν, η Καρζένθα: ότι όλα τούτα ήταν στημένα, κάποιου είδους περίτεχνα φτιαγμένο θεατρικό σκηνικό για να γυριστεί ταινία, και η Κορίνα ήταν η σκηνοθέτιδα και, συγχρόνως, η μοναδική αληθινή ηθοποιός εδώ. *Η Καρζένθα δεν έλεγε ανοησίες επηρεασμένη απ'το όνειρό της*, σκέφτηκε ο Κάδμος. *Ή ίσως εγώ τώρα να είμαι επηρεασμένος απ'τα λόγια της...*

Ρώτησε την Κορίνα: «Γιατί να σε εμπιστευτούμε;»

«Γιατί όχι; Τι έχετε χάσει από εμένα μέχρι στιγμής;»

«Έναν επαναστάτη που σκότωσες υψώνοντας το δάχτυλό σου.»

Τα πράσινα μάτια της γυάλισαν σαν να ήθελαν να πουν ότι της άρεσε ο θρασύς τρόπος του όπως θα της άρεσε το πώς ένας ηθοποιός υποδύεται τον ρόλο του. «Μικρό τίμημα, δεν νομίζεις,» του απάντησε, «για όσα σάς έχω προσφέρει;

»Ακόμα κι άλλους δέκα αν σκότωνα έτσι, πάλι το τίμημα θα ήταν μικρό.»

/24\

Αφού τα Πνεύματα των Δρόμων αποφασίζουν πως μόνο με μονομαχία μπορούν να επιλέξουν τον επόμενο αρχηγό τους, η Μιράντα ζητά από την Αδελφή της κάτι που θεωρεί πολύ σημαντικό για την αναζήτησή της αλλά ίσως να βάλει τους Νομάδες σε κίνδυνο...

Οι Νομάδες των Δρόμων δεν έμειναν για πολύ καταυλισμένοι στην πλατεία κοντά στα νότια σύνορα της Επίστρωτης. Όταν ξημέρωσε, η Εύνοια πρόσταξε να ξεκινήσουν και, αφού μάζεψαν τις σκηνές και τα πράγματά τους, έφυγαν, οδοιπορώντας γύρω από τα οχήματά τους. Οι αστυνομικοί της περιοχής τούς παρατηρούσαν αλλά από απόσταση το ίδιο και κάποιοι από τους κατοίκους. Ένας δημοσιογράφος είχε έρθει λίγο πριν αναχωρήσουν οι Νομάδες ζητώντας συνέντευξη από τη Νομαδάρχισσα. Η Εύνοια ούτε που δέχτηκε να τον συναντήσει τα Πνεύματα των Δρόμων τον έδιωξαν.

Ο Θόρινταλ δεν είχε ανάγκη να είναι κλεισμένος τώρα μέσα στο ερπυστριοφόρο – αισθανόταν καλά πλέον – αν και η Κυρά των Δρόμων τού είπε πως μπορούσε να ανεβεί στο μεγάλο όχημα όποτε το επιθυμούσε. Ωστόσο, ο σαμάνος προτιμούσε να βαδίζει, και δίπλα του βάδιζε η Λάρνια, σκυθρωπή, έχοντας ακόμα στο μυαλό της την αδικοχαμένη Γιάαμκα. Η απώλεια ήταν τρομερή γι' αυτήν. Είχε πει στον Θόρινταλ ότι ήταν μαζί με τη μεγάλη γάτα από μικρή. Το ήξερε ότι η Γιάαμκα δεν θα ήταν στο πλευρό της για πάντα – οι μεγάλες γάτες της Νυχωτής δεν ζούσαν τόσα χρόνια όσα οι άνθρωποι – αλλά δεν περίμενε ότι θα την έχανε από τώρα. Υπολόγιζε πως θα την είχε τουλάχιστον άλλα δεκαπέντε χρόνια.

Όταν η Σορέτα πλησίασε την Εύνοια, ο Θόρινταλ και η Λάρνια βάδιζαν αρκετά κοντά ώστε να μπορούν ν' ακούσουν τα λόγια της συζύγου του Δεινοχάρη:

«Πρέπει να εκλέξουμε καινούργιο αρχηγό των Πνευμάτων... Τα παιδιά μου είναι πολύ μικρά για να πάρουν την αρχηγία, και οι υπόλοιποι

ζητάνε να έχουν έναν αρχηγό. Φυσικά, όποιος κι αν είναι αρχηγός μας εσένα θ'ακολουθούμε.»

«Η απόφαση ήταν και είναι δική σας, Σορέτα,» αποκρίθηκε η Εύνοια. «Μπορείτε να με ακολουθήσετε, ή μπορείτε να πάψετε να με ακολουθείτε.» Μιλούσε σαν αδελφή της Σορέτα – σαν πολύ, πολύ κοντινή συγγενής της. Τα λόγια της δεν ακούγονταν αδιάφορα· αντιθέτως, ηχούσαν γεμάτα ενδιαφέρον.

«Το ξέρεις πως κανείς μας δεν θέλει να πάψει να σε ακολουθεί, Εύνοια – και συμπεριλαμβάνω τον εαυτό μου, ασφαλώς. Δεν φταις εσύ για τον θάνατο του Δεινοχάρη.»

«Μακάρι να μπορούσα να τον είχα αποτρέψει–»

«Είμαι σίγουρη πως θα έκανες τα πάντα.»

«Τον αισθανόμουν σαν αδελφό μου.»

«Κι εκείνος έτσι σε ένιωθε, Εύνοια. Τώρα, όμως,» πρόσθεσε, «πρέπει να σου ζητήσω κάτι... Μια συμβουλή, τουλάχιστον...»

Η Εύνοια την περίμενε να συνεχίσει.

«Πολλά από τα μέλη μας λένε πως ίσως θα έπρεπε εσύ να επιλέξεις τον καινούργιο αρχηγό μας. Ή, να προτείνεις κάποιον. Να δηλώσεις ποιον προτιμάς.»

«Αν το κάνω αυτό, θα ήταν σαν να επιλέγω, Σορέτα.»

«...Ναι, κι εγώ το ίδιο σκεφτόμουν,» παραδέχτηκε η γυναίκα του Δεινοχάρη συλλογισμένα. «Ωστόσο, το θέλουν...»

Η Εύνοια κούνησε το κεφάλι. «Δε μπορώ να ανταποκριθώ στην επιθυμία τους. Δε θα ήταν σωστό για εσάς. Δε θα ήθελα να σας επηρεάσω με τέτοιο τρόπο.»

Η Σορέτα ήταν σιωπηλή καθώς βάδιζαν.

«Κάτι σε προβληματίζει,» παρατήρησε η Εύνοια.

«Αν δεν προτείνεις εσύ κάποιον, θα έχουμε μονομαχία για τη διαδοχή,» είπε σφιγμένα η Σορέτα. «Οι πιθανοί αρχηγοί είναι τρεις, όπως μάλλον θα έχεις μαντέψει: ο Βόσριλαμ ο Σάρντλιος, η Ηχώ, και ο Κοντός Φριτς.»

Η Εύνοια ένευσε σαν να ήθελε να πει ότι όντως κι εκείνη αυτούς είχε στο μυαλό της.

«Κανείς δεν πρόκειται να δεχτεί τον άλλο για αρχηγό, και σε τέτοιες περιπτώσεις το έθιμο της συμμορίας μας επιβάλλει μονομαχία. Μόνο

αν εσύ επιλέξεις κάποιον θα αποφευχθεί αυτό. Κανένας δεν θα σε αμφισβητήσει.»

«Η μονομαχία είναι μέχρι θανάτου;»

«Όχι, αλλά ούτε απαγορεύεται να σκοτώσεις.»

«Καταλαβαίνω τι σκέφτεσαι, Σορέτα – δεν θέλεις να πεθάνουν κι άλλοι – όμως θεωρώ πως είναι καλύτερα να μην επέμβω. Είστε μαζί μου με τη θέλησή σας. Θα ήταν σαν να σφετερίζομαι κάτι αν έπαιρνα τέτοια απόφαση. Ακόμα κι αν απλώς πρότεινα κάποιον.»

«Όπως νομίζεις,» αποκρίθηκε η Σορέτα, εξακολουθώντας να δείχνει προβληματισμένη. «Όταν σταματήσουμε για βράδυ, θα διεξαχθεί η πρώτη μονομαχία. Προσπάθησε να μας βρεις ένα καλό μέρος – ένα ήσυχο μέρος.»

Η Εύνοια κατένευσε, και η Σορέτα απομακρύνθηκε, γλιστρώντας ανάμεσα στα Πνεύματα των Δρόμων.

Πριν από κάποια χρόνια, η Επίστρωτη είχε πόλεμο με τη Βαθμιδωτή στα δυτικά της. Ο Θόρινταλ ήταν γύρω στα είκοσι τότε. Απ'ότι είχε καταλάβει, η σύγκρουση ανάμεσα στις δύο συνοικίες είχε δημιουργηθεί εξαιτίας οικονομικών προβλημάτων. Οι ισορροπίες είχαν αλλάξει, συμφέροντα είχαν θιχτεί, δολιοφθορές είχαν γίνει, και, τελικά, πόλεμος είχε ξεσπάσει. Η Επίστρωτη έλεγαν πως είχε νικήσει, πως είχε υποτάξει τη Βαθμιδωτή. Κάποιες συμφωνίες πρέπει να είχαν υπογραφεί· ο Θόρινταλ δεν ήξερε τι ακριβώς.

Παραδοσιακά, η Επίστρωτη παρήγαγε τρόφιμα. Είχε πελώριους θόλους για την παραγωγή φυτικών προϊόντων, και κτηνοτροφία και σφαγεία για την παραγωγή ζωικών προϊόντων, τα οποία εξήγαγε και σε άλλες συνοικίες. Μετά τον πόλεμο, όμως, είχε αρχίσει να έχει και βιομηχανία τεχνικών ειδών: παρήγαγε διάφορες συσκευές και όπλα. Ήταν μια πολύ πλούσια συνοικία· και πολλοί έλεγαν ότι αυτό είχε γίνει εις βάρος της Βαθμιδωτής, την οποία είχε νικήσει στον πρόσφατο πόλεμο.

Ο Θόρινταλ τα εξηγούσε όλα αυτά στη Λάρνια καθώς βάδιζαν στους δρόμους της Επίστρωτης, μέσα στο πλήθος των Νομάδων. Η Λάρνια δεν είχε ξανάρθει εδώ ποτέ της. Ούτε κι ο Θόρινταλ είχε έρθει ξανά στην Επίστρωτη, αλλά, αφού αυτή βρισκόταν αμέσως βόρεια της Αμ-

φίνομη, μάθαινε πολλά από τα μέσα μαζικής πληροφόρησης – εφημερίδες, περιοδικά, τηλεοπτικά κανάλια, ραδιοφωνικούς σταθμούς – καθώς κι από ταξιδιώτες.

«Δε θα ήθελα με τίποτα να ζω στην Επίστρωτη,» είπε στη Λάρνια. «Χίλιες φορές καλύτερη η Αμφίνομη, παρότι έχουμε εκεί κάτι τρομοκράτες σαν τους Πορφυρούς Δικαστές.»

«Γιατί; Έτσι όπως μου την περιγράφεις, η Επίστρωτη δεν ακούγεται και τόσο άσχημη. Ούτε φαίνεται» – έδειξε τον δρόμο γύρω τους, τα οικοδομήματα, με μια χειρονομία – «τόσο άσχημη.»

«Υπάρχουν μεγάλες οικονομικές ανισότητες,» εξήγησε ο Θόρινταλ. «Αυτοί που ελέγχουν τις βιομηχανίες τροφίμων κάνουν, ουσιαστικά, κουμάντο εδώ. Ανέκαθεν αυτοί έκαναν κουμάντο.»

«Κι αυτοί που έχουν τις καινούργιες βιομηχανίες τεχνικών ειδών;»

«Κι αυτοί, ναι! αλλά είναι, απ'ό,τι ακούω, 'ανερχόμενη τάξη'. Ο υπόλοιπος κόσμος δουλεύει για τους βιομήχανους, και οι συνθήκες δεν είναι και πολύ καλές.»

«Αφού δεν έχεις ποτέ έρθει εδώ, πώς το ξέρεις;»

«Σου είπα: μιλάω με ταξιδιώτες. Από τους ταξιδιώτες είναι που μαθαίνεις την αλήθεια, πολύ περισσότερο από τα μέσα μαζικής πληροφόρησης. Κανείς δεν τους χρηματίζει για να πουν ψέματα, ή να συγκαλύψουν κακουργήματα.»

Χαιρόταν που της είχε πάρει για λίγο το μυαλό από τον θάνατο της Γιάαμκα. Το έβλεπε στα μάτια της ότι τώρα – για την ώρα, τουλάχιστον – η θλίψη της είχε υποχωρήσει.

Όταν νύχτωσε οι Νομάδες των Δρόμων βρίσκονταν στην Κεντρική, μια μεγάλη, μακριά οδό που διέσχιζε την Επίστρωτη από τη δύση ως την ανατολή, περνώντας κι από διάφορες άλλες συνοικίες. Η Εύνοια βρήκε ένα μέρος που ήταν αρκετά ήσυχο για να καταυλιστούν, πίσω από κάτι πελώριες αποθήκες. Οι μυρωδιές από τρόφιμα ήταν πολύ έντονες, και όχι και τόσο ευχάριστες. Αλλά υπήρχε κάμποσος χώρος για να στήσουν τις σκηνές τους κάτω από μια μεγάλη γέφυρα που σχημάτιζε λοξή γραμμή στον νυχτερινό ουρανό. Φώτα ήταν στα πλάγια της, και οχήματα περνούσαν τακτικά.

Κάποιοι περίεργοι είχαν ακολουθήσει τους Νομάδες ως εδώ και τους παρατηρούσαν καθώς αυτοί καταυλίζονταν. Ανάμεσά τους ήταν και μερικοί δημοσιογράφοι, τους οποίους τα Πνεύματα των Δρόμων άφησαν να τραβήξουν φωτογραφίες από κοντά, αλλά δεν τους επέτρεψαν να μιλήσουν στη «Νομαδάρχισσα». Η Εύνοια δεν έδινε συνεντεύξεις. Ποτέ.

Ο καταυλισμός των Νομάδων στήθηκε έτσι ώστε να έχει έναν εξωτερικό χώρο και έναν εσωτερικό ο οποίος ήταν καλυμμένος, όσο το δυνατόν περισσότερο, από άλλες σκηνές και από τα οχήματα. Στον εξωτερικό χώρο οι Νομάδες έρχονταν σε κάποια συναναστροφή με τους ανθρώπους της περιοχής για διάφορους λόγους – να πουλήσουν, να αγοράσουν, να διασκεδάσουν τον κόσμο με τεχνάσματα – αν και δεν ήταν πολλοί οι κάτοικοι που είχαν πλησιάσει. Η Εύνοια επίτηδες είχε επιλέξει ετούτο το ερημικό σημείο.

Ήταν ώρα για τη μονομαχία της διαδοχής.

Η οποία, φυσικά, θα γινόταν στον εσωτερικό χώρο του καταυλισμού, ώστε να μη μπορούν εύκολα να τη δουν οι ντόπιοι ή οι αστυνομικοί. Μόνο από κάποιο ψηλό μέρος στα τριγυρινά οικοδομήματα, ή επάνω στη γέφυρα, μπορούσες να δεις τι διαδραματιζόταν τώρα στο κέντρο της κατασκήνωσης των Νομάδων.

Τα Πνεύματα των Δρόμων που δεν φρουρούσαν τα σύνορα του καταυλισμού βρίσκονταν εδώ, ανάμεσά τους και η Σορέτα. Και εδώ, επίσης, ήταν ο Θόρινταλ, η Λάρνια, η Μιράντα, ο Σκέλεθρος, η Μαρίνα, και ο Εύθυμος. Τον Ρίμναλ τα Πνεύματα τον είχαν διώξει με άγριο τρόπο, παρότι η Εύνοια είχε ζητήσει να δεχτούν ξανά τους «προδότες» σαν αδελφούς τους. Δεν ήθελαν τον Ρίμναλ κοντά τώρα, γιατί τον θεωρούσαν εν μέρει υπεύθυνο για τον θάνατο του Δεινοχάρη – αν και αυτό, βέβαια, ήταν ουσιαστικά παράλογο. Ο Ρίμναλ ήταν κλεισμένος στο ερπυστριοφόρο, φυλακισμένος, όταν ο Δεινοχάρης σκοτώθηκε από τους δρεπανοφόρους δαίμονες της Κορίνας.

Η Εύνοια, ασφαλώς, δεν έλειπε από τη συγκέντρωση. Αλλά ήταν σιωπηλή, μη δείχνοντας να θέλει να ευνοήσει κανέναν από τους επίδοξους αρχηγούς της συμμορίας, τα μέλη της οποίας ήταν οι πιο κοντινοί της άνθρωποι ανάμεσα στους Νομάδες.

Υστερα από έναν σύντομο λόγο που έβγαλε η Σορέτα, ανεβασμένη πάνω σ'ένα κιβώτιο, τα δύο άτομα που θα μονομαχούσαν πλησίασαν από αντικριστές μεριές, ξεπροβάλλοντας ανάμεσα από τα άλλα Πνεύματα των Δρόμων: η Ηχώ και ο Βόσριλαμ ο Σάρντλιος.

Δύο μέλη της συμμορίας χτυπούσαν τύμπανα, παράγοντας έναν βαρύ επαναλαμβανόμενο ήχο.

Η Ηχώ ήταν μια γυναίκα ψηλή και λιγνή, αλλά φανερά γεροδεμένη. Όλο μύες και κόκαλα. Το δέρμα της ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ. Τα μαλλιά της καστανά και κομμένα έτσι ώστε να υπάρχει μονάχα μια τούφα στο κέντρο του κεφαλιού της· αλλά αυτή η τούφα, παρότι όχι και τόσο ψηλή, ήταν πολύ μακριά, πέφτοντας στην πλάτη της σαν ουρά, φτάνοντας σχεδόν ως τη μέση της. Η Ηχώ φορούσε μαύρο δερμάτινο γιλέκο, σφιχτοδεμένο· μαύρο δερμάτινο παντελόνι· και μαύρες πέτσινες μπότες. Στα χέρια της τυλίγονταν μαύρα περικάρπια με μηχανισμούς επάνω οι οποίοι ήταν προφανές ότι μπορούσαν να ελευθερώσουν μαζεμένες λεπίδες. Στη δεξιά της γροθιά βαστούσε ένα λιγνό ρόπαλο με στρογγυλή σιδερένια κεφαλή.

Ο Βόσριλαμ ο Σάρντλιος δεν επονομαζόταν τυχαία *Σάρντλιος*· έλεγαν πως ήταν όντως από τη διάσταση της Σάρντλι. Το όνομά του, επίσης, ήταν αναμφίβολα Σάρντλιο. Ο Βόσριλαμ είχε δέρμα πορφυρό και μαλλιά πράσινα και μακριά ως τους ώμους, επί του παρόντος δεμένα σφιχτό κότσο. Το πρόσωπό του ήταν γωνιώδες και μακρύ· τα μάτια του στενά, μοιάζοντας επικίνδυνα. Είχε ώμους φαρδείς αλλά από εκεί και κάτω το σώμα του στένευε σαν ανάποδο τρίγωνο. Ήταν κι αυτός λιγνός όπως η Ηχώ: όλο μύες και κόκαλα. Φορούσε μπεζ παντελόνι και κοντές καφετιές μπότες. Από τη μέση κι επάνω ήταν γυμνός, με μονάχα δύο μακριά λουριά να διασταυρώνονται μπροστά στο πλατύ στήρνο του. Τα λουριά συγκρατούσαν μικρά θηκάκια με στιλέτα: τέσσερα απ'τη μια, τέσσερα απ'την άλλη. Τα χέρια του Βόσριλαμ είχαν δάχτυλα μακριά και χοντρά.

Χέρια-όπλα, σκέφτηκε η Μιράντα παρατηρώντας τα. *Τα χέρια φυσικού δολοφόνου*. Αυτή η μονομαχία ήταν ένα ευχάριστο διάλειμμα από τους άλλους συλλογισμούς της, που αφορούσαν την Κορίνα, το αρχαίο φυλαχτό, και τους κρυφούς δρόμους. Της χρειαζόταν λίγο να χαλαρώ-

σει, νόμιζε. Ίσως να της έρχονταν καινούργιες ιδέες έτσι. Επιπλέον, πάντα της άρεσε μια καλή μονομαχία.

Και αναρωτιόταν αν τούτη θα ήταν όντως καλή. Ήξεραν αυτοί οι δυο να μάχονται; Οι κινήσεις τους υποδήλωναν πως ναι, καθώς βάδιζαν τώρα μέσα στον κύκλο που είχαν διαμορφώσει ανάμεσά τους τα Πνεύματα των Δρόμων.

Τα τύμπανα σταμάτησαν να χτυπάνε. Ησυχία επικράτησε.

Η μονομαχία μπορούσε να ξεκινήσει.

Η Ηχώ πλησίασε τον Βόσριλαμ ανεμίζοντας το ρόπαλό της με τη σιδερένια κεφαλή, διαγράφοντας γρήγορα ημικύκλια στον αέρα – πάνω – κάτω – δεξιά – αριστερά. Ο αντίπαλός της περίμενε ατάραχος, με τα πόδια ανοιχτά, τα γόνατα και τη μέση λυγισμένα, τα μεγάλα χέρια του έτοιμα ν'αρπάξουν σαν τανάλιες. Την κοίταζε με τα στενά μάτια του να γυαλίζουν· το πρόσωπό του έμοιαζε πέτρινο.

Η Ηχώ επιτέθηκε. Το ρόπαλό της τινάχτηκε σαν φίδι προς το κεφάλι του Σάρντλιου – εκείνος έκανε να το πιάσει στον αέρα – η Ηχώ απρόσμενα το τράβηξε πίσω, επιχείρησε να τον καρφώσει με τη λεπίδα που ξαφνικά είχε παρουσιαστεί στο περικάρπιο του αριστερού της χεριού – ο Βόσριλαμ πετάχτηκε στο πλάι και η λάμα έγδαρε μόνο τα πλευρά του. Το πόδι του σηκώθηκε απρόσμενα, κλοτσώντας άγρια, βρίσκοντας στην Ηχώ στη μασχάλη. Εκείνη κραύγασε, παραπατώντας· αλλά δεν έπεσε.

Το ρόπαλο χόρευε πάλι στο δεξί της χέρι – πάνω – κάτω – δεξιά – αριστερά – η σιδερένια κεφαλή του γυάλιζε στο φως των ενεργειακών λαμπών γύρω από τον κύκλο που είχαν σχηματίσει τα Πνεύματα των Δρόμων.

Ο Βόσριλαμ τράβηξε δύο στιλέτα από τα λουριά που διασταυρώνονταν στο στήθος του. Ύψωσε το ένα και το εκτόξευσε, στροβιλιζόμενο, καταπάνω στην Ηχώ. Το ρόπαλό της το απέκρουσε στον αέρα, στέλνοντάς προς το πλήθος των Πνευμάτων.

(Ο Θόρινταλ έκανε το κεφάλι του στο πλάι για να μη χτυπηθεί. «Δεν είναι επικίνδυνοι μόνο για τον εαυτό τους, οι καταραμένοι,» μούγκρισε. Και η Λάρνια τον τράβηξε πιο πίσω μέσα στο πλήθος, λέγοντας: «Πάμε σε ασφαλέστερο μέρος, καλύτερα.»)

Η Ηχώ όρμησε καταπάνω στον Βόσριλαμ προτού εκείνος είχε χρόνο να εκτοξεύσει και το άλλο στιλέτο. Το ρόπαλό της πήγε για το κεφάλι του – εκείνος το απέφυγε, έκανε να την καρφώσει με τη λεπίδα του – η Ηχώ την απέκρουσε με τη λεπίδα στο περικάρπιό της. Έστρεψε το ρόπαλό της προς τα γόνατά του–

Ο Βόσριλαμ το άρπαξε γερά με το δεξί του χέρι, και κλότσησε ξανά, τινάζοντας την Ηχώ πίσω, για να κυλήσει στο πλακόστρωτο έχοντας χάσει το όπλο της. Ο Βόσριλαμ πέταξε το ρόπαλο ανάμεσα στο πλήθος, στροβιλιζόμενο κι επικίνδυνο.

Η Μιράντα το έπιασε στον αέρα, κάνοντας πολλούς να αναφωνήσουν ή να γελάσουν.

(«Σ’το είπα ότι δεν είναι επικίνδυνοι μόνο για τον εαυτό τους,» μουρμούρισε ο Θόρινταλ. Η Λάρνια μειδίασε. Βρίσκονταν τώρα σε ασφαλές σημείο, πίσω απ’τη δεύτερη γραμμή του πλήθους των Πνευμάτων.)

Ο Σάρντλιος, τραβώντας και δεύτερο στιλέτο από τα λουριά του, ζύγωσε την πεσμένη Ηχώ. Η οποία δεν έμεινε πεσμένη για πολύ. Τινάχτηκε πάνω σαν γάτα των δρόμων, επιτιθέμενη άγρια κι επαναλαμβανόμενα με τις λεπίδες στα περικάρπιά της. Τα όπλα της συγκρούστηκαν ξανά και ξανά και ξανά με τα όπλα του Βόσριλαμ.

Και η Μιράντα όφειλε να παραδεχτεί την Ηχώ. Αυτή της η κίνηση – αυτό το τίναγμα από κάτω – ήταν σαν μια από τις κινήσεις της τεχνικής της Γατομαχίας: μια μορφή άοπλης μάχης των δρόμων την οποία η Μιράντα γνώριζε καλά, αλλά η οποία, κατά κύριο λόγο, είχε ξεχαστεί πλέον στη Ρελκάμνια. Ελάχιστοι την ήξεραν.

Οι λεπίδες της Ηχώς πέταξαν το στιλέτο απ’το αριστερό χέρι του Σάρντλιου, αλλά εκείνος γρήγορα τράβηξε άλλο. Με μια αστραπιαία κίνηση την τραυμάτισε στο μάγουλο, διαγράφοντας μια μεγάλη χαρακιά στο πρόσωπό της, η οποία το γέμισε με αίμα αλλά δεν φαινόταν για σοβαρό τραύμα. Ούτε η Ηχώ πανικοβλήθηκε. Ο Βόσριλαμ προφανώς πήγαινε για το μάτι της και είχε αστοχήσει.

Τα όπλα τους συνέχισαν να συγκρούονται και, γι’ακόμα μια φορά, ο Σάρντλιος τραυμάτισε την αντίπαλό του – στο αριστερό μπράτσο τώρα, το οποίο έβγαινε εκτεθειμένο μέσα απ’το μαύρο γιλέκο της. Η Ηχώ έκανε να τον κλοτσήσει, αλλά εκείνος απέφυγε το πόδι της και (αφή-

νοντας το ένα απ'τα στιλέτα του να πέσει) το έπιασε πίσω απ'το γόνατο. Προσπάθησε να ρίξει κάτω την Ηχώ, τινάζοντάς την βίαια στο πλακόστρωτο. Όμως εκείνη δεν έπεσε· έβαλε τα χέρια της στις πλάκες σαν να ήταν πόδια, και το ελεύθερο πόδι της κλότσησε τον αντίμαχό της στο σαγόνι. Ο Σάρντλιος παραπάτησε ενώ αίμα πεταγόταν από το στόμα του και το στιλέτο έφευγε απ'το χέρι του.

Η Ηχώ πάτησε στα πόδια της ξανά. Όρμησε καταπάνω του δίχως καθυστέρηση. Οι λεπίδες στους καρπούς της στραφτάλιζαν θανατηφόρα. Ο Βόσριλαμ ο Σάρντλιος, κάπως, πραγματικά αξιοθαύμαστα, κατάφερε να τις αποφύγει και τις δύο και ν'αρπάξει την Ηχώ με το ένα χέρι από τη ζώνη του παντελονιού της και με το άλλο από το άνοιγμα του γιλέκου της. Τη σήκωσε στον αέρα, κραυγάζοντας, έχοντας προφανή σκοπό να την πετάξει στο πλακόστρωτο άγρια, πιθανώς σπάζοντας, ή τουλάχιστον τραυματίζοντας, τη ράχη της.

Αλλά η Ηχώ, ξανά, δεν έπεσε· τα πόδια της είχαν, ξαφνικά, τυλιχτεί γύρω απ'την πάνω μεριά του σώματός του, και έτσι τον έριξε κάτω, ίσως κι επειδή ήταν ακόμα ζαλισμένος απ'την κλοτσιά της. Ο Σάρντλιος βρέθηκε μπρούμυτα στο πλακόστρωτο, με τις λεπίδες της διασταυρωμένες κάτω απ'το χτυπημένο σαγόνι του.

«Παραδίδεις την αρχηγία;» φώναξε η Ηχώ, σύμφωνα με το έθιμο των Πνευμάτων των Δρόμων. «Παραδίδεις την αρχηγία;»

«Την παραδίδω!» αποκρίθηκε βραχνά ο Βόσριλαμ ο Σάρντλιος.

Η Ηχώ σηκώθηκε από πάνω του, ενώ ορισμένα Πνεύματα πανηγύριζαν και χοροπηδούσαν, χαρούμενα για τη νίκη της, αλλά άλλα μέλη της συμμορίας την ατένιζαν με άγρια βλέμματα, φανερά δυσαρεστημένα.

[(«Έτσι όπως επιλέγουν τους αρχηγούς τους,» σχολίασε ο Θόρινταλ, μιλώντας χαμηλόφωνα στη Λάρνια, «απορώ που ακόμα δεν έχουν όλοι ξεκληριστεί.»

Εκείνη μειδίασε πάλι. «Τώρα είναι ειδική περίπτωση, ρε. Επειδή τα παιδιά του Δεινοχάρη είναι μικρά.»

«Αλλιώς θα έπαιρναν αυτά την αρχηγία;»

«Υποθέτω. Δεν ξέρω ακριβώς και τι κάνουν.»)

Η Εύνοια πλησίασε την Ηχώ για να τη συγχαρεί, και να πει πως περίμενε εναγωνίως και την επόμενη αναμέτρηση.

Η Ηχώ δεν είχε ακόμα πάρει την αρχηγία των Πνευμάτων των Δρόμων. Ο επόμενός της αντίπαλος, ο Κοντός Φριτς, στεκόταν παραδίπλα, παρατηρώντας την με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του κι ένα ειρωνικό μειδίαμα στα χείλη. Η μονομαχία ανάμεσα στους δυο τους θα γινόταν ύστερα από τρεις μέρες.

Καθώς η συγκέντρωση διαλυόταν και όλοι επέστρεφαν στα καταλύματά τους, ο Θόρινταλ είπε στη Λάρνια: «Νόμιζα πως η Εύνοια δεν θα επέτρεπε κάτι τέτοιο να συμβαίνει μέσα στους Νομάδες των Δρόμων. Υποτίθεται ότι είμαστε φιλειρηνικοί, έτσι δεν είναι;»

«Η Αδελφή μου δεν θέλει να επέμβει στο πώς ρυθμίζουν τα εσωτερικά τους θέματα τα Πνεύματα των Δρόμων, Θόρινταλ,» εξήγησε η Μιράντα.

Ο σαμάνος στράφηκα να την κοιτάξει, ξαφνιασμένος. Δεν την είχε αντιληφτεί να έρχεται πλάι τους. Ούτε η Λάρνια την είχε αντιληφτεί· ήταν το ίδιο ξαφνιασμένη.

«Τυχαία σε άκουσα να μιλάς,» τον πληροφόρησε η Μιράντα. «Για να μη νομίζεις ότι σε κατασκοπεύω.»

«Τι λόγο θα μπορούσες να έχεις;»

«Απλά λέω. Αν και, βέβαια, *τίποτα* που συμβαίνει στη ζωή μιας θυγατέρας δεν είναι τελείως τυχαίο, όπως καταλαβαίνεις.»

Ο Θόρινταλ χαμογέλασε. «Ναι, έχω αρχίσει να το καταλαβαίνω πια. Πολεοτύχη, ε;»

«Αρκετές φορές.»

«Δε νομίζω, πάντως, ότι η Εύνοια θα έπρεπε να το επιτρέπει αυτό. Χαλάει... χαλάει την *εικόνα* των Νομάδων, έτσι δεν είναι;»

«Σου είπα: η Εύνοια δεν θέλει να επεμβαίνει στο πώς ρυθμίζουν τα εσωτερικά τους θέματα οι συμμορίες που την ακολουθούν. Την ακολουθούν με τη θέλησή τους· δεν είναι ηγέτιδά τους, δεν είναι νομοθέτρια. Αν τα Πνεύματα των Δρόμων θέλουν, μπορούν μόνα τους ν'αλλάξουν το έθιμό τους. Η Εύνοια είναι απλά η Κυρά των Δρόμων. Την ακολουθούν επειδή αισθάνονται καλά να την ακολουθούν. Αυτό είναι. *Τίποτα* περισσότερο.» *Και η Εύνοια, πρόσθεσε νοερά η Μιράντα, νομίζει, λανθασμένα, ότι έτσι θα συνεχίσει να έχει τους Νομάδες για πάντα...* Αλλά δεν χρειαζόταν αυτό να το πει στον Θόρινταλ· διαισθανό-

ταν ότι υπήρχε μεγάλος κίνδυνος να διαρρεύσει. Και δεν ήταν ακόμα η ώρα ν'ακούσει η Αδελφή της κάτι τέτοιο.

Την επόμενη μέρα, η Εύνοια πρόσταξε πάλι να διαλύσουν τον καταυλισμό τους και να συνεχίσουν να βαδίζουν. Ήταν προφανές ότι ήθελε να απομακρυνθεί όσο το δυνατόν περισσότερο από την Αμφίνομη, όπου η Κορίνα είχε στήσει τόσες παγίδες εναντίον τους. Τη φοβόταν.

Και το γεγονός ότι βαδίζω τώρα μαζί με τους Νομάδες, σκέφτηκε η Μιράντα, κάνει την Αδελφή μου ανήσυχη. Πολύ ανήσυχη. Το καταλάβαινε. Δεν ήταν δύσκολο να το διακρίνει, μια θυγατέρα με τη δική της πείρα και μακριά ζωή.

Κι αυτό που σκέφτομαι να της πω ίσως να τη βάλει σε περισσότερη ανησυχία. Αλλά δεν μπορώ να το αναβάλω. Είναι σημαντικό. Είναι, πιθανώς, ο λόγος που η Πόλη με οδήγησε μαζί τους.

Πλησίασε την Εύνοια στην αρχή του πλήθους των Νομάδων. «Αδελφή μου...» είπε.

Η Εύνοια την κοίταξε με τις άκριες των πράσινων ματιών της. Ο καιρός ήταν στη βροχή, και είχε την κουκούλα της κάπας της σηκωμένη στο κεφάλι, κρύβοντας τα ξανθά μαλλιά της.

«Αναρωτιόμουν για κάτι...» συνέχισε η Μιράντα.

Η Εύνοια πάλι δεν μίλησε.

«Έχεις ποτέ ακολουθήσει μέχρι το τέλος τους δρόμους όπου οδηγείς τους Νομάδες;» τη ρώτησε η Μιράντα.

Η Εύνοια τώρα έστρεψε το κεφάλι για να την ατενίσει ευθέως. Συνοφρυωμένη. «Τι θες να πεις; Πάντα τούς ακολουθώ ως το τέλος.»

«Δεν εννοώ αν φτάνεις στον προορισμό σου. Εννοώ αν ακολουθείς ως το τέλος τον δρόμο που διακρίνεται μέσα από τα πολεοσημάδια που κοιτάξεις.»

«Τα πολεοσημάδια μου δείχνουν ποιο είναι το πιο γρήγορο και το πιο ασφαλές μονοπάτι για να οδηγήσω τους Νομάδες, Μιράντα.»

«Δημιουργείς, όμως, μια πορεία παράλληλη ως προς τη συμβατική πραγματικότητα της Ρελκάμνια – την πραγματικότητα που βιώνει ο απλός άνθρωπος.»

«Και λοιπόν;»

«Ουσιαστικά, δημιουργείς έναν κρυφό δρόμο.»

«...Από μια άποψη,» παραδέχτηκε η Εύνοια, κομπιάζοντας λιγάκι. «Πού θες να καταλήξεις, Μιράντα;»

Η Μιράντα γέλασε. «Δεν το βλέπεις; Ίσως ν'ακολουθείς τους κρυφούς δρόμους χωρίς να το ξέρεις!»

«Η φαντασία σου φαίνεται να καλπάζει, Αδελφή μου, με όλο το σεβασμό που σου έχω – ο οποίος ξέρεις ότι είναι απεριόριστος.»

Η Μιράντα γέλασε ξανά, καθόλου προσβεβλημένη. «Τα πολεοσημάδια που ακολουθείς διαμορφώνουν έναν δρόμο, δεν διαμορφώνουν; Έναν δρόμο από συγκυρίες, από νοητικές μορφές.»

Η Εύνοια ένευσε. «Ναι, αλλά σίγουρα δεν είναι αυτοί οι 'κρυφοί δρόμοι' τους οποίους ψάχνεις. Είναι κάτι που το κάνουμε συνέχεια, όλες οι Θυγατέρες· δεν είναι τίποτα το παράξενο για εμάς, μα τον Κρόνο!»

«Δε φτάνουμε, όμως, στο τέλος των δρόμων, Εύνοια. Σκέψου το. Έχεις φτάσει ποτέ στο τέλος κάποιου μονοπατιού που διαμορφώνουν τα σημάδια της Πόλης;»

«Μα... αυτό... δεν... δεν θα είχε νόημα. Επιπλέον, ίσως ποτέ το μονοπάτι να μην τελειώνει. Τα πολεοσημάδια είναι ενδείξεις για κάποια πράγματα που ισχύουν στην Πόλη... Δεν... Όχι, δεν έχω ακολουθήσει κάποιον απ'αυτούς τους 'δρόμους' μέχρι το τέλος του, Μιράντα. Δε νομίζω ότι γίνεται. Απλά φτάνω στον προορισμό μου. Μόνο αυτό μου χρειάζεται.» Ανασήκωσε τους ώμους.

«Το ίδιο έκανα πάντα κι εγώ. Το ίδιο κάναμε πάντα όλες,» είπε η Μιράντα. «Η λύση του μυστηρίου ίσως να είναι μπροστά στα μάτια μας, Εύνοια! Ίσως οι κρυφοί δρόμοι να ήταν ανέκαθεν μπροστά στα μάτια μας και να μην τους βλέπαμε!»

Η Εύνοια φαινόταν να δυσανασχετεί.

«Ποιο είναι το καλύτερο μέρος για να κρύψεις κάτι, Αδελφή μου;» είπε η Μιράντα. «Εκεί όπου οι πάντες το κοιτάζουν! Σε κοινή θέα. Κανείς δεν θα φανταστεί ότι εκεί υπάρχει κάτι κρυμμένο.»

«Τους 'δρόμους' στους οποίους αναφέρεσαι, όμως, κανείς δεν τους έκρυψε εσκεμμένα. Είναι... είναι ένα διαστασιακό, φυσικό φαινόμενο.»

Η Μιράντα ένευσε. «Ναι,» συμφώνησε. «Δεν ήθελα να εννοήσω ότι κάποιος τούς έκρυψε· απλώς ότι είναι, από τη φύση τους, κρυμμένοι σε κοινή θέα.»

«Το υποθέτεις, βέβαια· δεν το ξέρεις.»

«Το υποθέτω. Αλλά νομίζω πως αξίζει τον κόπο να το δοκιμάσουμε.»

«Να κάνουμε τι, δηλαδή;»

«Να οδηγήσεις τους Νομάδες πάνω σ'έναν απ'τους κρυφούς δρόμους, πάνω σ'ένα μονοπάτι που διαμορφώνεται από τα πολεοσημάδια, χωρίς να έχεις συγκεκριμένο προορισμό στο μυαλό σου, μέχρι να φτάσουμε στο φυσικό τέλος του.»

«Αν υπάρχει καν φυσικό τέλος,» τόνισε η Εύνοια.

Η Μιράντα ένευσε. «Αν υπάρχει. Θα το κάνεις;»

«Γιατί δεν το κάνεις μόνη σου, Μιράντα; Μπορείς ν'ακολουθήσεις τους δρόμους κι εσύ η ίδια· δεν είναι ανάγκη να οδηγήσω εκεί τους Νομάδες.»

«Δεν καταλαβαίνεις τους λόγους μου;»

Η Εύνοια έμεινε σιωπηλή, κοιτάζοντάς την ερευνητικά. Είχε μια υποψία στο μυαλό της αλλά δεν ήθελε να φανεί βιαστική εκφράζοντάς την. *Φοβάσαι την Κορίνα;* σκέφτηκε. *Και μου ζητάς να βάλω τους Νομάδες σε κίνδυνο;*

Η Μιράντα, σαν να είχε ακούσει τους συλλογισμούς της, τους επιβεβαίωσε: «Αν αρχίσω ν'ακολουθώ μόνη μου τους κρυφούς δρόμους, η Κορίνα πιθανώς να το έχει ήδη προβλέψει – μέσω του φυλαχτού – και να με παγιδέψει ξανά με κάποιον τρόπο, ή κάπως να με αποτρέψει.»

«Εκτός αν κάνεις λάθος και οι κρυφοί δρόμοι δεν είναι αυτό που νομίζεις.»

Η Μιράντα ένευσε γι'ακόμα μια φορά. «Ναι. Αλλά τώρα εκείνο που με απασχολεί είναι τι μπορεί να συμβεί αν δεν κάνω λάθος.»

«Μου ζητάς, δηλαδή, να βάλω όλους τους Νομάδες σε κίνδυνο!» Η Εύνοια εκτιμούσε απεριόριστα τη Μιράντα – την έβλεπε ως Μητέρα της – αλλά δεν θα αισθανόταν καθόλου καλά να βάλει σε τόσο μεγάλο κίνδυνο τους Νομάδες των Δρόμων για χάρη της. Για έναν απλό πειραματισμό. Η Κορίνα είχε πολύ διαβολικό μυαλό, και πολύ ψυχρή καρδιά. Και ένα τρομερό Όπλο της Πόλης στα χέρια της.

«Δε θα τους βάλεις σε κίνδυνο,» της είπε η Μιράντα. «Αν, για παράδειγμα, ακολουθήσουμε εσύ κι εγώ τους κρυφούς δρόμους, μόνες μας, τότε, ναι, πιθανώς να μπούμε σε κίνδυνο. Αλλά η Κορίνα δεν είναι εύ-

κολο να πειράξει ένα τόσο μεγάλο πλήθος. Τι θα κάνει, θα στρέψει ολόκληρη συμμορία εναντίον του;»

«Παρ'όλ' αυτά, μπορεί και να το κάνει!»

«Δεν είναι και πολύ εύκολο, και το ξέρεις. Βρισκόμαστε μες στην Επιστρωτή· η Αστυνομία της περιοχής μάς παρακολουθεί–»

«Ωστόσο, μπορεί να γίνει. Αυτό ή κάτι άλλο. Υπάρχει κίνδυνος, Μιράντα. Έστω και πιθανός μονάχα.»

Η Μιράντα αναστέναξε. Καταλάβαινε την ανησυχία της Αδελφής της. Η Εύνοια αγαπούσε τους Νομάδες σαν οικογένειά της. *Αλλά είναι, όντως, πιο ασφαλές αν ταξιδέψω μαζί τους παρά αν πάω μόνη μου.* Σε μια μοναχική Θυγατέρα η Κορίνα μπορούσε να στήσει διάφορες παγίδες. Δεν ήταν, όμως, τόσο απλό να στήσει παγίδες σε ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων.

«Εύνοια,» είπε η Μιράντα. «Χρειάζομαι τη βοήθειά σου γι'ακόμα μια φορά. Δε θα με βοηθήσεις; Δε νομίζω ότι η Πόλη μ'έφερε τυχαία εδώ, ανάμεσα στους Νομάδες.»

«Σ'έφερε για να τους βάλεις σε κίνδυνο...» Η Εύνοια αγαπούσε τη Μιράντα, αλλά αγαπούσε και τους Νομάδες. Αισθανόταν μια αλυσίδα με γάντζο να τραβά την καρδιά της απ'τη μια μεριά, και μια δεύτερη αλυσίδα με γάντζο να τραβά την καρδιά της απ'την άλλη.

«Ο κίνδυνος δεν είναι μεγάλος για ένα τέτοιο πλήθος, Εύνοια· το ξέρεις.»

«Απλά θες να πειραματιστείς, Μιράντα! Θες να πειραματιστείς, γαμώτο, βάζοντας σε κίνδυνο–!»

«Αν κάνω λάθος – αν είναι ένα απλό πείραμα μονάχα – ένα πείραμα καταδικασμένο σε αποτυχία – τότε οι Νομάδες δεν κινδυνεύουν. Η Κορίνα δεν πρόκειται να προσπαθήσει να μας σταματήσει.»

«Κι αν δεν κάνεις λάθος;»

«Δε νομίζω ότι η Κορίνα θα μπορεί να μας σταματήσει.»

Η Εύνοια έσμιξε τα χείλη, κατεβάζοντας το βλέμμα για να κοιτάξει το πλακόστρωτο όπου βάδιζε, υψώνοντας ξανά το βλέμμα για να κοιτάξει τα σημάδια της Πόλης που διαμόρφωναν το μονοπάτι όπου τώρα οδηγούσε τους Νομάδες – σκιές, πινακίδες, κινήσεις οχημάτων, κινήσεις πεζών, οι κινήσεις των σύννεφων πάνω από τις πολυκατοικίες, τα σχήματα των σύννεφων...

Οι Νομάδες είναι οικογένειά μου – πιστεύουν σ'έμένα, με εμπιστεύονται, με ακολουθούν...

Η Μιράντα θα μπορούσε να είναι Μητέρα μου – με βοήθησε στην πιο κρίσιμη στιγμή μου, με βοήθησε όταν αναγεννιόμουν: με γέννησε, θα μπορούσες να πεις, ως Θυγατέρα της Πόλης...

Γιατί η Πόλη θέτει τέτοιο δίλημμα μπροστά μου;

«Εντάξει,» είπε τελικά η Εύνοια, «ας το δοκιμάσουμε.»

Η Κορίνα ήταν, αναμφίβολα, επικίνδυνη. Και έπρεπε να πληρώσει για τον θάνατο του Δεινοχάρη. Ακόμα και για τον θάνατο της μεγάλης γάτας της Λάρνια.

Δεν έφταιγαν σε τίποτα.

Η Εύνοια άφησε τα πολεοσημάδια να την οδηγήσουν, ακολουθώντας πάντοτε ένα συγκεκριμένο μονοπάτι ανάμεσά τους, μια συγκεκριμένη λογική αλληλουχία.

Η Μιράντα αμέσως κατάλαβε τα σημάδια που κοίταζε η Εύνοια, και τα κοίταζε κι εκείνη, με προσοχή.

Ο δρόμος των Νομάδων πήρε μια τροπή διαφορετική από τη συνηθισμένη. Συνάντησαν κίνηση σε διάφορα σημεία, και κάποια κυκλοφοριακά προβλήματα δημιουργήθηκαν. Συνάντησαν περιοχές απ'όπου ήταν δύσκολο να περάσουν εξαιτίας της ρυμοτομίας. Συνάντησαν συγκυρίες όχι και τόσο ευνοϊκές.

Λίγο πριν από το μεσημέρι άρχισε να βρέχει, και η Εύνοια ακόμα δεν έβλεπε τον «δρόμο» να την οδηγεί προς κανένα κατάλυμα. Το ένα πολεοσημάδι την πήγαινε στο άλλο, και στο άλλο, και στο άλλο. Δεν είχαν τελειωμό. *Η Μιράντα κάνει λάθος: δεν πρόκειται να φτάσουμε σε κανένα τέλος. Δεν υπάρχει τέλος. Άδικα ταλαιπωρώ τους Νομάδες μου.*

Η βροχή είχε κάνει τα πράγματα χειρότερα στις γειτονιές της Επίστρωτης, και το πλήθος που ακολουθούσε την Εύνοια διέσχιζε πλημμυρισμένες οδούς όπου το νερό ερχόταν ορμητικά για να λούσει τα πόδια τους, φέρνοντας μαζί του διάφορα οργανικά απόβλητα από φυτικές ή ζωικές τροφές. Πολλοί Νομάδες είχαν αρχίσει να ψιθυρίζουν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, ότι η Κυρά των Δρόμων έμοιαζε σήμερα να χει χάσει τον δρόμο της – πράγμα που για πρώτη φορά συνέβαινε.

Ο Θόρινταλ ήταν επίσης παραξενεμένος. Εξακολουθούσε να παρατηρεί ότι ήταν σαν να βρίσκονταν σε μια παράλληλη πραγματικότητα σε σχέση με την καθημερινότητα της Ρελκάμνια, αλλά δεν ήταν η συνηθισμένη παράλληλη πραγματικότητα των Νομάδων. Παρουσιάζονταν πολλά εμπόδια στο διάβα τους, πάρα πολλά. Κάτι... αφύσικο γινόταν.

Αισθανόταν τα βροχόνερα να έχουν αρχίσει να μπαίνουν μέσα στις μπότες του, μουλιάζοντας τις κάλτσες του. *Η Εύνοια, κανονικά, έπρεπε ήδη να μας είχε βρει στεγνό μέρος για να καταυλιστούμε. Τι συμβαίνει;* Ήταν πάλι μπλεγμένη η Κορίνα, άραγε, σε τούτη την υπόθεση; Μήπως η Εύνοια και η Μιράντα προσπαθούσαν να αποφύγουν κάποια ύπουλη παγίδα της Κορίνας, γι' αυτό δεν σταματούσαν πουθενά; Γι' αυτό ακολουθούσαν τέτοια... άτσαλη... διαδρομή;

«Πήγαινε να τη ρωτήσεις γιατί δεν μας πάει σε κανένα μέρος να σταματήσουμε,» πρότεινε η Λάρνια, που βάδιζε δίπλα του. «Εσένα θα σου πει.»

Αλλά ο Θόρινταλ κούνησε το κεφάλι ελαφρά, τινάζοντας λίγο νερό απ' το μουλιασμένο του καπέλο. «Η Εύνοια ξέρει τι κάνει. Υπάρχει λόγος γι' αυτό. Σίγουρα υπάρχει λόγος.»

«Οι πάντες έχουν ανησυχήσει, όμως.»

«Δε με εκπλήσσει.»

Οι Νομάδες των Δρόμων συνέχιζαν να βαδίζουν ενώ ο ουρανός μούγκριζε και άστραφτε πάνω από την Επίστρωτη γεμίζοντας τις μεγάλες και τις μικρές οδούς της με νερά, λάσπες, και πάμπολλα οργανικά απόβλητα από τις βιομηχανίες τροφίμων και τις αποθήκες, προκαλώντας προβλήματα στην κίνηση. Η διαδρομή δεν ήταν ευχάριστη, ούτε εύκολη. Δεν ήταν η συνηθισμένη «υπερβατική» διαδρομή που είχαν μάθει οι Νομάδες των Δρόμων. Κάποιοι είχαν ήδη αρχίσει να διαμαρτύρονται, είχαν προσπαθήσει να πλησιάσουν την Εύνοια, αλλά τα Πνεύματα των Δρόμων τούς κρατούσαν μακριά, λέγοντάς τους να κάνουν υπομονή.

Η ίδια η Εύνοια είχε δώσει αυτές τις εντολές.

Και στεναχωριόταν που είχε χρειαστεί να τις δώσει. *Τους ταλαιπωρώ άδικα, σκεφτόταν τώρα. Δε φαίνεται να φτάνουμε πουθενά.*

«Μιράντα, δεν φαίνεται να φτάνουμε πουθενά!» είπε έντονα μέσα απ' την κουκούλα της, προσπαθώντας ν' ακουστεί πίσω απ' τις βροντές.

«Λίγο ακόμα,» επέμεινε εκείνη. «Λίγο ακόμα.» Τα μάτια της παρατηρούσαν εντατικά τα πολεοσημάδια.

Βλέπει κάτι που μου διαφεύγει; αναρωτήθηκε η Εύνοια. Αναστενάζοντας, αποκρίθηκε: «Εντάξει. Λίγο ακόμα.»

Και ύστερα από κανένα μισάωρο κάτι ασυνήθιστο συνέβη.

Η λογική αλληλουχία των σημαδιών της Πόλης φάνηκε να διαταράσσεται, να διαλύεται, όχι με τρόπο που οι Θυγατέρες θα μπορούσαν να αποκαλέσουν *αφύσικο*, αλλά μάλλον το αντίθετο: αυτό που γινόταν ήταν κάτι το απόλυτα φυσικό.

Και το αισθάνθηκαν κι οι δύο: ένας παλμός ολόγυρά τους, μια αόρατη ενεργειακή *φόρτιση*, ένας μαγνητισμός του δεξιού ποδιού – του ποδιού με το σημάδι των Θυγατέρων – προς τη γη.

«Το τέλος του δρόμου!» αναφώνησε η Μιράντα. «*Το τέλος του κρυφού δρόμου...*» Ένωθε σαν να πατούσε πάνω σε κάποιου είδους ενεργειακό κέντρο της Ρελκάμνια: ένα ενεργειακό κέντρο που μπορεί να μετατοπιζόταν από στιγμή σε στιγμή.

Η Μιράντα νόμιζε ότι τα χέρια της είχαν μουδιάσει από την ενέργεια που τη διαπερνούσε – κι αυτή η ενέργεια την έκανε να αισθάνεται καλά, πιο υγιής. Και ήταν *πολλή* σε ποσότητα· η Μιράντα νόμιζε ότι θα ξεχείλιζε απ'αυτή την ενέργεια.

Μια ιδέα ήρθε στο μυαλό της, καθώς θυμήθηκε κάποιες αναφορές από τον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων*.

Γρήγορα έστρεψε το βλέμμα της ολόγυρα, και η Πόλη τής έδωσε εκείνο που ζητούσε:

Μερικά βήματα παραδίπλα στεκόταν (στεκόταν, δεν βάδιζε, γιατί τώρα *κανείς* δεν βάδιζε, αφού η Εύνοια είχε πάψει να βαδίζει) η Ηχώ. Είχε την κουκούλα της κάπας της σηκωμένη αλλά η ουλή πάνω στο μάγουλό της – το τραύμα που είχε αποκτήσει χτες βράδυ, κατά τη μονομαχία της με τον Βόσριλαμ τον Σάρντλιο – φαινόταν πολύ έντονα.

Η Μιράντα τής έκανε νόημα να πλησιάσει. «Ηχώ!» φώναξε για ν'ακουστεί πίσω απ'τους θορύβους της βροχής. «Έλα εδώ, Ηχώ! Έλα κοντά μου!»

Η Ηχώ κοίταξε τη Μιράντα παραξενεμένη. Κοίταξε την Εύνοια. Και η Εύνοια τής έγνεψε καταφατικά, οπότε η Ηχώ πλησίασε τις δύο Θυγατέρες.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε.

«Μην κουνηθείς,» της είπε η Μιράντα. «Μην κουνηθείς, σε παρακαλώ.» Κι απλώνοντας το δεξί της χέρι άγγιξε το τραυματισμένο μάγουλο της Ηχώ.

Αισθάνθηκε τη θεραπευτική ενέργεια να φεύγει από μέσα της, να περνά από την παλάμη της και να πηγαίνει στην επίδοξη αρχηγό των Πνευμάτων των Δρόμων.

Η Ηχώ ακούστηκε να τραβά μια έντονη αναπνοή, αλλά έμεινε ακίνητη. Η Μιράντα ένωσε το δέρμα της συμμορίτισσας να τσιτώνεται νευρικά.

Ύστερα απομάκρυνε το χέρι της από το μάγουλο της Ηχώ.

Η ουλή είχε εξαφανιστεί.

Το τραύμα ήταν σαν να μην είχε γίνει ποτέ.

«Μιράντα!» αναφώνησε η Εύνοια. «Μα τον Κρόνο, Μιράντα! Είχες δίκιο.» Δε μπορούσε να το πιστέψει. Δεν πίστευε ότι όντως θα έφταναν στο τέλος κανενός θαυματουργικού «αόρατου δρόμου»· είχε περισσότερο συμφωνήσει να βαδίσει μες στη βροχή για να μη χαλάσει την καρδιά της Αδελφής της.

«Τι... τι συμβαίνει;» ψέλλισε η Ηχώ, κοιτάζοντάς τες με γουρλωμένα μάτια, τρομαγμένη λίγο πιθανώς.

Η Εύνοια γέλασε. «Μην ανησυχείς. Απλώς το τραύμα σου δεν υπάρχει πια. Πάρε έναν καθρέφτη και δες.»

Η Ηχώ συνοφρυώθηκε. «Τι...;»

«Δες το πρόσωπό σου σ'έναν καθρέφτη,» επανέλαβε η Κυρά των Δρόμων, και η συμμορίτισσα έφυγε, γλιστρώντας ανάμεσα στ'άλλα Πνεύματα των Δρόμων που, βλέποντας τη θεραπευμένη όψη της, άρχισαν να της μιλούν έκπληκτα.

Η Μιράντα και η Εύνοια αισθάνονταν τώρα την ενέργεια ολόγυρά τους να υποχωρεί, να ξεμακραίνει, σαν το πλακόστρωτο κάτω απ'τα πόδια τους να ήταν ένα χαρτί που κινιόταν από μόνο του, που έπλεε πάνω σε μια ενεργειακή θάλασσα και τώρα έφευγε από εκείνο το συγκεκριμένο σημείο που αποτελούσε δίνη η οποία πρόσφερε θεραπευτική ενέργεια.

«Είχες δίκιο, Μιράντα,» είπε η Εύνοια. «Οι κρυφοί δρόμοι ήταν τόσο καιρό μπροστά στα μάτια μας και δεν το ξέραμε!»

Η Μιράντα γέλασε. «Ναι,» αποκρίθηκε. «Ναι.» Και κοίταξε τα χέρια της, που πλέον δεν τα ένιωθε μουδιασμένα από υπερβάλλουσα ενέργεια. *Πόσοι μύθοι για τις θυγατέρες είναι, άραγε, αληθινοί; αναρωτήθηκε. Πόσοι μύθοι δημιουργήθηκαν επειδή κάποιες από εμάς, κάπως, κάποτε, ανακάλυψαν το μυστικό των άορατων δρόμων;*

«Η Κορίνα δεν προσπάθησε να μας σταματήσει...» παρατήρησε η Εύνοια.

«Σου είπα,» αποκρίθηκε η Μιράντα: «είναι πιο εύκολο να στήσεις παγίδα σε μία ή δύο μοναχικές θυγατέρες παρά σ'ολόκληρο πλήθος ταξιδευτών.»

Η Εύνοια, όμως, εξακολουθούσε να φοβάται για τους Νομάδες της. Τώρα που η Κορίνα ήξερε – σίγουρα θα το ήξερε, μέσω του φυλαχτού της – ότι και η Μιράντα και η Εύνοια γνώριζαν για τους κρυφούς δρόμους, γνώριζαν πώς να τους ακολουθήσουν, τι μπορεί να έκανε; Τι μπορεί να είχε στο νου της;

«Πάμε να βρούμε καταφύγιο,» είπε η Κυρά των Δρόμων. «Αρκετά μείναμε μες στη βροχή, Αδελφή μου.»